伊墨，我要娶你。
@雨沫上青
weibo.com/u/1750422880

Thê vi thượng – 妻为上

Tác giả: Lục Dã Thiên Hạc – 绿野千鹤

Thể loại: nhất công nhất thụ, cung đình, trọng sinh, ấm áp, công sủng thụ, HE

Số chương: 105 chương chính văn và 3 phiên ngoại

Nguồn: http://www.jjwxc.net/onebook.php?novelid=1736162

Edit: https://yuyu0108.wordpress.com/hoan/the-vi-thuong/ (C1-43)

https://baekinc92.wordpress.com/2014/05/02/muc-luc-the-vi-thuong-luc-da-thien-hac/ (C44-Hết)

Văn án

Thê cao nhất, xã tắc thứ hai, phu xếp yếu.

Chinh chiến một đời, chiến công hiển hách, cuối cùng trở thành kẻ vắt chanh bỏ vỏ;

Sủng thiếp diệt thê, uổng là phu quân, cuối cùng người không rời không bỏ hắn, chỉ có vị nam thê đã bị lãng quên suốt mười mấy năm này…

Được một lần trọng sinh, Cảnh Thiều quyết định hối cải triệt để, làm lại từ đầu, nhưng mà…

Lúc phải ôm gối đầu đứng trước cửa nhìn trời, Cảnh Thiều nắm chặt tay, bổn vương nhất định phải trọng chấn phu cương!

Thế là đập cửa nói: “Quân Thanh, ta biết sai rồi mà, cho ta vào đi mà!”

MỤC LỤC

QUYỂN THỨ NHẤT - VỊ VŨ TRÙ MẬU

https://thuviensach.vn

Chương 01: Tuyệt cảnh và trọng sinh
Chương 02 Giải quyết hậu quả
Chương 03 Xứng đôi
Chương 04 Tiến cung
Chương 05 Phát sốt
Chương 06 Thị thiếp trong nhà
Chương 07 Hồi môn
Chương 08 Hầu phủ
Chương 09 Tạ lễ
Chương 010 Đào hoa nhưỡng
Chương 011 Biệt trang
Chương 012 Thị tẩm
Chương 013 Diêm dẫn
Chương 014 Thanh mai
Chương 015 Phát cuồng
Chương 016 Thiếu tiền
Chương 017 Lời đồn
Chương 018 Tiểu thị lang
Chương 019 Vở kịch dối trên gạt dưới
Chương 020 Hiểu lầm
Chương 021 Cơ hội
Chương 022 Trò hề
Chương 023 Hội chùa
Chương 024 Nhược Y
Chương 025 Ghen
Chương 026 Tụ hội
Chương 027 Hòn than bỏng tay
Chương 028 Giông bão sắp đến
Chương 029 Hương cao
Chương 030 Tây Nam cấp báo

https://thuviensach.vn

Chương 031 Tin dữ

Chương 032 Thử lòng

Chương 033 Lập trường

Chương 034 Hợp hoan

Chương 035 Phỏng đoán

Chương 036 Triệt phiên

Chương 037 Triệu kiến

Chương 038 Phạt quỳ

Chương 039 Quên nói

Quyển thứ hai – Chinh chiến thiên hạ

Chương 040 Quân doanh

Chương 041 Tiểu Hắc

Chương 042 Ô Đầu Thảo

Chương 043 Chân tướng

Chương 44: Ở trần

Chương 45 - Say Rượu

Chương 46 - Trước Ngày Xuất Chinh

Chương 47 - Thôn Dưới Chân Núi

Chương 48 - Hổ Con

Chương 49 - Về Doanh Trại

Chương 50 - Hổ Nha Hạc Chủy

Chương 51 - Cẩm Nang Diệu Kế

Chương 52 - Thắng Cảnh Quan

Chương 53 - Nguy Cấp

Chương 54 - Cảnh Sắc Mùa Xuân

Chương 55 - Tiêu Thiều Cửu Thành

Chương 56 - Tin Chiến Thắng

Chương 57 - Bôi Thuốc

Chương 58 - Nội Tặc

Chương 59 - Vân Thành

Chương 60 - Vương phi

https://thuviensach.vn

Chương 61 - Mật Thất
Chương 62 - Tiêu Tan
Chương 63 - Phục Kích
Chương 64 - Đông Nam
Chương 65 - Bảo Khố
Chương 66 - Chim Kho
Chương 67 - Xảo Ngộ
Chương 68 - Hợp Tác
Chương 69 - Hồi Kinh
Chương 70 - Sóng Gió Nổi Lên
Chương 71 - Hậu Quả
Chương 72 - Tin Tức
Chương 73 - Tin Tức
Chương 74 - Hưu Thiếp
Chương 75 - Gia Yến
Chương 76 - Phụ Nhân
Chương 77 - Vô Tranh
Chương 78 - Dĩ Ác Chế Ác
Chương 79 - Phong Hầu
Chương 80 - Thi Hội
Chương 81 - Tư Quân
Chương 82 - Quỳnh Lâm Yến
Chương 83 - Người Quen Cũ
Chương 84 - Thám Hoa Lang
Chương 85 - Cố Nhân Đến
Chương 86 - Lung Tung
Chương 87 - Bị Điên
Chương 88 - Rừng Đào
Chương 89 - Nguy Cơ
Chương 90 - Chất Vấn

https://thuviensach.vn

Chương 91 - Thế Lực

Chương 92 - Vân Dũng

Chương 93 - Tranh Đoạt

Chương 94 - Lâm Triều

Chương 95 - Âm Mưu

Chương 96 - Hải Thương

Chương 97 - Chiến Báo

Chương 98 - Tri Huyện

Chương 99 - Ăn Dấm

Chương 100 - Độc Chiếm

Chương 101 - Tháng Chạp

Chương 102 - Nhổ Cỏ

Chương 103 - Đập Phá

Chương 104 - Chiếu Thư

Chương 105 - Kết Cục

Phiên Ngoại 1 - Duyên Ngọc Khấu

Phiên Ngoại 2 - Mỗi Ngày Của Tiểu Hoàng

Phiên Ngoại 3 - Mộng Hoàng Lương

https://thuviensach.vn

QUYỂN THỨ NHẤT – VỊ VŨ TRÙ MẬU

https://thuviensach.vn

Chương 01: Tuyệt cảnh và trọng sinh

Năm Hoành Chính thứ hai mươi bốn, vào đông, dường như lạnh lẽo hơn năm ngoái nhiều, tuyết rơi liên tục mấy đợt, đến hôm nay mới ngớt.

Trên đường nhỏ cách kinh ba mươi dặm, một con ngựa đen chở hai người phi qua, móng ngựa hất tung lớp tuyết đọng trên mặt đường, khi hai người đã đi xa mới chầm chậm rơi xuống.

“Vương gia, ngựa chở hai người không chạy xa được… Thả thần xuống…” Giọng nói của người phía sau hơi yếu ớt, nhưng vẫn ôn hòa như ngày thường.

“Không được, ngươi bị thương nặng như vậy, để ngươi lại trên tuyết, chỉ chốc lát sẽ mất mạng!” Cảnh Thiều lau vụn băng trên mặt, kẹp chặt bụng ngựa tiếp tục phi nước đại. Khi nãy vừa ra khỏi lao đã ý thức được đám người này bất thường, nếu như giải hắn đến nước Thục, ít nhất cũng phải chữa trị cho Vương phi đang trọng thương, lại chẳng nói lời nào xua hai người đi. Nếu không phải hắn giết một tên quan binh cướp ngựa thì sợ là vừa ra khỏi thành đã đầu lìa khỏi cổ rồi.

“Thân thể ta đã không chịu được nữa rồi, sớm muộn đều là chết, ngươi mau thả ta xuống!” Người phía sau đã bắt đầu sốt ruột, con ngựa này chẳng phải danh câu gì, chở hai người chạy xa như vậy đã bắt đầu thở dốc rồi, còn tiếp tục thế này, sợ là cả hai đều không sống được.

“Không, muốn chết thì cùng chết!” Cảnh Thiều hứng gió lạnh nói lớn, người này là Vương phi hắn minh môi chính thú, bị hắn sủng thiếp diệt thê, lạnh lùng suốt mười mấy năm, kết cục là người theo hắn vào đại lao, thay hắn đỡ một đao, chỉ có vị nam thê đã bị hắn oán hận suốt mười mấy năm này!

Cảnh Thiều là con thứ của nguyên Hoàng hậu, mười bốn tuổi đã ra chiến trường giết địch, niên thiếu đã được phong vương, chiến

https://thuviensach.vn

công hiển hách. Thần triều có thể cưới nam thê, quy định bất thành văn rằng con thứ cưới nam thê để giữ yên bình cho gia tộc, nhưng hắn là con trưởng, kế Hoàng hậu lại lấy lý do là trên hắn còn có huynh trưởng mà bức hắn cưới một nam nhân, bẻ gãy tư cách kế thừa ngôi vị của hắn. Cho nên hắn hận, hắn không phục, chưa từng một lần hòa nhã với chính thê, cũng không thật lòng giúp ca ca tranh đoạt vị trí kia…

“Ha ha, Mộ Hàm Chương ta tài đức thế nào, mà đáng cho Vương gia cùng chết với ta?” Người phía sau cười lạnh.

“Là ta có lỗi với ngươi, nếu như lần này có thể sống sót, chuyện gì ta cũng sẽ nghe lời ngươi.” Cảnh Thiều vỗ về người phía sau, một tay nắm dây cương, một tay siết chặt dây thừng buộc giữa hai người. Đi tới năm dặm nữa là Vọng Nguyệt Pha, phía đó có một con đường nhỏ, khi đi săn hắn thường đi, thông thẳng đến Phong Nguyệt Sơn, vào núi rồi thì sẽ có chỗ ẩn nấp.

“Khụ khụ khụ…” Mộ Hàm Chương nói chuyện trong gió, cho nên hứng phải gió lạnh, ngã lên lưng Cảnh Thiều ho mạnh, máu đỏ chảy xuống từ đôi môi trắng bệch. Hắn đỡ thay Cảnh Thiều một đao trong lao, nội tạng bị thương, xóc một cái lại đau một lần, bây giờ vì rét lạnh, miệng vết thương đã không còn cảm giác, chỉ là đã đến mức hộc máu… Không khỏi cười khổ, thả lỏng dựa vào lưng Cảnh Thiều.

Bị chán ghét nhiều năm như vậy, cả thiếp thị cũng dám diễu võ giương oai với hắn, không có khả năng không oán không hận, nếu hắn đã muốn chết cùng mình, vậy thì cứ tùy hắn, Mộ Hàm Chương hoàn toàn buông xuôi.

Hắn thân là con thứ trong hầu môn, gian khổ học tập mười năm, không mong phụ thân truyền tước vị cho mình, chỉ mong bản thân có thể thi đậu thành danh sớm thoát khỏi nơi đó, một năm trước khi thi hội phụ thân và đích mẫu lại muốn gả hắn cho Thành Vương làm nam thê! Hắn là một nam nhân, lại bị bẻ gãy cánh, nhốt vào giữa bốn bức tường vuông trong hậu viện, không thể thực hiện chí lớn. Đã qua nhiều năm như vậy, hắn đã không còn biết nên hận đích mẫu ác độc, hay hận vị phu quân vô trách nhiệm này.

https://thuviensach.vn

“Ở phía trước!” Phía sau có tiếng vó ngựa, tiếng thiết giáp và đao kiếm leng keng, lại thêm tiếng hô hào hỗn loạn, từng tiếng từng tiếng như bùa đòi mạng.

Cảnh Thiều quất một roi vào mông ngựa, liều mạng xông tới Vọng Nguyệt Pha.

“Vút~” Tiếng tên sắt xé gió lao đến sau lưng, Cảnh Thiều nghiêng người tránh, người phía sau cũng bị hắn kéo nghiêng theo.

“Ôm chặt ta!” Cảnh Thiều hô lớn.

Hai tay Mộ Hàm Chương ôm lấy eo Cảnh Thiều, dán chặt cả người vào lưng hắn, phối hợp với hắn.

Qua khỏi Vọng Nguyệt Pha là đến con đường nhỏ trong rừng, rất dễ tránh tên bắn, Cảnh Thiều thúc ngựa lao trong khu rừng quen thuộc, truy binh phía sau xa dần.

“Vết thương có đau không?” Cảnh Thiều kéo mạnh dây cương giúp ngựa nhảy qua một tảng đá lớn, khi đáp xuống quay đầu lại hỏi một câu.

“Không… đau…” Tiếng trả lời càng lúc càng yếu.

“Hàm Chương, đừng ngủ!” Cảnh Thiều nhíu mày, sốt ruột gọi, “Qua khỏi Phong Nguyệt Sơn là Diêm Quận, ở đó có thuộc hạ cũ của ta, nhất định có thể giúp chúng ta qua được lần truy sát này!” An ủi hắn, đồng thời cũng là cổ vũ bản thân, bị giam trong đại lao lâu như vậy, quần áo trên người lại phong phanh, chịu được đến hiện tại hoàn toàn là nhờ ý chí đang kiên trì.

“Hí~” Con ngựa bên dưới đột nhiên hí lớn rồi phát cuồng. Cảnh Thiều đá mạnh vào bụng ngựa, ôm lấy cả người Mộ Hàm Chương nhảy ra. Bình tĩnh nhìn lại, không biết ai đặt bẫy thú ở đây, đã kẹp trúng chân ngựa.

“Ngươi cứ để ta lại đây đi.” Mộ Hàm Chương cố giữ tỉnh táo mà nói.

“Đã đến Phong Nguyệt Sơn rồi, bên dưới là đường dốc xuống, ta cõng ngươi!” Cảnh Thiều nhìn quanh, một bên là vách đá thẳng

https://thuviensach.vn

đứng, một bên là sườn dốc cây cối um tùm, ở đây chỉ có một con đường, nếu để bọn họ đuổi kịp sẽ phiền phức. Không nói thêm lời nào, cõng Mộ Hàm Chương lên vai chạy vào khu rừng trên sườn núi.

“Tìm thấy rồi, bắt lấy bọn họ!”

“Ai lấy được thủ cấp Thành Vương, thưởng ngàn lượng bạc!”

“Vút~ vút~” Tên không ngừng bắn tới, Cảnh Thiều tránh né cực kì vất vả.

“Ưm~” Một mũi tên bắn trúng chân phải, Cảnh Thiều lảo đảo, Mộ Hàm Chương ngã xuống khỏi người hắn.

“Vương gia!” Giãy dụa cố bò dậy, Mộ Hàm Chương tiến đến đỡ hắn.

Cảnh Thiều nhìn Mộ Hàm Chương, phát hiện khuôn mặt tuấn tú vốn trắng bệch hồng hào hơn, tinh thần cũng tốt hơn khi nãy, người quen nhìn cảnh chết chóc như hắn đương nhiên biết đây là hồi quang phản chiếu, lòng không khỏi đau xót, rút mạnh mũi tên trên chân ra, kéo người bên cạnh chạy đi.

“Ha ha ha, xem thử các ngươi còn chạy đi đâu được?” Tên quan binh dẫn đầu cầm đại đao, cười gằn đi đến.

Hai người trong lúc hoảng loạn đã chạy vào đường cùng, phía trước là vách đá, phía sau là truy binh, thật sự là mọc cánh cũng khó thoát nổi.

Cảnh Thiều đặt người trong lòng xuống cạnh bờ vực, xoay người lại đá một cước, tên quan binh kia không đề phòng, bị đá ngã chúi xuống mặt đất. Không cho hắn cơ hội lấy hơi, đá thêm một cái vào giữa ngực, đánh cho kẻ đó sùi bọt mép, đoạt lấy đại đao trong tay hắn, giơ đao chém ngã ngựa của truy binh, chặn ngang trên con đường núi nhỏ hẹp, liếp tục chém ngã mấy con ngựa, người trên ngựa cũng ngã xuống vực thẳm theo.

“Vút~” Những kẻ phía sau thấy con đường bị xác ngựa lấp lại, Thành Vương cầm đại đao mắt đỏ rực, không dám tùy tiện tiến lên,

https://thuviensach.vn

lần lượt lấy cung tên ra bắn tới.

“A…” Cầm đao đỡ tên cũng chẳng ăn thua, Cảnh Thiều rút mũi tên trên vai ra, phóng ngược lại, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó nhảy ra đống xác ngựa chém giết, vài tên chuyên phóng ám khí còn sót lại cũng bị giết chết, nhưng thân thể hắn cũng đã nát bươm, đứng yên nhìn ra xa, cách đó không xa là toán truy binh thứ hai sắp đến. Nhìn cây đao trong tay, hắn giết được mười, không giết được trăm ngàn truy binh.

Cầm cây đao vẫn nhỏ máu quay lại bờ vực, máu trên đao và máu của Cảnh Thiều hòa vào nhau, chảy thành một vệt máu dài. Ôm người đang tựa trên tảng đá vào lòng, hơi thở người đó đã mong manh như không, khuôn mặt tuấn mỹ cũng dần trắng xám.

“Quân Thanh, ngươi có từng hận ta?” Cảnh Thiều đưa tay lau vết máu trên môi hắn, lần đầu tiên trong đời nhìn kĩ người này, thê tử hắn minh môi chính thú, đến lúc này mới phát hiện, hắn đẹp hơn tất cả cơ thiếp trong vương phủ, không yêu kiều quyến rũ như nữ tử, là vẻ đẹp tuấn tú mang theo cái cứng cỏi cao ngạo của văn nhân. Hôm nay, phản chiếu trong đôi mắt đẹp của hắn là khuôn mặt đầy râu của mình, thật mỉa mai, những lần nhàm chán trò chuyện trong ngục, mới phát hiện người này là tri kỷ khó gặp một đời, suốt mười mấy năm, rốt cuộc mình đã bỏ lỡ bao nhiêu điều tốt đẹp.

“Sao lại không hận? Nếu không phải vì ngươi, ta đã sớm đề danh bảng vàng, bước vào triều đình rồi.” Quân Thanh là tên của hắn, người này trước nay chưa từng gọi hắn như vậy, Mộ Hàm Chương cười nhẹ, chầm chậm đưa tay lau đi vết máu trên mặt Cảnh Thiều, “Nhưng cũng không thể trách ngươi, ngươi là một người có bản lĩnh, là ta hại ngươi không thể kế thừa đế vị… Khụ khụ…”

“Ha ha ha, có bản lĩnh? Có bản lĩnh gì chứ? Một đời này ta sống hồ đồ như vậy, chưa từng có một ngày dễ chịu, hôm nay nghĩ lại, thật đúng là quá sức sai lầm… Ha ha ha ha…” Cảnh Thiều ôm chặt người trong lòng, ngửa mặt cười dài, nghĩ lại mình một đời chinh chiến vì quốc gia, lại sa vào cảnh ăn cháo đá bát, sủng thiếp diệt thê, cuối cùng người không rời không bỏ lại là vị nam thê bị hắn bỏ quên suốt mười mấy năm này, ganh ghét huynh trưởng không thật

https://thuviensach.vn

lòng giúp ca ca đoạt vị, khi hắn gặp nạn lại chỉ có vị huynh trưởng ruột thịt ấy vì hắn mà bôn ba khắp nơi dốc lòng dốc sức… Đáng tiếc, đáng buồn, cuối cùng vẫn chỉ là một trò cười!

“Ta sống một đời… chẳng qua… cũng chỉ là một trò cười…” Mộ Hàm Chương thở dài, “Nếu có… kiếp sau…” Không thể nói trọn câu, một hơi thở cuối cùng cũng không thể cố gắng nổi, đôi mắt đẹp dần khép lại, những ngón tay thon dài cũng rơi xuống tảng đá xanh đen, không còn sinh khí. Không biết tuyết đã bắt đầu rơi từ khi nào, hoa tuyết rơi trên hàng mi dài của hắn, bị hơi thở của Cảnh Thiều hòa tan, hóa thành giọt nước lăn dài.

“Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với ngươi, dùng cả đời đền bù cho ngươi…” Cảnh Thiều kéo người trong lòng tựa vào lồng ngực mình, dịu dàng nói, ngẩng đầu nhìn vực sâu vạn dặm phía xa, đã sắp rơi vào tay kế Hoàng hậu và đứa con hung ác của bà ta… Tai nghe tiếng vó ngựa phía sau, chầm chậm đứng lên. Thành Vương cả đời bất khả chiến bại, cho dù là chết, cũng tuyệt đối không chết trong tay bọn tiểu nhân.

Thả người nhảy xuống vực, gió núi gào thét bên tai, Cảnh Thiều ôm chặt người đã không còn hơi thở trong lòng, “Ta không buông ngươi ra, thì sẽ nắm được góc áo ngươi trên cầu Nại Hà…”

Mở mắt giữa màn đêm đen, không phải bồng lai tiên cảnh sương khói vờn quanh, cũng không có đầu trâu mặt ngựa mặt xanh nanh vàng, trước mắt là trướng đỏ, ánh đèn cầy sắp tàn leo lét. Cảnh Thiều ngây ngẩn, cả người mệt mỏi, đầu đau như nứt. Đưa tay xoa thái dương đau buốt, chầm chậm ngồi dậy, khi cảm giác đã khôi phục lại, mới bỗng phát hiện có người nằm bên cạnh, y phục đỏ tươi bị xé nát, tóc đen xõa tung trên ngực trần, trên da thịt trơn bóng như ngọc đầy vết bầm xanh tím.

Đưa tay vén những lọn tóc che phía trên, bên dưới là gương mặt tuấn mỹ… Quân Thanh!

Chú thích:

https://thuviensach.vn

_minh môi chính thú: cưới hỏi công khai và chính thức

_đích mẫu: mẹ cả

https://thuviensach.vn

Chương 02 Giải quyết hậu quả

Cảnh Thiều thật không dám tin, đưa tay sờ lên mặt Mộ Hàm Chương, cảm giác lành lạnh khiến hắn thoáng giật mình, nhưng dần dần lại nhận thấy có hơi ấm, hơi ấm của người sống. Nương theo ánh nến nhìn thật kĩ, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ ấy, nhưng ngoại trừ vết máu trên vết thương bị cắn rách ở môi dưới, đây rõ ràng là khuôn mặt của một thiếu niên vừa nhược quán chưa trải tang thương.

Chuyện gì thế này? Sửng sốt một lúc lâu, Cảnh Thiều kéo áo trong của mình ra xem, năm Hoành chính thứ mười tám, ngực trúng một mũi tên suýt nữa mất mạng, hôm nay da thịt lại hoàn hảo không hề có chút thương tổn, vết thương cũ ở những nơi khác cũng không còn nữa, cơ bắp trên người hiện rõ nhưng lại không rắn chắc như trong kí ức của hắn.

Đưa tay sờ tìm ngăn tủ ngầm dưới giường, nhấn một cái, một cánh cửa nhỏ mở ra, bên trong là một quyển sổ sách bìa xanh, vội vàng mở ra xem, dòng ghi chép cuối cùng là: “Thu của Lý Diên Khánh hai ngàn lượng bạc trắng, đổi lấy hóa đơn năm nghìn lượng diêm dẫn, ngày mười chín tháng hai năm Hoành Chính thứ mười ba…”

Im lặng đặt sổ sách về chỗ cũ, Cảnh Thiều ngơ ngẩn nhìn quanh, rõ ràng là đã trở về đêm động phòng hoa chúc của hắn, mùa xuân năm Hoành Chính thứ mười ba.

Năm này hắn đánh đuổi Hung Nô chiến thắng trở về, được phong vương đầu tiên trong các hoàng tử, không ai dám đắc tội.

Năm này kế Hoàng hậu thành công khuyên phụ hoàng gả con thứ của Bắc Uy Hầu cho hắn, thành hôn ngay vào đêm nay.

Năm này, hắn mới mười chín tuổi, chưa bình Tam Phiên, tất cả còn chưa bắt đầu.

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha, trời không quên ta! Trời cao chết tiệt, thật sự không bạc đãi ta, ha ha ha…” Sau khi xác định tất cả không phải mơ và hoảng hốt, là vui mừng khôn xiết, Cảnh Thiều không nén được cười to.

“Ưm…” Bên cạnh đột nhiên có tiếng rên… rỉ, cắt ngang quá trình tự đắc của Cảnh Thiều, tiếng cười im bặt. Vội quay đầu lại nhìn, Mộ Hàm Chương đang mê man bị hắn đánh thức, hàng mi dài run run, đôi mắt đẹp chầm chậm mở ra.

Ai nói tất cả còn chưa bắt đầu? Trời cao chết tiệt, để hắn trọng sinh sớm mấy canh giờ cũng được, Quân Thanh sẽ không bị thương như thế này. Cảnh Thiều vừa oán thầm vừa đưa tay ôm Mộ Hàm Chương vào lòng. Nhưng không ngờ tay hắn vừa chạm vào thân thể đối phương, thì người ấy đã giật mạnh người trốn ra phía sau.

“A…” Đột nhiên cử động mạnh tác động đến vết thương, đau đớn lập tức khiến mặt Mộ Hàm Chương trắng bệch.

“Đừng nhúc nhích!” Cảnh Thiều đè hắn lại, nhưng lại cảm nhận được thân thể dưới lòng bàn tay run rẩy. Không khỏi nhíu mày, đêm tân hôn, hắn buồn bực trong lòng, uống say, chuyện cách nhiều năm như vậy hắn cũng không nhớ được rốt cuộc mình đã làm gì, chỉ nhớ được ngày hôm sau khi bái kiến đế hậu, vừa ra khỏi đại điện Mộ Hàm Chương đã ngất xỉu. Hôm nay thấy tình hình thế này, đoán được hẳn là mình cường bạo người ta, hơn nữa vết thương không nhẹ.

Quả nhiên Mộ Hàm Chương không nhúc nhích nữa, chỉ ngước mắt nhìn Cảnh Thiều, trong đôi mắt đẹp chứa đầy uất ức và sợ hãi.

“Ngươi…” Cảnh Thiều lên tiếng, nhưng lại không biết nói gì cho phải, đành xoay người kéo sợi dây chuông trước giường, không lâu sau, bên ngoài đã có tiếng nha hoàn chờ lệnh.

“Chuẩn bị nước nóng, bổn vương muốn mộc dục.” Cao giọng lệnh cho nha hoàn chuẩn bị nước, chờ nha hoàn đáp lời lui xuống, Cảnh Thiều quay người lại, vẫn không biết phải nói gì, xấu hổ gãi đầu.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đừng sợ.” Cảnh Thiều nghĩ nghĩ, nhẹ giọng an ủi, “Chuyện đó… Đêm qua ta uống say, ta thật sự không cố ý…”

“Bẩm Vương gia, nước nóng đã chuẩn bị xong, để chúng nô tỳ hầu hạ Vương gia mộc dục?” Là tiếng một nha hoàn có vẻ thận trọng chững chạc, Cảnh Thiều nhớ được đây là đại nha hoàn Chỉ Hề trong phòng hắn. Đêm tân hôn, nước nóng đương nhiên luôn được chuẩn bị sẵn, hỏi như vậy, là vì sợ các hạ nhân thấy thứ không nên thấy.

“Không cần, lui xuống hết đi.” Cảnh Thiều mất kiên nhẫn, nói.

Mộ Hàm Chương nghe vậy thì thở phào, bắt hắn nằm dưới thân nam nhân đã là nỗi nhục lớn, nếu còn bị hạ nhân thấy dáng vẻ chật vật lúc này…

“A… Ngươi làm gì?” Mộ Hàm Chương hoảng hốt, không ngờ người kia lại lật chăn ra bế mình lên.

“Đừng lộn xộn.” Lật chăn lên rồi, tội ác của bản thân phơi bày trước mắt, chưa nói đến số vết bầm xanh tím không đếm hết, giữa đôi chân thon dài đầy hỗn hợp chất lỏng trắng đỏ, nơi riêng tư lại càng thê thảm hơn, Cảnh Thiều nhíu mày chặt hơn, “Ta mang ngươi đi tắm rửa.”

Tắm cho mình? Mộ Hàm Chương nhìn nam nhân trước mắt, hơi khó hiểu, người này nói bản thân muốn mộc dục, là đang giúp mình bớt xấu hổ? Nhưng tại sao hắn lại làm như vậy, khi nãy tra tấn hắn hoàn toàn đâu có chút thương tiếc nào.

“Ta tự đi.” Mộ Hàm Chương lạnh giọng nói một câu, chợt nhận thấy không ổn, đành phải hạ giọng, “Sao dám phiền Vương gia.”

Cảnh Thiều thấy hắn giận dỗi lại ngấm ngầm chịu đựng, nhịn không được cong khóe môi, nhưng lại cảm thấy như vậy không được chân thành, liền cố ép môi xuống trầm giọng nói: “Ngươi có sức đi sao? Dù sao cũng là ta không đúng, xem như nhận lỗi đền tội với ngươi.” Tuy là phu thê, nhưng trong hoàng tộc chưa từng có chuyện để Vương gia hầu hạ Vương phi, có điều trong mắt Cảnh Thiều thì thật sự rất bình thường, tất cả đều là nam nhân, trong

https://thuviensach.vn

quân doanh hắn cũng từng xử lý vết thương cho tướng sĩ, tự tin mình có kinh nghiệm.

Mộ Hàm Chương không lay chuyển được hắn, đành phải nghe theo.

Thấy người trong lòng không giãy dụa, Cảnh Thiều vừa ý bế hắn ra sau bình phong, mặc kệ bản thân vẫn còn mặc áo trong, sải chân vào bồn nước.

Ngâm mình vào nước, Mộ Hàm Chương liền luồn ra khỏi tay Cảnh Thiều, dựa vào thành bồn bên kia, Cảnh Thiều cũng không giận, tự cởi áo trong, vốc nước nóng lên rửa mặt, giải bớt cảm giác khó chịu khi say rượu.

Bồn tắm của vương phủ rất lớn, hai nam nhân cùng tắm cũng không chật, Mộ Hàm Chương cầm lấy khăn bông chà lau kĩ càng dấu vết trên người, âm thầm quan sát người kia, thấy hắn xoa thái dương liên tục, xem ra tối qua thật sự đã uống say.

Cảnh Thiều lắc lắc đầu, để bản thân tỉnh táo hơn một chút, gió lạnh dưới vực sâu như vẫn còn bên tai, ngâm mình trong nước nóng làm hắn có cảm giác như một giấc mơ, nhưng hiện tại không phải lúc bồi hồi xúc động, đưa tay kéo người đang cuộn trong góc vào lòng, cả người hắn lập tức cứng đờ.

“Ta tự tắm…” Mộ Hàm Chương giật mình, vội túm lấy bàn tay đang đưa xuống hạ thân mình.

“Tự ngươi làm không tiện.” Cảnh Thiều nghiêm chỉnh nói: “Đều là nam nhân, ngươi xấu hổ cái gì?”

Mộ Hàm Chương bị ngữ khí đường đường chính chính của hắn làm nghẹn lời, vừa định phản bác thì bị ngón tay đột nhiên đâm vào cơ thể làm buột miệng rên thành tiếng.

“Đau sao?” Cảnh Thiều thấy hắn lại cắn môi dưới, vội kéo người ta vào lòng, để hắn nằm sấp trên ngực mình, “Đừng cắn môi, sẽ hết ngay, nếu đau cứ cắn ta.” Thôi không trêu chọc hắn nữa, nhanh chóng nhưng nhẹ nhàng xử lý bên trong, Mộ Hàm Chương cũng không cắn hắn, chỉ tự hít thở sâu nhè nhẹ. Rửa sạch thứ bên trong

https://thuviensach.vn

rồi, Cảnh Thiều cầm lấy một tấm vải nhung lớn quấn người trong lòng lại, nhanh chóng nhét vào chăn, bản thân thì xoay người tìm thuốc trị thương.

Nệm giường đã được thay mới, Mộ Hàm Chương ngồi lên mặc áo lót, thấy người kia chỉ khoác áo mỏng, tóc vẫn đang nhỏ nước, đi chân trần quỳ trước ngăn tủ không biết đang chọn lựa gì. Động tác khi tắm rửa vô cùng dịu dàng, ánh mắt của hắn không giống như giả vờ, tất cả khiến Mộ Hàm Chương hơi mơ hồ. Nhưng mà, nếu Vương gia đối xử với hắn không quá tệ, thì những ngày tháng sau này sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Nào, ta bôi thuốc cho ngươi.”

Khuôn mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại trước mắt làm Mộ Hàm Chương vẫn đang trầm tư hơi ngây người, Thành Vương thật sự rất anh tuấn, người trong hoàng tộc sinh ra vốn hơn người, đây lại là người nổi bật trong số đó… Khoan đã, bôi thuốc!

“Cái này… Ta tự làm là được.” Cầm lấy cái bình nhỏ trong tay Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương đỏ phừng lên, khi nãy ở trong nước nhìn không rõ thì xem như thôi, hiện tại trong phòng sáng đèn, chẳng phải là sẽ thấy hết sao.

“Chúng ta đã là phu thê, ngươi sợ cái gì?” Thấy khuôn mặt trắng bệch của hắn hồng lên, Cảnh Thiều nhịn không được lại khẽ cười, bò lên giường. Ỷ mình lợi hại, cướp bình thuốc lại.

Mộ Hàm Chương không tranh được với hắn, chỉ còn cách kéo chăn trùm qua đầu, nhắm mắt mặc kệ.

Cảnh Thiều hí hửng mở đôi chân thon dài ra, phết một ít thuốc mỡ bôi vào, “Đây là thuốc phụ hoàng ban cho ta trước khi xuất chinh, hiệu quả cầm máu giảm đau rất tốt.”

Thuốc mỡ mát lạnh không gây đau đớn, vỗ về vết thương nóng buốt, Mộ Hàm Chương đương nhiên biết được loại thuốc không gây đau này cực kì quý giá, “Loại thuốc quý như vậy sao có thể dùng cho nơi ấy?” Thò đầu ra khỏi chăn, vừa lúc thấy được ánh mắt thương tiếc vạn phần của Cảnh Thiều, trái tim vốn đã tuyệt vọng lại

https://thuviensach.vn

được ánh mắt ấy an ủi, Mộ Hàm Chương tự cười thầm, bản thân thật quá đáng thương, lại vui mừng vì được người khác thương xót.

“Chính là vì chỗ ấy cho nên mới phải dùng thuốc tốt.” Cảnh Thiều bôi thuốc xong, nhìn chằm chằm hai đường cong mềm mại kia một lúc, cảm giác có vẻ sẽ rất thích… Tự cưỡng ép mình dời mắt ra khỏi nơi xinh đẹp đó, dùng vẻ mặt thản nhiên như không có gì đắp kín chăn cho hắn, bản thân cũng chui vào chăn, ngồi dựa vào đầu giường, cầm chén canh giải rượu đã hơi nguội trên bàn lên, uống cạn. Khởi đầu vốn không được tốt lắm, không thể khiến cho nó tệ hơn.

“Vương gia sao có thể ngủ bên ngoài, ngủ bên trong đi.” Thê tử ngủ bên ngoài để dễ dàng bưng trà cho phu quân, đây là quy tắc, được Cảnh Thiều săn sóc như thế, cảm giác sợ hãi đã giảm xuống hơn phân nửa, Mộ Hàm Chương nhích nhích về phía Cảnh Thiều, ý bảo hắn trở người vào trong. Không ngờ kết quả lại là nhích sát vào người Cảnh Thiều, kẻ nào đó thì hoàn toàn không định lăn vào trong.

“Ngươi không phải nữ nhân, chú ý chuyện đó làm gì?” Cảnh Thiều cúi đầu cười khẽ, cầm lấy một chiếc bình khác, rót một chút thuốc mỡ lên ngón tay, “Đây là một loại thuốc hay ta mua được ở Tây Vực, bôi vết thương nhỏ có thể kéo da ngay, ngày hôm sau là có thể khỏi tám chín phần, nhưng có hơi đau, ngươi cố nhịn một lát.” Nói xong thì đưa ngón tay xoa lên môi dưới Mộ Hàm Chương.

Cảm giác đau buốt như kim châm làm Mộ Hàm Chương nhíu mày, định đưa tay đè lên thì bị Cảnh Thiều nắm lại, “Đừng đụng vào, một lát nữa sẽ hết đau.” Bàn tay trong tay thon dài mềm mại, cảm giác cực kì dễ chịu, đây là bàn tay quanh năm viết chữ vẽ tranh, rất khác bàn tay cầm kiếm lâu ngày của hắn.

Mộ Hàm Chương nhịn hết cơn đau, thấy hắn vẫn nắm chặt tay mình không buông, liền ho nhẹ một cái.

“A, mau ngủ đi.” Cảnh Thiều vội buông tay người ta ra, bảo nha hoàn thổi đèn, chui vào chăn, sáng mai tảo triều xong mới phải bái kiến đế hậu, Có thể ngủ được vài canh giờ.

https://thuviensach.vn

“Ưm.” Người nằm trong đáp một tiếng, không nói thêm gì, chỉ chui chui vào chỗ Cảnh Thiều không thấy được, rồi lẳng lặng đỏ tai.

Chú thích:

_nhược quán: hai mươi

_mộc dục: tắm rửa

_diêm dẫn: còn được gọi là “diêm sao”, là giấy để đổi muối thời Tống, “dẫn” là chỉ chi phiếu có giá trị, còn có thể lưu thông như một hình thức thay thế tiền mặt. Theo “Tống sử thông hóa chí”: “Mỗi tờ diêm dẫn, lãnh được 116,5 cân muối, giá 6 xâu.” (1 xâu có 1000 đồng tiền)

https://thuviensach.vn

Chương 03 Xứng đôi

Cảnh Thiều chờ cho tiếng thở bên tai sâu dần, mới chầm chậm xoay người sang, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một cái, muốn ôm người ta vào lòng, nhưng lại sợ làm hắn thức giấc, đành phải thôi. Nằm trên giường suy nghĩ xem tại sao đột nhiên mình lại trọng sinh về tuổi mười chín, khi đó rõ ràng đã ôm Quân Thanh nhảy xuống vực, sau đó trước mắt tối sầm… Nghĩ một lúc lâu cũng không ra được nguyên cớ, liền chuyển sang hồi tưởng lại năm Hoành Chính thứ mười ba có sự kiện gì.

Mùa đông năm Hoành Chính thứ mười hai, hắn đánh đuổi được Hung Nô chiến thắng trở về, phụ hoàng rất vui lòng, phá lệ phong vương cho hắn khi hai vị hoàng huynh bên trên vẫn chưa được phong vương. Ngay lập tức triều đình xôn xao, đều nói hoàng thượng thế này là có ý muốn lập tam hoàng tử làm thái tử. Không ngờ vừa sang năm mới, vị kế mẫu kia lại nói với hắn, tổ tiên từ xưa chưa từng có chuyện chưa đại hôn đã phong vương, cho nên vội vàng định hôn sự cho hắn, là nhị công tử nhà Bắc Uy Hầu.

Cảnh Thiều và nhị hoàng tử vốn do nguyên Hoàng hậu sinh hạ, tuyệt đối là con trưởng chính thống, kế Hoàng hậu lại bắt hắn cưới nam thê chặt đứt tiền đồ của hắn, đương nhiên Cảnh Thiều không chịu, lập tức lật bàn phất tay áo bỏ đi, đang chờ trình báo với phụ hoàng kế Hoàng hậu bụng dạ khó lường, thì buổi tảo triều sáng sớm hôm sau phụ hoàng hạ chỉ trước mặt quần thần, ngày ba tháng tám thành hôn, không cho hắn bất kì cơ hội phản đối nào.

Từ đó, Thành Vương từ người chắc chắn kế thừa quyền cao thế rộng, trở thành đứa con bị vứt bỏ cha không thương mẹ không yêu.

Khẽ cười tự giễu trong bóng đêm, “đứa con bị vứt bỏ” đột nhiên trở lại trở thành sát chiêu bí mật, ai thắng ai thua còn chưa biết.

Ngày hôm sau, tuy có thể chờ đến hạ triều mới bái kiến đế hậu, nhưng còn có một loạt lễ nghi phải làm, cũng chẳng ngủ được bao

https://thuviensach.vn

lâu.

“Vương gia, Vương phi, nên dậy rồi.” Chỉ Hề gõ cửa nội thất.

“Chờ bên ngoài.” Mộ Hàm Chương ngủ thính lập tức giật mình dậy, quay ra ngoài hạ lệnh rồi đẩy nhẹ Cảnh Thiều. “Vương gia, dậy đi.”

“Ửm?” Cảnh Thiều mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc mà ngày nào tỉnh dậy trong đại lao cũng nhìn thấy, “Sao vậy?”

“Nên dậy thôi, thần… muốn xuống mặc khố trước.” Mộ Hàm Chương mím mím môi, tối qua người này cưỡng ép hắn bôi thuốc, rồi lại đòi ngủ bên ngoài, làm hắn không cách nào xuống giường lấy khố.

“…” Cảnh Thiều ngẩn người một lúc mới nhớ lại rằng ở đây không phải đại lao, là động phòng của hắn, “A, là ta sơ suất.” Hoàn hồn nhận ra tân hôn phu nhân đang đòi khố với mình, Cảnh Thiều lập tức ngồi lên, đưa tay rút tấm vải khố trên giá, làm mặt lấy lòng đưa qua.

Mộ Hàm Chương cầm lấy, rồi phát hiện người này vẫn đang nhìn mình chằm chằm, đành phải chui vào chăn mặc.

Cảnh Thiều không được khen còn bị xem là lưu manh, vì đánh giặc quanh năm mà không biết biểu cảm “chờ khen ngợi” là thế nào, chỉ có thể xấu hổ xoa mũi.

“Cung hỉ Vương gia, Vương phi, nô tỳ Đa Phúc bái kiến Vương phi.” Người vào phòng đầu tiên là thái giám Đa Phúc mặt tròn, cũng là thái giám tổng quản của Thành Vương phủ, cười tủm tỉm quỳ xuống hành lễ với Mộ Hàm Chương. Mộ Hàm Chương nhận lễ, đưa túi tiền đã chuẩn bị từ sớm cho hắn, “Đa công công mời đứng lên.” Đa Phúc là lão thái giám chăm nom Cảnh Thiều từ nhỏ, Mộ Hàm Chương không thể quá kiêu ngạo.

Đa Phúc cười híp mắt nhận lấy, sau đó là đại nha hoàn hầu hạ phòng này, Chỉ Hề, và hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh Cảnh Thiều

https://thuviensach.vn

Mộng Hề, Diệu Hề. Mộ Hàm Chương lần này không chút khách khí, để bọn họ hành lễ đầy đủ, thưởng vàng ròng.

Cảnh Thiều thầm gật đầu, nghĩ Quân Thanh lớn lên trong nhà hầu tước, tuy là con thứ, nhưng cách đối xử với hạ nhân không sai sót chút nào, cũng không định nói thêm gì.

Hai nha hoàn hồi môn của Mộ Hàm Chương cũng đi đến hành lễ với Cảnh Thiều, Lan Hiên vụng miệng, chỉ nói đúng một câu "Bái kiến Vương gia", Lan Đình nhát gan, cúi đầu lắp bắp đọc một câu chúc mừng, cả người đã hơi run rẩy.

Mộng Hề nhìn dáng vẻ hai nha hoàn này, len lén bĩu môi với Diệu Hề, nghĩ thầm quả nhiên là con thứ, cả nha hoàn cũng vụng về như vậy. Lại nhìn sang Chỉ Hề thì bị Chỉ Hề trừng mắt, như vậy mới cúi đầu không nhiều chuyện nữa.

Mộ Hàm Chương chỉ thoáng nhìn hai nha hoàn của mình một cái, đôi mắt bình tĩnh không rõ cảm xúc. Trước khi xuất giá, Bắc Uy Hầu phu nhân nói những nha hoàn bên cạnh hắn đều đã lớn tuổi, theo bên cạnh hắn đương nhiên sẽ khiến người khác hoài nghi, nên chỉ cho hắn mang theo hai tiểu nha hoàn này.

Cảnh Thiều thầm nhíu mày, hai nha hoàn không giống như thường theo bên cạnh Mộ Hàm Chương, xem ra phải tìm cho hắn vài hạ nhân hữu dụng mới được, "Đa Phúc, một lát nữa tìm cho Vương phi một tiểu tư và hai thị vệ."

"Là nô tỳ sơ sót, hôm nay sẽ làm ngay." Đa Phúc vội nhận lỗi, Vương phi là nam nhân, có thể mang theo tiểu tư và thị vệ, chỉ là đa số phu gia đều sẽ bỏ qua chuyện này, Vương gia dặn dò như thế, có thể thấy là thật sự quan tâm tới Vương phi.

Mộ Hàm Chương nghe thấy thế, sắc mặt thoáng thả lỏng, đứng dậy hành lễ, "Tạ Vương gia." Cho tiểu tư và thị vệ, cũng có nghĩa là ngày thường cho phép hắn ra ngoài, chuyện này đối với Mộ Hàm Chương hiện tại mà nói thì thật sự là tuyết trung tống thán.

Cảnh Thiều thấy vẻ vui mừng trong ánh mắt hắn, lòng vô cùng đau xót, vội đưa tay đỡ hắn, "Vốn là chuyện nên làm, tạ cái gì?"

https://thuviensach.vn

Ngày tân hôn đầu tiên bái kiến đế hậu, hoàng tử và phi phải mặc triều phục. Cảnh Thiều hiện tại đã được phong vương, triều phục đương nhiên là loại có cấp bậc cao nhất. Tại Thần triều, triều phục của quan viên từ tam phẩm trở lên màu tím, triều phục của hoàng tử màu vàng tối, của thái tử màu vàng cam, thân vương thì màu xanh ngọc. Mộ Hàm Chương hiện tại là Vương phi đã bái Thái Miếu, hàm nhất phẩm phu nhân, nhưng hắn là nam tử, không thể mặc y phục của nữ tử, cho nên triều phục của hắn cũng là màu tím, kiểu dáng gần giống triều phục của hoàng tử.

Mộ Hàm Chương năm nay hai mươi, đã làm Lễ Gia Quan, cho nên Lan Đình đội cho hắn kim quan màu tím đồng bộ với triều phục; còn Cảnh Thiều tuy chưa đến hai mươi, nhưng hắn đã được phong vương, cho nên có thể đội ngũ trảo ngân long quan. Kim quan tím của Mộ Hàm Chương không giống như mũ ô sa của quan lại, Lan Hiên chưa từng thấy loại này cho nên không sao đội được, căng thẳng đến toát mồ hôi, lại không muốn xin Chỉ Hề giúp đỡ, sợ làm cho bản thân có vẻ quá vụng về, làm mất mặt thiếu gia.

Cảnh Thiều nhìn tiểu nha đầu kia một cái, đi đến tiện tay đưa long quan cho nàng ta, thuần thục tháo khuy cài ra, “Ngày tân hôn, nên để vi phu đội mũ cho ngươi.” Tiền triều có truyền thống sáng sớm sau tân hôn trượng phu sẽ thoa hoa hoàng cho tân nương, nhằm an ủi thê tử đang lo lắng vì sắp bái kiến nhà chồng, nhưng hiện tại phong tục thoa phấn đã không còn thịnh hành nữa, đây hoàn toàn là lý do Cảnh Thiều tự bao biện.

“Vương gia?” Mộ Hàm Chương vốn đang ngồi đành phải đứng lên, “Như vậy sao được?”

Cảnh Thiều không trả lời, chỉ chăm chú giúp hắn đội kim quan lên búi tóc, còn tiện tay vuốt hai sợi tơ vàng dài vào những sợi tóc đen mượt bên dưới.

Hai nam nhân tuấn mỹ bất phàm đứng cạnh nhau, một tao nhã, một nghiêm nghị, nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi, Diệu Hề đang cài ngọc đái cho Cảnh Thiều nhịn không được tán thán: “Vương gia và Vương phi đứng cạnh nhau, thật đúng là kim đồng ngọc nữ, vô cùng xứng đôi.”

https://thuviensach.vn

Tình hình sáng nay nàng ta đã sớm hiểu rõ, Vương gia không những không ghét Vương phi, lại còn rất thích, Diệu Hề vốn lanh lợi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội làm Vương gia vui lòng.

“Vậy sao?” Cảnh Thiều nghe vậy liền ôm eo Mộ Hàm Chương kéo đến trước gương, người bên cạnh cao gầy, nhưng còn thua mình nửa cái đầu, vì vậy nên Cảnh Thiều rất tự đắc: “Ừm, đúng là xứng đôi.”

Mộ Hàm Chương ngẩn người nhìn hình ảnh trong gương, phát hiện vết thương trên môi dưới thật sự đã lành bảy tám phần, mày cũng đã tróc, chỉ còn một vết hồng hồng, nhìn không kĩ sẽ không thấy. Mãi đến khi nghe thấy tiếng nha hoàn cười khúc khích mới phản ứng lại, vội kéo cái tay trên eo mình xuống, “Mau đi thôi, sắp trễ rồi.” Nói xong thì cũng chẳng chờ hắn, đi thẳng ra ngoài.

“Vương gia đừng trách, Vương phi chỉ đang xấu hổ.” Ý thức được thiếu gia nhà mình thất lễ, Lan Đình vội giải thích với Cảnh Thiều.

“Hừ, chẳng lẽ bổn vương không nhìn ra sao?” Cảnh Thiều không phản ứng gì, chỉ đi theo, nhìn vành tai hồng hồng của Mộ Hàm Chương hớn ha hớn hở.

“Chỉ Hề tỷ tỷ, Vương gia nổi giận rồi sao?” Lan Hiên bị tiếng hừ lạnh lùng kia làm sợ đến rụt cổ, vội hỏi Chỉ Hề bên cạnh.

Chỉ Hề cầm khăn che miệng nói: “Vương gia luôn như vậy, uy nghiêm tạo thành do đánh giặc quanh năm, sau này ngươi sẽ biết.”

Đi vào hoàng cung sẽ ngồi kiệu lớn mành đỏ tám người khiêng, hai người ngồi cùng một chiếc kiệu, Mộ Hàm Chương nhích nhích ngọ nguậy, thắt lưng đau nhức thật sự rất khó chịu.

“Eo khó chịu sao? Ngươi dựa vào ta ta xoa bóp cho ngươi.” Cảnh Thiều đương nhiên nhìn thấy động tác này, đưa tay kéo hắn vào lòng, chưa đợi người ta kịp đồng ý đã đặt tay lên eo bắt đầu xoa. Cảm nhận thân thể trong lòng cứng lại, rồi chầm chậm thả lỏng,

https://thuviensach.vn

không khỏi cong môi, “Một lát nữa nếu Hoàng hậu nói gì, ngươi cứ nghe là được, mặc kệ là ban cho thứ gì ngươi cứ lấy.”

Hắn nhớ năm đó Hoàng hậu đã ban thưởng thứ rất quý, đây cũng là lý do khiến hắn hiểu lầm Mộ Hàm Chương rất được lòng Hoàng hậu, cho nên càng lúc càng khó chịu với hắn, hôm nay nghĩ lại mình khi đó đúng là quá ấu trĩ, làm sao có chuyện Hoàng hậu ban thưởng lại không nhận, hơn nữa cho dù người này là ai, chỉ cần là nam thì đều sẽ hợp ý Hoàng hậu.

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu lên nhìn hắn, gật đầu nói: “Thần biết rồi.” Chuyện của hoàng gia hắn cũng từng nghe nói, Cảnh Thiều thân là nhi tử của nguyên Hoàng hậu, không hòa hợp với kế Hoàng hậu là rất bình thường. Nhưng mà, người này nói vậy để an ủi hắn? Nghĩ đến đây, trong lòng lại thấy ngọt ngào, ngoài buổi tối đáng sợ hôm qua, hành động của người này khi tỉnh lại rất dịu dàng.

“Lúc không có ai thì đừng xưng ‘thần’ nữa, nghe rất xa lạ.” Cảnh Thiều vừa xoa bóp vừa nghĩ cái eo thon săn chắc này thật vừa tay, không như nữ tử bóp một cái là như sắp gãy, mà giống như lưng báo, đường cong quyến rũ, vô cùng đàn hồi.

Lực xoa bóp trên eo vừa đủ, tuy biết là không nên, nhưng không tiện tránh đi, Mộ Hàm Chương chỉ đành giả như không biết, tiếp tục nói chuyện với hắn, “Lễ nghi không thể bỏ, hơn nữa dù là nói chuyện lúc riêng tư nhưng Vương gia cũng phải cẩn thận một chút, vẫn là xưng ‘mẫu hậu’ tốt hơn, nếu để người có ý nghe được, thì đã đủ để bị hạch tội rồi.”

“Quân Thanh đang lo lắng cho ta sao?” Cảnh Thiều nghe vậy, nhịn không được lại cong môi, cúi đầu hỏi hắn.

Mộ Hàm Chương trừng hắn một cái, “Thần chỉ đang khuyên can.” Trước đây chỉ nghe người ta nói Thành Vương nóng nảy dễ giận, chưa từng nghĩ hắn lại ngả ngớn thế này.

“Ha ha…” Cảnh Thiều thấy hắn như thế, cảm thấy đáng yêu vô cùng, nhịn không được cười lớn.

Tiểu thái giám theo hầu ngoài kiệu nghe thấy tiếng cười không nhịn được đưa tay tự nhéo mình một cái, lão thiên, người trong khắp

https://thuviensach.vn

kinh thành đều biết Thành Vương đón nam phi không thể kế thừa đại nghiệp, Vương gia lại còn có thể cười vui vẻ như vậy, có khi nào là bị Hoàng hậu chọc giận điên rồi không?

Mộ Hàm Chương thấy hắn còn cười, liền xoay đầu đi không thèm nhìn đến hắn, không ngờ vừa xoay đầu đã va trọn vào lồng ngực rắn chắc ấm áp của Cảnh Thiều, không khỏi đỏ mặt, như thế này giống hệt như mình đầu hoài tống bão, vội giãy dụa.

“Được rồi được rồi, ta không cười nữa.” Cảnh Thiều vội đè lại không cho hắn ngồi dậy, nói nhỏ: “Đừng nhúc nhích, nếu không các kiệu phu sẽ phát hiện.”

“Ngươi…” Quả nhiên Mộ Hàm Chương không dám nhúc nhích nữa, chỉ thở hổn hển trừng hắn.

Lời tác giả: nguyên hậu: Hoàng hậu đầu của hoàng đế, sau khi nguyên hậu qua đời vị Hoàng hậu tiếp theo gọi là kế hậu

xưng hô: chỉ có thái giám triều Thanh mới tự xưng là “nô tài”, trước đó xưng là “nô tỳ”, tiểu thái giám địa vị thấp xưng “tiểu nhân”, “Tiểu nhân”

Chú thích:

_tuyết trung tống thán: ý của câu thành ngữ này là chỉ khi tuyết rơi đem than củi đến cho người ta sưởi ấm. Nay thường dùng để ví về việc giúp đỡ người trong lúc khó khăn, nguy cấp.

_Lễ Gia Quan: ngày xưa, ở bên nước Tàu (Trung Hoa) con trai đến 18 tuổi làm Lễ Đội Mũ gọi là Lễ Gia Quan; con gái đến 16 tuổi làm Lễ Cài Trâm gọi là Lễ Cập Kê.

_ hoa hoàng: một loại phấn trang điểm của phụ nữ thời xưa

_kim quan: mũ nhỏ đội trên búi tóc của quan lại quyền quý

_ngũ trảo ngân long quan: mũ có hình ngân long năm móng

_ngọc đái: đai lưng kết bằng ngọc

https://thuviensach.vn

_đầu hoài tống bão: tự gieo mình cho ôm, khiêu khích, mời gọi

https://thuviensach.vn

Chương 04 Tiến cung

Đôi mắt đen bóng xinh đẹp loang tình cảm, linh động hơn dáng vẻ nặng nề u uất trước đây rất nhiều, Cảnh Thiều cười cười, muốn nói với hắn không cần phải sợ đông sợ tây như vậy, nhưng chợt nghĩ, một đời trước chính vì mình không chịu nghe lời hắn, kiêu ngạo tự đại, không để ai vào mắt, mới phải nhận kết quả thê thảm bị người người ném đá xuống giếng, nụ cười không khỏi nhạt đi.

“Vương gia, đến cổng Ngọ Môn rồi.” Tiểu thái giám Xuân Hỉ đứng ngoài kiệu nói, sau đó kiệu cũng dừng lại. Bình thường có thể khiêng kiệu vào cung, nhưng hôm nay phải bái kiến đế hậu trong cung của Hoàng hậu, hai người phải xuống kiệu ở Ngọ Môn, đổi sang xe kéo. Xung quanh xe kéo đầy người trong cung, hai người không tiện nói thêm.

Hoành Chính Đế hạ triều liền đến Loan Nghi Cung của Hoàng hậu, ngồi trong chính điện cùng Hoàng hậu chờ tân phu thê tới bái kiến. Hoành Chính Đế năm nay vừa hơn bốn mươi, đang tuổi tráng niên, sở hữu đầy đủ cơ trí và lạnh lùng cần có của một hoàng đế, chỉ ngồi đó thôi đã tỏa ra khí thế uy nghiêm áp người.

Nhìn vị phụ hoàng trẻ lại mười mấy tuổi, bàn tay giấu trong tay áo xanh nhạt của Cảnh Thiều siết chặt, rồi dần dần buông lỏng, cùng Mộ Hàm Chương cung kính hành lễ với đế hậu.

Trước tiên Hoành Chính Đế khen ngợi Cảnh Thiều một lượt, rồi lại quở trách vài câu: “Hôm nay con đã trưởng thành rồi, sau này nói chuyện làm việc gì cũng phải nghĩ kĩ, đừng để trẫm lại nghe được tin con lật đổ bàn trà của mẫu hậu nữa.”

“Nhi thần đã hiểu, tạ phụ hoàng dạy dỗ.” Cảnh Thiều chỉ đáp nhạt một câu, sắc mặt thì không hề có vẻ chịu phục.

“Ngày đại hỉ như hôm nay, hoàng thượng đừng nên trách mắng Cảnh Thiều nữa.” Hoàng hậu đương nhiên đã quan sát tất cả, vội cười giải vây, “Hôm nay là ngày gặp nhi tức.”

https://thuviensach.vn

Cung nữ đứng bên cạnh đã sớm lót gối mềm xuống trước mặt đế hậu, Mộ Hàm Chương đi đến quỳ xuống, dập đầu trước Hoành Chính Đế, sau đó nâng trà lên quá đỉnh đầu, “Mời phụ hoàng dùng trà.” Tất cả động tác đều cực kì đúng lễ nghi, phong thái nhã nhặn đúng như các danh sĩ.

Hoành Chính Đế nhận lấy chén trà nhấp một ngụm, cười nói: “Con thứ nhà Mộ Tấn, không ngờ lại là nhân vật thanh cao thế này.” Nói rồi thưởng cho hắn một đôi Dương Chi Ngọc Như Ý.

“Tạ phụ hoàng.” Mộ Hàm Chương tạ ơn đúng lễ đúng mực, rồi lại quỳ xuống dâng trà cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười nhận lấy, nhưng không bảo hắn đứng lên, xoay mặt sang nói chuyện với hoàng đế, “Hoàng thượng thánh minh, con thứ nhà Mộ gia mười bảy tuổi đã đỗ cử nhân, nghe nói các thiếu niên quý tộc trong kinh thành đều kính nó một tiếng ‘Văn Uyên công tử’.”

“Vậy sao?” Hoành Chính Đế chợt hứng thú, mười bảy tuổi đỗ cử nhân có thể thấy là thiếu niên thông minh hiếm thấy, thường ngày chỉ có thể thấy thế tử nhà Bắc Uy Hầu, không ngờ đứa con thứ hắn chưa từng gặp lại là viên minh châu ẩn mình, không khỏi cảm thấy thật đáng tiếc, một nhân vật thế này nếu có thể tham gia thi hội, chắc chắn sẽ là nhân tài, cũng là công cụ để quản thúc Bắc Uy Hầu, thật sự quá đáng tiếc.

“Chỉ là lời nói đùa của vài bằng hữu từ nhỏ, thật sự không dám.” Mộ Hàm Chương quỳ đã lâu, thân thể càng lúc càng khó chịu, sắc mặt cũng tái dần, nhưng vẫn quỳ thẳng người, nói vào một câu rất đúng lúc, nhắc nhở hai vị kia rằng hắn vẫn đang quỳ.

“Ô, sao sắc mặt hài tử này lại kém như thế?” Hoàng hậu nói rồi liếc mắt nhìn Cảnh Thiều bên cạnh một cái, thấy hắn không có phản ứng gì, cũng không có ý muốn giúp Mộ Hàm Chương giải vây, giấu tia sáng lóe lên trong mắt đi, cười đưa cho Mộ Hàm Chương một chiếc hộp gấm mở nắp, ai cũng nhìn ra số châu báu lấp lánh sáng lóa trong hộp giá trị liên thành.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nhìn phần quà gặp mặt cực kì hậu hĩ, nhớ tới lời Cảnh Thiều nói trong kiệu, nhận lấy không chút do dự, khi đứng lên thì mắt chợt tối sầm, người lảo đảo một cái mới đứng thẳng được, cung nữ bên cạnh vội đi đến đỡ.

“Thân thể không khỏe, các ngươi về sớm đi thôi.” Hoành Chính Đế phẩy tay ý bảo hai người có thể đi được rồi.

Mộ Hàm Chương từ chối để cung nữ tiếp tục dìu, Cảnh Thiều cũng không để ý đến, hành lễ xong thì tự bước thẳng ra ngoài, trời biết hiện tại hắn muốn ôm Mộ Hàm Chương vào lòng không để hắn phải đi biết bao nhiêu, nhưng vẫn còn trong cung, chỉ có thể lạnh mặt giả vờ như rất chán ghét.

Ra khỏi cửa cung, Mộ Hàm Chương bước xuống xe kéo, nhìn bóng lưng lạnh lùng sải bước đi xa, thầm cười giễu bản thân, rốt cuộc còn đang hy vọng thứ gì? Quả nhiên chút dịu dàng ngắn ngủi đó đều là giả sao?

Cố gắng đi theo, chưa được vài bước, đột nhiên mắt tối sầm ngã về phía trước, không có cảm giác đau đớn như trong tưởng tượng, thân thể rơi vào một lồng ngực ấm áp, “Quân Thanh, ngươi làm sao vậy?” Mở mắt ra, trước mắt là khuôn mặt lo lắng của Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều thấy hắn ngất xỉu, vội vàng ôm người vào lòng, bước nhanh lên kiệu, “Xuân Hỉ, ngươi đến Thái Y Viện mời Khương thái y Khương Hoàn đến vương phủ một chuyến, lập tức khởi kiệu về vương phủ.”

“Dạ!” Các kiệu phu nghe lệnh khởi kiệu, Xuân Hỉ thì chạy đến Thái Y Viện.

“Quân Thanh, Quân Thanh? Khó chịu chỗ nào. Hả?” Cảnh Thiều ôm cho Mộ Hàm Chương dựa vào ngực mình, sờ trán hắn, “Sao lại sốt rồi?”

Mộ Hàm Chương im lặng không nói gì, người này lúc lạnh lúc nóng thật khiến người ta không thể đoán được, ánh mắt tiếc nuối của hoàng thượng hôm nay lại khiến lòng hắn đau đớn khó chịu.

https://thuviensach.vn

Thân thể khó ở, trong lòng khó chịu, cảm thấy vô cùng chán nản, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

“Xem sắc mặt của Thiều Nhi, dường như rất không vừa lòng với hôn sự thần thiếp an bài lần này.” Hai người đi rồi, Hoàng hậu ra vẻ khó xử nói.

“Nó còn trẻ, đương nhiên không hiểu được tấm lòng của Hoàng hậu, nhưng tính tình hài tử này đúng là thật thà.” Hoành Chính Đế thì lại rất vừa lòng, khi nãy hắn thấy hết phản ứng của Cảnh Thiều, không phục, không vui đều biểu hiện ra rất rõ ràng, nếu mất quyền thừa kế còn ra vẻ cảm tạ ân đức, thì Thành Vương phủ thật quá thâm sâu rồi.

Về vương phủ, Cảnh Thiều bế người trong lòng chạy về phòng, “Mang khăn lạnh đến đây.”

Đắp chăn lên cho Mộ Hàm Chương, cầm lấy khăn Chỉ Hề đưa đến đắp lên trán hắn.

“Quân Thanh, khó chịu lắm sao?” Cảnh Thiều đau lòng nhìn hắn, đời trước thân thể của Mộ Hàm Chương càng lúc càng tệ, những ngày cuối cùng thì hoàn toàn uống thuốc thay cơm, lần này phải chăm sóc kĩ lưỡng, phải nuôi cho hắn trắng trẻo khỏe mạnh mới được.

“Ta không sao, không phải còn phải đến phủ nhị hoàng tử sao? Đừng trì hoãn nữa.” Nói xong thì ngọ nguậy muốn ngồi dậy, bị Cảnh Thiều đè xuống.

“Phía ca ca ta đã phái người đi báo rồi, huynh ấy sẽ không trách.” Tuy cảm thấy nên đến chỗ ca ca một chuyến, lễ nghi là một chuyện, quan trọng hơn là đừng để bị hiểu lầm, nhưng Cảnh Thiều cảm thấy tất cả những thứ này đều không quan trọng bằng thân thể của Quân Thanh, ca ca thì một lát nữa đi giải thích là được rồi.

“Vương gia, thái y đến rồi.” Chỉ Hề đi vào thông báo.

Địa vị của Khương thái y trong Thái Y Viện không phải cao nhất, nhưng y thuật cũng rất tốt, nhưng hắn chưa từng nghĩ Thành Vương

https://thuviensach.vn

sẽ gọi đích danh mình vào phủ xem bệnh, rõ ràng là trước đây không hề có qua lại.

“Đây…” Khương thái y bắt mạch xong, quan sát sắc mặt Mộ Hàm Chương một chút, khó xử nhìn Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều hiểu ý cho tất cả hạ nhân lui xuống, “Thái y cứ nói không sao cả.”

“Xem mạch tượng của Vương phi, hẳn là do bị thương lại âu lo suy nghĩ mà thành.” Khương thái y lại nhìn Cảnh Thiều một cái, loại sốt này vốn không phải bệnh nặng gì, hôm nay Thành Vương tìm hắn đến hẳn còn có ý khác, thế là nói tiếp, “Thứ cho lão thần nói thẳng, Vương phi tuy là nam tử, nhưng chuyện phòng the, nam tử kì thật còn dễ bị thương hơn nữ tử, Vương gia thương tiếc một chút vẫn hơn.”

Câu này làm cho mặt Mộ Hàm Chương đỏ bừng, Cảnh Thiều cũng xấu hổ, xoa mũi, “Bổn vương lỗ mãng rồi.”

“Vương gia thứ tội.” Khương thái y cũng hơi thấp thỏm, không biết mình nói như vậy có hợp ý Thành Vương không.

“Ha ha, bổn vương thích người thẳng thắn như Khương thái y.” Cầm lấy đơn thuốc của Khương thái y, giao cho Mộng Hề đi sắc thuốc, Cảnh Thiều lấy một chuỗi San Hô Châu trong tay áo ra.

“Vương gia, như thế này không được.” Khương thái y lập tức toát mồ hôi lạnh, trước nay hắn theo chủ trương trung dung, không muốn tham dự vào chuyện tranh đấu của vương tử hoàng gia.

“Đây không phải cho ngươi.” Cảnh Thiều thấy hắn không nhận, mất kiên nhẫn nói, “Nghe nói lệnh lang võ nghệ cao cường, năm nay đã đậu kì thi võ, đây là hạ lễ cho lệnh lang.” San Hô Châu đỏ có thể tị huyết quang, thật sự là thứ để tặng cho người luyện võ, Khương thái y cũng không tiện từ chối thêm, huống chi ý của Vương gia là nhắm đến con hắn, như vậy thì có thể yên tâm rồi.

“Nếu đã vậy, lão thần thay khuyển tử tạ ơn Vương gia ban thưởng, ngày khác sẽ bảo nó đăng môn cảm tạ.” Khương thái y nói xong lời này liền cầm lấy chuỗi San Hô vào, hành lễ cáo từ.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều bảo Đa Phúc tiễn thái y đi, bản thân thì ngồi lên giường, thay khăn đắp trán cho Mộ Hàm Chương.

“Những chuyện này để nha hoàn làm là được, Vương gia nghỉ ngơi đi.” Mộ Hàm Chương nói khẽ, người này thoáng chốc dịu dàng có lẽ là do cảm thấy mới lạ thú vị, trên thực tế không phải tốt với hắn thật sự, một người có phải thật lòng hay không nhìn tiểu tiết có thể thấy được, chuyện trong cung hôm nay, khiến trái tim vừa ấm lên của hắn lại lạnh buốt như băng.

“Quân Thanh?” Cảnh Thiều thấy người vừa mở lòng sáng nay lại lạnh lùng, đoán được là chuyện trong cung làm hắn không vui, hắn vốn không thích nói nhiều, tính tình của Quân Thanh lại hay giấu buồn bực trong lòng, xem ra sau này phải nói nhiều một chút mới được, khó xử gãi đầu, thở dài nói, “Hôm nay trong cung, để ngươi chịu uất ức rồi.”

Mộ Hàm Chương mở to mắt nhìn hắn, người này biết sao?

“Chỉ là quỳ lâu một chút, ta không phải nữ nhân, sẽ không tủi thân vì mẹ chồng ra uy, Vương gia nghĩ nhiều rồi.” Giọng nói ôn hòa cực kì êm tai, lời nói ra hoàn toàn không mang chút oán trách, nhưng Cảnh Thiều lại cảm thấy hắn đang tức giận.

“Người trong kinh thành đều cười ta, nói ta lập công lớn nhưng lại không thể kế thừa đế vị, thân là con trưởng nhưng thân phận còn không bằng đại hoàng tử do cung nữ sinh ra…” Cảnh Thiều tự giễu mình, những câu này, hắn đã nghẹn trong lòng mười mấy năm, hôm nay nói ra, thật sự là xuất phát từ tận đáy lòng.

Bàn tay giấu trong chăn của Mộ Hàm Chương dần siết chặt, trong lòng cũng càng lúc càng lạnh, quả nhiên tối qua hắn hoàn toàn không say, tất cả của tất cả chỉ đơn giản là dằn vặt mình mà thôi, “Những chuyện này thần đều biết, thần không cầu xin Vương gia thứ gì khác, chỉ xin Vương gia khi công thành danh toại có thể ban cho thần một bức hưu thư.”

_nhi tức: con dâu

https://thuviensach.vn

_danh sĩ: chỉ những người rất có danh vọng nhưng không làm quan

_chủ trương trung dung: có thái độ chiết trung, đừng hăng hái nhiệt thành, chớ thất vọng lạnh lùng, bao giờ cũng điềm đạm theo thời, phải bắt chước Trời lạnh lùng, không tây vị, và lúc hành sự phải biết chần chờ khoan dãn, len lỏi nước đôi, nói tóm gọn là không tham lam, không hơn thua, chỉ sống bình lặng và ôn hòa

_hạ lễ: quà mừng

_tị huyết quang: tránh chuyện đổ máu

_đăng môn: đến nhà

_hưu thư: giấy bỏ vợ do người chồng viết

https://thuviensach.vn

Chương 05 Phát sốt

Hưu thư? Cảnh Thiều ngẩn người, rồi lập tức cười lạnh nói: “Ngươi là nam tử, bị hưu cũng sẽ không ảnh hưởng tới danh tiết, nhưng ra khỏi nhà phu quân rồi cũng vẫn không thể tham gia thi cử, cho dù ta thả ngươi đi, thì cả đời này ngươi cũng vô duyên với thi hội.”

“Vậy ngươi dự định sẽ thế nào?” Mộ Hàm Chương ngồi lên, lạnh lùng nhìn hắn, nếu người này muốn giữ mình lại dằn vặt, hắn sẽ không ngoan ngoãn đứng yên chịu đòn.

“Ta không thể kế thừa đế vị, ngươi cũng không thể tham gia thi hội, cho nên chúng ta hòa nhau.” Cảnh Thiều dùng giọng nói hơi trầm của mình nói một cách vô cùng hùng hồn.

“… A?” Mộ Hàm Chương ngây người một lúc lâu, trên khuôn mặt tuấn tú vốn lạnh lùng xuất hiện vết nứt, hơi há hốc mồm có vẻ ngốc ngốc, cảm giác như bị bóp cổ giơ lên cao rồi bị vứt xuống tấm đệm êm mềm…

Cảnh Thiều thấy hắn ngơ ngác rất thú vị, đang định đưa tay chọt chọt thì tiếng của Mộng Hề vọng vào, “Vương gia, thuốc của Vương phi đã sắc xong rồi.”

Cảnh Thiều nhíu mày, bảo Mộng Hề bưng thuốc vào, Mộ Hàm Chương trầm tĩnh lại cúi đầu im lặng, Mộng Hề lén nhìn sắc mặt hắn một cái, cười đi tới bên giường.

“Vương gia, xin để nô tỳ hầu hạ Vương phi uống thuốc?” Mộng Hề bưng bát, khó xử nhìn nhìn Cảnh Thiều đứng dựa vào cạnh giường bất động.

Cảnh Thiều cầm lấy chén thuốc, phẩy tay bảo Mộng Hề ra ngoài, xoay mặt ra ngoài hô: “Đa Phúc!”

“Có.” Đa Phúc cười tủm tỉm thò đầu vào qua khe cửa.

https://thuviensach.vn

“Canh bên ngoài.” Cảnh Thiều thấy hắn như thế, không khỏi bật cười, Đa Phúc này tuổi đã cao vẫn như tiểu hài tử.

“Dạ.” Đa Phúc đương nhiên hiểu ý Vương gia nhà mình, xua các nha hoàn đi làm việc, gọi thị vệ đến gác bốn phía, bản thân thì canh cửa, xác định không ai nghe được lời hai người trong phòng nói mới dựa lưng vào cột cười tủm tỉm tắm nắng.

“Ngươi chẳng chịu nghe ta nói hết lời.” Cảnh Thiều bưng chén thuốc trên tay, cầm muỗng khuấy, “Những lời đó đều do người ngoài nói, bản thân có bao nhiêu tài cán ta tự biết, cho dù có cưới Vương Mẫu nương nương, ta cũng không ngồi lên vị trí đó được.”

“Cớ gì Vương gia lại nói lời ấy?” Mộ Hàm Chương mím môi, nghe ngữ khí của Cảnh Thiều như đang muốn giãi bày với mình, biểu cảm sắc mặt cũng không giống giả vờ, tự đoán rằng chẳng lẽ mình thật sự đã nghĩ sai?

Cảnh Thiều đặt chén thuốc vào tay hắn, “Ta mười bốn tuổi đã vào quân doanh, lăn lộn chiến đấu trên chiến trường nhiều năm, đánh giặc ta thành thạo, trị quốc lại chẳng biết gì. Ngươi xem ta, muốn lôi kéo một thái y cũng mất sức như vậy, làm sao có đủ bản lĩnh tranh hoàng vị?”

Mộ Hàm Chương nhận lấy chén thuốc, thì ra hắn hối lộ thái y ngay trước mặt mình, chỉ là để “đưa ví dụ”?

“Tuy bản thân ta tự biết, nhưng nói ra sẽ mấy ai tin? Cũng như hôm nay, nếu khi ở trong cung ta bênh vực ngươi, phụ hoàng nhất định sẽ nghĩ ta suy tính thâm sâu, bản lĩnh đóng kịch hơn người, sau này sẽ càng khó sống.” Cảnh Thiều nói xong không khỏi thở dài, nhưng nếu như cứ tiếp tục thể hiện không phục, thứ gì cũng tranh giành, cuối cùng phụ hoàng cũng sẽ không dung được hắn.

Mộ Hàm Chương uống một hơi hết chén thuốc đen tuyền, cảm giác đắng từ đầu lưỡi vào tận trong lòng, thì ra dù cho có là vương tử hoàng tôn, cũng không được sống dễ dàng. Vừa đặt chén thuốc xuống, một miếng mứt hoa quả được cho vào miệng, Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn, thì thấy người đó cười lau đi vệt thuốc trên

https://thuviensach.vn

khóe môi mình. Cảnh Thiều vốn đã tuấn mỹ phi phàm, thường ngày lại không hay cười, một nụ cười này thật sự là vô cùng đẹp mắt.

Nghe nói Thành Vương nóng nảy dễ giận, ít nói ít cười, nhưng từ tối qua đến nay, người này đã cười với hắn rất nhiều lần, Mộ Hàm Chương thở nhẹ một hơi, có lẽ nên thử tin tưởng hắn, dù sao thì mình cũng không có giá trị gì để lợi dụng.

“Vương gia muốn lôi kéo Khương thái y cũng không phải không thể.” Nuốt mứt hoa quả trong miệng xuống, Mộ Hàm Chương nói.

“Sao?” Cảnh Thiều hào hứng nhìn hắn.

Mộ Hàm Chương mệt mỏi, dựa người vào cái gối lớn trên đầu giường, “Chỉ cần kéo nhi tử của Khương thái y vào dưới trướng Vương gia, để cho hắn phạm một lỗi không lớn không nhỏ, chờ ông ta tự đến cửa cầu xin là được.”

“Quân Thanh…” Cảnh Thiều mừng rỡ nhìn Mộ Hàm Chương, hắn không biết chuyện trong Thái Y Viện, tìm Khương thái y là vì hắn nổi tiếng trung lập, hơn nữa còn rất kín miệng, hôm nay cho hắn đồ tốt cũng là vì muốn sau này để hắn điều dưỡng thân thể cho Quân Thanh, nếu có thể lôi kéo được người này, thì thật sự là tin mừng ngoài ý muốn.

Bổ nhào đến, nằm gối lên ngực người ta, “Ngươi đúng là quân sư! Cứ như vậy, cả tiền mời môn khách cũng không cần chi!” Mộ Hàm Chương chịu tỏ lòng ra với mình, chứng tỏ hắn đã chấp nhận mình rồi!

“Khụ khụ, Vương gia!” Bị tên mãng phu lực điền giáng xuống người, Mộ Hàm Chương thật không thở nổi.

“Hắc hắc, ngươi đừng ngồi nữa, mau nằm xuống, đổ mồ hôi mới hạ sốt được.” Cảnh Thiều nghe thấy tiếng ho, lập tức bật dậy, nhét người ta vào chăn, còn ra sức kẹp góc chăn, bản thân thì nằm xuống bên cạnh gom cả người lẫn chăn ôm vào lòng.

Mộ Hàm Chương bị hắn làm ngây người, lúc hoàn hồn lại thì đã bị quấn thành con nhộng, lại còn thêm một con bạch tuột cố định bên ngoài, dở khóc dở cười, người này thật đúng là vội vàng.

https://thuviensach.vn

Mặt bị vùi trong lồng ngực Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ nhích nhích, lùi ra một chút.

“Quân Thanh, sau này chuyện gì ta cũng sẽ nói với ngươi, ngươi có suy nghĩ gì cũng phải nói với ta, như vậy chúng ta sẽ không còn cãi nhau nữa.” Cảnh Thiều đưa tay rút dây buộc tóc của người trong lòng ra, cọ cọ cằm lên tóc hắn.

“Ưm.” Mộ Hàm Chương ậm ừ một tiếng, được ủ rất ấm áp, tinh thần thả lỏng, mơ màng buồn ngủ.

“Quân Thanh, ngày động phòng thật sự ta không vui trong lòng, uống say, vốn nghĩ tất cả mọi người đều không tin ta, ta sẽ khiến tất cả đều không được yên ổn.” Cảnh Thiều híp mắt, đây thật sự là suy nghĩ của hắn khi tỉnh lại, nếu đã biết trong những năm sau sẽ có chuyện gì, thì cũng không phải không thể đoạt được vị trí đó, “Nhưng khi ta tỉnh dậy nhìn thấy ngươi, ta lại đổi ý.”

Mộ Hàm Chương không đáp lời, nhưng vẫn đựng thẳng tai lên chăm chú nghe.

Cảnh Thiều thấy người trong lòng không lên tiếng, nghĩ là hắn đã ngủ rồi, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của hắn, “Ta nghĩ, cùng ngươi sống một đời hạnh phúc, cũng rất tốt, người khác có tin ta hay không không quan trọng. Sau này nhất định ta sẽ bảo vệ ngươi, không để ngươi chịu chút uất ức nào…” Tình cảm của hắn với người trong lòng là thế nào hắn vẫn chưa rõ ràng, nhưng hắn biết, đây là người duy nhất chịu cùng chết với mình. Trong thế giới trọng sinh này, hắn chỉ thấy được đầy rẫy nghi ngờ, nguy hiểm rình rập, chỉ có người này, là sự cứu chuộc duy nhất. Hắn phải ôm lấy thật chặt, dù thế nào cũng không được buông tay.

Giọng nói trầm ấm dịu dàng thì thầm, những lời này Cảnh Thiều đang nói với bản thân, nhưng không biết người được hắn cuộn chặt trong lòng, đang len lén cười khẽ.

Lúc Mộ Hàm Chương toát mồ hôi hạ sốt thì đã quá trưa, Cảnh Thiều đã sớm bảo Đa Phúc tự đi một chuyến đến phủ nhị hoàng tử, thành thật nhận tội với huynh trưởng, nói có thể sẽ sang trễ một

https://thuviensach.vn

chút. Tuy trong hoàng gia đông người, nhưng địa vị đặc biệt, ngày thứ hai sau tân hôn cũng không cần phải bái kiến nhiều người. Với Cảnh Thiều, dù sao trước nay quan hệ của hắn vốn đã không nhiều, cho nên đơn giản chỉ bái kiến nhà ca ca, hôm nay đã quá trưa không đi được nữa, liền thay y phục sung sướng dùng cơm trưa với thê tử.

Không ngờ vừa dọn thức ăn xuống thì Đa Phúc đã vào báo tin nhị hoàng tử và hoàng tử phi đến rồi, Cảnh Thiều vừa nghe thấy lập tức đặt chén trà xuống chạy ra ngoài.

“Vương gia!” Mộ Hàm Chương kéo hắn lại, “Thay y phục rồi lại đi.”

“A!” Cảnh Thiều vỗ trán, quên mất tẩu tử cũng đến, mặc thế này đi ra sẽ thất lễ, vội vàng thay y phục. Từ khi tỉnh lại không gặp nên chưa cảm thấy gì, hiện tại sắp được gặp ca ca, cảm thấy mình có rất nhiều chuyện muốn nói, lần này không thể tiếp tục hồ đồ nữa.

“Vương gia, thần sẽ không đi.” Mộ Hàm Chương rút bàn tay bị Cảnh Thiều nắm lại.

“Làm sao vậy?” Bái kiến huynh trưởng cũng phải hành lễ dâng trà, còn có thể được nhận quà gặp mặt, Cảnh Thiều dừng chân nhìn hắn.

Mộ Hàm Chương mím mím môi, “Vương gia không đến phủ nhị hoàng tử là vì thần bị bệnh, tuy là huynh đệ một nhà, nhưng để xảy ra hiểu lầm vì chuyện nhỏ nhặt này rất không đáng.”

“Hả?” Trong đầu Cảnh Thiều mọc đầy chấm hỏi, ngẫn người một lúc mới hiểu ra là Quân Thanh sợ ca ca thấy hắn không có việc gì, cho là mình cố ý không đến phủ nhị hoàng tử, làm tổn hại hòa khí. Không khỏi cười bất đắc dĩ, ôm eo Mộ Hàm Chương cười nói, “Sau này Quân Thanh có gì cứ nói thẳng, đầu ta không được tốt.”

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói, “Thần nhớ rồi, Vương gia mau đi đi.” Hắn biết cảm tình của Cảnh Thiều với vị huynh trưởng đồng mẫu này không phải thông thường, nếu nói thẳng những lời này sẽ tạo hiềm nghi cố ý chia rẽ huynh đệ bọn họ, bây giờ mình chỉ là người ngoài vừa vào nhà, nói năng thận trọng vẫn tốt hơn.

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh là nhớ sau này nói thẳng, hay là nhớ đầu ta không được tốt?” Cảnh Thiều thấy hắn đáp nhanh như vậy, nhịn không được trêu ghẹo.

“Đều đã nhớ kĩ.” Sắc mặt của Quân Thanh vẫn bình tĩnh thản nhiên.

Cảnh Thiều thấy dáng vẻ hắn gặp biến không hoảng như thế, không hiểu sao lại cảm thấy rất đẹp, liếc liếc thấy hạ nhân xung quanh không chú ý, hôn trộm lên má hắn một cái rồi chạy vọt ra ngoài.

Mộ Hàm Chương nhìn theo bóng lưng Cảnh Thiều, chầm chậm xoa lên bên má bị hôn, môi lại bất giác cong lên.

Vì nhị hoàng tử đến bất ngờ, Cảnh Thiều không kịp ra ngoài đón tiếp, Đa Phúc liền trực tiếp mời hai người đến trà thính trong Thính Phong Các. Thính Phong Các là nơi Cảnh Thiều thường đãi khách, đọc sách, du ngoạn, nằm trong nội viện, chỉ dùng để tiếp đãi các vị khách thân thiết. Trong vương phủ, sân bên ngoài là ngoại viện, qua hoa viên là Thính Phong Các, sau các là Đông Uyển và Tây Uyển, Đông Uyển là nơi ở của Cảnh Thiều, Tây Uyển là khu của nữ quyến.

Trà thính được trang trí tương đối phong nhã, bộ bàn ghế tinh xảo được khắc theo phong cách Giang nam, bốn phía ngoài cột chống thì toàn bộ là ván cửa khắc hoa, mùa đông khép lại rất ấm áp, đến hè dỡ xuống thì trở thành nhà thủy tạ bốn phía thoáng gió. Trên giàn hoa luôn có hoa cỏ tươi tốt, vài sợi dây leo nhỏ quấn trên xà cột, vào mùa này đang bắt đầu đâm chồi, xanh nhạt pha lẫn sắc vàng, tràn đầy sức sống.

Một nam tử mặc thường phục hoàng tử màu vàng sậm ngồi trên ghế trên trong trà thính, dáng người cao, phong thái tuấn lãng, chỉ ngồi như thế, cũng đã toát ra khí chất đoan chính uy nghi. Ngũ quan có bảy phần giống Cảnh Thiều, chỉ là không có ba phần hoang tàn của Cảnh Thiều, thêm vài phần điềm tĩnh vững vàng, người này chính là vị huynh trưởng đồng mẫu của Cảnh Thiều, con trưởng của nguyên hậu, Cảnh Sâm.

https://thuviensach.vn

thằng nhỏ Cảnh Thiều này làm cứ như là tình iêu tiểu học, bày đặt gọi người í bằng tên, thấy gứm :))))))

https://thuviensach.vn

Chương 06 Thị thiếp trong nhà

“Ca ca!” Càng đến gần trà thính, tâm trạng của Cảnh Thiều lại càng kích động, bước chân nhanh hơn, còn chưa vào phòng đã gọi trước.

Cảnh Sâm đặt chén trà trong tay xuống, hơi nhíu mày, nhìn Cảnh Thiều đang chạy bước nhỏ vào, nhịn không được bắt đầu giáo huấn: “Người đã thành hôn vẫn hấp tấp như thế, còn ra thể thống gì nữa!”

Cảnh Thiều phản xạ lập tức dừng lại, sau đó lắc đầu cười khổ, từ nhỏ bị ca ca răn dạy quen, vừa nghe thấy hắn mắng là muốn chạy, hôm nay nghe thấy câu “còn ra thể thống gì nữa” lại cảm thấy thân thương vô cùng, chỉ mong ca ca có thể mãi mãi trách mắng mình như vậy. Đĩnh đạc bước vào, thấy ca ca nhíu mày trừng mình, nhịn không được lại cười, bước đến hành lễ với huynh tẩu.

“Thúc thúc.” Tẩu tử Tiêu thị ngồi bên cạnh đứng lên trả lễ, thấy Cảnh Sâm lạnh lùng không nói gì, liền cười nói, “Vốn là không nên đến, nghe nói đệ tư không khỏe, quá trưa cũng không đến phủ, ca ca ngài không yên tâm, mới mang theo ta tới đây.” Trong các gia đình bình thường, buổi sáng là lúc bái kiến phụ mẫu, huynh tẩu, quá trưa thì nhận thân, cho nên lúc này bọn họ đến tuy có hơi tự hạ thấp thân phận, nhưng cũng có thể cho qua.

Cảnh Thiều đương nhiên hiểu được ý nghĩa bên trong, nghe tẩu tử nói vậy, ngẩng đầu nhìn huynh trưởng vẫn đang nhíu mày một cái, lập tức cảm thấy vô cùng ấm áp, đời trước mình đúng là đui mù, mới cho là ngày thường ca ca nhíu mày trừng mắt là vì thấy mình không vừa mắt, không hề để ý thấy người này âm thầm làm cho mình bao nhiêu thứ.

“Ca…” Cảnh Thiều bước chậm đến trước mặt huynh trưởng, mấp máy môi, lại chỉ phát ra được một từ.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm ngẩn người, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, từ khi phụ hoàng hạ chỉ bắt Thành Vương cưới nhị công tử của Bắc Uy Hầu, đệ đệ hắn yêu thương bảo bọc từ nhỏ này không chịu gọi hắn là "ca ca" nữa, gặp mặt cũng chỉ gọi một tiếng "nhị hoàng huynh", khiến lòng hắn đau như cắt. Hôm nay vốn chẳng hy vọng đệ đệ đến bái kiến mình, nhưng không ngờ quản gia của Thành Vương phủ lại đích thân đến tạ lỗi, khiến hắn thầm hy vọng, quá trưa thấy Cảnh Thiều vẫn chưa đến, bản thân không chờ được nữa chạy đến, không ngờ lại có được kinh hỉ thế này.

Tiêu thị thấy hai huynh đệ có lời muốn nói, liền cười đứng lên nói, "Ta đi thăm Vương phi."

"Tẩu tử… Quân Thanh còn chưa thức dậy, tẩu và ca ca ở đây chờ một lát, đệ đi gọi Quân Thanh." Cảnh Thiều vội ngăn Tiêu thị.

"A, xem ta kìa, hồ đồ rồi!" Tiêu thị ngẩn người, sau đó phiền muộn nắm chặt chiếc khăn tay, mặt đỏ bừng. Thành Vương phi là nam tử, nàng ta tuy là tẩu tử, nhưng không thể đi vào giường hắn thăm hỏi, ngược lại huynh trưởng lại có thể đi vào nội thất thăm hỏi đệ tư.

Cảnh Sâm đăm chiêu liếc nhìn thê tử mình một cái, đứng lên nói với Cảnh Thiều, "Đệ tư đang bệnh thì đừng làm phiền thêm nữa, ta vào thăm với đệ."

Đa Phúc bên cạnh nghe thấy, vội lặng lẽ bảo tiểu nha đầu chạy vào thông báo với Vương phi.

Khi Cảnh Thiều dẫn Cảnh Sâm đến ngoạ phòng Đông Uyển thì Mộ Hàm Chương đang khoác áo choàng nằm trên giường nhỏ ở gian ngoài, đắp một chiếc chăn mỏng. Áo khoác ngoài chất liệu mềm mại rộng rãi, là loại áo mặc trong nhà, tuy không được chính thức lắm, nhưng vạt áo thắt lưng đều rất chỉnh tề, đã nói rõ người đang bệnh, cho nên sẽ không thất lễ.

Thấy tình hình như thế, Cảnh Sâm thầm gật đầu, ngăn Mộ Hàm Chương đứng lên hành lễ, "Sao mới ngày thứ hai thành hôn đã bệnh rồi?" Cảnh Sâm nhìn đệ đệ nhà mình, hôm nay nghe nói

https://thuviensach.vn

Thành Vương phi bệnh, suy nghĩ đầu tiên là sáng nay khi tiến cung đã xảy ra chuyện gì.

“Cái này…” Cảnh Thiều ho khẽ một tiếng, dụi mũi, da mặt dày đến mấy thì cũng hơi nóng lên dưới ánh nhìn của huynh trưởng.

Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều luống cuống như thế thì hơi cong môi, “Hoàng huynh xin đừng lo lắng, chỉ là nhiễm lạnh hơi sốt, dùng thuốc xong đã hạ sốt rồi.”

“Phải, đúng vậy, nhà Bắc Uy Hầu quá keo kiệt, giá y may mỏng quá.” Cảnh Thiều phụ họa theo, nhưng lại giấu đầu hở đuôi càng nói càng mờ ám, Mộ Hàm Chương nhịn không được đảo mắt.

Cảnh Sâm nhìn đệ đệ, thở dài nói: “Đệ theo ta vào thư phòng, ta có việc muốn nói.”

Cảnh Thiều ủ rũ bị xách đi, trước khi ra cửa len lén quay đầu lại, làm mặt tội nghiệp với Mộ Hàm Chương.

“Ha ha…” Mộ Hàm Chương bị hắn chọc cười, không ngờ người thường ngày nghiêm nghị ít lời trước mặt ca ca lại biến thành tiểu hài tử, nhịn không được cười thành tiếng, quân tử thanh nhã như hoa lan đột nhiên nở nụ cười, thật đúng là xinh đẹp động lòng người.

Cảnh Thiều được thấy hắn cười, lại còn cười rực rỡ như vậy, thế là sung sướng theo ca ca vào thư phòng nghe mắng.

“Thiếp thân thỉnh an tẩu tử.” Tiêu thị nhìn Tống Lăng Tâm yểu điệu thi lễ trước mắt, không khỏi nhíu mày. Người này là trắc phu nhân của Cảnh Thiều, vào phủ hai năm trước, theo lý cũng có thể gọi mình là tẩu tử, chỉ là hiện tại chính Vương phi đã vào phủ, Tống thị này vẫn dùng vị thế nữ chủ nhân xuất hiện trong trà thính, mặc váy lụa hồng nhạt, tóc cài trâm vàng hình phượng ngậm ngọc, huênh hoang như thế!

“Sao ngươi lại đến đây?” Tiêu thị vẫn đang thấp thỏm vì khi nãy nhị hoàng tử trừng mình một cái, nhìn thấy Tống thị như thế lại càng phiền lòng, chẳng hề khách sáo, hỏi thẳng.

https://thuviensach.vn

“Vương gia và nhị điện hạ có việc phải thương lượng, thiếp thân thầm nghĩ tẩu tử uống trà một mình sẽ rất buồn chán, đã chuẩn bị trà bánh trong tiểu hoa thính, đặc biệt mời tẩu tử đến nếm thử.” Tống Lăng Tâm nói rất uyển chuyển, cố ý mập mờ nguyên do, nghe như Cảnh Thiều cố ý bảo nàng ta đến chào hỏi Vương phi.

Tiêu thị nghĩ nghĩ, Thành Vương phi là nam tử không tiện tiếp đãi mình, trắc phu nhân đến uống trà với mình cũng không có gì không ổn, huống chi hai huynh đệ Vương gia đi đã lâu vẫn chưa về, nhất định là có chuyện quan trọng phải thương lượng. Cho nên liền đứng lên, cùng đến Tây Uyển với Tống thị.

“Thiếu gia, nô tỳ nghe nói nhị hoàng tử phi đã đến tiểu hoa thính uống trà cùng trắc phu nhân rồi.” Lan Đình rót đầy chén trà cho Mộ Hàm Chương, nhỏ giọng nói với hắn.

“Ô?” Mộ Hàm Chương nằm nghiêng người trên giường nhỏ ngẩng đầu khỏi sách, buồn cười nhìn tiểu nha đầu, “Nghe được từ đâu?” Lan Đình cũng xem như lanh lợi, chỉ là tuổi còn nhỏ, lại theo hắn chưa lâu, không khỏi có chút nhát gan, hôm nay dám chủ động nghe ngóng tin tức, đương nhiên phải khen ngợi một chút.

“Khi nô tỳ đến phòng trà châm nước nghe Mộng Hề tỷ tỷ nói.” Lan Đình cắn môi dưới, sắc mặt có vẻ hơi tức tối, giọng điệu Mộng Hề nói chuyện rõ ràng là đang tâng bốc trắc phu nhân kia, rất hả hê khi thiếu gia bị bỏ quên.

Mộ Hàm Chương gật đầu, “Làm rất tốt.” Sau đó, lại dời mắt về trang sách.

“Thiếu gia.” Lan Đình rất bất mãn với thái độ không quan tâm của thiếu gia nhà mình, “Người không biết Mộng Hề đã nói gì.”

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ ngẩng đầu, bình thản nói: “Hẳn là nàng ta nói ‘Vương phi vừa được gả đến hai ngày đã bị trắc phu nhân áp chế, sau này trong phủ không biết phải nghe lời ai’ đúng không?”

Lan Đình kinh ngạc mở to mắt, “Thiếu gia, làm sao người biết?”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương khẽ cười lắc đầu, nha đầu ngốc này viết hết mọi thứ lên mặt, hắn muốn không nhìn ra cũng khó.

“Bẩm Vương phi, Vương gia chuyển lời nói sẽ cùng dùng bữa chiều với nhị điện hạ, ngài cứ ăn cơm trong phòng không cần phải chờ.” Chỉ Hề đi vào truyền lời, nhân tiện bảo các hạ nhân bưng khay dọn thức ăn ở gian ngoài.

“Biết rồi.” Mộ Hàm Chương đặt quyển sách trong tay xuống, ngồi xuống bàn, buổi trưa phát sốt không muốn ăn gì, hiện tại thật sự đã hơi đói.

Chỉ Hề tự đứng trước bàn sắp xếp thức ăn, Mộ Hàm Chương cầm chén, nhìn những món ăn công phu đầy bàn, quả thật là xa hoa hơn phủ Bắc Uy Hầu rất nhiều, hơn nữa gả cho Vương gia cũng không cần phải hầu hạ lễ nghi trước mặt mẹ chồng mỗi ngày, nếu là một nữ tử được gả vào Thành Vương phủ, hẳn là sẽ rất hạnh phúc?

Nghĩ đến nụ cười dịu dàng của Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương không khỏi thở dài, nếu mình là thứ nữ nhà Bắc Uy Hầu, tuyệt đối sẽ không có tư cách được gả cho Thành vương, hiện tại thật không biết tất cả rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh?

“Chỉ Hề, trong vương phủ có bản đồ không?” Dùng cơm xong, Mộ Hàm Chương nhấp trà hỏi một câu như tùy ý.

“Bẩm Vương phi, có bản đồ, ở trong tiểu thư phòng, nô tỳ sẽ đi tìm.” Chỉ Hề cung kính đáp lời, tiểu thư phòng là thư phòng ở Đông Uyển, cách ngọa phòng không xa, được mang về rất nhanh.

Mộ Hàm Chương thấy Chỉ Hề có thể vào thư phòng lấy đồ cho hắn, không khỏi ngạc nhiên, Cảnh Thiều cho phép hắn tùy ý xem những thứ trong thư phòng? Hắn không dám tin nếu không có Cảnh Thiều cho phép mà nha đầu này dám tùy tiện lấy cho hắn. Ngược lại cảm thấy mình đã nghĩ nhiều, trong tiểu thư phòng có thể thật sự không có bí mật quan trọng gì.

Chầm chậm trải cuộn giấy trong tay ra, một bản thiết kế tinh vi tỉ mỉ hẳn đã được chỉnh sửa, vừa nhìn có thể thấy ngay tình hình trong vương phủ. Vương phủ được chia thành tiền hậu viện, được

https://thuviensach.vn

ngăn bằng hoa viên và Thính Phong Các, trong Thính Phong Các có trà thính, thư phòng, noãn các, thủy tạ các loại, hậu viên chia thành hai uyển Đông Tây, Đông Uyển là nơi ở của Cảnh Thiều, Tây Uyển là nơi ở của nữ quyến. Vì Mộ Hàm Chương không phải nữ quyến, không thể ở trong Tây Uyển, cho nên cùng ở trong Đông Uyển với Cảnh Thiều.

Lướt mắt qua cả bức tranh, cuối cùng dừng lại ở "Tiểu Nguyên hoa thính", đây hẳn là tiểu hoa thính bọn họ nói, nằm giữa Tây Uyển. Mộ Hàm Chương cuộn tranh lại, hắn là nam tử, trắc phu nhân thay mặt hắn tiếp đãi tẩu tử cũng là đương nhiên, nhưng là do Cảnh Thiều dặn dò hay là trắc phu nhân Tống thị tự mình làm, ý nghĩa bên trong rất khác biệt.

"Khởi bẩm Vương phi, hai vị di nương ở Tây Uyển đến kính trà cho Vương phi." Mộng Hề bước từ bên ngoài vào, cười tủm tỉm nói, trộm quan sát phản ứng của Mộ Hàm Chương.

"Hửm?" Mộ Hàm Chương nghe xong không khỏi nhíu mày, Thành vương có một phu nhân hai tì thiếp, từ trước khi thành hôn hắn đã biết, hôm nay cả hai tì thiếp đều đến kính trà, mà trắc phu nhân "khéo léo hiểu ý, hành xử đúng mực" kia sao vẫn chưa đến? Là đang thị uy với hắn, hay đang thăm dò ý của Vương gia?

Nở nụ cười lạnh, chút mánh khóe nho nhỏ của nữ nhân, thật sự buồn tẻ vô cùng. Đứng lên thay y phục, bảo hai tì thiếp chờ bên ngoài, Mộ Hàm Chương thong thả thay sang thường phục màu xanh ngọc, không đội kim quan, chỉ bảo Lan Đình lấy dây buộc tóc cùng màu cột tạm lên, gọi hai tì thiếp vào.

Chỉ Hề thấy tình hình trước mắt như vậy cũng nhịn không được nhíu mày, nghĩ thầm chẳng lẽ trắc phu nhân cùng đi tiễn khách với Vương gia? Nhưng bên ngoài vẫn cười giới thiệu với Mộ Hàm Chương. Mặc váy dài vàng nhạt, dáng vẻ dịu dàng là vương cơ Liễu thị, váy xanh lục, nhỏ nhắn thông minh là thị thiếp Lý thị.

Lời tác giả: danh xưng của thê thiếp Vương gia cổ đại: (tư liệu từ Baidu)

https://thuviensach.vn

Hàm nhất phẩm: chính Vương phi (gọi tắt là Vương phi)

Hàm nhị phẩm: trắc phu nhân (gọi tắt là phu nhân)

Hàm tam phẩm: thiếp phi

Hàm tứ phẩm: vương cơ

Hàm ngũ phẩm: thị thiếp

Hàm lục phẩm: ti thiếp

Cách xưng "đệ tư" là từ "Cung giá" của đại nhân Lạc Băng Băng, vì rất thích cách xưng hô này, lại không nghĩ ra từ nào khác phù hợp cho nên mượn dùng~

_ngọa phòng: phòng ngủ

_đệ tư: em dâu nam

_kinh hỉ: ngạc nhiên lẫn vui mừng

_nhận thân: người trong nhà chào hỏi giới thiệu với nhau

_giá y: áo cưới cho cô dâu

_tiểu hoa thính: phòng khách phụ

---

vợ bé của chồng tới thăm đó nha =))))))))))))

https://thuviensach.vn

Chương 07 Hồi môn

“Nghiên Cơ bái kiến Vương phi, mời Vương phi dùng trà.” Vương cơ Liễu thị uyển chuyển quỳ gối, khấu đầu với Mộ Hàm Chương, cầm lấy chén trà nha hoàn đưa đến, dâng hai tay. Khuôn mặt yêu kiều lại cúi thấp không chút sắc thái.

Mộ Hàm Chương nhấp một ngụm trà, thưởng cho một chuỗi Nam Hải Châu, chờ nàng ta nhận lấy rồi mới gọi đứng lên.

“Nô tỳ khấu đầu với Vương phi, chúc mừng Vương phi tân hôn đại hỉ.” Giọng nói thanh thoát nhẹ nhàng, rất êm tai, Lý thị là thị thiếp, không thể xưng tên, phải xưng nô tỳ. Nhưng nàng ta vốn xuất thân từ nha hoàn, tiếng nô tỳ xưng rất xuôi miệng.

“Đứng lên đi.” Mộ Hàm Chương đặt chén trà xuống, thưởng cho Lý thị một cặp trâm kim tước. Trang sức của nữ tử, trong “của hồi môn” của hắn đương nhiên không có, Bắc Uy Hầu phu nhân cũng sẽ không mua cho hắn, những thứ này đều do sinh mẫu len lén cho hắn trước khi xuất giá, sợ hắn bị các thị thiếp coi thường.

Mộng Hề thấy Vương phi rộng rãi như vậy, tâm trạng hào hứng chờ xem chuyện vui đành dần lắng xuống, nghĩ thầm khó trách người ta nói cưới con thứ còn đáng giá hơn trưởng nữ. Trưởng nữ xuất giá chỉ có một phần bạc hồi môn, con thứ xuất giá thì có thể được chia một phần gia sản.

Mộ Hàm Chương hạ mắt, chầm chậm nói: “Ta là nam tử, sau này các ngươi nói năng làm gì cũng phải giữ lễ, sáng chiều chỉ cần đến thỉnh an là được, những lúc khác không cần các ngươi hầu hạ.” Giọng nói trong êm cực kì xuôi tai, tốc độ thong thả nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

Hai người vội cúi người đáp lời, Lý thị cũng thôi cười.

“Không có chuyện gì khác thì quay về đi.” Mộ Hàm Chương nhẹ giọng nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Nghiên Cơ nhìn Lý thị một cái, Lý thị khẽ đảo mắt, cười nói: “Tạ Vương phi, nhưng mà phu nhân còn chưa đến, chúng nô tỳ chờ bên ngoài, một lát nữa sẽ cùng về Đông Uyển.” Còn chưa xem được kịch hay, đâu thể cứ vậy mà đi.

Đôi mắt đang rủ xuống của Mộ Hàm Chương thoáng lạnh đi, nữ nhân vòng vo tính toán khiến hắn hơi mất kiên nhẫn, vừa định bảo bọn họ ra ngoài hiên chờ thì chợt có tiếng nữ tử cười nói bên ngoài, “Thiếp thân chưa từng thấy Vương gia thế này…”

Tiếng nói càng lúc càng gần, Cảnh Thiều bước vào trước, sắc mặt có vẻ vui, đến lúc nhìn thấy những người trong phòng thì lập tức lạnh mặt.

Khó trách khi gặp nhau giữa đường trắc thất muốn đi cùng hắn, thì ra là bái kiến Vương phi chậm trễ lấy hắn làm bình phong, thiếp thất đã đến đủ nàng ta còn chưa đến, đang ra vẻ cho ai xem? Tâm trạng vốn vui vẻ vì trò chuyện với ca ca một buổi chiều lập tức bị Tống Lăng Tâm làm hỏng.

Đương nhiên Mộ Hàm Chương thấy được sắc mặt Cảnh Thiều thay đổi, nghĩ thầm trắc phi này quả nhiên là rất được sủng ái, bất giác mím môi.

“Các muội muội đã đến rồi sao!” Tống Lăng Tâm mặc váy hồng nhạt giả vờ nói một câu như kinh ngạc, đi tới trước mặt Mộ Hàm Chương cúi người, “Vì tiễn hoàng tử phi mà đến trễ, mong ca ca đừng trách.”

Ca ca…

Mộ Hàm Chương nghe thấy cách gọi này liền cảm giác gân xanh trên thái dương căng cứng, theo lý thì trắc thất có thể gọi chính thê là “tỷ tỷ”, nhưng hắn là nam nhân, đúng là nên gọi “ca ca”, nhưng tại sao nghe lại có vẻ không xuôi như vậy?

“Sau này gọi là Vương phi, không được gọi ca ca.” Đương sự chưa kịp nói gì, Cảnh Thiều đã mở miệng trước.

https://thuviensach.vn

“Vương gia?” Tống thị nghe thấy vậy, ra vẻ oan ức nhìn Cảnh Thiều, gọi ca ca là đặc quyền của trắc thất, Vương gia ra lệnh như vậy, chính là tát vào mặt nàng ta ngay trước mặt Vương phi.

Đương nhiên là Cảnh Thiều không chú ý đến vẻ oan ức của nàng ta, trong lòng lầm bầm gọi “ca ca” cứ như gọi tình lang, nghe quá sức chói tai. Nói xong thì chẳng để tâm đến phản ứng của ai, nằm dựa lên giường nhỏ, cầm lấy quyển sách Mộ Hàm Chương đang đọc dở lên xem.

Tống Lăng Tâm bị bẽ mặt, đành phải ngoan ngoãn khụy người hành bán lễ với Mộ Hàm Chương, dâng trà. Mộ Hàm Chương cho nàng ta một đôi xuyến ngọc bích, chất lượng và kiểu dáng đều là thượng phẩm. Tống thị nhìn thấy, thầm giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ đứa con thứ của Bắc Uy Hầu khi còn trong phủ không bị lạnh nhạt như lời đồn?

Mộ Hàm Chương thì mặc kệ các nữ nhân này nghĩ thế nào, răn dạy vài câu rồi bảo bọn họ về Tây Uyển, tuy các thiếp thất này đều có nhan sắc, nhưng tiêu lan chi phấn đều là nữ nhân của phu quân mình, nghĩ đến đây trong lòng lại cực kì khó chịu, nữ tử đẹp mấy cũng không còn lòng dạ thưởng thức.

Cuối cùng trong phòng cũng yên tĩnh lại, Mộ Hàm Chương cảm giác đối diện với các nữ nhân này một lát còn mệt hơn là đọc sách suốt một ngày, thấy sách đã bị Cảnh Thiều giành mất, liền bảo Lan Hiên đi lấy một quyển khác đến.

“Thiếu gia, “Bích thủy kinh chú” nằm trong rương ở khố phòng, trời tối khó tìm.” Lan Hiên khó xử nói.

Khi xây vương phủ đương nhiên sẽ không có thư phòng cho “Vương phi”, sách của hắn nhiều, trong phòng ngủ chỉ đủ đặt vài quyển thường đọc, còn lại đều ở trong khố phòng.

Mộ Hàm Chương thở nhẹ một hơi, phẩy tay nói: “Thôi đi, đi lấy một quyển nào đó trong rương nhỏ ra.” Lan Hiên này thật không khéo miệng, nói thẳng như vậy thật giống như mình cố ý bảo nàng ta oán trách trước mặt Vương gia.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều ngẩng đầu lên, thấy hắn khẽ nhíu mày, không khỏi đau lòng, “Không cần phải tìm, ta chỉ tiện tay lật xem.” Nói rồi đưa tay trả sách lại cho hắn, Mộ Hàm Chương đành đi đến nhận, nhưng không ngờ lại bị Cảnh Thiều kéo lên giường.

Mộ Hàm Chương không đề phòng, bị kéo ngã rạp lên người Cảnh Thiều, mặt lập tức đỏ bừng, vội giãy dụa đứng lên, “Vương gia!”

Cảnh Thiều cười ngồi lên, quấn chặt lấy eo người ta không chịu buông, “Ngồi lên đây, chúng ta cùng xem.”

Chỉ Hề thấy vậy, trộm cười dẫn các nha hoàn lui xuống, mặt Mộ Hàm Chương đỏ hơn, người sau lưng thì lại như không biết gì, còn gác cằm lên vai người ta, “Buổi chiều thân thể còn khó chịu không?”

Nơi bị gác cằm nhồn nhột, Mộ Hàm Chương nhúc nhích nhúc nhích, “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Không cần để tâm tới các thị thiếp đó, Lý thị là do trong cung sắp xếp cho ta khi còn nhỏ, Nghiên Cơ là do đại hoàng huynh tặng năm ngoái, ta chưa hề chạm vào nàng ta.” Cảnh Thiều ôm ôm người trong lòng lên, để hắn tựa lên người mình, phần eo không phải chịu lực nhiều.

Vốn cảm thấy tam thê tứ thiếp cũng không có gì, nhưng hôm nay đối diện với đôi mắt đen bóng như có thể soi vào tận tim can, trong lòng Cảnh Thiều đột nhiên cảm thấy chột dạ, tự giác thành thật báo cáo.

Mộ Hàm Chương xoay đầu sang nhìn hắn, người này đang giúp mình giải thích địa vị thật sự của các nữ nhân trong Tây Uyển, để hắn tiện quản lý sao? Tuy là thật sự không có một chút hứng thú nào với việc quản lý đám nữ nhân này, nhưng những điều này thật sự rất có ích để hắn sinh tồn ở đây, trầm ngâm một lúc, nhẹ giọng nói: “Hôm nay hoàng tử phi đến, thần sơ sót, may mà có trắc phu nhân nhạy bén, mới không làm buồn lòng huynh tẩu.”

“Ha ha, ta cũng quên mất tẩu tử, lúc dùng cơm chiều mới nhớ ra.” Cảnh Thiều nhớ lại hôm nay mình đã giải thích mọi chuyện với

https://thuviensach.vn

huynh trưởng trong thư phòng, sắc mặt lại vui vẻ.

Xem ra là Tống Lăng Tâm tự ý làm, Mộ Hàm Chương sáng tỏ.

Cảnh Thiều cúi đầu nhìn người đang rũ mắt suy tư trong lòng, nhớ ra vừa nãy hắn đã khen Tống Lăng Tâm, nụ cười trên mặt lập tức trôi sạch sẽ, nữ nhân đó có gì hay, Quân Thanh lại khen nàng ta nhanh nhẹn, “Phụ thân Tống Lăng Tâm là binh bộ thị lang, ta sợ khi xuất chinh đánh giặc bị người khác ngáng chân cho nên mới đón nàng ta vào phủ.”

Nói đến đây, giọng nói càng lúc càng lạnh, đời trước hắn bị chúng nhân hãm hại, Tống An khi đó đã lên đến chức binh bộ thượng thư lại rụt đầu không hề nói một câu bênh vực cho hắn, cuối cùng còn dùng thủ đoạn lừa được một bức hưu thư cứu nữ nhân của hắn, nữ nhân đó cũng chạy khỏi vương phủ như thoát thân. Chó mèo còn biết liều mạng vì chủ, còn nữ nhân đó thì, nếu không phải nữ tử tố giác phu quân sẽ phải vào đại lao thì nhất định ả đã sớm mang chứng cứ hắn phạm tội đến chỗ phụ hoàng giành công rồi.

Mộ Hàm Chương im lặng nghe hắn nói, đương nhiên nghe ra hắn không thích Tống thị, trong đôi mắt tuấn mỹ ấy đầy vẻ cô đơn mà bản thân hắn cũng không nhận ra, nhịn không được đưa tay xoa nhẹ lên đuôi mắt hắn, nhưng lại không biết phải làm gì.

Cảnh Thiều cực kì mừng rỡ vì động tác này của người trong lòng, nhưng lại không dám manh động, nhìn hắn sờ nhẹ lên mặt mình như mèo con, kiềm chế hô hấp sợ làm hắn giật mình. Nhưng mà hắn lại chỉ đặt tay lên khóe mắt mình rồi bất động, Cảnh Thiều nhịn không được khẽ nghiêng đầu, hôn nhẹ lên lòng bàn tay mềm mại kia một cái.

“Ha…” Mộ Hàm Chương hoàn hồn lại, ha khẽ một tiếng, lập tức rụt nhanh tay lại như bị bỏng, nhảy xuống khỏi giường nhỏ, “Ngày mai còn phải hồi môn, nghỉ… nghỉ ngơi sớm đi.” Cố gắng bình tĩnh nói hết câu rồi lập tức xoay người vào phòng trong.

Cảnh Thiều nhìn theo bóng lưng ai đó chạy lấy người, nhịn không được cười khẽ một tiếng, đứng lên đi theo.

https://thuviensach.vn

“Điện hạ, hôm nay thiếp thân thật sự không cố ý.” Trên xe ngựa về phủ hoàng tử, Tiêu thị thấp thỏm nhìn phu quân mình.

Cảnh Sâm nhìn nàng ta một cái, trầm giọng nói, “Cố ý cũng được, vô ý cũng thôi, nhưng nàng nhớ kĩ, Cảnh Thiều là đệ đệ ruột thịt của ta, ta không cho phép bất kì ai dùng bất kì thủ đoạn nào làm hại nó.” Cho dù là phụ hoàng cũng không được! Câu cuối cùng không nói ra, nhưng Tiêu thị cũng đã tự hiểu, vội đáp lời, trong lòng thì lo lắng không thôi, ngài xem người ta là huynh đệ, chưa chắc người ta đã cảm kích.

Cảnh Sâm nhớ lại những lời đệ đệ nói trong thư phòng, không khỏi cười vui mừng, Tiểu Thiều Nhi nhà hắn, cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Ngày thứ ba sẽ hồi môn, phu phu Thành vương dậy sớm rửa mặt.

“Vương gia…” Ngồi trên xe ngựa, Mộ Hàm Chương do dự muốn nói lại thôi, mím môi, nuốt lời muốn nói vào.

“Sao?” Cảnh Thiều xoay sang nhìn thấy hắn muốn nói rồi lại thôi, đưa tay nắm lấy bàn tay đang siết chặt của hắn, “Quân Thanh, ngươi có nhớ rõ lời ta nói hôm qua?”

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen tràn ngập dịu dàng của Cảnh Thiều, lòng chợt thả lỏng, “Nếu phụ thân ta nhắc đến chuyện diêm dẫn Giang Nam, Vương gia… chớ nhận lời.”

Diêm dẫn? Cảnh Thiều được nhắc vậy mới nhớ ra, trước đây Bắc Uy Hầu thật sự muốn mượn sức hắn để nhúng tay vào mảng diêm dẫn. Muối, từ xưa đã do quan phủ khống chế, nói chính xác, là do các quan lớn ở biên cương khống chế. Giang Nam là nơi sản xuất muối, tổng binh Giang Nam và hắn lại thân thiết, cho nên đương nhiên có không ít người muốn mượn tay hắn để tham dự vào, chỉ có điều… đây cũng là một trong những tội trạng của hắn trước đây.

https://thuviensach.vn

_hồi môn: về nhà vợ

_sinh mẫu: mẹ ruột

_trắc thất: vợ lẽ

_hành bán lễ: cúi người vừa phải hoặc chỉ khụy người (với nữ) mà không phải quỳ hoặc gập người hẳn xuống

_tiêu lan chi phấn: nghĩa gốc là một loại phấn son của phụ nữ, ám chỉ người con gái đẹp

_khố phòng: nhà kho

https://thuviensach.vn

Chương 08 Hầu phủ

“Không ngờ thật sự có người không nghiêng về nhà mình.” Nghe lời Mộ Hàm Chương nói, Cảnh Thiều cảm giác trong lòng vô cùng ấm áp, nhịn không được lại trêu ghẹo.

Mộ Hàm Chương rút tay về, xoay mặt nhìn ra cửa sổ không thèm để ý đến hắn.

Cảnh Thiều cười cười, thoải mái nằm xuống trong khoang xe rộng rãi, thở dài nói: “Trước nay ta làm việc ít khi suy tính, sau này Quân Thanh nhất định phải nhắc nhở ta nhiều một chút, nếu không sớm muộn gì đầu óc của ta cũng sẽ hại ta.”

Mộ Hàm Chương im lặng một lúc, khi Cảnh Thiều nghĩ là hắn sẽ không nói gì nữa thì lại nghe được tiếng ưm khẽ. Thế là, Cảnh Thiều uốn éo như con mãng xà tới cạnh ai đó, vòng tay ôm lấy chiếc eo rắn chắc, vùi mặt vào dụi dụi dụi, “Quân Thanh, ngươi nói cho ta về tình hình trong hầu phủ đi, để ta chuẩn bị trước.”

Bị cái đầu phía sau dụi cho thẳng cứng người, Mộ Hàm Chương đành phải xoay lại lột cái người nào đó đang dán dính trên người mình xuống, Cảnh Thiều buông tay ra rất tự giác, sau đó thuận thế gối đầu lên chân người ta.

“…” Cúi đầu nhìn tên đang làm mặt đương nhiên trên đùi, Mộ Hàm Chương cảm thấy bất lực một cách sâu sắc.

Trong hầu phủ nhiều người, phụ thân của Mộ Hàm Chương là Bắc Uy Hầu đương nhiệm, vì lão phu nhân còn tại thế, cho nên không phân gia, các thúc bá đều sống trong hầu phủ. Con cháu cùng đời với hắn không nhiều, Bắc Uy Hầu phu nhân có một đôi nam nữ, sau đến đứa con thứ là hắn, các thiếp thất khác không ai có con nối dòng.

“Vậy thật ra thì phụ thân ngươi rất chung tình.” Cảnh Thiều ngửa đầu nhìn, thấy được đường cong chiếc cằm tinh tế cùng với hầu kết tinh xảo di chuyển lên xuống.

https://thuviensach.vn

“Có lẽ vậy…” Mộ Hàm Chương không muốn nói nhiều về chủ đề này, “Người trong nhà phức tạp, nếu không muốn ứng phó, thì cứ mặc kệ là được.” Hai ngày nay hắn phát hiện Cảnh Thiều không giỏi việc giao tiếp, đặc biệt là với các nhân vật quyền quý thích vòng vo rào đón, nhịn không được dặn dò.

Bản thân là Vương gia, chẳng lẽ còn có thể bị ai ức hiếp sao? Cảnh Thiều muốn cười hắn nghĩ nhiều, nhưng lời đến môi lại thành: “Ta biết rồi.”

Chẳng bao lâu đã đến phủ Bắc Uy Hầu, hai người sửa sang y phục lại một chút, sóng vai đi ra. Mộ Hàm Chương giật giật bàn tay bị Cảnh Thiều nắm, nhưng không giật lại hắn, lại không thể quá náo động, đành phải theo ý hắn.

“Thần Mộ Tấn, cùng gia nhân trong phủ Bắc Uy Hầu, cung nghênh Vương gia Vương phi!” Bắc Uy Hầu Mộ Tấn trước trước nhất, dẫn theo mọi người quỳ xuống hành lễ dập đầu.

Hồi môn vốn là để cô gia bái kiến nhạc phụ nhạc mẫu, nhưng nếu là người trong hoàng thất, ngược lại nhà nhạc phụ phải bái kiến cô gia.

Mộ Hàm Chương nhìn các thúc bá huynh đệ quỳ trước mặt mình, thật không nói được cảm giác trong lòng, may có Cảnh Thiều vẫn nắm chặt tay hắn, như đang nói “Đừng sợ, có ta chống cho ngươi”. Trước đây vẫn muốn thi cử làm quan, để những người này có thể coi trọng mình một chút, hôm nay nhìn lại, dường như mục tiêu này đã hoàn thành bằng một loại cách thức kì dị, tối thiểu, hiện tại trong phủ Bắc Uy Hầu này không còn ai dám ức hiếp hắn nữa.

Cảm giác được tay người kia chầm chậm nắm lại mình, trong mắt Cảnh Thiều thoáng hiện ý cười, cao giọng bảo mọi người đứng lên, sau đó Bắc Uy Hầu dẫn hai người vào phủ.

Các huynh đệ của Mộ Tấn đa số là con thứ, không thể kế thừa tước vị, cho nên người đứng cạnh hắn con trưởng Mộ Linh Bảo, năm trước đã thỉnh chỉ phong làm thế tử.

https://thuviensach.vn

Mộ Linh Bảo người trắng trẻo khỏe mạnh, có thể là vì vừa qua tết, cho nên có hơi phát tướng, Mộ Tấn phải theo Cảnh Thiều, hắn thì đi cạnh Mộ Hàm Chương, “Một lát nữa tiệc rượu nhị đệ vào nội viện ngồi cùng mẫu thân hay là ngồi ngoài tiền viện cùng chúng ta?” Dáng vẻ cực kì kiêu căng khinh người.

“Huynh trưởng thân là thế tử, những lễ nghi này hẳn là phải rõ ràng hơn tiểu đệ mới phải.” Mộ Hàm Chương không nhìn hắn, thẳng lưng bước tới.

Mộ Linh Bảo nhìn y phục, khí chất trên người hắn, hận đến nghiến răng, nghĩ thầm chẳng lẽ là tiểu tử này chó ngáp phải ruồi ngã vào hũ gạo rồi sao?

Mộ Tấn trừng nhi tử một cái, cười nói với Cảnh Thiều: “Hiện tại còn sớm, mời Vương gia đến tiền thính dùng trà với vi thần, để Vương phi đi gặp mẫu thân, rồi lại đến tiền thính nhập tiệc.”

Cảnh Thiều nhìn sang bên cạnh, thấy hắn gật đầu, liền chầm chậm buông tay ra, “Ngươi còn bệnh, đừng quá sức.”

“Ta biết.” Mộ Hàm Chương đáp một tiếng, nhìn hắn cười nhẹ một cái rồi cùng đến hậu viện với Mộ Linh Bảo, các nha hoàn Chỉ Hề, Lan Đình và hai tiểu thái giám cũng theo đến hậu viện, tiền hô hậu ủng rất hùng hồn.

Những động tác của hai người từ khi xuống xe đều lọt vào mắt Mộ Tấn, hắn hơi ngạc nhiên rằng Mộ Hàm Chương không chỉ không bị trút giận, mà ngược lại còn rất được sủng ái. Bắc Uy Hầu vừa thở phào vừa nắm chắc thêm việc nhờ Vương gia mở đường, nụ cười trên mặt lại xán lạn thêm.

“Ô, xem kìa, Vương phi của chúng ta về rồi.” Giọng nói này vừa nghe đã biết ngay là tam thẩm lắm điều, Mộ Hàm Chương không để ý đến, đi thẳng đến phòng lớn, đứng lại trước cửa.

“Vương phi về nhà, các vị phu nhân tiểu thư hành bán lễ là được.” Chỉ Hề đứng sau Mộ Hàm Chương, dùng vị thế từ trên cao nói với mọi người.

https://thuviensach.vn

Thẩm nương, đường tỷ muội trong phòng ban đầu sửng sờ, rồi mới nhận ra người này đã là Thành Vương phi hàm nhất phẩm, chứ không phải là đứa con thứ không được quan tâm nữa.

Bắc Uy Hầu phu nhân Đỗ thị cười cười, đứng lên từ ghế trên, dẫn đầu nữ quyến vái chào: “Cung nghênh Thành Vương phi về nhà.”

“Mẫu thân xin hãy đứng lên.” Mộ Hàm Chương đi đến đỡ đích mẫu, bảo những người khác cũng đứng lên đi.

Bắc Uy Hầu phu nhân rất vừa ý với thái độ của Mộ Hàm Chương, lật tay kéo hắn đến ghế trên ngồi ngang với mình. Mộ Hàm Chương nhìn quanh một lượt các thiếp thất đứng sau Bắc Uy Hầu phu nhân, bốn vị di nương ba vị có mặt, chỉ thiếu mỗi một mình thân nương của hắn.

“Ở trong vương phủ có quen không?” Đỗ thị cũng chẳng vội nói chuyện thân nương hắn, thân thiết hỏi những câu đích mẫu nên hỏi.

“Bẩm mẫu thân, tất cả đều tốt.” Mộ Hàm Chương thầm lo lắng, nhưng lại không thể hỏi thẳng được, như vậy sẽ bất kính với đích mẫu, “Gần đây thân thể mẫu thân có an khang?”

Từ khi Đỗ thị sinh tiểu nữ nhi thì thân thể vẫn không được tốt, gầy hơn những nữ nhân bình thường khá nhiều, cho nên dù là khi cười cũng có vài phần sắc bén, “May có con hiếu thảo, thân thể ta rất khỏe mạnh, chỉ có Khâu di nương mấy hôm trước vừa ngã bệnh, không có bà ấy bên cạnh, ta làm gì cũng không tiện.”

Bàn tay giấu trong tay áo Mộ Hàm Chương siết chặt, nhưng vẻ mặt như bình thản, “Có mẫu thân quan tâm, di nương nhất định sẽ khỏe lại, Vương gia có bảo nhi tử mang một ít tuyết sâm về, để mẫu thân và các di nương bồi bổ thân thể.” Nói rồi bảo tiểu thái giám phía sau dâng một hộp tuyết sâm lên.

Mắt Bắc Uy Hầu phu nhân thoáng lạnh đi, cười bảo nha hoàn nhận lấy: “Hầu gia đã dặn đến trưa con ra tiền thính nhập tiệc, ở đây chỉ toàn nữ nhân không có gì vui, nhân lúc này đi thăm Khâu di nương đi.”

https://thuviensach.vn

Khi Mộ Hàm Chương dẫn hạ nhân đi rồi, sắc mặt Bắc Uy Hầu phu nhân lập tức lạnh đi.

“Ô, tiểu tử này đủ lông đủ cánh rồi, biết dùng Vương gia uy hiếp tẩu tử rồi.” Tam phu nhân cười lạnh nói, lấy lòng nhìn người ngồi ở ghế trên.

“Cũng sẽ chẳng làm được gì.” Đỗ thị cầm khăn tay lau khóe môi, chậm rãi đứng lên, “Đi thôi, chúng ta cũng chuẩn bị khai tiệc.”

Cảnh Thiều đứng chắp tay sau lưng trong thư phòng của Bắc Uy Hầu, hơi chút hứng thú với bức tranh trên tường. Bức tranh dài chiếm hết nửa bức tường, trong tranh vẽ chín món binh khí, bên trên đề một hàng chữ “… Dĩ vi bảo khí cửu… Tam đao, nhất viết Linh Bảo, nhị viết Hàm Chương, tam viết Tố Chất; chủy thủ nhị… Nhân tư định danh, dĩ minh kì phu”.

“Vương gia cũng là người yêu binh khí sao?” Mộ Tấn cười nói.

“Bảo khí nhận chủ, không phải của mình thì chỉ có thể thưởng thức, không thể giết địch.” Cảnh Thiều xoay người lại, như cười như không nhìn Bắc Uy Hầu.

“Vương gia quả nhiên là cao thủ.” Mộ Tấn cười cười, không tiếp lời Cảnh Thiều mà đổi sang chủ đề khác, “Hàm Chương từ nhỏ không thích binh đao, lại hiền lành chất phác, nếu có làm gì không phải, xin Vương gia đừng để bụng.”

“Quân Thanh rất tốt.” Cảnh Thiều thản nhiên nói một câu, rồi lại xoay sang nhìn bức tranh trên tường, cây bảo đao Hàm Chương ở giữa, lung linh đủ sắc, đẹp tựa ráng chiều, đặt đan chéo với bảo đao Tố Chất, bên trên đề tám chữ “Hàm Chương Tố Chất, băng kiết uyên thanh“.

Mộ Tấn thấy hắn nhàn nhã bình thản, vào thư phòng đã gần một nén nhang vẫn thong thả nói chuyện bâng quơ với mình, không hỏi nửa lời đến việc vì sao lại dẫn hắn vào đây, thì không khỏi có chút sốt ruột. Nghe đồn Thành vương nóng nảy dễ giận, ít kiên nhẫn, nhưng hôm nay xem ra, thái độ người này điềm tĩnh ung dung, ánh

https://thuviensach.vn

mắt phẳng lặng như mặt hồ, cả người tỏa khí chất quyết đoán ngạo nghễ, hoàn toàn không giống một thiếu niên chưa đến nhược quán.

Mộ Hàm Chương bảo Chỉ Hề thưởng cho các nha hoàn dẫn đường một ít ngân lượng rồi cho bọn họ lui xuống, một mình bước vào tiểu viện của Khâu di nương. Hầu phủ không rộng như vương phủ, người một nhánh trong tộc cùng sống trong một viện, thiếp thất chỉ được chia một tiểu viện hai gian phòng, nói là tiểu viện nhưng phần không gian trống cũng chỉ là khe hở nhỏ với phòng của di nương khác.

“Thu Lan, nhị thiếu gia đang ở hậu viện sao?” Tiếng nói quen thuộc vang lên trong phòng, kèm theo tiếng ho khẽ.

“Dạ, nghe nói đang nói chuyện với phu nhân.” Thu Lan bưng một ấm trà lạnh đến đổi nước, trùng hợp đụng vào Mộ Hàm Chương vừa đến cửa, không khỏi ngạc nhiên gọi một tiếng “Nhị thiếu gia!”

Mộ Hàm Chương gật đầu, vén màn lên đi vào phòng. Tình hình trong phòng không xấu như trong tưởng tượng, Khâu di nương ngồi tựa trên đầu giường thêu hoa, nghe tiếng Thu Lan gọi lập tức đâm phải tay.

“Bệnh rồi sao còn thêu hoa?” Mộ Hàm Chương bước nhanh đến.

Khâu di nương hút sạch máu trên ngón tay, nhìn hắn cười ngây ngốc, “Chỉ là không được ra gió, thêu hoa không sao cả, nhị thiếu gia ở trong vương phủ có khỏe mạnh…” Nói rồi lại không nhịn được mà rơi nước mắt.

“Con rất khỏe, di nương đừng lo lắng, Vương gia… rất tốt với con…” Mộ Hàm Chương mím môi chầm chậm nói, cầm lấy khăn tay của Khâu di nương lau nước mắt cho bà, “Vương gia cho con tiểu tư thị vệ, cho con ra ngoài, cũng chưa từng trút giận lên con.”

“Thật vậy sao?” Khâu di nương không dám tin, Thành vương vốn nổi tiếng có tính tình xấu.

“Hắn, thật ra không giống như mọi người thường nói…” Nghĩ đến hai ngày bên nhau, Mộ Hàm Chương khẽ cười, “Con thật sự đang sống rất tốt, mẫu thân…”

https://thuviensach.vn

_tại thế: còn sống

_phân gia: chia thành các nhánh nhỏ tách ra sống riêng

_hầu kết: trái khế

_cô gia: cách bố mẹ vợ gọi con rể

_tiền thính: sảnh trước

_tam thẩm: thím ba

_thẩm nương: mẹ và thím

_đường tỷ muội: chị em gái họ

_di nương: dì (vợ lẽ của cha)

_thân nương: mẹ ruột

_tuyết sâm: còn gọi là tuyết nhân sâm, ngọc nhân sâm, sinh trưởng trên núi tuyết cao 4800m

_Dĩ vi bảo khí cửu… Tam đao, nhất viết Linh Bảo, nhị viết Hàm Chương, tam viết Tố Chất; **chủy thủ nhị… Nhân tư định danh, dĩ minh kì phu**: được cho là bảo khí có chín thứ… ba đao, một tên Linh Bảo, hai tên Hàm Chương, ba tên Tố Chất, hai dao găm… đặt tên dựa vào kiểu dáng, khắc ở bên ngoài

_băng kiết uyên thanh: tinh khiết như băng đá, sáng trong như nước dưới vực sâu

https://thuviensach.vn

Chương 09 Tạ lễ

Nghe thấy tiếng “mẫu thân”, đôi mắt chỉ vừa ráo nước của Khâu di nương lại ướt sũng, “Là mẫu thân vô dụng, nếu mẫu thân không phải là tiểu thiếp, con sẽ không phải chịu nhiều uất ức như vậy.” Bao nhiêu năm, nhìn con mình phải hành lễ gọi thiếu gia, muốn gọi mình một tiếng mẫu thân cũng phải lén lút sau lưng người khác, không phải người trong cuộc sẽ không thể nào hiểu được những khổ sổ của người bên trong.

Khâu di nương vốn là trưởng nữ của một thương nhân nổi danh ở Giang Nam, vì Khâu gia muốn dựa vào quyền thế của Bắc Uy Hầu để làm ăn buôn bán, cho nên gả bà làm thiếp cho Bắc Uy Hầu. Vốn dĩ với khả năng tính toán của mình, bà được Bắc Uy Hầu phu nhân ưu ái, những ngày tháng trong phủ cũng xem như yên lành, ngày ngày cẩn thận hầu hạ phu nhân, chỉ mong nhi tử có thể sống tốt. Nhưng hôm nay, đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện lại bị tước đi tư cách tham gia thi hội, gả cho một vị Vương gia tàn bạo hung ác, làm sao bà có thể không hận, có thể không oán?

Nhìn vị thân nương vẫn luôn mạnh mẽ vui vẻ trở thành thế này, trong lòng Mộ Hàm Chương cực kì khó chịu, ôm mẫu thân đã gầy đi rất nhiều vào lòng, “Gả cho Vương gia nói không chừng lại là chuyện tốt, vào được triều đình cũng chưa chắc sẽ thuận buồm xuôi gió, mẫu thân phải phấn chấn lên, nếu không con sẽ lo lắng.”

Trên đường về, Mộ Hàm Chương vẫn im lặng không nói gì, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt một túi tiền, bên trong là ngân phiếu mười vạn lượng bạc Khâu di nương cho hắn.

“Phần tiền lời Khâu gia gửi đến mỗi năm mẫu thân đều dành dụm lại hơn phân nửa, giữ trong phủ cũng chẳng để làm gì, tất cả là để cho con. Hoàng gia sâu như biển, người đó cho dù có sủng con một lúc, cũng không thể chung tình với con cả đời. Có chút tiền phòng thân, mẫu thân cũng yên tâm hơn.”

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh?” Cảnh Thiều bị ghẻ lạnh bất mãn mở to đôi mắt đã hơi say mơ màng nhìn hắn, “Ngươi có nghe ta nói gì không?”

“A?” Mộ Hàm Chương quay đầu lại, đôi mắt đen bóng thoáng ngơ ngác, rồi lập tức sắc bén lại như trước, “Thần thất lễ, Vương gia thứ tội.”

Cảnh Thiều thở dài, “Không sao, ta ngủ một lát.” Vừa nãy hắn nói, không chấp thuận với yêu cầu can thiệp vào diêm dẫn của Bắc Uy Hầu, nhưng đã chỉ cho hắn một con đường khác, những lời này nói lại lần thứ hai thì không còn ý nghĩa nữa, giống như cố ý tự khen mình, vậy nên liền nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Nhìn hắn giận dỗi chui vào góc xe ngủ, Mộ Hàm Chương hơi áy náy, đưa tay nhẹ nhàng đẩy đẩy vào lưng hắn, “Vương gia… Dựa vào thần ngủ đi, trong xe không có gối đầu.” Xe chạy lắc lư, hắn ngủ như thế rất dễ bị đụng đầu.

Người bị đẩy không phản ứng, vẫn đưa lưng về phía hắn. Giận thật rồi sao? Mộ Hàm Chương nhích tới gần một chút, “Vương gia?” Không phản ứng, vậy gần chút nữa.

Đột nhiên, bánh xe vấp phải đá, thùng xe lắc mạnh, Mộ Hàm Chương đang ngồi quỳ cho nên trọng tâm không vững, ngã ngửa ra sau, không ngờ người đang hờn dỗi nào đó lập tức xoay phắt lại, ngã đè lên người hắn, một tay lót sau đầu Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương giật mình, ngây người không biết phải làm sao.

“Tiểu nhân đáng chết, Vương gia thứ tội.” Xa phu hoảng hốt liên tục nhận tội.

“Miễn đi.” Cảnh Thiều đáp một tiếng, nhưng không đứng lên ngay, ngược lại còn thả lỏng người xuống, vùi đầu lên ngực người ta.

“Vương… Vương gia…” Lúc này mới ý thức được tư thế của hai người rất mờ ám, mặt Mộ Hàm Chương đỏ bừng, đưa tay đẩy cái đầu lông xù trên ngực mình.

https://thuviensach.vn

“Lúc riêng tư không được gọi ta là Vương gia.” Cảnh Thiều bất mãn, “Ngươi xem, câu ngươi nói khi nãy có khác gì xa phu?”

“Lễ không thể bỏ.” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ.

“Ta mặc kệ.” Cảnh Thiều có lẽ đã hơi say, dùng dằng như tiểu hài tử, “Gọi ta là Thiều.”

“Vương gia…”

“Gọi ta là Thiều!” Cảnh Thiều nhấc nửa người lên, nhìn chằm chằm người bên dưới, hai mắt sáng bừng mong chờ như hài tử.

Người đó cho dù sủng con một lúc, cũng không thể chung tình với con cả đời. Tình cảm của người này, vẫn còn rất vô tâm như tiểu hài tử, nhưng cho dù là yêu thích nhất thời với đồ chơi mới, ít nhất trong lúc này, Mộ Hàm Chương vẫn cảm giác được, Cảnh Thiều thích mình, “Thiều…”

Nghe được tiếng Thiều này, Cảnh Thiều vừa ý, bám lấy người trong lòng nhắm mắt lại ngủ gật. Chuyện hôm nay đã nhắc nhở hắn, phải sớm rút tay ra khỏi con đường buôn bán diêm dẫn, hay ít nhất cũng phải đưa vào trong tối. Nghĩ vậy rồi lại không khỏi ôm chặt người trong lòng, quả nhiên chỉ ôm chặt lấy người này, trong lòng mới cảm giác được an bình.

Về đến vương phủ, Cảnh Thiều bò lên giường, cô gia hồi môn, tuy e ngại thân phận hắn không dám ép uống nhiều, nhưng đi hết một vòng trưởng bối huynh đệ đông đúc của Mộ gia cũng có hơi quá sức.

“Tiểu nhân Vân Trúc, bái kiến Vương phi.” Một thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi quỳ xuống hành lễ với Mộ Hàm Chương, Đa Phúc đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nói đây là tiểu tư và hai thị vệ đã chọn cho hắn. Nói rồi, hai hán tử mặc áo thị vệ cũng bước lên hành lễ.

“Vân Trúc là cháu trai của Vân tiên sinh quản gia ngoại viện, rất lanh lợi, Vương phi dùng trước, nếu không vừa ý nô tỳ sẽ đổi cho người.” Đa Phúc giới thiệu ngắn gọn rồi dẫn hai thị vệ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương cười cười, gọi Vân Trúc tới trước mặt, “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bẩm Vương phi, Tiểu nhân tuổi mụ mười ba.” Tuy tuổi nhỏ, nhưng Vân Trúc không hề nhút nhát, tiếng nói lanh lảnh còn chưa vỡ giọng, đôi mắt cũng rất linh động, rất đáng yêu.

“Ngươi vào vương phủ từ khi nào? Có biết chữ không?” Mộ Hàm Chương cảm thấy hài tử này rất đáng yêu, liền cởi giày rút chân lên, để nó ngồi lên bục để chân.

“Tiểu nhân từ tám tuổi đã theo thúc thúc vào phủ rồi, biết được một ít chuyện trong vương phủ.” Vân Trúc cũng không kiểu cách, nhanh nhẹn ngồi khoanh chân trên bục, “Tiểu nhân vào phủ rồi theo thúc thúc đọc sách, tuy ngốc nghếch đọc chữ chậm, nhưng có thể đọc được các chữ thường gặp, sách trong tiểu thư phòng hôm nay là do Tiểu nhân sắp xếp, nếu Vương phi không tìm thấy quyển nào cứ hỏi Tiểu nhân, nhất định sẽ tìm được cho người.”

Tám tuổi vào phủ, vậy cơ bản là từ khi Cảnh Thiều xuất cung xây phủ hoàng tử, Mộ Hàm Chương suy tư, tiểu tư này thật sự rất hữu dụng, khoan đã, tiểu thư phòng, “Ngươi nói là, sách của ta ở trong tiểu thư phòng?”

“Dạ, sáng sớm này trước khi ra ngoài Vương gia đã dặn, Đa tổng quản và chúng Tiểu nhân bận rộn cả ngày.” Vân Trúc cười nói, hiện tại cả vương phủ đều biết, Vương gia cực kì yêu thương bảo vệ vị nam thê vừa vào phủ này, mình theo chủ nhân như vậy đương nhiên oai phong, nói không chừng còn sánh ngang với đường huynh theo hầu Vương gia.

Tuy gọi là tiểu thư phòng, nhưng thật ra cũng không nhỏ, đủ chứa hết hai chiếc rương lớn sách đầy sách mang từ hầu phủ tới, còn thêm một giá sách mới. Bàn đọc bằng gỗ đàn hương, dụng cụ cầm kì, tranh chữ trang trí đầy đủ, rất nhiều thứ nhìn biết ngay là đồ mới thêm vào, màu sắc tất cả đều trang nhã đơn giản đúng như mình thích.

Mộ Hàm Chương lưu luyến mãi trong tiểu thư phòng thanh lịch xa hoa, cảm xúc không nói được thành lời, ngoại trừ nương thân,

https://thuviensach.vn

trước nay chưa từng có ai chăm sóc cho hắn tỉ mỉ như vậy.

Cảnh Thiều ngủ say trong phòng, bỏ mất bữa chiều, Mộ Hàm Chương bảo trù phòng nấu một bát cháo kê và hai đĩa thức ăn bưng vào nội thất. Trong nội thất không thắp đèn, có tiếng ngáy khẽ trên giường, cho hạ nhân lui xuống, Mộ Hàm Chương thắp hai ngọn đèn, chầm chậm cuộn màn giường lên.

“Ưm…” Cảnh Thiều bị sáng dần tỉnh lại, hừ hừ mấy tiếng mới mở mắt.

“Dậy ăn chút gì đi, đã hơi muộn rồi, thần bảo trù phòng nấu cháo kê, Vương gia ăn một chút, đừng bỏ bữa.” Mộ Hàm Chương dịu giọng nói, khoác áo ngoài lên cho Cảnh Thiều vừa ngồi dậy.

Cảnh Thiều ngây người, đến lúc cầm bát cháo vẫn còn ngơ ngác, sao đột nhiên Quân Thanh lại trở nên ôn hòa không đề phòng như thế?

“Tiểu thư phòng, rất là đẹp, cảm tạ ngươi.” Mộ Hàm Chương hạ mắt, nói từng ba chữ một, bình thường nói những câu khách sáo cảm tạ Vương gia gì đó cực kì dễ dàng, nhưng bây giờ bản thân nói sao lại cảm thấy kì lạ vô cùng.

“Quân Thanh?” Cảnh Thiều mừng rỡ nhìn hắn, kích động nắm lấy bàn tay giấu trong tay áo người ta, “Cuối cùng ngươi cũng thôi gọi ta là Vương gia.”

“Vương… Vương gia…” Tay Mộ Hàm Chương giật giật, bị động tác đột ngột của Cảnh Thiều làm hoảng hốt không nói được gì.

“Khụ khụ.” Ý thức được mình lại làm chuyện mất mặt, Cảnh Thiều buông tay người ta ra, cầm đũa lên lại, “Chỉ một câu cảm tạ thì xong rồi sao? Ta chưa từng nghe nói có ai cho nam thê thư phòng.”

Trái tim vốn đang hồi hộp của Mộ Hàm Chương lặng xuống, ngẩng đầu nhìn hắn.

Cảnh Thiều thấy hắn biến sắc mới ý thức được ngữ khí lạnh lùng của mình làm hắn sợ, vội bổ sung: “Bổn vương muốn có tạ lễ thành

https://thuviensach.vn

tâm.” Vừa nói vừa chỉ chỉ gò má mình.

“Vương… Vương gia…” Lần này thì Mộ Hàm Chương thật sự không biết phản ứng thế nào.

“Hoặc là, để ta hôn một chút cũng được.” Cảnh Thiều ghé sát vào tai hắn, dùng chất giọng trầm trầm nói.

Dùng xong bữa khuya, Cảnh Thiều thỏa mãn tản bộ sang tiểu thư phòng, đào Vương phi bỏ trốn nhà mình ra. Khi nãy người này không chịu chờ hắn đòi được tạ lễ đã đứng lên bỏ chạy.

Nhìn người ngồi trước bàn sách nghiêm túc đọc “Đại Thần lại luật” với hai vành tai ửng đỏ, Cảnh Thiều nhịn không được che miệng cười trộm, thong thả đi tới cạnh người kia, “Đã không còn sớm, có phải Vương phi nên về phòng rồi không?”

_tạ lễ: quà cảm ơn

Vương phi này xưng hô lộn xộn quá nha, câu trước mới “thần” xong câu sau đã “ta – ngươi” ngay được

và thằng nhỏ Cảnh Thiều, không muốn người ta gọi là Vương gia thì đổi họ đi, lắm chuyện quá

nhìn chúng nó sến súa bắn tim thổi bong bóng lung tung mà bực hết cả mình

https://thuviensach.vn

Chương 010 Đào hoa nhưỡng

“Thần, còn chưa mệt.” Nghe tới hai chữ về phòng, hai tai Mộ Hàm Chương lại đỏ thêm.

Cảnh Thiều cảm thấy hắn như thế này thật sự quá sức đáng yêu, đưa tay đóng quyển sách luật không có gì thú vị lại, kéo hắn lên, “Vừa hay, ta cũng không buồn ngủ, ta dẫn ngươi đến chỗ này.”

“Vương gia…”

Mộ Hàm Chương bị hắn kéo một cái, loạng choạng đứng dậy, thấy hắn hưng phấn bừng bừng, đành phải đi theo ra ngoài, tự an ủi bản thân là không chừng một lát nữa hắn sẽ quên mất chuyện tạ lễ.

Ra khỏi thư phòng, quanh co một lúc, ra đến hoa viên.

“Chờ ta một chút.” Dừng lại sau giả sơn, Cảnh Thiều chui vào hang đá, không lâu sau cầm một cái giỏ nhỏ có nắp ra.

“Đây là thứ gì?” Mộ Hàm Chương hơi tò mò, không ngờ trong hoa viên của vương phủ có giấu đồ, dáng vẻ Cảnh Thiều lại giống như tiểu hài tử lén giấu đồ chơi.

Cảnh Thiều cười hắc hắc, không trả lời, chỉ kéo hắn trèo lên ụ đất cao nhất trong hoa viên, bên trên là một căn đình bát giác rất đẹp.

“Ngươi cầm.” Cảnh Thiều đưa chiếc giỏ cho Mộ Hàm Chương, chờ hắn cầm rồi liền vòng tay ôm người ta lên.

“Vương gia!” Mộ Hàm Chương giật mình kêu một tiếng, chưa kịp phản ứng tiếp thì đã bay lên mái đình.

“Đây là nơi cao nhất trong vương phủ.” Cảnh Thiều cười ngồi xuống trên mái ngói, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Đến đây ngồi.”

Mộ Hàm Chương đành phải bước chậm tới ngồi xuống cạnh hắn, mái đình này hơi nghiêng, cảm giác như sẽ bị trượt xuống bất kì lúc

https://thuviensach.vn

nào.

Cảnh Thiều thấy hắn dè dặt cẩn thận rất thú vị, liền đưa tay ôm lấy eo hắn, “Có ta rồi, không ngã xuống được.”

Bị cánh tay rắn chắc kia kéo dựa vào Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương nhúc nhích thân thể thẳng cứng, thấy bàn tay trên eo không hề có ý buông lỏng, đành phải tùy ý hắn. Dù sao bọn họ cũng đã bái thiên địa, hiện tại xung quanh lại không có người, không cần phải giữ lễ nghi, cho dù Cảnh Thiều làm hơn nữa, hắn cũng không thể phản kháng.

Thấy người bên cạnh không phản đối, Cảnh Thiều hiên ngang ôm tiếp, “Trích Tinh Đình này là nơi ta thích nhất trong vương phủ, những đêm trời trong có thể thấy được bầu trời đầy sao.”

Mộ Hàm Chương ngửa đầu nhìn theo tay hắn, quả thật là sao sáng khắp trời đêm, không có mái hiên mái nhà nào che mắt, bốn phía là trời cao, như đang đắm mình giữa sông ngân, môi không khỏi lộ ý cười, “Thật đẹp, trước đây ta chưa từng nhìn thấy trời sao hoàn chỉnh đến thế.”

Hắn là con thứ, không thể càn quấy như Mộ Linh Bảo, từ nhỏ trong hầu phủ luôn phải giữ lễ, đi nhầm một bước cũng có người chờ cười nhạo, càng không nói đến chuyện trèo mái nhà thế này, nếu bị bắt gặp có lẽ sẽ bị phụ thân đánh một trận.

“Khi còn nhỏ ngươi chưa từng trèo cây sao?” Cảnh Thiều hơi ngạc nhiên, nam hài tử khi còn nhỏ hẳn đều rất nghịch ngợm mới đúng, khi hắn còn nhỏ thường chạy vào Ngự Hoa Viên trèo cây đào hang, nửa đêm cũng trèo lên cây ngắm sao, bị người trong cung phát hiện rồi sẽ bị mẫu hậu đánh mông, nhưng mẫu hậu vẫn luôn không nỡ nặng tay, cho nên ngày hôm sau hắn lại tiếp tục vui vẻ nhảy nhót làm chuyện xấu.

Nghe Cảnh Thiều kể những “thành tích vĩ đại” của mình khi còn nhỏ, Mộ Hàm Chương nhịn không được cười thành tiếng, không ngờ đường đường là hoàng tử mà Cảnh Thiều lúc nhỏ cũng quậy phá như vậy, nhưng rồi lại không khỏi hâm mộ, khi hắn còn nhỏ không được ai dạy, nương thân đọc sách không nhiều, chỉ biết dạy

https://thuviensach.vn

hắn gảy bàn tính, xem sổ sách, sau đó khi phụ thân phát hiện còn nổi giận một trận, nói nương thân dạy hư hắn, đưa hắn vào Tộc Học đọc sách trước tuổi, không cho phép nương thân nói chuyện nhiều với hắn nữa.

“Đọc sách sớm như vậy, khó trách sao ngươi còn nhỏ như vậy đã như lão nhân.” Cảnh Thiều nhịn không được cười hắn.

Mộ Hàm Chương trừng, “Tuổi của Vương gia còn nhỏ hơn thần.”

“Á…” Cảnh Thiều không cẩn thận lỡ mồm, kiếp trước hắn sống tới hơn ba mươi tuổi, đương nhiên cảm thấy Quân Thanh của hiện tại còn nhỏ, không khỏi xấu hổ dụi mũi, cầm lấy cái giỏ nhỏ bên cạnh nói sang chuyện khác, “Đây là đào hoa nhưỡng ta cất giấu, mỗi năm chỉ có một bình nhỏ, ngươi nếm thử xem.”

Trong giỏ là một chiếc bình sứ nhỏ trắng và hai chén nhỏ cùng màu, Cảnh Thiều mở nút rót ra chén, nước rượu trong vắt trong chiếc chén sứ trắng bóng ánh màu hồng nhạt.

“Buổi chiều Vương gia đã uống nhiều như vậy, đừng uống nữa.” Mộ Hàm Chương cầm lấy một chén, đè bàn tay đang cầm chén rượu của Cảnh Thiều lại.

“Ha ha, chút rượu đó đã sớm tiêu rồi, khi ở trong quân doanh loại rượu mạnh nào mà ta chưa uống qua chứ.” Cảnh Thiều chẳng lưu tâm, “Loại thanh tửu này rất nhẹ, uống mười vò cũng không say.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy, nhấc tay nếm thử rượu trong chén, hương vị ngọt thanh mang theo mùi hoa nhàn nhạt, nuốt xuống rồi, trong vòm miệng mới thơm nồng mùi hoa đào, nhịn không được uống cạn cả chén.

Thấy hắn thích, Cảnh Thiều liền đưa cả bình cho hắn, dù sao thì một tay của mình còn đang phải đặt trên eo người ta, không có tiện, “Đời đời Bắc Uy Hầu đều là mãnh tướng, sao phụ thân ngươi không dạy ngươi tập võ?”

Cảnh Thiều vẫn luôn thắc mắc chuyện này, trong phủ Bắc Uy Hầu không chia trưởng thứ, ít nhiều đều phải học chút võ công, Quân Thanh thì lại hoàn toàn không biết chút gì.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nghe hắn hỏi chuyện này, ánh sáng trong mắt chợt tắt, im lặng tự rót thêm cho mình, “Khi còn nhỏ ta bị cóng một lần, hỏng gân mạch, đại phu nói không thể luyện võ được nữa.”

“Cái gì?” Cảnh Thiều kinh ngạc nhìn hắn, “Sao lại bị cóng?” Đường đường là con của Bắc Uy Hầu, cho dù địa vị không bằng thế tử, cũng không đến nỗi bị người khác ngược đãi chứ?

“Tam Cửu Thiên ngã xuống hồ nước…” Mộ Hàm Chương uống cạn rượu trong chén, lại rót đầy, khẽ cười tự giễu. Không thể luyện võ, là nỗi đau trong lòng hắn. Khi còn nhỏ phụ thân nói hắn căn cốt tốt, còn định dạy thương pháp gia truyền cho hắn, sau đó đại phu lại nói hắn không thể luyện võ, từ đó phụ thân rất ít khi hỏi đến hắn, chỉ đến khi thấy hắn ngồi trong phòng gảy bàn tính, mới nổi giận ném bàn tính đi, vứt đứa con mới bốn tuổi vào Tộc Học.

Cảnh Thiều nhíu mày, thấy hắn cứ uống hết chén này đến chén kia, đưa tay cướp chén rượu của hắn, “Đào hoa nhưỡng này phải nhấp nháp, ai lại uống như ngươi?”

“Để Vương gia chê cười rồi.” Mộ Hàm Chương cười miễn cưỡng, dọn chén rượu vào giỏ, “Không còn sớm nữa… A…” Thân thể bị kéo mạnh, lao vào lòng Cảnh Thiều.

“Ai đẩy ngươi xuống?” Ánh mắt Cảnh Thiều u ám hiếm thấy, phảng phất như đang cuộn trào một trận bão dữ, thông thường bờ hồ trong các gia tộc lớn đều có xây thềm đá, hơn nữa một thiếu gia như Mộ Hàm Chương chạy đến cạnh hồ nước chơi, hắn không tin không có hạ nhân đi theo, làm sao có khả năng mở mắt trừng trừng nhìn hắn rơi xuống hồ nước giữa đông!

“Ta tự ngã xuống.” Mộ Hàm Chương rũ mắt, không muốn nói nhiều. Hồ nước năm xưa hiện ra trước mắt, khi đó hắn còn nhỏ không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ được tổ mẫu làm cho hắn một chiếc áo choàng lông thỏ trắng muốt, chỉ nhớ được bàn tay đầy vụn bánh của một hài tử béo mập cao hơn mình hai cái đầu, sau đó là nước hồ lạnh buốt, và bầu trời màu xám đang đổ tuyết.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhìn người trong lòng, chỉ trái tim đau buốt, chầm chậm cúi đầu, hôn nhẹ lên mi mắt khép, để hắn kinh ngạc mở to mắt, rồi vẫn không dừng lại, hôn từng chút từng chút lên ấn đường, trán, gò má, phảng phất như thế này có thể cứu hắn ra khỏi ác mộng lạnh lẽo kia.

“Vương gia…” Thân thể Mộ Hàm Chương cứng lại, khi Cảnh Thiều hôn đến môi mình thì cuối cùng cũng nhịn không được ra tiếng.

Cảnh Thiều ngồi lên, nhìn cả bầu trời sao phản chiếu trong đôi mắt người trong lòng, bất giác siết chặt hắn vào lòng, “Ta sẽ báo thù cho ngươi!” Một người tốt đẹp như thế này, mình ôm vào lòng còn sợ làm đau, vậy mà lại có kẻ dám làm hại hắn! Quân Thanh nho nhỏ bị đẩy xuống hồ nước giữa Tam Cửu Thiên, đã sợ biết bao nhiêu, lạnh biết bao nhiêu, đau biết bao nhiêu!

Cảm nhận sức mạnh siết chặt lấy mình từ phía sau, Mộ Hàm Chương chầm chậm đưa tay ôm lại, hắn chỉ yếu đuối một chút thôi, chỉ buồn bã một chút thôi, chỉ… tham lam sự ấm áp này một chút thôi…

Ngày hôm sau, Cảnh Thiều dùng điểm tâm xong thì thay thường phục để ra ngoài, “Ta phải ra ngoài một chút, có lẽ sẽ không về dùng bữa trưa.”

“Ưm.” Mộ Hàm Chương đeo ngọc bội lên đai lưng cho hắn, không hỏi hắn đi đâu. Hai người thành hôn, hoàng thượng miễn cho Thành vương không phải tảo triều chín ngày, bây giờ hắn đi chắc chắn không phải thượng triều, chuyện khác thì không tiện hỏi.

“Sẽ về trước bữa chiều, nếu ngươi thấy chán thì dẫn hai thị vệ đi dạo phố cũng được.” Cảnh Thiều thấy hắn không hỏi mình đi đâu, nhịn không được lại lải nhải: “Nghe nói trong khu vườn ở thành nam thường có các nam thê tụ họp, một lát nữa ngươi cũng đến xem thử đi.”

“Vậy sao? Đây là lần đầu thần nghe nói.” Thấy mặt hắn viết rõ “Ngươi không trả lời tử tế ta sẽ nói mãi”, Mộ Hàm Chương nhịn không được cười cười, đáp một câu tạm xem là dài.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều vừa lòng đi, đến sân ngoài thì gọi quản gia Vân tiên sinh đến, “Điều tra xem tại sao trước đây con thứ của Bắc Uy Hầu lại rơi xuống hồ nước.”

“Dạ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.” Vân tiên sinh vuốt râu, dáng vẻ rất tiên phong đạo cốt, “Vương gia ngồi xe hay cưỡi ngựa?”

“Cưỡi ngựa.” Vừa nói xong, tiểu tư Vân Tùng của Cảnh Thiều dẫn một con tuấn mã đen đến.

Cảnh Thiều vuốt cái bờm đen bóng, “Tiểu Hắc, đã lâu không gặp.”

“Phì~” Con ngựa thở phì phì, cọ cọ Cảnh Thiều rất thân mật. Tiểu Hắc là con ngựa hoang hắn thuần phục được trên thảo nguyên, tính hung hãn, cũng không phải loại ngựa quý hiếm thuần chủng gì, nhưng lại hơn xa những con ngựa tài của các tướng lĩnh. Bởi vì nó thông minh hơn những con ngựa bình thường nhiều, biết tự tránh chướng ngại. Ngày trước nếu có Tiểu Hắc, hắn và Quân Thanh sẽ không đến mức bị dồn ép nhảy vực.

Nhưng mà, nếu như vậy, thì hắn sẽ không có cơ hội làm lại từ đầu. Đây chính là cái gọi là họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục, là phúc hay họa, ai nói rõ được?

“Hôm qua Lý đại nhân đến thăm, nói không có chuyện gì quan trọng, nghe nói Vương gia không có trong phủ thì đi ngay.” Vân tiên sinh bẩm báo những chuyện xảy ra hôm qua.

“Lý Duyên Khánh?” Thấy Vân quản gia gật đầu, Cảnh Thiều nhíu mày, đây chính là người được ghi chú bằng màu lam cuối cùng trong sổ sách, “Nếu hắn lại đến, ngươi bảo hắn trưa ngày hôm sau đến Tụ Tiên Lâu chờ.”

“Dạ.” Vân tiên sinh đáp, đưa mắt tiễn Cảnh Thiều thúc ngựa đi.

_đào hoa nhưỡng: rượu đào hoa

_bát giác đình: đình tám góc

https://thuviensach.vn

_Trích Tinh Đình: đình hái sao

_Tộc Học: nơi dạy học cho con cháu trong tộc

_Tam Cửu Thiên: theo nông lịch Trung Quốc, đây là thời gian lạnh nhất trong năm, từ ngày thứ 19 đến ngày thứ 27 sau đông chí

_tổ mẫu: bà nội

_tiên phong đạo cốt: phong thái của người tu tiên

_họa hề phúc chi sở ỷ, phúc hề họa chi sở phục: họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn náu của mối họa đang rình rập

https://thuviensach.vn

Chương 011 Biệt trang

Tuấn mã đen tuyền chở vị Vương gia tuấn mỹ phóng như bay trên đường lớn, các bách tính bày sạp hai bên đường đã nhìn quen, nhộn nhịp tránh né.

“Nhìn thấy chưa? Nếu còn hư thì Thành Vương sẽ bắt con đi.” Một nữ nhân bán rau bỏ sọt rau xuống, chỉ vào người đang lao vút qua hù dọa đứa con khóc mãi không dứt.

Cảnh Thiều kéo cương ngựa giảm tốc độ, vừa khéo nghe được câu này, không khỏi nhíu mày.

“Nghe đồn Thành Vương hung ác tàn bạo, đã giết mấy chục vạn tù binh trên chiến trường, được xưng có thể trị bệnh khóc đêm của trẻ con.” Đây là một trong các lý do những kẻ kia buộc tội hắn, giết mấy chục vạn tù binh, buồn cười, chỉ nói đến trận chiến Hung Nô, bản thân hắn cũng chỉ chỉ huy năm vạn binh mã, toàn bộ quân Hung Nô cũng không đến mười vạn. Năm ấy hắn vây đại tướng Hung Nô và hai nghìn tinh binh lại, khuyên bọn họ đầu hàng, bọn họ tính tình can trường, thà chết không hàng, hắn liền cho quân giết vào từng vòng một, cuối cùng vị đại tướng kia dẫn người phá vòng vây bị hắn chém đầu, bắt sống không đến năm trăm người, hơn nữa ai nấy đều hận quân Thần tận xương quỷ, nếu không giết sẽ hậu họa khôn cùng.

Thì ra, lúc này tin đồn đã bắt đầu lưu truyền rồi.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ mở rộng, khiến cả chiếc bàn đọc gỗ đàn hương cũng trở nên ấm áp. Mộ Hàm Chương ngồi trước bàn đọc, cầm một quyển sổ sách, khe khẽ kiểm kê số hồi môn của mình.

Phủ Bắc Uy Hầu gia đại nghiệp đại, nhưng nhân khẩu cũng nhiều, tài sản chia cho hắn tính tổng cộng tất cả không đến ba vạn lượng. Sổ sách đã được nương thân kiểm tra, không có vấn đề gì. Tuy ba vạn lượng không làm hắn thiệt thòi gì, nhưng cũng không

https://thuviensach.vn

chiếm được chút lợi nào. Huống chi tổ trạch, tổ điền không thể cho hắn, hiện tại vừa qua năm mới trong nhà căn bản không có hiện ngân, hắn chỉ được chia một vài thôn trang, vài mẫu ruộng không dùng được, số hiện ngân có được đều đã dùng để mua sắm của hồi môn.

Mảnh đất ở phía đông ngoại thành hắn nhớ là một khu rừng hoang, cây cối um tùm, đất đá lởm chởm, hoàn toàn không trồng được gì, cũng không tiện xây dựng gì, căn bản là vô dụng. Vậy mà mảnh đất rộng đó còn chiếm hơn nửa phần "gia sản" của hắn. Mộ Hàm Chương cười lạnh, Đỗ thị thật đúng là sợ người ta không khắc cốt ghi tâm!

Nhưng mà, với tình hình như vậy, hiện tại trên tay hắn hoàn toàn không có hiện ngân. Mười vạn lượng nương thân cho vừa tròn ngân phiếu, không đến mức vạn bất đắc dĩ hắn cũng không muốn dùng đến số tiền này.

"Vương phi, trắc phu nhân đến Đông Uyển." Vân Trúc chạy vào thư phòng, hốt hoảng nói.

"Nàng ta đến làm gì?" Mộ Hàm Chương nhíu mày, cất sổ sách vào ngăn tủ. Không phải sau khi dùng điểm tâm vừa mới đến thỉnh an rồi sao?

"Chắc chắn là để nói chuyện trung quỹ, nếu Tống Lăng Tâm nói mấy tháng nữa mới giao sổ sách được, ngài ngàn vạn lần không được đồng ý." Vân Trúc cau mũi, giọng nói có vẻ bất mãn.

Mộ Hàm Chương nghe vậy, không nói gì, chỉ bảo người mời Tống thị vào tiểu thư phòng.

Tống Lăng Tâm cười đi vào, "Thiếp thân đến đường đột, xin Vương phi đừng trách."

Mộ Hàm Chương không đủ kiên nhẫn vòng vo với nàng ta, chỉ khách sáo vài câu liền hỏi nàng ta có việc gì.

"Theo quy củ, Vương phi vào phủ thì phải giao hết sổ sách trong phủ cho ngài, chỉ là trước nay trong vương phủ thường phát bạc ngày một hằng tháng, tháng này lại có nhiều việc, hiện tại giao cho

https://thuviensach.vn

Vương phi sợ sẽ hỗn loạn, cho nên thiếp thân đến hỏi ý Vương phi.” Tống Lăng Tâm cười nói.

Mộ Hàm Chương hạ mắt, tay sờ lên chiếc chặn giấy bạch ngọc trên bàn, ngón tay cái vô thức vuốt ve đường viền cong bóng loáng, đây là thói quen khi hắn suy nghĩ, “Nếu đã vậy, mấy ngày này ngươi tiếp tục quản sổ sách, còn về việc chủ trì trung quỹ, tối nay chờ Vương gia về rồi nói tiếp.”

Thấy hắn chẳng hề e dè, sắc mặt Tống Lăng Tâm thoáng tái đi, nhưng lập tức lại nở nụ cười, “Dạ, vẫn phải chờ xem ý của Vương gia, thiếp thân nói cũng không là gì. Còn có một chuyện…” Nói rồi đặt quyển sổ trong tay lên bàn.

“Đây là gì?” Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua, trên bìa không viết gì, chỉ có hình vẽ một đóa hoa mẫu đơn.

“Đây là sổ xếp ngày tháng thị tẩm.” Tống Lăng Tâm nói, dù sao nói chuyện này trước mặt một nam Vương phi cũng có chút ngại ngùng, nhưng lại không thể không nói, “Thiếp thân và hai muội muội đã thương lượng, đều đã viết bên trong, xin Vương phi xem qua, sớm quyết định để Đa tổng quản sắp xếp.”

Chủ đề này khiến Mộ Hàm Chương cũng hơi bối rối, tỏ ý bảo đã biết rồi, phẩy tay bảo nàng ta về Tây Uyển.

Ngoại thành, biệt trang của Thành Vương.

Sơn trang này là do hoàng thượng ban cho hắn, phía sau dựa vào một ngọn núi tương đối cao, trên núi cây cỏ xanh tốt, nước chảy róc rách, là biệt trang để hắn tránh nắng vào mùa hè.

“Thuộc hạ bái kiến Vương gia!” Vào bên trong, một hán tử cao lớn mặc ác xanh tóc búi dẫn đầu bước đến hành lễ.

“Nhậm Phong đâu?” Cảnh Thiều đưa ngựa cho hạ nhân vừa bước tới, hỏi đại hán áo xanh.

“Thống lĩnh đang ở thao trường, để thuộc hạ đi gọi thống lĩnh.”

https://thuviensach.vn

“Không cần, ngươi theo bổn vương đến xem thử.” Cảnh Thiều chắp tay thong thả đi qua hành lang gỗ, tới phía tây sơn trang.

Diện tích của sơn trang còn rộng hơn vương phủ trong thành, cả khu tây được sửa thành thao trường, ở giữa dựng một đài gỗ cao ba thước, trên đài có giá binh khí, đầy đủ mười tám loại binh khí. Hiện tại, hai người mặc y phục thị vệ xám đang đánh kịch liệt trên đài.

Một người dùng đao, một người dùng thương, ngươi tới ta lui, một đám người cũng mặc y phục thị vệ đứng dưới đài, thấy chiêu nào hiểm hóc lại trầm trồ hò hét, cực kì náo nhiệt.

Khi Cảnh Thiều đến, vừa kịp thấy người dùng đao bị đối thủ đá xuống đài, bằng một chiêu Hồi Mã Thương cực kì đẹp mắt, “Hay!”

“Vương gia!” Lúc này mọi người mới thấy chủ nhân đã đến, vội quỳ xuống hành lễ, một nam tử mặc y phục đen, dáng người cao gầy đi ra, quỳ một chân trước mặt Cảnh Thiều, “Thuộc hạ không biết Vương gia đến, không tiếp đón từ xa, xin Vương gia thứ tội”

“Tiểu tử nhà ngươi, giả vờ cái gì!” Cảnh Thiều bảo mọi người đứng lên, đánh lên đầu hắn một cái. Người áo đen này chính là thống lĩnh bọn họ nói, trong biệt trang này có hai trăm quân cận vệ của Cảnh Thiều, Nhậm Phong chính là thống lĩnh cận vệ quân.

“Hắc hắc…” Nhậm Phong cười đứng lên, vết sẹo kéo dài từ xương chân mày đến đuôi mắt trái có vẻ rất dữ tợn, nhưng khuôn mặt tròn tròn khi cười lại có vẻ chất phác, “Lần trước Vân tiên sinh nói thuộc hạ quá thô tục, không hiểu lễ nghĩa, cho nên thuộc hạ học chút lễ nghi của tướng quân.”

Cảnh Thiều nhướng mày, “Ngươi sao?” Nói xong lại đánh hắn cái nữa, xách cổ áo hắn tha lên lôi đài, “Đừng có làm mấy chuyện vô dụng đó, lên hầu bổn vương thư giãn gân cốt.”

Nhậm Phong lập tức nhăn mặt, “Vương gia, thuộc hạ mới đánh suốt hai canh giờ.”

“Đừng nói nhiều!” Cảnh Thiều mặc kệ, tiện tay vứt một món binh khí cho hắn, cầm đao lên chém tới.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa Cảnh Thiều thật sự không hồi phủ, Mộ Hàm Chương tự ăn trưa một mình, sau đó thì hào hứng chạy vào tiểu thư phòng, vứt quyển sổ mẫu đơn qua một bên. Hắn còn chưa xem kĩ những quyển sách không phải của mình trong thư phòng. Tối qua Cảnh Thiều đã nói, sau này tiểu thư phòng là của hắn, có thể tùy ý xem tất cả sách.

Ngoài một vài quyển du kí mới đã xem hôm qua, còn lại gần như đều đã từng đọc, Mộ Hàm Chương đoán là những quyển sách của Cảnh Thiều trước đây, không thường dùng đến cho nên không chuyển sang đại thư phòng ở Thính Phong Các. Cầm lấy một bộ sách được bao bằng bìa da cứng màu lam để lên bàn, rút một quyển ra xem thử.

Là một quyển binh thư! Nhưng nghĩ lại, nếu trong thư phòng của Cảnh Thiều có thi từ ca phú mới là kì quái.

Nhẹ nhàng mở ra, Mộ Hàm Chương không khỏi mở to mắt. Giữa những hàng chữ đen ngay ngắn là chi chít những dòng phê bình chú giải bằng mực đỏ.

_biệt trang: sơn trang nằm ở vị trí biệt lập

_tổ trạch: nhà tổ

_tổ điền: ruộng đất tổ tiên để lại

_hiện ngân: bạc thỏi có sẵn

_ vạn bất đắc dĩ: không còn cách nào khác

_trung quỹ: việc bếp núc nội trợ trong nhà

_du kí: những ghi chép về những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch

https://thuviensach.vn

Chương 012 Thị tẩm

Nét chữ đỏ trên giấy vẫn còn rất non nớt, quyển sách này có vẻ cũng đã nhiều năm, Mộ Hàm Chương xem qua cả bộ sách, thì ra từ khi còn nhỏ hắn đã cố gắng nhiều như vậy. Khó trách sao Cảnh Thiều chỉ mới mười mấy tuổi đã có thể đánh bại Hung Nô, được phong vương trước hai vị hoàng huynh.

“Vương phi, con đi hỏi Chỉ Hề tỷ tỷ rồi.” Vân Trúc nhảy chân sáo vào, cười hì hì đi tới trước bàn đọc.

“Hỏi chuyện gì?” Mộ Hàm Chương nhìn nó cười cười, đặt quyển sách trong tay về chỗ cũ.

“Trước đây ngày tháng thị tẩm do trắc phu nhân quyết định, mỗi tháng trắc phu nhân hai mươi ngày, hai di nương mỗi người bốn ngày.” Vân Trúc nhớ tới sắc mặt của Chỉ Hề lúc nói đến chuyện này lại nhịn không được cười trộm, “Tám ngày này chính là thời gian trắc phu nhân có quỳ thủy.”

Mộ Hàm Chương nhìn tiểu tư đang cười trộm của mình một cái, lắc đầu bất đắc dĩ, bắt một cô nương chưa xuất giá như Chỉ Hề nói chuyện này, thật đúng là…

“Nhưng mà Vương gia thường ra ngoài đánh giặc, khi ở trong phủ cũng rất ít khi ngủ lại Tây Uyển.” Vân Trúc sợ chủ nhân không được vui, vội thêm một câu.

“Nhân tiểu quỷ đại, ngươi biết cũng nhiều thật.” Mộ Hàm Chương gõ đầu Vân Trúc.

“Đương nhiên là nhiều rồi, thúc thúc nói mấy năm nữa là có thể lấy vợ cho con rồi.” Vân Trúc đắc ý lắc lư đầu, cầm quyển sách bên cạnh đến, “Vương phi không có vấn đề quỳ thủy, vậy không bằng xếp một tháng Vương gia ở Đông Uyển hai mươi lăm ngày, còn ba ngày cho bọn họ mỗi người một ngày là đủ rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao được?” Mộ Hàm Chương bật cười, nếu xếp như thế, sợ là tiếng xấu hắn ghen ghét thị thiếp sẽ truyền đi rất nhanh, hơn nữa, nhớ tới cảm giác đau đớn đêm động phòng, trong phòng vẫn còn sợ hãi, nếu phải làm chuyện đó liên tục hơn nửa tháng, thì thật sự quá sức chịu đựng. Nhíu mày mở quyển sách ra, những ghi chép trước đây vẫn còn, giống hệt như những gì Vân Trúc nghe ngóng được, trong sách có kẹp một tờ giấy, là sắp xếp do Tống thị viết, ý đại khái là mỗi tháng chia đôi thành hai phần mười lăm ngày, nửa tháng đầu Vương gia ngủ lại trong Đông Uyển, nửa tháng sau trắc phu nhân chín ngày, hai di nương mỗi người ba ngày.

“Chính thất nhà ai mà không chiếm ít nhất mười tám ngày? Trắc phu nhân đúng là giỏi tính toán.” Vân Trúc đứng bên cạnh nhìn thấy, nhịn không được bĩu môi. Mấy năm nay trắc phu nhân quản chuyện trong vương phủ, ngân lượng mỗi tháng của nó chưa từng được tăng lên, lì xì cuối năm thì càng ngày càng ít, những tì nữ bà ta dẫn theo thì đâu đâu cũng được lợi, hạ nhân trong vương phủ đã bất mãn với bà ta từ lâu.

Mộ Hàm Chương nhướng mày, sắp xếp như thế này với hắn mà nói cũng không tệ, thế là liền nhấc bút, dùng nét chữ thanh tú nhưng cứng cáp viết lại sắp xếp của trắc phu nhân.

Khi Cảnh Thiều về thì trời đã tối, trước tiên là tắm, rửa sạch mồ hôi, bụi đất trên người, rồi mới thay thường phục rộng rãi đi ra.

“Vương gia, hôm nay Lý đại nhân lại đến, thuộc hạ đã chuyển lời như Vương gia dặn.” Dùng cơm chiều xong, Vân tiên sinh đến bẩm báo tình hình hôm nay với Cảnh Thiều.

“Ta biết rồi.” Cảnh Thiều xử lý vài chuyện rồi bảo Vân tiên sinh lui xuống, sau đó vươn vai một cái định nằm lên giường.

“Vương gia, vừa mới ăn xong, sẽ bị đầy bụng.” Mộ Hàm Chương đi đến kéo hắn dậy.

“Hửm? Ta mệt rồi.” Cảnh Thiều không vui, hôm nay đánh nhau cả ngày, người vẫn còn đau nhức.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thấy hắn không biểu cảm gì trên mặt, nhưng trong mắt lại đầy vẻ bất mãn, giống như đứa nhỏ bị lôi ra khỏi giường, cố kiềm bàn tay đang muốn xoa đầu hắn lại, kéo hắn ngồi lên ghế dài, “Dựa lên đây tiêu thực một chút là được.”

Cảnh Thiều chớp mắt, Quân Thanh đang quan tâm hắn? Thế là, chút không vui ban đầu lập tức tan biến, kéo Vương phi nhà mình cùng ngồi lên ghế dài, “Không phải đi tản bộ là được.”

Mộ Hàm Chương bật cười, ngồi dịch lên một chút, tên nào đó lập tức trườn như rắn quấn cây lên đùi người ta, “Quân Thanh, bóp vai cho ta đi, vừa mỏi vừa đau.”

“Thần không phải nha hoàn, không biết cái này.” Mộ Hàm Chương miệng nói vậy, nhưng tay vẫn đè lên vai hắn.

“A~” Lúc bị đè trúng chỗ nào đó, Cảnh Thiều đột nhiên kêu lên.

“Đau?” Mộ Hàm Chương giật mình, mình đâu có mạnh tay, sao lại đau?

“Phải, có lẽ bị bầm rồi.” Cảnh Thiều nói như không.

“Hôm nay Vương gia đi luyện võ?” Mộ Hàm Chương nhíu mày, kéo cổ áo hắn ra một chút, vừa đủ thấy một vết bầm lớn. Đành tòng mệnh cầm lấy rượu thuốc xoa bóp cho hắn.

Ngón tay thon dài ấm áp thấm ướt rượu thuốc lành lạnh chạm vào da thịt, Cảnh Thiều nín thở, khi bàn tay ấy xoa bóp nhè nhẹ lên vết bầm, hắn có thể tưởng tượng được bàn tay không một vết chai ấy đẹp thế nào.

Cảnh Thiều không nhịn được kéo bàn tay còn rảnh của Mộ Hàm Chương tới trước mặt, dưới ánh nến, bàn tay thon dài xinh đẹp không chút tì vết, có thể thấy được những đường tĩnh mạch xanh mờ dưới làn da trơn mịn như ngọc, từng ngón tay thon thả như búp măng, móng tay mượt mà chỉnh tề. Cầm lấy bóp bóp, thấy rất thích, nhịn không được đưa vào miệng, gặm một chút.

“Vương gia!” Mộ Hàm Chương giật mình, lập tức rụt tay lại.

https://thuviensach.vn

“Tay của Quân Thanh đẹp quá.” Cảnh Thiều lật người lại, nhìn hắn đầy vô tội.

Mộ Hàm Chương bất lực, kéo cổ áo lại cho hắn, “Hôm nay Tống thị tới nói chuyện chủ trì trung quỹ, bây giờ đang là trung tuần tháng ba, nhiều chuyện phải xử lý, thần nghĩ nếu nàng ta nguyện ý chủ trì, thì không bằng cứ để nàng ta quản thêm vài hôm.”

Cảnh Thiều nghe xong nhíu mày, ngước mắt nhìn hắn, vẻ mặt hắn vẫn ôn hòa không nhìn ra được gì. Tống thị nói như vậy vào thời điểm này, chẳng qua là vì không muốn giao quyền, nhưng nếu để nàng ta tiếp tục chủ trì trung quỹ, uy tín của Quân Thanh trong phủ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, hắn không tin người thông minh như Quân Thanh lại không nhận ra. Không khỏi thở dài, “Ngươi là chính phi, những chuyện này nên để ngươi làm, nếu ngươi không thích, thì bảo Đa Phúc xử lý, ngày mai ta sẽ bảo Tống Lăng Tâm đưa sổ sách cho ngươi.”

Mấy hôm nay nói nhiều như vậy mà Quân Thanh vẫn còn thăm dò thái độ của mình, Cảnh Thiều cảm thấy hơi chán nản, hiện tại trong thành đã có lời đồn hắn tàn bạo độc ác, thế gian này không có ai nguyện ý tin tưởng hắn. Im lặng đứng lên, Cảnh Thiều không nhìn người trên ghế dài, tự cởi áo ngoài bò lên giường.

“Vương gia…” Mộ Hàm Chương nhìn theo bóng lưng Cảnh Thiều, đau lòng, ý thức được những lời mình tự cho là thông minh làm hắn tổn thương, mím môi, lên giường theo, kéo tay người đang xoay lưng về phía mình, “Vương gia, thần không có ý đó, có giao sổ sách thì cũng phải đưa sổ sách năm ngoái cho thần xem trước, sổ sách năm nay vẫn là để tháng sau bàn giao tốt hơn, nếu không thần chưa kịp quen, sẽ làm rối.”

Xoay mặt vào tường, không nói tiếng nào…

Lắc lắc cánh tay, không nói tiếng nào…

Mộ Hàm Chương rướn tới, len lén nhìn mặt Cảnh Thiều, thấy hắn nhắm mắt, gọi khẽ một tiếng: “Thiều? Ngươi có đang nghe ta nói không?”

https://thuviensach.vn

“Không có nghe thấy.” Cảnh Thiều nhích nhích vào trong, nhưng có người đang đè bên trên, không cẩn thận bị úp sấp người xuống, thuận thế chôn luôn mặt vào gối bất động.

Người đang đè nhịn không được cười trộm, “Vậy ta nói lại một lần, ngày mai ta sẽ bảo bọn họ đưa sổ sách của năm ngoái đến cho ta xem, ngày một tháng sau sẽ bảo nàng ta giao hết sổ sách ra.”

Cảnh Thiều nghe thấy, trong lòng xem như dễ chịu, lật người lại đè ngược người đang đè mình xuống.

“Vương… Vương gia…” Mộ Hàm Chương không biết tại sao đột nhiên lại chuyển sang tư thế mờ ám này.

Cảnh Thiều nhíu mày, nhìn đôi môi mỏng nhạt màu kia, cúi người ấn lên.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương mở to mắt, không biết phải phản ứng thế nào, chỉ cảm giác được đôi môi mềm mại ấm áp trên môi mình, chỉ chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng lại khiến hắn cảm thấy như đã rất lâu.

“Đây là trừng phạt, sau này nếu còn nói chuyện khách sáo với ta, nói một câu phạt một cái.” Cảnh Thiều đắc chí cười nói.

“Ta…” Mộ Hàm Chương không nói được gì, xoay mặt đi không nhìn hắn, khuôn mặt tuấn tú lại xấu hổ đỏ bừng.

Cảnh Thiều thấy hắn như thế, trong lòng chợt rục rịch, nhịn không được hôn hôn lên hai má hắn, sau đó trôi theo gò má xuống cằm, gặm cắn nhè nhẹ trên cổ.

“Ưm…” Thân thể Mộ Hàm Chương giật nhẹ, nhịp thở cũng nhanh hơn, “Vương gia… đừng… a~”

Cảnh Thiều đã kéo vạt áo hắn ra hôn đến xương quai xanh, nghe vậy liền cắn một cái, “Gọi ta là Thiều!”

“Ư…” Mộ Hàm Chương nghe tiếng thở càng lúc càng nặng của hắn, trên đùi cũng cảm giác được thân thể hắn thay đổi, lập tức cứng cả người, “Thiều… đừng…”

https://thuviensach.vn

Giọng nói hắn đầy sợ hãi, Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy khuôn mặt vốn đỏ bừng trắng bệch, không khỏi thở dài, đỗ người nằm nghiêng xuống giường.

Mộ Hàm Chương mím mím môi, thân là thê tử, từ chối phu quân thân mật đương nhiên là không đúng, nhưng kinh nghiệm đêm đó thật sự quá không hay, dù biết là không đúng, vẫn im lặng không mở miệng, chỉ nắm chặt tấm chăn.

Nha hoàn thấy đã đến giờ liền thổi tắt đèn bên ngoài, trong phòng lập tức tối đi, nha hoàn trực đêm bước khẽ vào buông màn xuống, rồi lại nhanh chóng lui ra.

Cảnh Thiều tự bình tĩnh lại một chút, chờ nhiệt độ trên người hạ xuống, mới đưa tay kéo người vẫn cứng đờ vào chăn.

“Xin lỗi…” Cảnh Thiều nghe thấy người bên cạnh nhẹ giọng nói.

Khẽ cong môi trong bóng đêm, ôm hắn vào lòng nói: “Ngủ đi, không sao.”

_quỳ thủy: có tháng

_nhân tiểu quỷ đại: trẻ con còn nhỏ nhưng thông minh khôn khéo, nghịch ngợm, nhiều mưu kế

_trung tuần: mười ngày giữa tháng

---

rồi, Vương phi thị tẩm xong rồi :))))))))))))

https://thuviensach.vn

Chương 013 Diêm dẫn

Ngày hôm sau, Mộ Hàm Chương tỉnh dậy trong lòng Cảnh Thiều, hơi thở ấm áp phả lên cổ, một cái chân thon dài gác lên người mình, đè cho một bên chân của hắn hơi tê.

Khó chịu nhúc nhích nhúc nhích, người ôm hắn dần tỉnh lại, thở nhẹ một hơi, "Quân Thanh…" Mơ mơ màng màng gọi, bằng giọng mũi lười biếng.

"Đến lúc dậy rồi." Mộ Hàm Chương lại ngọ nguậy một chút, nhưng không ngờ người ôm mình không những không buông tay, ngược lại còn ôm ôm hắn vào lòng.

"Đâu có phải lên triều, vội cái gì." Cảnh Thiều vùi mặt vào ngực người trong lòng dụi dụi.

"Không phải hôm nay Vương gia có hẹn với Lý đại nhân sao?" Mộ Hàm Chương muốn nói ăn điểm tâm xong thiếp thất sẽ đến thỉnh an, nếu nhìn thấy hai bọn họ còn đang nằm trên giường thì phải làm sao.

Cảnh Thiều bất mãn cọ cọ một lúc nữa mới chịu dậy, đời trước từ sau khi bắt đầu chinh chiến Tam Phiên thì trên cơ bản hắn không có cơ hội thoải mái ngủ một giấc, vào đại lao rồi càng không có điều kiện, chỉ có chiếc giường đá lạnh buốt và nhúm cỏ khô dơ bẩn. Cho nên, hắn phát hiện hiện tại mình càng lúc càng cố chấp với những thứ ấm áp sạch sẽ.

Mắt ngắm Mộ Hàm Chương tao nhã mặc áo ngoài, hôm nay cả bộ y phục đều trắng như tuyết, khiến hắn lại càng có vẻ không nhiễm bụi trần. Cảnh Thiều một tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường nhìn nắng sớm xuyên qua ô cửa sổ rơi xuống con người như trích tiên kia, hoảng hốt nghĩ, người này có lẽ là sự tồn tại ấm áp sạch sẽ nhất thế gian.

https://thuviensach.vn

Hẹn với Lý Diên Khánh vào buổi trưa, cho nên ăn điểm tâm xong Cảnh Thiều cũng chưa vội ra ngoài, ngồi trên giường la hán uống trà với Vương phi nhà mình.

“Phu nhân và hai vị di nương đến vấn an.” Chỉ Hề đi vào bẩm báo.

Sau khi Mộ Hàm Chương, Tống Lăng Tâm và hai tiểu thiếp liền đi vào, hành lễ thỉnh an Vương phi. Thấy Cảnh Thiều cũng có mặt, đương nhiên phải hành lễ với hắn trước.

Nghiên cơ Liễu thị đứng lên hơi chậm hơn người khác một chút, dường như không được khỏe, cả người lảo đảo ngã về phía trước.

Mộ Hàm Chương vô thức đưa tay đỡ, nhưng không ngờ Cảnh Thiều phản ứng nhanh hơn, kéo bật nàng ta ra, buồn cười, nàng ta ngã như vậy sẽ rơi thẳng vào lòng Quân Thanh!

“Vương gia…” Nghiên cơ ngước đôi mắt trong vắt như hồ thu lên nhìn Cảnh Thiều, “Tiện thiếp không khỏe trong người, đụng trúng ngài.”

Bàn tay Mộ Hàm Chương đưa ra vòng một cái, cầm lấy chén trà trên bàn nhấp một ngụm, phảng phất như chẳng hề thấy gì.

Cảnh Thiều nhíu mày, hiển nhiên là không nhìn ra ý thu trong đôi mắt đẹp kia, nghiên cơ ngã như vậy làm hắn nhớ ra, đời trước dường như nàng ta cũng ngã vào lòng mình thế này trong hoa viên, sau đó mình phát hiện nàng ta dung mạo phi phàm, sủng ái một thời gian, kết quả, khi Vương gia gặp nạn, nữ nhân này lại biến mất thần kì. Hôm nay nghĩ lại, nàng ta là do đại hoàng tử tặng đến, như vậy, những tội chứng trước đây nhất định có công nàng ta.

Nghiên cơ thấy Vương gia nhìn mình chăm chú, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng dáng vẻ thì vẫn mong manh yếu đuối, làm Tống Lăng Tâm phải âm thầm nghiến răng, con hồ ly tinh này!

Lý thị thấy tình hình như thế, đảo mắt, lùi qua một phía đứng yên không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Vương phi, chuyện hôm qua thiếp thân đã nói…” Tống Lăng Tâm bước tới một bước, phá vỡ bầu không khí quái dị trong phòng.

“Đã giao cho Đa Phúc rồi.” Mộ Hàm Chương hạ mắt, khẽ thổi bọt trà trên mặt nước, nhấp một ngụm trà nóng, “Ta và Vương gia đã thương lượng rồi, tháng này ngươi cứ tiếp tục quản, ngày hai tháng sau giao hết sổ sách cho ta là được.”

Nụ cười trên mặt Tống Lăng Tâm lập tức cứng lại, xoay mặt nhìn Cảnh Thiều, Cảnh Thiều thì chỉ xoay sang nhìn Mộ Hàm Chương, “Vậy chẳng phải tháng sau ngươi sẽ bận thêm sao?”

“Việc phức tạp, nếu Vương phi muốn tiếp nhận ngay tháng sau, sợ là sẽ phải bận rộn rất lâu.” Thấy Cảnh Thiều chen lời, trong mắt Tống thị lại lóe hy vọng, vội phụ họa theo.

“Chỉ là bận hơn hiện tại một chút, dù sao ta cũng không có gì phải làm.” Mộ Hàm Chương nói với Cảnh Thiều.

“Vậy nhân tháng này còn rảnh rỗi, ta dẫn ngươi ra ngoài chơi vài ngày.” Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, vì các thiếp thất còn ở đây nên cũng không nói nhiều.

Nụ cười của Tống Lăng Tâm cứng thêm, sắc mặt hơi chuyển màu xanh, dẫn hai thị thiếp lui ra ngoài. Ra khỏi cửa thì hung hãn xé rách chiếc khăn trong tay, hai thị thiếp nhìn nhau một cái, Lý thị bước đến nói, “Mấy hôm trước được uống trà hoa ở chỗ tỷ tỷ, muội vẫn luôn nhớ mong.”

Tống Lăng Tâm nhìn bọn họ, trước đây cảm thấy hai nữ nhân này chướng mắt, hôm nay có kình địch đến, phải kéo hai người này về phe mình trước mới được. Thế là, khách sáo vài câu, mời bọn họ đến tiểu hoa thính uống trà.

“Một nam nhân thì bon chen chuyện nội trạch trung quỹ gì chứ, không cảm thấy mất mặt người đọc sách sao!” Trong tiểu hoa thính, Tống Lăng Tâm đập mạnh chén trà xuống bàn.

“Hiện tại hắn đang được sủng, tỷ tỷ sợ là không tranh được.” Nghiên cơ híp đôi mắt hồ ly, dáng vẻ yêu kiều quyến rũ khác xa vẻ

https://thuviensach.vn

yểu điệu yếu ớt khi nãy.

“Nhưng muội nghe nói, mấy hôm nay Vương gia ngủ trong Đông Uyển nhưng không làm gì cả.” Lý thị cười nói, “Động phòng qua hôm sau thì hắn ta đã ngã bệnh, nghe nói bị thương không nhẹ. Hơn nữa, thiếp thân thấy rằng, giữa hắn ta và Vương gia dường như có giao ước gì đó.”

“Là thế nào?” Tống Lăng Tâm lên tinh thần, quan hệ giữa Lý thị và các nha hoàn rất tốt, người trong phòng của Vương gia cũng truyền tin cho nàng ta.

“Nghe nói hôm đó lúc uống thuốc, Vương phi và Vương gia cãi nhau trong phòng, còn nói tới hưu thư gì đó.” Lý thị tự tin tràn trề nói ra tin tức nghe ngóng được.

“Nói vậy, Vương gia đang chờ cơ hội thích hợp để hưu hắn?” Nghiên cơ thêm củi đúng lúc.

“Hừ, nếu là như vậy, một khi hắn quản chuyện trung quỹ, thì dễ tìm lý do hưu hắn rồi.” Nụ cười lại trở về trên khuôn mặt Tống Lăng Tâm, trong thời gian một tháng này, mình phải lợi dụng thật tốt, để lại cho Vương phi một phần sổ sách “hoàn mỹ”!

Còn vị Vương gia được đàn hiền thiếp nhung nhớ, hiện tại đang đeo dính bên người Vương phi nhà mình nhìn người ta vẽ tranh.

“Hôm qua Vương gia luyện võ sao lại phải chạy ra ngoài?” Mộ Hàm Chương thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, tìm chủ đề nói chuyện với hắn.

“Đi tìm người đánh nhau.” Cảnh Thiều nằm sấp lên bàn, nhìn ngòi bút linh hoạt trong tay hắn, rất hiếu kì, “Ngươi vẽ gì vậy?”

“Tranh chúc thọ.” Cây bút lông sói lả lướt trên mặt giấy Tuyên Thành như mây bay nước chảy, “Tháng sau là sinh thần của phụ thân ta.”

“Lần trước ta không cho hắn tham gia buôn bán diêm dẫn, ta bảo hắn đến tây bắc buôn ngựa rồi.” Cảnh Thiều nhớ lại chuyến hồi môn lần trước, sẵn tiện nói cho hắn biết.

https://thuviensach.vn

“Buôn ngựa?” Mộ Hàm Chương thoáng dừng bút, trên núi đá mọc lên một chấm đen, vội thêm vào vài nét bút vẽ thành rêu xanh.

“Phải.” Có vài chuyện còn chưa thể nói được, Cảnh Thiều cũng không giải thích thêm, đứng lên cầm lấy một cây bút, “Vẽ tranh chúc thọ cần gì phải phí sức như vậy, ta vẽ cho ngươi một bức.”

Mộ Hàm Chương trải giấy ra cho hắn, xem thử hắn vẽ thứ gì. Cảnh Thiều đề khí giơ bút, vẽ xoạt xoạt xoạt mấy nét, một con rùa xấu tới đáng thương xuất hiện trên giấy.

“Cái này…” Khóe miệng Mộ Hàm Chương giật giật, “Đây là tranh chúc thọ?”

“Vương bát ngàn năm ba ba vạn năm, chẳng phải tranh chúc thọ sao?” Cảnh Thiều đắc chí.

“Phụt~” Tuy là bất kính với phụ thân, nhưng Mộ Hàm Chương nhịn không được bật cười, “Nếu Vương gia tặng bức tranh này cho phụ thân, sợ là sẽ bị người khác chê cười.”

“Vậy tặng tranh của ngươi trước, đến sinh thần của Bắc Uy Hầu phu nhân thì tặng bức của ta là được.” Cảnh Thiều giơ bức tranh của mình lên ngắm ngắm, nói với Vân Trúc, “Đi dán lại đi.”

“Dạ.” Vân Trúc nhịn cười cuộn tranh lại.

Thấy đã đến trưa mà hắn vẫn còn ngồi lười trong tiểu thư phòng không nhúc nhích, Mộ Hàm Chương liền đẩy hắn đi làm chính sự.

“Ngươi cùng đi với ta đi, ta chỉ nói với hắn vài câu, buổi chiều chúng ta ra ngoại thành chơi.” Cảnh Thiều muốn đưa Quân Thanh đi nếm thử món ăn ở thành nam, rồi đi xem hoa đào trong gia trang của ca ca đã nở chưa. Đó đều là những thứ mà đời trước hắn rất thích, từ khi tỉnh lại vẫn chưa gặp lại, hắn rất muốn dẫn Quân Thanh đến xem.

Mộ Hàm Chương không từ chối nổi hắn, đành phải thay y phục đi cùng.

https://thuviensach.vn

Trong Tụ Tiên Lâu, Lý Diên khánh vui mừng vẫy tay, “Vương gia… Vị này là?” Nhìn thấy khuôn mặt xa lạ phía sau Cảnh Thiều, sắc mặt liền có vẻ đề phòng.

“Vị này là Quân tiên sinh môn khách trong phủ của ta, không ngại.” Cảnh Thiều tự nhiên kéo Mộ Hàm Chương ngồi xuống, “Hôm nay đến đây để nói với ngươi, sau này không thể làm việc đó nữa.”

“Vương gia!” Lý Diên Khánh tái mặt, nhìn quanh, hạ giọng nói: “Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Trên triều đã có tin đồn, năm nay cẩn thận một chút.” Cảnh Thiều tự rót cho mình chén rượu, “Ngươi đi tìm Nhậm Phong, cách thức cụ thể ta đã nói với hắn rồi, hắn sẽ nói cho ngươi biết phải làm thế nào.” Hôm qua đến biệt trang, đã nhân tiện dặn dò chuyện diêm dẫn.

Chờ Lý Diên Khánh đi, Mộ Hàm Chương im lặng một lúc rồi nói: “Vương gia gặp phải chuyện gì trên triều sao?”

Cảnh Thiều nhìn hắn, cười cười, “Hiện tại còn chưa có việc gì, nhưng mà, Quân Thanh có nghe thấy lời đồn trong kinh thành không?”

Mộ Hàm Chương hạ mắt nghĩ, “Là lời đồn Thành Vương có thể trị bệnh trẻ khóc đêm sao?”

“Phải.” Quân Thanh của hắn thật đúng là thông minh hơn người, Cảnh Thiều cảm thấy nói chuyện với hắn là ít tốn sức nhất.

“Chuyện này phải chia ra trị cả gốc lẫn ngọn, trước mắt phải trị ngọn.” Mộ Hàm Chương nắm lấy chén rượu trong tay, chậm rãi vuốt ve miệng chén mà nói.

_trích tiên: tiên giáng trần

_tội chứng: bằng chứng phạm tội

_kình địch: kẻ địch mạnh

_sinh thần: sinh nhật

https://thuviensach.vn

_đề khí: động tác dồn sức lên nửa người trên

_vương bát: rùa, ba ba, nghĩa bóng chỉ người bị cắm sừng

_dán tranh: khi người ta viết thư pháp hay vẽ tranh xong, phần giấy đã viết sẽ được dán lên một tờ khác dày và rộng hơn, tránh làm hư hỏng tranh vẽ

https://thuviensach.vn

Chương 014 Thanh mai

Hai mắt Cảnh Thiều sáng lên, lập tức nhích nhích lại gần thê tử, "Đâu là ngọn? Đâu là gốc?" Về việc tin đồn trong kinh thật sự là hắn không biết phải làm sao, chỉ nghĩ mình thu thập hết các tội chứng, an phận một chút, lời đồn sẽ từ từ biến mất.

"Cái gọi là ngọn, là bản thân lời đồn; cái gọi là gốc, chính là kẻ, hoặc là, những kẻ loan truyền tin đồn này." Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn hiểu được, liền nói tiếp: "Trước mắt phải giải quyết tin đồn, vốn có câu chúng khẩu thước kim, đồn đãi nhiều thì sẽ thành thật, có lẽ hiện tại phụ hoàng sẽ chỉ cười trừ cho qua, nhưng qua vài năm nữa thì chưa hẳn đã vậy."

"Quân Thanh!" Cảnh Thiều chụp lấy bàn tay đang cầm chén rượu của hắn, thời khắc này suýt chút nữa hắn đã cho là Quân Thanh cũng trọng sinh, nhưng lại lập tức bác bỏ suy nghĩ này, nếu như vậy làm sao hắn không nhìn ra được mình khác với đời trước. Nhưng nếu Quân Thanh không phải trọng sinh, vậy thì tầm nhìn, trí tuệ của hắn thật sự là không thể xem thường!

"Vương gia?" Mộ Hàm Chương không biết suy nghĩ của hắn, không hiểu sao người này đột nhiên lại cầm tay mình.

"Ngươi chịu giúp ta, ta quá vui mừng." Ý thức được hành động của mình có chút đột ngột, Cảnh Thiều vội giải thích một câu, nhưng lại không chịu buông tay người ta ra.

Người bị nắm tay ngượng ngùng hạ mắt, rút tay mình về, "Ta đã gả cho ngươi, không giúp ngươi thì giúp ai?"

Cảnh Thiều nhìn người trước mắt, người này có tài kinh bang tế thế, lại hạ mình gả cho hắn, chẳng những không hại hắn, còn chịu giúp hắn vạch mưu kế như thế, đời trước mình đúng là ngu xuẩn. Nhịn không được lại đưa tay, ôm chặt Mộ Hàm Chương vào lòng, "Đời này, chỉ cần ngươi không chê, Cảnh Thiều ta tuyệt không phụ ngươi."

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương ngây người dựa vào ngực hắn, không hiểu sao đột nhiên người này lại kích động như vậy, nghĩ thầm chẳng lẽ ở đây không phải chỗ để nói chuyện, nên hắn mới cố ý ngắt lời mình? Nghĩ lại đây là tửu lâu, tai vách mạch rừng, những câu tiếp theo quả thật không thể nói tùy tiện, thế là cũng đổi đề tài, "Chúng ta, dùng cơm trước đi."

"Đúng rồi, chắc hẳn ngươi đói rồi, dùng cơm trước." Lúc này Cảnh Thiều mới nhớ ra vẫn chưa dùng cơm trưa, Lý Diên Khánh gọi cả bàn thức ăn ngon, bản thân chưa kịp động đũa thì đã hối hả chạy đi tìm Nhậm Phong rồi, nếu còn không ăn thức ăn sẽ nguội.

Hai người dùng cơm xong cũng không vội hồi phủ. Cảnh Thiều kéo kéo tay Vương phi nhà mình nhàn nhã đi bộ trên đường tiêu thực. Hai người vốn tuấn mỹ phi phàm, một lạnh lùng anh tuấn, một ôn nhuận như ngọc, còn nắm tay đi trên đường, (tuy thực tế là Cảnh Thiều cứ nắm lấy tay người ta không chịu buông), khiến không ít người liếc mắt.

"Chúng ta đi đâu?" Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ đành để hắn nắm tay, ở bên ngoài không tiện gọi Vương gia, đành phải lược bớt xưng hô.

"Đến thành nam." Cảnh Thiều nói rồi rẽ vào một cửa hàng, mua hai cân hạt dưa, rồi lại kéo hắn rẽ ngang rẽ dọc giữa những con hẻm nhỏ, cuối cùng tìm đến một cửa hiệu trông đã hơi cũ kĩ.

Cửa hiệu không có bảng hiệu, chỉ có một tấm gỗ treo trên tường, bên trên viết hai hàng chữ: "Lang kị trúc mã lai, nhiễu sàng lộng thanh mai."

Bước qua bậc cửa, đi vào trong, đồ vật bên trong đều làm từ cây trúc, được lau dọn sạch sẽ không một hạt bụi, bên trong cửa hiệu cũng không được trải đá, vẫn là mặt đất, trong bốn góc trồng trúc xanh, khung cảnh vô cùng tao nhã trữ tình.

"Một nơi rất tốt." Mộ Hàm Chương nhịn không được cất lời khen.

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha, công tử không chê tiểu điếm đơn sơ, hẳn là người phong nhã.” Giọng nói một nữ tử sang sảng từ sau cửa vang đến, một nữ nhân khoảng ba mươi tuổi mặc váy áo màu hồng đào ôm một bầu rượu đi từ hậu viện ra.

“Mai cô nương, đã lâu không gặp.” Cảnh Thiều có vẻ rất quen với nơi này, cười chào hỏi lão bản nương.

Mai cô nương? Mộ Hàm Chương thoáng ngạc nhiên nhìn người bên cạnh một cái hơi, rõ ràng nữ tử này mặc váy áo mà chỉ nữ nhân đã thành thân mới mặc, hơn nữa, cũng đã đứng tuổi, sao còn gọi người ta là Mai cô nương, thật đúng là quá sức ngả ngớn!

Cảnh Thiều đưa mắt nhìn lại hắn đầy vô tội, kéo tay hắn đi tới trước quầy rượu.

“Tiểu tử nhà ngươi, vẫn không biết lớn nhỏ như vậy.” Lão bản nương đặt bầu rượu xuống đi ra sau kệ rượu cao, “Muốn gọi thứ gì?”

“Một bình Thanh Mai Tửu nhỏ, hai chén rượu.” Cảnh Thiều lấy một lượng bạc ra đặt lên quầy hàng bằng trúc.

“Cầm đi!” Lão bản nương thu tiền, bỏ một bình rượu và hai chén rượu vào giỏ trúc vứt cho hắn, ngẩng đầu nhìn Mộ Hàm Chương một cái, cười nói: “Vị công tử hơi lạ mặt, nhưng công tử khí chất phi phàm, hẳn là người đọc sách, lần sau đến mua nhất định sẽ bán rẻ cho ngài.”

Cảnh Thiều lập tức hết vui, ôm người bên cạnh vào lòng, “Đây là thê tử vừa thành thân của ta, ngươi đừng mong đụng đến hắn!”

“Cút mau đi, lần sau lấy ngươi giá gấp đôi!” Lão bản nương lập tức trở mặt, cầm cành trúc đập chát chát lên quầy, Cảnh Thiều cười kéo Vương phi nhà mình bước nhanh đi.

“Cửa hiệu này…” Mộ Hàm Chương nhíu mày, cảm giác thật lạ.

Cảnh Thiều cười cười, nhét bao hạt dưa vào tay hắn, bản thân thì xách bình rượu, để có tay rảnh tiếp tục nắm tay người ta, “Đây là một câu chuyện rất dài.”

https://thuviensach.vn

Vị nữ tử này họ Mai, mồ côi từ nhỏ, nam tử hàng xóm nhà nàng ta cũng là một cô nhi, hai người từ nhỏ sống dựa vào nhau, nữ hài có tài nấu rượu gia truyền, liền ở nhà nấu rượu, nam hài mang ra ngoài bán, để kiếm sống cho cả hai người. Nam tử mười sáu tuổi tòng quân, đã hẹn trước sau khi hắn kiến công lập nghiệp sẽ về thành thân với nàng. Khi Cảnh Thiều tòng quân, nam tử đã là tiên phong, vẫn thường ngốc ngốc cất kĩ tất cả ngân lượng được phát, nói là để khi về nhà thành thân với thanh mai cô nương của hắn. Đáng tiếc, năm thứ hai Cảnh Thiều tòng quân, nam tử hy sinh trên sa trường, còn Mai cô nương thì từ đó về sau không nhận lời thành thân với ai nữa.

Kể xong câu chuyện này, hai người đã đi đến trước một rừng hoa đào, tháng ba đúng là thời điểm hoa đào nở rộ, khi Mộ Hàm Chương hoàn hồn lại thì đã thấy hoa đào sáng rực trước mắt, một màu hồng nhạt mênh mông ngút mắt, trải dài đến tận chân trời.

“Thật đẹp…” Mộ Hàm Chương nhẹ giọng nói, cảnh sắc rất đẹp, câu chuyện cũng rất đẹp, chỉ tiếc kế thúc câu chuyện cũng như hoa đào rợp mắt, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể rơi rụng theo gió.

Cảnh Thiều thấy hắn hơi không vui, liền ôm choàng lấy hắn từ phía sau, gác cằm lên vai người ta, “Vương đại ca là một người tốt, khi ta vừa vào quân doanh không ăn được thứ thức ăn kham khổ trong đó, bỏ ăn suốt mấy hôm, huynh ấy không biết ta là Vương gia, vẫn len lén bẫy chim nướng cho ta ăn.” Cho nên, hắn vẫn âm thầm chăm sóc cho Mai cô nương này.

“Kỳ thật Vương gia rất hiền lành.” Mộ Hàm Chương khẽ cong môi.

Cảnh Thiều cười khẽ trong lòng, hiền lành? Hắn hoàn toàn không cảm thấy từ này có liên quan gì với mình, hắn bất quá là có ơn ắt báo, có thù ắt trả mà thôi. Nhưng nếu như vậy có thể làm thay đổi ấn tượng của Quân Thanh về hắn, vậy thì cứ để Quân Thanh nghĩ như vậy.

Kéo Vương phi nhà mình đi thẳng vào nơi sâu nhất trong rừng đào, một ngôi đình nhỏ rất đẹp liền xuất hiện trước mắt.

https://thuviensach.vn

“Một nơi đẹp như vậy, sao không thấy ai đến?” Mộ Hàm Chương mở túi giấy ra, rồi rót cho mỗi người một chén Thanh Mai Tửu.

Cảnh Thiều cười cười, nơi này là trang viên tư nhân của huynh trưởng hắn Cảnh Sâm, đương nhiên không có ai dám tùy tiện bước vào. Khi nãy Quân Thanh nghe kể chuyện quá chăm chú, căn bản không chú ý đến khi bọn họ bước qua cổng vòm, hai bên còn có thị vệ canh gác.

Mộ Hàm Chương nghe vậy mới hiểu được nguyên nhân hắn đưa mình đến đây, người ngoài không vào được nơi này, bốn phía lại rất thoáng đãng, đương nhiên không sợ người khác nghe trộm, thế là liền nói tiếp chuyện dang dở trong Tụ Tiên Lâu.

“Nếu Vương gia thật sự không màng đế vị, vậy thì không cần phải vội lấy lại thanh danh.” Mộ Hàm Chương cầm chén rượu lên, chén rượu được làm từ cây trúc, không đáng tiền, nhưng rất thú vị, “Nhưng cũng không thể để nó tiếp tục lan truyền, biện pháp tốt nhất là lấy độc trị độc!”

“Ý ngươi là?” Lần đầu tiên Cảnh Thiều nghe còn có cách này, không khỏi lại nhích nhích tới trước.

“Người tung tin đồn, chẳng qua là ghen ghét với thành tựu của Vương gia, vậy thì chọn một đối thủ Vương gia không thích, vẽ ra một vài lời đồn xấu, thật giả không quan trọng, khó nghe là đủ.” Đôi mắt đẹp của Mộ Hàm Chương hơi híp mắt, dáng vẻ có chút gian xảo, “Bách tính vốn chẳng quan tâm thật giả, chỉ cần nghe có chút rợn người thì sẽ loan truyền không biết mệt, đến lúc đó, lời đồn về Vương gia, tự nhiên sẽ bị quên đi.”

Cảnh Thiều mở to mắt, xem ra Quân Thanh đã đoán được nguồn gốc của lời đồn là một trong hai huynh đệ của hắn, cũng có khả năng là kế Hoàng hậu, nếu bọn họ có thể đặt điều nói bừa, thì mình cũng vậy!

“Ha ha ha ha, thật đúng là một câu gọi tỉnh người trong mộng, Quân Thanh, ngươi còn hư hơn ta nhiều!” Cảnh Thiều cười to, đồng thời cũng cảm thấy may mắn, nếu người giúp kế Hoàng hậu không

https://thuviensach.vn

phải những tiểu thiếp ngu xuẩn kia, mà là người trước mắt, thì đời trước sợ là hắn đã phải chết sớm hơn rất nhiều năm.

“Thần bất quá chỉ tùy việc mà xét.” Bị Cảnh Thiều nói như vậy, Mộ Hàm Chương hơi không thoải mái, vô thức vuốt ve cạnh chén rượu mạnh hơn, không ngờ miệng chén bằng trúc chưa được mài kĩ, một mảnh dằm đâm vào ngón tay, cảm giác đau nhói làm hắn nhíu mày, cúi đầu nhìn, một giọt máu như hạt châu tươm ra.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều lập tức lao tới, nắm lấy bàn tay bị thương, thuần thục rút mảnh dằm ra.

“A…” Tay đứt ruột xót, Mộ Hàm Chương nhịn không được hít sâu một cái, máu chảy ra nhiều hơn, nhưng động tác tiếp theo của Cảnh Thiều đã khiến hắn quên luôn cả giật mình.

Cảnh Thiều nhìn ngón tay như ngọc không ngừng chảy máu, đau lòng ngậm vào miệng, liếm sạch máu, rồi hút nhẹ vài cái, đề phòng vẫn còn dằm bên trong. Khi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt Mộ Hàm Chương đã đỏ đến mức sắp chín, thấy hắn nhìn lên thì hoảng loạn rũ mắt xuống.

Lúc này Cảnh Thiều mới ý thức được hành vi của mình vô cùng mờ ám, trên cảnh nền phía sau là cánh hoa đào lả lướt trong gió, người đang ngượng ngùng trước mắt đẹp như đào hoa tiên tử. Nhịn không được ôm chầm lấy Vương phi đã sắp bốc hơi nhà mình, tay ôm sau đầu người ta, hôn tới.

“Ưm…” Cảm xúc đôi môi nóng rực cọ sát rồi quyện chặt trên môi mình, Mộ Hàm Chương đã từng bị đánh lén không phản kháng gì, chỉ là, khi thứ mềm mềm nào đó chui vào miệng âm mưu mở cửa xông vào thì hắn thật sự ngây người, “Vương gia… ư…” Vừa định mở miệng nói chuyện, thứ linh hoạt kia đã thời cơ luồn vào, nhẹ nhàng quét qua hàm trên mềm mại. Thân thể giật nảy vì cảm giác lạ lẫm kia, không biết lấy được sức lực từ đâu, Mộ Hàm Chương đẩy mạnh Cảnh Thiều ra.

Cảnh Thiều không đề phòng, bị đẩy ra khỏi đình, bản năng đưa tay chụp lấy một cành đào, nhưng không ngờ cành đào ấy đã bị sâu khoét rỗng, gãy rắc một cái. Thế là, Thành Vương thiên tuế, anh

https://thuviensach.vn

tuấn uy nghiêm, chiến công hiển hách, lòng dạ lương thiện, trêu ghẹo thê tử… ngã chổng vó!

chúng khẩu thước kim: miệng lưỡi con người có thể nung chảy cả kim loại, hình dung không thể xem nhẹ sức mạnh của dư luận, sau này thường chỉ nhiều người cùng nói bậy thì có thể làm phải trái lẫn lộn

kinh bang tế thế: dựng nước giúp đời

lang kỵ trúc mã lai, nhiễu sàng lộng thanh mai: hai câu trong bài Trường Can hành của Lý Bạch (701 – 762) đời Đường.

Tạm dịch:

Chàng vờ cưỡi ngựa đến,

Đuổi nhau quanh ghế ngồi.

lão bản nương: bà chủ tiệm

https://thuviensach.vn

Chương 015 Phát cuồng

Hai người chơi suốt một ngày, khi về đến vương phủ thì trời đã tối, hơn nữa cũng đã qua giờ cơm chiều. Vì Tây Uyển là nơi ở của nữ quyến, cho nên nghỉ ngơi sớm hơn Đông Uyển rất nhiều. Mộ Hàm Chương liền miễn cho các thiếp thất đêm nay không cần thỉnh an, để tránh làm trễ giờ Tây Uyển nghỉ ngơi.

Bồn tắm đầy nước nóng đã được chuẩn bị sẵn sau bình phong, trong nước có bỏ thêm hương liệu được tiến cống, còn rải một lớp cánh hoa tươi trên mặt.

Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều cởi y phục chuẩn bị vào tắm, liền cầm lấy một quyển sách ngồi trên giường La Hán chờ hắn tắm xong thì đến mình tắm, nhưng lại bị Cảnh Thiều túm qua, “Quân Thanh, hôm nay ngươi đẩy ta ngã xuống đất, bây giờ mông vẫn còn đau.”

“Thần…” Nhớ tới chuyện trưa nay, mặt Mộ Hàm Chương lại đỏ lên, lúc chiều đã xin lỗi hắn rồi, sao vẫn không chịu tha.

“Xin lỗi thì phải có thành ý mới được.” Cảnh Thiều nắm tay người ta kéo ra sau bình phong, “Ta bị thương, ngươi phải giúp ta tắm.”

Mộ Hàm Chương mở to mắt nhìn hắn, lần tiên nghe nói mông bị thương nên không tiện tắm rửa, “Ta… Ta không biết…”

“Không sao, ta cũng tắm giúp ngươi.” Cảnh Thiều hí hửng tự cởi sạch y phục, mở đường nhảy vào bồn nước, nhìn vị Vương phi vẫn còn đang ngây người bất động, vỗ thành bồn “Mau vào đây, nếu không phạt ngươi một lát nữa phải bôi thuốc cho ta.”

Bôi thuốc? Mộ Hàm Chương cắn môi, lên giường bôi thuốc cho chỗ đó của hắn, hoặc là khỏa thân đối diện nhau trong bồn, so sánh thử, có vẻ như cái nào cũng nguy hiểm, nhưng nếu là bôi thuốc thì mình còn được mặc y phục…

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh?” Cảnh Thiều buồn cười nhìn Vương phi nhà mình cắn môi đau khổ suy nghĩ, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Vậy… Để thần giúp Vương gia bôi thuốc đi.” Nói xong thì chạy thẳng ra không dám quay đầu lại.

“Phụt~” Cảnh Thiều vắt người trên bồn nước cười lớn.

Lúc Mộ Hàm Chương tắm xong, thay áo trong mới đi ra bình phong ra thì đã thấy tên Vương gia nào đó chỉ mặc áo trong, không quấn khố, khoe mông trần nằm úp trên giường hăm hở đọc binh thư.

“Vương… Vương gia…” Mặt Mộ Hàm Chương lập tức đỏ lên, người này sao lại như vậy…

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều thấy Vương phi nhà mình đã tắm rửa xong, vội vứt quyển binh thư trong tay đi, ngoan ngoãn đưa một chiếc bình nhỏ ra.

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ, đành phải bò lên giường, rót một chút thuốc ra tay. Nhìn đường cong hoàn mỹ trước mắt, chỉ có một vết bầm nhỏ ở hai bên, những nơi khác cơ bắp cân xưng, chỉ nhìn cũng đủ biết là cực kì rắn chắc, nhìn xuống một chút nữa, đôi chân dài thẳng tắp duỗi song song, bắp thịt hình giọt nước khiến khiến đôi chân hắn đẹp một cách tràn ngập nguy hiểm và sức sống.

Thuốc mỡ trơn dính chảy xuống kẽ ngón tay, rơi xuống nơi căng tròn mê hoặc kia, Mộ Hàm Chương hoàn hồn lại, trộm nhìn Cảnh Thiều một cái, phát hiện hắn hoàn toàn không nhìn mình, khẽ thở phào, đặt bàn tay dính thuốc mỡ lên.

Đến khi bàn tay ấm áp mềm mại kia chạm vào mình thì Cảnh Thiều lập tức hối hận, cảm giác thật sự quá tốt đẹp, thế là, được Vương phi nhà mình xoa bóp, thân thể hắn cấp tốc phản ứng lại, không khỏi âm thầm tự kêu khổ, hiện tại Quân Thanh vẫn chưa thoát được ám ảnh đêm động phòng, bây giờ bén lửa rồi biết giải quyết làm sao?

https://thuviensach.vn

“Bôi xong rồi.” Mộ Hàm Chương bò xuống giường, đặt bình thuốc xuống, để thân thể đã hơi nóng lên của mình nguội lại.

“Ừm.” Cảnh Thiều ừm một tiếng, vẫn nằm úp sấp tại chỗ bất động.

“Vương gia, ngủ đi.” Mộ Hàm Chương thấy hắn không nhúc nhích, đành phải bò vào bên trong, kéo chăn lên đắp cho hắn.

“Ừm, phía sau ta có bôi thuốc, hôm nay nằm sấp ngủ.” Cảnh Thiều chôn mặt trong gối đầu, đúng là nghiệp chướng, nằm sấp ngủ một đêm.

Ngày hôm sau, Cảnh Thiều dậy từ sớm ra ngoài đến phủ nhị hoàng tử, bàn bạc với ca ca về kế sách mà hôm qua Quân Thanh đã nghĩ ra, Đa Phúc dựa theo lời Vương phi dặn dò, ôm sổ sách của những năm trước đến tiểu thư phòng.

“Vương phi, đây là sổ sách của gần ba năm, ngài thật sự muốn xem hết sao?” Vân Trúc nhìn chồng sổ sách cao gần một thước le lưỡi.

“Phải.” Mộ Hàm Chương chỉ đáp khẽ một tiếng, chia sổ sách thành ba phần theo năm, bắt đầu xem từ năm sớm nhất.

“Sổ sách là do trướng phòng tiên sinh quản, ngài cần gì phải phí sức như vậy?” Vân Trúc không hiểu, Vương phi muốn học quản lý vương phủ, đi hỏi Đa tổng quản, hoặc xem xem trắc phu nhân làm thế nào chẳng phải được rồi sao.

Mộ Hàm Chương nhìn tiểu thư đồng đang nhăn nhó một cái, cười không nói gì. Trong sổ sách có rất nhiều thứ hữu dụng, chi phí ăn mặc trong phủ, nhân tình tới lui, điều động hạ nhân, hết thảy đều có thể nhìn ra từ sổ sách. kì thật, trị quốc cũng vậy, xem sổ sách của Hộ Bộ, thì sẽ biết vị quân vương đó có phải hôn quân hay không, vương triều đó có thịnh vượng hay không.

“Tiểu nhân nghe nói, hôm qua trắc phu nhân kiểm kê khố phòng, bận rộn trong đó với mấy hạ nhân suốt một buổi sáng.” Vân Trúc

https://thuviensach.vn

nhân lúc Mộ Hàm Chương xem mệt nghỉ uống trà, nhỏ giọng báo cáo tin tức mình nghe ngóng được.

“Ta biết rồi.” Mộ Hàm Chương xoa đầu Vân Trúc, thưởng cho hắn bao tùng tử đường đã mua hôm qua. Kiểm kê khố phòng vào thời điểm này, hiển nhiên là sổ sách và thực tế không giống nhau.

“Ngân lượng dùng trong tháng ba của Vương phi trướng phòng căn bản không đưa tới, hôm qua con đi lãnh giấy Tuyên Thành, suýt chút nữa không lãnh được.” Vân Trúc ăn tùng tử đường, nói đến chuyện này lại bực tức, may mà Vương phi là nam tử, ở trong Đông Uyển cùng Vương gia, mà chi phí của Đông Uyển đều được tính cho Vương gia. Nếu đổi thành là một nữ tử, vậy chẳng phải là cả cơm cũng không có mà ăn!

Mộ Hàm Chương nghe vậy mới nhớ đến, hiện tại trong tay mình thật sự không có hiện ngân, nếu có việc gấp gì thì rất không tiện.

Sổ sách một khắc hai khắc cũng không thể xem hết, Mộ Hàm Chương dùng cơm trưa xong thì nghỉ trưa một lúc rồi mới quay lại thư phòng.

“Vương gia, ngài về rồi!” Ra khỏi phòng, liền đụng trúng Cảnh Thiều đang bước nhanh vào, suýt chút nữa là ngã lao vào lòng hắn.

Cảnh Thiều nhìn hắn chăm chăm, hai mắt hơi đỏ, có vẻ không được ổn lắm. Nhìn rõ người trước mắt là ai rồi thì đưa tay túm chặt cổ tay hắn, xoay người đi ra ngoài.

“Vương gia… A…” Mộ Hàm Chương bị hắn kéo lảo đảo, suýt chút nữa ngã xuống, loạng choạng bị hắn kéo đến tiền viện.

Hạ nhân túm lại xem náo nhiệt, nhỏ giọng bàn tán xem có phải Vương phi chọc giận Vương gia rồi không.

Cảnh Thiều không nói một lời kéo Mộ Hàm Chương lên ngựa, kẹp chặt bụng ngựa, Tiểu Hắc hí một tiếng, lao vút đi như tên.

Tuấn mã sải vó trên quan đạo ngoài thành, phảng phất như đã quay trở lại ngày chạy trốn trong tuyết lớn trước khi trọng sinh.

https://thuviensach.vn

Những ngày an nhàn ấm áp gần đây làm hắn thoáng quên mất, hắn mang theo tâm trạng thế nào mà mở mắt ra một lần nữa.

Mộ Hàm Chương dựa sát vào lưng hắn, cảm nhận được hắn đang giận dữ, chầm chậm ôm chặt eo hắn. Cảm giác được cái ôm trên hông mình, Cảnh Thiều buông một tay giữ cương ra, nắm lấy hai bàn tay đang lồng vào nhau, phi điên cuồng đến biệt viện ngoại thành, mặc kệ mũi giáo, cũng không quan tâm đến người trên đài là ai, lao đến chỗ người ta đánh.

“Vương gia!” Nhậm Phong đang hướng dẫn động tác cho thuộc hạ trên đài giật mình, bản năng đưa tay tiếp chiêu, khi nhìn rõ là Cảnh Thiều thì vội lùi lại ba bước, không ngờ Cảnh Thiều lại xông thẳng tới, Nhậm Phong xoay người rút một cây trường côn ra vất vả đỡ cán giáo đập thẳng xuống đỉnh đầu.

Cảnh Thiều điên cuồng như đang liều mạng trên chiến trường, không bao lâu đã đá Nhậm Phong vẫn sợ làm hắn bị thương xuống đài. Không có đối thủ, hắn tiếp tục vung giáo trên đài. Cán giáo màu bạc uyển chuyển như rồng lượn, kéo thành những vệt sáng dài giữa không trung.

Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn người đã phát cuồng trên đài, hạ giọng dặn Nhậm Phong dẫn những người khác tạm thời tránh khỏi nơi này.

Mặt trời từ đỉnh núi trượt xuống chân núi, bầu trời vốn đã hơi âm u bắt đầu lất phất mưa. Tiểu Hắc đã được dắt vào chuồng ngựa, người quanh đài đã tản đi hết, Mộ Hàm Chương nhìn người vẫn đang vung giáo trên đài, bước chậm lên.

“Vương gia, trời tối rồi.” Mộ Hàm Chương đứng trên đài, bình tĩnh dùng giọng nói vững vàng gọi.

“Vút vút vút~” Tiếng mũi giáo xé giáo không hề dừng lại, từng giọt mưa bị mũi giáo chém vỡ nát, xoay tròn rồi lại bắn tung ra.

Mộ Hàm Chương siết chặt nắm tay, xoay người rút một cây đao cùn tung lên, “Cảnh Thiều, ngươi bình tĩnh một chút!”

https://thuviensach.vn

“Keng!” Tiếng mũi giáo đánh vào cây đao, gọi lý trí của Cảnh Thiều trở lại, động tác vung giáo dừng lại vài giây, Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn hắn, “A~” ngửa mặt lên trời rống lớn, nhảy lên cao, vung giáo chém vào cọc gỗ, cây cọc lập tức bị xẻ thành bốn năm mảnh.

Cây giáo bạc rơi xuống, máu tươi chảy theo đầu ngón tay hắn nhỏ tanh tách xuống mặt đất, hòa vào nước mưa tí tách, lập tức biến thành dòng nước đỏ nhạt.

Mộ Hàm Chương chạy đến, nâng bàn tay phải của hắn lên, hổ khẩu bị toạc ra, trong lòng bàn tay cũng tươm máu, lấy khăn tay trong tay áo ra, đè lên vết thương vẫn không ngừng túa máu. Cảnh Thiều ngửa đầu nhìn lên trời, nước mưa đọng trong mắt, chảy xuống hai má.

“Quân Thanh… Bọn chúng hại chết mẫu hậu… Mẫu hậu của ta…” Cảnh Thiều nhẹ giọng nói, không lớn, chỉ như nỉ non, nhưng Mộ Hàm Chương vẫn nghe rõ.

Cảnh Thiều đã mất hết sức lực ngã xuống mặt đất, Mộ Hàm Chương ngồi xuống, chầm chậm ôm hắn vào lòng, “Thiều… Đã có chuyện gì?”

“Quân Thanh…Quân Thanh…” Cảnh Thiều vùi mặt vào vai hắn, hôm nay ca ca nghe xong kế sách của hắn, vui mừng phát hiện đệ đệ mình cuối cùng cũng đã trưởng thành, liền nói cho hắn biết một vài chuyện trước đây chưa từng nói với hắn, trong đó, bao gồm cả nguyên nhân thật sự về cái chết của nguyên Hoàng hậu.

trướng phòng: phòng thu chi, kế toán

tùng tử đường: kẹo đậu phộng

hổ khẩu: kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ

https://thuviensach.vn

Chương 016 Thiếu tiền

Ngồi trên đài đấu võ dầm mưa suốt một canh giờ, Cảnh Thiều không nói gì, cũng không nhúc nhích, Mộ Hàm Chương chỉ im lặng ở bên cạnh hắn, ôm hắn ngồi trong mưa trọn một canh giờ, chờ Cảnh Thiều bình tĩnh lại rồi mới kéo hắn vào phòng tắm rửa thay y phục.

Tuy biệt viện là nơi Cảnh Thiều dùng để luyện binh, nhưng dù sao cũng là biệt viện của hoàng gia, những thứ phải có đều đầy đủ, hơn nữa còn có suối nước nóng. Trong chủ viện của Cảnh Thiều cũng có một hồ nước nóng khá lớn, nhưng vì trời mưa nên không thể tắm lộ thiên, chỉ có thể ngâm mình trong hồ nhỏ trong phòng cho ấm người.

"Hắt xì!" Mộ Hàm Chương dỗ Cảnh Thiều uống hết chén canh gừng, bản thân lại hắt xì.

"Ngươi cũng mau uống một chén." Cảnh Thiều đưa canh gừng cho hắn, mình thì tự giác lấy khăn bông lau tóc cho hắn, lúc này mới nhớ ra thân thể Quân Thanh vốn không tốt, khi nhỏ từng bị rét, tuy mưa xuân không lạnh, nhưng ngồi trong mưa một canh giờ, người bình thường cũng sẽ bệnh, huống chi là hắn. Nghĩ đến đây, vội đẩy Mộ Hàm Chương xuống hồ nước nóng ngâm mình một lát.

"Thân thể thần rất khỏe." Nhìn ra ý của Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương cười nói, "Trước đây quỳ trong mưa suốt ba canh giờ còn không bệnh, huống chi…" Thấy Cảnh Thiều biến sắc, Mộ Hàm Chương nhận ra mình lỡ lời, vội kéo hắn lên giường.

Vì mục đích khi xây dựng là để nghỉ ngơi vui chơi, cho nên giường trong biệt viện rộng hơn giường trong vương phủ rất nhiều, Cảnh Thiều bò bò vào trong, nằm sát cạnh Mộ Hàm Chương, trong mắt lóe lửa giận, "Tại sao?"

"Khi đó vú nuôi làm sai chuyện, ta quỳ xin cho vú nuôi." Mộ Hàm Chương dựa lưng vào chồng gối lớn trên đầu giường, dùng vải sạch

https://thuviensach.vn

và thuốc vừa mang đến băng vết thương trên tay Cảnh Thiều lại, “Tiểu hài tử bị phạt quỳ không phải rất bình thường sao?”

Khi đó nhi tử của vú nuôi bị bắt quả tang ăn trộm đồ trong phủ, phu nhân muốn đuổi mẫu tử hai người đi. Trước đây khi rơi xuống hồ, nhờ có vú nuôi cực nhọc ngày đêm chăm sóc mới giật được mạng của hắn về, phu nhân không cho bà đường sống, nói cho cùng là cũng vì không vừa mắt đứa con thứ là mình. Quỳ ba canh giờ, cuối cùng vẫn là tổ mẫu không chịu nổi, mới cứu được vú nuôi và nhi tử của bà ấy, chỉ bị đuổi đến thôn trang mà thôi.

Cảnh Thiều nghe vậy, cười khổ, “Vậy sao, ta cũng từng quỳ một ngày một đêm trước Cần Chính Điện.”

Mộ Hàm Chương kéo chăn đắp lên cho người bên cạnh, trượt người xuống, một tay chống cằm, nằm nghiêng nhìn hắn, “Một ngày một đêm?” Thành Vương là con trưởng chính thống mà ở trong cung cũng phải khổ cực như vậy sao?

“Khi đó ta nhất quyết muốn đến quân doanh, phụ hoàng nói nếu ta có thể quỳ trước Cần Chính Điện mười hai canh giờ thì sẽ cho ta đi.” Cảnh Thiều cười mỉa mai, “Không có mẫu hậu che chở, ta và đại ca ở trong cung còn không bằng đại hoàng tử con của sủng cơ, khi đó ta chỉ nghĩ muốn đi đánh giặc, muốn nắm giữ quân quyền, giết sạch tất cả những kẻ ức hiếp ta!”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, đưa tay xoa nhẹ đầu Cảnh Thiều, nhưng không nói gì.

Được vuốt ve dịu dàng làm Cảnh Thiều dễ chịu đến híp mắt, hít sâu một hơi, mùi hương nhẹ nhàng trên người Quân Thanh làm tâm trạng nóng nảy của hắn dần ổn định lại, “Khi ta còn nhỏ mẫu hậu luôn tự tay may áo lót cho ta, còn làm quế hoa cao rất rất ngon, ta làm gãy cây hoa lan mẫu hậu thích nhất, mẫu hậu đánh ta một trận, ta còn chưa kịp khóc mẫu hậu đã khóc, ôm ta hỏi có đau không…” Nói rồi hai mắt Cảnh Thiều lại rớm nước.

Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ khi đau lòng đến cực điểm. Người kiên cường mạnh mẽ như Cảnh Thiều, khi rơi lệ lại càng khiến người khác đau lòng. Mộ Hàm Chương nhìn thấy Cảnh Thiều như

https://thuviensach.vn

thế, cảm thấy đau lòng vô cùng, chầm chậm cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên đôi mày nhíu chặt của hắn một cái.

Cảnh Thiều mở to mắt nhìn hắn, trở mình vùi mặt lên ngực Mộ Hàm Chương, sợ hắn nhìn hắn dáng vẻ yếu ớt của mình.

Mộ Hàm Chương nằm xuống, ôm lấy hắn, vỗ nhẹ lên lưng hắn, như đang an ủi con thú nhỏ, kiên nhẫn nhẹ nhàng vỗ về an ủi. Cảnh Thiều đã mệt rã rời, thiu thiu ngủ trong những cảm xúc đẹp đẽ như thế.

'Tiểu Thiều Nhi, con sắp có đệ đệ hoặc là muội muội rồi…'

'Cho dù có đệ đệ muội muội, Tiểu Thiều Nhi vẫn là hài tử mẫu hậu thích nhất…'

'Xuất hồng! Xuất hồng rồi!' bóng người chồng chéo trước mắt, ai đang kêu gào? Mẫu hậu đâu?

'Thiều, đừng sợ, không sao rồi, mọi chuyện đã qua rồi…' Giọng nói của ai êm tai như vậy, cảnh tượng đầy máu tươi trước mắt dần nhạt đi, chỉ còn một khuôn mặt ôn hòa, tuấn mỹ vô song giữa mưa xuân lành lạnh cười nhìn hắn. Ác mộng không còn trở lại, trong cảnh mộng mênh mông chỉ còn an bình.

Ngày hôm sau, khi Cảnh Thiều tỉnh dậy, người an ủi hắn suốt một đêm vẫn chưa thức giấc, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngủ say an ổn của hắn, nhớ đến cái hôn nhẹ dịu dàng đêm qua, đến bây giờ mới cảm nhận hết được. Tuy chỉ hôn lên giữa mày, nhưng vẫn khiến trái tim hắn nhảy nhót không thôi. Chầm chậm rướn tới, hôn lên vành mắt nhàn nhạt.

Mộ Hàm Chương mở nhẹ mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú gần sát mặt mình, hoảng hốt một lát mới hoàn hồn lại, "Vương gia…"

"Ta đã nói rồi, lúc không có ai không được gọi là Vương gia, gọi một lần phạt một cái." Cảnh Thiều bất mãn, hôn mạnh một cái lên môi hắn.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương đỏ mặt nhận “phạt”, người này sao lại quy định nhiều thứ như thế? “Nhưng chỉ gọi một tiếng “Thiều” rất lạ miệng, ngươi lại không có tên tự… Vậy, ngươi có nhũ danh nào không?”

“Mẫu hậu và huynh trưởng đều gọi ta là “Tiểu Thiều Nhi’.” Tên Vương gia mặt dày nào đó dâng nhũ danh lên.

Bị cái tên nũng nịu này làm rét cóng cả người, môi Mộ Hàm Chương giật giật, chợt cười khẽ, ” ‘Muỗng Nhỏ’, tên này quả thật không tệ.”

“Là ‘Tiểu Thiều Nhi’!” Cảnh Thiều bất mãn.

“Ừm, Muỗng Nhỏ, vậy sau này ta sẽ gọi ngươi như vậy.” Mộ Hàm Chương vỗ vỗ đầu hắn, tự đứng lên bắt đầu mặc y phục.

Cảnh Thiều mở to mắt, mình, bị Vương phi nhà mình trêu ghẹo sao?

Cảnh Thiều về vương phủ, bị Vân tiên sinh túm lại, bắt hắn xử lý hậu quả hôm qua phóng ngựa trong thành. Mộ Hàm Chương rất không nghĩa khí về Đông Uyển ngủ bù.

“Vương gia, chuyện ngài bảo ta điều tra đã có manh mối rồi.” Xử lý xong những chuyện lặt vặt rồi, Vân tiên sinh mới nói đến tin tức vừa truyền tới, “Chính là chuyện khi nhỏ Vương phi rơi xuống nước.”

Hạ nhân trong phủ Bắc Uy Hầu ba năm đổi một lần, chuyện đã nhiều năm, rất nhiều người biết chuyện không còn trong phủ, cho dù còn, cũng giấu kín như bưng, đây dường như là một cấm kỵ của phủ Bắc Uy Hầu, người Vân tiên sinh phái đi hỏi thăm rất nhiều lần, mới nghe ngóng được vú nuôi chăm sóc Mộ Hàm Chương khi còn nhỏ đang ở trong một nông trang dưới danh nghĩa là của Bắc Uy Hầu phu nhân, hỏi ra được đầu đuôi câu chuyện rơi xuống hồ từ vú nuôi.

Khi đó Bắc Uy Hầu lão phu nhân làm cho mỗi tôn tử một tấm áo choàng lông, của Mộ Linh Bảo là áo lông chồn, Mộ Hàm Chương có một tấm áo lông thỏ. Vì Mộ Hàm Chương vốn đã đáng yêu, Mộ Linh

https://thuviensach.vn

Bảo cảm thấy áo choàng trên người đệ đệ đẹp hơn của mình, muốn giành lấy, trong lúc kéo xé tấm áo thì đẩy hắn xuống hồ sen. Có mặt lúc đó, còn có hai đường huynh đệ, ba hài tử ồn ào ôm tấm áo choàng giật được chạy đi, bỏ mặc Mộ Hàm Chương chỉ mới ba tuổi một mình vùng vẫy trong hồ nước đã kết băng, may mà vú nuôi chạy đến, vớt hắn lên, sau đó bệnh nặng suốt nửa năm, mới nhặt được mạng về.

“Khốn kiếp!” Cảnh Thiều nghe xong, vung tay ném chén trà trong tay xuống đất vỡ nát, chắc chắn là Bắc Uy Hầu phu nhân vì muốn giữ gìn thanh danh cho nhi tử mình, mới đuổi người nên đuổi, thả người nên thả đi, không cho bất kì kẻ nào nhắc lại nữa. Một kẻ bất nhân bất nghĩa sát hại thủ túc, hoàng thất tuyệt đối sẽ không đồng ý để hắn làm thế tử.

Chắp tay đi quanh phòng, xoay người lại nói với Vân tiên sinh, “Hiện tại có hai chuyện cho ngươi làm, thứ nhất, đi điều tra hành tung thường ngày, sở thích, bằng hữu, những nơi thường đến của Mộ Linh Bảo; thứ hai, tìm người loan tin trong kinh thành, tứ hoàng tử Cảnh Du thích ăn thịt sống, cái khác không cần nói.”

Với chuyện thứ nhất Vân tiên sinh hiểu được, nhưng tứ hoàng tử thích ăn thịt sống là chuyện thế nào?

“Không phải Cảnh Du thích ăn thịt cá sống Đông Doanh tiến cống sao? Bất quá là bỏ bớt một chữ, ngươi cứ đi làm như vậy.” Cảnh Thiều nhếch môi, cười lạnh. Nghe sai nói sai mà, ai lại không như vậy? Hắn giết năm trăm hàng binh còn biến thành giết mười vạn tù binh, thật không biết sở thích nho nhỏ này của tứ hoàng tử sẽ bị đồn thành thứ gì, thật sự vô cùng chờ mong!

Sau khi Cảnh Thiều ra lệnh loan tin đồn thì ngày ngày trốn trong nhà với Vương phi, luyện kiếm, đọc sách, hưởng thụ những ngày tháng an nhàn hiếm có, mà Mộ Hàm Chương thì cũng đã kiểm duyệt hoàn tất sổ sách ba năm của vương phủ.

Nhìn số bạc hàng tháng trong sổ sách, trắc phu nhân được năm mươi lượng, vậy hắn thân là chính phi ít nhất phải có tám mươi lượng, như vậy thì vấn đề không có hiện ngân đã được giải quyết

https://thuviensach.vn

rồi, Mộ Hàm Chương khép quyển sổ sách cuối cùng lại thở phào một hơi, như vậy còn nhiều hơn bổng lộc cử nhân mỗi tháng của hắn.

“Vân Trúc, ngươi cầm cái này đi một chuyến, lãnh bổng lộc tháng trước của ta.” Đột nhiên nhớ ra mình còn có một phần bổng lộc chưa lãnh, Mộ Hàm Chương đưa cho Vân Trúc một tờ văn thư, tuy chỉ có mười lượng bạc ít ỏi, nhưng dù sao cũng là chút thu nhập, “Tiền lãnh được ngươi cứ giữ lấy.”

“Thật sao!” Vân Trúc lập tức hào hứng, “Tạ ơn Vương phi!” Cầm lấy tờ giấy nhét vào ngực áo, hăm hở chạy đi.

“Thiếu gia!” Lan Hiên vội vàng chạy vào.

“Làm sao vậy?” Mộ Hàm Chương ra hiệu bảo cứ từ từ mà nói.

“Hôm nay tiểu nữ nhi của Chu nãi nãi đến tìm ngài, bị thị vệ cản lại trước cửa hông, nô tỳ nói chuyện với nàng ta bên ngoài…” Lan Hiên hoảng hốt nói, không đầu không đuôi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Nhà bà ấy có chuyện gì sao?” Chu nãi nãi chính là vú nuôi của hắn, bảo tiểu nữ nhi chạy đến tìm thiếu gia đã xuất giá là hắn, hẳn là đã gặp phải chuyện khó khăn.

“Mấy hôm trước nhi tử nhà bà ấy bị ngã gãy chân, người trong trang nói nhà bọn họ kẻ già người tàn phế, không làm được gì chỉ ăn tốn lương thực, muốn đuổi bọn họ đi.” Sau đó Lan Đình chạy vội đến tiếp lời, nếu không Lan Hiên vụng về này chắc chắn sẽ làm thiếu gia tức chết, “Nàng ta đến tìm ngài, muốn mượn chút ngân lượng.”

“Ta biết rồi, các ngươi lui xuống đi.” Mộ Hàm Chương mím môi, trong tay mình không có hiện ngân, trong của hồi môn có chút châu báu, nhưng vừa vào cửa đã cầm cố của hồi môn, chẳng khác gì tự đánh vào mặt phu quân, ngàn vạn lần không thể.

Trong hoa viên, Cảnh Thiều mặc y phục trắng thuần, thanh kiếm dài trong tay uyển chuyển như nước chảy. Luyện xong một bộ kiếm

https://thuviensach.vn

pháp, Cảnh Thiều thu thế, vừa khéo nhìn thấy Vương phi nhà mình đang đứng cạnh giả sơn, vứt kiếm cho tỳ nữ đứng cạnh, cầm lấy khăn bông lau mồ hôi, đi thẳng đến cạnh Mộ Hàm Chương, thấy hắn muốn nói lại thôi, mỉm cười hỏi, “Quân Thanh, có chuyện gì sao?”

Mộ Hàm Chương mím mím môi, hạ mắt xuống nói khẽ: “Ngươi có thể, cho ta mượn một trăm lượng bạc không?”

_xuất hồng: băng huyết sau khi sinh

_nhũ danh: tên mụ, tên ở nhà

_Tiểu Chước: muỗng nhỏ, tên của A Xù là Thiều, nghĩa là đẹp, Vương phi cố ý đọc thành Tiểu Chước, Thiều và Chước đồng âm, chước là cái muỗng, ban đầu ta định sửa thành Tiểu Thìa luôn, cho nó gợi mở, nhưng nghĩ lại, thôi giữ nguyên từ gốc

_đường huynh đệ: anh em họ nội

_Đông Doanh: Nhật Bản

https://thuviensach.vn

Chương 017 Lời đồn

Cảnh Thiều sửng sốt một lúc lâu mới nhận ra Vương phi nhà mình đang mượn tiền. Không khỏi cau mày, kéo Mộ Hàm Chương vào thư phòng trong Thính Phong Các, đưa cho hắn một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ mun mạ vàng, “Ngươi cầm trước, nếu không đủ thì nói với ta.”

“Nhà bà vú có việc, trong tay ta không có hiện ngân.” Mộ Hàm Chương cúi đầu, “Chờ trong trang thu tô rồi, ta sẽ trả lại ngươi.” Vừa nói vừa mở hộp ra, bên trong có khoảng một trăm lượng vàng bạc mỗi loại, còn có một xấp ngân phiếu, mỗi tờ một ngàn lượng, tổng cộng năm tờ.

“Ngươi nói lại lần nữa!” Cảnh Thiều nghe vậy, lửa giận bốc lên, đưa tay nắm lấy cằm Mộ Hàm Chương, bắt hắn nhìn mình.

Mộ Hàm Chương giật mình, ngơ ngác nhìn Cảnh Thiều nổi giận, nhận ra mình nói sẽ trả tiền cho phu quân là không đúng, mím môi rồi nói: “Trong thôn trang của ta thu hoạch không được tốt, năm ngàn lượng này, mười năm hai mươi năm sợ là cũng không trả được.”

Rõ ràng là mượn nợ không trả, tâm trạng của Cảnh Thiều lại tốt khó hiểu, nhưng vẫn nhéo cằm hắn lắc lắc, “Có việc thì đến tìm ta, nuôi ngươi vốn là trách nhiệm của ta.” Nói xong, hôn lên đôi môi vẫn đang mím chặt một cái rồi mới hăng hái ra ngoài tiếp tục luyện kiếm.

Mộ Hàm Chương nhìn hộp gỗ trong tay, thở nhẹ một hơi.

Lấy một trăm lượng bạc ra, bảo Lan Đình đi cùng một thị vệ đến thôn trang, Mộ Hàm Chương nhìn số tiền tiêu vặt hậu hĩnh, tâm trạng sáng sủa lên. Tài sản phủ Bắc Uy Hầu chia cho hắn, không phải rừng hoang thì là đất ruộng khó thu hoạch, không có một cửa hàng nào trong kinh thành.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân Mộ Hàm Chương vốn xuất thân từ thương gia, tuy không thể học được bản lĩnh xem hàng, chọn vải như mẫu thân, nhưng năng lực tính toán sổ sách, kinh doanh vẫn có. Năm ngàn lượng Cảnh Thiều cho, đủ để hắn mở một tửu lâu trong kinh thành rồi, lấy ra một phần để mua một cửa hàng cũng tốt, ít nhất sẽ không gặp cảnh tọa cật sơn không.

Cất hộp gỗ đi, Mộ Hàm Chương quyết định mấy ngày này sẽ ra ngoài xem có việc gì thích hợp để kinh doanh không, quân tử trên đời, phải có bản lĩnh an thân lập nghiệp mới được.

Đã có quyết định, tâm trạng của Mộ Hàm Chương tốt lên, đương nhiên còn có một việc khiến hắn vui vẻ, chính là hôm nay đã là mười lăm tháng ba rồi, dựa theo sắp xếp trên sách hoa sách lần trước, đã đến ngày Cảnh Thiều đến phòng trắc phu nhân rồi. Buổi tối mấy hôm nay, Cảnh Thiều thường quấn lấy hắn ôm ôm hôn hôn, cũng là nam nhân, hắn biết cứ tiếp tục như vậy sẽ khó kiềm chế thế nào, cho nên ngày nào cũng thấp thỏm lo sợ, chờ khi Cảnh Thiều ngủ say rồi mới yên tâm ngủ.

Dùng bữa tối xong, Cảnh Thiều lại bám vào Vương phi nhà mình tiêu thực, Mộ Hàm Chương đưa mắt ra hiệu với Đa Phúc. Đa Phúc khó xử nhăn cái mặt bánh bao, ho nhẹ một tiếng rồi nói, “Vương gia, hôm trước Vương phi đã quyết định hoa sách, hôm nay đã đến ngày ngài đến phòng trắc phu nhân rồi.”

Cảnh Thiều ngước mắt nhìn Đa Phúc, “Hoa sách? Sắp xếp thế nào?”

“Nửa đầu mỗi tháng ở Đông Uyển, nửa tháng sau ở Tây Uyển, trắc phu nhân chín ngày, thiếp thất mỗi người ba ngày.” Mộ Hàm Chương cầm hoa sách ra cho hắn xem.

Cảnh Thiều nhíu mày, “Tối nay không có hứng thú.” Nói xong thì ngáp một cái rồi bò lên giường.

Mộ Hàm Chương hết cách, trong lòng nghĩ có thể là vì hắn luyện kiếm lâu, cũng không nghĩ nhiều, đọc sách thêm một lát rồi cũng lên

https://thuviensach.vn

giường. Không ngờ vừa nhấc chân lên đã bị Cảnh Thiều lật người một cái đè xuống.

“Vương gia…” Thân thể Mộ Hàm Chương lập tức căng cứng.

Cảnh Thiều đưa tay kéo một cái, màn giường lập tức buông xuống. Mộ Hàm Chương căng thẳng thêm, hai tay đỡ trên vai Cảnh Thiều, không phải người này vừa nói đêm nay không có hứng thú sao?

Cảm thấy phản ứng của người bên dưới mình rất thú vị, Cảnh Thiều chầm chậm hạ người xuống, nhẹ nhàng hôn lên bên cổ hắn, rồi ngẩng lại lên nhìn hắn, Mộ Hàm Chương nhắm chặt mắt, hàng mi dài không ngừng run rẩy. Không nỡ tiếp tục dọa hắn, trở mình ôm hắn vào lòng, “Ngươi cho ta sờ một chút, đêm nay sẽ buông tay cho ngươi.”

Nghe thấy câu nói trắng trợn như vậy, mặt Mộ Hàm Chương lập tức đỏ bừng, “Sờ… sờ chỗ nào?”

“Ừm… Lần trước hôn đến đây.” Ngón tay Cảnh Thiều vuốt ve trên đường xương quai xanh xinh đẹp, cảm giác được thân thể trong lòng sợ nhột giật giật, nhẹ nhàng kéo vạt áo mềm mại ra một chút, “Chỉ hạ xuống thêm một chút, có được không?”

Mộ Hàm Chương cắn môi, bối rối không biết phải trả lời thế nào, Cảnh Thiều liền cho là hắn đã chấp nhận, hí hửng thò vuốt sói vào vạt áo người ta. Bàn tay đầy vết chai mỏng nhẹ nhàng vỗ về trên khuôn ngực trắng nõn, Cảnh Thiều vừa thầm khen làn da thật mịn màng, vừa tìm kiếm vị trí hai hạt đậu nhỏ.

“Ư…” Mộ Hàm Chương đưa lưng về phía Cảnh Thiều, một tay nắm chặt vải giường, để bàn tay của ai đó du ngoạn trên người mình, đến khi hai ngón tay đột nhiên nhéo vào hạt đậu nhỏ, “Ư… Đừng…” Cảm giác tê dại như nổ tung, thân thể run rẩy mất khống chế, cuối cùng nhịn không được đưa tay đè bàn tay gian ác kia lại.

Cảnh Thiều không chút xấu hổ vì bị bắt quả tang đang đổi từ sờ sờ thành bóp bóp, cười hôn hôn thái dương đã ướt mồ hôi của người trong lòng, đắp chăn lên cho hắn rồi gói vào lòng, sung sướng dụi dụi vài cái mới chịu ngủ.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, liên tục mấy ngày, cứ đến tối, Cảnh Thiều không phải mệt thì nói đã trễ rồi, dù sao thì kết quả cuối cùng vẫn là ngủ trong Đông Uyển. Mộ Hàm Chương đoán có thể Cảnh Thiều không thích Tống thị, cho nên cũng không giục hắn đi, chỉ nghĩ tháng sau phân cho hai tiểu thiếp thêm vài ngày.

Vốn dĩ ngày mười tám tháng ba Cảnh Thiều phải thượng triều trở lại, nhưng hắn dâng tấu lùi lại thêm vài ngày, cho nên sáng sớm ngày hai mươi tháng ba, Thành Vương điện hạ vẫn ngủ say sưa trên giường của Vương phi.

Sáng sớm thức dậy, nhìn bàn tay lại chạy đến trước ngực mình, Mộ Hàm Chương chỉ có thể bất lực thở dài một hơi, kéo nó ra khỏi vạt áo mình, chậm rãi ngồi dậy.

Cảnh Thiều bị động mơ mơ màng màng đưa tay sờ sờ, ôm eo người ta, nhắm mắt nhích nhích tới ngủ tiếp.

“Không phải hôm nay ngươi muốn đến biệt viện sao? Còn chưa dậy?” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ đẩy đẩy hắn.

“Không vội.” Cảnh Thiều lầm bầm vùi mặt vào hông người ta.

“Ngày mai phải vào triều rồi, hôm nay xử lý xong mọi chuyện vẫn hơn.” Mộ Hàm Chương nhìn cái lỗ tai lộ ra bên ngoài của hắn, nhịn không được đưa tay kéo kéo, “Giọng nói người tên Nhậm Phong đó không giống người trong kinh thành, sao lại trở thành thống lĩnh cận vệ của ngươi?”

“Hắn vốn là một đại hiệp hành tẩu giang hồ, vì thiếu tiền nên mới rửa tay chậu vàng theo ta làm chính sự.” Cảnh Thiều mở mắt, nằm ngửa ra.

Giang hồ? Đại hiệp truyền kì trong tiểu thuyết? Thật sự có tồn tại sao? Mộ Hàm Chương nghe nói không khỏi tò mò.

“Giang hồ thật sự có tồn tại, có điều không khoa trương như trong tiểu thuyết.” Cảnh Thiều xoay người xuống giường, vươn vai một cái, “Lần sau ta đưa ngươi đi xem đại hiệp giang hồ.” Hắn dự

https://thuviensach.vn

định bảo Nhậm Phong bắt đầu chiêu mộ kì tài dị sĩ trong giang hồ, dựa vào kinh nghiệm đời trước, năm Hoành Chính thứ mười bốn, cũng chính là năm sau, chiến tranh Tam Phiên sẽ bắt đầu, trước lúc đó, hắn phải chuẩn bị vẹn toàn.

Cảnh Thiều ra ngoài, Mộ Hàm Chương không có gì làm cũng dẫn Vân Trúc ra ngoài đi dạo.

Trên đường cái trong kinh thành, ngày nào cũng cực kì náo nhiệt. Lớn có quán rượu, hiệu cầm đồ, hiệu đồ cổ, nhỏ có mãi võ, thổi kẹo đường, đông đúc đủ loại.

“Thiếu gia, không còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nào dùng cơm đi.” Vân Trúc xoa xoa cái bụng đói xẹp lầu bầu tự nói, ở bên ngoài không tiện gọi Vương phi, nó liền bắt chước bọn Lan Đình gọi thiếu gia.

Mộ Hàm Chương cười nhìn Vân Trúc đang chờ ăn, “Đi đâu ăn?”

“Đương nhiên là Hồi Vị Lâu rồi.” Vân Trúc lập tức lên tinh thần, “Đi bây giờ vừa kịp lúc, chậm chân sẽ không còn chỗ ngồi.”

Tuy Mộ Hàm Chương không thường ra ngoài, nhưng vẫn nghe danh Hồi Vị Lâu, là tửu lâu vừa mở hai năm trước, vì món ăn Trung Nguyên ở đó rất ngon, cho nên luôn rất đông đúc.

Trong Hồi Vị Lâu trang hoàng không quá cầu kì, nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, rất nhiều bàn, hẳn là vì buôn bán tốt cho nên mới như thế. Hai người ngồi xuống không bao lâu thì xung quanh cũng lục tục có người đến, chẳng mấy chốc đã đầy khách.

“Thiếu gia, ngài có biết lão bản ở đây là ai không?” Vân Trúc ghé vào tai Mộ Hàm Chương nói nhỏ.

“Là ai?” Mộ Hàm Chương nhấp một ngụm trà, ánh mắt lướt đến người trẻ tuổi đang cúi đầu tính toán sổ sách sau quầy. Dáng người hắn cao lớn, khuôn mặt cương nghị vuông vức, nhưng lại mặc trường sam xanh biếc, vô cùng quái dị.

“Người đó là nam thê của Hộ bộ Thị lang.” Vân Trúc thần bí nói, Hộ bộ Thị lang là người miền nam, rất tuấn tú, nhưng dáng người

https://thuviensach.vn

hơi thấp nhỏ, hơn nữa vị nam thê này lại là người miền bắc, dáng người cao lớn uy mãnh, không ít đồng hương trong triều trêu đùa Hộ bộ Thị lang vì chuyện này.

“Sao?” Nghe thấy vậy, hai mắt Mộ Hàm Chương sáng lên, nếu phu nhân của Hộ bộ Thị lang cũng có thể mở tửu lâu, vậy hắn mở vài cửa hàng hẳn sẽ không có ai bàn tán? Nghĩ vậy, Mộ Hàm Chương chợt nảy ý muốn đến kết giao với vị lão bản kia, nhưng lại không biết quan hệ của Cảnh Thiều với Hộ bộ Thị lang thế nào, quay về hỏi hắn trước đã.

“Này, ngươi nghe nói chưa? Gần đây có người đồn, nói Tứ hoàng tử thích ăn thịt người.” Bên cạnh, một người hạ giọng nói với người cùng bàn.

“Đâu có ghê rợn như vậy, ta nghe nói là thích ăn cuống rốn, thứ đó đại bổ, nhiều người quyền quý cũng ăn.” Một người sửa sai.

“Ha ha, các ngươi không ai biết rõ bằng ta.” Người bàn khác nghe bọn họ nói chuyện, cười to, đi đến ra vẻ thần bí nói: “Khi Tứ hoàng tử sinh ra thể chất yếu ớt, khi đó có một đạo sĩ nói, mỗi năm phải ăn một chén thịt tươi của trẻ sơ sinh mới có thể sống lâu được.”

Mộ Hàm Chương cúi đầu im lặng uống trà, Thần triều dân phong cởi mở, có thể lấy nam thê, có thể bàn chuyện triều chính, cho nên những lời đồn về hoàng thất cũng có thể truyền đi rất nhanh. Chỉ là không biết Cảnh Thiều bảo người loan tin gì đi, mà lại có thể ly kì thành thế này!

_tọa cật sơn không: ngồi không ăn lở cả núi

_hoa sách: lịch thị tẩm

Vương phi thiệt hết sức, sáng sớm móc của thằng bé một đống tiền, tối chỉ cho sờ sờ vài cái, đã vậy còn “Sờ chỗ nào?”, đây là rù quyến một cách lõa lồ, rồi không cho làm, thương A Xù quá, còn

https://thuviensach.vn

không được cưng bằng Vân Trúc nữa, mà thôi cũng kệ, Vân Trúc nó đâu có rape Vương phi rồi lăn ra ngủ :)))))

https://thuviensach.vn

Chương 018 Tiểu thị lang

Ngày hai mươi mốt tháng ba năm Hoành Chính thứ mười ba, Thành Vương quay lại triều đình.

Cảnh Thiều đứng giữa đại điện nguy nga lộng lẫy, nhìn từng khuôn mặt có quen có lạ trước mắt, cảm thấy như đã mấy đời người. Năm ấy hắn quỳ giữa chính điện, nghe tất cả mọi người tố cáo mình.

Hộ bộ thượng thư tố hắn đầu cơ trục lợi diêm dẫn, Công bộ thượng thư tố hắn dựng phủ xây thành, cả ngự sử cũng tham gia nói hắn giết tù binh, hà hiếp dân chúng. Nhưng đa số là tố hắn khi quân phạm thượng, có ý đồ mưu phản. Nhìn qua một lượt những khuôn mặt trên điện, Mậu quốc công là cha vợ tương lai của tứ hoàng tử, Vĩnh Xương Bá là thân huynh đệ của kế hậu, hai vị thượng thư Hộ bộ và Công bộ là người của hoàng thượng, ngoài ra chỉ hùa theo.

Phía thân thích của kế hậu đương nhiên phải phủ đầu, còn hai vị thượng thư, Cảnh Thiều khẽ liếc mắt về phía Hộ bộ thị lang phía sau Hộ bộ thượng thư, ngày ấy ngoài huynh trưởng, chỉ có một tiểu thị lang này chịu nói một câu công bằng cho hắn. Hắn vốn thuộc phái thanh lưu, tính cách cũng không cứng nhắc, là tân khoa trạng nguyên năm năm trước, tiền đồ sáng lạn một bước lên mây trở thành thị lang, nhưng cho đến khi Cảnh Thiều gặp chuyện cũng vẫn chưa lên chức thêm lần nào, có lẽ có thể kéo người này về phía mình, thay đổi vị trí thượng thư.

Cảnh Thiều đang suy ngẫm, huynh trưởng đứng bên cạnh đột nhiên dùng khuỷu tay đụng đụng hắn, vội ngẩng đầu, phát hiện phụ hoàng và các đại thần đang nhìn mình, ngự sử Phạm Kiệt đang đứng giữa đại điện.

“Lời đồn về tứ hoàng tử.” Cảnh Sâm nghiến răng, nói không mấp máy môi, nhỏ giọng nhắc hắn.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều bừng tỉnh, bước lên một bước nói, “Nhi thần cho là, lời của ngu dân, bất quá là chuyện phiếm trong lúc trà dư tửu hậu, không cần phải lo lắng.” Trả lời rất quy củ, mắt Hoành Chính đế chuyển hướng sang Cảnh Sâm.

Cảnh Sâm bước ra nói, “Người xưa nói ‘Chỉ cú lai sào, không huyệt lai phong. Kỳ sở thác giả nhiên, tắc phong khí thù yên.’, nếu trong dân gian đã có lời đồn như thế, hẳn là phải có nguyên nhân, vẫn nên sớm làm rõ, tránh làm ô danh tứ hoàng đệ.”

Hai huynh đệ đáp khác nhau, hiển nhiên là không biết trước chuyện, dù có biết cũng chưa thương lượng trước, Hoành Chính đế vừa lòng gật đầu: “Cảnh Du, con tự nói xem là thế nào?”

Tứ hoàng tử Cảnh Du bước ra, quỳ dưới bậc thang nói: “Nhi thần sợ hãi, chỉ vì năm ngoái Đông Doanh tiến cống một ít cá biển tươi, thái thành miếng mỏng ăn sống mới nếm đủ vị tươi ngon, nhi thần cảm thấy vừa miệng cho nên ăn hơi nhiều một chút, không ngờ lại bị hạ nhân trong phủ nói lung tung, cho nên mới khiến cả thành xôn xao. Nhi thần có tội.”

Tứ hoàng tử chỉ vừa vào triều không lâu, phụ trách việc tiến cống của phiên bang, đương nhiên biết không ít thứ li kì từ ngoại quốc.

“Hoàng thất là tấm gương của thiên hạ, nhất cử nhất động của ngươi đều sẽ bị bách tính chú ý, sao có thể chấp nhất với thứ dung tục như thế?” Hoành Chính Đế có hơi tức giận, người trong hoàng thất kiêng kị nhất là quá chấp nhất với thứ gì đó.

“Tứ hoàng đệ thật có lộc ăn, những thứ li kì như thế nhi thần chưa từng được nhìn thấy.” Đại hoàng tử Cảnh Vinh như cười như không nói một câu, khiến chân mày Hoành Chính Đế lại càng cau chặt hơn, những thứ phiên bang tiến cống, ngoại trừ hoàng đế, không ai có quyền tự ý hưởng thụ. Ý nghĩa trong câu này của đại hoàng tử tương đối thâm sâu.

“Phụ hoàng tha tội, cá ấy nhi thần cũng chỉ ăn một ít ở chỗ mẫu hậu, thật sự chưa từng tham lam!” Cảnh Du trừng đại hoàng tử sợ chuyện chưa đủ lớn một cái, vội dập đầu giải thích.

https://thuviensach.vn

“Hừ!” Hoành Chính Đế hừ lạnh một tiếng, trong kinh có loại tin đồn này, trong mắt hắn hoàn toàn là kết quả do tứ hoàng tử huênh hoang mà ra, còn về việc cống phẩm, thật sự nên điều tra một chút.

Cuối cùng, Hoành Chính Đế hạ chỉ, tứ hoàng tử bị cấm túc một tháng diện bích tư quá. Tuy hình phạt không nghiêm trọng, nhưng ấn tượng không tốt đã hình thành trong lòng Hoành Chính Đế, vậy là đủ rồi.

Cảnh Thiều cho tung tin đồn này, vốn chỉ là để che đậy tin đồn về mình, nhân tiện trả thù tứ hoàng tử và kế hậu một chút, không ngờ là có được hiệu quả thế này, thật đúng là tin mừng ngoài dự tính. Len lén liếc nhìn huynh trưởng mặt lạnh bên cạnh một cái, đột nhiên nghĩ, có lẽ lúc ấy khi bọn họ quyết định chọn “chủ đề” này, ca ca đã tính toán trước rồi.

“Vương gia, về thẳng vương phủ sao?” Xa phu vén màn xe lên hỏi.

Cảnh Thiều nhớ lại, sáng nay dậy sớm, chỉ ăn một chén cháo nhỏ với một cái bánh mỏng, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đến Hồi Vị Lâu ăn điểm tâm.”

“Vương gia, buổi sáng Hồi Vị Lâu không mở cửa.” Vân Tùng nhắc.

“Không sao, cứ đi là được.” Cảnh Thiều hạ màn xe xuống, dựa người vào gối mềm nhắm mắt dưỡng thần. Gối này là do Mộ Hàm Chương cố ý dặn dò hạ nhân đặt lên, nghĩ Cảnh Thiều dậy sớm sẽ mệt, như vậy thì có thể nằm trong xe ngủ một chút.

Hồi Vị Lâu thật sự không bán điểm tâm, nhưng mà, từ sáng sớm lão bản ở đây đã mở cửa dọn dẹp cửa hàng và chuẩn bị điểm tâm cho tướng công nhà mình thượng triều về dùng.

Hộ bộ thị lang họ Tiêu, tên Viễn, tự là Hằng Chi. Tính ra, hắn cùng chi với nhà phụ mẫu của nhị hoàng tử phi, Định Nam Hầu Tiêu gia, nhưng mà là họ hàng xa hơn năm đời, Tiêu Viễn sống trong sạch, chưa từng muốn đến thăm hỏi những thân thích này.

https://thuviensach.vn

Hồi Vị Lâu chỉ mở một cửa, một tiểu nhị đứng quét sân một mình phía trước, Cảnh Thiều chắp tay sau lưng đi vào.

“Hằng Chi, về rồi sao.” Cao đại lão bản mặc áo vải xanh ngọc đi từ bếp ra, tay bưng một lồng bánh bao nhỏ còn đang bốc khói, thấy Cảnh Thiều thì hơi ngạc nhiên, rồi lập tức cười nói: “Khách quan, thật ngại quá, Hồi Vị Lâu vẫn chưa mở cửa.”

“Phu nhân.” Cảnh Thiều cười chào hỏi, “Ta là đồng liêu của Tiêu Viễn, đến tìm hắn thương lượng chút chuyện.”

Thị lang phu nhân nhíu mày, mời Cảnh Thiều ngôi xuống, đưa lồng bánh bao trong tay ra cho hắn ăn, rồi lại múc thêm một chén cháo nấu thơm mềm ra.

“Phu nhân nấu ăn thật ngon, ta cũng đón một vị nam thê, nhưng không khéo tay như phu nhân.” Cảnh Thiều ăn một cái bánh bao, lớp vỏ mỏng như giấy vào miệng lập tức tan mềm, nhân thịt tươi ngon vẫn còn nước bên trong, cắn một cái, lập tức thơm lừng cả vòm miệng.

“Ta không biết nhiều chữ, chỉ biết nấu ăn, tôn phu nhân là người có trí tuệ, sao có thể mang so với những người thô tục như ta.” Lão bản cười nói.

Cảnh Thiều ngẩn người, người này biết thân phận của mình, bật cười: “Phu nhân đúng là thông tuệ hơn người, không biết xưng hô thế nào?” Nam thê không như nữ thê, rốt cuộc thì cũng là nam tử, người khác có thể trực tiếp hỏi tên họ cũng không xem là mạo phạm.

“Vương gia quá khách sáo rồi, thảo dân họ Chu, tên chỉ có một chữ Cẩn.” Tính cách thoải mái của Chu Cẩn rất hợp ý Cảnh Thiều, liền tiếp tục trò chuyện với hắn.

Thế là, đến khi Tiêu Viễn ngồi kiệu về đến thì nhìn thấy vị Vương gia không thường qua lại gì với mình đang ăn bánh bao của mình, ăn cháo của tửu lâu nhà mình, hăng say trò chuyện với thê tử mình, cảm giác gân trên trán giật phựt phựt, “Vi thần bái kiến Thành Vương điện hạ!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha, Tiêu đại nhân về rồi. Ta tiện đường đi qua, nên đến đây ăn nhờ bữa cơm. Bánh bao này thật sự rất ngon, Tiêu đại nhân thật có phúc.” Cảnh Thiều nói rồi bỏ luôn cái bánh bao cuối cùng vào miệng, ngồm ngoàm nói: “Chu đại ca, còn không?”

“Còn.” Chu Cẩn cười cười, xoay người vào bếp lấy bánh bao.

“Vương gia có chuyện gì sao?” Khuôn mặt trắng nõn của tiểu thị lang hiện tại còn đen hơn đáy nồi. Rốt cuộc thì người này có hiểu lễ nghĩa không, trước mặt tướng công là hắn còn dám gọi phu nhân người ta là “Chu đại ca”! Trước đây bọn họ dường như đâu có quen biết?

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là nghe nói tình cảm của Tiêu đại nhân và tôn phu nhân rất tốt.” Cảnh Thiều dừng một lát, liếc mắt nhìn quanh, đi đến nói nhỏ vào tai Tiêu Viễn: “Bổn vương muốn đến thỉnh giáo đại nhân một chút, làm sao mới có thể khiến nam thê không còn sợ viên phòng.”

Tiêu Viễn ngẩn người, nhìn nhìn khuôn mặt chân thành của Cảnh Thiều, khóe môi vốn bị kéo quặp xuống chầm chậm cong lên, “Thì ra là vậy, vậy thì Vương gia đã tìm đúng người rồi…” Thế là, thị lang đại nhân ngày thường trầm tĩnh ít lời, đột nhiên biến thành thuyết thư đại nhân, thao thao bất tuyệt giảng cho Cảnh Thiều nghe “làm sao để chinh phục nam thê”.

Khi Chu Cẩn cầm lồng bánh bao thứ hai ra thì thấy hai người đã chụm đầu lại rì rầm, thỉnh thoảng lại cười trộm một cái, lắc đầu bất đắc dĩ, yêu thương nhìn khuôn mặt hưng phấn đến đỏ bừng của Tiêu Viễn một lát rồi lại vào bếp chỉ huy các đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho hôm nay.

Có lúc, quan hệ giữa hai nam nhân được xác lập chỉ xong phút chốc, chẳng hạn như Tiêu Viễn và Cảnh Thiều, đến khi ăn xong điểm tâm ra về, đoạn đối thoại giữa hai người đã biến thành:

“Hằng Chi, sau này ngươi bảo Chu đại ca nếu có thời gian rảnh thì mang Quân Thanh nhà ta ra ngoài đi dạo, ta sợ hắn ở mãi trong phủ sẽ buồn chán.”

https://thuviensach.vn

“Vương gia yên tâm, cứ giao cho ta, những phương pháp ta nói ngài đã nhớ chưa?”

“Rồi, nếu thành công, ta mời ngươi uống rượu.”

Cảnh Thiều vừa lòng thỏa dạ mà đi, Tiêu Viễn hí hửng vào bếp thăm phu nhân nhà mình.

“Nói chuyện gì với Thành Vương? Mặt đỏ bừng rồi.” Chu Cẩn nắm cằm tướng công nhà mình ngắm ngắm.

“Hừ!” Tiêu Viễn đẩy tay hắn ra, giận dữ nói: “Ta còn phải hỏi ngươi, trước khi ta về ngươi nói gì với hắn? Tại sao trước khi đi hắn còn gọi ngươi là Chu đại ca?”

“Cho ta hôn một cái thì sẽ nói cho ngươi nghe.” Chu Cẩn ôm hắn giả vờ sắp hôn.

Tiêu Viễn vội đẩy vị phu nhân cao hơn mình một cái đầu ra, hầm hừ nói: “Ngươi không nói thật, phạt ngươi ngày mai mặc y phục hồng phấn!” Nói xong thì vẩy tay áo đi ra ngoài.

“Ta không có y phục hồng phấn.” Chu Cẩn bất đắc dĩ, lần nào làm xong, người này cũng bắt mình mặc đủ loại y phục màu sắc rực rỡ, hại người trong cả kinh thành đều biết lão bản Hồi Vị Lâu tính tình kì dị.

“Ta xong việc sẽ đi mua cho ngươi!” Tiêu Viễn phẩy tay, đến Hộ bộ với tâm trạng vô cùng tốt.

“Hôm qua ta đâu có làm gì…” Chu Cẩn lầm bầm, rồi lập tức cười xấu xa, nếu đã phải mặc màu hồng phấn, vậy đêm nay phải đòi cho đủ.

Cảnh Thiều về vương phủ, vừa nghĩ đến đủ loại phương pháp Tiêu Viễn dạy cho vừa đi vào Đông Uyển, vừa đến cửa tiểu thư phòng đã nghe thấy giọng nói the thé của trắc phu nhân Tống thị, “Quy tắc trong vương phủ như vậy, cho dù là Vương phi cũng không thể phá lệ, nếu không sau này vương phủ sẽ náo loạn.”

https://thuviensach.vn

“Bất quá là dọn một gian phòng của hạ nhân ở tạm, ăn dùng của bọn họ cứ trừ vào phần của ta là được.” Giọng nói của Mộ Hàm Chương vẫn ôn hòa như cũ, nhưng có thể nhận ra đã có ý giận.

“Vương phi nói thật nhẹ nhàng, thứ cho thiếp thân nói thẳng, Vương phi vào phủ ngày tám tháng ba, tháng này căn bản không có bổng lộc, bảo thiếp thân phải trừ vào đâu?” Giọng nói không chịu thua kém của Tống Lăng Tâm có vẻ bén nhọn, khiến cả Cảnh Thiều vốn đang có tâm trạng khá tốt lập tức nổi giận.

_thân huynh đệ: anh em ruột

_thanh lưu: trong sạch

_Chỉ cú lai sào, không huyệt lai phong. Kỳ sở thác giả nhiên, tắc phong khí thù yên: Phần chạc cây quất sẽ có chim chóc đến làm tổ, nơi trống trải sẽ sinh ra gió. Tổ chim và gió xuất hiện khác nhau tùy vào điều kiện hoàn cảnh khác nhau, vậy bản chất của gió cũng sẽ có khác biệt tùy theo điều kiện hoàn cảnh khác biệt.”

https://thuviensach.vn

Chương 019 Vở kịch dối trên gạt dưới

“Câm miệng!” Cảnh Thiều sầm mặt bước vào.

Tống Lăng Tâm đứng giữa thư phòng một tay chống hông, khí thế ưỡn ngực hất mặt bị ép xuống.

Mộ Hàm Chương ngồi trước bàn đọc, hơi nhíu mày, thấy Cảnh Thiều đi vào thì sắc mặt hơi dịu xuống, đứng lên hành lễ với hắn: “Vương gia đã về.”

Cảnh Thiều đi đến cạnh Mộ Hàm Chương, nhìn Tống Lăng Tâm và hai nha hoàn sau lưng nàng ta một cái, “Tống Lăng Tâm, thái độ này của ngươi với Vương phi là gì đây?”

“Vương gia~” Tống Lăng Tâm tủi thân gọi một tiếng, hít sâu vào rồi nói: “Thiếp thân cũng là vì sự bình yên của vương phủ, Vương phi…”

“Ngươi câm miệng!” Cảnh Thiều nghe thấy giọng nói the thé của Tống Lăng Tâm lại thấy đau đầu, xoay sang nhìn người bên cạnh, dịu giọng hỏi: “Quân Thanh, chuyện gì thế này?”

Mộ Hàm Chương hạ mắt, mím mím môi rồi nói: “Sức khỏe vú nuôi không được tốt, ở trong trang không ai chăm sóc, ta muốn đón vú nuôi và con trai bà ấy đến vương phủ ở tạm một thời gian trong phòng của hạ nhân, khi nào vết thương trên chân Chu Đại khỏi rồi sẽ bảo bọn họ trở về.” Giọng nói dịu dàng êm tai, vô cùng dễ chịu.

“Vương gia, vương phủ trước nay không cho người ngoài vào, đây là quy tắc, một khi Vương phi mở tiền lệ, sau này chẳng lẽ ai muốn đưa người vào phủ đều được cả sao?” Tống Lăng Tâm cố nói theo lý, nàng ta nghĩ, người trong hoàng thất, kiêng kị nhất là trong phủ có gián điệp của người khác, chỉ cần nắm chắc điểm này, nàng ta không tin Vương gia sẽ đứng về phía Mộ Hàm Chương.

Cảnh Thiều nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Tống Lăng Tâm thấy mình đã nói đúng điểm yếu, trong lòng hơi đắc ý: “Thiếp thân quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ, thì phải có trách nhiệm với vương phủ, phòng của hạ nhân nằm phía sau Tây Uyển, nếu có người lai lịch không rõ ràng đi vào, xảy ra chuyện sẽ không dễ giải quyết.”

Trong Tây Uyển là các thiếp thất, cái gọi là xảy ra chuyện kia, đương nhiên là nói những thứ không dễ nghe… Mộ Hàm Chương chầm chậm siết chặt nắm tay, Tống Lăng Tâm nói như vậy, rõ ràng là đang hạ nhục hắn.

“Chát!” Mộ Hàm Chương còn chưa kịp nói gì, bàn tay của Cảnh Thiều đã giáng xuống mặt Tống Lăng Tâm.

Mắt Tống thị trợn to, nhìn Cảnh Thiều không dám tin.

“Nếu ngươi đã không quản được chuyện trong phủ, ngay hôm nay giao tất cả sổ sách cho Vương phi.” Cảnh Thiều lạnh lùng nói.

“Vương gia!” Tống Lăng Tâm bụm mặt, không hiểu sao mình rõ ràng đang thắng thế mà đột nhiên lại bị đánh, còn bị tước quyền chủ mẫu trong nhà, không khỏi cao giọng nói: “Thiếp đang nghĩ cho vương phủ, sao ngài có thể đối xử với thiếp như vậy! Vương phi căn bản không quản được vương phủ! Hoa sách đã ghi rõ, thiếp thị tẩm chín ngày, Vương gia đến một ngày cũng không đi! Người như thế quản việc trung quỹ, ai sẽ nghe lời hắn!”

“Đủ rồi! Từ hôm nay cấm túc trắc phu nhân một tháng!” Cảnh Thiều xoa xoa thái dương đau nhức, nhìn Tống Lăng Tâm được hạ nhân khuyên bảo nhưng vẫn đang vùng vẫy gào thét, xua tay nói: “Kéo ra ngoài! Không được bổn vương cho phép, không được bước một bước ra khỏi viện.”

Thị vệ bên ngoài bước vào, hai nha hoàn khuyên Tống Lăng Tâm, lôi kéo nàng ta ra ngoài.

Trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Cảnh Thiều thở dài, cầm chén trà Mộ Hàm Chương đang uống dở trên bàn lên uống một ngụm to.

https://thuviensach.vn

“Sáng sớm nay nhận được tin ta hơi lo lắng, nhất thời không kịp suy nghĩ kĩ càng.” Mộ Hàm Chương thấy hắn uống chén trà của mình, không ngăn kịp, nên cũng không nói gì, chỉ có điều đối với chuyện đón vú nuôi vào phủ, thật sự là hắn suy nghĩ không chu toàn.

“Ngươi là Vương phi của vương phủ này, ngươi nói gì người khác cũng không được chất vấn.” Cảnh Thiều cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Mấy hôm nay ta không đến Tây Uyển, Tống Lăng Tâm bất quá là chỉ gà nói phụng.”

Mộ Hàm Chương mím môi, “Ta có thể đón vú nuôi vào thôn trang hồi môn của ta…”

“Không cần…” Cảnh Thiều vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của hắn, “Cứ đón vào phủ đi, nếu muốn để bọn họ dọn vào luôn cũng được, đến phủ Bắc Uy Hầu thương lượng một chút, tính bọn họ thành thị tì của ngươi là được.” Của hồi môn không chỉ là tài sản, còn bao gồm cả thị tì, Cảnh Thiều biết thị tì của Mộ Hàm Chương vốn rất ít, nếu hắn tin được những người đó, giữ bọn họ lại trong phủ để hắn dùng cũng tốt.

Mộ Hàm Chương im lặng nhìn hắn, chầm chậm rướn đến, gác cằm lên vai Cảnh Thiều, “Muỗng Nhỏ, cảm tạ ngươi.” Sự ủng hộ của trượng phu cực kì quan trọng đối với địa vị của chính phi, quản lý việc trong phủ, hôm nay Cảnh Thiều hoàn toàn đứng về phía hắn, thậm chí là thiên vị rõ ràng, chuyện thế này cực kì khó gặp, không ai hiểu rõ hơn hắn.

Mộ Hàm Chương chủ động dựa vào làm Cảnh Thiều kích động vô cùng, cảm giác nơi tiếp xúc với hắn trên vai ngưa ngứa, nhịn không được vòng tay ôm chặt hắn, “Ngốc, chúng ta là phu thê, tạ cái gì? Nếu ngươi thật sự muốn cảm tạ, thì cho ta hôn một cái.” Câu nói vốn rất xúc động, nói tới cuối cùng lại thành không đứng đắn.

Mộ Hàm Chương nghe vậy thì đẩy nhẹ hắn ra, “Vương gia vừa mới nói không cần cảm tạ.” Nói xong thì xoay người đi lấy sổ sách, hoàn toàn mặc kệ Cảnh Thiều đang sững sờ tại chỗ.

Vương phi nhà mình, thật đúng là, càng lúc càng hư!

https://thuviensach.vn

Buổi trưa dùng bữa trong vương phủ xong, Cảnh Thiều nhàn nhã đi tới Binh bộ hắn đang tạm giữ chức.

Sau khi bình định Hung Nô trở về, các huynh đệ của hắn đa số đều nhận chức trong Lục bộ, Hoành Chính Đế liền cho Cảnh Thiều đến Binh bộ, nơi hắn thích. Công bộ của đại hoàng tử phụ trách các loại thủ tục, Lễ bộ của ca ca hắn phụ trách các điển lễ trọng đại, tứ hoàng tử ở Hồng Lư Tự chuyên xử lý việc phiên bang tiến cống, đều là những chức vị oai phong có trách nhiệm lớn.

Còn hắn ở Binh bộ, nói là giữ chức, thật ra chẳng có bao nhiêu thực quyền, chỉ ngồi ở nơi cao cao đó, người trong Binh bộ không hề thích có một hoàng tử ngồi bên trên chỉ tay năm ngón, trước nay hắn vốn chán ghét những chuyện văn thư này, mỗi ngay vào dạo một vòng xử lý vài việc là đi.

“Vương gia!” Binh bộ thượng thư thấy vị tổ tông này đến, vội cười đón tiếp.

“Tôn đại nhân đi làm việc của ngài đi, bổn vương chỉ đến điểm danh.” Cảnh Thiều phẩy tay nói rồi đi đến vị trí của mình tiện tay cầm lấy vài cuộn giấy lên xem.

Tôn thượng thư cũng đã quen cảnh thế này, khách sáo vài câu rồi lại đi làm việc của mình.

Lâu ngày không đến, trên bàn của Cảnh Thiều cũng không có nhiều văn kiện lắm. Tin tức từ bên dưới đưa lên, việc khẩn cấp Tôn thượng thư đã xử lý hết, chỉ những việc không quá cấp bách mới để lại cho Cảnh Thiều đến Binh bộ không bao lâu xử lý, mấy hôm nay hắn không đến, Tôn thượng thư đã thay hắn phê đa số văn kiện.

Cầm lấy một tập giấy trên bàn, đây là quân lương mà Binh bộ dự tính năm nay, bên trên đã thống kê cụ thể quân lương của các nơi. Ngoài ra còn hai bản tấu, một thỉnh giải bớt quân đội, cho là Hung Nô đã bị đánh bại, trong thời gian gần đây không cần có quá nhiều binh lính, một bản khác báo lại có người Man xâm nhập vào tây nam Miêu Cương, thỉnh triều đình phái binh trấn áp.

https://thuviensach.vn

Bản tấu thứ nhất vẫn ổn, bản thứ hai có phần cấp bách, để trên bàn hắn, nói rõ có người muốn hắn mau quyết định.

“Vương gia, bản tấu này hôm nay mới đến, tình huống có vẻ đã nghiêm trọng hơn đầu tháng.” Binh bộ thị lang Tống An đi đến nói.

Cảnh Thiều gật nhẹ đầu, bắt đầu đọc phần sổ sách tính toán quân lương.

“Theo thần được biết, lũ người Man này chỉ là giặc cỏ, chỉ vì tổng đốc Điền Tàng vô dụng, mới liên tiếp thất bại.” Tống An đến gần hơn hạ giọng nói, “Vương gia có thể dâng tấu xin dẫn binh đi bình định, đây là cơ hội tốt dễ dàng lập công.”

Cảnh Thiều ngẩng đầu, nhíu mày nhìn hắn. Tống An là phụ thân của Tống Lăng Tâm, trong Binh bộ xem như là người có quan hệ gần gũi nhất với Cảnh Thiều. Đời trước cũng như vậy, khi nhận được bản tấu thứ nhất vào tháng trước, người này đã khuyên hắn dẫn binh đi. Khi đó tâm trạng hắn không tốt, ngày thứ tư sau tân hôn đã dẫn binh xuất chinh, bỏ mặc Mộ Hàm Chương vừa vào phủ lại đang mang bệnh lại một mình trong phủ. Hôm nay nhìn lại, Tống An khuyên hắn xuất chinh, hoàn toàn không phải vì muốn hắn lập công, hơn nửa là muốn hắn bỏ mặc Vương phi, bảo vệ địa vị chủ mẫu của nữ nhi.

“Tổng đốc Điền Tàng cũng không phải vô dụng, trong thiên hạ này làm gì có công trạng có thể dễ dàng lấy được?” Cảnh Thiều ngáp một cái, không định nói tiếp việc này với hắn.

Lần xuất chinh đến Điền Tàng này có vẻ là một chuyện nhẹ nhàng đơn giản, thật ra không phải, hoàn cảnh phía tây nam phức tạp, binh sĩ rất khó thích ứng. Trước đây hắn dẫn binh đi, kết quả vừa đến đã thua lớn, khí độc, sâu độc đều là kẻ địch chí mạng, bản thân hắn cũng suýt chút chết ở đó. Số giặc cỏ kia, khiến hắn phải đánh tròn ba năm, không chỉ bị phụ hoàng trách mắng, còn để lỡ thời điểm chinh chiến tam phiên tốt nhất, thật sự là phí công đúng nghĩa.

Tống An cười ngượng: “Nghe nói hôm nay Lăng Tâm làm Vương gia giận, đứa con gái này bị thần chiều hư, Vương gia xin đừng

https://thuviensach.vn

chấp nhặt.”

“Hừ!” Cảnh Thiều vứt sổ sách trong tay xuống bàn, kêu phịch một tiếng, khiến người xung quanh đều phải liếc mắt nhìn, rồi lại lập tức xoay đi, “Chỉ là chuyện nhỏ trong phủ, Tống đại nhân hà tất phải nói ở đây.” Miệng của Tống Lăng Tâm này đúng là nhanh, chuyện buổi trưa, đầu giờ chiều đã đến tai phụ thân ả. Nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy chán ghét.

Tống An thấy Cảnh Thiều không vui, cười lành nói thêm vài câu rồi ảo não đi.

Đuổi Tống An nhiều lời đi rồi, Cảnh Thiều lại cầm phần sổ sách kia lên xem, việc khổ sai đó đời này hắn tuyệt đối sẽ không nhận nữa, có chút thời gian lúc này còn không bằng ở nhà với hiền thê, cơ hội tốt như vậy nên nhường cho đại hoàng huynh hoặc tứ hoàng đệ mới đúng.

Ở Binh bộ hết buổi chiều, Cảnh Thiều vẫn làm như đời trước, rời đi sớm, để tránh có người chú ý. Đi bộ đến thành nam mua một ít điểm tâm, lại vào ngõ nhỏ mua một bình rượu thanh mai, về đến vương phủ vừa kịp dùng bữa tối.

“Vương phi đâu?” Về đến ngọa phòng trong Đông Uyển, thức ăn đã được bưng lên, nhưng lại không thấy Mộ Hàm Chương đâu.

“Bẩm Vương gia, Vương phi vẫn còn đang xử lý chuyện trong tiểu thư phòng, Mộng Hề đã đi mời rồi.” Chỉ Hề vừa giúp Cảnh Thiều thay y phục vừa đáp.

“Để Vương gia chờ lâu, thần đến muộn.” Mộ Hàm Chương áy náy nói.

Cảnh Thiều nhíu mày, nhéo cằm hắn hôn một cái, “Ăn cơm.”

Mộ Hàm Chương ngẩn người một lúc, mới nhận ra đây là “trừng phạt vì khách sáo”, nhưng hiện tại trong phòng đầy người, người này lại chẳng để ý chút nào! Khuôn mặt tuấn mỹ lập tức đỏ bừng lên, vội xua tay bảo các nha hoàn lui xuống.

https://thuviensach.vn

“Đang bận chuyện gì?” Cảnh Thiều đưa điểm tâm tới trước mặt Mộ Hàm Chương để hắn nếm thử, bản thân thì rót cho mỗi người một chén rượu.

“Đột ngột tiếp nhận chuyện trong phủ, không khỏi hơi bận một chút.” Mộ Hàm Chương gắp cánh gà kho lên ăn thử, tuy nói vậy, nhưng giọng nói cực kì tự tin, Cảnh Thiều biết hắn có thể tự giải quyết được, nên cũng không định hỏi nhiều.

Dùng xong bữa tối, Mộ Hàm Chương đẩy đẩy Cảnh Thiều lại đang bò lên giường, “Đêm nay nên đến Tây Uyển rồi, lời trắc phu nhân nói hôm nay ngươi cũng nghe thấy rồi, nếu ngươi cứ ngủ lại trong Đông Uyển, trong phủ sợ là sẽ không an ổn.”

Cảnh Thiều uể oải nhấc người lên, kéo vị Vương phi cứ dong dài không thôi âm mưu đẩy phu quân đến chỗ người khác nhà mình lên giường, gọn gàng đè xuống: “Hôm nay uống nhiều quá, không có sức đi.” Nói xong thì úp lên ngực hắn bất động.

Mộ Hàm Chương đảo mắt, người có thể uống hai cân Thiêu Đao Tử, sẽ bị một bình rượu thanh mai nhỏ nhạt như nước trắng làm say? Viện cớ thì cũng nên tìm một lý do xuôi tai chứ!

Muỗng Xù tội quá, suốt ngày bị Vương phi xua xuống giường, bò lên giường rồi cũng chỉ được ngửi chứ không được ăn, cháu còn phải cố gắng nhiều, tích cực vẫy đuôi và bán manh nhé~

https://thuviensach.vn

Chương 020 Hiểu lầm

“Muốn ngủ thì cũng phải cởi y phục.” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ đẩy đẩy tên đang đè trên người mình.

“Ta cởi giúp ngươi.” Cảnh Thiều vốn đang mềm nhũn trên người Mộ Hàm Chương đột nhiên lên tinh thần, ngồi dậy bắt đầu cởi thắt lưng người ta.

“Ta… ta tự làm.” Mộ Hàm Chương vội giữ bàn tay đang gỡ gỡ trên hông mình lại.

Cảnh Thiều nghe vậy thì cười cười, buông màn giường xuống, ngồi sang một bên mở to mắt nhìn người ta trừng trừng.

Mặt Mộ Hàm Chương đỏ hơn, thần tốc cởi áo ngoài, áo giữa, chui vào chăn. Cảnh Thiều hăng hái, tự cởi y phục chui vào theo, kéo người ta lại ôm hôn trán.

Tiêu Viễn nói với hắn, khi ở trên giường nhất định phải dịu dàng với nam thê, phải tôn trọng hắn, hôn sẽ hữu hiệu hơn sờ mó rất nhiều, bởi vì như vậy mới không khiến hắn cảm thấy bị hạ nhục. Từ trán hôn xuống mi mắt, rồi đến sống mũi cao thon, đôi môi mềm mại, người trong lòng hơi căng thẳng, nhắm mắt lại, nhưng không phản kháng.

Cảnh Thiều nghĩ thầm quả nhiên phương pháp này có hiệu quả, nhẹ nhàng kéo vạt áo trong trắng như tuyết ra, đèn bên ngoài vẫn chưa tắt, từ ánh sáng lọt qua khe màn, có thể thấy được đường cổ tinh tế, xương quai xanh duyên dáng. Cố nhịn không đặt vuốt lên, mà phục người trên giường, hôn dọc theo quai hàm, lướt qua cần cổ trắng muốt. Hầu kết đáng yêu lên xuống một cái, Cảnh Thiều mím môi, tiếp tục chạy xuống.

Lồng ngực trắng như tuyết có vẻ mỏng manh, nhưng không ốm yếu như trong tưởng tượng, ngược lại còn có những bắp thịt xinh đẹp cong hoàn mỹ, hai hạt đậu nhỏ phấn phấn hồng hồng xấu hổ rụt

https://thuviensach.vn

đầu. Đẹp quá, rất muốn sờ! Cảnh Thiều nuốt nước bọt, cúi xuống ngậm một hạt hồng hồng.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương cắn môi, cảm giác nhồn nhột, run rẩy lập tức lan khắp toàn thân, muốn đẩy người bên trên ra, nhưng lại cảm nhận được sự âu yếm thương yêu trong từng động tác dịu dàng của hắn, chỉ có thể siết chặt tấm chăn, trong lòng tự nói với mình cố nhịn thêm một chút nữa, để hắn thỏa mãn thêm một chút nữa thôi. Để mặc cho cảm giác vừa khó chịu vừa dễ chịu xông vào thân thể mình như sóng dữ.

Nhận thấy người bên dưới đang dung túng, Cảnh Thiều không khỏi càng kích động thêm, nhẹ nhàng gặm cắn.

“A… Ư…” Thân thể Mộ Hàm Chương bắt đầu run rẩy, cảm giác quá mãnh liệt làm hắn ưỡn cong người lên.

Cảnh Thiều nhận được lời đáp, không khỏi có hơi đắc chí quá mức, đưa tay tìm xuống bên dưới, sờ lên hai phần tròn mượt qua lớp lụa trắng.

“A… Đừng…” Mộ Hàm Chương lập tức hoàn hồn lại, co rụt người lên phía trên, mở to mắt sợ hãi nhìn người đang sững sờ chống một tay trên giường.

Hai người nhìn nhau một vài khắc, Mộ Hàm Chương vừa nhấc người lên được một chút xấu hổ cúi đầu. Cảnh Thiều bị biến cố đột ngột này quấy rầy, lập tức không còn hăng hái, thầm trách mình quá nóng vội. Thở dài, nghiêng người nằm xuống bên cạnh, xoay mặt vào tường tự giận bản thân.

Mộ Hàm Chương thấy hắn giận, chầm chậm siết chặt góc chăn trong tay, chầm chậm buông ra, rồi lại cầm lấy, kéo lên đắp cho Cảnh Thiều, bản thân thì im lặng nằm đó, nhìn đỉnh giường ngẩn người. Mình như vậy, có lẽ lại khiến hắn thất vọng rồi…

Nghĩ ngợi lung tung cả đêm, đến khi trời mờ sáng Mộ Hàm Chương mới thiu thiu ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, bản tấu chương có người Man xâm nhập quả nhiên đã được Binh bộ thượng thư mang lên triều.

“Cảnh Thiều, con cảm thấy sức chiến đấu của Nam Man thế nào?” Hôm qua Hoành Chính Đế đã đọc tấu chương này rồi, sỡ dĩ hỏi ý của Cảnh Thiều trước, là vì Binh bộ thị lang Tống An đã kiến nghị trong phần phúc đáp, để Thành Vương vừa chiến thắng trở về mang binh đi.

“Nhi thần cho là, Nam Man tuy là sơn dã thôn dân, nhưng nếu đã có thể đấu được với tổng đốc Điền Tàng, đương nhiên sẽ có chỗ hơn người, không thể xem thường.” Cảnh Thiều nói thật lòng, trình bày rõ thực tế việc này có khó khăn, nhưng đồng thời cũng gợi ý đây là cơ hội để lập công.

Hoành Chính Đế hơi nhướng mày, không rõ thái độ, “Chúng khanh gia thấy thế nào?”

Triều đình im lặng một lát, rồi lần lượt có người bước ra hiến kế.

Có người nói Nam Man là nơi hoang vu, vài tên điêu dân chiếm núi xưng vương cũng không sung túc được, không bằng cứ để mặc bọn họ. Lập tức có người phản bác, nói như vậy còn đâu quốc uy, còn đâu quân uy, nhất định phải phái binh trấn áp.

Sau đó có người nói, địa hình Điền Tàng phức tạp, lại thêm dân chúng nơi đó ngu muội vô tri, phải có một tướng lĩnh hữu dũng hữu mưu dẫn binh, không chỉ là trấn áp bạo loạn, mà còn phải trấn an lòng dân.

Chẳng mấy chốc triều đình đã hỗn loạn, ngoài Hoành Chính Đế, chỉ có ba vị hoàng tử đứng hàng đầu im lặng không nói. Cảnh Thiều liếc nhìn huynh trưởng và đại hoàng tử bên cạnh một cái, lúc này mới nhớ ra tứ hoàng tử đang bị cấm túc, nếu tứ hoàng tử đủ thông minh thì sẽ chủ động xin dẫn binh, nếu là quá thông minh… Liếc mắt nhìn đại hoàng tử chần chừ muốn nói lại thôi, trong đôi mắt hạ thấp của Cảnh Thiều thoáng lạnh đi, vậy thì phải xem hai người này ai xui xẻo hơn.

Cuối cùng Hoành Chính Đế quát bảo đám người đang tranh cãi dừng lại, tổng kết: “Nam Man tuy hoang dã, nhưng cũng là đất đai

https://thuviensach.vn

của Đại Thần, trẫm quyết không để giang sơn Thái Tổ đã gầy dựng được mất đi, cho dù là một tấc đất cũng không được!”

“Hoàng thượng thánh minh!” Quần thần lũ lượt quỳ xuống.

“Còn về việc lựa chọn người dẫn quân, số lượng quân lính, Binh bộ lập ra bảng dự tính, ngày mai thượng triều nói tiếp! Bãi triều!” Hoành Chính Đế nói xong, phất tay áo đi.

Cảnh Thiều và ca ca nhìn nhau một cái, cười nhẹ một cái đủ hiểu ý nhau.

Sáng sớm nay thức dậy, thấy Vương phi nhà mình vẫn đang ngủ say, liền nhẹ nhàng trèo qua người hắn xuống giường mặc y phục lên triều. Vì dậy trễ không kịp ăn điểm tâm, Cảnh Thiều liền cầm theo hai cái bánh thịt, đang gặm ngon lành trong xe ngựa, huynh trưởng nhà mình đột nhiên chui vào trong, nói cho hắn biết hôm qua khi Binh bộ dâng tấu chương lên, Tôn thượng thư phát hiện thấy kiến nghị để Thành Vương xuất chinh do Tống An viết.

Thầm mắng Tống An tự tung tự tác, đồng thời cũng cảm thán huynh trưởng quen biết thật rộng. Thế là cùng thương lượng với ca ca, trực tiếp biểu hiện muốn giành công, khiến phụ hoàng cảm thấy mình thông đồng với nhạc phụ muốn nắm lấy cơ hội này, khiến phụ hoàng không vừa lòng, ngược lại sẽ không giao nhiệm vụ này cho mình.

Hai huynh đệ hạ triều, vẫn không trao đổi với nhau lời nào như cũ, ra khỏi cung rồi thì chia ra hai đường.

“Hằng Chi, biện pháp ngươi dạy ta thật sự có tác dụng.” Cảnh Thiều lại chạy tới Hồi Vị Lâu, thấy Tiêu Viễn thì hưng phấn ra sức vỗ vai hắn. Tuy hôm qua bỏ dở nửa chừng, nhưng tổng thể vẫn tiến triển được một bước.

Đáng thương cho Tiêu thị lang cả đời làm thư sinh, bị Vương gia luyện côn quanh năm vỗ suýt nữa hộc máu, mặt thì vẫn cười thoải mái, “Đúng vậy, lời ta nói tuyệt đối hữu dụng.” Sau đó lại kéo lấy Cảnh Thiều vừa ăn bánh bao vừa khoe khoang mình đã dùng

https://thuviensach.vn

phương pháp dịu dàng để vị thê tử cao to uy mãnh thoải mái dưới mình thế nào.

Chu Cẩn mặc áo ngoài màu hồng phấn đứng sau cửa bất đắc dĩ thở dài, ra hiệu bảo tiểu nhị bưng cháo ra cho hai người. Đêm qua đã ức hiếp tướng công nhà mình quá triệt để, tốt nhất đừng ra trước mặt làm hắn giận thêm, huống chi y phục trên người mình thật sự quá mất mặt, tốt nhất là hôm nay bớt gặp người ngoài.

Sáng sớm Mộ Hàm Chương thức dậy thấy chỗ cạnh mình đã lạnh, mới giật mình nhận ra mình ngủ quên, không hầu hạ phu quân, không khỏi có chút ảo não, lần này hẳn là người đó đã nổi giận thật rồi?

Cảnh Thiều ra ngoài hết một ngày, cả cơm trưa cũng không về ăn.

Mộ Hàm Chương xử lý xong những chuyện quan trọng thì bắt đầu ôm sổ sách ngồi ngẩn người, không làm sao xem tiếp được nữa. Đến khi Vân Trúc đến báo, nói nhà vú nuôi đã dọn đến mới hoàn hồn lại vội vàng chạy đi.

Các hạ nhân ở trong các gian phòng dài và vài biệt viện nhỏ giữa hai viện đông tây và cửa sau, Đa Phúc đặc biệt dặn dò dọn một gian ba phòng nhỏ cho nhà vú nuôi của Vương phi sử dụng. Chu nãi nãi vui mừng dọn dẹp phòng, đến khi thấy Mộ Hàm Chương mặc hoa phục, thẳng lưng bước vào thì lại không nhịn được rớm nước mắt.

“Đêm qua thiếu gia ngủ không ngon sao.” Ôn chuyện một lúc lâu, Chu nãi nãi cầm tay Mộ Hàm Chương chăm chú quan sát sắc mặt hắn.

“Ưm.” Mộ Hàm Chương lơ đãng đáp một tiếng.

“Chẳng lẽ là Vương gia…” Chu nãi nãi lo lắng nhìn tiểu thiếu gia mình chăm sóc từ nhỏ, sống đã lâu như vậy, đương nhiên hiểu được nhiều chuyện. Chuyện hoan hảo giữa nam tử, người nhận sẽ tương đối cực khổ, thấy sắc mặt hắn không được tốt, đoán là đêm qua hắn đã chịu khổ rồi, đau lòng đến mức lại sắp rơi lệ.

https://thuviensach.vn

“Không phải lỗi của Vương gia.” Mộ Hàm Chương thấy vú nuôi hiểu lầm, vội giải thích, “Vương gia rất tốt với con.” Không biết tại sao, hắn không muốn người thân của mình hiểu lầm Cảnh Thiều.

Thấy vú nuôi không tin, , Mộ Hàm Chương thở dài, “Là tại con… làm Vương gia giận.”

Cảnh Thiều cả ngày không về nhà, thật sự không phải cố ý, vốn hắn dự định bỏ luôn việc đến Binh bộ điểm danh, về nhà ăn cơm trưa ngủ trưa các thứ, nhưng vừa ăn nhờ xong bữa sáng thì đã bị thị vệ từ biệt viện ngăn lại, nói Nhậm Phong có việc gấp cần tìm hắn.

Nhậm Phong vốn là người giang hồ, danh tiếng cũng không tệ, nhưng trong nhà có mẹ già đã lớn tuổi, lăn lộn giang hồ thật sự không an lòng, cho nên rửa tay chậu vàng theo Cảnh Thiều, chăm chỉ kiếm tiền phụng dưỡng mẫu thân, rồi thành thân. Ở nơi đầy gió tanh mưa máu như giang hồ, không nhiều người kiếm được tiền. Cho nên, khi Nhậm Phong công bố tin Thành Vương chiêu mộ nhân tài thì đã có rất nhiều người nhanh chóng đến hưởng ứng, mà nguyên nhân Nhậm Phong vội vã đến tìm Cảnh Thiều hôm nay, là vì có một nhân vật khá có danh tiếng trong giang hồ xuất hiện trong số những người đến hưởng ứng.

Khi Cảnh Thiều giải quyết xong chuyện ở biệt trang về đến nhà thì đã qua giờ cơm chiều, Vương phi nhà mình vẫn còn đang ngồi trước bàn cơm ngẩn ngơ.

Hôm nay vú nuôi nói với hắn, Thành vương dù sao cũng chỉ là một nam nhân bình thường, hơn nữa đang vào tuổi khí huyết bừng bừng, dù có sủng ái hắn thế nào, cũng không thể chịu được chuyện hắn ba lần bảy lượt từ chối mình. Hắn không thích các cơ thiếp trong Tây Uyển, thì cũng còn vô số người trong kinh thành chờ được bò lên giường hắn, rồi sẽ có một ngày hắn thích người khác…

Nghĩ đến cảnh sau này Cảnh Thiều sẽ cười dịu dàng với người khác, Mộ Hàm Chương lại cảm thấy trong lòng đau nhói, thế là lại chìm đắm trong suy tư, cả khi Cảnh Thiều đi đến sát bên cạnh cũng không phát hiện.

https://thuviensach.vn

Khổ quá, chồng đi có một hôm mà chạy khắp phủ ngồi ngẩn ngơ =))))))))))

https://thuviensach.vn

Chương 021 Cơ hội

Hiếm có một lần Cảnh Thiều được thấy Vương phi nhà mình ngẩn người, thấy rất thú vị, liền lén đi đến nhân lúc người ta không đề phòng, hôn lên đôi môi đang mím nhẹ kia một cái.

“A!” Mộ Hàm Chương giật mình, thấy là Cảnh Thiều, không nhịn được trừng hắn một cái: “Vương gia đang làm gì vậy?”

“Hiếm thấy ngươi ngẩn người một lần.” Cảnh Thiều cười ngồi xuống cạnh hắn, Chỉ Hề dọn canh và cơm ra cho hai người xong thì lui xuống.

Mộ Hàm Chương bưng chén canh lên, im lặng uống một ngụm, canh hôm nay có vị tươi ngon rất đặc biệt.

“Quân Thanh, có muốn học ám khí không?” Cảnh Thiều ăn vài đũa, thấy Mộ Hàm Chương chỉ bưng chén uống canh, liền gắp cho hắn một ít thịt cá.

“Ám khí?” Mộ Hàm Chương nhìn hắn hơi ngạc nhiên, “Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc này?”

“Trên giang hồ có một hiệp khách giỏi dùng ám khí, người giang hồ gọi hắn là Quỷ Cửu Đao.” Cảnh Thiều cười cười, nghĩ đến dung mạo người đó, quả thật rất giống quỷ, “Hôm nay người đó đến biệt viện hưởng ứng lệnh triệu tập.”

Tuy Mộ Hàm Chương chưa từng nghe tên Quỷ Cửu Đao, nhưng nếu đã là hiệp khách nổi tiếng trên giang hồ, sao lại đầu quân vào trướng của một Vương gia, không phải những người đó luôn muốn tránh xa triều đình sao?

Cảnh Thiều cười cười, thấy hắn thích uống canh, liền múc thêm cho hắn một chén nữa, “Hiện nay lăn lộn giang hồ chẳng kiếm được bao nhiêu bạc, nếu những đại hiệp này không muốn làm những chuyện như giết người cướp của, cuộc sống sẽ vô cùng túng quẫn.”

https://thuviensach.vn

Truyền thuyết nói khoảng mấy trăm năm trước, võ lâm thật sự rất phồn vinh, võ lâm minh chủ ngày ấy thậm chí có thể đối kháng với triều đình. Nhưng mà, đến hiện tại thì tuyệt thế võ công đó đã thất truyền rồi, kẻ được xưng là võ lâm cao thủ cũng chỉ tương đương với nhất phẩm thị vệ trong cung, huống chi người có võ công tốt đa số đều đi thi võ, không có mấy cao thủ võ lâm thật sự.

Nhưng một ít kì nhân dị sĩ vẫn còn tồn tại được, chẳng hạn như người chuyên dùng ám khí như Quỷ Cửu Đao.

“Ám khí phải luyện từ nhỏ, huống chi ta không luyện được nội lực, dù có học giỏi đến mấy thì uy lực cũng sẽ giảm nhiều.” Mộ Hàm Chương nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu từ chối.

Cảnh Thiều gật đầu, trong lòng thì suy nghĩ hôm khác bảo Quỷ Cửu Đao làm ra vài món ám khí không cần nội lực để Quân Thanh phòng thân.

Dùng cơm chiều xong, hai người ngồi trên giường la hán uống trà, đang nói chuyện, chợt “xoảng” một tiếng, chén trà trong tay Mộ Hàm Chương đột nhiên rơi xuống đất.

“Quân Thanh?” Cảnh Thiều vội đặt chén trà trong tay xuống, nắm lấy đôi tay run bần bật của Mộ Hàm Chương, “Làm sao vậy?”

“Ta… Ưm…” Sắc mặt Mộ Hàm Chương tái nhợt đi, đứng bật dậy, nhưng chân lại nhũn xuống suýt chút nữa té ngã, được Cảnh Thiều ôm chầm lấy.

Nhịp thở của người trong lòng bắt đầu nhanh hơn, thái dương cũng rịn mồ hôi, Cảnh Thiều lo cuống cuồng, quay ra cửa hô lớn: “Đa Phúc, mau đi gọi thái y!”

“Không… không cần…” Mộ Hàm Chương dựa vào người hắn, cắn mạnh vào lưỡi một cái để mình tỉnh táo lại, “Là… xuân dược!”

“Cái gì?” Đầu Cảnh Thiều kêu “bong” một tiếng, đang yên lành tại sao lại trúng xuân dược?

Đa Phúc bị gọi đến vừa kịp lúc nghe được câu này, vội quỳ xuống, “Vương gia! Nô… nô tỳ…”

https://thuviensach.vn

“Tra! Trong vòng một canh giờ, điều tra rõ ràng cho ta!” Cảnh Thiều rống lớn, rồi bế người trong lòng lên đi vào nội thất.

Đa Phúc lau mồ hôi trên trán, xoay người ra ngoài triệu tập thị vệ.

Sau khi Cảnh Thiều xác định ngoài thân thể nóng lên thì không còn triệu chứng trúng độc nào khác thì liền giúp hắn cởi áo ngoài, đặt hắn lên giường.

“Ta không sao… ư…” Mộ Hàm Chương khó chịu cắn môi, một tay siết chặt gối đầu, nhìn Cảnh Thiều cầu xin, “Muỗng Nhỏ, ngươi có thể… ra ngoài trước một chút… ưm…”

Cảnh Thiều nhìn người mặt đỏ hồng, nằm trên giường thở dốc trước mặt, cảm giác bụng dưới căng chặt, nhịn không được vồ đến, “Quân Thanh, đừng sợ, ta giúp ngươi giải dược tính rồi sẽ không khó chịu nữa.”

“Ta… ưm…” Mộ Hàm Chương trừng Cảnh Thiều một cái, hắn trúng xuân dược, không phải nhuyễn cân tán, vẫn còn sức, hơn nữa sức còn tương đối dồi dào, vốn đâu có cần người khác giúp?

Cảnh Thiều cười cười, lo lắng qua đi, chuyện đêm nay hắn cũng đã đoán được là thế nào rồi, ngoài giận dữ, còn có chút vui mừng, có lẽ đây là một cơ hội tốt…

Đưa tay nắm chặt bàn tay đang siết chặt gối đầu, quấn chặt những ngón tay mềm mại thon dài vào tay mình, Cảnh Thiều hạ người cắn vành tai đỏ bừng, bàn tay kia thì thần tốc cởi dây thắt lưng áo trong, đặt bàn tay lành lạnh lên bờ ngực hồng hồng, đè lên một hạt đậu ra sức trêu chọc.

“A… đừng…” Hiện tại thân thể Mộ Hàm Chương cực kì nhạy cảm, làm sao chịu được bị đối xử như vậy?

“Quân Thanh, đừng sợ, ta không làm đến bước cuối cùng, tin tưởng ta.” Cảnh Thiều ghé sát tai hắn dùng giọng nói hơi khàn an ủi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người bên dưới, dịu dàng mà nghiêm túc đối diện với hắn.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương lặng yên nhìn vào mắt Cảnh Thiều, nhớ đến lời vú nuôi nói hôm nay, một thiên chi kiêu tử như thế này, lại vì mình mà kiềm chế biết bao lần. Không muốn ánh mắt dịu dàng này nhìn về phía người khác, vậy bản thân phải làm gì… Đối với người này, bản thân, không phải không có cảm giác… Trong lòng thông suốt rồi, trước mắt đột nhiên cũng rộng mở, Mộ Hàm Chương chầm chậm nhả cánh môi dưới bị cắn chặt ra, gật nhẹ đầu.

Cảnh Thiều như được lệnh ân xá, hôn lên đôi môi đã bị cắn hằn dấu răng, một tay an ủi hạt đậu nhỏ tội nghiệp, tay kia luồn xuống bên dưới, nhẹ nhàng cầm lấy Tiểu Quân Thanh đang hăng hái vì dược tính dưới lớp lụa trắng như tuyết.

“Ưm…” Khoái cảm tấn công đột ngột làm Mộ Hàm Chương ngửa đầu ra, Cảnh Thiều thuận thế cắn lên hạt hầu kết đang hoạt động lên xuống, đồng thời tay cũng mạnh hơn.

Hai tay siết chặt lấy vai Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương chầm chậm nhắm mắt lại, một giọt lệ trong suốt chảy xuống khóe mắt vì cảm giác kịch liệt quá sức chịu đựng.

May là thứ xuân dược đó chỉ khiến nam nhân hưng phấn, không có hiệu quả gì khác, đến khi Tiểu Quân Thanh phun ra tinh hoa thì dược tính cũng tiêu thất đại khái. Cảnh Thiều hôn hôn vầng trán đẫm mồ hôi của người trong lòng, đặt hắn lên gối, hung hăng hôn thêm một lúc rồi mới hít sâu vào, ngồi lên.

“Muỗng Nhỏ, ngươi…” Mộ Hàm Chương mở mắt ra, kéo Cảnh Thiều đang định đứng lên lại, khi nãy hắn rõ ràng cảm giác được người này cũng có phản ứng.

“Ta đến tịnh phòng một chút.” Cảnh Thiều muốn vào bồn nước giải quyết vấn đề của bản thân.

“Ta… ta giúp ngươi…” Mộ Hàm Chương mím môi, khuôn mặt tuấn mỹ vừa thoáng dịu xuống lại đỏ bừng lên.

“Quân Thanh…” Cảnh Thiều mừng rỡ nhìn hắn, sau đó nhân lúc người ta chưa kịp hối hận, thần tốc cởi sạch y phục, kéo bàn tay

https://thuviensach.vn

thon dài xinh đẹp cầm lấy Tiểu Muỗng Nhỏ. Ôm lấy khuôn mặt xoay đi vì xấu hổ, tìm hôn lên đôi môi mềm mại.

Thoáng chốc, màn đỏ chăn ấm, nào còn biết đêm nay đêm gì.

Ức hiếp hắn gần một canh giờ, Cảnh Thiều ôm người vẫn đang thở dốc vào lòng, thỏa mãn nằm trên giường, vỗ về mái tóc dài mềm mượt.

Mộ Hàm Chương vùi mặt vào lồng ngực rộng, yếu ớt trừng hắn một cái. Khi nãy người lại đánh lén nhân lúc hắn không chú ý, làm hại mình lại ra thêm một lần nữa cùng hắn. Hiện tại cảm thấy sức lực cả người đều như bị rút cạn, uể oải không muốn nhúc nhích.

“Nếu ngươi mệt thì ngủ trước đi, ta ra ngoài xử lý việc này.” Cảnh Thiều hớn hở ôm thê tử tắm rửa, tiện tay cầm một bộ y phục mặc lên đi ra ngoài.

“Ta cùng đi với ngươi.” Mộ Hàm Chương khoác áo ngoài lên, lần này vốn là chuyện trong phủ, phải do hắn xử lý mới đúng.

Bên ngoài người đứng đầy phòng, một nữ tử xõa tóc quỳ giữa phòng đang la khóc, Đa Phúc thấy Cảnh Thiều bước ra, len lén thở phào.

“Vương gia! Vương gia! Không phải nô tỳ làm, thật sự không phải nô tỳ!” Nữ tử xõa tóc kia lao đến, quỳ dưới chân Cảnh Thiều nắm vạt áo hắn, là Lý di nương!

“Nô tỳ đã tra xét, thuốc được pha trong canh, là xuân dược tráng dương, theo hoa sách, hôm nay đến Lý di nương thị tẩm.” Đa Phúc báo cáo kết quả điều tra.

Canh được nấu ở trù phòng rồi bưng lên bàn, không có vấn đề gì, vậy nghĩa là thuốc được cho vào khi đã canh đã dọn lên bàn, người có thể tiếp xúc chỉ có vài nha hoàn thiếp thân hầu hạ trong ngọa phòng Đông Uyển.

***_tịnh phòng**: phòng tắm*

https://thuviensach.vn

---

hậu quả đến rồi, bây giờ thêm phần “Tiểu Tiểu Chước” nữa :))) lần này không mở vote đâu, xấu hổ lắm, các cưng comt góp ý nha, Tiểu Tiểu Chước là không được rồi, chỉ còn Tiểu Muỗng Nhỏ, Muỗng Nhỏ Nhỏ, Muỗng Nhỏ bé, Muỗng Nhỏ con hay Muỗng Nhỏ em gì đó, cái nào được comt nhiều nhứt sẽ lụm xài :3

https://thuviensach.vn

Chương 022 Trò hề

Nha hoàn bên người có vấn đề, việc này nghiêm trọng hơn tiểu thiếp dùng thủ đoạn để tranh sủng rất nhiều!

Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn Lý thị đang quỳ trên mặt đất, nam thê vào cửa, nhi tử thiếp thất sinh ra chỉ là thứ trưởng tử, tuy không thể kế thừa tước vị, nhưng có thể thừa kế đại bộ phận gia sản, cũng khó trách các thiếp thất sốt ruột. Chỉ là, dường như bọn họ đã quên, thứ xuân dược tráng dương đó không chỉ có tác dụng với Vương gia, mà cũng có tác dụng không thua kém với vị Vương phi là nam nhân… Trong lòng len lén mừng trộm.

“Đa Phúc, theo quy tắc trong phủ, chuyện này xử lý thế nào?” Mộ Hàm Chương ngồi cạnh Cảnh Thiều, nghĩ thầm thiếp thất trong vương phủ thật đúng là to gan, chẳng bao giờ thấy được những chuyện này trong phủ Bắc Uy Hầu.

“Bẩm Vương phi, thiếp thất lén dùng xuân dược, loạn côn đả tử.” Đa Phúc nhăn nhó cái mặt bánh bao, thành thật trả lời. Quy tắc này, là do trắc phu nhân định ra, vốn chỉ là đưa vào am tu hành.

“Vương gia, thật sự không phải nô tỳ! Nô tỳ theo Vương gia năm năm, chưa từng dùng thủ đoạn này!” Lý thị nghe đến loạn côn đả tử lập tức gào thét.

Cảnh Thiều mất kiên nhẫn cau mày nhìn Lý thị gào khóc, phẩy tay, “Kéo ra ngoài.”

“Khoan đã.” Mộ Hàm Chương ngăn thị vệ kéo nàng ta ra, bước chậm đến trước mặt Lý thị, không nhìn đến nữ nhân đang quỳ, chỉ lạnh lùng đi vòng trước mặt các hạ nhân, “Lý di nương hầu hạ Vương gia nhiều năm, quen biết trong phủ hiển nhiên rất rộng, theo bản phi biết, chỉ tính nha đầu trong Đông Uyển, đã hết một nửa có quan hệ thân thiết với Lý di nương.” Hàm ý là, chuyện lần này dù có làm cách nào nàng ta cũng không thoát được. Đây là lần đầu tiên

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương xưng “bản phi”, giọng nói ôn hòa êm tai mang theo chút uể oải sau khi thỏa mãn lại khiến người khác sợ đến run rẩy.

Vì điều tra chuyện này, Đa Phúc đã tập hợp tất cả mọi người trong vương phủ lại, các nha hoàn ở Đông Uyển trên cơ bản đều có mặt, nghe vậy thì quỳ sụp xuống không dám lên tiếng, người không thân với Lý di nương mừng thầm, quan hệ thân thiết thì thấp thỏm lo sợ, kẻ từng nhận được ưu đãi thì trán ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lý thị không ngờ đến chuyện này sẽ nghiêm trọng như vậy, hơn nữa vị Vương gia mình hầu hạ nhiều năm lại không hề nhớ tình cũ, đã sớm sợ choáng váng, run rẩy dập đầu, “Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ bị làm mờ mắt, đây đều là ý của trắc phu nhân! Vương phi khai ân, tha cho nô tỳ một mạng!” Lúc này Lý thị mới nhận ra được, đây là kế một tên hai nhạn của trắc phu nhân, nếu thành công, thì có thể khiến cả phủ biết chuyện Vương gia và Vương phi chỉ là phu thê hữu danh vô thực; nếu không thành, thì có thể nhân cơ hội này diệt trừ một tiểu thiếp chướng mắt là mình. Sao mình lại hồ đồ, nghe lời ả ta khuyên chứ?

“Tiện nhân!” Cảnh Thiều hừ lạnh, giận dữ ném chén trà trong tay đi, chén trà vỡ nát ngay trước mặt Lý di nương, “Đi mang Tống Lăng Tâm đến đây!”

Đa Phúc bảo hai nha hoàn đến Tây Uyển, gọi trắc phu nhân vẫn đang bị cấm túc đến.

“Cho dù là ý của trắc phu nhân, kẻ dám hạ dược cũng chỉ có Lý di nương ngươi.” Mộ Hàm Chương cười lạnh tiếp tục phân tích, chuyện này tuyệt đối không thể cho qua dễ dàng, trong cả vương phủ hiện tại cực kì không ổn, hôm nay hạ xuân dược, ngày mai có lẽ là độc dược. Nếu Cảnh Thiều đã để mình quản vương phủ, thì mình phải cho hắn một ngôi nhà an toàn không phải lo lắng đề phòng!

Lý thị muốn biện bạch, ngẩng đầu nhìn đôi mắt như có thể nhìn thấu tất cả của Mộ Hàm Chương, môi mấy máy nhưng lại chẳng nói được nên lời, bản năng mách bảo lúc này nếu không nói thật kết quả sẽ càng thê thảm hơn, nhưng lại biết nếu nói thật cũng sẽ là mất mạng.

https://thuviensach.vn

“Nếu Lý di nương nói ra độc làm thế nào để vào canh của Vương gia, sẽ tha cho ngươi một mạng.” Mộ Hàm Chương xoay người đến ngồi lại cạnh Cảnh Thiều, Lý di nương nhìn hai người ngồi trên thượng vị không dám tin, Mộ Hàm Chương thấy nàng ta không tin, liền xoay sang nhìn Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều cười nhẹ đáp lời hắn, “Chuyện trong phủ, ngươi làm chủ là được.”

Lý di nương nghe được câu này, như được uống thuốc an thần, run rẩy đưa tay, chỉ vào một người giữa nhóm hạ nhân, Mộng Hề.

“Vương gia, không phải nô tỳ, nô tỳ oan uổng! Cơm canh vốn không phải do nô tỳ quản!” Mộng Hề nghe những lời hai người nói vốn đã toát mồ hôi lạnh cả người, thấy mình bị chỉ ra, cả người mềm nhũn, quỳ xuống bò tới ba bước.

Việc trong Đông Uyển, Mộ Hàm Chương đã phân công từ ngày thứ hai vào phủ, bưng trà rót nước thuộc về Mộng Hề, đèn nến màn giường thuộc Diệu Hề, thức ăn là phần của Chỉ Hề, Lan Đình và Lan Hiên phụ trách đốc thúc quét nhà, giặt xếp y phục. Mộng Hề nói lời này, hàm ý là do Chỉ Hề làm.

Chỉ Hề vẫn im lặng không nói gì, là vì còn nhớ tình tỷ muội cùng một phòng, không giúp được cũng không muốn lạc tỉnh hạ thạch, bây giờ người này lại hoàn toàn không nể mặt, bản thân cũng không cần thương xót nàng ta, liền bước tới, quỳ lạy Mộ Hàm Chương, nói: “Hôm nay là do nô tỳ sai sót, hôm nay Diệu hề không được khỏe, khi nô tỳ dọn bàn xong Vương phi vẫn còn trong tiểu thư phòng, nô tỳ nhờ Mộng Hề đi mời, nàng ta lại nói Vương phi không thích mình, nô tỳ không nghĩ nhiều liền nhờ Mộng Hề ở lại xem chừng thức ăn. Đều tại nô tỳ sơ sót mới xảy ra chuyện, xin Vương phi trách phạt.”

Mộng Hề nghe vậy, không khỏi bắt đầu gào thét, mắng Chỉ Hề ngậm máu phun người, Chỉ Hề chỉ im lặng đáp lại.

Mộng Hề lắm điều, người thường đưa tin tức tới Tây Uyển cũng là nàng ta, vì không phải việc lớn gì nên cũng chưa từng bị trách mắng, Mộ Hàm Chương hạ mắt, chuyện đã rất rõ ràng rồi, còn về việc thuốc từ đâu đến, sau này tra xét cũng không muộn. Cầm chén

https://thuviensach.vn

trà trên bàn lên, thong thả nhấp một ngụm, chậm rãi nói, “Kéo Mộng Hề ra ngoài, đánh chết!”

“Không~ Vương phi tha mạng! Vương phi! Vương gia! Nô tỳ đã hầu hạ Vương gia nhiều năm! Vương gia!” Mộng Hề giãy giụa rồi cũng bị kéo ra, không bao lâu, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng vào, khi Tống Lăng Tâm chạy vội đến Đông Uyển vừa lúc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt liền tái nhợt.

Không để tâm đến tiếng khóc trong sân, Mộ Hàm Chương chỉ thong thả uống trà, Cảnh Thiều nhìn Quân Thanh lúc này, chỉ cảm thấy khí thế sát phạt quyết đoán của hắn đẹp đến không gì sánh được! Mộ Hàm Chương cảm nhận được ánh mắt người kia nhìn mình, trong lòng có chút bất an, có phải hắn cảm thấy mình quá lạnh lùng tàn nhẫn? Lặng lẽ siết chặt ống tay áo, chầm chậm xoay đầu sang, đối diện với đôi mắt đẹp đầy dịu dàng lẫn tán thưởng của hắn, không khỏi thở phào. Sao lại quên mất, trên chiến trường người này giết vô số người, sao lại không hiểu được lần này hắn làm như thế là vì điều gì?

Thấy Tống thị đã đến, Mộ Hàm Chương đặt chén trà xuống, thong thả quét mắt hết một vòng các hạ nhân, đứng lên, “Nếu đã là hạ nhân trong vương phủ, thì phải biết tuân thủ bổn phận, Vương gia nhân từ chưa từng bạc đãi hạ nhân, nên các ngươi cho là có thể tự tung tự tác sao?”

“Nô tỳ không dám!” Các hạ nhân lập tức quỳ xuống, dập đầu sát đất biểu thị sợ hãi.

“Đêm nay tất cả mọi người ra sân đứng một canh giờ, mở to mắt nhìn, về sau, nếu có kẻ cả gan phạm thượng, thì đó chính là kết quả của các ngươi!” Mộ Hàm Chương nói xong, không bảo mọi người đứng lên, ánh mắt chuyển đến phía Lý di nương đã mềm nhũn người, “Đa Phúc, ngươi đi sắp xếp, ngày mai đưa Lý di nương vào am, xuống tóc tu hành.”

“Dạ!” Đa Phúc là người duy nhất đứng, vội gập người nhận lệnh.

Tống Lăng Tâm nghe vậy, thầm thở phào, nghĩ lại chuyện mình kích động Lý thị bất quá chỉ là một câu nói không ai chứng minh

https://thuviensach.vn

được, xem tình hình này, gọi mình đến hơn nửa cũng chỉ là để hù dọa một chút mà thôi.

Sự thật cũng chính là như vậy, Mộ Hàm Chương quả thật không có chứng cứ, liền đưa mắt nhìn Cảnh Thiều, hỏi ý hắn.

Cảnh Thiều nhíu mày, hiện tại nhìn trắc phu nhân thật sự là thấy trăm chỗ không vừa mắt, mấy hôm nay trên triều hắn bị động như thế, hoàn toàn là nhờ phúc của ả trắc thất lắm điều này và vị phụ thân tự tung tự tác của ả ta! Liền hừ lạnh một tiếng, “Tống thị nhiễu nhương thị phi, tự tiện đưa tin tức ra ngoài, ngày mai bổn vương sẽ thỉnh chỉ, hàng làm thiếp phi!”

Mặc kệ Tống Lăng Tâm gào khóc, Cảnh Thiều đau đầu đứng lên, nữ nhân trong phủ, không một ai biết an phận, đời này mình muốn sống thêm vài năm, thì phải tránh xa những tai họa này. Đưa mắt nhìn Vương phi khoác y phục thuần trắng nhà mình, khuôn mặt tuấn mỹ ôn hòa điềm tĩnh, đột nhiên có cảm giác như cả thế gian phủ đầy ô trọc, chỉ còn một dòng nước trong. Nhịn không được đưa tay kéo người ta lại ôm vào lòng, phẩy tay bảo Đa Phúc dẫn người ra sân nhìn Mộng Hề chịu tội, bản thân thì đem Vương phi nhà mình về phòng.

Từ ngày đó trở đi, đã xác lập địa vị chính thê không thể lay chuyển của Mộ Hàm Chương trong vương phủ. Cả vương phủ hỗn loạn, trong vài tháng tiếp theo, từng bước được Mộ Hàm Chương sửa trị thành trật tự ngăn nắp, vương phủ như đầm rồng hang hổ với Cảnh Thiều đời trước, cuối cùng cũng trở thành nơi có thể ngủ yên.

Trên triều, việc phái ai đi chinh phạt Nam Man đã được tranh luận suốt mấy ngày, Hoành Chính đế vẫn im lặng không nói ra ý mình.

Khi Cảnh Thiều đến Bộ binh điểm danh, âm thầm để lộ đây là cơ hội tốt để lập công, bản thân rất muốn giành lấy.

Cảnh Sâm đưa tin đại hoàng tử và tam hoàng tử đều muốn lãnh binh đến chỗ tứ hoàng tử vẫn còn đang bị cấm túc.

https://thuviensach.vn

Các bên tranh chấp không thôi, ba vị hoàng tử trên triều thì im lặng không nói gì.

“Hoàng tử xuất chinh, thật sự rất có tác dụng trấn an lòng dân, giáo hóa người Man.” Hoành Chính đế đưa mắt nhìn ba nhi tử dưới điện, đại hoàng tử cúi đầu không thấy sắc mặt, ánh mắt nhị hoàng tử trầm tĩnh sáng trong, Thành Vương nhíu mày có vẻ không vui, “Ba con người nào nguyện ý đi?”

Hoành Chính đế nhớ đến lời Hoàng hậu nói đêm qua, trong lòng lại thấy phiền, nói cái gì “Tam hoàng tử bướng bỉnh bất tuân, công cao ắt sẽ có phản tâm, đại hoàng tử xuất thân thấp kém, nhị hoàng tử chỉ là thư sinh, mà tứ hoàng tử thân là con trưởng lại không có công trạng.” Trong thiên hạ không có phụ mẫu nào cảm thấy con mình không tốt, Hoành Chính đế thân là đế vương, nhi tử của mình bản thân dạy bảo thế nào cũng được, nhưng lại không chịu được dù chỉ một câu không hay của người khác.

“Nhi thần nguyện ý đi!” Đại hoàng tử nghe vậy, lập tức bước ra.

Mọi người lập tức tập trung nhìn qua, Cảnh Sâm bình thản, Cảnh Thiều im lặng.

“Cảnh Thiều, sao con không muốn đi nữa?” Hoành Chính đế nhíu mày, không phải mấy hôm trước đứa con này còn nói đó là cơ hội tốt để lập công sao?

“Khởi bẩm phụ hoàng, mấy hôm trước nhi thần gặp một đạo sĩ giang hồ, hắn bốc cho nhi thần một quẻ, nói nhi thần trong ba tháng tới không được dẫn binh, xuất chinh tất bại.” Cảnh Thiều nghiêm túc nói, “Nhi thần không thể vì tham công nhất thời mà làm ảnh hưởng đến uy nghiêm của Đại Thần!”

“Xằng bậy!” Hoành Chính đế vỗ mạnh tay ghế dưới long bào.

Cảnh Thiều vội quỳ xuống, “Nhi thần ngu muội, phụ hoàng bớt giận.”

Hoành Chính đế giận đến thở gấp, “Nếu đã biết mình ngu muội, thì quay về chép “Binh thư” mười lần, chưa chép xong không được thượng triều!”

https://thuviensach.vn

“Dạ.” Cảnh Thiều dập đầu nhận phạt, các đại thần cùng liếc mắt, Thành Vương này thật đúng là phá quán tử phá suất.

“Truyền ý chỉ của trẫm, đại hoàng tử Cảnh Vinh dẫn binh diệt phản tặc Nam Man, ba ngày sau khởi hành!” Hoành Chính đế hạ chỉ, trừng Cảnh Thiều vẫn đang quỳ thêm một cái rồi vẫy tay áo bỏ đi.

Không quan tâm đến những đại thần đang nhỏ giọng bàn luận phía sau, Cảnh Thiều ủ rũ ra khỏi hoàng cung, về vương phủ, ủ rũ ủn đầu vào lòng Vương phi nhà mình.

“Làm sao thế này?” Mộ Hàm Chương đặt sổ sách trong tay xuống, vỗ vỗ ai đó đang dụi dụi dụi trong ngực mình.

“Quân Thanh, ta bị phụ hoàng phạt, một khoảng thời gian tới không thể lên triều.” Cảnh Thiều vùi mặt vào ngực người ta, “Chúng ta đến biệt viện ít lâu đi, biệt viện có suối nước nóng, mỗi ngày không phải tắm trong bồn.”

“…” Mộ Hàm Chương bất lực nhìn vị nào đó đang vùi trong lòng mình len lén kéo rộng vạt áo mình, biệt viện và suối nước nóng có lẽ mới là thứ hắn muốn nói?

*_**loạn côn đả tử**: dùng gậy đánh đến chết.*

*_**thượng vị**: ghế trên*

*_**lạc tỉnh hạ thạch**: thừa cơ hãm hại khi người khác gặp nguy*

*_**giáo hóa**: giáo dục cảm hóa*

*_**phá quán tử phá suất**: không có trách nhiệm, khi sự việc đã bị làm hỏng thì trực tiếp dùng thái độ bất cần, tùy tiện bỏ mặc nó tiếp tục phát triển hoặc dù kết quả không tốt cũng không quan tâm, không cần tiến bộ*

https://thuviensach.vn

Chương 023 Hội chùa

“Trong phủ còn rất nhiều việc, huống chi phụ hoàng phạt ngươi, ngươi lại chạy ngay đến biệt viện chơi, chẳng phải sẽ khiến người khác chỉ trích sao?” Mộ Hàm Chương thở dài, khẽ đẩy người trong lòng ra, lại cầm sổ sách lên tiếp tục xem.

Cảnh Thiều thuận thế nằm up xuống ghế dài, “Phụ hoàng bắt ta chép “Binh thư” mười lần, ít nhất cũng một tháng mới xong, dù sao cũng không thể cứ trốn trong phủ đúng không?”

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một cái rồi chỉ xem như không nghe thấy, đặt quyển sổ sách đã kiểm tra xong qua một bên, chuyển sang cầm một tờ danh sách vương phủ lên xem, “Có một chuyện phải hỏi ý ngươi.”

Tuy chuyện Lý thị hạ độc đã được giải quyết, nhưng hôm nay mới tra rõ thuốc từ đâu đến, tên của các hạ nhân có tham dự đều bị ghi ra, chỉ là có một người tương đối đặc biệt.

“Nghiên Cơ?” Cảnh Thiều nghe thấy tên này, không khỏi nhíu mày, “Chuyện này tạm thời để lại, chờ ba ngày sau hoàng huynh xuất chinh rồi sẽ xử lý.” Liễu Nghiên Cơ là do đại hoàng tử tặng, tuy điều tra rõ nàng ta có vấn đề, nhưng xử lý vương cơ đại hoàng tử tặng ngay vào lúc hắn xuất chinh, khó tránh người khác đàm tiếu.

“Ta có một ý.” Mộ Hàm Chương mím môi, nhìn Cảnh Thiều, hơi do dự, “Vương gia thật sự chưa từng chạm vào nàng ta?”

Cảnh Thiều ngồi lên, xấu hổ dụi mũi, “Ta lừa ngươi chuyện này làm gì?”

“Ý của thần là, lệnh cấm túc của tứ hoàng tử tháng sau là hết, Vương gia thân là huynh trưởng đương nhiên phải tặng lễ.” Mộ Hàm Chương hạ mắt, thong thả nói.

Mắt Cảnh Thiều sáng lên, “Ý ngươi là, tặng nàng ta cho Cảnh Du?” Cơ thiếp dưới thiếp phi đều có thể tặng cho người khác, nếu

https://thuviensach.vn

đã là mối họa đại hoàng tử tặng cho hắn, hắn hoàn toàn có thể tặng lại cho người khác, tuy mấy năm nay đại hoàng tử và tứ hoàng tử thường xuyên qua lại, nhưng cũng là bằng mặt không bằng lòng, có được nguồn tin sẵn có như vậy, hắn không tin đại hoàng tử không dùng.

Chiêu họa thủy đông di này thật sự quá xuất sắc!

“Quân Thanh, ngươi thật sự quá thông minh!” Cảnh Thiều kích động ôm Vương phi nhà mình vào lòng hôn hôn hôn hôn.

“Vương gia…” Mộ Hàm Chương đẩy hắn ra, hai vành tai hồng hồng, đang nói chuyện nghiêm túc, sao đột nhiên người này lại như vậy?

Kết quả thương lượng cuối cùng của hai người là, xử lý toàn bộ hạ nhân tham gia đưa thuốc lần này, tạm thời chưa xử lý Nghiên Cơ, chờ đến trung tuần tháng ba tứ hoàng tử hết lệnh cấm túc sẽ tặng nàng ta sang.

Buổi trưa, Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình sung sướng ngủ trưa, rồi theo hắn vào tiểu thư phòng, một xử lý chuyện trong phủ, một chép Binh thư.

“Binh thư” là tổng hợp thuật dùng binh do Thái Tổ lệnh cho bốn vị học sĩ biên soạn khi vừa khai quốc, tập hợp tinh hoa binh pháp suốt trăm ngàn năm, quả thật là một quyển sách hay, chỉ có điều Cảnh Thiều nhìn cả bộ Binh thư cao nửa thước, xụ mặt. Chép mười lần, sợ là một tháng cũng không xong được.

Mộ Hàm Chương nhìn tên nào đó vừa chép được ba trang đã gục xuống bàn bất động, đưa chén trà Diệu Hề vừa pha xong cho hắn, “Mấy hôm nay chuyện trong phủ đã sắp xếp được đại khái, ngày ba tháng tư có hội chùa, lúc đó chúng ta đi xem hội, tiện đường cùng ngươi đến biệt viện vài ngày.” Chờ ngày một tháng tư phát ngân lượng xong, ngày hai chọn thêm nha hoàn, hạ nhân mới xong thì không còn việc gì nữa.

Cảnh Thiều nghe vậy lập tức vui lên, nhấp một ngụm trà rồi lại tiếp tục chép, chẳng bao lâu sau đã không ngồi nổi nữa, “Ta đi luyện

https://thuviensach.vn

kiếm một lát lại chép tiếp.” Nói xong thì vứt bút chạy đi mất.

Mộ Hàm Chương cười khẽ, lắc đầu, tri tử mạc ngược phụ, hoàng thượng phạt Cảnh Thiều chép sách, chính là vì biết hắn không thích viết chữ không ngồi yên được, cầm lấy tờ giấy hắn chép được một nửa, nhìn kĩ nét chữ cứng cáp mạnh mẽ một lát, nhấc bút lên viết tiếp phần dang dở.

Khi Cảnh Thiều quay lại, phát hiện bản Binh thư chỉ mới chép được năm trang đã biến thành ba mươi trang, hơn nữa những dòng chữ xuất hiện thêm, từ bút pháp đến lực viết đều giống hệt như mình!

“Quân Thanh, đây là ngươi viết?” Cảnh Thiều cầm giấy chạy đi tìm Vương phi nhà mình, hiện đang ngồi trước bàn ăn múc canh.

Mộ Hàm Chương gật nhẹ đầu, “Khi còn nhỏ thường phải làm bài thay cho đại ca và hai đường huynh, cho nên học được cách mô phỏng chữ người khác.”

“Chữ của ai cũng có thể mô phỏng sao?” Cảnh Thiều kích động nắm tay hắn, có thể mô phỏng chữ viết, thì có thể làm giả thư từ, tác dụng trên chiến trường thật sự là quá lớn!

“Chỉ cần không quá kì quái thì đều được.” Đưa chén canh qua, Mộ Hàm Chương không hiểu vì sao hắn lại xem trọng chuyện đó như vậy.

“Quân Thanh… Ngươi đúng là bảo vật!” Cảnh Thiều im lặng một lúc, chậm rãi nói.

“Chỉ là một ít bản lĩnh vô dụng.” Mộ Hàm Chương cười cười, những thứ hắn biết như mô phỏng chữ viết, tính toán, đều là những thứ người đọc sách chẳng hề coi trọng, “Chính vì ta học quá hỗn tạp, cho nên tiên sinh mới không cho ta đi thi ngay sau khi đậu cử nhân.” Nói đến đây, ánh mắt không khỏi rũ xuống, mười bảy tuổi hắn đã đậu cử nhân, tiên sinh cảm thấy hắn chưa đủ thành thục, bảo hắn chờ thêm ba năm, nhưng không ngờ ba năm này lại trở thành vĩnh viễn.

https://thuviensach.vn

Thấy hắn khó chịu, Cảnh Thiều cũng không biết an ủi thế nào, đành phải chuyển sang đề tài khác, “Ngày mai bảo hạ nhân đừng chuẩn bị điểm tâm, ta đưa ngươi đến Hồi Vị Lâu ăn, Tiêu Viễn và phu nhân hắn đều rất thú vị.”

Ngày hôm sau, đến Hồi Vị Lâu rồi Cảnh Thiều lại hối hận, vì Vương phi nhà mình vừa gặp Chu Cẩn đã cùng bàn luận chuyện buôn bán say mê, Chu lão bản mặc áo xanh biêng biếc còn nhiệt tình mời Mộ Hàm Chương tham dự lần nam thê tụ họp mỗi tháng một lần, hắn và Tiêu Viễn chung phận bị bỏ quên chỉ đành im lặng nhìn nhau ăn hoành thánh.

Chỉ chớp mắt đã đến ngày ba tháng tư, hội chùa ở thành nam cực kì náo nhiệt. Buôn bán, mãi võ, xin xăm, xiếc khỉ, người đông như nước, vô cùng đa dạng.

Cảnh Thiều kéo Vương phi nhà mình len lỏi giữa dòng người. Thời tiết tháng tư đã bắt đầu nóng, hai người mặc áo tơ lụa xanh ngọc giống nhau, Cảnh Thiều đeo một đôi bao cổ tay bạc khảm đá quý, Mộ Hàm Chương khoác ngoài một tấm áo dài bằng lụa mỏng, hai nhân vật tuấn mỹ phi phàm cực kì nổi bật giữa đoàn người.

Hai bên đường đầy sạp bán điểm tâm, đồ chơi, Cảnh Thiều mua một bao thịt viên, là thịt chay làm từ bột mì, đậu hũ và mầm đậu, chiên cho vàng giòn, rưới nước sốt bên trên, cực kì mê người. Dùng que tre châm một viên đưa tới trước mặt Vương phi nhà mình, Mộ Hàm Chương nhíu mày, ăn trên đường không phải hành vi của người quân tử, rất thất lễ, nhưng lại không muốn phụ lòng hắn. Nhìn quanh rồi mở miệng cắn thật nhanh, thịt chay thơm giòn thêm phần sốt thơm ngọt, ngon bất ngờ. Mộ Hàm Chương nhịn không được khẽ cong môi.

Cả chuỗi biểu cảm đương nhiên đều lọt vào mắt Cảnh Thiều, đang định trêu chọc vài câu, đột nhiên khóe mắt chợt lướt qua một bóng người từng quen biết. Ngẩng phắt đầu, vừa kịp thấy một bóng người mặc y phục hồng phấn hòa vào dòng người, chỉ lướt qua như thế nhưng cũng đủ làm hắn giật mình, nhịn không được vứt xâu thịt trong tay đi, xoay người đuổi theo.

https://thuviensach.vn

“Muỗng Nhỏ…” Mộ Hàm Chương nhìn hắn buông tay mình ra, đuổi theo một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, chẳng mấy chốc đã biến mất vào dòng người.

“Ô, Vương phi cũng được ra ngoài sao, sao lại không dẫn theo thị vệ?” Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau, Mộ Hàm Chương nhíu mày, giọng nói tục tằng đáng ghét này, vừa nghe đã biết là đường đệ Mộ Dương Văn của hắn.

“Nhị đệ cũng đến xem hội chùa sao, sao chỉ có một người?” Xoay đầu nhìn, quả nhiên là đại ca Mộ Linh Bảo của hắn, và hai đường huynh đệ, Mộ Dương Văn và Mộ Hoa Phong.

Cảnh Thiều đuổi theo không được xa, người kia đã đi mất.

“Vương gia, ngài muốn tìm ai?” Thị vệ ẩn trong dòng người đi đến hỏi.

“Hai người các ngươi đi tìm một nữ tử mặc y phục hồng nhạt, khóe mắt có một nốt ruồi son, hẳn là tên ‘Nhược Y’.” Lệnh cho hai thị vệ đi tìm, đến lúc này Cảnh Thiều mới nhớ ra mình bỏ quên Quân Thanh, vội vàng chạy về. Hội chùa đông người như vậy, Quân Thanh lại đẹp như vậy, nếu gặp phải lưu manh hoặc ma nữ thì nguy.

Quả nhiên khi trở lại chỗ cũ liền thấy ba nam nhân đang vây quanh Mộ Hàm Chương, đưa lưng về phía mình không biết đang làm gì, nhưng Vương phi nhà mình mím chặt môi, rõ ràng là đang tức giận. Cảnh Thiều lập tức nộ hỏa xung thiên, bước đến túm lấy cổ áo nam nhân đang nói, nhắm vào hốc mắt hắn giáng một quyền, đá cho mỗi người còn lại một cái làm bọn họ ngã lăn ra đất.

Mộ Hàm Chương mở to mắt, mấp máy môi bị Cảnh Thiều ôm vào lòng, “Quân Thanh, ngươi không sao chứ?”

“Muỗng Nhỏ, bọn họ…” Mộ Hàm Chương nhìn ba người ngã trên mặt đất, khóe môi giật giật.

“Các ngươi làm việc thế nào vậy? Thấy Vương phi bị trêu ghẹo vẫn không bước ra?” Cảnh Thiều mắng hai thị vệ phía sau, cúi đầu nhìn ba tên “lưu manh” trên đất, hai tên đang ôm bụng dường như

https://thuviensach.vn

hơi quen, tên bị bầm mắt bò dậy, hình như là đại cữu tử của mình, Mộ Linh Bảo?

_họa thủy đông di: *gắp lửa bỏ tay người*

_trị tử mạc nhược phụ*: không ai hiểu con bằng cha*

_đại cữu tử: *anh vợ*

định rủa Thiều Xù bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, lúc nào nhắc "Vương phi" cũng thòng thêm hai chữ "nhà mình", nhưng mà thôi, đổi ý, rủa sang chuyện khác, thằng ku này dám bỏ Quân Thanh theo gái, ấy nó đi :3

https://thuviensach.vn

Chương 024 Nhược Y

Đi chơi hội kết thúc sớm vì gặp phải nhóm ba người Mộ Linh Bảo, trên đường về, Mộ Hàm Chương ngồi trên lưng ngựa, nhớ đến ba người khi nãy bị đánh còn phải cười làm lành, nhịn không được lại cười.

Cúi đầu nhìn người trong lòng mím môi cố nhịn cười, Cảnh Thiều quyết định sau này tìm cơ hội đánh ba tên kia nhiều một chút. Trước đây khi Mộ Linh Bảo đẩy đệ đệ xuống hồ, hai tên đường huynh đệ kia cũng có mặt, chờ đến tam cửu năm nay sẽ bảo người vứt bọn chúng xuống sông tắm.

Biệt viện của Thành Vương ở thành đông, khu rừng hoang phủ Bắc Uy Hầu chia cho hắn cũng ở thành đông. Cưỡi Tiểu Hắc đi chưa được xa đã thấy được khu rừng hoang um tùm. Mộ Hàm Chương nghiêng đầu nhìn Cảnh Thiều còn đang trầm tư, vẫn còn nhớ nữ tử áo hồng kia sao? Nhớ đến phản ứng của hắn khi đó, đôi môi khẽ cong chầm chậm mím chặt lại, “Muỗng Nhỏ…”

“Hửm?” Cảnh Thiều hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn hắn.

Nữ tử đó là ai? Câu hỏi đến bên môi lại bị nuốt xuống, Mộ Hàm Chương mím môi, xoay đầu lại nhìn khu rừng, “Ngươi nghĩ mảnh rừng hoang này trồng thứ gì kiếm được tiền?”

“Rừng hoang?” Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn khu rừng, phì cười, “Loại rừng này, đất ít đá nhiều, cũng không thể cưỡi ngựa săn bắn…” Nói đến đây, Cảnh Thiều đột nhiên kéo cương, dừng ngựa trầm tư nhìn khu rừng trước mặt.

Khu rừng này ít nhất cũng ba trăm mẫu, đá lởm chởm, lại có cây thấp, cỏ dại um tùm, hoàn toàn không thấy được tình hình bên trong, là nơi cực kì thích hợp để đóng quân! Hơn nữa, nơi này chỉ cách kinh thành hai mươi dặm! Chỉ tiếc đất đai ngoại thành đều có chủ, ngày trước Thái Tổ chiếm được thiên hạ, đã chia đất đai quanh

https://thuviensach.vn

kinh thành cho các vị công thần khai quốc. Nếu hắn ngang nhiên mua mảnh rừng vô dụng này, chắc chắn sẽ có người nghi ngờ.

“Quân Thanh, ngươi có biết khu rừng này là của ai?” Nếu có được nơi này, thì sẽ giải quyết được rất nhiều chuyện, nếu tương lai có gì chẳng may, cũng có một đường lui, cho dù mất công sức, Cảnh Thiều nhất định phải mua được mảnh đất này.

Mộ Hàm Chương cúi đầu, thở dài một tiếng rồi nói: “Khu rừng này, hiện tại chính là đại bộ phận gia sản của ta.”

Cảnh Thiều ngây người một lúc, cười to ôm người trong lòng lên hôn một cái, “Quân Thanh, ngươi đúng là phúc tinh của ta!”

“Ha?” Lần này đến Mộ Hàm Chương ngây người.

“Ta lấy trăm mẫu ruộng tốt ở Kỳ Huyền đổi lấy mảnh rừng này của ngươi có được không?” Cảnh Thiều thúc nhẹ vào bụng ngựa, bảo Tiểu Hắc sải chân chạy.

“Ngươi muốn cứ lấy dùng là được.” Mộ Hàm Chương cảm thấy Cảnh Thiều đang giúp hắn giải quyết mảnh đất vô dụng này, “Dùng trăm mẫu ruộng tốt đổi lấy thứ này là ngàn vạn lần không được.”

“Được, mảnh rừng này đối với ta còn đáng giá hơn ngàn mẫu ruột tốt!” Cảnh Thiều cười choàng một tay ôm chặt người trong lòng, bảo Tiểu Hắc chạy nhanh hơn.

Buổi chiều, hai thị vệ được Cảnh Thiều phái đi tìm người quay lại.

“Thuộc hạ vô dụng.” Hai thị vệ quỳ xuống nhận tội.

“Bỏ đi, có lẽ là bổn vương nhìn lầm rồi.” Cảnh Thiều phẩy tay bảo bọn họ lui xuống, nhíu mày trầm tư. Nữ nhân gặp trong hội chùa hôm nay, thật sự rất giống Cát Nhược Y.

Sở dĩ Cảnh Thiều coi trọng như vậy, là vì người này là mấu chốt để bình định tam phiên.

Đời trước lần đầu tiên Cảnh Thiều thấy Cát Nhược Y là trong yến hội của phủ tứ hoàng tử, khúc Điệp Luyến Hoa nữ tử này múa thật

https://thuviensach.vn

sự là xuất thần, hắn vẫn nhớ như in. Cho nên mấy năm sau gặp lại nàng ta trong phủ Đông Nam Vương thì lập tức nhận ra ngay. Nàng ta có huyết hải thâm thù với Đông Nam Vương, vào kinh cáo ngự trạng lại bị tứ hoàng tử ngăn lại, chạy khỏi phủ tứ hoàng tử rồi không biết dùng cách gì trà trộn vào được phủ Đông Nam Vương, trở thành sủng cơ của Đông Nam Vương.

Khi đó Cảnh Thiều dẫn binh bình định tam phiên, tuy Đông Nam Vương háo sắc tham lam, nhưng đánh trận lại rất bản lĩnh, mũi tên suýt chút nữa lấy mạng hắn năm Hoành Chính thứ mười tám chính là được tướng quân của Đông Nam Vương tặng cho. Khi hắn cho là mình sắp thất bại ở đông nam thì đột nhiên có tin tức Đông Nam Vương đột tử. Hắn chết trong tay tiểu nữ tử có vẻ yếu ớt mảnh mai này!

Khi Mộ Hàm Chương vào gọi Cảnh Thiều mộc dục thì lại thấy hắn đang chìm đắm trong hồi ức, không khỏi siết chặt tay áo.

Về hành tung của Cát Nhược Y, vẫn không có tin tức gì, Cảnh Thiều liền quên luôn chuyện này.

Có Vương phi nhà mình giúp chép sách, Cảnh Thiều liền yên tâm mỗi ngày luyện võ cùng bọn Nhậm Phong trong biệt viện, đến chiều thì ngâm suối nước nóng với Quân Thanh, uống rượu, ngày tháng vô cùng thanh nhàn. Cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao bọn Mộ Linh Bảo thường hay ức hiếp Mộ Hàm Chương rồi, cảm giác có người làm bài giúp thật sự quá tốt.

Vốn nói chỉ vài ngày, kết quả Cảnh Thiều đến biệt viện rồi không chịu về nữa.

Ngày chín tháng tư, sinh thần của Bắc Uy Hầu, ngoài bức tranh chúc thọ Mộ Hàm Chương tự tay vẽ, Cảnh Thiều còn tặng thêm một phần hậu lễ. Bắc Uy Hầu Mộ Tấn gặp Cảnh Thiều còn thân mật hơn trước, nhưng lại mập mờ bỏ qua ý muốn mượn sức Cảnh Thiều ngầm ám chỉ. Cảnh Thiều cũng chẳng để bụng, hắn biết con hồ ly già Bắc Uy Hầu này mưu tính thứ gì, cho nên khi lôi kéo cũng rất cao ngạo, không hề bức ép.

https://thuviensach.vn

Điều khiến mọi người bất ngờ là, tứ hoàng tử Cảnh Du cũng đến chúc thọ, nhưng Cảnh Du đặt lễ vật xuống hàn huyên vài câu với Mộ Tấn thì ra về, vì hắn còn đang bị cấm túc, cố ý nhờ mẫu hậu cầu xin ân điển mới được chạy ra một lúc. Giữa các công hầu trong kinh thành ít nhiều đều có quan hệ thân thích, phủ Bắc Uy Hầu và phủ Vĩnh Xương Bá nhà kế Hoàng hậu cũng không ngoại lệ, cho nên tứ hoàng tử cầu ân điển đến chúc thọ Bắc Uy Hầu cũng chấp nhận được.

Mộ Hàm Chương thấy phụ thân đối xử với tứ hoàng tử còn nhiệt tình hơn với Cảnh Thiều, trong lòng lạnh buốt, cáo tội với phụ thân nói Cảnh Thiều cũng đang bị phạt, không thể ở lâu rồi kéo hắn đi.

“Quân Thanh, ta không sao.” Cảnh Thiều ngồi trong xe ngựa, nhìn Vương phi đang lạnh mặt nhà mình, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, người nổi giận khi hắn chịu thiệt thòi, ngoài mẫu hậu và ca ca, chỉ có Quân Thanh.

“Tứ hoàng tử đã đến tuổi tuyển chính phi rồi, vừa hay tiểu thư phủ Bắc Uy Hầu vẫn chưa xuất gia, phụ thân ta…” Mộ Hàm Chương mím môi, rõ ràng phụ thân biết Cảnh Thiều và tứ hoàng tử đối chọi nhau, còn dự tính như thế, tuy là như vậy có thể đảm bảo phủ Bắc Uy Hầu vẹn toàn, nhưng hậu thử bạc bỉ như thế thật khiến lòng người rét lạnh.

“Quân Thanh.” Cảnh Thiều đau lòng ôm hắn lại, “Sinh ra trong vương hầu, có những chuyện, đừng cưỡng cầu.”

Mộ Hàm Chương thở dài, thả lỏng dựa vào ngực Cảnh Thiều, nhẹ giọng nói: “Ta biết…”

“Hí~” Xe ngựa đang chạy đột nhiên dừng lại, hai xa phu chúi người tới trước. Cảnh Thiều lập tức ôm chặt người trong lòng, một tay chống xuống sàn xe mới không ngã xuống.

“Vương gia tha tội, tiểu nhân đáng chết.” Xa phu vội nhận tội.

“Chuyện gì vậy?” Thấy người trong lòng bình an vô sự, Cảnh Thiều mới hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngựa của tứ hoàng tử và thị vệ đột nhiên dừng lại, tiểu nhân không dừng xe kịp.” Xa phu kéo một bên rèm lên để bọn họ quan sát tình hình phía trước.

Một nữ tử áo hồng nhạt quỳ trước ngựa giơ cao huyết trạng, Cảnh Du mặc thường phục hoàng tử màu vàng tối ngồi trên ngựa, sau khi nghe nữ tử nói gì đó đột nhiên xuống ngựa đi về phía nữ tử kia.

“Nguy rồi!” Cảnh Thiều buông người trong lòng ra, lập tức xuống xe, chặn lại trước khi Cảnh Du tới trước mặt nữ tử kia, túm lấy cánh tay nàng ta, “Nhược Y, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng rồi!”

“Ngươi…” Nữ tử đang quỳ chính là Cát Nhược Y, vốn nghe nói hôm nay là sinh thần của Bắc Uy Hầu, nàng ta liền cầm cáo trạng chặn đường người có vẻ như là địa vị cao nhất, không ngờ đột nhiên một nam tử mặc áo xanh nhạt kéo tay mình, còn gọi khuê danh của mình, làm nàng ta sững cả người.

“Tam hoàng huynh, huynh biết nữ tử này?” Cảnh Du nhíu mày, “Khi này nàng ta vừa nói muốn cáo ngự trạng.”

“Nàng là một vũ nương ta gặp trong đại mạc.” Cảnh Thiều chỉ chỉ vào đầu mình, “Người của phiên bang, không hiểu rõ nơi này.” Không để Cát Nhược Y biện bạch, Cảnh Thiều đánh cho nàng ta bất tỉnh, đưa cho thị vệ đứng cạnh.

Cảnh Du nghe vậy, đánh giá Cát Nhược Y một chút, thấy tuy nữ tử này xanh xao tiều tụy, nhưng vẫn không giấu được dung mạo xinh đẹp, là mỹ nhân hiếm có. Hắn không hề nghi ngờ lời Cảnh Thiều, vì quả thật khi nãy nữ tử này đã nói mình là Nhược Y gì đó.

“Hôm khác vi huynh đáp lễ cho đệ.” Cảnh Thiều cười vỗ vai Cảnh Du, hai người khách sáo qua loa vài câu rồi ai đi đường nấy, Cảnh Thiều xoay người đi thở phào một hơi, bảo thị vệ đưa Cát Nhược Y về biệt viện trước.

Buổi chiều, Mộ Hàm Chương ngồi trong thư phòng tiếp tục giúp Cảnh Thiều chép sách, trước mắt lại hiện lên cảnh tượng khi Cảnh Thiều nhìn thấy nữ tử kia. Hôm qua vứt hắn lại đuổi theo nàng ta

https://thuviensach.vn

một lần, hôm nay lại như vậy, hơn nữa dùng cơm trưa xong thì lại đi thăm nữ tử kia rồi…

Trong lòng chua xót khó chịu, hoàn hồn lại mới phát hiện mình chép sai hàng, đành phải xé bỏ tờ này chép lại từ đầu, nhấc bút lên, lại vô thức viết liên tục ba chữ “Thiều”!

*_**phúc tinh:** cứu tinh, ngôi sao may mắn*

*_**cáo ngự trạng**: cáo trạng với vua*

*_**hậu thử bạc bỉ**: coi trọng bên này xem nhẹ bên kia*

*_**huyết trạng**: cáo trạng viết bằng máu*

https://thuviensach.vn

Chương 025 Ghen

“Ngày mai bổn vương sẽ dâng tấu cho phụ hoàng, nhưng mà ngươi cũng đừng quá hy vọng.” Cảnh Thiều nhìn sắc trời, đến giờ ăn cơm với Vương phi nhà mình rồi, cho nên đặt chén trà xuống đứng lên chuẩn bị đi.

“Đại ân đại đức của Vương gia, tiểu nữ thay mặt toàn tộc cảm tạ.” Cát Nhược Y quỳ phục xuống, dập đầu với Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều thở dài, xoay người ra ngoài. Dù sao thì Đông Nam Vương cũng là hoàng đế của Đông Nam, Thái Tổ ban vùng đất Đông Nam cho hắn, cũng đã cho hắn toàn quyền quản lý, dù Cát gia có oan ức lớn thế này, lấy đại cục làm trọng, phụ hoàng cũng sẽ phong tỏa chuyện này. Nhưng việc nên làm thì vẫn phải làm, nhược điểm của Đông Nam Vương, tuy chưa thể dùng được ngay, sau này cũng sẽ dùng tới, hiện tại báo với phụ hoàng, cũng xem như là một công lao.

Mấy hôm nay Mộ Hàm Chương thường chép sách đến quên cả thời gian, cho nên trước tiên Cảnh Thiều đến thư phòng tìm hắn. Trong thư phòng chẳng có ai, chỉ có tập sách chép được một nửa bị gió thổi kêu phần phật trên bàn. Cảnh Thiều đi đến gấp sách lại để ngay ngắn, chợt thấy mấy cục giấy dưới chân bàn, cầm lên xem thử, trên giấy không có chữ nào, chỉ có ba chấm đen to, không khỏi bật cười, Mộ Hàm Chương hẳn là cũng chép sách đến cáu rồi, ngày mai mình sẽ chép để hắn ra ngoài chơi một ngày.

“Vương phi đâu?” Cảnh Thiều đi tới trước bàn ăn, vẫn không thấy bóng dáng Vương phi nhà mình đâu.

“Bẩm Vương gia, Vương phi nói nhạt miệng, đã về phòng nghỉ ngơi rồi.” Vân Trúc thành thật trả lời, không trả lời như lý do Mộ Hàm Chương đã dặn, trong lòng thiếu niên Vân Trúc nghĩ, vị Vương phi ôn hòa rõ ràng đã rất đau lòng rồi, mà vẫn phải viện cớ khuyên

https://thuviensach.vn

Vương gia bạc tình ăn cơm trước, thế gian này làm gì có loại đạo lý như thế?

“Nhạt miệng?” Cảnh Thiều nhíu mày, xoay người đi vào ngọa phòng. Quân Thanh trước nay dùng bữa rất đúng giờ, chẳng lẽ là bệnh rồi?

Ngoạ phòng ở biệt viện bao gồm cả ngọa phòng và một sân sau, ao nước nóng xây bằng đá cẩm thạch trắng chiếm hơn nửa sân. Dòng nước được dẫn từ dưới mặt đất lên, rào rạt chảy ra từ hoa sen ngàn cánh khắc bằng thanh ngọc. Ao nước nóng này là nơi Cảnh Thiều thích nhất trong cả biệt viện, có người chuyên phụ trách thay hoa cỏ từng mùa quanh ao, hiện tại đang trồng vài cây đào thấp đang độ ra hoa.

Mộ Hàm Chương nằm sấp trên thành ao, đưa tay đón những cánh hoa lác đác rơi xuống. Sống lưng thon dài trắng muốt lộ ra trên mặt nước, bị hơi nước dày đặc quấn lấy, như thật như không, giọt nước trong suốt từ đầu ngón tay thon dài chảy xuống một mảnh hồng trong lòng bàn tay, cuốn cả cánh hoa hồng nhạt vào trong ao.

Mảnh hồng chạm nước, thế nhưng hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình…

Khi Cảnh Thiều bước vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lập tức cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, thần tốc cởi y phục, nhảy xuống nước.

“Ùm!” một tiếng, nước hắt lên mặt, Mộ Hàm Chương vô thức đưa tay che, còn chưa kịp hoàn hồn lại đã bị ai đó đột nhiên xuất hiện ôm vào lòng.

“A!” Mộ Hàm Chương giật mình kêu lên, khi nhìn rõ là ai rồi thì không khỏi thở dài một hơi, “Vương gia sao lại không dùng bữa tối?”

“Câu này phải để ta hỏi ngươi.” Cảnh Thiều ôm chặt người trong lòng không chịu buông, vì đang ngâm trong nước, làn da dưới lòng bàn tay cực kì mềm mịn, nhịn không được len lén sờ sờ một chút, “Thân thể không thoải mái sao?”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương mím môi, nhẹ nhàng đẩy Cảnh Thiều đang càng lúc càng gần ra, “Thần không sao.”

“Còn nói không sao.” Cảnh Thiều ôm vào lại, hôn lên đôi môi mím chặt một cái, “Ta biết ngươi không vui, không phải phu nhân của Tiêu Viễn mời ngươi ngày mai đến khu vườn ở thành nam sao? Ngày mai ngươi chỉ cần đi chơi, sách ta sẽ chép.”

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn Cảnh Thiều đang cười đến tận đuôi mắt, cho dù chút dịu dàng này của hắn là thật, nhưng cũng không phải chỉ với riêng mình. Cúi đầu nhìn mặt nước mờ ảo không nói gì, cánh hoa trong nước xoay tròn theo từng gợn sóng, chầm chậm chìm xuống.

Cảnh Thiều gãi đầu, không biết hắn sao lại thế này, “Quân Thanh, nếu ngươi có gì khó xử cứ nói với ta…”

Mộ Hàm Chương mím môi, hít sâu một hơi, “Vị cô nương hôm nay… Vương gia dự định phong vương cơ hay là…” câu nói này làm cảm giác đau đớn lại dâng lên, hắn khẽ nhíu mày.

Cảnh Thiều sửng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn lại, Vương phi nhà mình… ghen sao? Kéo người vẫn đang đau lòng lên, hung hăng hôn lên đôi môi màu nhạt.

“Ư…” Ban đầu Mộ Hàm Chương không phản kháng gì, nhưng khi có thứ gì đó ướt mềm chui vào thì không nhịn được đưa tay đẩy hắn, không ngờ lại bị ôm chặt hơn, bàn tay sau lưng cũng bắt đầu chầm chậm vỗ về, vuốt ve trên mông mình.

Nụ hôn thật dài kết thúc, Mộ Hàm Chương bị ngộp, dựa vào ngực Cảnh Thiều thở dốc.

Cảnh Thiều hít sâu một hơi, ôm hắn ngồi vào trong nước, nhẹ nhàng vỗ lưng cho người trong lòng để hắn thở chậm lại. “Cát Nhược Y nàng…” Cảm giác được vị nào đó trong lòng chợt cứng người lại, nhịn không được cong khóe môi, cắn nhẹ vành tai bị hơi nước hun thành hồng hồng một cái, “Nàng ta là tiểu thư một thế gia của vùng đất phong Đông Nam, Đông Nam Vương thích con trai trưởng của Cát gia, muốn bắt về làm luyến sủng, trong quá trình xảy ra chuyện gì ta không rõ, tóm lại thì sau đó Đông Nam Vương giết

https://thuviensach.vn

toàn tộc Cát gia, nam tử kia, cũng là ca ca của Cát Nhược Y cũng không chịu được nhục nhã mà chết.”

“Nàng ta thật sự đến cáo ngự trạng?” Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đương nhiên rồi, nữ nhân này rất có tác dụng, ta không thể để nàng ta rơi vào tay tứ hoàng tử.” Cảnh Thiều cau mày, lý do được cố nhân nhờ cậy dùng để lừa Cát Nhược Y đương nhiên không thể dùng với Quân Thanh, không biết giải thích thế nào nên cũng không nói nhiều, “Dù sao thì cũng không phải như ngươi nghĩ, sau này ta sẽ không nạp thiếp, càng sẽ không cưới thêm trắc phi.”

Cúi đầu nhìn người trong lòng, đôi mắt đẹp sau khi nghe xong câu này thì lại mở to, “Ngươi còn chưa có con nối dòng, sao lại nói như thế được?”

Cảnh Thiều cười nhẹ nhìn hắn, “Nếu ta đã cưới nam thê, thì có con nối dòng hay không cũng không quan trọng, huống chi, từ khi gặp ngươi thì không thấy ai vừa mắt nữa.”

“Muỗng Nhỏ… ngươi…” Mộ Hàm Chương giật mình nhìn hắn, một vị Vương gia lại không muốn có con nối dòng! Hắn đang bày tỏ tấm lòng với mình sao? Chua xót trong lòng bị cảm xúc ngọt ngào che lấp, chầm chậm gác cằm lên vai Cảnh Thiều, “Ta… ta cũng…” Ta cũng vậy! Ta cũng thích ngươi! Nhưng làm sao cũng không nói thành lời được.

Nhưng mà Cảnh Thiều có thể hiểu được những lời Vương phi nhà mình chưa nói, cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng hồng. Lần này, Mộ Hàm Chương không kháng cự, ngược lại còn hé miệng, cho hắn vào. Cảnh Thiều đương nhiên sẽ không phụ lòng hắn, bắt lấy thứ mềm mại bên trong quấn quýt triền miên, một tay đỡ lấy cổ hắn, một tay từ vai chầm chậm vuốt ve xuống bên dưới, trượt xuống ngực, khẽ véo hạt đậu nhỏ trong nước, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương run rẩy, suýt chút nữa cắn trúng lưỡi Cảnh Thiều, Cảnh Thiều cười khẽ, nhấc một chân hắn lên, để hắn ngồi đối diện giữa hai chân mình.

https://thuviensach.vn

Vì ngâm nước nóng cho nên trên người không một mảnh vải, tư thế này lại khiến Tiểu Quân Thanh vừa tỉnh giấc cọ sát vào Tiểu Muỗng Nhỏ đã hăng hái bừng bừng, Cảnh Thiều ôm ôm vị Vương phi đang xấu hổ đỏ mặt nhà mình vào lòng, để hai tiểu tử kia chào hỏi thân mật một chút.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương rên khẽ một tiếng, nhờ vậy mà Tiểu Quân Thanh đã hoàn toàn tỉnh giấc.

Cảnh Thiều nắm lấy bàn tay thon dài, quấn vào bàn tay của mình, ôm hai tiểu tử kia lại, đồng thời cúi đầu ngậm lấy hạt đậu nhỏ đã bị nhéo cho đỏ đỏ hồng hồng, bắt đầu mút vào gặm cắn.

“A~” Trước ngực và bên dưới cùng được chăm sóc, Mộ Hàm Chương nhịn không được ngửa đầu ra, khi Cảnh Thiều đột nhiên tăng nhanh động tác, thì khẽ lắc đầu như không chịu nổi, những hạt nước trong suốt rơi xuống mặt nước từ mái tóc ướt dài, hấp dẫn không sao tả được.

Trong ao mù mịt hơi nước, bỗng chốc, chỉ còn tiếng nước róc rách và tiếng rên khẽ thỉnh thoảng tràn ra, màn cánh hoa giữa xuân nhẹ rơi trong gió, từng gợn sóng mảnh lan tỏa, đỏ bừng cả ao xuân.

https://thuviensach.vn

Chương 026 Tụ hội

Buổi chiều ngày hôm sau, Cảnh Thiều tiễn Vương phi nhà mình đến Hồi Vị Lâu, bảo Chu Cẩn dẫn hắn đi tham gia kì tụ hội mỗi tháng một lần của các nam thê trong kinh thành. Hôm nay Chu Cẩn không mặc y phục sặc sỡ quá mức, áo vạt dài màu xanh thẫm rất đĩnh đạc.

“Chu đại ca, làm phiền chăm sóc cho Quân Thanh.” Cảnh Thiều chắp tay với Chu lão bản.

“Vương gia cứ yên tâm.” Chu lão bản tính tình thoải mái, tuổi lại lớn hơn cả hai người, khi quen thân rồi thì cả Mộ Hàm Chương cũng gọi là Chu đại ca.

Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều không ngừng lải nhải như đang gửi gắm tiểu hài tử, cười bất đắc dĩ, “Vương gia cứ yên tâm quay về, chẳng lẽ ta bị rơi mất được sao?”

Cảnh Thiều gãi đầu, lên ngựa, người tham gia hội nam thê trong kinh thành đa số đều xuất thân từ nhà quyền quý giàu có, nhưng mà với trí tuệ của Quân Thanh hẳn là sẽ không chịu ức hiếp. Thế là yên lòng để xe ngựa và Vân Trúc lại, bản thân thì cưỡi Tiểu Hắc đến nhà huynh trưởng uống trà.

Thành nam phong cảnh đẹp, rất nhiều vương hầu xây biệt viện ở đây. Lần tụ hội mỗi tháng thường được tổ chức trong Mặc Viên của Mậu Quốc Công.

Con thứ, con thiếp thất có thể cưới nam thê, đây vốn là luật bất thành văn, không nhất định phải tuân thủ, nhưng nhà Mậu Quốc Công đã lập gia quy, cho dù không thích nam tử, con thứ cũng phải cưới nam thê. Cho nên trong số những vương hầu trong kinh thành, phủ Mậu Quốc Công có nhiều nam thê nhất.

Vừa vào Mặc Viên, đã nghe thấy tiếng đàn sáo, xuyên qua rừng trúc, một nhà thủy tạ rộng rãi xuất hiện trước mắt, bên trong có bàn

https://thuviensach.vn

ghế, trà nước điểm tâm, trên bờ có nữ tử tấu nhạc, một cây đàn tranh, hai cây sáo, du dương rót vào tai, đẹp không sao tả xiết.

“Thì ra nơi đây lại thanh nhã thế này.” Mộ Hàm Chương nhìn những người ngồi im lặng thưởng nhạc trong nhà thủy tạ, cảnh tượng náo nhiệt ồn ào như nữ nhân gặp nhau vẫn lo lắng không xuất hiện, không khỏi thở phào một hơi.

“Chu đại ca đến rồi.” Thấy Chu Cẩn, mọi người lần lượt đứng lên, khách sáo chắp tay hành lễ.

“Vị này là?” Nam tử dẫn đầu trong nhà thủy tạ mặc áo vạt dài xanh nhạt, tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, đối nghịch với Chu Cẩn, ngũ quan tuấn tú, chỉ là giữa mày có nếp nhăn rất sâu, hẳn là vì thường xuyên cau mày.

“Đây là Thành Vương phi Mộ công tử.” Chu Cẩn cười giới thiệu mọi người. Nam thê thường không thích bị gọi là phu nhân, thiếu nãi nãi, cho nên bọn họ chỉ xưng công tử với nhau.

“Bái kiến Vương phi.” Những người kia nghe thấy, đưa mắt nhìn nhau, bước lên hành lễ.

“Những lúc thế này, các vị không cần phải đa lễ.” Mộ Hàm Chương ôn hòa nhã nhặn bảo mọi người đứng lên.

“Nghe nói Văn Uyên công tử khí chất phi phàm, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Nam tử dẫn đầu cười ôn hòa, mời hai người vào bên trong.

“Chỉ là chút hư danh có được trong kì thi hội khi còn trẻ người non dạ.” Nghe người đó gọi ra danh hiệu của mình ngày trước, Mộ Hàm Chương cảm thấy như đã trở lại trước đây, khi tham gia hội thơ của người đọc sách, tâm trạng chợt tốt lên, cảm thấy thân thiết hơn phần nào với người trước mắt.

Chu Cẩn giới thiệu từng người cho Mộ Hàm Chương, người đi đầu họ Lâm, là nam thê của nhị thiếu gia nhà Định Nam Hầu. Các vị còn lại cơ bản đều là gia quyến của quan viên trong triều.

https://thuviensach.vn

“Sao không thấy người của phủ Mậu Quốc Công?” Chu Cẩn hỏi Lâm công tử.

“Bọn họ và công tử phủ Vĩnh Xương Hầu đã ra khu rừng phía sau chơi chọi gà rồi, chúng ta không muốn tham gia cho nên ngồi lại đây nghe đàn.” Khi Lâm công tử nói chuyện, thường vô thức nhíu mày, có vẻ rất u sầu.

“Có chuyện gì sao?” Chu Cẩn thấy Lâm công tư cau mày mãi không thôi, nhịn không được hỏi.

“Nhị thiếu gia nhất quyết muốn cưới tiểu thư nhà một quan viên làm trắc thất.” Trương công tử đang cắn hạt dưa bên cạnh trả lời thay hắn, “Lâm đại ca vốn đã không yên lành, bây giờ có thêm một vị trắc thất xuất thân cao… Ai…”

Mộ Hàm Chương chậm rãi thưởng trà, im lặng nghe bọn họ tán gẫu, những người này đều từng đọc sách, lời nói ra cũng tương đối kín kẽ, đều chỉ nói phớt qua, nhưng hắn vẫn nhận ra được, cuộc sống của đa số các nam thê đều không được tốt lắm.

Phu quân đa số là con thứ, cưới nam thê có lúc cũng là bị ép buộc. Huống chi rất ít ai nuôi dưỡng con mình thành nam thê từ nhỏ, đa số bọn họ đều không biết phải quản lý việc nhà thế nào, hơn nữa một khi thiếp thất có con thì sẽ càng khó quản. Cho nên nếu không được phu quân yêu thương, thì cho dù có thể tôn trọng nhau, nam nhân bị nhốt trong hậu viện bào mòn ý chí cũng khó được sống thoải mái.

“Nghe nói tháng trước Thành vương thỉnh chỉ giáng trắc phu nhân thành thiếp phi, Mộ công tử đã làm thế nào vậy?” Trương công tử thích hỏi thăm kia đột nhiên chuyển chủ đề sang Mộ Hàm Chương.

“Tất cả đều là ý của Vương gia.” Mộ Hàm Chương đặt chén trà xuống, bình thản nói, không định kể nhiều về việc nhà mình.

“Tiểu tử nhà ngươi sao càng lúc càng giống nữ nhân, thích hỏi han chuyện nhà người khác.” Chu Cẩn đánh đầu Trương công tử một cái, chặn đề tài này lại.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương lại cầm chén trà lên, hắn phát hiện tướng công của Chu Cẩn tuy chỉ là một thị lang nho nhỏ, bản thân hắn cũng chỉ là chủ một tửu lâu, nhưng lại có địa vị rất cao trong các nam thê quý tộc này, tất cả mọi người đều gọi hắn là "Chu đại ca". Ngoài tính cách phóng khoáng, hiền hòa của hắn, Tiêu Viễn thành thân bảy tám năm, nhưng không hề nạp thêm một thiếp thất nào mới là nguyên nhân khiến mọi người bội phục thật sự. Một nam thê không thể sinh con, lại có thể học theo sư tử Hà Đông, không cho tướng công nạp thiếp, quả thật cần bản lĩnh phi phàm.

"Ô~ Ta còn nghĩ công tử áo hoa này là ai, thì ra là Hàm Chương!" Một giọng nói the thé nửa nam nửa nữ từ bên ngoài vọng vài, mọi người ngẩng đầu nhìn thì thấy nam sáu nam tử đi từ rừng trúc ra, dẫn theo vài tùy tùng, tấp nập đi đến nhà thủy tạ.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, hắn nhận ra người nói chuyện, là Đỗ Anh Hào học cùng trường với hắn suốt năm năm. Tiên sinh trong tộc học của Mộ gia là một vị thúc thúc từng đậu thám hoa trong tộc, vì danh tiếng rất rộng, cho nên các thân thích cũng đưa hài tử đến học. Đỗ Anh Hào này là cháu ruột của Bắc Uy Hầu phu nhân, vì ganh ghét Mộ Hàm Chương thường được tiên sinh khen ngợi, cho nên luôn gây chuyện với hắn.

"Mấy năm không gặp, ta còn nghĩ ngươi đã thi Hương rồi, thì ra đã gả vào phủ Mậu Quốc Công." Mộ Hàm Chương ngồi yên tại chỗ, liếc mắt nhìn Đỗ Anh Hào đang vênh váo một cái, tiếp tục thản nhiên uống trà.

"Hừ, ngay cả ngươi đã đậu cử nhân, không phải cũng bị cô mẫu gả đi sao?" Đỗ Anh Hào hừ lạnh, Đỗ gia không phải nhà quyền quý, cho dù hắn là con thứ trưởng, cũng bị gả cho tam thiếu gia của Mậu Quốc Công để tạo mối quan hệ.

"Không được vô lễ!" Đỗ Anh Hào còn chưa kịp nói tiếp đã bị nhị tẩu nhà mình quát một câu.

Phủ Mậu Quốc Công chỉ tính riêng đời này thôi đã có ba vị nam thê, sau khi hành lễ thì lần lượt ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

“Hôm qua ta đến phủ Bắc Uy Hầu chúc thọ, gặp được một chuyện thú vị.” Đỗ Anh Hào thấy Mộ Hàm Chương dù đã bị gả đi nhưng vẫn là đối tượng được người khác cung kính, tâng bốc, trong lòng rất bất bình, nhịn không được muốn châm chọc hắn mấy câu.

Mọi người chơi mệt rồi thì ngồi xuống vừa uống trà vừa trò chuyện, nghe thấy vậy liền hỏi hắn chuyện là thế nào.

“Thành vương cứu một nữ tử cực kì xinh đẹp ngay trong tay tứ hoàng tử.” Đỗ Anh Hào cười nhìn Mộ Hàm Chương vẫn bình thản như không, “Nghe nói Thành vương vô cùng sủng ái, trực tiếp giữ lại trong biệt viện làm ngoại thất.”

Nghe những lời này, bầu không khí vốn náo nhiệt lập tức trầm xuống, mọi người ngại ngùng nhìn nhau không biết phải tiếp lời thế nào. Trong lòng thì nói thì ra Thành Vương phi cũng chẳng được sủng ái, nghe nói Thành vương vì hắn mà biếm trắc thất, nhưng vừa chớp mắt lại nạp thêm ngoại thất.

Mộ Hàm Chương nhìn Đỗ Anh Hào đang háo hức chờ xem kịch hay, chỉ thấy buồn cười, đã nhiều năm như vậy mà người này vẫn ấu trĩ như trước. Nhìn sắc trời, “Đã không còn sớm nữa, mấy hôm nay ta chuyển ra biệt viện, cần phải về sớm.” Nói xong thì để chén trà xuống, đứng lên cáo từ.

Biệt viện của Thành Vương ở thành đông, Mặc Viên ở thành nam, thật sự cách khá xa, không thể ở lại lâu, mọi người cùng đứng lên tiễn chân.

“Tam đệ tư không hiểu chuyện, xin Vương phi đừng trách.” Tiễn ra khỏi Mặc Viên, nam thê nhị công tử nhà Mậu Quốc Công tạ tội với Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương cười cười, nhưng không nói gì, Vân Trúc đánh xe ngựa đến, đang đợi hắn lên ngựa thì chợt từ xa có tiếng vó ngựa.

“Hí~” Tiếng ngựa hí rất to, một con tuấn mã đen tuyền dừng gấp trước mặt mọi người, nam tử cao lớn đĩnh đạc, tuấn mỹ phi phàm, chính là Thành Vương Cảnh Thiều bạc tình bọn họ vừa nói đến.

https://thuviensach.vn

Mọi người thấy rõ người vừa đến rồi kìa kéo nhau quỳ xuống hành lễ, “Bái kiến Thành Vương điện hạ.”

Phẩy tay bảo tất cả đứng lên, Cảnh Thiều thấy Vương phi nhà mình đã đứng trước xe ngựa, cười nhẹ nói: “Ta sợ ngươi về trễ đường khó đi, cho nên cố ý đến đón.”

“Ta có canh thời gian mà.” Mộ Hàm Chương mỉm cười, nhìn người kia thúc ngựa đi chậm đến, đưa một tay ra với mình. Vốn không muốn quá thân mật trước mặt người ngoài, nhưng ánh mắt chợt thấy sắc mặt ghen ghét của Đỗ Anh Hào, ma xui quỷ khiến đặt tay vào tay hắn, mượn lực người trên ngựa, bước lên ngồi trước Cảnh Thiều.

“Vân Trúc, ngươi đưa Chu đại ca về rồi lại về biệt viện.” Mộ Hàm Chương dặn dò Vân Trúc, cáo từ mọi người, rồi cùng Cảnh Thiều thúc ngựa tiêu sái mà đi.

Đỗ Anh Hào giận đỏ mặt, bọn Lâm công tử cũng để lộ ánh mắt ước ao, chỉ có Chu Cẩn vui mừng vì không phải tốn tiền mướn xe ngựa.

Từ hôm đó trở đi, tin tức Thành Vương cực kì sủng ái Vương phi được truyền đi nhanh chóng trong tầng lớp quan lại quý tộc.

Xét thấy bộ “Binh thư” kia thật sự quá dày, một người chép nhanh nhất cũng phải một tháng, để vừa có thể chơi lại có biểu hiện nhận sai tốt, Cảnh Thiều và Mộ Hàm Chương bắt đầu cùng chép. Mỗi ngày, buổi sáng một người luyện võ một người xử lý chuyện trong vương phủ, buổi chiều cùng bày bàn trong hoa viên ngắm hoa, chép sách, buổi tối cùng tắm suối nước nóng, ngày tháng cực kì an nhàn.

Về chuyện của Cát Nhược Y, Cảnh Thiều viết tấu chương dâng lên, chờ ba ngày không có tin tức gì. Ngày hôm đó vừa dùng cơm trưa xong, đang ôm Vương phi nhà mình nằm trên ghế đu phơi nắng thì Cảnh Thiều bị thánh chỉ gọi tiến cung.

https://thuviensach.vn

“Chuyện Đông Nam, con thấy thế nào?” Hoành Chính đế chắp tay sau lưng, ngắm bức tranh sông núi trong thư phòng, hỏi Cảnh Thiều đang quỳ phía sau.

Cảnh Thiều cẩn thận nói: “Cát gia không phải gia tộc lớn, chuyện này ở vùng đông nam có lẽ cũng không được loan truyền nhiều, chỉ là nữ tử ấy vào kinh cáo ngự trạng, nhi thần không biết xử lý thế nào, chỉ có thể bẩm báo tất cả với phụ hoàng.”

Hoành Chính đế gật đầu, không bảo Cảnh Thiều đứng lên, vẫn chăm chú ngắm bức tranh non sông chiếm hết cả bức tường, “Con có biết tại sao Thái Tổ phải phong phiên vương?”

“Tiền triều cai trị tàn ác, Thái Tổ cùng ba phản vương đoạt vương quyền, ai phá kinh trước là vua.” Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn tấm bản đồ mà đời trước đã xem vô số lần, ba mảnh đất Tây Nam, Đông Nam, Hoài Nam, để xem như bình định được loạn Nam Man, hắn mất tròn mười năm, “Thái Tổ nhân đức, sau khi tọa ủng thiên hạ, phong Tây Nam, Đông Nam, Hoài Nam làm ba vị thế tập thế tập phiên vương.”

“Chuyện đất phong, trẫm không định can thiệp nhiều.” Hoành Chính Đế xoay lưng về phía Cảnh Thiều khiến hắn không thấy được sắc mặt, nhưng Cảnh Thiều biết phụ hoàng đang nghĩ gì, cao giọng nói, “Đông Nam tuy là đất phong, nhưng cũng là quốc thổ của Đại Thần ta, bách tính Đông Nam, chỉ thờ một hoàng đế là phụ hoàng.”

Hoành Chính Đế nghe vậy, chợt xoay người lại, nhìn chằm chằm Cảnh Thiều vẫn đang quỳ trên đất, Cảnh Thiều hơi cúi đầu, mặc hắn trừng.

Rất lâu sau, Hoành Chính Đế đột nhiên cười to, “Không hổ là nhi tử của trẫm! Ha ha ha!” Đi đến cạnh Cảnh Thiều, vỗ vai hắn, hạ giọng nói: “Tam Phiên, là mối họa trong lòng trẫm, bây giờ còn chưa phải lúc.”

Đồng tử Cảnh Thiều co lại, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh, dập đầu nói, “Nhi thần đã hiểu.” Ý của phụ hoàng là, bây giờ còn chưa phải thời điểm tốt để bình định tam phiên, chuyện này phải tạm thời áp chế lại. Khó trách đời trước Cảnh Du dám đường hoàng dâng sớ

https://thuviensach.vn

nạp nàng ta làm vương cơ, cuối cùng ép nàng ta đi báo thù, cũng khó trách khi đó Cảnh Du dám là người đầu tiên đứng lên đề nghị triệt phiên. Thì ra là trong lúc này, đã nhận được lời đáp chắc chắn của phụ hoàng.

_cô mẫu: bác gái

_ngoại thất: vợ lẽ, tình nhân nuôi bên ngoài

_thế tập phiên vương: vua của vùng thuộc địa, cha truyền con nối

https://thuviensach.vn

Chương 027 Hòn than bỏng tay

Chiến tranh Tam Phiên sớm muộn gì cũng phải diễn ra, câu thời cơ chưa đến của Hoành Chính Đế chính là vì còn chưa có lý do hợp lý, chỉ với một bản cáo trạng cường thưởng dân nam vẫn chưa đủ để triệt phiên. Đời trước vì Cảnh Thiều gặp nguy hiểm khi đánh trận ở Điền Tàng, Hoành Chính Đế hạ chỉ lệnh Tây Nam Vương xuất binh ứng cứu, không ngờ Tây Nam Vương lại lấy lý do Tây Nam khó khăn lại vừa gặp thiên tai, nói triều đình phải cấp tiền lương thảo trước mới xuất binh, khiến cho Hoành Chính Đế giận dữ, hạ chỉ triệt phiên. Cảnh Thiều khi đó vừa cực khổ bình được Nam Man, chưa kịp khởi hành về triều đã phải điều quân về phía nam, trực tiếp đánh vào đất phong Tây Nam.

Đời này hắn không còn phải đi bình loạn Nam Man vừa phí sức vừa gian khổ kia nữa, vậy thì cuộc chiến Tam Phiên diễn ra càng sớm càng tốt. Cảnh Thiều ngồi trên lưng ngựa im lặng, khi hoàn hồn lại thì Tiểu Hắc đã đi đến trước cửa phủ nhị hoàng tử.

“Tiểu tử nhà ngươi, còn nhớ mong cỏ non trong phủ ca ca sao.” Cảnh Thiều buồn cười kéo kéo tai Tiểu Hắc, vừa ra khỏi cung đã vào phủ nhị hoàng tử, ắt sẽ khiến người khác hoài nghi, vừa kéo cương chuyển hướng ngựa thì lại gặp Cảnh Sâm vừa quay về.

“Đứng trước cửa làm gì, sao không vào?” Cảnh Sâm vừa xuống kiệu đã thấy đệ đệ nhà mình đứng trước cửa buồn chán nhéo tai ngựa, huynh trưởng cảm thấy mất mặt không khỏi chau mày. Người dám thúc ngựa trong kinh thành này, chỉ có mỗi vị đệ đệ chẳng bao giờ bớt lo được này, bây giờ lại đứng ngây người trước cửa phủ mình, chẳng lẽ là lại gây họa gì rồi?

Cảnh Thiều xoay người xuống ngựa, gãi đầu nói: “Muốn tìm người uống rượu, bất tri bất giác đã đến trước cửa phủ của ca ca.”

Cảnh Sâm trừng một cái, “Đã lớn như vậy rồi, chỉ biết cưỡi ngựa uống rượu, còn ra thể thống gì nữa!”

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều cười cười, đưa ngựa cho hạ nhân của ca ca dắt, bản thân thì đi sóng vai với huynh trưởng, “Đi Hồi Vị Lâu đi, cách đây không xa.”

Cảnh Sâm xoa thái dương, bảo các kiệu phu về phủ trước, bước cùng Cảnh Thiều đến Hồi Vị Lâu.

Còn chưa đến giờ cơm, Hồi Vị Lâu không có nhiều khách, Cảnh Thiều nói với Chu lão bản mặc y phục đỏ sậm mình muốn một nhã gian.

“Đệ quen biết Chu Cẩn?” Cảnh Sâm thấy hai người có vẻ rất thân thiết, không khỏi nhíu mày.

“Đương nhiên là biết.” Cảnh Thiều rót cho huynh trưởng chén trà, “Tiêu Viễn thuộc phái thanh lưu, nhưng không hề cứng nhắc, huynh trưởng có thể thử chiêu mộ hắn.”

“Đệ tự biết đúng mực là được rồi.” Cảnh Sâm gật đầu, hôm nay trong Lễ Bộ có quan viên nói Thành Vương phi và phu nhân Tiêu thị lang rất thân thiết, ngờ rằng Thành Vương và Tiêu Viễn có quan hệ, thấy huynh đệ nhà mình hiểu được lợi hại bên trong nên cũng không định nhúng tay nữa.

Dù sao cũng đã gặp ca ca rồi, trực tiếp kể lại mọi chuyện trong cung, để ca ca tính toán trước. Còn về Cát Nhược Y, Cảnh Thiều có chút khó xử, ý của phụ hoàng là, lấy đại cục làm trọng, chuyện này không đủ để làm lý do tấn công Đông Nam, cho dù khi tuyên chiến tuyên bố ra, thì cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, hơn nữa nếu xử lý không tốt sẽ khiến bách tính cho là triều đình không màng tới sự sống chết của bách tính, nhu nhược vô năng. Còn về việc xử lý nữ nhân này thì giao cho hắn toàn quyền.

“Nếu không tiện, thì cứ đưa nàng ta đến phủ của ta để tẩu tẩu của đệ quản lý là được.” Cảnh Sâm đề nghị, bởi vì Thành Vương phi là nam nhân, không thể giám sát mọi lúc, trắc phu nhân lại vừa bị biếm, tuy nhị hoàng tử phi không đủ dịu dàng hiểu chuyện, nhưng quản lý chuyện nhà vẫn tương đối ổn.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhíu mày, Cát Nhược Y là nước cờ quan trọng để bình định Đông Nam, hắn giành nàng ta vào trong tay, là vì không muốn tứ hoàng tử làm lỡ thời cơ tấn công Đông Nam, để mình bớt được vài năm đánh trận. Nhưng lại không biết làm sao để giải thích cho huynh trưởng, chỉ đành lắc đầu nói: “Người này còn có chút tác dụng, đệ quay về thương lượng với Quân Thanh một chút.”

Cảnh Sâm gật đầu, đối với vị đệ tư vừa vào cửa không lâu này, hắn thật sự rất vừa lòng, học phú ngũ xa, tính cách khiêm tốn ôn hòa, vừa xứng để giúp đỡ Cảnh Thiều vốn không quen dùng mưu kế thủ đoạn.

Đang nói chuyện thì chợt bị tiếng ồn ào dưới lầu làm gián đoạn.

“Hai vị công tử, có gì từ từ nói!” Tiểu nhị sốt ruột toát mồ hôi khuyên can, nhưng chỉ tiếc hai người đang đánh nhau hoàn toàn không chịu nghe.

Cảnh Thiều mở cửa ra nhìn thử, hai công tử mặc y phục rất sang quý đang vật lộn đánh nhau giữa đại sảnh, võ công đều chẳng ra sao, đánh nhau không còn chút phong độ. Nam tử cao hơn một chút dường như chiếm được ưu thế, đánh cho người kia ngã lăn xuống.

Cảnh Thiều thấy người té ngã hơi quen, tập trung nhìn kĩ, không phải chính là Mộ Linh Bảo vừa gặp vài hôm trước đó sao? Một bên mắt vẫn còn bầm xanh. Còn người kia…

“Thế tử nhà Mậu Quốc Công.” Cảnh Sâm thấy hắn không nhận ra, liền lên tiếng nhắc, “Mấy hôm trước Hoàng hậu vừa cho loan tin, nói sắp tuyển chính phi cho tứ hoàng tử, phủ Mậu Quốc Công và Bắc Uy Hầu đều có tiểu thư chưa xuất giá.”

Cảnh Thiều nghe vậy thì sửng sốt. Không khỏi bật cười, nhà Bắc Uy Hầu tính toán lo liệu như sự đã rồi, chỉ tiếc đời trước kế hậu lại chọn trúng tiểu thư nhà Mậu Quốc Công, cuối cùng khi hắn bị vu oan vào ngục, công lao của nhạc phụ tứ hoàng tử không thể không tính.

https://thuviensach.vn

“Nếu Bắc Uy Hầu và kế hậu làm thông gia, thì sau này đệ tránh xa bọn họ ra một chút, cũng đừng nhắc đến chuyện triều đình trước mặt đệ tư.” Cảnh Sâm khép cửa lại, để tránh cho người dưới lầu nhìn thấy Cảnh Thiều, đại cữu tử bị người ta đánh, đệ phu lại không giúp, bị đồn ra sẽ không được hay lắm.

Cảnh Thiều nghe lời ca ca nói, trong lòng hơi khó chịu, đối với hắn, Quân Thanh đáng tin hơn bất kì ai, nhưng ca ca cũng là vì tốt cho mình, thế là hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nhân phẩm thân muội muội của Mộ Linh Bảo cũng chỉ như hắn, bị Bắc Uy Hầu phu nhân chiều hư rồi, dù kế hậu có muốn mượn sức Bắc Uy Hầu đến mấy, có lẽ cũng không muốn Cảnh Du có một Vương phi như vậy.”

Cảnh Sâm nghe vậy, trầm ngâm nói: “Nếu tiểu thư Mộ gia thật sự như đệ nói, hay là chúng ta…”

“Ca!” Cảnh Thiều lập tức ngắt lời huynh trưởng, “Tuy binh quyền của Bắc Uy Hầu không bằng Mậu Quốc Công, nhưng binh quyền của hắn ở tây bắc, hiện tại lại đang chuẩn bị buôn ngựa ở đó, hữu dụng hơn Mậu Quốc Công nhiều.”

“Vậy sao?” Cảnh Sâm nghe vậy, nhíu mày suy tư một lát, “Nếu đã vậy, ta sẽ cho người đưa thông tin về tiểu thư Mộ gia đến tai Hoàng hậu.”

Cảnh Thiều nghe vậy, thầm thở phào. Hắn tin tưởng Quân Thanh, nhưng lại không thể giải thích với huynh trưởng. Quân Thanh trong ngôi nhà đó đã rất khó xử rồi, nếu Bắc Uy Hầu và kế hậu kết thông gia, tương lai hai bên đối đầu, người nặng lòng như Quân Thanh biết phải làm sao?

Khi về đến biệt viện thì trời đã tối rồi.

Cảnh Thiều đi vào ngọa thất, nhìn thấy Mộ Hàm Chương đang mặc thường phục trắng thuần, dựa người trên ghế dài yên lặng đọc sách, ánh nến ấm áp chiếu lên khuôn mặt hắn, yên bình đẹp đẽ như thế. Không khỏi cười khẽ, nhìn thấy người này, những ganh ghét lừa lọc trên triều, những mưu ma chước quỷ khi hạ triều đều tan biến như sương khói.

https://thuviensach.vn

Bước chậm đến, vùi mặt vào ngực Vương phi nhà mình, hít sâu mùi hương thanh nhã nhàn nhạt trên người hắn, Cảnh Thiều thả lỏng cơ thể, nhắm mắt lại, sống lại một đời, trước mắt chỉ toàn gió tanh mưa máu, chỉ có ở bên hắn mới cảm thấy yên lòng. Người chính là cứu chuộc duy nhất mà trời cao ban cho mình.

“Làm sao vậy? Bị phụ hoàng mắng rồi?” Mộ Hàm Chương xoa xoa cái đầu xù trong lòng.

“Không có, chạy cả ngày hơi mệt mà thôi.” Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn hắn, dịu dàng tuấn mỹ như thế này, không giống khuôn mặt tròn vành vạnh một mắt xanh đen của Mộ Linh Bảo chút nào, đột nhiên nhớ đến bức tranh nhìn thấy trong thư phòng của Bắc Uy Hầu, “Quân Thanh, đời của ngươi có phải đều được đặt tên theo thượng cổ cửu khí không?”

“Đời của ta thì đúng như thế, ba huynh muội chúng ta là tên của ba bảo đao.” Mộ Hàm Chương dịu giọng nói, phụ thân yêu danh khí đến si, cả tên của nữ nhi cũng đặt như vậy.

Thượng cổ cửu khí, đao tam, nhất viết linh bảo, nhị viết hàm chương, tam viết tố chất.

Cảnh Thiều nhíu mày, “Vậy khuê danh của tiểu thư Mộ gia chính là ‘Mộ Tố Chất’?”

Mộ Hàm Chương gật đầu, “Sao đột nhiên lại muốn hỏi chuyện này? Có phải là tứ hoàng tử sắp tuyển phi không?”

“Ta chỉ tò mò thôi.” Cảnh Thiều nhích nhích lên, “Nếu dung mạo muội muội ngươi giống Mộ Linh Bảo thì sợ là khó mà gả đi được.”

“Đâu có gay go đến thế.” Trừng tên đang nói bậy bạ trên người mình một cái, nhưng tưởng tượng khuôn mặt Mộ Linh Bảo biến thành nữ tử, bản thân Mộ Hàm Chương cũng không khỏi cười thành tiếng.

Ngày hôm sau, Cảnh Thiều gọi Cát Nhược Y đang ở tạm trong tiểu viện đến.

https://thuviensach.vn

Không thể không nói, Cát Nhược Y mặc y phục mới thật sự rất xinh đẹp, có thể tưởng tượng được, đứa con trưởng của Cát gia khiến Đông Nam Vương không tiếc giết toàn tộc Cát gia để chiếm vào tay là một mỹ nhân thế nào.

“Tình hình hiện tại là như thế, Đông Nam Vương giết người trong đất phong của mình, triều đình cũng không thể can thiệp quá sâu, cho dù có điều tra chuyện này, hắn chỉ cần lấy bừa một tội trạng nào đó đổ lên đầu Cát gia, thì cùng lắm chỉ có thể nói hắn là hà khắc.” Cảnh Thiều thở nhẹ một hơi.

Hy vọng trong mắt Cát Nhược Y vụt tắt, đôi tay thon dài mềm mại siết chặt đến trắng bệch.

“Có một vài lời không nên nói, nhưng bổn vương có thể nói cho ngươi biết, sớm muộn triều đình cũng sẽ thu hồi đất phong Đông Nam, chỉ là còn cần chút thời gian.” Cảnh Thiều quan sát dáng vẻ nàng ta, chầm chậm đặt tay lên dao găm đeo trên hông, dĩ nhiên là hắn hiểu tính tình của Đông Nam Vương, chuyện ám sát dù tìm người khác thì cũng được, tuy sẽ phí sức một chút. Nhưng nếu Cát Nhược Y không biết tốt xấu, giữ nàng ta lại sẽ là tai họa.

“Vương gia bỏ công vì dân nữ, đã là đại ân đại đức, dân nữ cũng biết thù này không thể báo được trong sớm chiều.” Cát Nhược Y im lặng một lúc, đột nhiên quỳ xuống, dập đầu với Cảnh Thiều, “Tạ ơn Vương gia chiếu cố mấy ngày nay, đại ân đại đức của ngài, nhất định sẽ có ngày báo đáp.”

Cảnh Thiều chầm chậm thả lỏng bàn tay trên dao găm, nữ tử này không chỉ hữu dũng hữu mưu, tầm nhìn cũng xa hơn người thường rất nhiều, năm ấy khi thấy Cát Nhược Y cả người đẫm máu trong vương phủ Đông Nam Vương, hắn đã kính phục nữ tử cố chấp này từ tận đáy lòng, đây cũng là lý do hắn không muốn lừa gạt lợi dụng mà nói thật với nàng ta, rốt cuộc, Cát Nhược Y cũng như bản thân mình của kiếp trước, dùng hết sức lực, rốt cuộc lại mất đi tất cả.

“Bổn vương cho ngươi hai con đường, thứ nhất, ở lại kinh thành chờ đợi, không được gây chuyện, vài năm nữa bổn vương sẽ đòi lại công bằng cho ngươi; thứ hai, bổn vương cho người dạy ngươi dùng ám khí, giúp ngươi xâm nhập vào phủ Đông Nam Vương,

https://thuviensach.vn

ngươi tự báo thù.” Cảnh Thiều im lặng nhìn Cát Nhược Y đang quỳ trên mặt đất, giọng nói điềm tĩnh trịnh trọng, “Nếu không biết phải quyết định thế nào, thì nghĩ kĩ càng rồi đến tìm bổn vương.”

“Dân nữ chọn con đường thứ hai!” Cát Nhược Y gần như trả lời ngay lập tức.

“Ngươi nghĩ kĩ càng đã.” Cảnh Thiều nhíu mày, “Nếu không đi, bổn vương có thể tìm cho ngươi một phu quân tốt.”

“Dân nữ tuyệt đối không hối hận, xin Vương gia thành toàn!” Cát Nhược Y dập đầu ba cái với Cảnh Thiều, sợ Cảnh Thiều không cho mình cơ hội này.

Ra khỏi tiểu viện, Cảnh Thiều nhìn thấy Mộ Hàm Chương đang đứng chờ hắn dưới tàng hoa đào.

“Sao ngươi biết nàng ta chắc chắn sẽ chọn con đường thứ hai?” Cảnh Thiều hỏi, phương pháp này là kết quả của cuộc thương lượng tối qua với Vương phi nhà mình.

Mộ Hàm Chương cười cười, hái một bông hoa đào thả vào trong nước, “Hoa rơi vào nước, cũng vẫn là cánh bèo không gốc rễ, còn không bằng làm ngọn lửa ngoài đồng nội, dù là tự thiêu rụi bản thân, nhưng cũng thiêu cháy kẻ thù.”

Cảnh Thiều nghe vậy, cảm giác như đã được khai sáng. Đối với hắn mà nói, sống lại một lần, nếu không có Quân Thanh và huynh trưởng kiềm giữ, sợ là bản thân cũng sẽ như Cát Nhược Y, dù mất tất cả cũng phải giết được kẻ thù, cho dù lật đổ cả giang sơn cũng không tiếc tay.

Chớp mắt đã đến hạ tuần tháng tư, lệnh cấm túc của tứ hoàng tử cuối cùng cũng kết thúc, dưới sự khuyên nhủ thuyết phục của kế hậu, Hoành Chính Đế đã cho phép tứ hoàng tử tuyển chính phi.

Mà lời đáp của huynh trưởng Cảnh Thiều vẫn đang phải ở nhà chép sách là tặng vương cơ xinh đẹp của mình đến. Xem như quà mừng mãn hạn cấm, cũng là quà bồi tội đã cướp mất mỹ nhân của đệ đệ.

https://thuviensach.vn

***_học phú ngũ xa**: học thức uyên bác*

***_thân muội muội**: em gái ruột*

***_thượng cổ cửu khí**: chín món binh khí cổ xưa*

***_danh khí**: binh khí nổi tiếng*

***_Thượng cổ cửu khí, đao tam, nhất viết linh bảo, nhị viết hàm chương, tam viết tố chất.**: Chín món binh khí cổ, ba cây đao, thứ nhất tên Linh Bảo, thứ hai tên Hàm Chương, thứ ba tên Tố Chất.*

https://thuviensach.vn

Chương 028 Giông bão sắp đến

Tứ hoàng tử nhận được món quà này thật sự là không vui vẻ một chút nào, biết rõ Nghiên Cơ được đại hoàng tử tặng cho Cảnh Thiều, bây giờ Cảnh Thiều tặng nguyên vẹn lại cho hắn, hắn lại không thể đẩy hòn than này đi đâu được. Vì huynh trưởng có thể tặng mỹ nhân cho đệ đệ, nhưng lại không có chuyện đệ đệ tặng tiểu thiếp cho huynh trưởng, mà hiện tại dưới hắn chỉ còn những đệ đệ chưa thành niên.

Cảnh Thiều thật sự đã chép xong sách từ lâu, chỉ là lười biếng quen rồi không muốn lên triều.

Mộ Hàm Chương giục hắn mau quay về, “Tình hình trên triều đình thay đổi trong chớp mắt, hiện tại tứ hoàng tử đã hồi triều, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Thế là, để Cát Nhược Y lại học ám khí với Quỷ Cửu Đao, dặn dò Nhậm Phong âm thầm thu xếp mảnh rừng hoang ở thành đông, Cảnh Thiều tâm không cam tình không nguyện mà thu dọn hành lý, về vương phủ với Vương phi nhà mình.

Ngày thứ ba sau khi tứ hoàng tử hồi triều, Thành Vương Cảnh Thiều cũng hoàn thành mười quyển “Binh thư”. Hoành Chính Đế lật xem ngay trên triều, hỏi vài câu, đều được trả lời rất trôi chảy, hoàng đế rất vui lòng, thưởng cho Thành Vương mười cuộn tơ lụa cống phẩm, một đấu trân châu.

Quần thần đều nói tuy Thành Vương không thể kế thừa đại nghiệp, nhưng vẫn vô cùng được sủng ái. Chỉ có Cảnh Thiều mới biết, phụ hoàng thưởng là vì lập trường của hắn đối với việc thu hồi Tam Phiên, chỉ là nịnh nọt đúng chỗ mà thôi.

Tơ lụa là loại hàng rất tốt, Cảnh Thiều dự định cho may thêm cho mình và Quân Thanh vài bộ y phục, còn một đấu trân châu thì lại chẳng có tác dụng gì, hiện tại nữ quyến trong vương phủ chỉ còn

https://thuviensach.vn

một mình Tống Lăng Tâm, hắn lại chẳng muốn thấy mặt, cho nên bảo Mộ Hàm Chương đem đấu trân châu thượng hạng này về phủ Bắc Uy Hầu một chút, chia cho cả đoàn cô cô thẩm thẩm ở đó.

Mộ Hàm Chương biết hắn muốn tạo mặt mũi cho mình, đương nhiên sẽ không phụ lòng tốt của hắn, bảo Đa Phúc vào khố phòng chọn thêm vài món lễ vật mang theo, dẫn Vân Trúc về phủ Bắc Uy Hầu.

Một đấu trân châu, thẩm nương bá mẫu mỗi người một vốc, các tỷ muội mỗi người một nắm, các vị di nương mỗi người hai mươi viên, còn lại một nửa dùng để hiếu kính tổ mẫu, một nửa thuộc về Bắc Uy Hầu phu nhân.

“Ai da~ Đây là cống phẩm đó, viên nào cũng sáng mượt to tròn, trước giờ chỉ được thấy vài viên ở chỗ mẫu thân.” Tam thẩm lắm miệng tay cầm viên trân châu miệng lao thao không ngừng.

Các thẩm nương, tỷ muội khác cũng cười tươi, tranh nhau gọi Vương phi Vương phi vô cùng thân thiết.

Sức khỏe Khâu di nương đã hồi phục, đứng sau Bắc Uy Hầu phu nhân nhìn nhi tử mình mặc hoa phục, khí phách hiên ngang, xem như an lòng được một chút.

Bắc Uy Hầu phu nhân thì từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng, chẳng nói được đến hai câu đã bắt đầu quở mắng Mộ Hàm Chương, “Là nam nhân, không thể sinh con nối dõi, làm thê tử càng phải biết hiền đức! Hiện tại Vương gia không có con nối dòng, lại đuổi gần hết các tỳ thiếp đi, nói ra thật mất mặt, người biết nói là non trẻ không hiểu chuyện, kẻ không biết sẽ bảo là không biết dạy nhi tử.”

Tam phu nhân vốn đang hào hứng thảo luận công dụng dưỡng nhan của trân châu với tứ phu nhân nghe vậy lập tức ngừng nói, giọng nói the thé kia vừa dứt, cả thính đường đều im lặng. Tuy nói Bắc Uy Hầu phu nhân là đích mẫu, nhưng Mộ Hàm Chương hôm nay thân là chính phi của thân vương, cấp bậc cao hơn Bắc Uy Hầu, mọi người xấu hổ không biết phải làm thế nào cho phải.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thong thả đặt chén trà xuống, buồn cười nhìn Đỗ thị, bà ta nói như vậy, chẳng gì ngoài vì Cảnh Thiều vừa tặng cho tứ hoàng tử một vương cơ, sợ nữ nhi khi gả sang đó sẽ chịu thiệt thòi. Thật đúng là đã xem tứ hoàng tử như hiền tế rồi!

“Mẫu thân nghĩ nhiều rồi. Nhi tử từ nhỏ học Tứ thư Ngũ kinh, người dạy nhi tử là tiên sinh trong Tộc Học, cho dù không có tam tòng tứ đức, người trong kinh thành cũng sẽ không cười người.” Mộ Hàm Chương chầm chậm vuốt ve miệng chén, nói sâu xa: “Chuyện trong phủ Thành Vương, trước nay do Vương gia làm chủ, mẫu thân nổi giận với nhi tử cũng chẳng được gì.”

Bắc Uy Hầu phu nhân đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, trừng hắn một lúc lâu, đột nhiên nhẹ giọng nói, “Vốn đã nói, nếu đã gả đi, thì phải nghĩ cho phu quân mình. Vương gia còn trẻ, phải khuyên can nhiều mọt chút. Nếu đã không thể kế thừa đại nghiệp, thì phải chừa lại cho mình vài con đường. Nếu Tố Chất có thể gả cho tứ hoàng tử, Vương gia và tứ hoàng tử sẽ là đồng hao, tương lai nếu có gì chẳng may, cũng còn đường lui.”

Mộ Hàm Chương nghe những lời này chỉ cảm thấy buồn cười không gì sánh được. Đỗ thị xem mình là hài tử ba tuổi sao? Chẳng lẽ đồng hao còn thân thiết hơn huynh đệ sao? Trong hoàng gia, huynh đệ ruột thịt cũng có thể tương tàn, quan hệ đồng hao căn bản không đáng một đồng. Không khỏi cười lạnh, “Hôn sự của muội muội, một huynh trưởng đã xuất giá sao có thể làm chủ được? Huống chuyện này là do mẫu hậu định đoạt, cho dù Vương gia bằng lòng cũng vô dụng.”

“…” Bắc Uy Hầu phu nhân giận đến không nói được nên lời, nhưng Mộ Hàm Chương nói rất đúng đạo lý, hôn sự của nữ nhi còn chưa được quyết định, nói nhiều sẽ ảnh hưởng đến thanh danh, trừng mắt một lúc lâu, rồi cũng phải bỏ qua.

Mộ Hàm Chương là một nam tử, tuy là nhà mình, nhưng cũng không thể ở lâu trong nội trạch, tính toán thời gian, Bắc Uy Hầu hẳn là đã hạ triều về rồi, liền đứng lên cáo từ đi gặp phụ thân.

Cũng trong ngày hôm đó, trên triều xảy ra chuyện lớn.

https://thuviensach.vn

Tây Nam Vương dâng tấu, cống phẩm từ Tây Nam vận chuyển đến kinh thành vị cướp, vùng biên cương vốn nghèo khó, xin được giảm cống phẩm năm nay.

“Chúng khanh gia cảm thấy thế nào?” Hoành Chính Đế cầm tấu chương vàng nhạt của Tây Nam Vương, trầm giọng hỏi.

“Tây Nam gần Điền Tàng, hiện tại nơi đó đang loạn lạc, cống phẩm bị cướp cũng là bất đắc dĩ, theo ý thần, có thể giảm cống phẩm.” Hộ bộ Thượng thư cẩn thận lựa chọn từng từ.

“Dám cướp cống phẩm, lũ giặc cỏ này quả thật là càn rỡ, theo thần thấy, nên phái binh càn quét, thu hồi cống phẩm.” Binh bộ thượng thư giận dữ nói.

“Năm nay sơn trang nghỉ hè được tu sửa, cần dùng đá cẩm thạch của Tây Nam, nếu như giảm cống, vẫn cần Tây Nam đưa một chuyến đá cẩm thạch khác đến.” Công bộ thượng thư khó xử nói, vốn cho là tháng sáu đá cẩm thạch sẽ đến, cho nên không mua thêm loại đá nào khác, hiện tại cho dù tiến cống lại, có lẽ cũng phải tháng bảy mới đến kinh thành, dù tiến hành gấp rút đến mấy sợ là cũng sẽ làm lỡ thời gian hoàng thượng nghỉ hè.

Các đại thân xôn xao tranh luận, chân mày Hoành Chính Đế càng lúc càng cau chặt, đưa mắt nhìn ba hoàng tử, “Ba đứa con nghĩ thế nào?”

Tứ hoàng tử vừa về triều, nóng vội thể hiện mình, thấy phụ hoàng không vui, liền bước lên nói: “Nhi thần nghe nói gặp hạn xuân, bách tính khốn khổ, hiện nay cống phẩm bị kiếp lại như sương phủ trên tuyết, giảm cống là bất đắc dĩ, nhưng có thể thể hiện sự nhân từ của thiên tử với bách tính Tây Nam.”

Ánh mắt Hoành Chính Đế tối đi, không đọc được cảm xúc, cũng không có biểu hiện gì về việc tứ hoàng tử cướp lời hai huynh trưởng nói trước, xoay sang nhìn nhị hoàng tử vẫn cúi đầu không nói gì, “Cảnh Sâm, thấy thế nào?”

Cảnh Sâm bước tới một bước, cúi người nói, “Nạp cống cho triều đình, không phải là giá trị tài sản, mà là răn đe Tam Phiên, nhắc cho

https://thuviensach.vn

bọn họ nhớ uy danh của thiên tử. Cống phẩm bị cướp trên đường là lỗi của Tây Nam chứ không phải triều đình. Nhi thần cho là, không thể giảm cống phẩm!" Giọng nói điềm tĩnh nhưng đanh thép, không nhanh không chậm, từng câu từng chữ đều hùng hồn, triều đình đang ồn ào lập tức yên lặng.

Vẻ sắc bén trong mắt Hoành Chính Đế dịu xuống, lộ vẻ vui mừng, nhưng không nói gì, tiếp tục nhìn Cảnh Thiều đã có vẻ rất mất kiên nhẫn bên cạnh, "Cảnh Thiều, muốn nói gì?"

"Hừ, chuyển cống phẩm từ Tây Nam vào kinh, đường đi căn bản không qua Điền Tàng! Hơn nữa cống phẩm quá nửa đều là đá cẩm thạch nặng ngàn cân, loại sơn tặc nào lại u uất trong lòng đến mức đi cướp loại cống phẩm đó?" Cảnh Thiều đứng yên tại chỗ, không hành lễ, mở miệng là nói, có vẻ đã bị chọc giận.

Hoành Chính Đế nghe những lời thẳng thừng thô lỗ như vậy lại không giận dữ, ngược lại còn nhếch môi, "Các ngươi nghe rõ chưa?"

Kết quả cuối cùng là, Hoành Chính Đế phái người đến Điền Tàng điều tra chuyện cống phẩm bị cướp, còn chọn ai thì không đề cập trên triều. Lệnh Tây Nam vương trước tiên đưa một chuyến đá cẩm thạch khác đến, còn về việc giảm cống phẩm, tạm thời gác lại không nói.

Sau khi bãi triều, Hoành Chính Đế gọi một mình nhị hoàng tử Cảnh Sâm vào thư phòng.

Cảnh Thiều vỗ vai tứ hoàng tử vẫn âu sầu buồn bực vài cái, xoay người giữ Bắc Uy Hầu đang định về phủ lại.

"Vương gia có gì chỉ giáo?" Mộ Tấn khách sáo sóng vai với Cảnh Thiều đi ra ngoài.

"Nhạc phụ đại nhân quá lời rồi, hôm nay Quân Thanh về hầu phủ, tiện đường cùng ngài đi đón hắn về." Cảnh Thiều cười nhẹ nói.

"Hàm Chương đến hầu phủ?" Mộ Tấn nghe hắn nói vậy, không giấu được cười: "Vậy thì tốt quá rồi, Vương gia tiện đường dùng cơm rồi hẵng về."

https://thuviensach.vn

“Vậy thì ta không khách sáo nữa, vừa hay có dịp uống vài chén với hầu gia. Ta vẫn còn nhớ vị rượu mạnh Tây Bắc lần trước.” Cảnh Thiều cười ha ha, để Bắc Uy Hầu đi trước, bản thân thì xoay người lên ngựa.

Mộ Tấn nhìn Cảnh Thiều cung kính nhưng không xa cách, nhìn lại tứ hoàng tử vẫn còn đang cúi đầu bước đi phía xa, không khỏi nhíu mày, lên xe ngựa.

Lão phu nhân Bắc Uy Hầu từ nhiều năm trước sức khỏe đã không được tốt, thường xuyên ốm đau phải nằm một chỗ, trên cơ bản là không tiếp khách.

Mộ Hàm Chương đến bái kiến tổ mẫu, dâng những loại thuốc quý mang theo lên. Lão phu nhân tóc trắng như tuyết nắm tay hắn nói chuyện một lúc.

“Tổ mẫu già rồi, không làm được gì, gả vào hoàng gia, nói gì làm gì cũng phải cẩn thận, phải biết quý trọng phu quân, các con đã kết phu thê, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không được oán hận. Thành Vương sinh ra trong hoàng gia đã không dễ sống, khi nguyên hậu còn, hắn vinh quang thế nào, hôm nay lại phải sống thế nào? Tim đều là thịt máu, tốt với hắn, hắn sẽ không bạc đãi con.” Lão phu nhân đã sống trong chốn vương hầu cả đời, nhìn đời rất thấu đáo.

“Tôn nhi hiểu, tổ mẫu đừng lo lắng, Vương gia đối xử với tôn nhi rất tốt.” Mộ Hàm Chương dùng cả hai tay nắm chặt tay lão phu nhân, trong lòng ấm áp dạt dào. Từ nhỏ tổ mẫu đã yêu thương hắn, tuy không bằng cháu đích tôn, nhưng chưa từng thiên vị, khi có người làm khó hắn, tổ mẫu đều hết lòng che chở, nhờ vậy hắn mới bớt được chút cực khổ tủi thân.

Lão phu nhân tuổi đã cao, nói chuyện một lúc đã thấy mệt, Mộ Hàm Chương hầu tổ mẫu ngủ rồi mới lui ra. Vừa đến sân trước đã gặp một đám đường đệ vừa hết giờ học trở về.

“Ô, đây không phải Vương phi sao, sao thế này, trong vương phủ bị ức hiếp chạy về nhà mẹ khóc sao?” Mộ Dương Văn thấy Mộ Hàm

https://thuviensach.vn

Chương, quen thói định châm chọc hắn mấy câu. Đám huynh đệ tuổi nhỏ theo phía sau nghe vậy liền cười ồ lên.

https://thuviensach.vn

Chương 029 Hương cao

Mộ Hàm Chương lạnh lùng nhìn Mộ Dương Văn huênh hoang, bước chậm tới, đưa tay, đánh "chát" một cái vào khuôn mặt đang cười đắc chí của hắn.

Mộ Dương Văn bị đánh thì ngây cả người, chầm chậm quay đầu lại, "Mộ Hàm Chương, ngươi dám đánh!"

"Chát!" Lại thêm một tiếng bạt tai, đánh cho Mộ Dương Văn hoàn toàn sững sờ.

"Nói chuyện với huynh trưởng, sao có thể gọi thẳng tên? Chẳng lẽ tam thúc chưa từng dạy ngươi, hiếu lễ là thế nào?" Mộ Hàm Chương đứng từ trên cao nhìn xuống tên đường đệ bị mình đánh lảo đảo.

"Mộ Hàm Chương, đừng quá đáng!" Mộ Hoa Phong đứng bên cạnh thấy đệ đệ bị đánh, giơ tay định động thủ.

Hai thị vệ đứng sau Mộ Hàm Chương lập tức rút đao đeo trên hông ra, đám người kia đều hoảng sợ phải lùi bước, có vài huynh đệ tuổi nhỏ trực tiếp khóc lên.

"Tất cả dừng tay!" Giọng nói uy nghiêm của Bắc Uy Hầu vang lên từ sau lưng, hắn giận dữ đi đến.

Người trong nhà họ Mộ ngày thường nghe thấy tiếng gia chủ đều giật mình run rẩy, hôm nay nghe đến lại đồng loạt thở phào.

"Quân Thanh!" Cảnh Thiều bước nhanh tới, ôm Vương phi nhà mình vào lòng, "Không sao chứ?"

Mộ Hàm Chương mím chặt môi, nhưng cũng không kiềm được phải cong lên, tình hình thế này nhìn là biết ngay hắn đang dạy dỗ người khác, người này thật đúng là…

Cảnh Thiều thấy người trong lòng không sao, quay đầu nhìn Mộ Dương Văn đang ôm mặt và Mộ Hoa Phong vẫn chưa kịp hạ tay

https://thuviensach.vn

xuống, “Hầu gia, chưa nói đến việc Quân Thanh là Vương phi, trong phủ Bắc Uy Hầu, chẳng lẽ không cần tôn kính huynh trưởng? Phép tắc hiếu lễ trong Mộ gia thật đã khiến bổn vương được mở rộng tầm mắt!”

Sắc mặt Mộ Tấn hết xanh rồi lại trắng, chỉ vào hai chất tử nói: “Hai đứa các ngươi, đi diện bích cùng thế tử, mỗi đứa chép Hiếu Kinh năm mươi lần, chưa chép xong thì không được ăn cơm!”

Mộ Dương Văn còn muốn nói gì đó, bị Mộ Tấn trừng cho câm miệng, chỉ còn biết xoay lưng đi cùng ca ca mình.

“Khoan đã!” Cảnh Thiều buông Vương phi nhà mình ra, gọi hai người lại, “Gia pháp quốc pháp phải phân rõ, bất kính với Vương phi, đáng chịu tội gì?”

Hai huynh đệ kia không có Mộ Linh Bảo bên cạnh, cũng như không có người để tin cậy, liếc mắt nhìn nhau, đến lúc này mới thấy sợ, nhìn đại bá cầu cứu.

“Vương gia bớt giận, chúng nó còn non trẻ không hiểu chuyện.” Mộ Tấn hơi bẽ mặt, nhìn Mộ Hàm Chương đang đứng sau Cảnh Thiều nửa bước một cái.

Mộ Hàm Chương thấy tình hình như thế, bước lên kéo tay Cảnh Thiều, dịu giọng nói, “Bỏ đi, đều là huynh đệ trong nhà, Vương gia đừng tức giận.”

Cảnh Thiều nghe hắn nói vậy, vỗ vỗ bàn tay thon dài mềm mại, “Vương phi không tính toán, chuyện hôm nay bỏ qua, sau này nếu như để bổn vương thấy có kẻ bất kính với Vương phi, thì đừng trách sao bổn vương trở mặt không nhìn người thân!”

Một đám đường huynh đệ đều cúi đầu, được Mộ Tấn cho phép, ảo não bỏ đi.

“Tam ca, không phải đại bá nói hôm nay có khách quý đến bảo chúng ta tiếp đón, mới cho chúng ta nghỉ nửa ngày sao? Sao không tiếp khách quý nữa?” Đứa đường đệ nhỏ tuổi nhất hỏi nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Suỵt~” Các huynh đệ bên cạnh vội che miệng nói, bỏ chạy nhanh như chớp.

“Lão thần trị gia không nghiêm, để Vương gia chê cười.” Mộ Tấn thở dài, nhìn Mộ Hàm Chương dáng vẻ đĩnh đạt, khí chất phi phàm cạnh Cảnh Thiều, không khỏi buồn phiền, trong đám trưởng tử đời này của Mộ gia, không có một đứa nào bằng được người ta! Bây giờ xem ra, có phong thái của Mộ gia nhất, lại là đứa con thứ đã gả ra ngoài này.

Buổi chiều về vương phủ, Vân tiên sinh vội vàng đến đón, “Vương gia, vừa này nhị hoàng tử điện hạ đã đến, bảo ngài về rồi lập tức sang đó một chuyến.

Cảnh Thiều nhíu mày, Mộ Hàm Chương nói: “Ca ca nhất định là có chuyện gấp cầm tìm, mau đi đi.”

Cảnh Thiều gật đầu, xoay người lên ngựa chạy đi.

Mộ Hàm Chương về phòng nghỉ trưa, vừa thức dậy thì nghe Vân Trúc nói Chu Cẩn đến thăm, vội khoác áo đến trà thính trong Thính Phong Các.

“Để Chu đại ca chờ lâu.” Mộ Hàm Chương tạ lỗi.

“Chỉ vừa mới đến, công việc ở Hồi Vị Lâu, phải quá trưa mới có thời gian rảnh.” Chu Cẩn cười sang sảng.

Mộ Hàm Chương nghe hắn nói vậy cũng nhẹ lòng, hỏi hắn đến làm gì.

“Không phải lần trước đệ nói muốn mở cửa hàng sao?” Chu Cẩn nhấp trà, trà trong vương phủ đều là trà tiến cống do Phủ nội vụ đưa đến, là cực phẩm không thể mua được, Chu Cẩn hiểu biết về ẩm thực đương nhiên có thể nhận ra, không khỏi lại uống thêm vài hớp, “Thứ cần có trong kinh thành đều có cả rồi, nếu không phải cửa hiệu lâu đời thì rất khó kinh doanh, trừ khi có những thứ đặc biệt ít thấy.”

“Thứ đặt biệt ít thấy?” Mộ Hàm Chương thấy hắn thích trà này, đưa mắt ra hiệu cho Vân Trúc, Vân Trúc hiểu ý lui xuống.

https://thuviensach.vn

“Phải, nếu muốn tìm một thứ trong kinh thành thiếu, mà lại dễ bán, thì khi đến Giang Nam ta có biết một thứ.” Chu Cẩn nói, không khỏi cười ý nhị, “Tối qua lúc ngủ đột nhiên nghĩ đến.”

“Sao?” Mộ Hàm Chương tò mò, thứ Giang Nam có mà kinh thành lại thiếu, sao đến bây giờ vẫn chưa có người bán?

Chu Cẩn cười khẽ, nhấp một ngụm trà rồi mới nói ra hai chữ: “Hương cao.”

“Hương cao?” Mộ Hàm Chương ngẫn người, đó là thứ gì? Hắn thật sự chưa từng nghe nói.

“Ha ha, thứ này ở Giang Nam cực kì đắt hàng, theo tướng công đến kinh thành rồi mới phát hiện ở phương bắc rất ít dùng thứ này, trên đường chỉ có bán những những loại hương du chẳng có mùi gì.” Chu Cẩn cười trộm, kể tường tận công hiệu của loại “hương cao” này.

Ở Giang Nam có vài nơi sản xuất hương cao nổi tiếng, trộn thêm hoa cỏ từng mùa vào, rất nhiều chủng loại. Cao và dầu không giống nhau, cho vào hộp có thể mang theo bên người, hơn nữa tan rất nhanh cực kì hữu dụng. Chỉ có trọng lượng nhỏ, giá lại cao, các thương nhân không muốn lấy món lợi nhỏ như thế, không muốn chạy đi xa như thế bán. Phương bắc ít hoa cỏ, cũng không có xưởng sản xuất thứ này…

Mộ Hàm Chương nghe một lúc lây, cũng đoán được đại khái đây là thứ gì, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. Cái gọi là hương cao đó, chính là thuốc mỡ dùng khi nam tử hoan hảo, thương nhân thích lời, tuy thứ này cực kì đắt hàng ở nơi nhiều nam thê như kinh thành, nhưng không ai muốn cực công lấy lợi nhỏ, đến nay vẫn rất ít chỗ bán.

Chu Cẩn tặng cho Mộ Hàm Chương một hộp hương cao chưa mở, Mộ Hàm Chương thấy hắn thản nhiên, đều là nam, nghĩ thầm mình xấu hổ gì chứ. Thế là nến xấu hổ, thản nhiên cầm lấy, sau đó bảo Vân Trúc đưa trà lên làm quá đáp lễ.

Chu Cẩn cũng không khách sáo từ chối, sảng khoái nhận hộp trà, dặn Mộ Hàm Chương sau khi suy nghĩ kĩ rồi thì đến tìm mình, xong

https://thuviensach.vn

rồi thì vội vàng quay về trông coi Hồi Vị Lâu.

Cảnh Thiều đến phủ nhị hoàng tử, biết phụ hoàng muốn phái huynh trưởng đi điều tra việc cống phẩm bị cướp, không khỏi hơi lo lắng.

“Phụ hoàng đang cho ta cơ hội được phong vương, là chuyện tốt, dù sao cũng hơn đại hoàng huynh phải đi đánh giặc.” Cảnh Sâm thấy đệ đệ lo lắng, trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Tây Nam Vương gian xảo, nếu hắn đã dám làm chắc chắn có đường lui, mặc kệ huynh trưởng nói thế nào, chân mày Cảnh Thiều cũng không giãn ra được, “Phụ hoàng dự định phái bao nhiêu binh lính theo?”

“Chuyện này cần bí mật mới có thể điều tra rõ ràng, cho nên chỉ cho bốn thị vệ và một quan tùy hành tam phẩm.” Cảnh Sâm nói.

“Như vậy sao được?” Cảnh Thiều thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, võ công của huynh trưởng không tốt, chỉ cho bốn thị vệ, nếu chẳng may gặp phải sơn tặc thì cũng không đối phó nổi, huống chi là Tây Nam Vương có trọng binh canh phòng! “Mang theo năm trăm người, theo từ xa, nếu có chuyện gì thì sẽ ra mặt.”

“Năm trăm làm sao giấu được, không được!” Cảnh Sâm bác bỏ ngay không cần suy nghĩ.

Cò kè trả giá một lúc lâu, cuối cùng hai huynh đệ mỗi người nhường một bước, Cảnh Thiều phái hai cao thủ võ lâm theo bên cạnh huynh trưởng, đưa thêm năm mươi quân chia ra đến Tây Nam trước, khi đến sẽ điều động sau.

Rời khỏi phủ nhị hoàng tử, Cảnh Thiều vẫn cảm thấy không yên tâm, bảo Vân Tùng đến biệt viện một chút, dặn Nhậm Phong chọn hai cao thủ hàng đầu đến.

Về đến ngọa phòng trong Đông Uyển thì thấy Vương phi nhà mình ngồi một mình dưới ánh đèn, tay cầm một cái hộp nhỏ rất tinh xảo ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Len lén bước qua, giật lấy chiếc hộp, xoay tròn trong tay, “Đây là gì?” Mở nắp ra, bên trong là một loại thuốc mỡ hơi trong, mùi thơm tỏa ra, không ngọt ngấy, ngược lại có phần mê người.

“Đây… Đây là…” Mộ Hàm Chương giật mình, lúc hoàn hồn lại thì lập tức đỏ bừng mặt, “Hàng mẫu hôm nay Chu đại ca đưa đến.”

“À?” Cảnh Thiều nhướng mày, chầm chậm dán sát môi vào tai Vương phi nhà mình, thổi nhẹ vào vành tai màu mã não, “Vậy sao lại đỏ mặt?”

Mộ Hàm Chương mím môi, trừng Cảnh Thiều một cái, giành chiếc hộp lại, xoay người đi vào phòng trong không thèm để ý đến hắn.

Cảnh Thiều ngớ người, Vương phi nhà mình học được giận dỗi với mình rồi? Che miệng cười trộm vài tiếng, theo vào trong.

Đương nhiên là hắn nhận ra thứ đó, tuy trong kinh thành không bán, nhưng năm nào Phủ nội vụ cũng mua. Luật pháp quy định, chỉ được đón nam thê, không được nạp nam thiếp, nhưng lại không cấm đoán gì với thiên tử, trong cung cũng không ít nam phi. Huống chi một thân vương như hắn đón nam thê, trong cung đương nhiên ban thưởng không ít thứ này, ngay trong tủ nhỏ trên giường của bọn họ cũng có không ít hương cao loại thượng hạng.

Đi vào phòng trong thì thấy Vương phi nhà mình đang dỗi mặc nguyên quần áo nằm trên giường, xoay mặt vào tường không thèm để ý đến mình, vành tai vẫn hồng hồng.

Cảnh Thiều nhịn không được vồ đến, ôm người trên giường vào lòng, “Không đùa ngươi nữa, trong kinh thành thật sự rất ít bán thứ này. Nếu muốn kinh doanh thì thật ra rất dễ, tổng binh Giang Nam rất thân với ta, tuần nào cũng có thư từ qua lại, bảo hắn gửi theo ít hàng mỗi lần là được rồi.”

“Vậy làm sao được? Nếu hắn không chịu nhận tiền, khác nào là nhận đút lót?” Mộ Hàm Chương quay đầu lại, nhíu mày nói, mấy thứ nhỏ nhặt này không đáng bao nhiêu tiền, cho dù là từ vị thế của bằng hữu hay thần tử, tổng binh Giang Nam nhất định sẽ không lấy

https://thuviensach.vn

tiền. Hắn chỉ muốn tìm việc để kinh doanh, nếu vì vậy mà gây phiền toái cho Cảnh Thiều thì quả thật là mất nhiều hơn được.

Thấy Quân Thanh nghĩ cho mình như vậy, Cảnh Thiều nhịn không được hôn hôn lên môi hắn, “Cái này thì yên tâm, tiểu tử đó nổi tiếng là keo kiệt, tuyệt đối sẽ đòi đến từng xu, nói không chừng còn đòi tiền vận chuyển, phải tính kĩ để còn ép giá hắn.”

https://thuviensach.vn

Chương 030 Tây Nam cấp báo

Đã có nguồn hàng, việc mở cửa hàng dễ dàng hơn nhiều rồi. Mộ Hàm Chương nhờ Chu Cẩn tìm một cửa hàng hai gian trên con đường của Hồi Vị Lâu, rồi lại nhờ Vân tiên sinh đến tìm các thợ mộc và thợ bạc có tiếng trong thành, đặt làm một lô hộp gỗ và hộp bạc trang trí tinh xảo.

“Vương phi muốn làm hộp để làm gì?” Vân Trúc ôm một đống hộp đã làm xong hỏi Mộ Hàm Chương, những chiếc hộp này được chạm trổ rất khéo léo, thậm chí còn đắt hơn hương cao, Vương phi làm vậy chẳng phải là lỗ rồi sao?

Mộ Hàm Chương cầm một chiếc hộp bạc cười không nói gì, bảo Vân Trúc ôm số hộp này vào gian phòng nhà vú nuôi đang ở. Hương cao từ Giang Nam đa số được đựng trong ống trúc, hộp sắt, giá thành không cao, cho dù có tăng giá, cao nhất cũng chỉ khoảng trên dưới một trăm đồng. Nhưng đổi sang đựng bằng hộp quý thì sẽ khác, trong kinh thành nhiều quan to quyền quý, thứ càng đắt càng dễ bán.

Vừa chớp mắt đã đến trung tuần tháng năm, cửa hàng cũng đã được lo liệu ổn thỏa. Chờ khi lô hàng thứ hai đến thì cửa hàng bán hương cao của Mộ Hàm Chương có thể chính thức khai trương rồi.

Cửa hàng trang hoàng rất văn nhã, màn trúc che hơn nửa, trên cửa treo biển hiệu bằng trúc, viết ba chữ “Mặc Liên Cư” uyển chuyển mà dứt khoát.

Chữ “Mặc” chỉ Mặc Viên các nam thê thường lui đến, “Liên” lại mang nghĩa thanh nhã kín đáo. Vì vào lần tụ hội tháng này, Mộ Hàm Chương đã mang theo một ít hương cao đựng trong hộp gỗ đến tặng cho các nam thê, một đồn mười, mười đồn trăm, đến ngày khai trương, người đến mua hàng, kẻ đến góp vui, gần như đã lấp kín cả cửa lớn.

https://thuviensach.vn

Không giống cách các cửa hàng khác khai trương, phải đốt pháo, múa lân, Mộ Hàm Chương mời những nhạc sư có tiếng trong kinh thành đến, đánh đàn trước cửa hiệu, tiếng thanh du dương không dứt bên tai, phong nhã vô cùng. Mọi người thấy vậy, cũng không ai làm ồn ào, chỉ im lặng đứng xem.

Hương cao trong tiệm chia thành nhiều loại, có hộp sắt, hộp gỗ, hộp bạc, giá tiền cách biệt rất lớn, hộp sắt chỉ một trăm đồng tiền, hộp gỗ phải đến hai lượng bạc, hộp bạc thì mấy chục lượng thậm chí gần trăm lượng.

Từ khi huynh trưởng đến Tây Nam, mỗi ngày lên triều Cảnh Thiều phải một mình đối diện với tứ hoàng tử, không có ai để ra hiệu, rất là không vui, cho nên sáng sớm hôm nào cũng bám giường không chịu lên triều, Mộ Hàm Chương phải gọi ba bốn lần mới chịu bò dậy.

Nhưng mà mấy hôm nay Cảnh Thiều đột nhiên bắt đầu thích lên triều, vì Tây Nam cấp báo, đại hoàng tử gặp nạn ở Điền tàng, không rõ sống chế. Ngày nào đại hoàng tử cũng viết tấu đưa về kinh, hiện nay đã mười mấy ngày không có tin tức.

Hôm nay tổng đốc Điền Tàng dâng tấu, mới xem như rõ ràng mọi chuyện. Đại hoàng vừa đến Điền Tàng đã nóng vội tấn công Nam Man, không nghe lời khuyên bảo. Trong rừng cây ở Tây Nam nhiều khí độc, quân đội vào núi không bao lâu thì đã có không ít binh tướng hít phải khí độc mà ngã bệnh. Tháng trước đại hoàng tử dẫn binh xông lên núi, gian khổ chiến đấu, đến nay vẫn chưa dứt. Tin đưa gấp từ nơi cách ba ngàn dặm đường đến cũng phải mất bảy tám ngày, đại hoàng tử sống chết ra sao không thể biết được.

“Phụ hoàng, kế sách lúc này là cần phái binh cứu viện ngay, nếu không, đại hoàng huynh nguy hiểm!” Tứ hoàng tử Cảnh Du quỳ xuống nóng lòng nói, mặc kệ là thật hay giả, bộ dạng lo lắng nóng ruột kia thật sự tha thiết không gì sánh được.

“Bây giờ phái binh đã không còn kịp nữa, phải điều binh từ gần đó mới được.” Binh bộ thượng thư trầm giọng nói.

https://thuviensach.vn

“Vô dụng!” Hoành Chính Đế giận dữ ném mạnh bản tấu chương trong tay đi.

Triều đình lập tức im lặng, hoàng tử xuất chinh, vốn là để trấn áp Nam Man, an ủi lòng dân, bây giờ chưa đến một tháng đại hoàng tử đã gặp khổ chiến, còn không rõ sống chết, ngược lại mang đến vô số phiền phức cho triều đình. Triều thần tuy không nói ra, nhưng trong lòng đều cảm thấy đại hoàng tử thật đúng là vô dụng.

“Phụ hoàng bớt giận, nhi thần có một cách.” Cảnh Thiều thấy thời cơ đã tương đối, mới bước ra một bước cúi người nói.

“Nói.” Hoành Chính Đế hít sâu một hơi, nhìn Cảnh Thiều.

“Vùng đất phong Tây Nam cách Điền Tàng gần nhất, nhi thần nghe nói binh mã Tây Nam hùng mạnh, không bằng lệnh cho Tây Nam Vương phái binh tiếp viện đại hoàng huynh.” Cảnh Thiều cúi đầu, giấu tia sáng lạnh lùng trong mắt đi. Thái độ của Tây Nam Vương, kẻ đã giằng co với hắn suốt mấy năm như Cảnh Thiều hiểu như lòng bàn tay, xảo quyệt lại hẹp hòi. Bảo hắn xuất binh, chắc chắn hắn sẽ vòng vo từ chối. Tây Nam cách kinh ba ngàn dặm, chỉ với một lần khước từ, cộng thêm chặng đi chặng về và những lần trì hoãn trên đường xuất binh, ít nhất cũng một tháng, đến lúc đó có còn sống hay không thì phải chờ xem vận số của vị đại hoàng huynh ấy rồi.

Hoành Chính Đế nhíu mày, bản thân đã rất nghi ngờ chuyện cống phẩm của Tây Nam, bảo Tây Nam Vương xuất binh, vừa hay có thể nhân cơ hội này xem thử Tây Nam Vương có ý mưu phản thật không. Nhìn Cảnh Thiều tán thưởng, Hoành Chính Đế hạ chỉ, lệnh cho Tây Nam Vương lập tức phái binh tiếp viện đại hoàng tử, bình định loạn Nam Man. Nếu cứu được đại hoàng tử, có thể miễn số cống phẩm còn lại của Tây Nam trong năm nay.

Cảnh Thiều mang tâm trạng rất tốt về vương phủ, thấy Vương phi nhà mình đang ngồi trên ghế dài cười rạng rỡ xem sổ sách, lại bắt đầu ngứa tay, cướp quyển sổ sách đi, nói: “Nhìn cái này thôi mà đã vui đến như vậy, chẳng lẽ sổ sách này còn đẹp hơn cả ta?”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nhìn cái tên mà da mặt càng lúc càng dày một cái, cũng chẳng giận, “Nếu so ra, Vương gia dường như đẹp hơn ai hết, có điều…” Kéo dài âm cúi, nhân lúc Cảnh Thiều nhe răng cười, cướp sổ sách lại, “Sổ sách không phải người.” Nói xong lại xem tiếp.

Hôm nay vừa khai trương mà đã bán đắt kinh người rồi, tiền vốn mua thứ đó không cao, chỉ là hộp đựng hơi đắt chút, nhưng cộng lại cũng chưa đến một phần ba giá bán, thật sự lời được không ít.

“Hừ!” Cảnh Thiều bất mãn, đè Vương phi nhà mình lên ghế dài, “Đại hoàng huynh ở Điền Tàng gặp nguy, sống chết không rõ.”

“Vậy sao?” Mộ Hàm Chương nghe nói vậy, dời mắt ra khỏi quyển sổ sách.

Cảnh Thiều kể tóm tắt chuyện trên triều, thở dài, nói: “Nếu Tây Nam Vương chọc giận phụ hoàng, thì chẳng mấy chốc sẽ có lệnh triệt phiên.”

Mộ Hàm Chương rũ mắt, nói khẽ, “Với tình hình hiện nay, triệt phiên chắc chắn có chiến tranh, Vương gia sẽ đi sao?”

Cảnh Thiều ngồi lên, hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu, “Nếu khai chiến, đương nhiên sẽ đi, chỉ có ta nắm chắc cơ hội bình định Tam Phiên!” Ánh nến sáng ngời chiếu lên nửa mặt nghiêng của Cảnh Thiều, che giấu không được vẻ ngạo nghễ, giọng nói trầm tĩnh mạnh mẽ, như đã đứng trước chiến trường, đối diện với mấy chục vạn tướng sĩ, hài khí ngất trời mà tuyên chiến!

Mộ Hàm Chương im lặng nhìn hắn, mím môi, một lúc lâu sau mới nói: “Ngươi là người có bản lĩnh, là ta liên lụy ngươi.” Người này, có tài cầm binh giết giặc không thua gì Thái Tổ, chỉ tiếc anh hùng không gặp thời.

“Quân Thanh!” Nghe thấy câu này, đầu Cảnh Thiều bỗng dưng đau buốt, khi đó bên vách đá Phong Nguyệt Sơn, Quân Thanh cũng nói như vậy, ngươi là người có bản lĩnh, là ta liên lụy ngươi… Không khỏi cao giọng.

Mộ Hàm Chương bị hắn rống một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy được đôi mắt hơi đỏ, ý thức được mình nói sai, lập tức bối rối,

https://thuviensach.vn

“Muỗng Nhỏ…”

Cảnh Thiều ôm Mộ Hàm Chương đang lắp bắp vào lòng, siết chặt, như muốn hòa hắn vào máu thịt mình, “Không được nói như vậy nữa, có nghe thấy không!”

Cảm giác được cánh tay đang ôm mình càng lúc càng siết chặt, Mộ Hàm Chương bị đau, nhịn không được nhíu mày, nhưng không kêu đau, chỉ đưa tay ôm lại, “Đã nhớ rồi, sẽ không nói như vậy nữa… Ư…” Nói hết câu, vẫn nhịn không được rên khẽ một tiếng.

Lúc này Cảnh Thiều mới hoàn hồn lại, vội thả lỏng tay, “Đau sao?”

Mộ Hàm Chương lắc đầu, nhưng lại bị Cảnh Thiều cưỡng chế cởi áo. Thấy trên cánh tay trắng nõn bị ngấn hai dấu đỏ sậm, hơn nữa còn đang dần chuyển tím. Cảnh Thiều đau lòng không sao nói nổi, lấy rượu thuốc cẩn thận xoa bóp cho hắn. Xoa xoa bóp bóp một lúc lại biến tướng, ánh mắt đau lòng dần tối đi, ngón tay thấm rượu thuốc trượt dần lên vai, rồi lại từ vai trượt xuống ngực.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương vội nắm bàn tay đang xoay tròn trên quả anh đào của mình lại, nhìn quanh, ở đây là gian ngoài, nha hoàn có thể đến bất cứ lúc nào, không thể ở đây được.

Cảnh Thiều thì không định dừng lại, ôm choàng hắn vào lòng, cắn vành tai đã thành màu hồng phấn, “Quân Thanh, hôm nay chúng ta viên phòng được không?” Cảnh tượng trên vách núi không ngừng lặp lại trong đầu, tim đau buốt, hắn muốn chiếm lấy người trong lòng, muốn trở thành một với người này, để bản thận xác nhận rằng hắn vẫn còn sống, còn sống ngay trong vòng tay mình; để bản thân xác nhận tầng, đây không phải giấc mộng hoàng lương, tất cả bi kịch còn chưa xảy ra!

Mộ Hàm Chương nghe hắn nói như vậy, trợn to mắt như bị sét đánh, viên… viên phòng? Thành thân hơn hai tháng, trừ đêm động phòng, bọn họ chưa từng làm đến hết. Một là hắn rất sợ cảm giác đau đớn như cả người bị xé đôi, hai là Cảnh Thiều biết hắn sợ cho nên chưa từng ép buộc, thế là hắn vờ như không biết gì cầm cự qua ngày.

https://thuviensach.vn

Xoay sang nhìn người đang ôm mình, trong đôi mắt đẹp kia, ngoài dịu dàng yêu thương thường ngày, còn thoáng một chút sợ hãi, động tác khi hôn mình có chút hoảng loạn, như muốn xác nhận thứ gì. Mộ Hàm Chương biết nếu mình không nguyện ý, hắn nhất định sẽ không miễn cưỡng, nhưng nhìn Cảnh Thiều bây giờ, hắn thật sự không nhẫn tâm từ chối. Cùng lắm thì cố nhịn một đêm là được, chỉ cần hắn không khổ sở như vậy nữa.

Mộ Hàm Chương im lặng một lúc lâu, khi Cảnh Thiều chuẩn bị từ bỏ thì lại chầm chậm gật đầu, nói thật nhỏ: “Vào giường… Được không…”

Cảnh Thiều sửng sốt trong giây lát rồi bế ngang hắn lên, đứng bật dậy, dùng khinh công lao vào phòng, đá “rầm” một cái đóng cửa phòng lại!

.

***_giấc mộng hoàng lương**: giấc mộng đẹp nhưng ngắn ngủi.*

https://thuviensach.vn

Chương 031 Tin dữ

Cảnh Thiều đặt người trong lòng lên giường, cảm nhận được hắn đang run rẩy, liền hôn hôn hai má hắn an ủi, đưa tay buông màn giường xuống. Cảnh Thiều nhớ rõ lời Tiêu Viễn nói, khung cảnh tối một chút có thể giúp nam thê bớt căng thẳng và xấu hổ.

Trong giường bỗng chốc tối đi, Mộ Hàm Chương chầm chậm mở mắt ra, rồi lại nhắm lại ngay, nhưng thân thể đã không còn căng cứng như trước nữa. Một bàn tay ấm áp tháo mũ quan trên đầu hắn xuống, nhẹ nhàng luồn vào mái tóc đen vuốt ve, nụ hôn dịu dàng như nước rơi trên trán, trượt xuống mũi, tìm đến môi. Yêu thương chạm vào, thăm dò dần trở thành mút nhẹ, gặm cắn.

Cảnh Thiều nhận thấy người trong lòng thở hơi gấp, khẽ cong người lên, dựa vào chút ánh sáng mờ mờ chỉ thấy được vạt áo người bên dưới xộc xệch, tóc đen xõa tung, khuôn mặt tuấn tú màu hồng nhạt thở dốc, đẹp đến không gì sánh được.

Áo lót trắng như tuyết bị kéo ra, khuôn ngực trắng như ngọc lộ ra, cổ áo vẫn vắt lại trên cánh tay, nửa kín nửa hở, lại càng thêm vẻ ma mị. Cảnh Thiều nhìn cảnh đẹp trước mắt, cảm giác miệng khô khốc, hạ thấp người ngậm lấy hạt đậu nhỏ.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương giật mình nức nở một tiếng, rồi lập tức mím chặt môi.

Cảnh Thiều nhìn Vương phi đang xấu hổ nhà mình một cái, cúi đầu tiếp tục thưởng thức hạt đậu nhỏ đã bị mình ức hiếp thành đỏ bừng, đồng thời đưa tay véo khẽ bên kia, vân vê, xoa nắn, từ từ mạnh tay hơn.

“Ư… Ưm…” Mộ Hàm Chương run run, không thể không mở to mắt, nhìn lên màn giường cố phân tán lực chú ý, không để mình phát ra âm thanh xấu hổ như vậy nữa, chỉ tiếc dường như người phía trên nhận ra ý đồ của hắn, càng ra sức bắt nạt hai tiểu tử đáng thương kia, thậm chí còn cắn nhẹ nó kéo lên.

https://thuviensach.vn

“A… Đừng…” Mộ Hàm Chương định tay lên định đẩy hắn ra, nhưng lại bị nắm lại đè xuống trên đỉnh đầu.

Từ ngực Cảnh Thiều hôn dần lên cằm Mộ Hàm Chương, cắn cắn vành tai đáng yêu lại mê hoặc, một tay đè bàn tay đang định phản kháng lại, một tay vuốt ve phần bụng dưới mềm mại, nhẹ nhàng vẽ tròn, uốn lượn, rồi sau đó bàn tay với lớp chai mỏng uyển chuyển như rắn luồn vào trong chiếc khố lụa mềm.

“Ư…” Mộ Hàm Chương né né người, nhưng không làm sao tránh được bàn tay linh hoạt kia, mệnh căn bị hắn nắm chặt, lập tức mất hết sức phản kháng, chỉ còn biết ngước đôi mắt xinh đẹp lên nhìn người đang ức hiếp mình.

Cảnh Thiều thấy Vương phi nhà mình nhìn mình tội nghiệp như vậy lập tức mềm lòng, buông tay hắn ra, cúi xuống hôn lên đôi môi đã bị cắn đỏ bừng, bảo hắn ôm cổ mình, hai tay nhanh chóng tháo lớp khố xuống, mò tìm trên đầu giường một lúc, cầm một chiếc hộp bạch ngọc điêu khắc tinh xảo lên.

Mộ Hàm Chương vừa nhìn thấy thứ trong tay hắn thì khuôn mặt vốn hồng hồng lập tức đỏ bừng.

Cảnh Thiều cười khẽ, hôn hôn, “Đây là cống phẩm Giang Nam, bao nhiêu tiền cũng không mua được.” Mở hộp ngọc ra, hương cao bên trong lấp lánh trong suốt, hiển nhiên là tốt hơn loại tốt nhất trong Mặc Liên Cư nhiều. Lấy một ít ra ngón tay, đưa đến nơi mình thèm khát đã lâu.

Mộ Hàm Chương cắn môi dưới, nhắm mắt lại, hàng mi dài không khỏi run rẩy.

“Quân Thanh, nhìn ta.” Cảnh Thiều thấy vậy, không đành lòng, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve trên môi hắn, cứu vành môi dưới đáng thương ra, “Đừng cắn, cũng đừng nhịn, đau thì nói, được không?”

Mộ Hàm Chương mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đẫm mồ hôi của Cảnh Thiều, trong đôi mắt đẹp ấy luôn đầy dịu dàng yêu thương, người này sẽ không làm mình đau. Nỗi sợ trong lòng dần tan đi, thôi không cắn môi, gật nhẹ đầu.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài dính hương cao thanh mát nhẹ nhàng vuốt ve một lúc, đưa vào chầm chậm.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương nghiêng đầu qua, siết chặt vỏ nệm. Cảm giác khi đó dị vật xâm nhập không dễ chịu chút nào, cảm giác khó chịu dần dần dịu xuống theo từng động tác của ngón tay kia, nhưng lại có thêm hai ngón đi vào.

“Khó chịu sao?” Mồ hôi trên mặt Cảnh Thiều chảy xuôi theo cằm rơi xuống ngực người bên dưới.

Mộ Hàm Chương gật đầu, rồi lại lắc đầu, cảm giác nóng rực, tê dại, không nói được là có phải khó chịu hay không.

Thấy người bên dưới đã quen được với ba ngón, Cảnh Thiều giỏi mấy cũng không nhịn được nữa, nhấc đôi chân thon dài kia lên, cẩn thận đưa vào.

“A~” Mộ Hàm Chương chỉ khẽ hừ rồi không lên tiếng nữa, siết chặt lớp vỏ nệm, hai bàn tay trơn mềm trắng bệch, thậm chí còn run run, một lúc lâu sau mới thở lại được, ngửa đầu ra sau, nước mắt trượt xuống từ khóe mắt, run rẩy khe khẽ hô đau, “Ưm… Đau… A…”

“Quân Thanh, đừng sợ, thả lỏng.” Cảnh Thiều cũng không dễ chịu gì, không dám nhúc nhích, hôn khẽ lên mắt hắn, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng đang cong cứng, đến khi cảm giác đau đớn dịu xuống, mới cử động dần.

“Ư… A…” Mộ Hàm Chương cau chặt mày, đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu dày vò thêm một đêm, không ngờ theo từng động tác chầm chậm của người bên trên, đau đớn tan đi, thay vào đó là cảm giác rất khó nói thành lời, đến khi Cảnh Thiều đụng vào nơi nào đó, cảm giác sung sướng vui vẻ kinh người lập tức ùa đến, khiến tiếng rên rỉ đau đớn thay đổi.

Cảnh Thiều nghe thấy âm thanh tuyệt diệu đó, khẽ cong môi, yên tâm cử động.

“A ha~ A… Ư… Đó… Đừng… A…” Cuối cùng, Mộ Hàm Chương không còn biết mình đang nói gì nữa. Chỉ thấy như đang chìm sâu

https://thuviensach.vn

vào cơn mơ mênh mông, bản thân là con thuyền nhỏ bơ vơ, dập dềnh theo sóng nước, không còn biết tên chi họ gì, không biết đêm nay đêm gì.

Ôm chặt người đã ngủ say trong lòng, Cảnh Thiều thỏa mãn khẽ cười, rốt cuộc người này cũng hoàn toàn là của mình rồi, thứ ấm áp thuần khiết nhất với hắn, bây giờ đã được hắn ôm chặt trong lòng, không ai cướp đi được nữa.

Có lẽ là khi vừa tỉnh lại, chỉ là do cảm giác áy náy và thương tiếc từ đời trước, nghĩ phải đối xử tốt với hắn, cũng vì những kí ức từ kiếp trước, vô thức muốn níu chặt lấy ngọn cỏ cứu mạng duy nhất làm hắn cảm thấy an toàn lẫn ấm áp. Nhưng bây giờ, ở chung mấy hôm nay, từng cái nhăn mày từng nụ cười của hắn đều bắt lấy ánh mắt mình, bóng lưng ôn hòa kiên nhẫn đó đã dần dần đi từ ánh mắt vào sâu trong lòng. Khi kết hợp làm một với hắn, chỉ cảm giác được thế gian này không còn gì hạnh phúc hơn nữa.

Có câu nói, phù dung trướng noãn độ xuân tiêu, tòng thử Vương gia bất tảo triều.

Mộ Hàm Chương mở mắt đúng giờ như thường lệ, không khỏi nhíu mày, thân thể mệt mỏi như cả đêm không ngủ, eo mông cũng cực kì nhức mỏi, không khỏi rên khẽ. Chăm chú nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, đôi mắt mơ màng lập tức tỉnh táo lại, hai gò má thanh tú lập tức đỏ hồng.

Không biết phải đối diện với người đang ôm chặt mình sau lưng thế nào, Mộ Hàm Chương nhắm mắt lại, quyết định ngủ tiếp, chờ lâu thật lâu cũng không thấy có dấu hiệu người kia tỉnh giấc, sợ hắn trễ giờ lên triều, buộc phải dùng khuỷu tay đụng đụng người đang ngủ say sưa.

“Ừm… Quân Thanh…” Cảnh Thiều kêu hừ hừ, ôm ôm người ta vào lòng, dụi dụi vào mái tóc mềm mượt, sau đó tiếp tục ngáy khẽ.

“Vương gia, đến lúc thức dậy rồi.” Đa Phúc đứng bên ngoài chờ một lúc lâu vẫn không thấy không tiếng động gì trong phòng, đành phải gõ cửa.

https://thuviensach.vn

“Hừm… Hôm nay không đi…” Cảnh Thiều bị đánh thức rất không vui.

“Gần đây trong triều không thái bình, đừng lười biếng.” Mộ Hàm Chương hết cách, đành kéo cánh tay ôm trên vai mình xuống, xoay sang đẩy đẩy hắn.

Cảnh Thiều uể oải mở mắt, thấy được khuôn mặt tuấn tú thoáng vẻ mệt mỏi, khẽ nhíu mày của Vương phi nhà mình. Ngây người vài giây rồi môi dần cong lên, ôm người ta vào lòng hôn lên đôi môi hơi sưng một cái, “Ta lên triều, ngươi ngủ thêm chút nữa.”

Mộ Hàm Chương thấy miệng hắn có xu thế sắp toét tới mang tai, nhịn không được lườm một cái.

Cảnh Thiều hôn lên cái má giận phồng phồng một cái nữa rồi mới cười híp mắt xuống giường mặc áo. Trước khi đi không quên chỉnh lại chăn người trên giường, buông màn giường xuống rồi mới bịn rịn ra ngoài.

“Hôm nay tâm trạng Vương gia thật không tệ.” Gặp Tiêu Viễn trước cửa cung, vì dáng vẻ vui tươi hớn hở của Cảnh Thiều thật sự quá chói mắt, Tiêu thị lang không nhịn được phải hỏi một câu.

“Tiêu thị lang!” Cảnh Thiều thấy Tiêu Viễn, liền túm hắn lại, “Thật không biết phải cảm tạ ngươi thế nào, thế này đi, ngày mai, ta mời ngươi uống rượu!”

“Nói vậy, Vương gia đã được thỏa nguyện rồi?” Tiên Viễn nhìn khuôn mặt đắc ý của Cảnh Thiều, đột nhiên thấy gai mắt.

“May mà có mấy chiêu của ngươi, thật sự quá linh nghiệm!” Cảnh Thiều cười hà hà, dùng khuỷu tay đụng đụng Tiêu thị lang.”

“Đương nhiên, nghe lời thần không thể sai được!” Tiêu Viễn cười gượng, “Nhưng mà, tình hình mấy hôm nay, Vương gia đừng mang khuôn mặt đó vào triều thì tốt hơn.”

Cảnh Thiều nghe vậy, chợt nhớ ra, đại hoàng huynh của mình còn đang không rõ sống chết, không thể cười vào triều, vội cảm tạ

https://thuviensach.vn

Tiêu Viễn nhắc nhở, chuyển sang trạng thái nghiêm trọng dẫn đầu vào triều.

Tiêu Viễn phiền muộn nhìn bóng lưng của Cảnh Thiều, thở dài, lúc nào đó nương tử nhà mình cũng ngoan như Thành Vương phi thì tốt rồi. Len lén xoa xoa cái eo đau, Tiêu thị lang bất mãn kêu hừ hừ, hôm nay bắt mặc màu xanh lá mạ coi như tính rẻ rồi, lẽ ra phải bắt mặc vàng óng!

Mộ Hàm Chương ngủ một giấc bỏ cả điểm tâm, Vương gia đã dặn không được quấy rầy Vương phi, hạ nhân trong Đông Uyển không ai dám vào gọi. Đa Phúc nhăn nhíu mặt như cái bánh bao ứng phó với các quản sự đến báo cáo, xử lý chuyện trong phủ thay Vương phi đang ngủ say.

Đồng thời, trong ngày hôm đó, kế Hoàng hậu chính thức bắt đầu tuyển chính phi cho tứ hoàng tử, bảo các phu nhân công hầu có con gái chưa gả lần lượt dâng thẻ bài vào cung. Nói là xem hoa, thật là xem nhau.

Căn cứ vào câu thấy ai đầu tiên nhớ kĩ người đó nhất, Bắc Uy Hầu phu nhân là người đầu tiên dâng thẻ bài, ngay trong ngày hôm đó đã dẫn nữ nhi vào cung. Cũng tích cực như vậy là Mậu Quốc Công phu nhân. Không biết kế hậu suy tính thế nào, lại bảo hai nhà vào cùng lúc.

Cảnh Thiều hạ triều định về nhà, nhưng bị phụ hoàng gọi vào ngự thư phòng, tham khảo địa hình Điền Tàng, cục diện Tây Nam một lúc lâu.

“Nghe nói con phái hai cảnh vệ đi theo Cảnh Sâm.” Hoành Chính đổi đề tài, đột nhiên nhắc đến nhị hoàng tử đang đến điều tra Tây Nam.

Cảnh Thiều đang chán ngán đột nhiên sững người, hạ mắt nói: “Con thấy bên cạnh nhị hoàng huynh không có ai dùng được, liền đưa hai thị vệ thân thủ tốt đến cho huynh ấy mượn.”

https://thuviensach.vn

Hoành Chính Đế thâm sâu nhìn hắn một cái, chầm chậm nói: “May mà thân thủ tốt, khi về phải trọng thưởng.”

Con ngươi Cảnh Thiều co lại, ngẩng phắt đầu lên, “Phụ hoàng, nhị hoàng huynh, chẳng lẽ đã gặp chuyện gì rồi?”

***_Phù dung trướng noãn độ xuân tiêu, tòng thử Vương gia bất tảo triều**: màn phù dung ấm áp đêm xuân, từ đó Vương gia không lên triều*

https://thuviensach.vn

Chương 032 Thử lòng

“Cảnh Sâm bị tập kích ở biên giới Tây Nam.” Hoành Chính Đế cầm một bức thư mật trên bàn lên, nặng nề nhìn hắn.

“Nhị hoàng huynh, bị thương rồi sao?” Cảnh Thiều hoảng hốt hỏi, thấy Hoành Chính Đế rất bình tĩnh mới ý thức được hẳn là tính mạng ca ca không có gì đáng lo, lúc này mới hơi bình tĩnh lại.

Hoành Chính Đế hạ mắt, đưa bức thư trong tay cho hắn, “Tự xem đi.”

Cảnh Thiều vội vàng mở bức thư ra, bỏ qua hết mấy câu khách sáo, nôn nóng tìm hai chữ “bình an”.

“… May có thị vệ tam hoàng đệ tặng liều chết bảo vệ, nhi thần không có gì đáng lo, ít hôm nữa sẽ về kinh…” Nhìn thấy hàng chữ này, Cảnh Thiều thở phào, rồi sau đó mới đọc lại từ đầu một lần, trả thư lại cho phụ hoàng.

Lời trong thư nói chuyện đã rõ ràng, chỉ nhắc vài câu đến chuyện bị ám sát, nhưng với tính cách của Cảnh Sâm, nếu đã nói vậy, tình hình khi đó chắc chắn cực kì nguy hiểm. Cảnh Thiều siết chặt nắm tay, nếu là do người của Tây Nam Vương, một lần không thành nhất định sẽ tìm cách khác. Tây Nam các kinh thành ba ngàn dặm, suốt đường đi gặp phải không biết bao nhiêu biến cố. Nghĩ đến đây lại thấy trong lòng rối bời.

“Phụ hoàng, ba ngàn dặm núi cao đường xa, nhi thần cả gan, xin phụ hoàng cho nhi thần dẫn binh mã đi đón nhị hoàng huynh.” Cảnh Thiều quỳ trên đất tha thiết nói.

“Cảnh Sâm đã nói là không sao, đứng lên đi.” Hoành Chính Đế ngồi xuống long ỷ, cầm tấu chương lên bắt đầu phê duyệt.

“Phụ hoàng!” Cảnh Thiều không chịu đứng lên, chưa nói đến Tây Nam Vương bản tính trước nay vốn thích làm cho trót, lần này gặp

https://thuviensach.vn

chuyện như vậy, nói không chừng sẽ có kẻ thừa cơ ra tay, dù sao thì cũng là do Tây Nam Vương gánh tội.

Chờ một lúc lâu, Hoành Chính Đế liếc nhìn Cảnh Thiều vẫn đang quỳ một cái, bất lực thở dài nói: “Trẫm đã phái người đi rồi!”

Nghe vậy, Cảnh Thiều mới yên tâm. Năm mươi binh tướng hắn phái theo bảo vệ ca ca vẫn theo đó, lần này có chuyện nhất định sẽ ra mặt, lại thêm người của phụ hoàng phái tới, trừ khi trắng trợn phái binh mã truy sát, hẳn là không còn nguy hiểm nữa.

Cảnh Thiều ra khỏi ngự thư phòng, vừa khéo gặp đại thái giám An Hiền hầu hạ cạnh Hoành Chính Đế, dẫn theo một tiểu thái giám đang bưng trà, dường như vừa quay lại từ phòng trà, thấy Cảnh Thiều vội cúi người hành lễ.

“An công công.” Cảnh Thiều cười khách sáo, “Nhiều năm như vậy mà vẫn đích thân làm.”

“Việc ăn uống nghỉ ngơi của hoàng thượng không thể sơ xuất được, nô tỳ không yên tâm để đám nhỏ vụng về này làm, đành theo sát mọi lúc, để Vương gia chê cười rồi.” Có lẽ vì thường lo lắng, An Hiền không có bụng như những thái giám già khác, đi đứng cũng nhanh nhẹn vững vàng.

Trước ngự thư phòng nhiều tai mắt, không tiện nghe ngóng gì, Cảnh Thiều chỉ nói vài câu thì đi.

“Đã sắp hai mươi, ngoài dẫn binh đánh giặc, gặp những chuyện khác chẳng bao giờ biết dùng đầu để nghĩ.” Hoành Chính Đế nhấp một ngụm trà An Hiền pha rồi nói.

An Hiền e dè quan sát sắc mặt hoàng thượng, cười nói, “Không phải hoàng thượng vẫn thích tính cách thẳng thắng của Vương gia sao?”

Hoành Chính Đế để chén trà xuống, cười nhẹ, “Là một đứa trọng tình nghĩa.” Hoành Chính Đế không nói với Cảnh Thiều, tất cả thích khách thất bại lần này đã tự vẫn, không điều tra được manh mối nào. Nếu hôm nay Cảnh Thiều hỏi là ai hành thích trước thì không

https://thuviensach.vn

thể thoát được hiềm nghi. May mà đứa nhỏ này không làm mình thất vọng. Cho dù cứ như trẻ con chốc chốc lại cáu gắt, nhưng chưa từng có ý hại huynh đệ thủ túc.

Cảnh Thiều ra khỏi cung, thấy hai chiếc xe ngựa đang chạy đến cửa phụ, nghĩ là có nữ quyến vào cung nên cũng không để ý nhiều, cưỡi Tiểu Hắc về vương phủ.

Hai chiếc xe ngựa đó chính là xe của phủ Bắc Uy Hầu và phủ Mậu Quốc Công.

“Khuyển tử ngu dốt, hôm trước làm thế tử bị thương, không biết hôm nay đã khỏi chưa?” Mậu Quốc Công phu nhân mỉm cười hỏi, sắc mặt lại chẳng hề có vẻ áy náy chút nào.

“Chuyện đã từ nhiều hôm trước, chẳng lẽ đến nay phu nhân mới biết?” Bắc Uy Hầu phu nhân lạnh lùng nhìn bà ta, thế tử nhà Mậu Quốc Công đánh Mộ Linh Bảo bị thương, chỉ nói một tiếng thất lễ, nhiều ngày như vậy rồi mà đến một hạ nhân trong phủ cũng không thấy phái đến thăm hỏi, rõ ràng là thị uy.

Hai người vừa gặp mặt đã bắt đầu châm chích nhau, hai tiểu thư đứng phía sau cũng len lén đánh giá nhau, cung nữ Hoàng hậu phái đến nghênh tiếp nhìn thấy chỉ hạ mắt không nói gì.

Khi Cảnh Thiều về đến vương phủ còn chưa đến trưa, vừa vào Đông Uyển Đa Phúc đã nhăn mặt ra đón, “Vương gia, Vương phi vẫn chưa dậy, nô tỳ không dám quấy rầy.”

Cảnh Thiều thấy khuôn mặt trắng béo của hắn nhăn nhúm lại, nhịn không được trêu: “Chuyện trong phủ trước đây không phải đều do ngươi quản sao? Làm cái mặt này cho ai nhìn?”

“Vương gia không biết, bây giờ trong phủ được Vương phi quản lý cực kì chặt chẽ, việc hằng ngày hơn gấp đôi trước dây, nô tỳ xem sổ sách cũng đã đau đầu.” Đa Phúc thật sự rất bội phục Vương phi, sổ sách mỗi ngày nhiều như vậy mà vẫn có thể phân biệt được, có gì không ổn nhìn vào là thấy ngay, các quản sự bây giờ không ai

https://thuviensach.vn

dám qua loa nữa, các báo cáo cũng chi tiết đầy đủ, hắn xử lý đến tận trưa, đầu đã ong ong.

“Lười quen rồi, nhìn An Hiền nhà người ta đi, đâu có béo được như ngươi.” Cảnh Thiều nói rồi đến trước cửa ngọa phòng, phẩy tay ngăn Đa Phúc vẫn còn muốn tiếp tục oán than lại, nhẹ nhàng đẩy cửa vào trong.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, ánh sáng ít hơn bên ngoài nhiều, lớp màn giường xanh nhạt buông xuống, không thấy được cảnh đẹp bên trong.

Cảnh Thiều thay triều phục ra, chầm chậm vén màn giường lên. Người trên giường đang ngủ yên bình, một cánh tay khoác ngoài tấm chăn gấm, kéo theo nửa bên vai, trên da thịt trắng nõn đầy chấm đỏ, cực kì mê người. Bò lên giường, nhét cánh tay đã hơi lạnh vào lại chăn, nằm xuống cạnh hắn, ôm cả chăn lẫn người vào lòng, hôn hôn khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say.

Mộ Hàm Chương nhíu nhíu mày, đôi mắt đẹp mơ màng chầm chậm mở ra, “Về rồi sao…” Giọng mũi lười biếng lúc vừa tỉnh dậy, đáng yêu vô cùng.

Hôn trộm lên đôi môi vẫn chưa hết sưng một cái, Cảnh Thiều lại ôm ôm người ta vào lòng, “Người còn khó chịu không?”

Mộ Hàm Chương dần tỉnh lại, thân thể đã bớt mệt mỏi, nhưng eo mông vẫn còn đau, ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình, vùi đầu lên vai hắn , chọn tư thế dễ chịu một chút, “Eo hơi đau.”

Cảnh Thiều ngẩn người, Quân Thanh đang… làm nũng? Sau khi gian nan tiếp nhận sự thật này, Cảnh Thiều lập tức ngồi cao lên, để Vương phi nhà mình nằm lên ngực mình rồi bắt đầu xoa bóp eo cho người ta qua lớp chăn.

Bàn tay mạnh mẽ, được xoa bóp qua tấm chăn, lực mạnh vừa đủ lại đúng chỗ, làm dịu từng cơn nhức mỏi, dễ chịu vô cùng. Mộ Hàm Chương không khỏi khép mắt lại, khẽ cong môi không cho Cảnh Thiều thấy.

https://thuviensach.vn

“Ca ca bị ám sát.” Cảnh Thiều vừa xoa bóp vừa kể lại chuyện hôm nay, “Có khi nào là Tây Nam Vương không?”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, im lặng một lúc rồi nói, “Không đâu.”

“Tại sao?” Trên đường về, Cảnh Thiều đã ngẫm kĩ lại chuyện xảy ra vào thời điểm này của đời trước, tuy khi đó mình đang đánh Nam Man ở Điền Tàng, nhưng vẫn nắm được những chuyện lớn trong triều, nhưng không nghe nói đến chuyện khâm sai bị ám sát.

“Chuyện cống phẩm bị cướp vốn đã lạ, Tây Nam Vương công khai nói ra lý do này chỉ có thể vì hắn đã sớm rõ ràng tình hình Điền Tàng.” Mộ Hàm Chương hạ mắt nói: “Hắn chỉ muốn giảm cống, không hề muốn khai chiến.”

Bàn tay đang xoa bóp của Cảnh Thiều dừng lại một chút, xâu chuỗi những chuyện gần đây lại, chợt giật mình. Vì Tây Nam gần Điền Tàng, cho nên Tây Nam Vương là người nắm rõ tình hình Nam Man nhất, hắn biết triều đình tiến đánh Nam Man rất có thể sẽ bảo mình xuất binh, Tây Nam Vương không muốn chịu thiệt cho nên đưa lý do xin giảm cống trước, nếu triều đình hạ lệnh xuất binh, thì lấy đó làm điều kiện, nếu không bắt xuất binh thì chỉ cần bổ sung cống phẩm là được.

Nếu không phải Tây Nam vương ra tay, mà là hai huynh đệ của hắn định thừa nước đục thả câu thì chuyện này dễ giải quyết rồi, chỉ cần ra khỏi Tây Nam, không tiện đổ tội thì bọn họ không dám mạo hiểm nữa. Có điều…

Nếu Quân Thanh có thể nhận ra, vậy chắc chắn phụ hoàng phải rõ ràng, hôm nay gọi mình vào ngự thư phòng… Nghĩ đến đây, Cảnh Thiều không khỏi toát mồ hôi lạnh, phụ hoàng đang thử mình!

Mộ Hàm Chương thấy hắn cười khổ, không khỏi đau lòng, “Với những lời ngươi đã nói hôm nay, phụ hoàng nhất định sẽ không nghi ngờ ngươi.”

Cảnh Thiều cúi đầu, thấy người trong lòng lo lắng nhìn mình, cúi xuống hôn hôn đôi mắt đẹp kia, “Không sao.” Người được gọi là phụ hoàng kia, thật ra phải là hoàng phụ, cho dù là khi nào, đều là hoàng

https://thuviensach.vn

trước, phụ sau! Chịu thiệt cả một đời, đời này lẽ ra phải tỉnh mộng từ sớm rồi.

Ngày hôm sau, phủ Bắc Uy Hầu cho người mang dưa hồng từ tây bắc đến tặng.

“Bắc Uy Hầu phu nhân tặng dưa hồng cho chúng ta, đúng là hiếm thấy.” Cảnh Thiều bẻ một miếng dưa đã cắt đẹp ra ăn, dưa này ở tây bắc chín sớm, lại to hơn ở Trung Nguyên, vị cũng rất ngọt. Binh quyền của Bắc Uy Hầu ở Tây Bắc, đã mua không ít đất ở đó để trồng hoa quả.

“Nghe người tặng dưa nói, hôm qua từ khi mẫu thân vào cung về chưa lúc nào ngừng cười.” Mộ Hàm Chương đưa cho hắn cây tăm, nhắc tới vị đích mẫu chẳng bao giờ biết khiêm tốn kia, không khỏi cười lạnh.

Hoàng hậu thưởng cho tiểu thư Mộ gia một cặp xuyến phỉ thúy, nhưng chỉ thưởng cho tiểu thư Mậu Quốc Công một cái túi nhỏ, Đỗ thị nghĩ vị trí tứ hoàng tử phi lần này tám chín phần là nữ nhi của mình rồi, vừa lúc dưa hồng ở Tây Bắc được đưa tới, liền tốt bụng tặng cho bọn họ một ít.

“Sao ngươi biết chuyện này?” Cảnh Thiều thấy ngón tay ướt sũng của mình bị Vương phi nhà mình nhìn, đành phải lau tay dùng tăm tre ăn.

“Có vị tam thẩm nhanh mồm nhanh miệng kia, bây giờ sợ là cả phủ Bắc Uy Hầu đều biết cả rồi.” Mộ Hàm Chương thở dài, hạ nhân tặng dưa thân với Lan Đình, thấy nàng ta là thao thao bất tuyệt chuyện này, cứ tiếp tục như vậy, không đến ba ngày, không chừng cả kinh thành đều biết tiểu thư Mộ gia sắp làm tứ hoàng tử phi.

“Tam thẩm đúng là lợi hại, sau này nếu cần loan tin về Cảnh Du thì nhờ bà ấy làm!” Cảnh Thiều nhịn không được cười trộm mấy tiếng, tam phu nhân này chắc chắn là có thù với Bắc Uy Hầu phu nhân.

“Lại nói bậy.” Mộ Hàm Chương lắc đầu bất lực, nhưng nghĩ lại thì nói không chừng lần này tam thẩm cố ý. Nếu Mộ Tố Chất được gả

https://thuviensach.vn

cho tứ hoàng tử thì thôi, nhiều lắm là người ta nói Bắc Uy Hầu phu nhân khoe khoang; nhưng nếu không phải, lần này phủ Bắc Uy Hầu xấu hổ to.

https://thuviensach.vn

Chương 033 Lập trường

Cứ như vậy, lại thêm vài ngày trôi qua, sau khi nhận được lời chúc mừng ngầm của rất nhiều công hầu phu nhân đến thăm phủ Bắc Uy Hầu thì Bắc Uy Hầu phu nhân mới ý thức được rằng, người trong cả kinh thành đều đã biết rồi! Cực kì tức giận nhưng lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể gọi tam phu nhân đến mắng một trận.

“Đại tẩu, chuyện này không thể trách muội được!” Tam phu nhân khóc tỉ tê, dùng chất giọng the thé nói: “Không phải muội chỉ mừng cho Tố Chất thôi sao? Muội cũng chỉ nói mấy câu với mấy đứa nha đầu hầu hạ bên cạnh, huống chi người có mặt hôm đó đâu phải chỉ mình muội, sao lại trách muội được?”

“Ngươi còn dám cãi! Ngày hôm đó ta đã dặn đi dặn lại, chuyện này khoan hãy nói ra, cho dù mười phần đã chắc chín, cũng còn có câu chẳng may! Ngươi thì giỏi rồi, vừa ra cửa là loan báo, cứ như sợ người khác không biết!” Bắc Uy Hầu phu nhân tức đến run rẩy, dù chuyện này có thành hay không, bà ta cũng đã mất mặt rồi, nếu để Hoàng hậu nghe được, e là sẽ nghĩ phủ Bắc Uy Hầu nông cạn, liên lụy đến Tố Chất cũng sẽ không được yêu thích, nói không chừng chuyện này thật sự sẽ không thành.

Tam phu nhân nghe vậy, không khóc nữa, lập tức đanh mặt lại, “Đại tẩu, chuyện này cho dù ta có sai, tẩu cũng đâu thể dùng giọng điệu dạy dỗ thiếp thất để dạy bảo ta!” Giữa chị em dâu không phân cấp bậc cao thấp, bà ta đã sớm thấy vẻ đắc ý của Đỗ thị chướng mắt. Phu quân bà ta cũng là con trưởng của lão hầu gia, tại sao Mộ Tố Chất có thể được gả cho vương tử hoàng tôn mà con gái bà ta lại không?

Gác những ngày nhốn nháo thời gian này của phủ Bắc Uy Hầu lại không nói, mấy ngày sau, khi tiểu thư phủ Mậu Quốc Công vào cung lần thứ hai, phủ Bắc Uy Hầu mới hoàn toàn nổ tung, thì ra trong cái túi Hoàng hậu cho có đựng ngọc bài để vào cung.

https://thuviensach.vn

“Thứ tử của Bắc Uy Hầu đã được gả cho Thành Vương, nay lại vọng tưởng gả con gái cho tứ hoàng tử, trong thiên hạ này có thể có chuyện tốt như vậy được sao?” Mậu Quốc Công phu nhân nói với Vĩnh Xương Bá phu nhân.

“Không phải bà ta sợ con thứ quá thông minh uy hiếp đến thế tử cho nên mới can thiệp để gả nó đi sao? Bây giờ thì hay rồi, tự bê đá ném xuống chân mình!” Vĩnh Xương Bá phu nhân cười nói, “Quan hệ giữa hai nhà chúng ta sau này sẽ càng thân thiết hơn.”

“Đương nhiên rồi, sau này sẽ có thêm lý do sang nhà bà chơi bài!” Mậu Quốc Công phu nhân cũng cười, Vĩnh Xương Bá là huynh đệ ruột của Hoàng hậu, tiểu thư Mậu Quốc Công gả cho tứ hoàng tử, hai nhà xem như đã được buộc vào nhau.

Hôm nay vì hoa mẫu đơn Định Nam Hầu phu nhân trồng đã nở, cho nên các vị phu nhân được mời đến ngắm hoa.

“Sao lại không thấy Đỗ tỷ tỷ đến?” Định Nam Hầu phu nhân là kế phu nhân, tuổi nhỏ hơn đa số các vị phu nhân khác.

“Bà ấy sao, nói không chừng mấy ngày nay sẽ không dám ra ngoài đâu.” Vĩnh Xương bá phu nhân cầm khăn che miệng cười nói, “Gần đây nhị hoàng tử phi có về thăm không?”

Định Nam Hầu phu nhân cười nói: “Trong phủ nhị hoàng tử nhiều việc, hôm nay muội không gọi nó.” Biết bọn họ nghe ngóng tin tức của nhị hoàng tử, Định Nam Hầu phu nhân không định nói nhiều về chuyện nhà mình, nói vài câu cho qua chuyện.

Từ khi phát hiện ra Đa Phúc có thể tự mình giải quyết việc trong phủ, Mộ Hàm Chương buông tay dần, mà Cảnh Thiều được nếm thử ngon ngọt thì bắt đầu quá đáng, đêm nào cũng quấn lấy Vương phi nhà mình cầu hoan, đến mức Mộ Hàm Chương không chịu được nữa mới tạm dừng mấy ngày. Còn Đa Phúc thì chỉ có thể ngày ngày nhăn nhúm cái mặt bánh bao đối phó với một đám quản sự hung hãn.

https://thuviensach.vn

“Ca ca hẳn sẽ không đi đêm, nói không chừng trời tối mới đến kinh thành.” Mộ Hàm Chương đeo bao cổ tay lên cho Cảnh Thiều, thấy hắn có vẻ rất sốt ruột, thở dài nói: “Ít nhất cũng ăn điểm tâm rồi hẵng đi.”

Hôm nay ca ca quay về, vừa khéo đến hưu mộc nhật không phải lên triều. Trở về từ Tây Nam, ắt sẽ đến thành nam, Cảnh Thiều định sẽ thuận đường đến thành đông thăm mảnh rừng hoang, nhưng nếu hôm qua còn ở thành lân cận thì hôm nay sẽ không về sớm được, đưa tay giúp Vương phi nhà mình sửa dây cột trên mũ quan lại cho ngay ngắn, Cảnh Thiều cười nói: “Được, ta ăn điểm tâm rồi đi.”

“Vậy hôm nay ta sẽ về phủ Bắc Uy Hầu một chuyến, phụ thân gửi lời bảo nếu ta có thời gian thì về phủ một chút.” Vì lúc nghỉ trưa hôm qua Cảnh Thiều lại làm càn, cho nên hắn ngủ hết buổi chiều, không về được. Nghĩ đến đây, không nhịn được lườm ai đó một cái.

Cảnh Thiều bị Vương phi nhà mình lườm, chẳng hiểu vì sao, cho nên cúi đầu cắn tai.

“Ư…” Mộ Hàm Chương vội đẩy hắn ra, nhìn quanh, thở phào, may mà vì để hưởng thụ lạc thú mặc y phục cho Vương phi nhà mình nên Cảnh Thiều đã đuổi hết nha hoàn ra ngoài.

Cảnh Thiều cưỡi Tiểu Hắc đến ngoại thành phía đông trước, dễ dàng lách qua đá nhọn lởm chởm, cây cối um tùm để đi sâu vào rừng. Ở đó đang có một nhóm binh sĩ cầm cuốc, chùy sắt để san đất, không có nhiều người, nhân số chỉ khoảng hai ba chục, cho nên tốc rất chậm.

“Vương gia.” Nhậm Phong thấy Cảnh Thiều đến, vội bỏ chiếc chùy lớn trong tay xuống, “Nhân số quá ít, nếu muốn san lấp thành đất sử dụng được, sợ là đến cuối năm cũng chưa xong.”

“Không gấp.” Cảnh Thiều xuống ngựa, bò lên một tảng đá cao, phóng mắt nhìn quanh, chỉ toàn là rừng cây, “Không được tùy tiện đốn cây ở đây.” Nói rồi nhảy xuống đất, lên ngựa.

“Dạ.”

https://thuviensach.vn

Quét mắt nhìn các binh sĩ đang cúi đầu làm việc, Cảnh Thiều trầm giọng nói, “Nếu có người dám hé lộ nửa lời về chuyện này, giết không tha!”

Mộ Hàm Chương tiễn Cảnh Thiều rồi liền đến phủ Bắc Uy Hầu. Sau khi vào phủ mới phát hiện bầu không khí không được ổn lắm, tất cả hạ nhân đều cúi đầu rũ mắt, yên lặng lạ thường. Quản gia dẫn hắn thẳng đến thư phòng của Bắc Uy Hầu, phụ thân Mộ Tấn đang cầm bút lông viết chữ, nét bút cứng cáp mạnh mẽ như xuyên thủng cả mặt giấy. Mộ Hàm Chương cúi đầu nhìn, là một chữ “kiên” rất lớn.

“Phụ thân gặp phải chuyện khó xử gì sao?” Mộ Hàm Chương tinh ý quan sát đường đi của nét bút, nhận ra tâm trạng bối rối của người viết chữ.

“Con nhận ra sao?” Mộ Tấn thấy Mộ Hàm Chương nhìn chữ mình viết, ngẩng đầu lên hỏi.

Mộ Hàm Chương hạ mắt, “Phụ thân trước nay luôn quyết đoán, lần này lưỡng lự, chẳng qua là vì sự tình rất quan trọng.”

Mộ Tấn đặt bút vào chậu rửa bút, thở dài, “Con từ nhỏ đã thông minh, chuyện gì cũng nhìn thấu được. Lần này, vi phụ quá tham lam.”

“Nhi tử vốn nghĩ, khi người gả nhi tử cho Thành Vương thì đã có quyết định rồi.” Mộ Hàm Chương ngẩng đầu cuộn bức viết lại, trải một tờ giấy mới ra, “Hoàng trừ tranh đoạt, vốn là đến chết chưa thôi, há có thể vạch được kế sách vẹn toàn?” Lấy một cây bút xuống khỏi giá đỡ, chấm mực, dùng hai tay dâng lên cho phụ thân.”

Mộ Tấn nhìn một lúc, cầm lấy cây bút được đưa đến, rồi rất lâu sau đó mới cười lớn, “Há có thể vạch được kế sách vẹn toàn? Nói rất hay!” Nâng bút, lần này không còn do dự, chữ “kiên” được viết rất vững vàng liền mạch.

Chuyện chọn hoàng tử phi lần này, phủ Bắc Uy Hầu và phủ Mậu Quốc Công xem như đã hoàn toàn kết thù, Hoàng hậu mượn cơ hội lần này tát mạnh vào mặt Bắc Uy Hầu, nhắc khéo Mậu Quốc Công

https://thuviensach.vn

vẫn giữ lập trường trung dung, lúc này Mộ Tấn mới hiểu được, khi tuyển Thành Vương phi Hoàng hậu chỉ đích danh thứ tử của mình là đã có ý định gạt bỏ phủ Bắc Uy Hầu, thế nhưng bản thân lại nhìn không thấu.

"Ta dự định tháng sau sẽ chính thức nâng Khâu di Nương lên làm trắc thất." Mộ Tấn dừng bút, ngẩng đầu nhìn đứa con thứ của mình, "Thiếp phi trong phủ Thành Vương là trưởng nữ của Binh bộ thị lang, con là chính phi, phải có thân phận cao hơn mới đúng."

Mộ Hàm Chương ngây người, thật không ngờ Mộ Tấn sẽ nghĩ cho mình như vậy, cho dù biết đây là cách Bắc Uy Hầu tỏ rõ lập trường, nhưng cũng không khỏi cảm động, cúi người hành lễ, "Tạ phụ thân thương yêu, nhi tử thay Khâu di nương tạ ơn trước."

Tiểu Hắc chạy quá nhanh, không bao lâu đã đến trường đình cách thành nam ba mươi dặm, Cảnh Thiều ngồi trong đình, buồn chán nhổ cỏ đút cho Tiểu Hắc, đến khi trời chạng vạng mới thấy một chiếc xe ngựa xanh từ xa chậm rãi chạy đến.

Cảnh Thiều lập tức cưỡi Tiểu Hắc chạy đến, xông ra trước xe ngựa, làm cho người đánh xe giật nảy người, các thị vệ canh giữ phía trước rút "xoạt" cây đao trên ông ra, "Kẻ nào to… Vương gia!"

Cảnh Thiều phẩy tay, "Sao bây giờ mới đến?"

"Điện hạ bị thương, không dám đi quá nhanh." Thị vệ giải thích.

Cảnh Thiều nhíu mày, nhảy lên xe ngựa, chui ngay vào trong, nhìn thấy tình hình bên trong rồi lập tức nổi giận, "Ca!"

Cảnh Sâm dựa trên vách xe, vải trắng quấn từ vai xuống hết thân trên, đến tận thắt lưng, thấy là Cảnh Thiều, không khỏi nhíu mày, "Đã bảo đệ không được đến đón, sao lại không nghe!"

***_hưu mộc nhật**: ngày tắm gội, lệ xưa khi làm quan cứ mười ngày sẽ được nghỉ một ngày để tắm gội*

***_hoàng trừ**: người được kế thừa ngôi vua*

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 034 Hợp hoan

“Bị thương nặng như vậy còn nói không sao!” Cảnh Thiều cau mày, đưa tay cầm lấy đầu dải băng, muốn xem xét vết thương nhưng lại sợ làm đau huynh trưởng, đầu ngón tay dừng lại cách lớp vải ba phân không dám tiến tới.

Cảnh Sâm chưa từng thấy đệ đệ dè dặt thế này bao giờ, khuôn mặt vốn nghiêm nghị không khỏi dịu lại, những câu giáo huấn đã đến bên môi lại không sao thành lời được, sượng sùng đưa tay xoa đầu Cảnh Thiều, “Thật sự không nặng, chỉ có điều miệng vết thương dài cho nên mới phải băng nhiều như vậy.”

Cảnh Thiều hơi ngẩn người, trong kí ức của hắn, ca ca chưa từng có cử chỉ thân mật với mình thế này, khi còn nhỏ trèo cây đào đất chọi tổ chim vớt cá chép, huynh trưởng thì ngày ngày đanh mặt đọc sách trong thư phòng, nhìn thấy hắn nhiều lắm chỉ nói một câu “Còn ra thể thống gì nữa”; Khi mẫu hậu mất hắn khóc đến đứt từng khúc ruột, ca ca chỉ quỳ trước linh cữu không khóc cũng chẳng nói gì, khi hắn kéo tay áo ca ca, cũng chỉ nhận được một câu “Thật không tiền đồ, chỉ biết khóc”… Cho nên đời trước hắn vẫn luôn nghĩ rằng ca ca không thích mình.

Cho đến khi nhìn thấy huynh trưởng vào lao thăm mình, giọng nói điềm tĩnh vững vàng đó, đến ngày hôm nay Cảnh Thiều vẫn nhớ như in, “Đệ là đệ đệ duy nhất của ta, cho dù có dùng thủ đoạn gì, ta cũng tuyệt đối không để đệ chết!”

Chuyện cũ như vang vọng trong đầu, Cảnh Thiều cảm thấy mũi hơi cay, nếu không phải được sống lại một đời, hắn căn bản sẽ không biết được, ca ca đã làm cho mình bao nhiêu chuyện mà mình không biết. Đưa ngón tay dụi dụi dưới mũi, Cảnh Thiều lấy một chiếc bình thanh ngọc trong ngực áo ra, nhét vào tay Cảnh Sâm, “Trên xe xóc nảy, khi về bảo tẩu tẩu bôi cho huynh đi.”

Cảnh Sâm nhìn chiếc bình trong tay, bằng thanh ngọc, hẳn là do phụ hoàng ban cho Cảnh Thiều trước khi hắn xuất chinh, nhíu mày

https://thuviensach.vn

nói: “Đây là thuốc cứu mệnh, ta chỉ bị thương ngoài da, đệ cầm về đi.” Nói rồi định trả lại, Cảnh Thiều lập tức lùi đến cửa xe.

“Chỗ đệ vẫn còn, bình này huynh giữ lấy, không nỡ dùng thì cứ mang theo bên người, đệ sẽ yên tâm hơn.” Nói rồi Cảnh Thiều vén rèm chuẩn bị xuống, “Đệ đến đón huynh, đã đi một khoảng xa vòng qua thành, hẳn là không ai biết, còn phụ hoàng, lòng người sáng như gương, giấu cũng vô dụng.”

Cảnh Sâm cầm chiếc bình thanh ngọc trong tay, nhìn đệ đệ vững vàng lên ngựa, kéo nhẹ dây cương thúc ngựa chạy đi, môi khẽ cong lên, Tiểu Thiều Nhi của hắn càng lúc càng hiểu chuyện.

Cho dù phủ Bắc Uy Hầu là nhà mẹ đẻ thì cũng không đủ để giữ Vương phi lại dùng bữa tối, cho nên khi Cảnh Thiều về phủ thì Mộ Hàm Chương đã có mặt. Trên bàn là bữa cơm phong phú, Vương phi nhà mình mặc thường phục bằng lụa ngồi trước bàn, chờ mình dùng cơm. Cảm giác có người chờ mình về nhà thật quá dễ chịu, Cảnh Thiều nhịn không được chạy lại gần, hôn lên khuôn mặt tuấn tú kia một cái.

Các nha hoàn xung quanh nhìn thấy, xôn xao cúi đầu.

Mặt Mộ Hàm Chương lập tức đỏ bừng, hạ nhân đứng hầu khắp xung quanh, người này lại chẳng biết e dè chút nào, nhịn không được lườm một cái, “Mau đi thay y phục, môi toàn là cát!” Nói xong lại cảm thấy không ổn, nghe cứ như đang nũng nịu tán tỉnh, tự ngồi bực bội.

Cảnh Thiều che miệng cười trộm mấy tiếng, xoay người đi rửa mặt, thay y phục.

Thời tiết cuối tháng năm đã bắt đầu nóng, Cảnh Thiều thay y phục, cầm lấy chén trà Diệu Hề dâng lên, uống ừng ực.

Mộ Hàm Chương đưa cho hắn một chén canh đậu xanh, phẩy tay bảo nha hoàn lui xuống, “Đã gặp huynh trưởng rồi?”

Cảnh Thiều cầm lấy chén canh uống một ngụm gật đầu, “Ca ca bị thương, cho nên xe ngựa đi hơi chậm.”

https://thuviensach.vn

“Vết thương có nặng không?” Mộ Hàm Chương nhíu mày.

Cảnh Thiều ăn thử một món, thấy không tệ, liền gắp vào bát Vương phi nhà mình một ít, “Vết thương ngoài da, hẳn sẽ không sao.”

Mộ Hàm Chương nhìn nhìn thức ăn trong bát, thấy vẻ mặt Cảnh Thiều cực kì bình thản thì cũng không nói gì, cầm chén lên ăn. Dù sao thì từ khi thành hôn, Vương gia hầu hạ mình cũng không phải ít, chỉ là mỗi lần như vậy trong lòng hắn lại thấy vui mừng, người này không sai bảo mình như nữ nhân, mà tôn trọng mình, thật không dám tưởng tượng nếu Cảnh Thiều cũng giống những người khác ngày tháng của mình sẽ thế nào.

Nhớ rõ lễ nghi trên bàn ăn là không được nói chuyện, Mộ Hàm Chương không nói gì nữa, chăm chú dùng bữa. Buổi trưa Cảnh Thiều chỉ ăn mấy miếng thịt bò, bây giờ thật sự đói, bưng bát lên ăn vội.

Mộ Hàm Chương thấy hắn đói đến như vậy, không khỏi kinh ngạc, khi Cảnh Thiều bưng bát cơm thứ ba lên, sợ hắn bị bội thực, không thể không đưa tay ngăn lại, thấy Cảnh Thiều vẫn còn rất muốn ăn, dở khóc dở cười, “Ngươi ăn quá nhanh không thấy no, buổi tối ăn nhiều dễ bội thực.”

Hai bọn họ đều là nam tử, chén bát trong Đông Uyển chỉ toàn loại lớn, ngày thường Cảnh Thiều ăn hai bát là đã rất no rồi, bây giờ ăn quá nhanh không cảm giác được, nếu ăn hết bát thứ ba, sợ là đêm nay sẽ không ngủ được.

Cảnh Thiều cũng biết vậy, cho nên ngoan ngoãn buông chén xuống, ăn thêm non nửa chén canh đậu xanh, khi các nha hoàn đến thu dọn mới phát hiện ra mình bị đầy bụng. Mộ Hàm Chương thở dài, uống hết trà rồi dẫn hắn ra ngoài tản bộ tiêu thực.

Gió đêm giữa xuân mang theo hơi ấm lướt qua hai má, nhàn nhạt mùi nắng vương lại trong hương hoa.

“Phụ thân nói, tháng sau sẽ nâng di nương lên thành trắc thất.” Mộ Hàm Chương đi tới dưới táng cây hợp hoan, ngẩng đầu nhìn,

https://thuviensach.vn

hoa phủ đầy cây, đẹp như sương khói.

“Vậy thì đúng là chuyện tốt, sau này có thể gọi là mẫu thân.” Cảnh Thiều thấy hắn nhìn hoa trên cây, đưa tay nhón người lên, đưa một đóa hoa hợp hoan đang độ nở rộ đến trước mặt Vương phi nhà mình.

“Hoa đang nở đẹp, hái nó làm chi?” Mộ Hàm Chương nhìn nhìn đóa hoa trong tay hắn, không nhận.

“Hoa tươi tặng mỹ nhân.” Cảnh Thiều đắc chí.

Mộ Hàm Chương lườm tên Vương gia đang bắt đầu không đứng đắn một cái, “Lần đầu nghe nói, loại hoa khổ tình này có thể mang tặng người khác.”

Cảnh Thiều gãi đầu, hoa hợp hoan vốn tên là hoa khổ tình, hoa khổ tình nở tượng trưng cho trượng phu thay lòng, quả thật không tốt, vội vứt đóa hoa trong tay đi, bẻ một nhánh lá nhét vào tay Quân Thanh.

“Lại chuyện gì đây? Tặng hoa thì thôi đi, ai lại tặng lá?” Mộ Hàm Chương xoay xoay cành cây đầy lá xanh trong tay, lá khép sát vào nhuy, thật sự không thấy có gì đẹp, nhịn không được cười trêu hắn.

“Lá hợp hoan ngày mở đêm khép, tương thân tương ái, ta tặng nó cho ngươi, chính là muốn một đời đồng lòng, kiếp kiếp hợp hoan với ngươi.” Cảnh Thiều hùng hồn nói.

Mộ Hàm Chương ngẩn người vài giây, cúi đầu nhìn lá hợp hoan khép chặt trong tay, không ngờ Cảnh Thiều lại nói như thế, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, ráng đỏ len lén nhuộm lên khuôn mặt tuấn mỹ, dưới ánh trăng sáng lại càng đẹp hơn.

Cảnh Thiều ngây ngẩn, nhịn không được kéo hắn vào lòng, hôn lên đôi môi mỏng.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương hừ khẽ một tiếng, nhưng không phản kháng, câu “một đời đồng lòng, kiếp kiếp hợp hoan” kia hắn lòng hắn ấm áp khôn cùng, cũng muốn làm chút chuyện thân mật, để cảm giác này kéo dài thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, nhị hoàng tử hồi triều, người bị thương, đứng giữa đại diện. Hoành Chính Đế thương nhị hoàng tử vết thương chưa khỏi, ban ghế.

Hoàng đế cực kì phẫn nộ vì khâm sai bị tập kích, hạ chỉ điều tra tận gốc. Ngoài ra, Cảnh Sâm còn mang về một tin tức khiến toàn triều kinh hãi. Cống phẩm của Tây Nam hoàn toàn không phải bị sơn tặc cướp bóc mà là Tây Nam Vương tự cướp, hiện tại tất cả cống phẩm vẫn nguyên lành ở vùng lân cận con đường dẫn tới kinh thành sát biên giới Tây Nam.

Hơn nữa không biết vô tình hay cố ý mà tấu chương Tây Nam Vương từ chối đưa quân cứu đại hoàng tử cũng vừa vào kinh hôm qua. Trong tấu chương Tây Nam Vương nói năm nay Tây Nam gặp hạn, rất nhiều nơi mất mùa, lại gặp cảnh cống phẩm bị cướp, họa vô đơn chí, phủ Tây Nam Vương đã cắt giảm chi tiêu để cứu bách tính, thật sự không cách nào điều động quân đội đến Điền Tàng, khẩn xin triều đình gửi lương thực trước.

“Khinh người quá đáng!” Hoành Chính Đế chắp tấu chương của Cảnh Sâm và Tây Nam Vương lại, vứt mạnh xuống bệ ngọc.

“Tây Nam Vương thật sự quá càn quấy!” Ngự sử Phạm Kiệt vốn chính trực đứng ra, giận đến run người.

“Hoàng thượng bớt giận, hiện tại quan trọng nhất là đại hoàng tử vẫn còn ở Điền Tàng, sinh tử chưa biết, Tây Nam Vương không chịu xuất binh, phải mau chóng triệu tập binh mã nơi khác đến trước.” Binh bộ thượng thư âm thầm đưa mắt nhìn Cảnh Sâm, bước tới một nước nhắc nhở.

“Tây Nam Vương biết đại hoàng tử không giỏi đánh trận mới dám dối gạt triều đình trắng trợn như vậy, lợi dụng đòi giảm cống, theo thần nhận thấy, phải cho danh tướng đến Điền Tàng.” Binh bộ thị lang Tống An nghe vậy, vội bước tới nói, ngoài ra còn nhìn Cảnh Thiều ám chỉ.

Cảnh Thiều giận thói tự tung tự tác của Tống An đến nghiến răng, lặng lẽ lùi lại một bước.

https://thuviensach.vn

“Nhân số Nam Man không nhiều, căn bản không đáng phải làm to chuyện, sở dĩ đại hoàng tử gặp nguy, là vì không quen với địa hình Điền Tàng. Thần cho là chỉ cần cứu được đại hoàng tử ra là được, không cần phải phái đến danh tướng, mất chút thời gian chắc chắn sẽ bình định được.” Bắc Uy Hầu rất ít khi lên tiếng đột nhiên đứng ra, giọng nói trầm tĩnh vang dội lập tức khiến đám người đang nhốn nháo im bặt.

Hoành Chính Đế nhìn Mộ Tấn một cái, khẽ gật đầu. Bắc Uy Hầu đời này, khi còn trẻ nhiều năm đóng quân ở Tây Bắc, đánh không ít trận, giữ được tước vị hoàn toàn nhờ vào bản lĩnh bản thân, lời hắn nói đương nhiên rất đáng tin.

Thế là, Hoành Chính Đế hạ chỉ, trách mắng Tây Nam Vương, lệnh hắn lập tức xuất binh cứu đại hoàng tử, về việc giảm cống gửi lương thảo, bác bỏ tất cả, một chữ cũng không chuẩn! Đồng thời điều binh mã Bát Thục đi đường khác đến cứu nguy.

“Mẫu thân, con nghe nói phụ thân sắp nâng Khâu di nương lên làm trắc thất rồi!” Mộ Linh Bảo vừa hết lệnh cấm túc đã vội vã chạy đến nhà chính.

“Đúng vậy!” Bắc Uy Hầu phu nhân tiều tụy đi nhiều, hoàng thượng đã hạ chỉ, tứ hoàng tử phi đã chọn là tiểu thư phủ Mậu Quốc Công, tháng sáu đưa lễ, tháng bảy không cát tường, quyết định tháng tám thành hôn. Đỗ thị nay đã trở thành trò cười cho cả kinh thành, bà ta xấu hổ đến mức một tháng trời không dám ra cửa.

Tứ hoàng tử tháng sáu hứa hôn, Bắc Uy Hầu tháng sáu nâng Khâu thị, chính là nói rõ ràng với mọi người, sau này phủ Bắc Uy Hầu đứng về phía Thành Vương, người trong phủ như bọn họ, sau này phải cúi đầu trước đứa con thứ đó rồi.

“Vậy làm sao được?” Mộ Linh Bảo hất đổ mâm trái cây trên bàn, “Nâng thành trắc thất thì Mộ Hàm Chương là con của trắc thất rồi, nếu như con chết, nó cũng có thể thừa tước!”

“Nói bậy!” Bắc Uy Hầu phu nhân tát vào lưng Mộ Linh Bảo, “Con là thế tử thánh chỉ định, tước vị này không ai cướp được! Nó đã

https://thuviensach.vn

được gả cho Thành Vương, làm sao còn có chuyện về phủ thừa tước!"

"Nếu Thành Vương làm hoàng đế hưu nó, thì không phải nó thừa tước được rồi sao!" Mộ Linh Bảo bị mẫu thân đánh một cái, ngồi bịch xuống giường la hán, cao giọng nói.

"Hừ, nếu Thành Vương muốn làm hoàng đế, con cho là nó còn sống được đến ngày đăng cơ sao!" Bắc Uy Hầu phu nhân cười lạnh, những hoàng tử cưới nam thê không thể kế thừa ngai vàng, dù cho cuối cùng Thành Vương dùng thủ đoạn đoạt vị, giữ một nam thê bên người cũng chẳng phải chuyện vinh quang gì, đương nhiên phải xóa người này ra khỏi sử sách.

Mộ Linh Bảo ngẩn người, lại vui lên, "Mẫu thân đúng là nhìn xa trông rộng!"

"Nếu con có chút bản lĩnh, ta đâu cần phí sức thế này!" Bắc Uy Hầu phu nhân đưa đầu ngón tay xỉa mạnh vào trán hắn.

Khâu thị đến đưa sổ sách sững sờ đứng trước cửa, khi hoàn hồn lại được thì cả người đã đẫm mồ hôi lạnh!

https://thuviensach.vn

Chương 035 Phỏng đoán

Khâu di nương nhìn quanh, thấy đại nha hoàn Yên Hồng bị phu nhân sai ra ngoài đang bưng khay trà đi từ đầu kia hành lang tới thì vội lùi lại vài bước, xoay người nấp vào sau một cây cột lớn, chờ nàng ta đi đến trước cửa mới bước chậm ra.

"Khâu di nương đến đưa sổ sách sao." Yên Hồng nhìn thấy Khâu di nương vội cười nói, từ tháng sau Khâu di nương là trắc phu nhân rồi, hiện tại người trong phủ đều lễ phép với bà hơn trước nhiều, "Đại thiếu gia đang ở bên trong, nô tỳ mang vào giúp di nương."

"Làm phiền cô nương." Khâu di nương cười giao sổ sách trong tay cho nàng ta, xoay người đi.

Hai người trong phòng nghe thấy tiếng nha hoàn lập tức ngừng nói, chờ nàng ta vào phòng, Đỗ thị hỏi, "Yên Hồng, ai ở bên ngoài?"

"Nô tỳ đi đến cửa vừa lúc gặp Khâu di nương đến đưa sổ sách, đã được nô tỳ ngăn lại rồi." Yên Hồng cười đặt sổ sách lên bàn.

Bắc Uy Hầu phu nhân nhíu mày, hôm nay đã bảo Khâu di nương kiểm tra sổ sách trong sảnh bên, đuổi hết các nha hoàn ra lại quên mất bà ta, may mà Yên Hồng về kịp lúc. Bảo Yên Hồng ra ngoài canh cửa, Đỗ thị ngẩng đầu lên nói với Mộ Linh Bảo: "Con không còn nhỏ nữa, nhi tử đã biết đi rồi, đừng có đi theo đám hồ bằng cẩu hữu đó vào kĩ viện suốt ngày! Rảnh rỗi thì luyện võ, lần sau có đánh nhau với người của Mậu Quốc Công cũng không mất mặt!"

"Chuyện hôm đó không trách con được, tên tiểu tử đó chơi xấu!" Mộ Linh Bảo thấy mẫu thân mắng mình, không phục, "Sợ gì chứ, tiểu tử Hàm Chương không thể học võ, con tiện tay luyện vài đường cũng hơn nó!"

Khâu di nương về gian phòng của mình, trong lòng rối bời. Vốn nghĩ Vương gia đối xử với Hàm Chương không tệ, hiện tại nó sống tốt hơn khi còn trong phủ Bắc Uy Hầu nhiều, mình cũng chẳng mong

https://thuviensach.vn

gì hơn. Thế mà lại quên mất chuyện tranh đoạt đế vị! Thành Vương anh dũng thiện chiến thế nào, đến một đứa bé trong kinh thành cũng biết, người như vậy mà lại cam tâm làm Vương gia cả đời sao? Còn là một vị vương không thể có con trưởng, con cháu không thể thừa tước?

Muốn gặp nhi tử nói chuyện, nhưng mình vẫn còn là một tiểu thiếp không được ra khỏi cửa trong, Khâu thị thở dài, gọi nha hoàn Yên Thúy của mình đến, bảo nàng ta đưa một phong thư đến Mặc Liên Cư.

“Di nương, cửa hàng của nhị thiếu gia… bán hương cao, sao nô tỳ dám vào?” Yên Thúy đỏ mặt.

Khâu di nương trừng Yên Thúy vẫn đang liếng thoắng một cái, “Ngươi muốn đi, thì phải ra được cửa lớn của hầu phủ đã! Đưa cái này cho Vương Lão Tam đánh xe, còn lại không còn chuyện của ngươi nữa.”

Việc điều tra chuyện nhị hoàng tử bị tập kích ở Tây Nam vẫn chưa có manh mối, Đại Lý Tự phỏng đoán thích khách hẳn là những thích khách lang bạt trong dân gian, cũng chính là loại nhân sĩ giang hồ bán mạng vì tiền. Nhưng Cảnh Sâm mặc thường phục xuất tuần, người biết được hành tung của hắn chỉ có các thị vệ bên cạnh, trong đó bốn thị vệ là do hoàng thượng phái ra, hai là người của Thành Vương. Người trong triều không nói, nhưng trong lòng đều nghi ngờ, nhị hoàng tử bị ám sát lần này, ắt có liên quan đến Thành Vương!

“Khi đó Thành Vương kiên quyết muốn đưa hai thị vệ đến chỗ ngài, bây giờ nghĩ lại, bên trong thật sự có rất nhiều điểm đáng nghi!” Môn khách Trần tiên sinh trong phủ nhị hoàng tử nói.

Cảnh Sâm đang ở trong phủ dưỡng thương ngồi trước bàn sách, nghe vậy thì nhíu mày: “Không cần nói những lời này, Cảnh Thiều sẽ không hại ta.”

“Điện hạ! Trong hoàng thất, tình huynh đệ mỏng như giấy, cho dù là huynh đệ ruột thịt cũng không thể tin tưởng! Thành Vương chiến công hiển hách, phải cưới nam thê nhất định trong lòng sẽ không phục, thần nghe nói trước mặt người ngoài Thành Vương cực kì

https://thuviensach.vn

sủng ái Vương phi, chuyện này vốn đã khó tin! Thử hỏi nếu là điện hạ bị tước mất tư cách kế thừa đế vị, có thể nào tự tại như Thành Vương chăng?" Trần tiên sinh không chịu buông tay.

"Đủ rồi!" Cảnh Sâm dằn mạnh chén trà trong tay xuống bàn, "Những phỏng đoán vô căn cứ về Cảnh Thiều, sau này không được nhắc nữa!"

Đuổi đám phụ tá cứ lải nhải không ngừng đi rồi, Cảnh Sâm mệt mỏi dụi mắt, cầm bút lên bắt đầu viết tấu chương.

"Điện hạ, Trần tiên sinh cũng chỉ muốn tốt cho ngài, kĩ càng cũng không hại gì." Nhị hoàng tử phi Tiêu thị bưng một chén trà lạnh giải nhiệt đến, do dự một lúc, cuối cùng cũng không nhịn được mà mở lời.

"Chuyện triều đình, nàng biết cái gì?" Cảnh Sâm nhìn nàng ta một cái, không muốn nói nhiều. Tiêu thị vĩnh viễn không hiểu được sự yêu thương bảo vệ của hắn đối với đệ đệ, nói nhiều rồi Cảnh Sâm cũng thấy phiền, không muốn giải thích thêm. Nữ nhân kiến thức hạn hẹp, rất nhiều chuyện không làm sao hiểu được.

Chỉ có điều, cả những phụ tá trong phủ cũng hoài nghi Cảnh Thiều, vậy nhất định trong triều có không ít người nghi ngờ đệ đệ. Cảnh Sâm cau chặt mày, chuyện lần này, cho dù là ai làm thì cũng rất lợi hại. Nếu hắn chết là tốt nhất, nếu không chết, vừa hay có thể giá họa cho Cảnh Thiều, dù là làm xấu thanh danh của Thành Vương hay khiến huynh đệ bọn họ bất hòa đều có lợi.

"Việc điều tra thích khách, tiếp tục truy cứu chỉ bất lợi cho ngươi." Sáng sớm, Mộ Hàm Chương đeo đai ngọc lên cho Cảnh Thiều, lo lắng dặn dò, "Nếu hôm nay có người châm chích, ngươi cứ lấy hiếu nghĩa ra mà mắng hắn, tuyệt đối không được đưa lý do ra phản bác, ngươi nói không lại đám quan văn đó." Biết mấy hôm nay Cảnh Thiều lên triều phải chịu ấm ức, Mộ Hàm Chương tuy đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể khuyên hắn tạm thời nhịn xuống.

"Ta không nuốt được cục tức này, chuyện này tám chín phần là Cảnh Du làm! Chẳng lẽ để nó thoát nạn dễ dàng như vậy?" Cảnh

https://thuviensach.vn

Thiều căm tức nói, chuyện này trong lòng phụ hoàng hiểu rõ, chỉ tiếc trước mắt không có manh mối, chỉ có lời nói không chứng cứ.

“Cho dù là tứ hoàng tử làm, giết huynh trưởng là tội lớn, bọn họ dám làm nghĩa là đã chuẩn bị vẹn toàn.” Mộ Hàm Chương thở dài, “Nếu ca ca muốn bảo vệ ngươi, ắt sẽ dâng tấu cầu xin phụ hoàng tạm thời không truy cứu chuyện này, ngươi chỉ cần nhớ kĩ đừng quá xúc động là được.”

Cảnh Thiều không vui đi ra ngoài, chưa được mấy bước đã vòng trở lại, rũ tay, vùi mặt lên vai Vương phi nhà mình, “Phiền phức quá, hôm nay ta không muốn đi!”

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ nhìn người đang vắt trên người mình, đưa tay vỗ vỗ, “Không được hư, mau đi đi.” Cảnh Thiều kêu hừ hừ không chịu nhúc nhích, thấy đã không còn sớm, sợ hắn trễ, đành phải dịu giọng nói: “Hôm qua Chu đại ca đã đặt một vại tôm he, trưa nay ta đến Binh bộ đón Vương gia, chúng ta đến Hồi Vị Lâu dùng cơm trưa.”

Cảnh Thiều nghe vậy lập tức lên tinh thần, “Ngươi hứa rồi, ta chỉ cần đến Binh bộ điểm danh, giữa giờ tị là có thể ra.”

Mộ Hàm Chương nhìn Vương gia nhà mình hùng hổ chạy ra cửa, lắc đầu cười nhẹ, sao càng lúc lại càng giống trẻ con, phải dùng đồ ăn dỗ dành mới chịu ra ngoài làm việc.

Buổi tảo triều hôm đó, quả nhiên không ngoài dự đoán của Mộ Hàm Chương, đám quan văn kia nói xa nói gần, ám chỉ Cảnh Thiều đáng nghi, Cảnh Sâm đang dưỡng thương không có mặt trên triều, tứ hoàng tử vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Cảnh Thiều nghe lời Vương phi nhà mình, không phản bác, chỉ lấy tình huynh đệ, nghĩa hiếu để ra mắng đám quan văn đó lòng dạ thâm độc.

Hoành Chính Đế chỉ nhìn Cảnh Thiều đã giận đến đỏ mặt ngạnh cổ, không nói gì, chờ Cảnh Thiều mắng xong mới thong thả mở miệng, “Lần này nhị hoàng tử gặp nạn, nếu không phải thị vệ của Thành Vương liều chết bảo vệ thì đã sớm dữ nhiều lành ít. Các

https://thuviensach.vn

ngươi không tra ra kết quả thì phỏng đoán vô căn cứ, coi trẫm là trẻ ba tuổi sao?" Nói rồi vứt một cuộn tấu chương xuống chân Ngự sử đang đứng dưới bệ ngọc.

Ngự sử Phạm Kiệt cương trực là người nói hăng say nhất, bị giọng nói uy nghiêm của hoàng đế làm giật mình, chỉ biết quỳ xuống nhặt cuộn tấu chương lên.

Đó chính là tấu chương mày hôm qua nhị hoàng tử dâng lên, trong đó dùng ngôn từ tha thiết khuyên phụ hoàng tạm thời đừng truy cứu chuyện này, vì người đáng nghi nhất là hai huynh đệ cùng nhà, làm huynh trưởng thật sự không đành lòng chứng kiến cục diện như thế.

"Nhị hoàng tử tấm lòng nhân hậu, lần này đến Tây Nam, điều tra được chuyện cống phẩm Tây Nam, lập được công lớn, phong làm Duệ Vương, chờ khi vết thương khỏi hẳn, Lễ bộ chọn một ngày đi." Hoành Chính Đế phất tay áo đi, trước khi đi liếc nhìn hai đứa con trai trên triều một cái, ánh mắt thâm sâu, không rõ ý nghĩa.

Mộ Hàm Chương dùng điểm tâm xong thì dẫn Vân Trúc ra ngoài, đến Mặc Liên Cư dạo một vòng trước. Tuy Mặc Liên Cư này là do hắn mở, nhưng loại mặt hàng này không tiện nói nhiều, vẫn nói với bên ngoài là do người khác mở, Thành Vương phi chỉ góp vốn.

Từ khi khai trương, việc kinh doanh của Mặc Liên Cư vẫn rất phát đạt, trong kinh thành cũng có người nhận ra ngành hàng này lời nhiều, nhưng không ai dám chen chân, vì Mặc Liên Cư này mang danh Thành Vương phủ, mà Thành Vương lại vốn nổi danh bá đạo không nói đạo lý.

"Lâm đại ca." Mộ Hàm Chương vào cửa hàng không bao lâu thì thấy một bóng người quen đi vào, Chính là Lâm công tử nhà Định Nam Hầu. Định Nam Hầu là nhà mẹ của nhị hoàng tử phi, tính ra thì hai bọn họ cũng là thân thích.

"Mộ công tử…" Lâm công tử gặp Mộ Hàm Chương ở đây thì có hơi xấu hổ, "Hộp lần trước ngài tặng… Ai, ta ngại bảo hạ nhân đến mua thứ này, cho nên đành phải nhân lúc còn sớm tự mình đến.

https://thuviensach.vn

Phu quân của Lâm công tử là con thứ nhà Định Nam Hầu, hầu gia vẫn còn chưa thể ở riêng, đương nhiên không có chuyện nam thê như hắn quản lý việc trong phủ, cho nên muốn làm gì cũng không được thoải mái.

Mộ Hàm Chương nghe vậy, nhận ra chỗ khó xử của hắn, xoay lại nhìn cách bày trí trong tiệm. Bách tính bình dân không trọng việc ăn mặc, nam nhân đến mua cũng khó nhận ra là phu hay thê, cho nên chẳng có gì; chỉ có điều nam thê của những nhà hầu tước thì lại rất bất tiện. Cho nên hộp sắt giá rẻ bán được nhiều nhất, hộp bạc đắt nhất cũng có thể bán cho những tên công tử ăn chơi muốn lấy lòng mỹ nhân, ngược lại hương cao trong hộp gỗ lời nhiều nhất lại không bán được nhiều như dự tính.

“Nếu Lâm đại ca không tiện đến, cứ nói số lượng, đầu tháng ta sẽ sai người gói kín đưa đến phủ, cứ nói là đồ ta tặng là được.” Mộ Hàm Chương nghĩ đến đây, trong lòng chợt nhận ra, ở vương phủ mỗi tháng Phủ nội vụ đều đưa đến đúng ngày đủ số, vậy thì những nhà vương hầu khó mua nhưng lại rất cần có thể cho bọn họ trả tiền định kì, sau đó đưa hàng đến đúng ngày mỗi tháng.

“Như thế có thể giải quyết được phiền hà lớn cho ta.” Lâm công tử nghe vậy thì rất vui, lập tức đưa tiền đặt cọc.

Ra khỏi Mặc Liên cư, thấy vẫn còn sớm, Mộ Hàm Chương liền đi bộ đến nha môn Binh bộ. Khi đến cửa Binh bộ vừa đúng giữa giờ tị, một bóng người đang đi từ trong ra.

“Vương gia, chuyện này còn chưa giải quyết xong, sao ngài đã đi rồi?” Tôn thượng thư cầm quyển sổ sách đuổi theo ra.

“Ngươi tự quyết định là được, ta có việc gấp, lần sau nói tiếp!” Cảnh Thiều xua tay, ngước lên thấy Vương phi nhà mình đang đứng trước cửa, mặc áo dài xanh nhạt rất đẹp, liền cười toe toét chạy tới.

***_hồ bằng cẩu hữu**: bạn bè xấu*

_giờ tị: chín giờ đến mười một giờ sáng

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 036 Triệt phiên

Tôn thượng thư mở mắt trừng trừng nhìn Thành Vương lao về phía Vương phi nhà mình, sau đó hưng phấn nói: “Quân Thanh, chúng ta đi ăn tôm he! Đến trễ coi chừng hết!” Đây là cái gọi là việc gấp đó sao? Còn nữa, Thành Vương hung bạo tàn nhẫn lạnh lùng trong truyền thuyết sao lại cười tươi không thua gì đóa hoa như thế này?

Mộ Hàm Chương nhìn Binh bộ thượng thư râu tóc đã bạc xấu hổ đứng trước cửa, áy náy lên tiếng chào hỏi: “Vương gia sáng nay đi vội, không kịp dùng điểm tâm, thượng thư đại nhân xin đừng trách.”

“Vương phi quá lời rồi.” Lúc này Binh bộ thượng thư mới hoàn hồn lại, lễ độ đáp lễ với Thành Vương phi, dù sao thì Thành Vương đến điểm danh rồi đi đã thành lệ rồi.

Mộ Hàm Chương cười cười, dẫn Vương gia nhà mình đi ăn.

Bây giờ vẫn còn sớm, Hồi Vị Lâu vẫn chưa có khách. Nhưng ông chủ Chu ngày nào cũng mở cửa quét tước sớm đã quét dọn sạch sẽ, nguyên vật liệu cần chuẩn bị cũng đã đầy đủ.

Cảnh Thiều chọn một nhã gian sát đường trên lầu hai.

“Cua mùa này còn chưa mập, đến tháng chín lại đến ăn cua đi.” Vì lúc này còn chưa có khách, cho nên Chu Cẩn mặc đồ hồng chói đích thân ra ghi món cho bọn họ.

Hai người đã sớm quen với cách ăn mặc của ông chủ Chu.

“Một cân tôm lột hấp, một cân tôm nướng muối hột, hai cân tôm Hồi Vị, một bình Hoa Điêu, hai chén cơm.” Cảnh Thiều nhìn thực đơn nói, tất cả những món có hai chữ “Hồi Vị” đều là món đặc sản của Hồi Vị Lâu, vì khó mua được tôm he tươi cho nên rất ít khi được ăn món này.

https://thuviensach.vn

“Ăn tôm biển không thể uống rượu mạnh, đổi bình trà đi.” Chu Cẩn nhắc.

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, ăn đồ ngon mà không có rượu cứ cảm giác thiếu thiếu thứ gì.

Mộ Hàm Chương thấy vậy, gọi tiểu tư Vân Tùng của Cảnh Thiều đến, bảo nó đến chỗ Thanh Mai cô nương ở thành nam mua một bình rượu Thanh Mai: “Rượu nhẹ có thể giải độc tôm, hay là Chu đại ca mua một ít rượu nhẹ, chắc chắn có thể bán chạy.”

“Ý hay.” Chu Cẩn nghe vậy thì rất vui mừng, “Rượu Thanh Mai mà đệ nói ở đâu?”

Mộ Hàm Chương báo cho hắn biết vị trí, cả người mở tửu lâu như Chu Cẩn cũng không biết cửa hàng rượu Thanh Mai, xem ra việc buôn bán của Mai cô nương không được tốt lắm. Nếu đã Cảnh Thiều đã quyết định sẽ chăm sóc Thanh Mai cô nương đó thay cho Vương đại ca đã chết trận ngoài sa trường thì tạo đầu ra cho nàng ta tốt hơn là thỉnh thoảng đến mua bình rượu nhiều.

“Quân Thanh, ngươi thật sự rất giỏi kinh doanh.” Cảnh Thiều bóc tôm lột để vào chén người đang ngồi đối diện.

Mộ Hàm Chương gắp con tôm lên chấm tương rồi ăn thử, cười nhẹ rồi nói: “Khi còn nhỏ nghe nói con cháu nhà hầu tước rất ít khi thi đỗ được công danh, cho dù có đỗ, vào triều làm quan cũng không dễ dàng, vậy là ta lén theo di nương học buôn bán, cứ nghĩ nếu không thể làm quan được thì kế thừa việc kinh doanh trong nhà cũng không tệ.”

Nhà hầu tước thường không thi cử, bọn họ sống nhờ hoàng ân, làm quan cũng phải là ân điển của hoàng gia, tự đọc sách thi cử thường sẽ bị phái thanh lưu bài xích, khó tiến xa.

Cảnh Thiều thấy nói hắn rất dễ dàng, nhưng có thể nghe ra gian khổ trong mấy câu ngắn ngủi đó, công hầu bá tước đều thuộc võ tướng, một đứa con không thể tập võ, đương nhiên sẽ bị người trong nhà khinh khi, huống chi lại là đứa con thứ do tiểu thiếp sinh ra. Nghĩ tới đây Cảnh Thiều lại bắt đầu nhớ thương Mộ Linh Bảo, chỉ

https://thuviensach.vn

tiếc trời đang ấm dần, muốn vứt hắn xuống sông còn phải chờ vài tháng nữa.

“Tôm này được nướng kĩ, phải ăn cả vỏ mới ngon.” Mộ Hàm Chương gắp món tôm Hồi Vị vào chén Cảnh Thiều, “Một lát nữa dùng cơm xong chúng ta đến phủ nhị hoàng huynh xem thử đi, ta đã chuẩn bị quà rồi, một lát nữa bảo Vân Trúc quay về lấy.” Dù sao hôm nay Cảnh Thiều cũng đã nhấn mạnh lễ nghĩa hiếu đễ trên triều, đi thăm huynh trưởng đang bệnh cũng không có hiềm nghi kết phái. Ngay cả khi không tin lời châm ngòi của người khác, nhưng có câu tam nhân thành hổ, lời giả dối nói nhiều cũng thành thật, hai huynh đệ thường xuyên gặp mặt vẫn tốt hơn.

Cảnh Thiều cũng định hôm nay sẽ đến phủ nhị hoàng tử, báo cho ca ca tin tốt rằng phụ hoàng sắp phong huynh làm Duệ Vương. Nhưng đến lúc này Cảnh Thiều lần nào cũng đi tay không, còn tiện tay nhận thứ này thứ nọ về mới ý thức được là đến nhà ca ca phải mang theo quà!

Khi bọn họ đến, Cảnh Sâm đang thảo luận với các phụ tá trong thư phòng, nghe báo Cảnh Thiều đến, liền bảo hắn vào thẳng thư phòng.

Trong phòng có ba người, Cảnh Thiều chưa từng gặp người nào, Mộ Hàm Chương đứng cạnh hắn âm thầm quan sát sắc mặt những người đó, sau đó hạ mắt, ba người có vẻ rất căng thẳng vì Cảnh Thiều đột nhiên đến, một người trong đó biểu hiện địch ý rõ ràng.

“Hôm nay đến đây đi.” Cảnh Sâm hơi nhíu mày, xua tay bảo ba người ra ngoài.

Cảnh Sâm nhìn Mộ Hàm Chương một cái, sau khi Cảnh Thiều đưa mắt ra hiệu bảo không sao thì hạ mắt, trầm giọng nói: “Hôm nay trên triều đệ làm rất tốt.”

Mộ Hàm Chương trong lòng thầm kinh ngạc, hắn vốn định ra ngoài trước, không ngờ hai huynh đệ này lại bàn bạc chuyện triều đình ngay trước mặt mình, như thế nói rõ, hai huynh đệ này xem hắn như người có thể tin tưởng, thậm chí là người hiến kế đoạt vị.

https://thuviensach.vn

Xoay sang nhìn Cảnh Thiều, đối phương đáp lại bằng ánh mắt "Không sao".

"Với tình hình trước mắt, Tây Nam Vương đã chọc giận phụ hoàng, triệt phiên là chuyện sớm muộn, nhưng đệ không thể nhắc đến việc này. Ta sẽ bảo người khác trong triều nhắc, vài ngày nữa ta về triều sẽ dâng tấu cho phụ hoàng." Cảnh Sâm đưa một tờ giấy được gấp lại cho Cảnh Thiều xem.

"Cách này hữu dụng sao?" Cảnh Thiều xem một lúc lâu, trên tổng thể là phương pháp triệt phiên không cần dùng đến binh lính, chữ chi chít cực kì rối mắt. Đời trước hắn ở Điền Tàng, không hề biết có người đề nghị triệt phiên trong hòa bình hay không, nhưng với tính cách của Tây Nam Vương, trận này không đánh không được.

"Đệ tế cũng xem thử đi." Cảnh Sâm tỏ ý bảo Cảnh Thiều đưa giấy cho Mộ Hàm Chương.

"Ca ca gọi đệ Hàm Chương là được." Mộ Hàm Chương cầm lấy, đọc nhanh hết một lượt, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu binh mã của phiên vương không mạnh cách này có thể dùng được."

Cảnh Sâm gật nhẹ đầu, nhìn Cảnh Thiều: "Nếu khai chiến, đệ muốn đi không?"

"Đi!" Cảnh Thiều kiên quyết nói, "Lần này là cơ hội tốt để lấy được binh quyền, kéo dài vài năm, ít nhất có thể khống chế được một nửa." Một khi chiến tranh Tam Phiên bắt đầu thì không ai có thể xác định sẽ phải đánh bao nhiêu năm, dù Cảnh Thiều đã biết tử huyệt của các phiên vương, nhưng cũng không định đánh xong ngay, qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ, hắn sẽ không giẫm lên vết xe đổ của những tội lỗi đã phạm kiếp trước.

Mộ Hàm Chương nghe huynh đệ bọn họ nói chuyện, im lặng không nói gì. Nếu khai chiến, Cảnh Thiều sẽ đi bao nhiêu năm không về?

Ngày hôm sau, cuối cùng cũng có tin tức của đại hoàng tử, được Thục quân cứu ra, may mà không chết, tạm thời ở lại Điền Tàng nghỉ ngơi. Còn về Tây Nam Vương, xuất binh không nhanh bằng

https://thuviensach.vn

Thục quân, chuyện này hoàn toàn chọc giận Hoành Chính Đế, có không ít đại thần nhân cơ hội này đề nghị triệt phiên. Cứ tranh luận như vậy suốt mấy ngày, đến khi Cảnh Sâm về triều thì trực tiếp dâng tấu triệt phiên.

Cảnh Sâm đề nghị hàng tước triệt phiên, tức là phiên vương hiện nay vẫn sẽ là quận vương, đến đời sau sẽ giáng xuống thành quốc công, đời sau nữa sẽ là hầu tước… Hoành Chính Đế nhận thấy biện pháp này khả thi, nhưng không biểu lộ gì, chỉ khi các đại thần nhắc đi nhắc lại mới đồng ý triệt phiên.

Thế là, việc Điền Tàng tạm gác lại, việc triệt phiên lại được chú trọng.

Tháng sáu Khâu di nương được nâng lên trắc thất, Bắc Uy Hầu mời Cảnh Thiều và Mộ Hàm Chương đến dự lễ.

“Mấy hôm trước di nương cho người gửi thư cho ta, bảo hôm nay sau khi làm lễ đến gặp.” Mộ Hàm Chương ngồi trong xe ngựa, nhớ đến bức thư di nương cho người đưa đến Mặc Liên Cư.

“Hẳn là có việc muốn nói.” Cảnh Thiều cười nhẹ, “Ngươi cứ đi, ta chờ ở sảnh trước.”

Lễ nâng trắc thất không phức tạp, chủ yếu là sửa thân khế của tì thiếp thành hôn khế, bái lạy trưởng bối, ra mắt tổ tiên.

Trở thành trắc thất, Khâu thị chuyển đến một sân nhỏ thật sự, phòng ốc cũng rộng rãi hơn trước nhiều, còn có phòng bếp nhỏ của riêng bà.

Mộ Hàm Chương nhìn mẫu thân đang mặc hoa phục hồng nhạt, tuy đã đến tuổi Từ nương, nhưng phong thái vẫn như trước, vẻ thông minh dịu dàng của nữ tử Giang Nam được thể hiện trọn vẹn.

“Mẫu thân…” Lần đầu tiên Mộ Hàm Chương có thể gọi như thế trước mặt người khác, Khâu thị nghe được cũng không khỏi rớm nước mắt.

“Con, con của ta…” Khâu thị kéo tay nhi tử, lệ rơi như chuỗi hạt tuột khỏi dây. Hai mươi năm, bà không dám gọi tên con mình một

https://thuviensach.vn

lần, con là thiếu gia, còn mình chỉ là một tiểu thiếp nhỏ bé, gặp mặt cũng là bà phải hành lễ với thiếu gia.

Nha hoàn trong phòng thấy vậy liền lui cả ra ngoài.

“Mẫu thân tìm con có việc gì sao?” Mộ Hàm Chương cầm lấy khăn tay trong tay mẫu thân lau nước mắt cho bà.

Khâu thị cầm lấy mảnh khăn trong tay hắn, lau vội nước mắt trên mặt, khẽ thở dài, “Ta sống ở nơi này, vẫn thường không kiềm được mà nghĩ nhiều. Có một chuyện ta suy xét đã lâu, vẫn cảm thấy nên nói với con.”

Mộ Hàm Chương im lặng nghe mẫu thân nói hết, không khỏi cười nói: “Mẫu thân không cần lo lắng, Vương gia không muốn ngồi lên vị trí đó.”

“Sao lại có người không muốn vị trí đó?” Khâu thị nhíu mày, thấy có vẻ Mộ Hàm Chương rất tin tưởng Cảnh Thiều, “Dù Vương gia không muốn, nhưng là thân vương, lại có con cháu thừa tước, làm sao có thể cam tâm? Huống chi Vương gia còn trẻ như vậy, sau này còn có nhiều cơ hội ra ngoài giết giặc…”

Những câu khác Mộ Hàm Chương không để ý nhiều, chỉ có câu cuối cùng thì rất rõ ràng. Nhớ lại những câu nghe được trong phủ nhị hoàng tử hôm trước, Cảnh Thiều muốn nhân lần đánh trận này để nắm binh quyền, ba phiên vương đều không phải đèn cạn dầu, nói ít cũng phải năm ba năm mới về kinh được, chẳng lẽ mình phải mòn mỏi chờ hắn trong vương phủ suốt từng ấy năm sao?

https://thuviensach.vn

Chương 037 Triệu kiến

Tháng sáu năm Hoành Chính thứ mười ba, triều đình phái Ngự sử Phạm Kiệt đến đất phong Tây Nam tuyên thánh chỉ tước phiên. Tây Nam Vương không phục, dâng tấu biện bạch.

Tháng bảy, Tây Nam Vương trảm đắc sứ của triều đình, tự xưng vương, khiến triều đình sững sờ! Hoành Chính đế liền quyết định xuất binh, bình định Tây Nam!

"Nghe Quốc Công gia nhà ta nói, vùng đất Tây Nam địa thế hiểm trở, dễ thủ khó xông, hơn nữa Tây nam Vương hiện tại xảo trá, giỏi dụng binh, rất khó đối phó." Mậu Quốc Công phu nhân nhỏ giọng nói với Hoàng hậu.

Kế Hoàng hậu Ngô thị nhìn hoa thạch lựu đang kì nở rộ trước mặt, khẽ nhíu mày, "Lần này hoàng thượng định phái mười vạn binh, nếu để Thành Vương đi, sợ là không ổn."

"Chốn gian khổ như Tây Nam, muốn thắng trận cũng không phải dễ." Mậu Quốc Công phu nhân chăm chú nhớ lại lời phu quân nói, "Một khi việc triệt phiên bắt đầu, sợ là phải triệt cả ba phiên, chờ đến Hoài Nam Vương rồi mới nên để tứ hoàng tử đi, địa thế Giang Nam bằng phẳng, chỉ cần đủ binh mã là có thể chiếm được."

Hoàng hậu nghe vậy, gật nhẹ đầu.

Mậu Quốc Công phu nhân thầm thở phào, đất Tây Nam dễ thủ khó công, trận này không biết sẽ phải đánh đến năm nào tháng nào, nữ nhi nhà mình đã đính hôn với tứ hoàng tử, nếu vừa thành hôn phu quân đã xuất chinh, vậy có khác gì quả phụ không chết chồng, đến khi tứ hoàng tử quay lại đã là hoa tàn liễu úa, lúc đó nếu thêm vài trắc phi xuất thân cao thì dù sau này có được làm Hoàng hậu cũng không dễ sống.

"Còn có một chuyện, thiếp không biết có nên nói không." Hai tay Mậu Quốc Công phu nhân nắm chặt lấy nhau, hơi do dự.

https://thuviensach.vn

“Ở đây không có người ngoài, có gì mà không nên nói.” Hoàng hậu đưa tay hái một nhánh hoa thạch lựu đỏ rực, môi cười lạnh, ngày đó bà ta cũng dè dặt theo hầu nguyên Hoàng hậu thế này, nói gì cũng “thần thiếp có một chuyện không biết có nên nói không”, nhưng chỉ vì hái một nhánh hoa thạch lựu, bị người khác nói là không hợp phép tắc mà nguyên hậu phạt bà ta quỳ trước Phượng Nghi Cung suốt một canh giờ giữa tam phục thiên.

“Thiếp nghe nói tháng trước Thành vương tặng cho tứ hoàng tử một vương cơ.” Mậu Quốc Công phu nhân e dè quan sát sắc mặt của Hoàng hậu, thấy bà ta không có vẻ giận mới nói tiếp, “Vốn thiếp cũng không nên hỏi đến việc này, chỉ là tháng sau là đại hôn của tứ hoàng tử, trong kinh lại có tin đồn nói hiện tại tứ hoàng tử rất sủng ái nữ tử kia.”

Không biết làm thế nào mà tin tức này lộ ra ngoài, nói chung là Bắc Uy Hầu phu nhân đã biết, gặp ai cũng nói tứ hoàng tử còn chưa đại hôn đã chuyên sủng tiểu thiếp, bóng gió ám chỉ tằng nữ nhi nhà mình gả vào phủ tứ hoàng tử sẽ không sống được yên lành. Bây giờ nữ nhân vốn mất mặt vì chuyện tuyển phi của tứ hoàng tử lại đeo vẻ mặt vui mừng chui giữa đám phu nhân công hầu, làm Mậu Quốc Công phu nhân giận đến bỏ cơm mấy bữa liền.

“Có chuyện này sao?” Hoàng hậu bóp nát đóa hoa thạch lựu trong tay, cầm lấy khăn tay cung nữ dâng lên lau tay, “Một lát nữa gọi Cảnh Du đến hỏi chuyện, ngươi cứ yên tâm, bổn cung sẽ không để tứ hoàng tử phi chịu uất ức.”

Thời tiết tháng bảy đã rất oi bức, Cảnh Thiều luyện kiếm một lúc đã đẫm mồ hôi, cởi y phục ướt ra, để tay trần chạy tới dưới tàng cây, cầm lấy khăn ướt trong yay Chỉ Hề lau mặt rồi ngồi xuống cạnh Vương phi nhà mình.

“Thời tiết độc, đừng luyện nữa.” Mộ Hàm Chương đang ngồi trên ghế mây hóng mát đưa cho hắn một miếng dưa hấu.

Cảnh Thiều ăn loáng một cái hết miếng dưa hấu trong tay mới thấy mát mẻ được một chút, “Dưa này lành lạnh, ăn vào thấy rất

https://thuviensach.vn

sảng khoái.”

“Từ sáng sớm Vương phi đã bảo nô tỳ ngâm vào trong giếng rồi.” Diệu Hề cười nói, đặt mâm dưa mới vừa cắt lên ghế.

Vân Trúc đổi sang cây quạt to, đứng sau hai người ra sức quạt.

“Khi nãy ta luyện kiếm đột nhiên nhớ ra, phụ hoàng phái Phạm Kiệt đi, nhất định là cố ý.” Cảnh Thiều ăn thêm một miếng dưa.

“Làm sao thấy được?” Mộ Hàm Chương dựa lên lưng ghế, lật quyển sách trong tay sang trang mới.

“Phạm Kiệt đó nói chuyện không biết rào đón trước sau, phụ hoàng đã sớm thấy hắn không vừa mắt, hơi chút là đòi huyết tiên bàn long trụ liều chết can ngăn, nhưng lại không biết làm sao với hắn.” Nghĩ đến chuyện tên tiểu nhân gian trá Tây Nam Vương sẽ bị Phạm Kiệt làm cho giận run, Cảnh Thiều lại cười trộm.

Mộ Hàm Chương nhìn tên Vương gia không đau buồn cho trung thần liệt sĩ chút nào một cái, lắc đầu bất đắc dĩ, “Lần này hy sinh vì nước, cũng xem như đã trọn được nguyện vọng lưu danh thiên cổ của Phạm đại nhân rồi.”

Cảnh Thiều ăn hết ba miếng dưa hấu, lau tay, ngã ra sau dựa lên người Vương phi nhà mình, nhìn những đốm nắng rơi xuống qua kẽ lá, gió mát thổi đến, cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Hôm nay phụ hoàng giữ ngươi lại làm gì?” Cái đầu xù vừa khéo gối lên bụng dưới, từng luồng khí dài không ngừng phả lên bụng, Mộ Hàm Chương nhúc nhích, để Cảnh Thiều gối lên đùi mình, xua tay bảo các nha hoàn và Vân Trúc lui xuống.

“Hừ, nói muốn nạp cho ta thêm một trắc thất! Kế hậu đúng là giỏi tính toán, bảo ta cưới cháu gái bà ta!” Cảnh Thiều hừ lạnh, rất bất mãn, kế hậu vì giận hắn tặng Nghiên Cơ cho Cảnh Du, nên bây giờ muốn gả thứ nữ của Vĩnh Xương Bá vào phủ hãm hại hai mắt mình.

Bàn tay cầm sách của Mộ Hàm Chương khẽ dừng lại, “Vậy ngươi nói thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Ta nói…” Cảnh Thiều phát hiện ra mình bị dời vị trí, thế là bất mãn, trở mình một cái, vùi mặt vùi bụng dưới của Quân Thanh, cố ý dùng mũi cọ cọ nơi đó, “Ta chỉ thích nam nhân, bây giờ không có hứng thú với nữ tử.”

“Ư…” Cách một lớp vải cảm giác lại càng rõ ràng hơn, Mộ Hàm Chương hừ khẽ một tiếng, tránh tránh ra sau, “Sao lại nói như vậy? Phụ hoàng sẽ tức giận.”

“Dù sao cũng tốt hơn là để bọn họ đưa đủ loại nữ nhân đến cho ta.” Cảnh Thiều hung hăng đuổi theo, dùng mặt đè tiểu Quân Thanh lại.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, đưa hai tay chụp lấy đầu hắn, dời lên cái gối ngọc, lý do là: nóng!

Cảnh Thiều bất mãn trề môi, bật dậy cầm lấy cây giáo bên cạnh luyện tiếp.

Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều nỗ lực như vậy, nụ cười dần hạ xuống. Mấy hôm trước phụ hoàng triệu kiến riêng Cảnh Thiều, việc xuất chinh Tây Nam trên cơ bản đã là không phải Cảnh Thiều không được, chỉ có điều, sắp đến ngày xuất chinh, mấy hôm nay hắn lại chẳng có chút đau buồn vì sắp chia ly nào. Hoặc có lẽ, rời nhà đi đánh trận đối với Cảnh Thiều đã là cơm bữa, nhưng thấy hắn chỉ một lòng nghĩ chuyện đánh giặc như thế, trong lòng lại không khỏi thấy khó chịu.

“Vương gia, Vương phi, người trong cung đến.” Đa Phúc vội vàng chạy vào hoa viên.

“Là ai?” Cảnh Thiều thu chiêu.

“Là Đa Lộc trong cung của Hoàng hậu nương nương.” Đa Phúc bất mãn cau có cái mặt bánh bao, hắn và Đa Lộc vào cung cùng một kì, khi Đa Phúc theo nguyên Hoàng hậu làm tổng quản, Đa Lộc chỉ là một thái giám nhỏ trong cung Thục Phi, hôm nay Thục Phi lên làm kế hậu, tiểu tử đó thấy mình cũng dám lên mặt.

“Bảo hắn vào đi.” Mộ Hàm Chương đưa áo ngoài cho Cảnh Thiều, chẳng mấy chốc, một thái giám gầm còm đi vào, hành lễ với

https://thuviensach.vn

hai người nhưng sắc mặt lại lộ vẻ ngạo mạn khó giấu.

Cảnh Thiều nhíu mày, “Công công đến đây, phải chăng là mẫu hậu có việc gì?”

“Hoàng hậu nương nương có lệnh, tuyên Thành Vương phi tức khắc đến Phượng Nghi Cung.” Giọng nói the thé của Đa Lộc có hơi chói tai.

“Bây giờ?” Cảnh Thiều nhíu mày, hiện tại vừa qua giờ ngọ, chẳng lẽ Hoàng hậu không nghỉ trưa sao? Triệu Quân Thanh vào gấp như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Mộ Hàm Chương mím môi, vì hắn thân là nam tử, sau khi thành thân Hoàng hậu chưa từng triệu hắn vào cung, hôm nay Cảnh Thiều vừa từ chối đón thứ nữ của Vĩnh Xương Bá làm trắc thất, Hoàng hậu đã gọi gấp hắn vào cung, có lẽ là muốn ra tay từ chỗ hắn, hoặc cũng có thể là không nuốt được giận muốn trút lên mình. “Thần thay y phục rồi sẽ đi ngay, làm phiền công công chờ một lát.”

“Khoan đã!” Cảnh Thiều kéo Mộ Hàm Chương đang định đi thay triều phục lại, lạnh mắt nhìn Đa Lộc đi tay không đến, “Mẫu hậu có nói là có việc gì không?”

“Chuyện đó nô tỳ không dám nhiều lời.” Đa Lộc biết Thành Vương khó đối phó, liền mềm giọng nói, “Hoàng hậu nương nương chỉ tuyên Vương phi, hẳn là muốn trò chuyện với Vương phi, Vương gia xin đừng lo lắng.”

Cảnh Thiều thì không tin vào giờ này kế hậu tuyên Quân Thanh vào để trò chuyện, nhưng Hoàng hậu hạ chỉ tuyên triệu, lại không nói rõ là gì, không thể công khai phản kháng, xoay người vào phòng cùng Vương phi nhà mình, lấy triều phục ra bắt đầu thay, “Ta đi cùng ngươi.”

“Vào giờ này làm sao ngươi vào cung được?” Mộ Hàm Chương vội ngăn lại, hắn đến Phượng Nghi Cung là được tuyên triệu, nếu là sáng sớm đến bái kiến mẫu hậu còn cho qua được, Cảnh Thiều vào cung giờ này, chỉ sợ sẽ gặp phiền phức, “Ngươi đừng lo lắng, có chuyện gì ta có thể tự đối phó.” Tên Đa Lộc đó cố ý nhấn mạnh chỉ tuyên một mình Vương phi, ý là không muốn Cảnh Thiều đi cùng.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn Vương phi nhà mình theo Đa Lộc bước lên xe ngựa trong cung, kéo Diệu Hề nói, “Ngươi đi theo Vương phi, có chuyện gì lập tức đến nam thư phòng tìm ta!” Diệu Hề xuất thân là cung nữ, quen với đường đi nước bước trong cung, đầu óc cũng nhanh nhẹn.

Diệu Hề nghe vậy, gật đầu, bước nhanh theo.

Nam thư phòng là nơi các hoàng tử chưa thành niên đọc sách, cũng là nơi duy nhất Cảnh Thiều có thể đến vào giờ này. Hoành Chính Đế trước nay coi trọng hiếu đễ, cũng khuyến khích các hoàng tử đã thành niên có thời gian thì đến dạy bảo các đệ đệ nhỏ tuổi, chỉ là lòng đế vương khó dò, nếu bọn họ đến thường xuyên, lại có hiềm nghi đang lôi kéo các huynh đệ, cho nên bốn người bọn họ sau khi xuất cung lập phủ đều rất ít khi đến nam thư phòng.

Khi xe ngựa đi xa rồi, Cảnh Thiều liền cưỡi Tiểu Hắc theo từ xa, khi xe ngựa thật sự đi qua cửa cung mới kéo cương ngựa, đi vào từ cửa khác.

“Vương gia, sao lại vào cung giờ này?” Thống lĩnh thị vệ đến kiểm tra binh lính thấy Cảnh Thiều, vội đến chào hỏi. Tiêu Tiềm là họ hàng xa của nhà Định Nam Hầu, có chút giao tình với Cảnh Thiều.

“Tiêu Tiềm!” Cảnh Thiều khoác cổ Tiêu thống lĩnh, kéo hắn sang một góc, dúi cho hắn một con tỳ hưu to khoảng trái trứng gà, “Một lát nữa nếu có thị nữ chạy từ Phượng Nghi Cung đến nam thư phòng, làm phiền ngươi tạo điều kiện, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Tiêu Tiềm vốn còn hơi do dự, nghe đến câu cuối cùng mới yên tâm, cất tỳ hưu đi, “Vương gia yên tâm, chuyện nhỏ thôi.” Cung nữ đi lại trong cung rất bình thường, nếu có quý nhân trong cung dặn dò, cũng không có lý do gì để chặn lại không cho đi.

*_**tam phục thiên**: thời kì nóng nhất trong năm, gồm sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chỉ; trung phục: 20 ngày, tính từ*

https://thuviensach.vn

canh thứ tư sau Hạ Chỉ; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu

***_huyết tiên bàn long trụ**: máu tươi tưới lên trụ rồng*

https://thuviensach.vn

Chương 038 Phạt quỳ

Trước chủ điện của Phượng Nghi Cung có một khoảnh sân lót đá tảng, không hề có bóng cây ngọn cỏ nào, thềm đá cẩm thạch trắng rộng lớn uy nghĩ, chỉ là đi giữa tiết trưa tĩnh mịch thế này khiến chi người ta cảm thấy bị đè ép rất nặng nề.

Mộ Hàm Chương theo thái giám dẫn đường tới trước chính điện, có lẽ là vì thời tiết oi bức, Hoàng hậu không có trong điện mà kê một chiếc ghế phượng trên hành lang, hai cung nữ cầm quạt lông khổng tước cán dài quạt nhè nhẹ phía sau. Kế hậu mặc hoa phục thêu kim phượng rực rỡ, ngồi thẳng trên ghế, nhìn chằm chằm theo từng bước Mộ Hàm Chương đi lên bệ ngọc.

“Vi thần bái kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Mộ Hàm Chương thong dong đi tới trước hành lang, quỳ xuống hành lễ.

Hoàng hậu cầm chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ, cầm khăn tao nhã chấm lên khóe môi, sau đó mới chậm rãi nói: “Đứng lên đi, mau ban ghế, đây là bảo bối của Thành Vương, chẳng may quỳ đau bản cung không đền nổi.”

Mộ Hàm Chương rũ mắt, như không nghe thấy lời Hoàng hậu châm chọc, lễ độ tạ ơn, ngồi lên chiếc ghế cung nữ vừa mang ra.

Thấy Thành Vương phi hoàn toàn không sợ hãi bất an như trong dự liệu, bảo ngồi là ngồi, hành động, lễ nghi đều không gì sai sót, ngược lại làm cho Hoàng hậu đã lấy sẵn hơi để trách mắng phải nghẹn lại vào trong.

Cảnh Thiều đến nam thư phòng, các tiểu hoàng tử chưa thành niên đã nghỉ trưa xong, nhưng còn chưa bắt đầu bài học buổi chiều. chỉ đang im lặng ngồi trong phòng ôn bài, chờ phu tử đến. Vì thời tiết đang nóng dần, Hoành Chính Đế miễn võ khóa buổi chiếu cho các hoàng tử, tất cả sửa thành văn khóa.

https://thuviensach.vn

Đứng trước thư phòng, nhìn những đứa nhỏ chưa đến mười tuổi đứa nào cũng nghiêm túc cầm quyển sách, Cảnh Thiều nhớ những ngày còn học trong nam thư phòng khi còn nhỏ. Lúc đó vẫn còn mẫu hậu, ngày nào vào giờ này cũng sẽ cho người đưa hoa quả tươi đến, không chỉ là cho hắn và ca ca, cả đại hoàng huynh và Cảnh Du cũng có phần. Cảnh Du vẫn thường cảm thấy hoa quả trong tay người khác ngon hơn của mình, ỷ mình tuổi nhỏ hơn để đòi đổi với ca ca, ca ca không tính toán với hắn, liền chịu đổi, ngược lại bản thân thấy không vừa mắt, làm quá mức sẽ ra tay đánh.

Sau đó kế hậu lên ngôi, buổi trưa không còn hoa quả để ăn nữa. Bắt đầu từ đó, trong cung có một thời gian rất dài không có hoàng tử ra đời, đại hoàng tử xuất cung dựng phủ, trong thư phòng chỉ còn ba người. Ngày nào cũng có người đặc biệt đến đưa hoa quả đồ ăn vặt cho Cảnh Sâm, nhưng chỉ có duy nhất một phần…

“Tam hoàng huynh!” Tiếng gọi non nớt làm Cảnh Thiều hoàn hồn lại, cúi đầu nhìn, một đứa nhỏ rất béo cao tới đùi đang kéo vạt áo mình, chính là thất hoàng tử Cảnh Dật.

Cảnh Thiều đưa tay sờ đầu nó, gọi “Cảnh Dật”, bé béo lập tức cười đến mất cả mắt, “Tam hoàng huynh, huynh còn nhận ra đệ sao!”

“Cũng đâu phải mấy năm chưa gặp, làm sao không nhận ra được?” Cảnh Thiều dở khóc dở cười bế nó lên, “Tiểu tử, có phải lại béo thêm không?” Vì Cảnh Dật khi lớn rồi cũng vẫn béo, cho nên Cảnh Thiều mới đặc biệt nhớ kĩ được một chút, số đệ đệ còn lại đều ít khi gặp, nên nếu là đứa khác kéo áo thì chỉ có thể đoán dựa trên số tuổi.

“Tam hoàng huynh…” Đám trẻ trong phòng nghe thấy tiếng động xôn xao quay đầu ra, đều đứng cả dậy.

“Ta chỉ tiện đường đến xem, các đệ đọc sách đi.” Cảnh Thiều xua tay bảo cả đám ngồi lại.

“Tam hoàng huynh, nghe nói huynh đánh bại mười vạn Hung Nô, lúc năm mới gặp huynh đã muốn nghe huynh kể chuyện đánh trận rồi, nhưng huynh ngồi tận trên cùng, ta không tới được.” Vì được

https://thuviensach.vn

hoành huynh bế nên Cảnh Dật dạn dĩ hơn nhiều, được để xuống đất rồi cũng không về chỗ, đòi hắn kể chuyện đánh giặc. Các hoàng tử khác không cần nói, mắt đứa nào cũng tràn ngập mong chờ.

“Tam hoàng huynh, có phải Hung Nô kẻ nào cũng đầy râu không?”

“Tam hoàng huynh, có phải trên sa mạc có đàn sói không?”

“Tam hoàng huynh…”

Khi Hoành Chính Đế đến, chứng kiến cảnh tượng Cảnh Thiều bị các hoàng đệ bao vây, hốt hoảng hiếm thấy, sắc mặt không khỏi dịu đi.

“Hồi mẫu hậu, không nạp trắc phi là ý của Vương gia, thần không hề biết gì.” Mộ Hàm Chương giữ lễ cúi đầu, chỉ dịu giọng trả lời từng câu cay nghiệt của Hoàng hậu, không nói thừa từ nào.

“Con lớn tuổi hơn Vương gia, không biết khuyên nhủ hay sao? Đã sắp xuất chinh rồi, còn chưa có một đứa con, như vậy nếu có gì chẳng may, tước thân vương cao như vậy chẳng phải không có ai kế thừa rồi sao? Dù sao cũng từng đậu cử nhân, sao lại chẳng biết phải trái như thế?” Kế hậu dùng nắp chén chầm chậm gạt nước trước, nói cái gì mà chỉ thích nam tử, chẳng lẽ những cơ thiếp trong phủ Thành Vương trước đây đều chỉ để trang trí? Hôm nay trong thư phòng, hoàng thượng vừa nhắc đến chuyện Cảnh Thiều nạp cháu gái bà ta làm trắc thất, hắn nói ngay mình không thích nữ sắc, rõ ràng là tát vào mặt kế hậu!

Cái gì mà nếu có gì chẳng may? Cái gì mà không có ai kế thừa? Trước khi xuất chinh kị nhất là nói mấy thứ này! Mộ Hàm Chương vẫn kiên nhẫn ứng đối nghe thấy những lời như vậy, chầm chậm siết chặt nắm tay trong tay áo, “Tước thân vương không phải cha truyền con nối, cho dù là con của trắc thất, cũng chỉ có thể kế thừa Trấn Quốc Tướng Quân…”

Kế hậu dằn mạnh chén trà xuống mặt bàn, “Ngươi nói lời này có ý gì? Đang oán trách bổn cung, oán trách hoàng thượng sao?” Cung nữ xung quanh nghe vậy đều quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

“Thần không dám.” Mộ Hàm Chương vội đứng lên, quỳ xuống.

“Ngươi còn nói là không dám? Thân là Vương phi trong hoàng thất, chèn ép thiếp thất, ganh ghét chuyên sủng, hiện tại lại không muốn thân vương có con cháu, đúng là to gan làm loạn!” Từng câu từng chữ của Hoàng hậu đều hùng hổ áp đặt. Mộ Hàm Chương chỉ im lặng không nói gì, tình hình này, rõ ràng là Hoàng hậu thẹn quá thành giận, nói nhiều sai nhiều.

Kế hậu cầm lấy khăn tay cung nữ dâng lên lau trà dính trên ngón tay, liếc Mộ Hàm Chương vẫn đang quỳ trên đất một cái, thở dài rồi nói: “Bổn cung cũng không muốn làm khó con, chỉ là nếu đã gả vào hoàng thấy, thì phải nghĩ cho hoàng thất. Thế này đi, con ra đài ngọc quỳ, khi nào nghĩ thông suốt rồi thì đứng lên.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy, không khỏi thầm cười khổ, nghĩ thông suốt? Hoàng hậu căn bản không nói hắn phải suy nghĩ chuyện gì, cách nào thông suốt được?

Đài ngọc chính là khoảnh sân rộng trên những bậc thang trước chính điện, đá cẩm thạch trắng bị phơi dưới ánh nắng gắt suốt mấy canh giờ, đã sớm thành những tảng than nóng. Mộ Hàm Chương tao nhã vén vạt áo, quỳ thẳng lưng trên phiến đá trung tâm. Xế trưa là thời điểm nắng mạnh nhất trong ngày, phần da thịt lộ ra bên ngoài chẳng mấy chốc đã nóng rát.

Hoàng hậu bảo các cung nhân đứng lên, cầm lấy chén trà mới pha, chậm rãi uống, để một mình Thành Vương phi chịu phạt. Bà ta thật sự muốn xem thử, rốt cuộc Thành Vương và Thành Vương phi này “tình sâu nghĩa nặng” bao nhiêu.

Diệu Hề đứng sau một hàng cung nữ, thầm sốt ruột, nhưng không có cơ hội rời đi.

Mồ hôi chảy qua gương mặt tuấn mỹ trượt xuống cằm, nhỏ lên vạt của bộ triều phục tím, Mộ Hàm Chương rũ mắt, lặng lẽ rụt tay vào tay áo. Mặt trời ở hướng nam, chiếu thẳng xuống lưng hắn, không đến mức làm da thịt bị thương, chỉ khổ là triều phục nhiều

https://thuviensach.vn

lớp, chẳng mấy chốc đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, nền đá nóng rực đẩy hơi nóng vào thân thể hắn từng chút từng chút một.

Trong đầu Mộ Hàm Chương suy xét xem mục đích hành động của Hoàng hậu hôm nay là gì, để phân tán sức chú ý của mình, giảm bớt cảm giác đau đớn trên cơ thể. Hôm nay Cảnh Thiều trực tiếp bác bỏ việc nạp trắc thất, hoàng thượng cũng không miễn cưỡng, Hoàng hậu tự thấy mất mặt, cho nên muốn dùng cách này để mọi người biết, chuyện trong hậu cung, vẫn là do bà ta quyết định; cũng là đang nhắc nhở Cảnh Thiều, đừng nói năng lung tung.

Sau khi Hoàng hậu uống hết hai chén trà, cuối cùng cũng nhịn không được nữa đứng lên đi mao xí.

Mồ hôi đọng trên hàng mi dài, cảnh tượng trước mắt sáng lòa đi, Mộ Hàm Chương cố vui trong cái khổ mà nghĩ, có lẽ Hoàng hậu chỉ muốn trút giận một chút, bản thân bà ta cũng không biết phải kết thúc thế nào. Chỉ tiếc mình là nam tử, không phải những phi tần yếu ớt mong manh, có thể quỳ đến khi mặt trời xuống núi cũng không đến mức nguy hiểm. Có cần vờ ngất xỉu cho bà ta một lối thoát không?

Diệu Hề nhân cơ hội các cung nữ đổi trà nước để theo ra ngoài, qua khỏi hành lang thì lập tức nấp qua một bên, chờ khi không có ai chú ý thì chạy ngay đi. Đường trong cung nàng ta đi hằng ngày từ khi còn nhỏ, đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng dường như con đường đến nam thư phòng hôm nay xa hơn rất nhiều. Trán Diệu Hề đẫm mồ hôi nhưng không dám chạy quá nhanh khiến thị vệ nghi ngờ. Một công tử nho nhã ôn nhuận như ngọc như thế, bình thường nói nặng một câu Vương gia cũng không nỡ, lại phải quỳ trên sân đá giữa nắng gắt thế này, Vương gia biết được sẽ đau lòng chết mất!

“Nhi thần một lòng muốn giúp phụ hoàng bình định bốn phương, còn về con cháu hoàng tôn, đã có hai vị hoàng huynh, huống chi, tháng sau là đại hôn của tứ hoàng đệ rồi.” Cảnh Thiều thấy hôm nay tâm trạng của phụ hoàng không tệ, trong lòng vẫn lo lắng cho Quân Thanh còn đang ở Phượng Nghi Cung, nên bày vẻ thành thật nề nếp, “Nhi thần và Vương phi thành hôn chưa đến bốn tháng, hiện tại vẫn rất thích, thật không muốn nạp thêm thiếp.”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha…” Tam nhi tử chỉ biết lãnh binh đánh giặc hôm nay đã biết được ái tình là gì rồi, Hoành Chính Đế nghe hắn nói vậy, không khỏi cười lớn.

“Vương gia! Vương gia!” Diệu Hề lảo đảo chạy vào, bị thị vệ trước thư phòng ngăn lại.

Cảnh Thiều và Hoành Chính Đế nghe thấy, cùng quay đầu nhìn ra.

“Diệu Hề!” Cảnh Thiều thấy sắc mặt của Diệu Hề là biết Quân Thanh gặp chuyện rồi, lập tức biến sắc.

“Chuyện gì thế này?” Hoành Chính Đế nhíu mày, ra hiệu bảo thị vệ cho Diệu Hề vào.

“Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng!” Diệu Hề thấy Hoành Chính Đế, quỳ phục xuống, khấu đầu rồi khóc nấc lên, “Cầu xin hoàng thượng cứu Vương phi! Vương phi bị phạt quỳ trước Phượng Nghi Cung, đã quỳ dưới nắng gắt suốt một canh giờ rồi!”

“Nương nương, tỳ nữ trong Thành vương phủ biến mất rồi!” Đa Lộc quan sát một lượt, nhỏ giọng nói vào tai kế hậu, “Khi nãy nô tỳ nghe nói, Thành Vương cũng vào cung rồi, đang ở nam thư phòng.”

Kế hậu hừ lạnh một tiếng, “Để nó đi, bổn cung cũng muốn xem thử, Thành Vương có được bao nhiêu bản lĩnh!”

Mộ Hàm Chương quỳ cách đó không xa, đương nhiên nghe được lời kế hậu nói, không khỏi thầm lo lắng, nếu Cảnh Thiều cứ bất chấp xông vào Phượng Nghi Cung thì sẽ mắc tội lớn!

“Thần, nô tỳ bái kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Thị vệ, cung nữ dưới đài ngọc đột nhiên đồng loạt quỳ hô vạn tuế.

Kế hậu nghe vậy, tay run lên, chén trà thanh ngọc trượt xuống, kêu lanh canh thanh thúy.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều cáo tội với phụ hoàng, lao lên đài ngọc.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nghe thấy, nụ cười lạnh xuất hiện trên khuôn mặt vẫn cúi gằm, nếu hoàng thượng đã đến rồi thì phải làm cho trót, trực tiếp làm lớn chuyện. Thế là, yếu ớt ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Cảnh Thiều đang không ngừng gần hơn, dùng giọng nói khàn đặc gọi khẽ một tiếng "Vương gia…" Sau đó nhắm mắt, lảo đảo ngã ra sau!

Tui thấy Vương phi có một cái sai trong chuyện này, khá nghiêm trọng, đó là đã ngã ra đằng sau, mà A Xù nó lại đang chạy tới từ trước mặt, nói xui, lỡ nó đỡ không kịp thì sao, lỡ đập đầu xuống nền đá chấn thương sọ não quên hết tình iêu với chồng Xù thì sao, quá bậy, quá sức bậy.

Bởi, mấy gái rút kinh nghiệm nghe, sau này có rơi vào trường hợp tương tự nhớ phải té về phía thằng chồng hay người iêu gì đó, vậy mới có cú ôm-trọn-vào-lòng lãng mạn được. Mấy trai mà lỡ có dính cảnh này thì nhớ thêm là té nhẹ nhẹ thôi, té thiệt quá lỡ chàng trai hay cô gái ấy đỡ không nổi ôm nhau té lăn cù luôn thì hơi nhọ.

https://thuviensach.vn

Chương 039 Quên nói

Cảnh Thiều trơ mắt nhìn Mộ Hàm Chương ngã xuống, cảm giác tim mình như bị quặn thắt, dùng khinh công bước mạnh tới, ôm chặt hắn vào lòng. “Quân Thanh, Quân Thanh…” Vạt áo của người trong lòng đã ướt đẫm, khuôn mặt tuấn tú đẫm mồ hôi đã trắng bệch như giấy.

“Mau đưa nó lên ghế!” Hoành Chính Đế không bảo Hoàng hậu đang cúi người hành lễ đứng lên, chỉ chỉ chiếc ghế phượng trong hành lang mát mẻ, bảo Cảnh Thiều bế Mộ Hàm Chương qua, nói với An Hiền bên cạnh: “Truyền thái y!”

Cảnh Thiều cẩn thận đặt Mộ Hàm Chương lên ghế, cầm lấy trà lạnh cung nữ dâng lên, đặt lên đôi môi khô nứt, chầm chậm rót vào. Diệu Hề cầm lấy cây quạt gần đó, vừa lau nước mắt vừa quạt.

“Phụ hoàng…” Cảnh Thiều kéo tay Vương phi nhà mình, giận đến đỏ cả mắt, xoay đầu nhìn Hoành Chính Đế đang đứng phía sau, còn chưa kịp nói hết, đột nhiên bàn tay đang nắm trong tay nhéo hắn một cái, lập tức im bặt, xoay lại với người đang nằm.

Hành động như thế trong mắt Hoành Chính Đế lại thành Cảnh Thiều đã giận điên rồi, muốn nói gì đó, nhưng lại không thể chỉ trích mẫu hậu, chỉ có thể nuốt ngược lời muốn nói vào trong, đúng là “oan ức”! Hoành Chính Đế nhíu mày, ngồi lên chiếc ghế cung nữ vừa khiêng đến, nhìn Hoàng hậu vẫn đang xấu hổ nửa quỳ một bên, “Chuyện gì thế này?”

“Bẩm hoàng thượng, hôm nay thần thiếp gọi Thành Vương phi đến nói chuyện, không ngờ đứa nhỏ này nói chuyện thiếu suy nghĩ, lại không biết hối cải, thần thiếp bảo nó quỳ suy nghĩ một lúc… Thần thiếp thật sự không biết Thành Vương phi là một nam tử mà thân thể lại kém như vậy…” Hoàng hậu không thể ngờ được Thành Vương lại mời hoàng thượng đến, vốn là nếu hắn nói sai, bà ta thân là mẫu nghi thiên hạ có quyền phạt Mộ Hàm Chương. Chỉ có điều

https://thuviensach.vn

bây giờ đã quỳ đến ngất, còn bị hoàng thượng bắt gặp, như vậy sẽ có hiềm nghi bà ta cố ý kiếm chuyện, khắc nghiệt với kế tử.

Hoành Chính Đế nhìn Hoàng hậu đầy thâm ý, chuyện hôm nay, trong lòng ông hiểu rõ, ngày thường bà ta dạy dỗ một hai phi tần được sủng ái, là để giữ an bình của hậu cung, ông cũng mở một mắt nhắm một mắt không can thiệp. Nhưng bây giờ Thành Vương sắp xuất chinh, bà ta lại bạc đãi Thành Vương phi như thế, rõ ràng là chỉ gây thêm chuyện!

"Quân Thanh, khó chịu ở đâu?" Cảnh Thiều thấy người trên ghế chầm chậm mở mắt ra, vội cúi xuống hỏi nhỏ.

Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều, lại nhéo nhéo lòng bàn tay hắn, lắc nhẹ đầu, ý bảo hắn đừng nói lung tung.

Cảnh Thiều chớp mắt, cầm lấy khăn ướt cung nữ đưa đến, nhẹ nhàng lau mặt, trán hắn, im lặng không nói gì, Hoành Chính Đế cũng không đáp lời Hoàng hậu. Chính điện của Phượng Nghi Cung cực kì tĩnh mịch, chỉ còn tiếng ve kêu từ xa xa.

Thái y xuất hiện đúng lúc để phá vỡ bầu không khí áp lực. Y Chính râu tóc bạc phơ của Thái Y Viện quan sát sắc mặt của Mộ Hàm Chương, im lặng bắt mạch, lấy vài viên thuốc trong hòm thuốc ra cho hắn uống, rồi xoay người nói với Hoành Chính Đế: "Khởi bẩm hoàng thượng, sau khi bắt mạch của Vương phi, là do khí nóng nhập thể, lại thêm máu huyết không thông cho nên ngất đi. Hiện tại đã tỉnh lại, uống thuốc trừ nhiệt, nghỉ ngơi một ngày sẽ không sao, chỉ có điều…"

Nghe đến ba chữ chỉ có điều, Cảnh Thiều lập tức dựng thẳng tai, hoảng hốt hỏi: "Chỉ có điều gì?"

"Mạch của Vương phi dường như yếu hơn nam tử bình thường, thân thể cũng không khỏe mạnh như người thường." Y Chính nói thật, "Thần viết một đơn thuốc, buổi tối uống thêm một thang, nếu không trừ hết khí nóng, sợ là sẽ mắc di chứng váng đầu."

Hoành Chính Đế nhớ lại ngày thứ hai sau tân hôn Mộ Hàm Chương quỳ lâu một lát sắc mặt đã trắng bệch, gật nhẹ đầu, nói với

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều: “Hai đứa về trước đi, ở trong cung không tiện tắm rửa.”

Cảnh Thiều còn muốn nói gì đó, bị người trong lòng ngăn lại.

Mộ Hàm Chương cố sức cúi người, “Tạ phụ hoàng thương xót.”

Hoành Chính Đế phẩy tay, nói với Cảnh Thiều vẫn đang giận dữ ra mặt: “Chuyện con vừa nói, trẫm chuẩn, chuyện hôm nay, ít lâu nữa sẽ tính rõ cho con.”

“Dạ!” Cảnh Thiều nghe vậy, cúi người hành lễ, bế Vương phi nhà mình lên, xoay người đi.

Chờ Cảnh Thiều đi rồi, Hoành Chính Đế mới nhìn đến kế Hoàng hậu đang thấp thỏm, “Thân là quốc mẫu, xử sự, phong thái, còn không bằng hai tiểu bối. Nàng làm như thế, Thành Vương làm sao yên tâm để Thành Vương phi lại kinh thành!”

Hoàng hậu nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, “Hoàng thượng, tướng xuất chinh, gia quyến ở lại, đã là quy tắc từ xưa!”

“Nàng còn biết có quy tắc?” Hoành Chính Đế hừ lạnh, vung tay ném chung trà xuống trước mặt Hoàng hậu, “Sáng nay trong ngự thư phòng trẫm đã nói thế nào? Nàng xem như gió thoảng bên tai sao!”

“Hoàng thượng! Thần thiếp…” Bây giờ Hoàng hậu mới biết mình vì muốn hả hê trong một chốc mà đã rước lấy phiền, lại còn để lại ác cảm rằng mình không biết đạo lý trong mắt hoàng thượng. Thành Vương phi là nam tử, không thể sinh con nối dõi, mấy hôm trước bà ta khuyên hoàng thượng để Thành Vương đón thêm một trắc phi, để Thành Vương có ràng buộc, đề phòng hắn sinh ý phản nghịch. Hoàng thượng tuy đồng ý, nhưng cũng nói Thành Vương tính nóng, không thể miễn cưỡng.

Hoành Chính Đế xoa mi tâm, chỉ vào kế hậu đang quỳ, “Nàng đến trước linh cữu nguyên hậu, quỳ tự kiểm điểm ba ngày! Nghĩ lại xem ngày sắc phong nàng đã nói thế nào, hôm nay lại đối xử với Cảnh Sâm và Cảnh Thiều thế nào?” Nói rồi đứng lên phẩy tay bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi Phượng Nghi Cung, quay đầu lại nhìn cung điện nguy nga phía sau, Hoành Chính Đế thở dài, nếu nguyên Hoàng hậu vẫn còn, nhất định triều đình sẽ bớt được không ít sóng gió…

“Ta không sao, ngươi đừng lo lắng.” Mộ Hàm Chương tắm rửa xong, thay áo mỏng ngồi tựa trên đầu giường nhìn Cảnh Thiều chạy tới chạy lui, nhịn không được phải khuyên một cái.

“Uống thuốc đi.” Cảnh Thiều vẫn còn hoảng loạn vì câu “sợ là sẽ mắc di chứng váng đầu” của thái y, nhất quyết phải giám sát hắn uống cạn thuốc.

Mộ Hàm Chương hết cách, đành phải cầm lấy chén thuốc, ngửa đầu uống hết, còn chưa kịp thấy đắng, một chén nước trong đã được đưa đến trước mặt, “Thuốc này khắc với kẹo mật, không ăn mứt quả được, uống chút nước đi.”

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn Cảnh Thiều đang vô cùng nghiêm túc, cảm giác trong lòng ấm dào dạt, rung động, rõ ràng là một người nóng nảy lại thờ ơ, đối với mình lại cẩn thận tỉ mỉ như thế.

Cảnh Thiều thấy sắc mặt Quân Thanh vẫn trắng bệch, đau lòng không chịu nổi, xoay đi lấy thuốc bôi, nhẹ nhàng cuốn ống quần Mộ Hàm Chương lên. Trên hai đầu gối trắng nõn đã có vết bầm do quỳ lâu, còn có cả vết rộp do sàn đá nóng, không khỏi cau mày.

“Như thế thì không thể bôi thuốc được, nếu không vết rộp sẽ không xẹp xuống.” Mộ Hàm Chương nhìn nhìn, cảm thấy vết bỏng ngứa ngứa rất khó chịu, nhịn không được dùng một ngón tay gãi gãi.

Cảnh Thiều nhìn hai đầu gối vốn trắng trẻo đẹp đẽ lại thành xanh xanh đỏ đỏ như bây giờ mà bản thân chẳng giúp được gì, chầm chậm cúi người xuống, hôn nhẹ lên chỗ bị thương rồi nằm úp xuống đùi Vương phi nhà mình, ôm eo người ta đau lòng khó chịu.

Mộ Hàm Chương đưa tay xoa đầu Cảnh Thiều: “Ta không yếu đuối đến vậy, đúng rồi, hôm nay ngươi nói gì với phụ hoàng?” Có câu dạy con trước mặt dạy vợ sau lưng, rõ ràng phụ hoàng không

https://thuviensach.vn

muốn la mắng Hoàng hậu trước mặt bọn họ, nhưng câu "chuẩn" trước khi đi, rõ ràng là đang bồi thường cho Cảnh Thiều.

"À, tháng sau xuất chinh, ngày mai ta định đi quân doanh, làm quen với các binh sĩ trước." Cảnh Thiều vùi mặt vào lớp vải mỏng mềm, tham lam hít sâu mùi hương thanh nhã của Vương phi nhà mình, hương vị mát mẻ ấm áp ấy làm người không khỏi muốn càng nhiều hơn.

"Ngày mai… đi rồi sao?" Mộ Hàm Chương ngẩn người, vốn nghĩ là còn nửa tháng nữa mới chia ly, không ngờ, lại nhanh thế này.

"Ừm." Cảnh Thiều ngồi dậy, thấy sắc mặt Vương phi nhà mình không được bình thường, còn nghĩ là hắn không hiểu, liền giải thích, "Ta có thói quen tìm hiểu binh sĩ trước rồi mới xuất chinh, để tránh cảnh có loạn giữa đường. Chỉ là hiện đại quân đóng cách thành năm mươi dặm, phụ hoàng đồng ý cho ta đi đúng là tin vui bất ngờ.

Mộ Hàm Chương nghe ra hắn đang rất hưng phấn, chầm chậm rũ mắt xuống, "Lần này ngươi đi không biết đến bao giờ mới về, ngươi…" Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ phải chia ly sao? Mím chặt môi, không muốn nhìn sắc mặt của Cảnh Thiều, Mộ Hàm Chương quay đi, người này, vẫn còn như một đứa trẻ, căn bản không hiểu được nỗi khổ chia xa.

Cảnh Thiều trợn mắt, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện tách ra khỏi Quân Thanh! Chưa nói đến chốn loạn lạc như kinh thành rất không an toàn, đời trước Quân Thanh chính vì ở lại trong vương phủ thân thể mới càng lúc càng yếu, hắn không thể yên tâm; quan trọng hơn là, nếu một ngày không cho hắn thấy Vương phi nhà mình, sợ là không còn lòng dạ nào mà đánh giặc! Nhưng… hắn cứ nghĩ là Vương phi nhà mình biết, thì ra, mình, lại, quên nói rồi, sao?

"Quân Thanh…" Cảnh Thiều nhìn Vương phi nhà mình đang còn rũ mắt buồn bã, ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt nghiêng tuấn mỹ, để lại bóng quạt dưới hàng mi dài, đáng yêu vô cùng, trong lòng rung động, ôm người ta vào lòng, "Quân Thanh, ngày mai đã phải đến quân doanh rồi, sau này sợ là… Đêm nay chúng ta, làm một lần cho thỏa đi."

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương mím môi, im lặng một lát rồi chầm chậm đưa tay ôm Cảnh Thiều. Thể lực của hắn trước nay không được tốt như Cảnh Thiều, thường thì nếu đêm nào làm nhiều một chút sẽ không chịu nổi. Hơn nữa chuyện này làm nhiều cũng không tốt cho cơ thể hai người, cho nên trừ khi là dịp đặc biệt, trước giờ hắn không cho Cảnh Thiều làm quá hai lần một ngày.

Sắp phải ly biệt, dung túng hắn một lần đi.

Cảnh Thiều cảm nhận được người trong lòng đã đồng ý, đương nhiên sẽ không khách sáo, lột sạch y phục người trong lòng. Sợ đụng trúng chân hắn, liền chen vào giữa hai chân hắn, cúi xuống rải đầy những nụ hôn lên khắp khuôn mặt tuấn tú hãy còn đang u sầu.

“Ư…” Bên dưới là giường ngọc, Mộ Hàm Chương chỉ có thể đưa tay nắm chặt lấy gối tròn kê dưới cổ, chuyện này, dù đã làm bao nhiêu lần, khi vừa tiến vào đều không tránh khỏi đau đớn.

Cảnh Thiều hôn lên những giọt mồ hôi trên trán người bên dưới, cắn nhẹ đường cổ duyên dáng khẽ cong lên, dịu dàng cử động, chờ người kia quen dần rồi mới bắt đầu tăng tốc.

Mộ Hàm Chương ôm chặt lấy vai người bên trên, dung túng cho thứ nóng bỏng cứng rắn kia tàn sát bên trong mình, nhiều thêm chút nữa, nhiều thêm chút nữa, để bản thân nhớ kĩ cảm giác này, rồi sẽ dùng những mấy tháng hay thậm chí là mấy năm về sau để hoài niệm.

Thân thể Mộ Hàm Chương run rẩy, muốn tránh khỏi động tác càng lúc càng mạnh kia, cảm giác vui sướng đáng sợ dồn dập không ngừng khiến hắn không sao chịu nổi, nhưng thứ bên trong lại như không hề định tách ra, đuổi theo nơi khiến nó điên cuồng kia, không ngừng giày vò.

“A… Ta không chịu nổi nữa… Ư…” Không biết đã bao lâu, Mộ Hàm Chương đã sớm hết sức chịu đựng, đôi chân thon dài run rẩy.

Người bên dưới vì bị cảm giác nóng bỏng xâm chiếm mà cau mày, thân thể run rẩy, đồng thời Tiểu Quân Thanh ép trên bụng mình

https://thuviensach.vn

cũng phun tinh hoa, Cảnh Thiều lại thấy làm thế nào cũng không đủ, Tiểu Muỗng Nhỏ vừa nghỉ ngơi một lát lại bừng bừng hưng phấn.

Mộ Hàm Chương vẫn đang run rẩy cảm nhận được sự thay đổi của tiểu tử bên trong mình, nhíu mày, dùng giọng nói khàn khàn cầu xin, "… Ta không muốn nữa…"

"Một lần cuối cùng, ta đảm bảo." Cảnh Thiều hôn hôn đôi mắt ngấn lệ của Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương nhìn hắn, nghĩ đến ngày mai đã phải chia xa, nhẹ thở dài, gật nhẹ đầu.

*_**kế tử**: con riêng của chồng/vợ*

Uối uồi uôi, Vương phi cưng quá đi, ngoan quá đi, buồn cũng ngồi im re một mình, muốn hôn hít quá~~

Đúng rồi, đừng có bắt chước Cảnh Thiều nghe mấy cưng, thấy người ta bị thương bị bỏng thì phải tìm băng gạc sạch úp lên, đừng có hôn hít chỗ bị thương, nhiễm trùng thấy bà

https://thuviensach.vn

Quyển thứ hai – Chinh chiến thiên hạ

https://thuviensach.vn

Chương 040 Quân doanh

Khi Mộ Hàm Chương tỉnh lại, mặt trời đã lên cao từ lâu.

Cả người rã rời, chỗ nào cũng vừa đau vừa mỏi, cả mở mắt ra cũng thấy lao lực, thậm chí còn cảm thấy thân thể không ngừng lắc lư xóc nảy. Mộ Hàm Chương hoang mang nghĩ, Cảnh Thiều dối trá, rốt cuộc tối qua đã làm bao nhiêu lần vậy? Hắn chỉ nhớ được khi mình mệt đến ngất đi, tiểu tử đó vẫn còn đè mình ra dày vò mãi không chịu thôi.

Tiếng bánh xe gỗ cán lên đá cuội lộc cộc vang lên bên tai, hàng mi mảnh dài rung rinh, đôi mắt đẹp mơ màng mở ra, Mộ Hàm Chương ngơ ngẩn một lúc, cảm thấy mái giường hôm nay hơi lạ, có vẻ giống trần xe ngựa… Trần xe!

Lúc này Mộ Hàm Chương mới thấy không đúng, vùng vẫy ngồi lên, phần eo đau nhức khiến hắn không khỏi cau mày, miễn cưỡng dựa vào vách xe ngồi dậy.

Trong buồng xe được bày biện rất đẹp, sàn xe bên trong được đóng thành bậc cao, bên trên trải tấm đệm mềm rất dày, bên trên là tấm chiếu lạnh thanh ngọc, trên vách xe có đóng giá sách và ngăn nhỏ, xếp vài quyển sách, một bát hương; phần sàn thấp phía trước có một chiếc bàn con và giày của hắn, trên bàn có một túi nước và hai chén nhỏ.

Ngồi trên chiếu thanh ngọc thoải mái dễ chịu, xung quanh có rất nhiều gối đầu lớn nhỏ đủ cỡ, tất cả đều được bọc ngọc tịch, Mộ Hàm Chương híp mắt, đưa tay vén tấm màn mỏng màu nhạt lên, thấy ngay vị Vương gia vốn đã đến quân doanh nhà mình, đang ngồi thẳng lưng trên một con ngựa đen cao khỏe.

Cảnh Thiều hưng phấn bừng bừng đang cưỡi Tiểu Hắc, tối qua làm thật sự rất thỏa mãn, khiến cho bản thân hắn cũng dậy trễ, không nỡ gọi Quân Thanh đang ngủ say dậy, thế là trực tiếp bế hắn lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, giao vương phủ cho Đa Phúc mặt

https://thuviensach.vn

nhăn như bánh bao và Vân tiên sinh, sau đó hí hửng đem theo Vương phi nhà mình xuất phát đến quân doanh cách thành nam năm mươi dặm.

Đột nhiên cảm giác được có ai nhìn, Cảnh Thiều quay đầu lại nhìn xe ngựa, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Vương phi nhà mình xuất hiện sau khung cửa, vội phẩy tay bảo người đánh xe dừng lại, xuống ngựa chui vào trong.

“Dậy rồi sao?” Cảnh Thiều cười hì hì rót nước đưa qua.

Mộ Hàm Chương không nhận mà dựa vào thành xe im lặng nhìn hắn.

“Khụ khụ, đừng ngồi như vậy.” Cảnh Thiều bị nhìn tới mức chột dạ, cởi giày ra bò vào trong, túm lấy chiếc gối dựa to rồi ôm Vương phi đang mỏi mềm người nhà mình lại, để hắn dựa lên gối, đưa chén nước tới bên môi hắn lấy lòng, “Uống chút nước trước, một lát nữa Vân Tùng sẽ đưa thức ăn vào.”

“Ngươi định đem ta đi đâu?” Mộ Hàm Chương không từ chối, hiếm thấy, dựa vào Cảnh Thiều uống hết chén nước, rồi tiếp tục im lặng nhìn hắn chằm chằm.

“Hì hì, trong quân doanh của ta vừa khéo còn thiếu một quân sư, dù sao ngươi ở kinh thành cũng rãnh rỗi, hay là theo ta đến Tây Nam đi?” Cảnh Thiều gãi đầu, xoay qua rót thêm chén nước nữa.

“Tướng sĩ đánh trận, gia quyến không thể rời kinh.” Mộ Hàm Chương híp mắt, nhìn chén trà được đưa đến trước mặt, bàn tay đặt trên gối chầm chậm vuốt ve miếng ngọc bóng tròn.

“Không phải trong vương phủ vẫn còn một thiếp phi đó sao, chuyện này ngươi không phải lo.” Cảnh Thiều đắc chí, “Vốn định sẽ len lén mang ngươi theo, không ngờ hôm nay nói với phụ hoàng lại được cho phép, chỉ cần không để người khác biết thân phận Vương phi của ngươi là được.”

Rầm rầm… Bụi đất bị xe ngựa tung lên đáp xuống người vị Vương gia nào đó vẫn đang xách giày, có đôi phần thê lương.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều ngơ ngác đứng yên tại chỗ, một lúc lâu sau mới nhớ ra phải mang giày vào. Mình, lại, bị Vương phi nhà mình đuổi ra khỏi xe ngựa, mà còn thê thảm đến độ cả giày cũng chưa kịp mang!

Quay đầu lại nhìn tọa kị cũng vừa bị bỏ mặc, Tiểu Hắc buồn chán cắn lá cây nhai, thấy chủ nhân nhà mình nhìn qua, còn phì phì mấy tiếng cực kì thất đức, nghe có vẻ rất giống tiếng cười trên nỗi đau người khác.

“Tiểu tử dám cười ta!” Cảnh Thiều tức giận kéo bờm Tiểu Hắc, ra sức xoa xoa xoa cái đầu to của nó, “Nhà ngươi còn chưa có thê tử đâu! Còn không bằng ta nữa!”

Xe ngựa chạy hơi chậm, khi đến quân doanh thì đã là hoàng hôn rồi.

Quân sĩ đóng trại ở một khoảnh đất bằng rộng rãi, bốn phía là rừng cây dương cao um tùm. Lều trại được dựng ngay ngắn thành hàng, lửa trong chậu sắt cháy lách tách, binh lính tay cầm giáo dài chia thành từng đội tuần tra giữa những căn lều.

“Vương gia!” Binh sĩ phụ trách canh gác nhìn thấy Cảnh Thiều cưỡi Tiểu Hắc, vội ra hiệu cho người bên dưới mở rào gỗ ra.

“Tham kiến Thành Vương điện hạ!” Các đại tướng mặc áo giáp chạy đến, đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên cả đi!” Cảnh Thiều nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ người quỳ trước nhất, mọi người chưa đứng dậy hết hẳn đã xoay người đi về phía xe ngựa, thong thả vén tấm màn lên một chút, “Quân Thanh, xuống đi.” Sau đó, đưa tay ra lấy lòng.

Người trong xe đương nhiên là không cảm động, xốc màn xe lên, tự bước xuống.

Các tướng sĩ nhìn thấy Vương gia mời một nam tử tuấn mỹ phi phàm từ xe ngựa xuống, hoa phục dài mày xanh nhạt cực kì nổi bật giữa một đám người mặc binh phục, giáp sắt, khí chất tao nhã của người đọc sách cũng hoàn toàn tách biệt với bầu không khí xung quanh.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, vị này là?” Nam tử đứng đầu trông khoảng ba mươi, vóc dáng khôi ngô, có chút hung hãn.

“Đây là quân sư của ta, Quân Thanh Quân tiên sinh.” Cảnh Thiều cười giới thiệu với mọi người.

Quân sư? Các đại tướng nhìn nhau, Vương gia dẫn binh, trước nay chưa từng nghe nói có quân sư, hiện tại cũng đâu phải thời loạn thế cần có người tài có thể an bang định quốc để bình định thiên hạ.

Mộ Hàm Chương thản nhiên nhìn lướt qua mọi người, chắp tay, võ tướng trước nay không thích văn nhân, những người này đương nhiên cũng sẽ có ác cảm với một quân sư bỗng dưng xuất hiện như mình, cho nên cũng chẳng để ý đến ánh mắt bỗng chốc lạnh đi của bọn họ lắm.

Cảnh Thiều nhíu mày, nhưng bây giờ cũng không nói gì được, giới thiệu từng người một với Vương phi nhà mình.

Nam tử đứng đầu là Triệu Mạnh, Triệu tướng quân. Hai người theo sau, người mặt lạnh là Tả hộ quân, người cười tủm tỉm kia là Hữu hộ quân.

“Vương gia không báo trước, mạt tướng vẫn chưa chuẩn bị lều cho quân sư.” Triệu Mạnh nhìn nhìn Mộ Hàm Chương nho nhã văn nhược, giọng điệu có chút coi thường, “Đành phải để Quân tiên sinh chịu thiệt một chút, nghỉ trong lều chung của binh sĩ một đêm.”

“Không sao, quân sư nghỉ cùng lều với bổn vương là được.” Tuy rõ ràng là Triệu tướng quân đang làm khó Quân Thanh, nhưng lại vừa hợp ý Cảnh Thiều, làm ra vẻ hào phóng mà nói.

“Vậy sao được? Người lạ nghỉ trong lều của Vương gia là phạm luật!” Triệu Mạnh nói lớn.

“Nghỉ ở đâu cũng được.” Mộ Hàm Chương thong thả lên tiếng, giọng nói bình thản ôn hòa, rất êm tai, “Tướng quân không phải khó xử, xếp cho ta nghỉ lại đâu cũng được.”

“Ha ha, lều thường vừa dơ vừa hôi, quân sư da mỏng thịt mềm như thế làm sao chịu được? Nếu không chê, vào ngủ chung lều với

https://thuviensach.vn

ta đi.” Hữu hộ quân cười hì hì bước lên.

Cảnh Thiều cáu, tát đầu Hữu hộ quân, “Mẹ nó ai cũng đừng mong, quân sư ngủ chung lều với bổn vương.”

Nói rồi mặc kệ binh tướng, kéo tay Mộ Hàm Chương lôi người ta vào căn lều lớn nhất.

Triệu Mạnh nhìn theo bóng lưng hai người, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi.

Hữu hộ quân mếu mếu, nói với Tả hộ quân, “Quân sư đó đẹp như vậy, tiểu tử Triệu Mạnh vẫn nỡ làm khó người ta sao.”

Tả hộ quân liếc nhìn hắn một cái, im im xoay người đi.

“Này này, sao ngươi không chờ ta đi chung?” Hữu hộ quân chờ một lúc lâu cũng không thấy ai trả lời, quay sang nhìn thì thấy bóng lưng Tả hộ đang dần hòa vào màn đêm, vội đuổi theo.

Lều lớn chuẩn bị cho Vương gia rộng hơn những căn lều bình thường nhiều, vào mùa hè không trải thảm, vào đêm hơi lạnh từ mặt đất bốc lên rất mát mẻ. Một chiếc giường rộng được trải trên bậc gỗ, vùng ngoại ô lạnh, cho nên không trải thêm chiếu, nệm bằng gấm êm ái thật sự vô cùng hấp dẫn đối với Mộ Hàm Chương đang đau nhức cả người.

Thấy Vương phi nhà mình vừa vào lều là nằm ụp xuống nệm, Cảnh Thiều dụi dụi mũi, chầm chậm tới gần, hai tay xoa nhẹ lên eo hắn thăm dò, “Còn đau không?”

Mộ Hàm Chương lườm, “Lần sau Vương gia tự mình thử thì sẽ biết.”

Cảnh Thiều cười gượng, thức thời ngậm miệng lại, chăm chú xoa bóp eo cho Vương phi nhà mình, hơi ấm từ Quân Thanh truyền đến qua y phục mùa hè mỏng nhẹ, lớp vải lụa mềm mại viền sát theo những đường cong tuyệt đẹp, hai tay xoa xoa xoa rồi lại không nhịn được trượt xuống một chút.

https://thuviensach.vn

“Ngày mai bảo người chuẩn bị cho ta một lều riêng.” Mộ Hàm Chương không nhìn đến hắn, nằm úp vào gối lạnh lùng nói.

“Không được!” Cảnh Thiều từ chối nhưng không suy nghĩ, bàn tay vừa mò đến nơi tròn tròn nào đó ngoan ngoãn bò về trên eo.

“Quân sư làm sao có thể ở chung một lều với Vương gia được.” Mộ Hàm Chương ngáp một cái, ngồi xe cả ngày, cơ thể khó chịu lại không ngủ được, bây giờ đã thấy hơi mệt.

“Quân sư thì phải ở cạnh nguyên soái, để tiện việc thảo luận chiến sự!” Cảnh Thiều hùng hồn nói, “Từ xưa đã vậy rồi.”

Mộ Hàm Chương đảo mắt, hắn đọc không biết bao nhiêu sách sử, chưa từng thấy triều đại nào có quy tắc này, nhưng lười tranh luận với hắn, trên eo được xoa khí mạnh khi nhẹ rất dễ chịu, im lặng để hắn xoa bóp một lúc, khi Cảnh Thiều cho là hắn đã ngủ rồi thì đột nhiên hỏi nhỏ: “Tại sao tối qua lại gạt ta?”

“A?” Cảnh Thiều giật mình, gãi đầu, nơm nớp nói: “Ta không nói dối câu nào cả! Vốn là vậy, đã sắp phải đến quân doanh, về sau hành quân, đánh giặc phải giữ thể lực, rất khó có cơ hội thân mật!”

“Vương gia biết vậy thì tốt rồi, đêm nay đến ngủ cùng Triệu tướng quân đi.” Mộ Hàm Chương nói xong thì trở mình kéo chăn gấm lên, xoay mặt vào trong không thèm để ý đến hắn.

“Quân Thanh…” Cảnh Thiều đáng thương gọi một tiếng.

“Vương gia, ngủ rồi sao? Nếu chưa ngủ thì đến lều trung tâm uống rượu đi!” Triệu Mạnh kêu to ngoài lều.

Cảnh Thiều đau đầu bóp trán, định mắng cho hắn đi, nhưng lại sợ làm phiền người bên cạnh, đành phải đi ra, “Ồn ào gì vậy, bổn vương mệt rồi, đêm nay không uống.” Nói xong thì định chui trở vào.

“Vương gia, mạt tướng có lời muốn nói.” Triệu Mạnh túm lấy Cảnh Thiều, kéo hắn đi xa.

“Nói!” Cảnh Thiều hất tay Triệu tướng quân ra, nôn nóng bảo.

https://thuviensach.vn

“Mạt tướng không biết Vương gia tìm được vị quân sư này từ đâu, chỉ có điều đường đến Tây Nam gian khổ, sợ là hắn chịu không nổi, huống chi một thư sinh chỉ đàm binh trên giấy, nếu không hiểu các đánh giặc còn chỉ huy lung tung, sợ là sẽ có chuyện.” Triệu Mạnh là người luyện võ, nói chuyện sang sảng, vốn cũng chẳng đi xa, Mộ Hàm Chương đang nằm trong lều đương nhiên nghe được hết.

“Bổn vương tự biết cân nhắc.” Cảnh Thiều nhíu mày, thở dài rồi nói: “Ta biết hiện tại ngươi không phục, nhưng đối nhân xử thế vạn lần không thể quá độc đoán, ta không ép ngươi lập tức xem hắn như quân sư, qua một thời gian nữa rồi nói. Chỉ có một chuyện này, ta khó khăn lắm mới mời được Quân tiên sinh, cho dù ngươi không phục, cũng không được làm chuyện bất kính với hắn, càng không được đẩy hắn vào chỗ nguy hiểm! Nếu hắn có gì bất trắc, bổn vương nhất định không bỏ qua.”

“Hừ, mạt tướng chưa đến mức đi làm khó một thư sinh trói gà không chặt.” Triệu Mạnh cảm thấy mình bị xem thường, hừ lạnh một tiếng, “Nhưng nếu hắn chỉ tay năm ngón với mạt tướng, thì đừng mong mạt tướng kiên nhẫn!”

“Được rồi được rồi, đừng lải nhải nữa, mau cút đi, bổn vương phải đi ngủ.” Cảnh Thiều xua tay bảo hắn đi xua ruồi.

“Vương gia, thật sự không đi uống rượu sao?” Triệu Mạnh đi vài bước lại quay đầu tiếc nuối hỏi, rồi bỏ chạy mất ngay trước khi Cảnh Thiều kịp giơ chân đá.

Triệu tướng quân đi rồi, Cảnh Thiều âu sầu phiền muộn nhìn cái lều lớn sau lưng, không dám vào ngay, đành phải đi tản bộ lòng vòng quanh quân doanh.

***_ngọc tịch**: giống như loại chiếu gỗ bên mình, nhưng thay vì gỗ thì được làm bằng ngọc*

https://thuviensach.vn

Chương 041 Tiểu Hắc

Quân doanh vào đêm rất yên tĩnh, các binh sĩ đi tuần tra cũng không nói câu nào, cho nên tiếng ba vị đại tướng chơi hoa quyền nhốn nháo trong lều chính khá rõ. Ba người này đều từng cùng đánh Hung Nô với hắn, đã quen các sống phóng túng không gò bó khuôn phép trong sa mạc, bây giờ ở kinh thành cũng không biết tiết chế, sau này phải xử lý bọn họ mới được. Cảnh Thiều lắc đầu, chầm chậm đi xa.

Nay ngày tiến công đánh Tây Nam sớm hơn đời trước tròn ba năm, những ưu thế hắn có được cực kì rõ ràng. Chinh Đông tướng quân vốn thường đối đầu với hắn đã bị phái đi tiếp viện cho đại hoàng tử, phụ hoàng cũng không phái người nào đến quản thúc, vậy thì những chuyện hắn có thể làm nhiều lên rất nhiều. Chỉ là nhất thời thiên đầu vạn tự, không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Phì~” Tiểu Hắc đang nhai cỏ trong chuồng ngựa thấy chủ nhân nhà mình thì ngẩng đầu lên chào hỏi.

Cảnh Thiều hoàn hồn lại, bất tri bất giác đã đi đến chuồng ngựa rồi, đứng trước máng ăn của Tiểu Hắc, xoa xoa cái đầu to đã gần như hòa vào bóng đêm xung quanh.

Tiểu Hắc lắc đầu bất mãn, bước bước qua một bên, tiếp tục ăn cỏ.

Bị Vương phi vứt ra khỏi lều đã đủ thê thảm rồi, sao cả con ngựa cũng ghét bỏ mình? Cảnh Thiều túm hai tai Tiểu Hắc, “Không cho ăn nữa, bổn vương bây giờ không có chỗ ngủ mà mày còn tâm trạng ăn khuya sao!”

Tiểu Hắc ngẩng đầu, vừa nhai cọng cỏ trong miệng, vừa mở to đôi mắt đen nhìn chủ nhân nhà mìn. Tiểu Hắc thân là ngựa yêu của Vương gia, cho nên ngày nào người chăn ngựa cũng đặc biệt chuẩn bị thêm cỏ tươi cho nó, được ưu đãi hơn những con ngựa bình thường chỉ được ăn cỏ khô rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Đối với hành vi hỡ chút lại kéo tai mình của Cảnh Thiều, Tiểu Hắc đã sớm quen, tiếp tục nhai nhóp nhép nhóp nhép.

Cảnh Thiều trừng Tiểu Hắc một lúc lâu, nhưng thật sự không trừng lại đôi mắt ngựa của người ta, đành phải thôi. Bám vào cây cột nghiêng người ngồi lên song chuồng, bứt một nhánh cỏ ngậm vào, ngọn cỏ hơi đắng, chỉ có phần màu trắng mới có vị ngọt, không biết sao Tiểu Hắc lại thích ăn như vậy.

“Tiểu Hắc, chờ đánh xong trận này rồi, bổn vương sẽ tìm thê tử cho mày.” Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên cao, trăng ở ngoại thành dường như vắng lặng hơn nhiều, đời trước mình chưa từng được thanh thản ngắm trăng thế này, ngày nào cũng suy tính trận pháp, luyện binh, luyện võ, tranh quyền đoạt vị, sống đến ba mươi tuổi còn vất vả như vậy, đúng là không đáng, đút nhánh cỏ trong tay cho Tiểu Hắc, “Mày nói xem, mày muốn ngựa đực hay ngựa cái?”

“Phì~” Tiểu Hắc nhìn cọng cỏ lẻ loi trơ trọi trong tay Cảnh Thiều, phì hơi lên tay hắn một cái rồi đi vào trong chuồng ngủ.

Cảnh Thiều bị tọa kỵ khinh miệt triệt để chỉ đành rời khỏi chuồng ngựa, rón ra rón rén chui vào lều lớn. Người trên giường đã nằm xoay vào trong, một tay khoác ngoài chăn, nết ngủ rất ngoan, dường như từ khi hắn đi vẫn chưa đổi tư thế.

Cảnh Thiều lặng lẽ cởi áo ngoài, vén chăn lên chui vào.

Mộ Hàm Chương nhúc nhích, có lẽ đã quen có Cảnh Thiều bên cạnh nên không bị giật mình.

Cảnh Thiều cong cong môi, cẩn thận cho cánh tay khoác bên ngoài của hắn vào chăn, rồi chầm chậm thò tay sang, ôm người ta vào lòng thăm dò.

“Ưm…” Người trong lòng kêu khẽ, làm Cảnh Thiều giật thót, dừng lại một lát thấy hắn kot ỉnh lại mới yên tâm kéo chăn lên, sau đó thỏa mãn vùi mặt vào cổ Vương phi nhà mình, hít sâu mùi hương

https://thuviensach.vn

nhàn nhạt trên người Quân Thanh, cọ cọ rồi sung sướng nhắm mắt lại.

Cảnh Thiều sức khỏe tốt, trước nay nằm xuống là ngủ, cho nên không thấy được, đôi môi khẽ cong lên của người trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, vì hôm qua Mộ Hàm Chương ngủ sớm, cho nên cũng dậy sớm. Ánh mặt trời chiếu lên mái lều trắng, thấy rõ được từng hoa văn trên đó, ngẩn người một lúc mới ngờ ra bây giờ mình không còn tron vương phủ mà đã đến quân doanh rồi. Người bên cạnh vẫn còn ngủ rất say, thỏa mãn ngáy nhỏ, hơi thở phả vào cổ mình, làm những sợi tóc mảnh lay động, hơi nhột một chút.

Mộ Hàm Chương nhúc nhích, xoay người nắm đối mặt với Cảnh Thiều, ngắm hắn. Cứ nghĩ là sắp phải chia xa vài tháng thậm chí vài năm, nói không khó chịu là nói dối, thậm chí đã tính toán sẵn, nếu hắn mấy năm không về, thì mình đến vùng gần chiến trường mở tiệm buôn bán, không ngờ tiểu tử này đã có âm mưu từ trước.

Đưa một ngón tay lên gõ gõ vào sống mũi cao thẳng của Cảnh Thiều, hai mắt Mộ Hàm Chương cong lại, với chút thủ đoạn nho nhỏ của Cảnh Thiều, hắn đã hết giận từ lâu, chỉ có điều không thể chiều cho hắn thành tật.

Cảnh Thiều cảm thấy mũi nhồn nhột, mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy một ngón tay thon dài như ngọc, liền há mồm cắn, liếm liếm phần thịt mềm non mịn.

Mộ Hàm Chương rụt tay lại, im lặng nhìn Cảnh Thiều hoàn toàn mở mắt.

“Ha ha, Quân Thanh, ngươi dậy rồi.” Cảnh Thiều quyết định chọn quên hình phạt phải đến ngủ cùng tên tướng quân vừa hôi vừa xấu nào đó, rướn tới hôn lên đôi môi mềm của Vương phi nhà mình một cái, “Vẫn còn sớm, ta đi luyện binh, luyện tập buổi sáng xong sẽ về ăn điểm tâm với ngươi.”

Cảnh Thiều không chờ người trong lòng kịp gặng hỏi đã nhảy dậy thay y phục, đổi sang trang phục màu xanh nhạt, rửa mặt rồi chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thong thả ngồi dậy, nhìn Cảnh Thiều chạy như trốn, không khỏi bật cười thành tiếng.

Dù sao cũng không ngủ được, Mộ Hàm Chương xuống giường mặc quần áo, trong lều có một cái rương gỗ rất đẹp, mang xuống từ xe ngựa hôm qua, bên trong đa số là y phục và vật dụng của hắn, xem ra Cảnh Thiều đã chuẩn bị sẵn từ lâu rồi.

“Công tử dậy rồi.” Vân Tùng vào dâng trà nước, thấy Mộ Hàm Chương đã ăn mặc chỉnh tề vội bưng nước rửa mặt vào. Ở bên ngoài không thể để lộ thân phận của Vương phi, nó không phải người trong quân không thể gọi là quân sư, nên gọi công tử.

“Ngươi cũng cùng xuất chinh?” Mộ Hàm Chương cầm lấy khăn vải Vân Tùng đưa lau mặt, theo lý thì một gia nhân trong vương phủ như Vân Tùng không thể mang theo được.

“Tiểu nhân chỉ làm sai vặt cho Vương gia và công tử nửa tháng này, khi nào đại quân nhổ trại tiểu nhân sẽ về vương phủ.” Vân Tùng cười cười, “Hôm qua Vân Trúc la hét đòi theo, nhưng Vương gia không cho.”

“Ngươi có quen đường trong quân doanh không?” Mộ Hàm Chương gật nhẹ đầu, cầm lấy chén trà nhấp một ngụm.

“Quân doanh này là quân cận vệ của Vương gia, tiểu nhân đã từng đến mấy lần.” Vân Tùng thành thật đáp.

Mộ Hàm Chương nghe vậy, hơi nhíu mày, đưa tay vén màn cửa lên, mùi đất sớm mai ùa đến, làm tinh thần tỉnh táo lên, “Nếu đã vậy, ngươi theo ta đi xem quân doanh một chút đi.”

Thời điểm này, gần như tất cả binh sĩ đều đã đến thao trường luyện tập rồi, chỉ có một ít binh sĩ tạp dịch đang làm việc, lửa trong bồn sắt đã tắt, khói nhẹ bốc lên từng lọn.

Vân Tùng nói, quân doanh này có khoảng hơn năm nghìn người, đều là binh mã trực thuộc Cảnh Thiều, bình thường không ở đây mà đóng ở huyện Kỳ cách đây hơn trăm dặm. Những người này đều là

https://thuviensach.vn

tinh duệ hàng đầu Cảnh Thiều bồi dưỡng ra khi đánh Hung Nô, khi trở về từ Tây Bắc đã giao trả binh quyền, hoàng thượng phá lệ khai ân thưởng năm nghìn người này và cả huyện Kỳ rộng lớn cho một mình Thành Vương.

Nói đến huyện Kỳ, Mộ Hàm Chương lại nhớ đến trăm mẫu ruộng tốt Cảnh Thiều định dùng để đổi mảnh rừng hoang với hắn, nghe hạ nhân đi xem đất nói, nơi đó thật sự rất tốt, cực kì màu mỡ, còn có cả binh sĩ đang giúp trồng trọt, không ngờ là nơi trước đây quân của Cảnh Thiều đóng.

“Vương Nhị ca, sao cháo càng lúc càng loãng vậy?” Hai binh sĩ hì hục khiêng một chiếc thùng gỗ to đến khoảng đất trống giữa bốn lều.

“Không phải còn có màn thầu sao? Có canh là được rồi.” Người được gọi là Vương nhị ca khiêng một giỏ màn thầu to đặt cạnh thùng gỗ.

Mộ Hàm Chương tò mò đi đến xem, ba người dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, đưa mắt nhìn nhau, hôm qua cả quân doanh đều bàn tán, Vương gia mang một quân sư rất đẹp đến, còn ngủ cùng một lều, không cần phải nói, chắc chắn là vị này rồi.

“Quân sư dậy sớm vậy sao.” Vương Nhị thấy có gia nhân của Vương gia theo sau, không thể giả vờ như không thấy, liền đánh tiếng chào hỏi.

Mộ Hàm Chương gật đầu, dịu giọng nói, “Điểm tâm mỗi sáng đều thế này sao? Sao không có thức ăn?” Hiện tại hắn chỉ là quân sư Cảnh Thiều phong bằng miệng, cũng chính là quân sư tế tửu thường được nói, chỉ được xem như một tham mưu, không có quan chức, cho nên không thể quá thể hiện với các binh sĩ.

“Ai, có thể ăn no là được rồi, làm binh còn kén chọn gì chứ.” Vương Nhị đưa mắt ra hiệu với hai binh sĩ sau lưng, “Bọn ta còn phải đi đưa cơm, quân sư tự đi xem đi.”

Binh sĩ khiêng thùng định nói gì đó nhưng đối diện với quân sư ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề dường như hơi xấu hổ, lau lau lên cái tạp dề to đang đeo, chạy theo Vương Nhị.

https://thuviensach.vn

“Suỵt… Giữa ban ngày đừng nói lung tung.” Vương Nhị bịt miệng hắn.

Khi Mộ Hàm Chương về lại lều lớn, Cảnh Thiều đã tắm rửa xong, đang ngồi trước bàn ăn chờ hắn. Điểm tâm của Vương gia cũng không hơn binh sĩ bình thường là bao, chỉ có một đĩa rau xào và một đĩa đậu phộng.

Thấy Mộ Hàm Chương nhíu mày, lúc này Cảnh Thiều mới ý thức được có thể Quân Thanh không quen ăn những thứ này, hơi áy náy, nói: “Cuộc sống trong quân doanh hơi kham khổ, nếu ngươi không thích ăn, ta bảo đầu bếp trong vương phủ đi theo…”

“Ăn như tướng sĩ vốn là việc nên làm.” Mộ Hàm Chương ngồi xuống, bưng chén cơm lên, “Ta chỉ thấy lạ, lần này Hộ bộ cấp không ít bạc, sao trong quân doanh vẫn kham khổ như thế.”

“Bạc?” Cảnh Thiều gặm màn thầu, “Trong quân nhiều người như vậy, bao nhiêu bạc cũng không đủ.”

Sợ hắn vừa ăn vừa nói sẽ cắn trúng lưỡi, Mộ Hàm Chương mím môi, không nói gì nữa, trong lòng thì lại nghĩ mấy ngày nữa phải dò lại sổ sách trong quân doanh này. Các tướng sĩ ăn không ngon là thứ yếu, nếu có người tham ô quân lương, đến lúc nhổ trại Hộ bộ phái người đến xem sổ sách ra vấn đề thì sẽ phiền phức.

“Vương gia! Vương gia, không hay rồi!” Một binh sĩ đột nhiên chạy tới trước lều kêu to, “Dường như Tiểu Hắc bệnh rồi!”

_hoa quyền: khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay ra một lúc rồi đoán số, ai nói đúng là được, nói sai bị phạt uống rượu, cả hai người đều nói sai thi hoà

_thiên đầu vạn tự: bối rối ngổn ngang

_quân sư tế tửu: tên một cấp quan, do Tào Tháo thiết lập vào cuối thời Đông Hán, chức là tham mưu quân sự cao cấp, nhưng

https://thuviensach.vn

thuộc hàng quan, về sau chức này chuyển thành quan chức nhiều chức năng, chẳng hạn như cúng tế, truy điệu.

https://thuviensach.vn

Chương 042 Ô Đầu Thảo

“Tiểu Hắc?” Cảnh Thiều hốt hoảng, bỏ chén xuống chạy đi. Tối qua vẫn khỏe mạnh, sao mới sáng sớm đã bệnh rồi?

“Vương gia!” Mộ Hàm Chương nhìn chén cơm bỏ nửa của Cảnh Thiều, thở dài bất đắc dĩ, đứng lên đi đến chuồng ngựa.

“Phì…” Trong chuồng, Tiểu Hắc đang khó chịu thở mạnh, cỏ khô trong máng bị hất đầy ra đất, bị nó đạp lên, người chăn ngựa ôm bụng ngồi một bên, hiển nhiên là vừa bị Tiểu Hắc đá.

Hoạt bát như vậy, đâu có giống bị bệnh? Cảnh Thiều bảo binh sĩ đang định vào trấn yên Tiểu Hắc tránh ra, đá nhẹ vào cột, thả người nhảy lên lưng ngựa, giật cương Tiểu Hắc. “Phì!” Tiểu Hắc lập tức chồm lên, hí dài, biết là chủ nhân đến rồi, cuối cùng cũng thôi nhảy chồm, thờ phì một cái, nhưng vẫn không ngừng giậm chân.

“Quân Thanh, khoan hãy sang đây.” Sợ Tiểu Hắc nổi giận làm hắn bị thương, Cảnh Thiều vội ngăn Mộ Hàm Chương tới gần.

Triệu Mạnh đi từ hướng khác đến, thấy Mộ Hàm Chương đứng cách xa ba bước, trêu tức: “Cũng đúng, da non thịt mềm như thế chẳng may bị Tiểu Hắc đá trúng thì không ổn.”

“Triệu Mạnh! Ngươi câm miệng!” Cảnh Thiều trừng Triệu tướng quân đang nói năng lung tung một cái, chờ Tiểu Hắc bình tĩnh lại rồi mới xuống ngựa, quan sát chuồng ngựa bừa bãi hỗn độn, hỏi người chăn ngựa đang ngồi trên đất: “Chuyện gì thế này?”

“Bẩm Vương gia, tiểu nhân dậy trễ, không kịp đi cắt cỏ non cho Tiểu Hắc, nên lấy một ít cỏ khô cho nó ăn, không ngờ nó chỉ ăn một miếng là nhổ ra ngay, còn phát cáu lên.” Người chăn ngựa quỳ trên mặt đất báo cáo rõ ràng, sợ Vương gia trách tội mình.

“Con ngựa này còn dám kén chọn sao? Súc sinh đúng là không nên nuông chiều!” Triệu tướng quân bị Vương gia mắng cũng không buồn, đi đến vỗ vỗ Tiểu Hắc, nói với Mộ Hàm Chương: “Sao quân

https://thuviensach.vn

sư vẫn không dám bước lên vậy? Muốn lên chiến trường mà gan bé như đám nữ nhi thì sao được.”

Mộ Hàm Chương không để ý đến Triệu tướng quân nói lời khó nghe, bước chậm đến trước chuồng ngựa, chăm chú quan sát một lúc, hơi nhíu mày, nhặt một cọng cỏ lên nói với người chăn ngựa: “Tất cả ngựa trong chuồng đều ăn loại cỏ này?”

Người chăn ngựa không hiểu ý quân sư đang muốn hỏi gì, ngước mắt nhìn Vương gia một cái, đáp đúng như thực tế. Hắn sợ Tiểu Hắc không thích ăn cỏ khô, liền lấy chỗ cỏ mới đưa đến cho nó ăn. Cỏ mới chưa khô hẳn, còn hơn nửa là cỏ xanh, ngon hơn cỏ khô.

“Quân Thanh, có vấn đề gì sao?” Cảnh Thiều lập tức nhận ra có bất thường, quay sang hỏi Mộ Hàm Chương.

“Trong chỗ cỏ này có Ô Đầu Thảo!” Mộ Hàm Chương đưa ngọn cỏ trong tay cho Cảnh Thiều.

Triệu Mạnh cầm một nắm cỏ lên xem, “Ô Đầu Thảo gì, đây không phải chỉ là cỏ tranh bình thường thôi sao?”

Cảnh Thiều nhìn nhìn ngọn cỏ trong tay, lá cỏ chưa khô hẳn vẫn còn phần xanh, bản rộng hơn cỏ tranh, sờ cũng không rít tay. Loài ngựa trời sinh có khả năng phân biệt cỏ độc, nếu không phải rất đói thì sẽ không ăn, Tiểu Hắc tối qua ăn nhiều, đương nhiên sẽ không đụng đến cỏ độc.

“Gọi Tả hộ quân đến đây.” Cảnh Thiều nhíu mày, với tính tình của Quân Thanh, nếu không phải đã chắc chín phần thì sẽ không nói ra.

Vừa hay Tả Hữu hộ quân nghe nói ở chuồng ngựa có chuyện cũng đang vội đến.

“Mạt tướng từng thấy Ô Đầu Thảo ở nước Thục, trông không giống như thế này.” Triệu Mạnh thấy sắc mặt Vương gia nặng nề, nhịn không được xen mồm, Ô Đầu Thảo không khác gì Đoạn Trường Thảo, ai lại độc địa đến mức dùng thứ này đối phó với một con ngựa?

https://thuviensach.vn

“Loại ở nước Thục là cả ngọn vàng đen, loại này là lá dài đầu đen, mọc ở thảo nguyên.” Tả hộ quân nói lạnh tanh, hắn vốn yêu ngựa, đương nhiên sẽ đặt biệt chú ý đến lương thực của ngựa.

“Phì~” Tiểu Hắc phì một cái, dường như đang đồng ý với Tả hộ quân.

Cảnh Thiều sờ sờ đầu Tiểu Hắc, trầm giọng nói: “Tra!”

Một canh giờ sau, người cho ngựa ăn, quản lí kho cỏ, vận chuyển lương thảo đều bị đưa vào lều lớn.

“Vương gia, thật sự không liên quan đến tiểu nhân!” Những người quỳ bên dưới khóc lóc thảm thiết dập đầu, hạ độc chiến mã là tội mất đầu.

“Vương gia, mạt tướng đã điều tra, số cỏ mới đưa đến kho đều có trộn một lượng Ô Đầu Thảo nhỏ.” Tả hộ quân nói.

“Bọn các ngươi, có gì để nói?” Hữu hộ quân cười hì hì đi tới trước mặt bọn họ, “Hạ độc chiến mã là tội đáng chém đầu, nếu không ai thừa nhận, tất cả các ngươi đều mất đầu.”

“Vương gia tha mạng! Thật sự không liên quan đến tiểu nhân!” Bọn họ lần lượt trần thuật lại sự việc lần này, cỏ vừa được đưa đến hôm qua, trước nay người lạ không được đến gần nhà kho, người vận chuyển chỉ quản lí chuyển hàng, trên đường cũng không thấy ai đánh tráo, còn người chăn ngựa thì lại càng oan uổng hơn, hắn chỉ phụ trách lấy cỏ cho ngựa ăn, không thể trải cỏ độc khắp cả kho cỏ.

Ai cũng có lý, nhưng tất cả mọi người đều ở đây, cỏ độc không thể tự bay vào, “Đều không thừa nhận, thì mang ra ngoài chém hết!” Triệu Mạnh đưa tay, chuyện thế này xảy ra, nhất định phải giết một người cảnh cáo.

Cảnh Thiều nhíu mày, hắn cũng cảm thấy không phải do người trong quân làm. Người làm muốn hạ độc tất cả ngựa, đời trước không có chuyện này, lần này dừng chân ở ngoài kinh lại có chuyện. Chỉ có điều, đầu đuôi mọi chuyện đều không có vấn đề, cỏ độc từ đâu ra?

https://thuviensach.vn

“Khoan đã!” Mộ Hàm Chương ngồi một bên nghe một lúc lâu đột nhiên lên tiếng, ngăn các vệ binh đang kéo người đi lại, “Sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, những người này chưa giết được.”

“Quân sư, quân pháp như thế, ngài nói như thế, chẳng lẽ định bao che cho ai?” Triệu Mạnh thật sự không chịu được kiểu rề rà chậm chạp của người đọc sách, điều tra gì chứ, chuyện này kéo dài một ngày, quân doanh lại nguy hiểm thêm một phần, trên chiến trường xảy ra chuyện gì đều phải giải quyết nhanh gọn, giết hết tất cả thì sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Tên quân sư này vào đến quân doanh là có chuyện, thật sự rất đáng nghi. Nghe thấy câu ấy, ánh mắt mọi người nhìn Mộ Hàm Chương khác hẳn đi.

“Triệu tướng quân nóng vội giết người như vậy, lẽ nào định che giấu điều gì?” Mộ Hàm Chương lật xem bản ghi chép lương thảo của kho lương, thản nhiên nói.

“Ngươi…” Triệu Mạnh nghẹn lời sững người.

Mộ Hàm Chương khép quyển sách trong tay lại, không định buông tha cho hắn, tiếp tục phân tích: “Trong quân nơi nào cũng được canh phòng nghiêm ngặt, dám ra tay với lương thảo, ắt phải có người quan chức cao giật dây.” Đôi mắt đen láy như mực nhìn thẳng vào Triệu Mạnh, như đã nhìn thấu tất cả.

“Ngươi… ngậm máu phun người!” Triệu Mạnh giận đến mặt mày đỏ bừng, hàm râu quai nón run run.

“Quân tiên sinh đâu có nói là ngươi làm, kích động gì chứ?” Hữu hộ quân đến góp vui còn sợ chuyện chưa đủ lớn, chen vào một câu, Tả hộ quân vẫn điềm tĩnh không nói câu nào.

Cảnh Thiều đưa nắm đấm lên che miệng, tuy biết là không nên, nhưng vẫn nhịn không được phải cười trộm mấy tiếng.

“Vương gia, thần cho là nên giam giữ những người này lại trước, chờ ra rõ mọi sự rồi mới quyết định.” Mộ Hàm Chương đứng lên, chắp tay nói với Cảnh Thiều.

https://thuviensach.vn

“Có bản lĩnh thì ngươi điều tra việc này đi!” Triệu Mạnh chỉ vào Mộ Hàm Chương nói.

Mộ Hàm Chương khẽ cong môi, “Ta điều tra cũng được.”

“Phải đặt ra kì hạn!”

“Ba ngày.”

“Được! Nếu ba ngày sau còn chưa tra ra, ngươi phải chịu cùng tội với chúng!” Triệu Mạnh bị thái độ điềm nhiên của Mộ Hàm Chương làm cho giận đến cao giọng.

“Chỉ cần Triệu tướng quân đừng làm khó dễ là được.” Giọng điệu của Mộ Hàm Chương vẫn như cũ, giọng nói ôn hòa bình thản, nhưng lại khiến người khác tin tưởng hơn Triệu tướng quân đang gào thét nhiều.

“Hừ! Ta vào quân lao ngồi cùng bọn chúng!” Triệu Mạnh chỉ còn thiếu nhảy dựng lên, tuy hắn thấy không vừa mắt, nhưng cũng không đến mức làm chuyện tiểu nhân đó, “Vậy chúng ta phải lập quân lệnh trạng!”

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một cái, trong lòng nghĩ Triệu tướng quân này cũng không hoàn toàn là một tên vũ phu, bảo Vân Tùng mang giấy bút đến, dùng nét chữ uyển chuyển nhưng mạnh mẽ viết một bản quân lệnh trạng, kí trước hai chữ “Quân Thanh”. Vân Tùng bưng khay quân lệnh trạng đến trước mặt Triệu tướng quân, Triệu tướng quân cầm bút, không đọc, chỉ vài nét đã kí xong tên của mình bằng nét chữ rồng bay phượng múa, túm mấy tên trên mặt đất lên, xoay người đi.

Mộ Hàm Chương gấp quân lệnh trạng lại, đưa cho Cảnh Thiều.

Khi mọi người đi rồi, Cảnh Thiều nhịn không được ôm Vương phi nhà mình vào lòng, “Chuyện này ngươi có nắm chắc sẽ điều tra được?” Khi nãy Quân Thanh đối đầu với Triệu Mạnh thật sự là quá xuất chúng, Quân Thanh thể hiện tài năng, giống như bảo đao Hàm Chương tuốt vỏ, khiến lòng người say mê.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương bị Cảnh Thiều ôm lên đùi, không quen nên ngọ nguậy ngọ nguậy, “Chỉ là dự đoán, ta cũng không nắm chắc được mười phần.”

“Triệu Mạnh là một tên vũ phu, ngươi cần gì phải so đo với hắn.” Cảnh Thiều nghe vậy nhíu mày, không khỏi lo lắng, quân lệnh trạng không thể tùy tiện kí, nếu đến thời hạn mà không tra ra thì sẽ phiền phức.

“Thứ ta kí là “tự” của ta, không phải “tên” của ra, luật lệ của Đại Thần, phàm là quân lệnh trạng không kí bằng tên đầy đủ thì đều không được chấp nhận.” Mộ Hàm Chương cười nhẹ nói.

Cảnh Thiều ngẩn người một lúc, nuốt nước miếng, nghĩ thầm sau này mình không nên tùy tiện chọc giận Vương phi nhà mình thì hơn.

Mộ Hàm Chương bảo mọi người đừng để lộ chuyện này, bản thân thì phải xem xét sổ sách trong quân doanh, tỉ mỉ kiểm tra.

Buổi tối, Cảnh Thiều luyện binh trở về tắm rửa xong, chạy đến bàn sách, dưới ánh nến, Mộ Hàm Chương đặt một chồng sổ sách cao bên cạnh, im lặng kiểm kể. Cảnh Thiều tiện tay lật lật vài trang, không chỉ là lương thảo, còn có binh khi, quân phục, doanh trướng, điều động binh sĩ, đủ loại sổ sách.

“Ngươi xem mấy thứ này làm gì?” Cảnh Thiều thắc mắc, “Không phải là điều tra chuyện lương thảo sao?”

“Ta vốn đã định xem sổ sách trong quân, vừa khéo có cơ hội nên mang hết về xem.” Mộ Hàm Chương lật qua một tờ, nhấc bút lên viết lại vài chữ trên tờ giấy bên cạnh.

“Chuyện này không gấp, khi nào ngươi muốn xem cũng được.” Cảnh Thiều đứng phía sau bế ngang người ta lên, “Đã muộn rồi, ngày mai hẵng xem.”

“Ta xem hết quyển này!” Mộ Hàm Chương giãy dụa.

“Không được, bổn vương mệt rồi, quân sư phải thị tẩm!” Cảnh Thiều nói rồi thả người ta xuống chiếc giường rộng, bản thân thì vồ

https://thuviensach.vn

theo.

Mộ Hàm Chương bị đè không thở nổi, đẩy đẩy hắn, đột nhiên nghe thấy tiếng chân binh sĩ tuần tra bên ngoài, vội đè Cảnh Thiều lại không cho hắn nhúc nhích. Bây giờ mới nhớ ra, hiện tại trong lều đang thắp đèn, người bên ngoài có thể thấy được hành động của người bên trong!

Cảnh Thiều bị đè lên ngực người bên dưới, cách một lớp áo lót mỏng, cằm vừa khéo đặt lên một hạt đậu nhỏ, liền nhẹ nhàng cọ tới cọ lui.

“Ưm…” Mộ Hàm Chương trừng hắn một cái, xoay sang thổi tắt cây nến cạnh giường.

“Quân Thanh, ngươi…” Cảnh Thiều trợn to mắt, hôm nay Vương phi nhà mình chủ động, thổi đèn, rõ ràng là đang dụ dỗ! Thế là, thần tốc cởi áo ngoài, tìm hôn lên đôi môi mềm.

Mộ Hàm Chương bị hôn bất ngờ, định đẩy tên xằng bậy kia ra, nhưng với sức lực của hắn chỉ là dục cự hoàn nghênh trong mắt tên bên trên, thế là phóng túng hơn, thò tay vào vạt áo hắn, vỗ về làn da mềm mại mịn màng.

“Ư…” Mộ Hàm Chương run rẩy, ngay trước khi tay của Cảnh Thiều thò tay trong khố của mình, không nhịn nổi nữa, cong chân, đạp lên bụng dưới của tên nào đó, đẩy hắn ra khỏi người mình.

“Quân Thanh…” Cảnh Thiều bị vứt ra, bất mãn bò lên lại.

“Đèn trong lều còn chưa tắt, bên ngoài có thể nhìn thấy.” Mộ Hàm Chương nhíu mày, chỉ chỉ giá nến trước bàn, tám cây nến trên đó vẫn đang cháy lách tách.

Cảnh Thiều lập tức bật dậy, thổi một hơi tắt hết nến, rồi lại chui vào chăn ôm người ta vào lòng.

“Vương gia đã quên mấy hôm trước vừa nói gì rồi sao?” Mộ Hàm Chương kéo chăn lên đắp, “Mấy hôm nay phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai còn phải dậy sớm, cho nên ngủ sớm đi.” Giọng nói ôn

https://thuviensach.vn

hòa lý lẽ lại rõ ràng, không khác gì lời một thần tử trung thành đang khuyên nhủ.

“Quân Thanh…” Cảnh Thiều thấy hắn nhắc đến chuyện hôm trước, lập tức xì hơi, lắc lắc người trong lòng, nhưng mà người ta chỉ vùi mặt vào lòng mình, nhắm mắt yên lặng như đã ngủ.

Cứ nghĩ là qua một ngày là xí xóa, không ngờ Vương phi nhà mình lại nhớ thù lâu như vậy! Cảnh Thiều đành phải siết siết người ta vào lòng… ngủ!

_quân lệnh trạng: giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh

_dục cự hoàn nghênh: làm điệu độ, muốn từ chối nhưng lại dụ dỗ mời mọc

https://thuviensach.vn

Chương 043 Chân tướng

Ba ngày chẳng mấy chốc đã trôi qua, Mộ Hàm Chương có vẻ chẳng hề lo lắng, hàng ngày ngồi trong lều lớn xem sổ sách, thỉnh thoảng đi quanh quân doanh xem xét.

“Hôm nay quân sư hỏi ngươi chuyện gì?” Hữu hộ quân túm một binh sĩ đang về ăn cơm lại hỏi, hắn thật sự rất tò mò không biết vị Quân tiên sinh này định làm thế nào để bắt được hung thủ trong vòng ba ngày.

“Quân sư hỏi binh phục được phát lúc nào, mấy ngày mới được ăn thịt một lần.” Người kia trả lời thành thật.

“Binh phục? Ăn thịt?” Hữu hộ quân chẳng hiểu gì, chuyện này thì có liên quan gì đến cỏ độc? Thả cho người kia đi, bắt người khác lại hỏi.

“Quân sư hỏi bao lâu mới gửi thư về nhà một lần, nhờ ai viết hộ.” Vị binh sĩ cao to cười chất phác, “Quân sư còn nói nếu trả lời tốt, sau này có thể nhờ quân sư viết.” Người đó là quân sư của Vương gia đó, đương nhiên chữ sẽ đẹp hơn tú tài trong thôn nhiều, mẹ già ở quê còn có thể cầm đi khoe với người trong thôn.

Hữu hộ quân hoang mang, gì thế này! Không cam lòng, túm thêm vài người nữa lại hỏi, đều là mấy vấn đề chẳng liên quan gì, hơn nữa chỉ là mấy việc vụn vặt, hoàn toàn chẳng dính dáng gì với nhau.

Tả hộ quân đi tới vỗ vỗ Hữu hộ quân còn đang ngơ ngẩn, “Ăn cơm.”

“Ngươi nói xem, rốt cuộc quân sư định điều tra gì chứ?” Hữu hộ quân nhăn mặt hỏi.

Tả hộ quân mặt không chút cảm xúc, xoay người đi, “Ta đi ăn trước.”

“Này này, chờ ta!” Hữu hộ quân vội đuổi theo, phần ăn của bọn họ được gom chung, nếu đi chậm sẽ bị tên tiểu tử đó ăn hết!

https://thuviensach.vn

Chớp mắt đã đến kì hạn ba ngày, Triệu Mạnh từ sáng sớm đã ra khỏi quân lao, đến lều giữa chờ người được gọi là "quân sư" kia xấu mặt, ngoài ra Triệu tướng quân tự biết mình không cãi lại người đọc sách đã kéo cả Hữu hộ quân và vài giáo úy đến.

Lều giữa cũng là nơi các tướng lĩnh thảo luận chiến thuật, hạ quân lệnh, to gần bằng lều của Cảnh Thiều, chỉ là trong lều không có giường. Cảnh Thiều ngồi trên bệ cao, nhìn một đám nam nhân như hùm như sói bên dưới, thương cảm nhìn Triệu Mạnh một cái.

Mộ Hàm Chương ngồi trên ghế cạnh Cảnh Thiều, trong tay còn cầm cây quạt lông ngỗng đen mà quân sư trong sách sử nào cũng có. Cái này là do Hữu hộ quân mang đến tặng để thăm dò tin tức trước.

"Quân sư, đã hết thời hạn ba ngày, Lão Triệu ta đến nghe cao kiến của quân sư đây." Triệu Mạnh xách mấy tên nghi phạm cùng vào lao với hắn đến, đứng giữa lều cao giọng nói.

"Tướng quân đúng là vội vàng." Mộ Hàm Chương phẩy phẩy cây quạt lông ngỗng, thản nhiên nhìn người râu ria xồm xàm dưới bệ một cái.

Ngồi trong lao ba ngày, tuy là binh sĩ trong lao sẽ mang đồ ăn ngon đến, nhưng Triệu tướng quân ba ngày không tắm rửa thật sự có hơi nhếch nhách, so với Mộ Hàm Chương mặc áo trắng toát như thần tiên không nhiễm bụi trần thật sự vô cùng chênh lệch.

Bị ánh mắt có chút ghét bỏ nhìn một cái, Triệu tướng quân vốn không để ý tiểu tiết cũng thấy hơi mất tự nhiên, vuốt mặt một cái rồi nói: "Đừng nói nhiều, chúng ta đã kí quân lệnh trạng, ngươi mau nói rốt cuộc hung thủ là ai?"

Mộ Hàm Chương khẽ nhếch môi, chầm chậm đưa quạt lên chỉ vào những người đang quỳ bên dưới, "Bọn họ, đều là, cũng đều không là."

"Nói gì vậy?" Triệu Mạnh không hiểu.

https://thuviensach.vn

Các vị tướng cũng thắc mắc, giáo úy bộ binh nhỏ giọng hỏi Hữu hộ quân xem hôm qua đã thám thính được gì, nhận được khuôn mặt nhăn nhúm của Hữu hộ quân, hôm qua quân sư vòng vo với hắn một lúc lâu, chẳng nói gì, còn tịch thu cây quạt "hối lộ".

"Nói đều không là, vì cỏ độc không phải do bọn họ đưa vào, mà là từ trước khi người vận chuyển nhận số cỏ khố này, bên trong đã có Ô Đầu Thảo." Mộ Hàm Chương phẩy phẩy cây quạt lông ngỗng, thỏa mãn nhìn đám người bên dưới biến sắc. Đối phó với vũ phu, thẳng thắn chắc chắn không hơn được bọn họ, ngược lại ra vẻ huyền bí sẽ khiến bọn họ đánh giá cao hơn.

"Quân sư minh giám!" Người chăn ngựa lên tiếng đầu tiên, vui mừng dập đầu với Mộ Hàm Chương, từ khi xảy ra chuyện ngựa của Vương gia phát cuồng hắn đã sớm sợ đến bệnh, quân sư nói ra một câu như thế, ít nhất đầu hắn cũng sẽ được yên lành.

Những người còn lại cũng hoàn hồn, vội phụ họa.

"Có điều…" Mộ Hàm Chương dừng lại, "Cỏ độc bị vận chuyển suốt đường đi, đưa vào kho, rồi được lấy ra cho ngựa ăn mà trong quá trình đó không một người nào phát hiện ra bên trong có cỏ độc, bọn họ cũng không thoát được tội."

Mấy người kia nghe vậy thì vừa toát mồ hôi vừa thở phào, đây chính là tội chết được miễn tội sống khó tha, chỉ cần có thể tránh được tội chết, ngoài ra đều không quan trọng.

"Nói vậy thì là do dân buôn bán cỏ cắt nhầm cỏ độc vào?" Hữu hộ quân tiếp lời.

"Ô Đầu Thảo lá dài sinh trưởng trên thảo nguyên Tây Bắc, làm sao có thể cắt được ở ngoại thành?" Triệu Mạnh nhớ lại lời Tả hộ quân nói về Ô Đầu Thảo, hiển nhiên không tin cách giải thích của Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương lắc đầu, "Không phải ngẫu nhiên, mà là có người cố ý làm thế, muốn hạ độc chiến mã."

"Hiện tại đại quân chưa nhổ trại, chiến mã trúng độc chết vẫn có thể mua lại, căn bản không ảnh hưởng đến trận chiến, ai lại ăn no

https://thuviensach.vn

rảnh rỗi đi làm chuyện thất đức như vậy?" Triệu Mạnh cảm thấy tên quân sư này hoàn toàn là đoán mò.

"Chuyện này thì phải hỏi quan thư kí ghi sổ sách trong doanh trại." Mộ Hàm Chương cầm chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm.

"Quan thư kí?" Cảnh Thiều vẫn im lặng ngồi một bên nghe cũng nhịn không được phải hỏi, tối qua hắn quấn lấy suốt buổi mà Quân Thanh chẳng những không nói cho hắn nghe chân tướng mọi việc mà còn không cho ăn, hại hắn thượng hỏa suốt cả đêm.

Quan thư kí, chính là quan văn phụ trách kê khai sổ sách, viết thư lệnh, phụ trách thư từ các thứ, trong quân thứ gì cũng đơn giản rõ ràng, trong quân doanh năm nghìn người này có tổng cộng bốn quan thư kí, ngoài khi viết thư, xuống lệnh mới nhớ tới thì bình thường chẳng ai chú ý đến những người này.

Mộ Hàm Chương gật đầu, nói với Cảnh Thiều: "Ta đã xem xét tất cả sổ sách trong quân, trước đây không nói, chỉ tính đến tiền lương thảo Hộ bộ phát trong lần xuất chinh này, trong sổ sách thiếu mất ba phần, hơn nữa con số trong sổ sách và chi tiêu thực tế cũng chênh lệch rất nhiều."

"Cái gì!" Cảnh Thiều ngồi thẳng dậy.

Mộ Hàm Chương lấy phần sổ sách mấy hôm nay đã chép lại ra đưa cho Cảnh Thiều xem, trong sổ sách viết tất cả binh sĩ mỗi quý ba bộ quân phục, thực tế chỉ có hai, phần ăn tiêu chuẩn mỗi ngày, theo sổ sách, ít nhất là ngày nào cũng có một bữa thịt, thực tế bảy ngày mới được ăn một lần, hơn nữa đa số chỉ có cháo trắng và màn thầu.

Tướng sĩ dưới bệ nghe vậy, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn, Hữu hộ quân nhịn không được nói: "Nếu lời Quân tiên sinh nói thật, vậy các quan thư kí làm sổ sách giả, có liên quan gì đến cỏ độc?"

Mộ Hàm Chương chầm chậm vuốt ve nan cây quạt lông ngỗng, "Trước khi đại quân nhổ trại, Hộ bộ sẽ phái người đến kiểm tra sổ sách."

https://thuviensach.vn

Cái khác còn dễ nói, ba phần tiền lương thảo chênh lệch không phải con số nhỏ. Chiến mã chết hàng loạt, sẽ phải bổ sung gấp, chỉ cần Thành Vương báo lên triều đình, thì sẽ có ngay một số bạc lớn, đến lúc đó giở chút thủ đoạn thâu lương hoán trụ là có thể xóa bỏ thiếu hụt. Còn độc Ô Đầu Thảo, khi động vật sống ăn phải, sẽ lập tức tê liệt, nóng rần lên, miệng sùi bọt mép, có phần giống bệnh mã ôn. Một khi bị phán quyết là dịch mã ôn, tất cả xác ngựa đều sẽ bị thiêu rồi chôn sâu, sẽ không có ai điều tra được.

Khi Mộ Hàm Chương phân tích xong, tất cả tướng sĩ trong lều đều im lặng.

“Đúng là một độc kế…” Tả hộ quân chậm rãi nói.

“Nhưng các thư kí đó cũng là người do Hộ bộ phái đến.” Hữu hộ quân nhíu mày nói, Hộ bộ đang tự tát vào mặt mình sao? Vài ba tên quan thư kí cỏn con chắc chắn không có gan làm ra chuyện động trời như vậy, nhất định bên trên có quan lớn chống lưng, nhưng nhìn từ hướng nào cũng thấy là Hộ bộ đang giám thủ tự đạo.

“Trong Hộ bộ, chưa chắc đều một lòng.” Mộ Hàm Chương thở dài rồi nói, không biết lần này sẽ phái ai đến tra xét, ít nhất cũng không phải người cùng đường với bọn tham ô trước đây, như vậy mới khiến bọn họ nóng nảy mà ra hạ sách.

Cảnh Thiều chầm chậm siết chặt nắm tay, sinh hoạt trong quân kham khổ là chuyện mọi người đều biết, khi hắn xuất chinh đánh Hung Nô cũng không khác hiện tại bao nhiêu, cho nên căn bản không ý thức được bên trong có gì không đúng. Cuối cùng hắn cũng biết được đời trước tại sao Hộ bộ thượng thư lại tố cáo hắn cắt xén quân lương rồi, hoàn toàn không phải do hắn ăn bớt ngân lượng, mà là Hộ bộ phát tiền xuống, số tiền đó lại không cánh mà bay trong khi hắn chẳng hề biết gì!

“Giải tất cả quan thư kí lại đây!” Triệu Mạnh giận dữ, chẳng bao lâu sau, bốn tên quan thư kí ốm yếu bị bắt đến, run rẩy quỳ xuống. Với tội danh lớn như vậy, bốn người nọ đương nhiên không dám nhận, ỷ mình có chức quan, trong quân cũng không thể dụng hình tra tấn mình, cho nên không ngừng ngụy biện.

https://thuviensach.vn

Triệu Mạnh mặc kệ, tung chân đá tên gần mình nhất một cái, “Lão tử ngày ngày ăn không ngon, thì ra đã chui hết vào túi tiền của đám tiểu tử các ngươi!” Một đá của hắn không phải nhẹ, người bị đá lập tức ngã xuống nôn mửa.

Cảnh Thiều vứt mạnh sổ sách xuống trước mặt bọn họ, lạnh lùng nói: “Chỉ là vài tên thư kí nhỏ, còn nghĩ mình là mệnh quan triều đình sao! Cho dù hôm nay bổn vương lăng trì các ngươi, triều đình cũng không nói ra được cái sai của bổn vương!”

Câu này không hẳn là thật, nhưng Thành Vương vốn nổi tiếng tàn độc, Hữu hộ quân cười lạnh với bọn họ, đã ở trong quân, thì tất cả đều xử lý theo quân pháp.

Vốn đã nơm nớp lo sợ suốt mấy ngày, tình hình hôm nay sợ là không còn đường xoay chuyển, tên bị Triệu Mạnh đá giãy dụa bò dậy khai đầu tiên, ba người kia cũng chỉ còn cách cùng nhận tội. Bọn chúng chỉ là binh tôm tướng tép, chỉ biết trên mình là một Hộ bộ viên ngoại lang, bên trên nữa thì không biết được.

“Khinh người quá đáng!” Cảnh Thiều đứng lên, định mang bốn kẻ kia về kinh thành.

Mộ Hàm Chương vội giữ hắn lại, đưa mắt ra hiệu bảo hắn đừng nóng vội, “Chuyện này nghiêm trọng, không thể manh động.”

Cảnh Thiều hít sâu một hơi, “Giam bốn tên này lại trước, các ngươi lui xuống, chờ bổn vương và quân sư thương lượng xong sẽ quyết định.”

Tả hộ quân đích thân giải bốn tên vào quân lao, Triệu Mạnh còn muốn nói gì đó, nhưng bị Hữu hộ quân kéo đi.

“Quân Thanh, ngươi muốn nói gì?” Cảnh Thiều uống một ngụm trà, chuyện hôm nay tuyệt đối hắn sẽ không để yên, cho dù làm lỡ thời gian xuất chinh, cũng phải lôi hết những kẻ đứng sau ra.

Mộ Hàm Chương thấy hắn tức giận đến vậy, thở dài nói: “Hôm nay ngươi dẫn bọn chúng vào cung, chỉ bứt dây động rừng, phụ

https://thuviensach.vn

hoàng vì muốn xoa dịu ngươi sớm ngày xuất chinh, cũng sẽ kết án qua loa.”

Câu nào cũng là thực tế, nhưng chuyện hôm nay đã chạm đến giới hạn của Cảnh Thiều, cho nên không những không khiến hắn bình tĩnh lại, ngược lại còn khiến hắn giận dữ hơn, hất tất cả chén bình trên bàn xuống đất vỡ toang, hai mắt giận dữ nhìn Mộ Hàm Chương, “Vậy thì phải làm sao? Chẳng lẽ ta phải cắn răng nhịn nhục sao?”

Mộ Hàm Chương thấy hắn như vậy, mím môi, im lặng không nói lời nào. Dù biết Cảnh Thiều không phải đang cáu giận với mình, nhưng đôi mắt đó vẫn làm hắn đau buốt. Đêm động phòng, đôi mắt ấy cũng nhìn mình như vậy…

_thâu lương hoán trụ *(偷梁換柱): Thay xà đổi cột, kế thứ 25 trong 36 kế của Tôn Tử, đánh tráo (gian lận) thay một cái vốn có bằng một cái khác không đáng có mà người khác vẫn phải công nhận.*

_giám thủ tự đạo*: biển thủ tiền công do chính bản thân cai quản*

https://thuviensach.vn

Chương 44: Ở trần

Cảnh Thiều chờ một lúc lâu cũng không thấy Quân Thanh trả lời, chỉ rũ mắt im lặng, chốc lát tĩnh lặng lại khiến hắn bình tĩnh lại một cách kì lạ, lúc này mới nhận ra mình đã nói quá đáng.

“Ta không bảo ngươi nhẫn nhịn chuyện này.” Mộ Hàm Chương nhẹ giọng nói, hai tay siết chặt trên đùi, chiếc quạt lông ngỗng cũng bị rơi một bên mà không biết, “Chuyện này còn phải... Hửm?”

Cảnh Thiều thấy hắn như vậy, tim đau đến không chịu nổi, đi đến, cầm lấy đôi tay đang siết chặt đến trắng bệch, thấy hắn ngơ ngác ngẩng đầu, liền đưa một tay lên xoa mặt hắn, “Không phải ta giận ngươi.” Sao lại quên mất, Quân Thanh của mình nhạy cảm bao nhiêu.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mộ Hàm Chương cúi đầu nhìn Cảnh Thiều đầy mắt đều là đau lòng, trái tim đăng đắng đột nhiên trở nên vừa chau xót vừa ngọt ngào, nhịn không được khẽ cong môi, chầm chậm hôn nhẹ lên đôi mắt đẹp kia, “Ngươi là phu quân của ta, nóng giận với ta cũng là bình thường, nhưng nếu lần này ngươi đã cảm thấy không đúng, thì sau nếu còn tái phạm, sẽ phạt ngươi.”

“Được.” Cảnh Thiều được Quân Thanh chủ động hôn một cái, lập tức như mở cờ trong bụng, Vương phi nhà mình nói gì cũng chịu.

“Phạt gì bây giờ?” Mộ Hàm Chương nheo đôi mắt đẹp, “Phạt ngươi ngủ thư phòng ba ngày, thế nào?”

“Vậy sao được?” Cảnh Thiều lập tức hết vui, gác đầu lên đùi Vương phi nhà mình, ôm vòng eo thon chắc lắc lư lắc lư, “Người ta phu thê cãi nhau, lúc nào cũng là đầu giường giận cuối giường hòa, ngươi biết tại sao không?”

https://thuviensach.vn

“Tại sao?” Mộ Hàm Chương khẽ cười, để mặc hắn ôm lắc lư.

“Bởi vì bọn họ lăn từ đầu giường tới cuối giường, làm chuyện yêu đường, thỏa chí rồi đương nhiên là lại hòa thuận.” Cảnh Thiều dày mặt nói.

“Lại nói bậy!” Khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng, Mộ Hàm Chương đẩy hắn, “Đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi, chuyện hôm nay ngươi tự giải quyết không chu đáo được, huống chi đã sắp xuất chinh, không có dư sức lực như vậy. Cho nên tốt nhất là giao chuyện này cho Duệ Vương.” Mấy hôm trước nhị hoàng đã cử hành lễ phong vương, hiện tại phải gọi là Duệ Vương rồi.

“Ca ca?” Cảnh Thiều nhấc người dậy, khép mắt suy nghĩ. Trên triều đình vòng vo rào đón, hắn thật sự không muốn dính dáng, việc này liên quan đến Hộ bộ, nếu mình đi tìm phụ hoàng thì nhiều nhất là sẽ xử lý kẻ chủ mưu, nhưng nhân mạch của ca ca trong triều rất rộng, để huynh ấy làm, thì có thể sẽ không chỉ được như vậy.

“Chúng ta vốn đã chiếm thượng phong, đương nhiên là phải nhân cơ hội này kiếm chút lợi mới đúng.” Mộ Hàm Chương cong môi, nhặt câu quạt lông ngỗng lên quạt cho Cảnh Thiều, thời tiết tháng bảy vẫn còn rất nóng bức, Cảnh Thiều vì vừa lăn lộn một trận nên cả người đã đẫm mồ hôi.

“Ngươi nói có lý, một lát nữa ta sẽ đến phủ của ca ca.” Cảnh Thiều được quạt cho, rất thích, thế là lại nằm úp lên lại.

“Ngươi mang cả số sổ sách này và những phần ta sao chép lại cùng đi, nếu có người nào trên triều thấy không vừa mắt cũng nói hết với ca ca.” Mộ Hàm Chương nghĩ nghĩ rồi dặn thêm một câu: “Nhớ phải giấu các phụ tá của Duệ Vương.”

“Phụ tá?” Cảnh Thiều ngẩng đầu, các môn khách trong Duệ Vương phủ hắn đều biết, ngày thường gặp mặt cũng khách sáo vài lời, hơn nữa rất nhiều thủ đoạn không được quang minh chính đại đều phải nhờ bọn họ nghĩ, thật sự đã giúp đỡ huynh đệ bọn họ không ít, sao phải giấu bọn họ?

Mộ Hàm Chương mím môi, nhớ đến địch ý những người đó không kịp thu lại trong phủ nhị hoàng tử hôm trước, “Nếu ca ca kế

https://thuviensach.vn

thừa đại nghiệp, những người đó nhất định phải trừ, nếu không sẽ bất lợi cho ngươi.”

Cảnh Thiều nhíu mày, hiểu được ý Vương phi nhà mình. Người nặng tâm tư sẽ luôn nghĩ đến tình huống xấu nhất, sợ là những người đó đã sớm khuyên ca ca đề phòng mình rồi.

May mà mình không quá nóng nảy đi tìm phụ hoàng, Cảnh Thiều đứng lên, ôm người trên ghế vào lòng, đời trước đã từng hứa, nếu có thể sống tiếp, thì chuyện gì cũng nghe hắn, cho dù bây giờ Quân Thanh không biết, mình cũng phải giữ lời, đây cũng chỉ vì tốt cho mình, dù sao thì dù có sống lại một đời mình cũng không giỏi đấu đá tính toán.

Mang theo bốn người đi quá gây chú ý, Cảnh Thiều cưỡi Tiểu Hắc, về kinh một mình.

Mộ Hàm Chương nhìn theo bóng lưng quất ngựa mà đi, thầm tự nhắc mình, phải thử tin tưởng hắn nhiều hơn mới đúng. Quay lại lều lớn, lấy bản quân lệnh trạng đã kí hôm trước ra, chuyện hôm nay vẫn chưa kết thúc!

“Quân tiên sinh!” Tả Hữu hộ quân đang thảo luận chuyện lần này với Triệu tướng quân vừa tắm rửa xong, Hữu hộ quân hớn hở tính sau này mỗi ngày đều sẽ được ăn thịt, xoay đầu thấy Mộ Hàm Chương đứng bên ngoài, vội ngừng lời, cung kính gọi tiếng tiên sinh.

Vì thời tiết nóng bức, các vị đại lão gia cũng chẳng sợ ai nhìn, màn cửa của lều mở toang, Mộ Hàm Chương vừa đi đến cửa đã bị người bên trong phát hiện.

Triệu Mạnh thấy Mộ Hàm Chương đến, đứng lên hơi ngại ngùng, “Quân sư đến có chuyện gì sao?”

Mộ Hàm Chương ung dung bước vào, lấy tờ quân lệnh trạng trong tay áo ra, “Tướng quân có còn nhớ thứ này?”

Ba người nhìn thấy quân lệnh trạng lập tức biến sắc, khi đó Triệu Mạnh đã nói người thua cùng tội với đám người kia, tuy bọn họ

https://thuviensach.vn

không bị giết, nhưng mỗi người cũng bị đánh hai mươi quân côn vì làm việc tắc trách, bây giờ nhớ lại, khi ở trong lều giữa quân sư cố ý nhấn mạnh những người đó tội chết có thể miễn tội sống khó tha, chính vì đã tính đến tờ quân lệnh trạng này.

“Lão Triệu ta trước nay nói thì giữ lời, dám cược dám chịu!” Triệu Mạnh cởi áo giáp, định đi nhận phạt.

Hữu hộ quân vội giải vây: “Quân sư, Triệu tướng quân chỉ là nhất thời nóng giận, ngài đừng so đo.” Đã sắp đến ngày hành quân, tướng quân bị đánh sẽ phải hoãn hành trình, với tính tình của Triệu Mạnh nhất định sẽ cố chấp cưỡi ngựa, đến tây bắc rồi sợ là sẽ không đánh giặc nổi.

Mộ Hàm Chương nhìn Hữu hộ quân, cười lạnh nói: “Xin hỏi hộ quân, nếu hôm nay người thua là tại hạ, quân lệnh trạng có còn là nhất thời nóng giận không?”

Hữu hộ quân nghe vậy lập tức nghẹn lời, với tính cách không buông không tha của Triệu Mạnh, nếu quân sư không điều tra ra chân tướng, thì cho dù có Vương gia bảo vệ, hắn nhất định cũng sẽ không chịu bỏ qua, một đám võ tướng cùng hiếp đáp một thư sinh văn nhược, thật sự không hay ho gì.

“Ngươi không phải nói nữa, Triệu Mạnh ta đội trời đạp đất, tuyệt không chống chế!” Triệu tướng quân đẩy Hữu hộ quân ra, vỗ ngực.

“Tốt!” Mộ Hàm Chương đưa quân lệnh trạng tới trước mặt Triệu Mạnh, “Tướng quân quả nhiên là anh hùng, quân lệnh trạng này viết thế nào, tướng quân sẽ làm thế đó đúng không?”

“Đương nhiên.” Triệu Mạnh giật lấy trang giấy, cúi đầu đọc, “Dù là muốn lấy đầu Lão Triệu ta...”

Tiếng nói đột nhiên im bặt, Triệu Mạnh trợn to mắt nhìn trang giấy, Hữu hộ quân tò mò không chịu nổi, cũng đến xem, trong đó giấy trắng mực đen viết rõ ràng, nếu quân sư có thể điều tra ra chân tướng, thì cùng tội với tù nhân, nếu tra ra, thì Triệu Mạnh cởi trần, chạy quanh quân doanh một vòng...

https://thuviensach.vn

“Đây...” Hữu hộ quân sợ ngây người, đối với Triệu Mạnh vốn võ biền mà nói thì đây căn bản chẳng phải xử phạt gì, chỉ là một trò vui thôi, nhưng hình phạt với quân sư thì thật sự không qua loa chút nào.

Triệu Mạnh ngây người rất lâu, đột nhiên quỳ một chân xuống ôm quyền nói: “Quân tiên sinh quả là quân tử, xin hãy nhận một lạy của Triệu Mạnh!”

“Tướng quân, không được!” Mộ Hàm Chương vội bước tới ngăn hắn lại, “Quân Thanh chỉ là một quân sư tế tửu, không nhận nổi một lạy của tướng quân. Mọi người đều ra sức vì Vương gia, chỉ mong có thể hòa thuận là tốt rồi.”

“Tài của tiên sinh, xứng là quân sư tướng quân!” Triệu Mạnh nói xong vẫn cúi người hành lễ, lên đứng thẳng lên thì cởi áo ngoài, tỏ ý bảo để ngực trần cũng chẳng là gì với hắn, chủ động cởi luôn áo giữa, chỉ để lại lớp khố, để chân trần chạy đi.

Ngày hôm đó, tất cả binh sĩ trong quân đều thấy được cảnh tướng quân đại nhân quần áo xộc xệch, không, là không đầy đủ chạy một vòng quanh quân doanh, thế là người nhóm lửa ngừng thêm củi, như khiêng cơm làm rơi sọt, người luyện đao trượt tay, người đánh quyền quên động tác, ai nấy đều há hốc mồm nhìn tướng quân chỉ mặc mỗi cái khố nghiêm mặt hò hét chạy qua.

Cảnh Sâm nghe Cảnh Thiều nói hết mọi chuyện, trầm ngâm rất lâu, “Đệ biết người đến kiểm tra sổ sách lần này là ai không?”

“Ai?” Cảnh Thiều không hiểu chuyện trong Hộ bộ lắm.

“Tiêu Viễn!” Cảnh Sâm mở danh sách Hộ bộ ra, chỉ vào tên của Hộ bộ thị lang nói.

Tiêu Viễn thân thiết với Cảnh Thiều, người trong triều đều biết được ít nhiều, lần này phái hắn đi, đương nhiên sẽ khiến vài người hoảng loạn.

“Như vậy ngược lại là chuyện tốt.” Cảnh Thiều nhớ đến Hộ bộ thượng thư đã buộc tội hắn kiếp trước, liền nổi ý xấu, “Hay là chúng

https://thuviensach.vn

ta nhân cơ hội lần này kéo Hộ bộ thượng thư xuống."

"Hộ bộ thượng thư từ trẻ đã theo phụ hoàng, sợ là khó động đến hắn." Cảnh Sâm nhíu mày, "Nhưng có chuyện lần này, hắn cũng không thoát được, để ta suy nghĩ."

Cảnh Thiều gật đầu, Tiêu Viễn là người đáng tin, vì hắn hợp ý, đời trước vẫn không thể được thăng chức, không chỉ vì bản thân hắn tự thỏa mãn với hiện tại, thực tế quan trên của hắn vẫn luôn giữ hắn lại chức ấy không động đến. Bây giờ, khi mọi chuyện còn chưa xảy ra, hắn phải nhổ sạch răng độc của tất cả những kẻ đã từng hại mình!

Trước khi đi, Cảnh Thiều đột nhiên quay đầu lại, do dự một lát, cúi cùng cũng nói: "Ca ca, các phụ tá của huynh, dường như không được thích đệ."

"Bọn họ nặng tâm tư, đương nhiên sẽ không nghĩ tốt cho ai." Cảnh Sâm hơi ngạc nhiên, đệ đệ nhà mình đã tinh tế như thế từ khi nào, cả những kẻ giỏi che giấu kia mà cũng nhìn thấu được? Nghĩ lại, cũng có thể là Cảnh Thiều học được trên chiến trường, sẽ nhạy cảm với ác ý hơn người thường, đưa tay xoa đầu hắn, nói nhỏ: "Không cần để ý đến bọn họ, chỉ cần đại sự thành, đám người đó một kẻ cũng không giữ."

Môn khách phụ tá chỉ giỏi những mưu kế sau lưng người khác, trước khi đăng cơ thật sự cần, nhưng sau khi đăng cơ không thể dùng những kẻ thủ đoạn đó để trị thiên hạ, cho nên phụ tá cả đời chỉ có thể là phụ tá, không thể làm quan lớn, hơn nữa bọn họ biết nhiều như vậy, cho dù thế nào, Cảnh Sâm cũng sẽ không giữ lại.

Cảnh Thiều nghe vậy thì gật gật, vậy thì mình về có thể ăn nói được với Vương phi rồi.

Khi Cảnh Thiều về đến doanh trướng, mặt trăng đã lên cao, núi cao bốn phía quạnh quẽ không người, chỉ có một đám lửa sáng rực trong quân doanh. Trước tiên phải chạy về lều lớn gặp Vương phi nhà mình, nhưng lại phát hiện trong lều tối đen không có ai.

"Quân sư đâu?" Cảnh Thiều hỏi vệ binh canh gác bên ngoài.

https://thuviensach.vn

“Bẩm Vương gia, quân sư đang uống rượu với các tướng quân trong lều giữa.” Vệ binh thành thật trả lời.

“Uống rượu!” Cảnh Thiều trợn mắt, không thể tưởng tượng được Quân Thanh ở trần chơi hoa quyền, khoác vai nắm tay với đám người đó, đẩy vệ binh ra, xoay người bước nhanh tới lều giữa.

https://thuviensach.vn

Chương 45 - Say Rượu

Trong trướng giờ này đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng vung quyền cùng tiếng rống. Cảnh Thiều nghe đã thấy không ổn, xốc rèm che xông vào.

Chỉ thấy vài giáo úy ngồi la liệt một bên, rõ ràng đã say lắm rồi còn muốn đánh đấm, giáo úy Kị binh lôi kéo giáo úy Bộ binh lải nhải không ngừng, Hữu Hộ quân tại bên người Tả Hộ quân khóc lóc "Ta không phải đánh thằng nhãi đó một cái thôi sao, mẹ nó con bé chanh chua ấy thế mà lại in trên mặt ta một bàn tay, ta khi đó mới bảy tuổi a, nha.." Tả Hộ quân mặt không đổi sắc nghe hắn khóc lóc, bưng chén rượu trong tay chậm rãi uống, mặc hắn nước mắt nước mũi cọ hết trên người mình.

Triệu Mạnh đang theo Mộ Hàm Chương hưng trí bừng bừng nói chuyện xấu của Vương gia ở đại mạc. "Vương gia lúc ấy lập tức nhảy xuống, trên cồn cát kia có tảng đá vừa vặn cắt qua quần Vương gia, xoẹt một phát thành một cái lỗ thiệt bự! Vương gia không kịp quản cái quần mình, vung đao chém rớt đầu tên nọ," Triệu tướng quân mình trần ra trận nói đến cao hứng, nhịn không được đưa tay choàng qua vai Mộ Hàm Chương, nhỏ giọng nói, "Ha ha ha, lúc ấy nếu lệch một chút xíu nữa, mệnh căn của Vương gia coi như đi đời! Lúc Hoàng thượng cho Vương gia cưới nam thê, chúng ta còn nói, hay là lúc ấy có bị thương thật, hắc hắc..."

Mà một màn này vừa vặn lọt vào mắt Cảnh Thiều, nhất thời giận giữ, một quyền liền đánh Triệu Mạnh ngã lăn xuống đất, một tay kéo Vương phi nhà mình từ tọa ỷ đứng lên.

"Vương gia, ngài cũng tới uống a!" Triệu Mạnh đã say căn bản không thấy đau, nằm trên đất nhìn Cảnh Thiều cười.

"Hắn chẳng qua là uống nhiều quá, ngươi so đo làm gì?" Hai má Mộ Hàm Chương có chút phiếm hồng, nhưng ánh mắt trong suốt, hiển nhiên uống không quá nhiều.

https://thuviensach.vn

“Hắn dám khinh bạc ngươi, ta tha cho hắn dễ vậy sao?” Cảnh Thiều tức giận, đá người trên mặt đất thêm hai cước.

“Lại nói bậy!” Mộ Hàm Chương trừng mắt liếc hắn một cái, nam nhân khoác vai nhau một chút là khinh bạc sao? Nói xong lại nhìn bốn phía, nhẹ thở phào một cái, xoay người ra ngoài, “Để họ tự tỉnh, chúng ta trở về đi.” Hán tử trong quân như mấy người này thật là lợi hại, may mà y ăn nói được, không uống nhiều, lâu như vậy mấy người này mới gục đi.

Cảnh Thiều nghe vậy cười khẽ, những người này tưởng chuốc say được quân sư, không ngờ lại bị quân sư chuốc ngược lại, đang muốn kéo Vương phi nhà mình đi, lại phát hiện y cước bộ lảo đảo bị Triệu Mạnh nằm trên đất kéo ống quần, thiếu chút nữa té ngã, vội vươn tay đem người ôm vào trong ngực, “Quân Thanh, ngươi uống nhiều?”

“Chỉ mấy chén mà thôi,” Mộ Hàm Chương đưa tay xoa xoa thái dương, cảm thấy có chút chóng mặt, liền tựa đầu lên vai Cảnh Thiều, nhẹ giọng than, “Rượu này có chút mạnh...”

Hơi thở vương mùi rượu, thanh âm lại mềm mại giống như làm nũng nhẹ nhàng vang lên bên tai, Cảnh Thiều nhất thời cảm thấy như có một cái móng vuốt mèo nhỏ nhỏ cong cong cọ trong lòng, ngứa ngáy thập phần khó nhịn. Nhìn trái lại nhìn phải, cho rằng một đám hán tử đều say hết không ai nhìn, liền ôm lấy Vương phi nhà mình, nhấc chân ra ngoài. Lúc đi ngang qua Triệu Mạnh, không nhịn được lại đá một cước, lúc này mới ra khỏi doanh trướng, nghênh ngang mà đi.

Ngồi ở trong góc yên lặng uống rượu, Tả Hộ quân nhìn bóng dáng Vương gia, tay cầm chén rượu ngừng lại trong không trung.

“Tiểu Tả, ngươi nói, nàng dựa vào cái gì mà đánh ta a? Bà la sát kia, nha...” Hữu Hộ quân nhào đến trên đùi Tả Hộ quân gào lên.

Tả Hộ quân lẳng lặng buông chén, đem Hữu Hộ quân khiêng trên vai, cũng ra khỏi trướng, để đại một đoàn hán tử say trên đất ngáy đến rung trời.

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh,” Cảnh Thiều đem người trong ngực ôm đến giường, “Ta ôm ngươi tắm rửa được không?”

“Tự ta làm được rồi.” Mộ Hàm Chương thoạt nhìn thập phần tỉnh táo, nói chuyện cũng lãnh tĩnh, nhưng Cảnh Thiều biết, y say rồi.

Vươn tay cởi bỏ ngoại sam, cởi xuống một tầng sa mỏng trắng như tuyết kia, Cảnh Thiều nhìn nhìn vẻ mặt y, thấy bộ dáng y vẫn trầm ổn như vậy không khỏi có chút buồn cười, trên gương mặt phiếm hồng của người kia hôn một cái. Trong quân toàn là rượu mạnh, tác dụng lại chậm, tửu lượng Mộ Hàm Chương có tính là gì, lúc nãy rượu kính lên cũng uống liền mấy chén, tất nhiên là chẳng thanh tỉnh nổi rồi.

“Đừng làm rộn,” Mộ Hàm Chương đẩy Cảnh Thiều, đầu óc y vẫn còn rõ ràng, nhưng động tác của thân thể thì có chút mất khống chế, muốn đẩy người nọ trước ngực mình ra lại thành bàn tay chậm rãi dán lên người hắn rồi trượt xuống.

Cảnh Thiều bị động tác ấy câu dẫn, kích thích đến bụng dưới căng thẳng, rất nhanh cởi hết quần áo người trong ngực, ôm hẳn người xuống trong dục dũng lớn.

Quân Thanh da mặt mỏng, chưa bao giờ chịu tắm chung, trừ khi làm cho y hết khí lực, chưa từng thấy ngoan như vậy bao giờ. Lấy dầu thơm gội đầu cho hắn, Cảnh Thiều để người ta tựa vào ngực mình, ôn nhu xoa nắn làn tóc đen mượt trong tay, cảm giác mới mẻ mà thú vị.

Bàn tay to mang theo lớp chai mỏng khẽ vuốt, cơn đau đầu chậm rãi giảm bớt, hết sức thoải mái khiến Mộ Hàm Chương nheo lại ánh mắt, có chút mệt mỏi muốn ngủ.

Gội đầu xong, Cảnh Thiều đem khăn quấn cho người trong ngực, khăn vải xẹt qua lồng ngực oánh nhuận kia, chậm rãi ôm theo đường cong cơ bắp. Ngày ấy chính tai nghe Thái y nói mới hiểu được, thân thể Quân Thanh cần tận lực rèn luyện, nếu không vì hắn bị thương gân mạch kia, sợ là đã sớm thành một con ma ốm rồi. Cho nên cơ bắp trên người y không quá rõ ràng, nhưng lại thập phần xinh đẹp, y cũng thường nói thân thể mình vẫn tốt lắm.

https://thuviensach.vn

Thân thể trong ngực thon dài xinh đẹp, da thịt không trải qua phong sương cũng không phơi nắng trắng nõn như ngọc, hai điểm hồng anh theo động tác của y nhấp nhô trong làn nước như có như không. Khăn vải trong tay không biết khi nào đã sắp rơi vào nước, lúc Cảnh Thiều phục hồi lại tinh thần, một bàn tay đã muốn sờ tới xương quai xanh xinh đẹp kia.

“Ngươi đang làm gì đó? Ư...” Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn, một khắc sau đã bị hắn đè lại ngăn chặn đôi môi.

Bên môi lưu lại rượu mạnh ngọt lành, cũng không phải hảo tửu, nhưng giờ phút này Cảnh Thiều cảm thấy rượu này so với quỳnh tương ngọc lộ trong cung còn mỹ vị hơn, nhịn không được càng muốn nhiều nữa. Một đôi tay theo sống lưng cong mượt mà trượt đến vị trí kia, vuốt ve qua lại.

“Ưm...” Ngay cả có chút say, Mộ Hàm Chương vẫn ý thức được nguy hiểm, không ngừng trốn tránh đôi tay đang quấy rầy y.

Cảnh Thiều kêu lên một tiếng, người trong ngực lộn xộn vừa vặn cọ qua tử huyệt của hắn, tinh thần phấn chấn đứng lên. Há mồm cắn một cái lên nơi tai bị nước ấm hun hồng, “Đây chính là ngươi tự tìm.” Lại đưa ngón tay dính chút hương lộ, trượt xuống dưới tìm kiếm.

“Đừng, ta mệt.” Mộ Hàm Chương tinh thần thanh tỉnh, đêm đó bị hắn lừa liền quyết định chuyện này phải thương lượng lại, lúc này mà cho hắn làm chẳng phải thất bại rồi! Người kia thú tính công tâm căn bản không nghe ra Mộ Hàm Chương còn muốn nói gì, một ngón tay đột nhiên len vào thân thể, y nhịn không được nức nở ra tiếng, “Hỗn đản...Ô...”

Cổ trắng nõn ngưỡng về sau tạo thành một đường cong duyên dáng, hầu kết tinh xảo vì thở dốc mà trượt lên trượt xuống, Cảnh Thiều cúi đầu cắn, động tác trong tay không hề đình trệ.

Chờ Cảnh Thiều thấy ổn, liền ôm người trong ngực quay lại đối mặt mình, hai tay đỡ lấy hai mảnh mượt mà để hắn chậm rãi ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

“A ~” Mộ Hàm Chương thống khổ nhăn mày, dùng sức lắc lắc đầu.

“Về sau không được cùng đám người kia uống rượu, biết không?” Cảnh Thiều hung tợn nói, động tác trên tay lại mềm nhẹ vô cùng, từng chút từng chút buông ra.

“Hỗn đản...” Mộ Hàm Chương ghé vào trên vai Cảnh Thiều, một hơi cắn xuống.

“Ngươi xem, còn biết nói thô tục rồi.” Nhát cắn kia căn bản chẳng có chút khí lực, ngược lại giống như hôn xuống hơn, Cảnh Thiều cảm thấy trong lòng càng ngứa, buông lỏng tay để y hoàn toàn ngồi xuống.

“Lúc này mới không...A~đau...” Mộ Hàm Chương còn muốn nói thêm, kích thích đột nhiên đến làm y quên sạch.

Cảnh Thiều thân thiết hôn dòng lệ mỏng nơi khóe mắt, vỗ về sống lưng người trong ngực, “Đừng sợ, ta không động, một lát sẽ không đau nữa.”

Mộ Hàm Chương chậm rãi hô hấp, chậm rãi thích ứng với cự vật đột nhiên đâm vào thân thể kia, cơn đau từ từ đi qua, cảm giác thoải mái quen thuộc lại trỗi lên.

“Còn đau không?” Cảnh Thiều nghe hắn không thở gấp nữa, để y ôm cổ mình, chậm rãi động.

Nhẹ giọng nỉ non dần dần biến thành mất khống chế, nhất thời toàn bộ vương trướng chìm trong bầu không khí ái muội, tiếng nước kích thích cùng âm thanh ôn nhuận ngâm nga kia xấu hổ đến mặt trăng cũng nghiêng mình giấu trong mây. Tinh phong chớp lóe, gió thổi qua rừng, quân trướng yên tĩnh đôi khi truyền tới tiếng chim vỗ cánh bay vì kinh động.

Đêm, còn rất dài.

Ngày kế, Mộ Hàm Chương xoa xoa thái dương vì say rượu mà trướng đau, chậm rãi ngồi dậy. Áo ngủ bằng gấm mềm mại trên người tuột ra, lộ điểm hồng ngân, lúc này mới nhớ tới tình sự đêm

https://thuviensach.vn

qua không khỏi có chút ảo não, qua đầu nhìn lại, chỗ bên cạnh đã trống không, ngoài trướng truyền đến từng đợt khẩu hiệu thao luyện. Cái người Cảnh Thiều kia!

Vì vậy, mấy ngày kế tiếp, Vương gia vì lợi dụng lúc người gặp khó chọc giận quân sư, mỗi đêm chỉ có thể thân thân sờ sờ mà ăn không được. Cái gọi là thực tủy tri vị, ăn qua sơn trân hải vị rồi quay lại ăn chay, là sầu khổ như thế nào a? Vì thế, mỗi ngày không được thỏa mãn, Vương gia chỉ có thể hết sức thao luyện binh lính, khiến cho nhiều ngày nay tiếng than khắp nơi trong quân a.

Trên triều đình vài ngày này cũng không có tin tức gì, mãi đến bảy ngày sau, Hoàng Thượng lệnh Hộ bộ Thị lang Tiêu Viễn trước hết kiểm tra sổ sách trong quân, đột nhiên rất nhiều đại thần đồng thời buộc tội Hộ bộ Thượng thư và một số cấp dưới. Đế vương tức giận, hạ lệnh tra rõ, càng tra càng kinh ngạc, không chỉ Vương gia tư quân, quân đội các thành phụ cận cũng bị cắt xén.

“Tiêu huynh, lần này may mà có ngươi mới khiến cho những người đó lộ dấu vết.” Cảnh Thiều bưng một chén rượu, vỗ vỗ lưng Tiêu Thị lang.

Tiêu Viễn bị vỗ đến lảo đảo, ra vẻ dũng cảm đáp, “Đó cũng vì Vương gia quản nghiêm cấp dưới mới có thể đúng lúc phát hiện!”

Hai người cạn một chén, tiện đà cười ha ha.

Mộ Hàm Chương ngồi một bên, nhìn hai người thổi phồng nhau không khỏi có chút đau đầu, “Tiêu huynh, lần này những người chuyên kiểm tra sổ sách của Hộ bộ đó vốn không muốn cho người khác can dự, làm sao cuối cùng lại chọn huynh?” Điểm này y vẫn luôn không rõ, những người đó nếu dám làm ra loại sự tình này, tất nhiên có thể không chế người kiểm tra sổ sách định kì, sao lại cho phép Tiêu Viễn động vào chuyện xấu này đây?

“Hắc hắc, cái này, kì thật ta chính là muốn mượn cơ hội này tới tiễn huynh, cho nên mới giành ...” Tiêu Viễn cười gượng hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Chương 46 - Trước Ngày Xuất Chinh

Toàn bộ triều đình cũng bởi vì tư tâm này của Tiêu Thị lang mà hỗn loạn. Chẳng qua hỗn loạn này nọ cũng không có lan đến gần quân doanh Cảnh Thiều, vì mấy ngày sau là phải xuất chinh, trong doanh trại vội vàng chỉnh lý nội vụ.

Triều đình vì án kiện chưa tra xong, chịu tội chỉ có một đám quan viên lâu la, không thu về được bao nhiêu tổn thất, Hoành Chính đế lại mở quốc khố phát ngân lượng, bổ sung vị trí trống trong quân.

Sổ sách trong quân đột nhiên thêm thật nhiều tiền, cần có người nhanh chóng tiếp nhận chỉnh đốn, nhưng Mộ Hàm Chương chỉ là quân sư tế tửu*, không có quyền lực quản này kia.

Triệu Mạnh đề nghị Cảnh Thiều giao việc này cho Quân quân sư, Mộ Hàm Chương từ chối nói mình mới vừa vào quân doanh, đảm đương không nổi chức vị này. Cuối cùng suy tính một chút, liền đem cho trung quân sư. Tuy nói là trung quân sư, nếu quản lí quân vụ thì không thể làm thống soái, nhưng hiện tại trong quân cũng không có mưu sĩ khác, chức vị này cũng quyền lực, vậy là đủ rồi.

Hộ bộ hiện tại không phái thư kí mới đến nữa, Mộ Hàm Chương liền đề bạt vài binh lính biết chữ lên thay. Vài ngày trước y đã hỏi rõ, những thư kí đó làm người lại kiêu ngạo, quân lính phần lớn tìm người hiểu biết khác viết thư giùm, mấy cái đó bị nhắc tới nhiều quá nên nhớ rất kĩ tên, lúc này gọi tới trong trướng, đưa ra vài đề mục bảo bọn họ viết, cuối cùng để lại tám người biết chữ cũng biết tính sổ sách.

“Các khoản mình phụ trách các ngươi hiểu hết rồi chứ?” Mộ Hàm Chương thu hồi sổ sách hỏi tám người dưới đài. Trong quân tương đối đơn giản, y tuyển người hiếu học, lại tương đối cẩn thận, dạy bọn họ một ngày về phương thức ghi nhớ sổ sách đã học được không sai biệt lắm.

“Hiểu được ạ!” Tám người trung khí mười phần đáp.

https://thuviensach.vn

“Quân sư dạy tốt như vậy, không biết chữ cũng có thể học được.” Vương Nhị cười nói, lúc trước đi khiêng cơm nhìn thấy quân sư, còn cảm thấy người này chỉ có động tác võ thuật thật đẹp, trong quân quá vô tác dụng nhưng hôm nay, mới qua có mấy ngày, vị Quân tiên sinh này trong quân danh vọng trở nên khá cao, lại còn điều hắn đến làm thư kí, cũng không cần khiêng cơm nhóm lửa khổ cực mà sống nữa, đây chính là trăm lần nguyện ý.

Mộ Hàm Chương hơi hơi vuốt cằm, “Mỗi tuần đem sổ sách giao cho ta xem xét, có gì không hiểu thì hỏi ta vào ngày đó luôn, ngày thường nếu không phải mấu chốt hoặc việc trọng đại thì không cần hỏi, các ngươi có thể tự quyết.”

Mấy người nghe vậy đều vui mừng, như thế không chỉ có thể miễn bớt nhiều phiền toái, chút quyền lực này còn có thể mang đến không ít chỗ tốt.

“Bất quá, phải nói trước, nếu dám cả gan tham ô quân lương hoặc việc quan trọng mà giấu diếm không báo, xử theo quân pháp không lưu tình!” Mộ Hàm Chương lạnh mặt trầm giọng nói.

“Vâng!” Mấy người vội vàng hành lễ, phần việc này thực tốt, tất nhiên bọn họ sẽ không vì chút lợi ích mà không lo cho cái đầu của mình.

Đợi những người đó đi khỏi, Mộ Hàm Chương có chút mệt mỏi xoa mi tâm, sắp đến ngày xuất chinh, trong quân rất nhiều việc cần xử lý, mấy ngày này không có thư kí thật là đã hỗn loạn lại thêm khó, y hôm qua cả ngày đều xem sổ sách.

“Công tử mệt ạ?” Vân Tùng tiếng vào đưa nước trà, thấy Mộ Hàm Chương lộ ra thần thái này không khỏi có chút lo lắng.

“Làm sao được,” Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, đem một tờ giấy giao cho Vân Tùng, “Mấy thứ này, người ngày mai hồi phủ một chuyến mang tới đây.”

“Vâng,” Vân Tùng đem tờ giấy kia thu vào trong ngực, thấy Mộ Hàm Chương còn có việc phải xử lý, liền lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Vân Tùng,” luyện binh trở về, Cảnh Thiều gọi gã sai vặt của mình lại, “Ngươi ngày mai về biệt viện một chuyến, bảo Nhậm Phong đem người ta muốn mang đến.”

“Vâng,” Vân Tùng do dự một chút, “Nhưng là công tử công bảo tiểu nhân ngày mai hồi phủ thu thập đồ.”

“Như vậy a,” Cảnh Thiều trầm ngâm một lát, “Vậy ngươi đi lấy đồ đi, xong hẵng trở lại rồi đi biệt viện.”

“Vâng,” Vân Tùng đáp lời, thầm nghĩ Vương gia quả nhiên coi trọng việc của Vương phi hơn cả chính mình, liền nói thêm một câu, “Những thư kí mới tuyển đó đã ra về rồi, công tử thoạt nhìn có chút mỏi mệt.”

Cảnh Thiều nghe vậy, nhíu nhíu mày, vén rèm đi vào, quả thấy Vương phi nhà mình còn bận rộn trước thư án.

“Như thế nào còn bận chưa xong?” Cảnh Thiều đi qua, đem người kéo vào trong ngực.

Mộ Hàm Chương tránh tránh,”Chờ một chút, ta đem cái này sửa lại.” Nói xong lại viết viết trong danh sách rồi mới buông bút, xoa xoa bả vai đau nhức, nhìn thoáng qua bờ ngực rộng lớn phía sau, nhịn không được tựa sát vào.

Cảnh Thiều nhếch nhếch môi, sờ sờ khuôn mặt người trong ngực hiện ra mệt mỏi, đem y ôm lên, cho y thoải mái chút. “Mấy khoản này đều có người làm hết rồi, sao còn vội như vậy?”

“Trong quân binh sĩ mỗi tháng sẽ gửi thư cho người nhà, nhưng thư này rất có khả năng sẽ bị dùng để truyền tin, thậm chí là tin mật,” Mộ Hàm Chương lấy ra một phong thư cho hắn nhìn, mặt trên nói quân doanh giao với kinh thành gần đây thức ăn hằng ngày tốt lắm, còn được ăn thịt trâu, “Nội dung này nếu bị địch nhân thấy, sẽ biết vị trí của đại quân, còn có thể tra được một ít nguyên liệu đặc biệt ở nơi nấu ăn, rất nguy hiểm.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, trong quân thư tín trước khi gửi ra ngoài sẽ có chuyên gia xem xét, nhưng cũng khó tránh khỏi sơ hở, như thịt trâu này nọ hay đồ vật sẽ không chú ý tới.

https://thuviensach.vn

“Ta viết chương trình thẩm duyệt thư tín, đem những thứ không thể viết vào liệt kê ra, ngươi xem có gì muốn bổ sung thì viết lên, bảo bọn họ sao ra mấy bản phát đến thư kí từng khu.” Mộ Hàm Chương đưa tập giấy mới viết xong đưa cho hắn.

Cảnh Thiều nhận lấy lại không nhìn, chỉ cúi đầu nhìn người trong ngực.

“Làm sao vậy?” Mộ Hàm Chương khó hiểu nhìn hắn.

“Ta nghĩ, đến tột cùng đời trước ta tích được phúc gì, lại có thể có ngươi ở bên.” Cảnh Thiều nhìn hắn, trong mắt không hề có ý tứ đùa cợt, hắn thực nghiêm túc mà suy nghĩ, đời trước hắn đã làm gì, ông trời lại hậu đãi hắn như thế, cho hắn sống lại một lần.

Mộ Hàm Chương nhìn hắn thần sắc nghiêm túc, chậm rãi nâng môi, “Có thể có phu quân như ngươi, ta mới là người phúc trạch lớn đi.”

Hai người nhìn nhau thật sâu, từ trong đôi mắt nhau có thể nhìn thấy quý trọng cùng ái mộ của đối phương, nhịn không được chậm rãi tới gần, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi người kia.

“Quân sư!” Triệu Mạnh mãnh liệt vén rèm lên, còn chưa vào đã cao giọng gọi người.

Vừa mới chạm vào hai người đã cuống quít tách ra, Mộ Hàm Chương ngồi thẳng đơ cúi đầu nhìn bàn sổ sách, Cảnh Thiều thì nghiến răng nghiến lợi mà nhìn chằm chằm Triệu Mạnh.

“Vương gia cũng ở đây a!” Triệu tướng quân ngẩng đầu nhìn, lại tùy tiện ngồi xuống ghế.

“Tướng quân ngươi như thế nào chạy nhanh như vậy, cũng không đợi ta!” Hữu Hộ quân nhao nhao ồn ào cũng chạy vào, trầm ổn đi sau là Tả Hộ quân.

“Các ngươi tới giờ này, là có chuyện gì?” Mộ Hàm Chương buông bút trong tay vờ lấy một chiếc bút lông sói, ngẩng đầu nhìn hướng ba người.

https://thuviensach.vn

Triệu Mạnh sờ sờ má mình, hướng Hữu Hộ quân vứt một ánh mắt ra hiệu, “Ngươi nói!”

“A, chúng ta thương lượng, hai ngày này trong quân đột nhiên tốt quá, đã nghĩ muốn mua một chút đồ dùng mới... Ngươi kéo ta làm chi?” Hữu Hộ quân mới vừa nói đã bị Tả Hộ quân kéo một chút.

“Ai, ngươi cứ dài dòng như vậy,” Triệu Mạnh bất mãn nói, “Vẫn là ta nói đi, trước quân sư vẫn luôn cùng Vương gia ở tại vương trướng là bất đắc dĩ, giờ có tiền rồi, nên nhanh chóng làm cho quân sư doanh trướng tốt một chút.” Triệu tướng quân cảm thấy quân sư tự mình quản sổ sách, khẳng định sẽ không tự mình tiêu tiền, cho nên liền lôi kéo Tả Hữu Hộ quân đi khuyên hắn.

Cảnh Thiều nghe vậy, lập tức cảnh giác, hiện giờ ở chung một chỗ mà còn ăn không tới miệng, nếu tách ra ngủ chẳng phải càng khổ! Tâm tình bị quấy rầy nhã hứng lúc đầu càng thêm ác liệt, lạnh giọng nói, “Quân sư không biết võ, nếu có thích khách chẳng phải là không thể đánh trả? Bổn vương cảm thấy ở vương trướng là tốt rồi.”

“Trong quân doanh làm sao có thể có thích khách, huống hồ nhỡ có, cũng là ám sát Vương gia, giết quân sư làm gì a...Ai u, ngươi nhéo ta làm gì!” Hữu Hộ quân nói được một nửa, bị Tả Hộ quân nhéo thắt lưng một cái thiệt mạnh, nhịn không được quay đầu hét lên.

“Doanh trướng tất nhiên phải có, từ xưa nay làm gì có đạo lý quân sư trụ ở vương trướng,” Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua nét mặt trở nên xanh mét của Cảnh Thiều, nhịn không được cười cười, “Bất quá ba ngày nữa là xuất phát, hiên giờ làm lều trại mới còn lại lập tức di chuyển, mất nhiều hơn được, chờ trên đường hành quân rồi hẵng dựng đi.”

Cảnh Thiều nghe được lời ấy, sắc mặt mới tốt hơn một chút, phất tay đuổi ba người rảnh quá lại đề xuất loạn kia đi.

“Quân Thanh, ngươi thực sự muốn ở doanh trướng khác sao a?” Chờ mọi người đi rồi, Cảnh Thiều không vui mà ôm lấy Vương phi nhà mình.

https://thuviensach.vn

“Ta hiện giờ là quân sư của ngươi, không phải Vương phi, nếu không muốn người khác lên án thì phải thể hiện ra ngoài.” Mộ Hàm Chương vỗ vỗ đầu vai hắn.

“Chúng ta đây là phải tách ra ngủ riêng ư!” Cảnh Thiều bất mãn kháng nghị.

“Ừ,” Mộ Hàm Chương gật gật đầu, nhìn Cảnh Thiều vẻ mặt cầu xin, nhịn không được vươn tay nhéo nhéo gò má hắn, “Bất quá, Vương gia có thể ban đêm đi doanh trướng của thần thương thảo quân tình mà.”

“Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ!” Cảnh Thiều nghe vậy, không khỏi trước mắt sáng ngời, kéo Mộ Hàm Chương đứng dậy, “Đi, chúng ta về vương trướng bàn chuyện một lát!”

Ngày tiếp theo, Vân Tùng về Vương phủ một chuyến, đem đồ Mộ Hàm Chương cần nhất nhất đem hết tới đây.

Đồ đạc rất nhiều, nhưng đều là vật nhỏ nên cũng không vất vả mấy. Cảnh Thiều tò mò đi qua xem, liếc mắt liền lấy một cây tiêu ngọc.

“Quân Thanh, ngươi biết thổi tiêu a!” Thứ này trước kia không thấy hắn dùng qua, Cảnh Thiều có chút ngạc nhiên cầm tiêu kia nhìn qua nhìn lại, ngọc xanh biếc, cầm trên tay thực thích a.

“Khi còn bé có học, cầm theo cũng tốt, khi hành quân có thể mang theo không vướng bận gì,” Mộ Hàm Chương giải thích, “Nếu là trên đường thiếu tiền, còn có thể đem đi cầm .”

Cảnh Thiều đang thưởng thức tiêu ngọc dừng tay một chút, văn nhân mặc khách không phải đều thực quí trọng cầm tiêu sao? Như thế nào mà Vương phi nhà mình lại đặc biệt như vậy...

Đảo mắt đã tới ngày xuất chinh, các tướng sĩ sáng sớm đã thần thái sáng láng chờ xuất phát. Bọn họ là tinh nhuệ trong tay Vương gia, đại quân còn lại sẽ từ khắp nơi đổ về tây nam, cuối cùng hội hợp cách biên giới vùng đất phong tây nam ba trăm dặm.

https://thuviensach.vn

Vân Tùng từ biệt Mộ Hàm Chương về Vương phủ, nguyên bản nghĩ sau này việc vặt đều tự mình làm, không ngờ Cảnh Thiều lại mang đến cho hắn một nha hoàn, mà nha hoàn này không phải ai khác, chính là Cát Y mấy tháng nay theo Quỷ Cửu Đao học ám khí!

Suy nghĩ của tác giả: Cấp bậc quân sư

“Quân sư tế tửu” - giống như quân sư, tham mưu, không có quân quyền.

“Trung quân sư” - tham mưu trưởng, có bộ phận quân quyền.

“Quân sư tướng quân” - tổng tham mưu trưởng, phụ trách tổ chức lãnh đạo kiến thiết toàn quân, tổ chức quân sự, lãnh đạo hành động. *(Cái này là phân cấp của thời Tam quốc, lấy đến dùng vậy)*.

https://thuviensach.vn

Chương 47 - Thôn Dưới Chân Núi

Hành quân đường dài, nhánh quân tinh nhuệ của Cảnh Thiều không mang khí giới công thành hay giáp nặng gì nhưng dù sao cũng không phải toàn bộ đều là kỵ binh, lại phải mang theo đồ đạc linh tinh, tốc độ cũng không nhanh, cho nên xe ngựa của Mộ Hàm Chương cũng không bị coi là cản trở hành trình, chậm rãi theo sau ngựa Cảnh Thiều.

Cát Y lẳng lặng ngồi trước xe ngựa, tùy thời rót nước bưng trà cho người trong xe, lúc nghỉ trưa, Cảnh Thiều sẽ chui vào nghỉ với quân sư trong chốc lát. Hữu Hộ quân rất là ghen tị, thường xuyên đoạt vị trí của xa phu, thuận đường lôi kéo làm quen nha hoàn xinh đẹp của quân sư a, nhưng mà Cát Y là hỏi mười câu đáp được một câu, ngay cả Hữu Hộ quân tò mò lai lịch quân sư cũng không từ Cát Y này hỏi được một vài lời.

“Nha hoàn của quân sư, tự nhiên có thể bảo vệ bí mật hơn ngươi nhiều a.” Tả Hộ quân vỗ vỗ Hữu Hộ quân ủ rũ.

“Tiểu Tả, ngươi là đang an ủi ta sao?” Hữu Hộ quan liếc hắn.

“Tất nhiên rồi.” Tả Hộ quân mặt không đổi sắc xoay người lên ngựa, tiếp tục chạy đi.

Cứ như thế hơn mười ngày thì đến vùng núi, dãy núi kéo dài không dứt cản trở con đường phía trước, chi bằng đi đường vòng. Cảnh Thiều hạ lệnh hạ trại trước, hôm sau lại xuất phát.

“Trường xà trận công thủ đều yếu, một khi gặp địch chính là đứng im chờ bị đánh!” Bên trong trướng, Triệu Mạnh chỉ vào một bản đồ địa hình.

“Nhưng hành quân theo sơn đạo, không dùng trường xà trận thì đi không qua!” Hữu Hộ quân cũng chỉ vào bản đồ địa hình.

“Tranh cãi gì vậy?” Dùng qua cơm chiều, Cảnh Thiều mang quân sư theo đến, liền hỏi Tả Hộ quân một bên mặt không đổi sắc.

https://thuviensach.vn

“Hồi Vương gia, chúng thần đang thương thảo đường đi sơn đạo tây nam.” Tả Hộ quân đáp.

Cảnh Thiều hiểu rõ, hôm nay gặp núi cản đường, vì binh mã khí cụ trong người nên đi thẳng còn tốn thời gian hơn cho nên chọn đường vòng, nhưng tây nam khắp nơi đều là đồi núi, nhiều không kể xiết, chỉ có thể đi qua sơn đạo, đi thế nào là cả một vấn đề lớn.

“Quân sư, ngài nói xem, sơn lộ này có thể không hành quân theo trường xà trận không?” Hữu Hộ quân kéo Mộ Hàm Chương tới nhìn bản đồ tây nam trên bàn, đa số sơn đạo đều hẹp, nhất định không thể triển khai thế trận khác.

“Ta chưa nói không thể dùng trường xà trận, nhưng nếu quân địch hai bên sơn đạo, ngực cùng bụng trường xà sẽ bị thương, chỉ có thể chờ bị đánh úp, ta nghĩ nên cho quân tiên phong mở đường!” Triệu Mạnh sợ bị hiểu lầm, vội giải thích.

Cảnh Thiều nhíu mày, Vương phi nhà mình từ nhỏ đọc sách thánh hiền, binh pháp tự nhiên chưa từng xem qua, mang hắn tới đây cũng không trông cậy hắn có thể giúp đỡ trên chiến trường, chỉ là không muốn rời khỏi hắn mà thôi. Thấy y cúi mắt không nói, đang muốn mở miệng hỗ trợ, lại thấy một đôi tay thon dài trắng trẻo đưa tay cầm que chỉ bản đồ, vẽ một đường trên sa bàn.

“Quân sư, đây là gì?” Triệu Mạnh nhìn Mộ Hàm Chương, không rõ ý đồ. Cảnh Thiều nhìn thấy kí hiệu này, bỗng mở to mắt nhìn.

“Trận này tên là phương ách,” Mộ Hàm Chương chậm rãi nói, đem que gỗ chỉ tại vùng tứ giác, “Quân hỗ trợ đứng theo hình tứ giác, vẫn dùng trường xà trận, trái phải đều là chính diện, chia thành nhiều mặt công thủ.”

“Hay, hay a!” Hữu Hộ quân trố mắt một lát, đột nhiên vỗ tay hô to.

Triệu Mạnh hưng phấn vây quanh sa bàn tỉ mỉ nửa ngày, “Quân sư học vấn quả nhiên uyên bác, Triệu mỗ bội phục!”

Mộ Hàm Chương cười không nói.

https://thuviensach.vn

“Cũng sớm nói các ngươi đọc nhiều sách một chút lại không nghe,” Phương ách trận này Cảnh Thiều cũng biết, nhưng binh thư bình thường không ghi lại, cũng không nhìn ra Quân Thanh làm sao mà biết được. Trong lòng khiếp sợ, trên mặt lại bày ra bộ dáng đương nhiên, Cảnh Thiều kéo quân sư nhà mình qua, “Ngày mai ta cùng quân sư muốn đi phụ cận có việc, các ngươi mang binh đi trước, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đuổi theo.”

“Vương gia muốn làm chuyện gì ạ?” Triệu Mạnh không quá đồng ý nhìn về phía Cảnh Thiều, tướng soái tách ra trên đường hành quân không phải là chuyện tốt gì.

“Việc này đối với trận chiến tây nam thập phần trọng yếu, các ngươi đã trông coi quân doanh nhiều ngày rồi, hẳn là sẽ không có nhiễu loạn gì đâu.” Cảnh Thiêu ha ha cười một cái, hiển nhiên không muốn nói thêm, mấy người cũng thức thời ngậm miệng.

Ra khỏi trướng, Mộ Hàm Chương mới nghi hoặc hỏi hắn, “Ngày mai muốn đi đâu?”

“Đi tìm một bảo vật.” Cảnh Thiều nâng môi cười thần bí.

Mộ Hàm Chương liếc mắt nhìn hắn, xoay người hướng doanh trướng của mình, mà phí sau Vương gia cũng thực tự giác đi cùng.

“Ngươi sao lại theo vào rồi?” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ mà nhìn hắn làm việc xấu trèo lên giường mình, từ khi dựng quân sư trướng bên cạnh vương trướng, người này chẳng tại lều mình ngủ ban đêm, ban đầu là nửa đêm len lén mò vào, giờ đã thành đường đường chính chính ở đây không chịu đi.

“Ta ở một chốc nữa rồi về,” Cảnh Thiều giữ chặt người trước mắt, kéo hắn vào trong lòng, “Ta là có chính sự muốn hỏi ngươi thật mà.”

Mộ Hàm Chương trở mình xem thường, có ai nói chuyện chính sự lại ôm quân sư trong ngực mà nói không? Cảnh Thiều thấy biểu tình này của y, nhịn không được hôn một cái, “Ngươi có đọc qua binh thư sao? Phương ách trận này cũng không phải loại có ghi trong 'Đại thần luật'.”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nghe hắn hỏi cái này, nụ cười trên mặt dần phai nhạt, “Binh thư là lúc nhỏ có đọc qua.” Y khi nhỏ đọc sách sớm, trí nhớ lại tốt, liền thường xuyên xem rất nhiều sách ngoài công khóa. Khi đó thấy người con trưởng kiêu căng, không học vấn không nghề nghiệp, thường làm phụ thân thở dài không thôi, y liền trộm học chút binh pháp, hy vọng phụ thân một ngày chán ghét con trai trưởng, có thể nhớ đến y. Đợi lớn một chút mới hiểu được, con thứ căn bản không thể thừa tước, ngay cả khi hắn giỏi gấp hai mươi lần Mộ Linh Bảo, phụ thân vẫn vĩnh viễn không thể đối xử bình đẳng với y.

Cảnh Thiều nghe xong chỉ cảm thấy trong lòng nhức nhối, bảo bối gặp long đong, đây là chuyện khổ sở cỡ nào?

“Kì thật khi còn bé ta có gặp qua ngươi,” Cảm giác Cảnh Thiều dần siết chặt vòng tay, Mộ Hàm Chương cười đem cằm tựa lên vai hắn, khi đó Hoàng thượng cải trang đi Bắc Uy Hầu phủ tìm phụ thân chơi cờ, mang theo cả tam Hoàng tử. Phu nhân chỉ cho phép Mộ Linh Bảo bồi Cảnh Thiều chơi đùa, y rất muốn xem hoàng tử có bộ dáng thế nào, chỉ có thế tránh ở sau giả sơn xem bọn hắn vui đùa ầm ĩ trong hoa viên.

“Thật sao? Ta cũng không nhớ rõ.” Cảnh Thiều gãi gãi đầu, việc này với hắn mà nói đã qua hơn hai mươi năm, sao mà nhớ rõ, không khỏi tiếc nuối, rất tò mò khi Quân Thanh còn nhỏ trông như thế nào. Nói vậy chắc là trắng trắng múp múp, đôi mắt to to trong trẻo giống như minh châu đi.

“Ta khi đó đang làm gì? “

“Ngươi... “ Mộ Hàm Chương nhớ lại lúc đó, nhịn không được cười khẽ thành tiếng, “Ngươi muốn Mộ Linh Bảo làm ngựa cho ngươi cưỡi, hắn không chịu, ngươi liền dọa hắn phát khóc. Hắn một bên đứng khóc, ngươi còn một bên cười hắn là tiểu quỷ chỉ biết khóc nhè, sẽ không cưới được vợ.”

“Hắc hắc hắc ... “ Cảnh Thiều nghe vậy, nhịn không được cười đắc ý, không nghĩ tới Quân Thanh lại có thể kể rõ ràng chuyện lúc bé như thế, “Xem ra ngươi còn nhỏ đã muốn ta làm phu quân, vội vàng đến xem chứ gì.”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương bị hắn nói đến đỏ mặt, đứng dậy đuổi người về vương trướng, Cảnh Thiều nhận mệnh về tắm rửa, chờ đến lúc tắt đèn lại mò vào trướng quân sư.

Ngày tiếp, Cảnh Thiều đánh thức người trong ngực, thừa dịp tờ mờ sáng, mang theo Vương phi nhà mình cưỡi Tiểu Hắc thẳng hướng dãy núi xa xa chạy đi.

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ nhìn Vương gia phảng phất giống như đào binh, tựa vào lồng ngực hắn ngáp nhẹ một cái, “Chúng ta đi đâu vậy?”.

“Thôn dưới chân núi.” Cảnh Thiều đáp. Dưới chân núi có một thôn trang, nói là thôn trang, kì thật cũng gần bằng một trấn nhỏ, vì đường tới dưới chân núi là ngừng, địa hình nơi này tự phát thành một thị trấn. Chung quanh sơn thôn thường có người hạ sơn bán chút động vật săn được, cũng ở chỗ này mua vài thứ.

Hôm nay là ngày họp chợ, trên đường phi thường náo nhiệt.

“Da hổ, da hổ tốt nhất đây! Là da thượng thừa, từ đại hổ có vân tím sặc sỡ trên núi nha!” Có thợ săn bên đường rao bán da hổ, dẫn tới rất nhiều người vây xem.

“Ngươi thật đúng là thân thủ tốt, có thể bắt được cả hổ!” Có người khích lệ nói.

“Đúng vậy, lúc đó lão hổ là đang ngậm một con thỏ chạy về hang, bị ta một mũi tên bắn trúng mắt...” Thợ săn nước miếng bay tứ tung khoe chính mình anh dũng.

“Hổ mẹ đem mồi về hang, đây là có hổ con cần ăn, làm bậy a!” Ông lão đeo giỏ trúc nghe được lời ấy, lắc đầu thở dài rời đi.

Mộ Hàm Chương nghe vậy, nhịn không được nhíu nhíu mày, “Hổ con ư...”

Cảnh Thiều đang hưng trí bừng bừng nhìn da hổ nghe được người bên cạnh thở dài, biết y động lòng trắc ẩn, liền nói với thợ săn kia, “Hang hổ đó ở nới nào ngươi có nhớ không?”

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là nhớ rõ,” thợ săn đảo mắt, “Nhưng mà không có đường, đều là rừng cây, trừ ta ra ai cũng tìm không thấy.”

Cảnh Thiều lấy ra một khối bạc vụn, “Ngươi đem tiểu hổ trong hang đó tới đây cho ta, đây là tiền cọc, hai ngày sau nếu ngươi tìm được, ta cho ngươi gấp mười”.

“Thật sao?” Thợ săn nhận khối bạc kia, vui vô cùng, “Công tử yên tâm, cứ giao cho ta!”

“Bất quá chỉ là súc sinh, thương cảm cho chúng làm chi!” Hàng thịt đối diện hừ một tiếng, giơ dao to trong tay lên băm thịt lợn bang bang.

Mộ Hàm Chương thấy việc Cảnh Thiều làm, trong lòng vui mừng, lại nghe hàng thịt nói như vậy, cũng không nhíu mày xoay người nói, “Hổ con trong hang nếu không cứu chắc chắn đói chết.”

“Hừ, nếu thương tiếc tiểu hổ kia,” hàng thịt giơ giơ thịt heo trong tay lên, “Ngươi lúc ăn thịt lợn sữa sẽ vì nó rơi lệ a!”

Cảnh Thiều thấy vậy xoay người nhìn lại, thấy một tráng hán đang làm thịt heo, trên người chỉ khoác một cái hầu bao, nhất thời mừng rỡ, bước nhanh tới trước, “Xin hỏi tráng sĩ có phải họ Hách?”

Người này chính là mục đích của hắn, hậu nhân của tướng quân tiền triều, Cảnh Thiều đời trước năm Hoành Chính thứ hai mươi mới tương ngộ mãnh tướng Hách đại đao!

“Lớn như vậy ngươi không đọc được a!” Hàng thịt vung dao quơ quơ chỉ bảng quán thịt heo thiệt bự.

Mộ Hàm Chương theo hướng dao nhìn, mặt trên viết bốn chữ lớn “Hàng thịt Hách”! Nhìn nhìn khóe miệng run rẩy của Cảnh Thiều, không khỏi buồn cười ra tiếng.

“Cho ngươi mở một hàng thịt, ngươi liền ở chỗ này dông dài lười biếng phải không!” Đúng lúc này, một giọng nữ trung khí mười phần từ phòng trong truyền đến, không bao lâu, một phụ nhân cường tráng bưng chậu thịt đi ra, loảng xoảng ném tới trước mặt Hách đại đao.

https://thuviensach.vn

“Chỗ này thái hết đi, lão Lý còn đang chờ lấy thịt đấy!”

“Ai.” Hàng thịt mới vừa rồi còn nóng nảy vô cùng, giờ chính là thấp thấp giọng, thành thành thật thật cúi đầu băm thịt lợn.

https://thuviensach.vn

Chương 48 - Hổ Con

Mộ Hàm Chương ở tửu lâu duy nhất trong trấn đợi gần hai canh giờ Cảnh Thiều mới đến tìm y, có chút ủ rũ.

“Như thế nào, chưa thu phục được sao?” Mộ Hàm Chương đưa bát cơm qua cho hắn, lại bảo tiểu nhị hâm nóng thêm đồ ăn.

Lúc nãy Cảnh Thiều gặp được Hách đại đao liền vui vô cùng, muốn khuyên hắn theo mình, không ngờ người nọ lại nói mình phải thái thịt, chờ hắn làm xong rồi nói chuyện sau. Giữa hạ thời tiết nóng bức, Cảnh Thiều sợ Vương phi nhà mình chịu nóng, bảo hắn tới tửu lâu trước, mình thì ở đây đợi gần hai canh giờ mới có thể vào nhà nói chuyện. Cho là mình thực hiểu hắn, hậu nhân của một danh tướng lại có võ nghệ cao cường, binh pháp phi phàm, ủy khuất ở sơn thôn này bán thịt lợn là buồn bực, ai ngờ mình ngỏ ý xong, người nọ vẫn là vẻ mặt 'ngươi sao lại nhiều chuyện như vậy'.

“Ta hiện tại giết lợn mổ thịt bán buôn rất tốt, tự nhiên lao ra chiến trường liều mạng làm chi? Không đi không đi!” Hách đại đao nói xong liền đem hắn đuổi ra phố.

“Nếu nghĩ đến lâu dài, tất nhiên phải kiên nhẫn thuyết phục.” Mộ Hàm Chương rót cho hắn một chén nước, “Đại quân qua khỏi vùng núi này còn phải mất mấy ngày, chúng ta có thể ở đây nhiều thêm vài ngày, đừng nóng vội.”

Cảnh Thiều ngửa đầu ừng ực uống hết chén nước, “Nước uống thật mát!”

Mộ Hàm Chương lại rót cho hắn một chén, nói đây là nước giếng, trực tiếp từ hậu viện tửu lâu múc lên, lạnh lại mang theo chút ngọt lành, uống thật đã, “Ta đã thuê phòng trong điếm này rồi.”

“A?” Cảnh Thiều nuốt một hơi đồ ăn, ngẩng đầu nhìn hắn, “Quân Thanh, ngươi xem ta có thể khuyên được hắn không?”

https://thuviensach.vn

“Cưới vợ còn phải tam thư lục sính, thu nạp người hiền với cưới vợ vốn là cùng một đạo lý, cần phải vừa thành tâm vừa dùng thủ đoạn mới được,” Mộ Hàm Chương chậm rãi uống, “Bất quá có chút khó xử.”

“Khó xử cái gì?” Cảnh Thiều nhíu mày suy tư.

Đời trước là bởi năm Hoành Chính thứ mười chín nơi này xuất hiện một Huyện lệnh tham tài, vơ vét dân chúng lại không quản nghiêm thủ hạ. Nha dịch khi dễ tiểu nữ nhi nhà hàng xóm của Hách đại đao, hắn tức giận cầm dao mổ lợn chém chết tên nha dịch kia. Huyện lệnh muốn bắt hắn lại gặp phải dân chúng ngăn cản, Huyện lệnh kia hồ đồ dùng roi xua đuổi thôn dân, trong lúc hỗn loạn lại đánh chết hai người vô tội, cuối cùng dẫn tới dân biến.

Cảnh Thiều khi đó tấn công Hoài Nam vương bị nhục, trên đường mang binh hồi kinh lại gặp trận dân biến này, sau khi bình loạt chém chết Huyện lệnh mới có thể an lòng dân chúng. Khi đó Hách đại đao dẫn theo một đám thôn dân không biết võ tới chống đối quan binh, hắn mới động tâm thỉnh chỉ chiêu an, đem Hách đại đao thu về dưới trướng.

Chính là, hiện giờ tên Huyện lệnh kia phỏng chừng còn chưa qua khoa cử nữa.

Mộ Hàm Chương thản nhiên mà nói, “Trong khách điếm này đệm chăn đều thực cũ, chỉ sợ có bọ.”

“A?” Cảnh Thiều ngẩn người, lúc này mới hiểu ra khó xử mà Vương phi nhà mình nói là chuyện này.

Mộ Hàm Chương nhìn bộ dáng ngây ngốc của hắn, không khỏi nhếch môi, “Ăn xong chúng ta đến xưởng vải một chút, chịu đỡ một đêm vậy.”

“Sao không bảo tiểu nhị đổi giường mới luôn?” Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, loại khách điếm nơi sơn thôn heo hút này tất nhiên sẽ có bọ, vạn nhất cắn lên da thịt trắng nõn như ngọc kia của Vương phi nhà mình thì làm thế nào?

https://thuviensach.vn

“Loại địa phương này mà tỏ vẻ giàu có là rất nguy hiểm, ngươi hôm nay đưa bạc cho thợ săn kia cũng là không hợp.” Mộ Hàm Chương khuyên giải nói, đưa tay gắp cho hắn chút đồ ăn.

“Trấn này có người xuống núi bán hươu quý, thường có thương nhân đến mua, chúng ta thế này cũng không tính là có tiền nhất đâu.” Cảnh Thiều bưng bát lên, vừa ăn lại quơ quơ bát hướng Vương phi nhà mình.

Mộ Hàm Chương trừng mắt nhìn hắn, lại gắp cho hắn một miếng, “Tiểu nhị nói muốn đổi giường mới thì cần một quan tiền, nhưng đổi sàn đang chỉ mất ba mươi văn.”

“Khụ khụ khụ ...” Cảnh Thiều nghe vậy nhất thời bị sặc. Nói nửa này, Quân Thanh là ngại đắt a!

Hai người đi đổi sàn đang trở về thì chợ đã vãn. Tụ tập ở đây phần lớn là người trên núi, muốn trở về nhà trước trời tối cho nên giờ mới hoàng hôn, trên đường đã vắng teo, quán bán thịt lợn kia cũng dọn rồi. Hai người hết cách phải trở lại khách điếm ăn tối.

Phòng khách điếm này thực sự là rất bẩn. Cảnh Thiều nhìn cái giường trước mắt, cảm thấy cho dù có trải sàn đang mới tinh lên cũng không dám ngủ, liền ôm Vương phi nhà mình lên nóc nhà, đem sàn đang trải trên tầng gạch vụn, mình thì đi tìm tiểu nhị mua chăn mới.

“Trên núi ban đêm rất lạnh, không có chăn thì chắc chắn đông chết thôi.” Cảnh Thiều dùng chăn đem Vương phi nhà mình bọc lại, “Khách điếm này chính là buôn bán như vậy, cũng không có cách nào.” Cũng không có thiếu tiền, vì sao Vương phi nhà mình càng ngày càng tiết kiệm?

Mộ Hàm Chương bị bao trong chăn ấm áp, gối trên cánh tay Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, “Chờ trận này đánh xong, ta muốn làm chút việc kinh doanh.”

“Được a, hai năm nữa ta mang ngươi đi Giang Nam ở, nơi đó dễ làm ăn.” Cảnh Thiều cười đem người ôm vào ngực, “Sao đột nhiên lại coi trọng tiền tài như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nghe Tiêu Viễn nói mấy năm nay Hộ bộ gặp vấn đề nội bộ nghiêm trọng, quốc khố sợ là đã sớm trống rỗng, nếu làm tốt, ngân lượng cũng không sợ thiếu,” Mộ Hàm Chương thở dài, hôm qua Duệ vương truyền thư tới, nói việc tham ô trong quân doanh đã càng nháo càng lớn, hắn còn phát hiện đứng sau còn có Vĩnh Xương Bá cùng Tứ Hoàng tử. Nếu ngân lượng mấy năm nay đều vào tay Tứ Hoàng tử thì càng phiền toái.

“Chuyện này về sau hẵng quan tâm đi,” Cảnh Thiều sờ sờ đỉnh đầu người trong ngực, “Mau giúp ta nghĩ làm thế nào thuyết phục Hách đại đao.”

Tổ tiên Hách đại đao là Đại tướng quân uy mãnh tiền triều, dụng binh như thần, đến Thái tổ cũng rất bội phục. Sau khi tiền triều diệt vong, tổ tiên Hách gia không phục triều đình, chiếm một vùng núi xưng vương, nhưng mà đến đời Hách đại đao này thì sơn trại đã xuống dốc, giờ phải theo nghiệp giết lợn.

Mộ Hàm Chương nhắm mắt suy tư một lát, “Nghe ngươi nói thế, tổ tiên hắn là phản thần, hiện giờ muốn hắn đầu phục chỉ sợ không dễ, ngày mai ta theo ngươi xem xem rồi nghĩ cách.”

Hai người ngủ trên nóc nhà một đêm, đêm hè gió núi lạnh phơ phất, có chăn bông thật thoải mái.

Ngày kế, hai người vừa tới trước hàng thịt lợn đã bị một người ngăn cản, Cảnh Thiều hoảng sợ, lập tức bảo hộ trước người Mộ Hàm Chương.

“Công tử, ngươi hôm qua nói mang tiểu hổ tới liền cho ta gấp mười số bạc, không là lừa ta chứ?” Đúng là thợ săn hôm qua, nói xong liền đưa qua một giỏ trúc.

Cảnh Thiều xốc lên, chỉ thấy bên trong có thứ gì đen tuyền cọ qua cọ lại, “Đây là tiểu hổ?”

“Này còn giả sao?” Thợ săn chỉ chỉ thứ bên trong, “Ta trời chưa sáng đã lên núi, tiểu hổ không biết bị cái gì mà rớt vào vũng bùn.”

Cảnh Thiều nhìn con vật đen thui kia thật không muốn, nhưng Mộ Hàm Chương đã tới quầy hàng gần đó mua một tấm khăn vải bao

https://thuviensach.vn

vật nhỏ lại, thanh toán ngân lượng rồi để người nọ đi.

Dùng khăn xoa xoa, lộ ra một con hổ nhỏ bị bùn dính đầy mặt, tuy rằng rất bẩn nhưng có thể nhìn ra là một con hổ còn non nớt. Thân mình ước chừng dài một thước, mắt to tròn lại buồn bã ỉu xìu kêu một tiếng, “Oa uoo ~”

“U, là tiểu hổ a!” Vị phu nhân béo của Hách đại đao đem thịt ra nghe được tiếng hổ kêu, liền kích động mà đi qua nhìn.

Mộ Hàm Chương nhìn nàng một cái, “Đại tẩu trong nhà có nước ấm, có thể gột rửa cho tiểu hổ không?”

“Có có, vừa mới nấu nước, ngươi đi theo ta.” Phu nhân béo tựa hồ rất cao hứng, tiếp đón Mộ Hàm Chương vào nhà.

Mộ Hàm Chương vứt cho Cảnh Thiều một ánh mắt ra hiệu, mình thì ôm tiểu hổ cùng phu nhân béo vào nhà, Hách đại đao đang ở trong viện giết lợn, “Ngươi qua bên kia đi, ta đem tiểu hổ này đi tắm cho.”

Hách đại đao nhìn đến Mộ Hàm Chương, nhíu mày buông dao trong tay đi ra ngoài.

Phu nhân béo tuy rằng hung hãn, làm việc lại không chút sơ sót, nhanh nhẹn đem bồn nước ấm đến, đem tiểu hổ bỏ vào trong nước, “Đến, tắm rửa nào!”

“Oa uooo!” Tiểu hổ hoảng sợ, vừa muốn giãy dụa, lại ngửi thấy mùi máu trên tay nàng, cái mũi nhỏ hít hít tìm được chỗ dính máu, há mồm liếm liếm, lại càng liếm càng hăng say, còn mở cái miệng không răng gặm gặm cánh tay kia, cái miệng lại nhỏ xíu, gặm thế nào cũng không đưa hết nửa vòng cánh tay vào miệng, căn bản quên mất mình bị thả vào trong nước.

Mộ Hàm Chương nhìn động tác thuần thục của nàng, hỏi, “Đại tẩu thích nuôi chó mèo linh tinh đúng không?”

“Ha ha, ta từ nhỏ đã yêu thích những vật nhỏ thế này,” Phu nhân béo cười ha ha nói, trước mặt công tử ôn nhuận thiện lương, nói chuyện cũng tao nhã thế này nàng muốn đanh đá cũng không nổi,

https://thuviensach.vn

một bên tắm cho hổ một bên nói chuyện phiếm cùng Mộ Hàm Chương, còn nói nàng lúc bé theo phụ thân làm xiếc trên phố, luận võ tìm chồng.

“Chắc là Hách đại ca đánh thắng trên lôi đài, dùng tài năng cưới mỹ nhân về nhà đi?” Mộ Hàm Chương cười nhìn bác gái lấy thịt lợn đi vào trong sân mặc cả với Hách đại đao.

“Gì, hắn á?” Phu nhân béo trừng mắt liếc mắt trượng phu cách đó không xa, “Hắn gạt cha ta nói mình là Đại vương ở vùng núi này, gạt cha ta nói đi theo hắn có thể hưởng vinh hoa,” Nói xong lấy một khăn vải bọc lấy tiểu hổ xoa xoa, tiểu hổ bất mãn vùng vẫy lại kêu oa oa ô ô không ngừng.

“Ta nghe người trong thôn nói tổ tiên Hách gia xác thực là xưng vương vùng núi này.” Mộ Hàm Chương tiếp nhận bé hổ nhỏ đã tắm sạch sẽ, cúi đầu xem nó, lông tơ vàng xem lẫn vằn đen, có lẽ lúc trước thường theo mẹ ăn no, nay đã đói bụng một ngày, mở to đôi mắt hổ phách nhìn y, “Oa ô!”

https://thuviensach.vn

Chương 49 - Về Doanh Trại

“Hừ, cái gì mà đại vương,” phu nhân béo đứng dậy đem một ít thịt nát trên thớt tới cho tiểu hổ ăn, “Nhà bọn họ từ thời ông nội hắn đã làm vương không nổi rồi.”

“Hách đại ca một thân võ nghệ lại dùng giết lợn, chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng sao?” Mộ Hàm Chương ngồi xuống ghế gỗ trong sân, tiếp nhận khối thịt trong lòng bàn tay cho tiểu hổ ăn.

Phu nhân béo nhìn y một cái, hầm hừ đáp, “Tên kia cái gì cũng nghe ta, duy có chuyện này, ta bảo hắn đi thi võ, hắn cố tình không đi chỉ ở nhà giết lợn, thật không có tiền đồ!”

Mộ Hàm Chương nghe vậy nhẹ nhàng nâng môi, vị phu nhân này nhìn như thô lỗ, kì thực lại phi thường thận trọng, nàng đã sớm biết bọn y tới là khuyên Hách đại đao, cho y vào nhà là khuyên bọn y chớ kiên trì, “Đại tẩu quả nhiên là thông thấu mọi chuyện, nhưng là hiện giờ thời thế thay đổi, tổ tiên Hách gia mặc dù là tướng quân tiền triều, Thái tổ vẫn khen ngợi mà không phán thành phản tặc. Vả lại Hách đại ca sinh tại Thần triều, tất nhiên là con dân Thần triều ta có thể đem bản lĩnh của mình kiến công lập nghiệp.”

Phu nhân béo nghe vậy, cúi đầu nhìn tiểu hổ ăn lại không đáp lời.

Tiểu hổ lắc lắc lớp lông ướt đẫm, khối thịt kia ăn thơm ngọt vô cùng, nhưng vì chưa có răng nanh nên cắn cắn cũng không nhằm nhò gì.

Mộ Hàm Chương thấy nó ăn đến vui vẻ liền không quấy rầy, đem khăn mở ra cho ánh mặt trời chiếu đến thân mình nhỏ nhỏ kia, đem lông mao phơi nắng, “Đại tẩu quản việc nhà cần kiệm như vậy cả đời cũng chỉ làm hàng thịt mà dành dụm tiền. Không biết đại tẩu có tưởng tượng qua, nếu về sau có con nối dòng cũng để cho chúng làm hàng thịt sao?”

https://thuviensach.vn

Phu nhân béo nghe vậy nhịn không được bắt đầu tức giận, “Lời này mỗi ngày ta đều mắng hắn, chi bằng đi làm bộ đầu, về sau con cái còn có chỗ mà trông cậy. Sinh con trai còn làm hàng thịt được, sinh ra khuê nữ thì ai mà dám cưới!”

“Đại tẩu nói vậy cũng biết ý đồ chúng ta đến đây đi, Vương gia là tiếc người tài, hiện giờ võ tướng không xuất thân từ thế gia đi theo Vương gia là tốt nhất.” Mộ Hàm Chương đem hổ nhỏ ăn no ôm vào ngực cọ cọ lớp lông mao của nó.

“Hô...” Tiểu hổ ghé vào trong ngực Mộ Hàm Chương, lúc đầu có chút kháng cự, nhưng mà cái tay thon dài mềm mại kia một lần lại một lần vuốt ve lông nó, liền dần an tĩnh lại, chốc lát sau tiểu lo lắng một ngày một đêm liền an ổn ngủ mất.

Mộ Hàm Chương thấy thời cơ đã đến, nói nhiều ngược lại không tốt, liền ôm cục lông nhỏ trên người đứng dậy, “Việc này Vương gia cũng không thể cưỡng cầu, ngài ấy là thật tiếc tài hoa của Hách đại ca mới cố ý đến đây một chuyến. Nhưng mà việc hành quân không thể trì hoãn, chúng ta ngày mai phải đi rồi, Hách đại ca nếu thật không muốn thì đành chịu.” Nói xong, đem một khối bạc vụn đặt trên ghế, xem như tiền hỗ trợ tắm cho tiểu hổ, không đợi phu nhân béo nói thêm gì liền xoay người ra ngoài.

Đợi hai người Cảnh Thiều đi rồi, phu nhân béo liền nhéo tai Hách đại đao kéo vào nhà.

“Phu nhân, ngươi nói thực có lý, nhưng Thành vương này làm người thô bạo, hỉ nộ vô thường, làm thuộc hạ của hắn nhỡ đến lúc tranh giành hoàng vị , không khống chế được cục diện liền chỉ có con đường chết.” Hách đại đao buồn khổ ngồi trên ghế, những lời của Quân công tử kia nói hôm nay hắn cũng nghe, sinh ra là con dân Thần triều, nên đền đáp triều đình, mà tiền triều với hắn lại quá xa xôi, có lẽ kiên trì của mình trước nay vẫn không đúng. Anh hùng không đất dụng võ, bản thân hắn mấy năm nay cũng bất giác buồn khổ, nhưng Thành vương thật sự không phải là chủ tốt.

“Nói cũng không hẳn như vậy, ta thấy cách hắn đối đãi vị quân sư kia thực tốt, còn mua tiểu hổ kia cho hắn. Chủ thượng lại quan tâm cấp dưới như thế, so với đám văn nhân giả mù sa mưa kia tốt hơn

https://thuviensach.vn

nhiều!” Vương gia này vì hắn mà đến sơn thôn này đã đủ thấy thành ý, huống hồ ngày mai bọn họ đã đi rồi, phu nhân béo có chút sốt ruột.

“Oa ô ô ~” hổ nhỏ nằm trên giường hưng phấn cọ cọ người, Cảnh Thiều nắm cục lông không an phận kia lên dọa, “Quấy rối nữa ta liền ném ngươi xuống!”

Tiểu hổ tránh a tránh, quay đầu muốn cắn, lại vì cổ ngắn quá với không tới chỉ có thế bốn chân quơ loạn.

“A, là con đực nha!” Cảnh Thiều vươn ra một ngón tay, ấn ấn trong lớp lông trắng ở bụng tiểu hổ.

“Phải không?” Mộ Hàm Chương nằm cạnh Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn không rõ lắm, liền vươn tay đem hổ nhỏ tới giữa hai người.

“Ngao~” hổ nhỏ bị xách lung tung, thực mất hứng cắn góc chăn, xoay mông về phía hai người đang sờ sờ nó.

“Chúng ta đem nó đi đâu đây?” Nắm nắm sinh vật nhỏ bé kia, Mộ Hàm Chương suy nghĩ, hành quân mà quan theo một con hổ con không có tác dụng gì thì thật kì cục, nhưng lại có chút không nỡ.

Nhìn ra Vương phi nhà mình không nỡ, Cảnh Thiều vốn tính toán trêu đùa y một chút, nhếch môi, “Hôn ta một chút, ta để cho ngươi nuôi.”

“Thật không?” Mộ Hàm Chương quay đầu nhìn hắn.

Cảnh Thiều nghiêm túc gật gật đầu, nhắm mắt lại chỉ môi mình. Đợi nửa ngày cũng không thấy người bên cạnh động đậy, đang định mở mắt thì chậm rãi cảm thấy hơi thở ấm áp càng ngày càng gần, sau đó, một túm lông mềm mại chạm vào khóe miệng hắn, mở choàng mắt thì đụng phải một đôi con ngươi hổ phách thực vô tội, “Oa ô?”

Ngẩng đầu nhìn lại, Mộ Hàm Chương ôm tiểu hổ cười đến ngã lên người hắn.

Lúc Cảnh Thiều xuất phát ngày hôm sau, phu nhân béo đương ở hàng thịt heo chặt thịt, bên cạnh nhiều thêm một con ngựa.

https://thuviensach.vn

“Các ngài tới rồi!” Phu nhân béo nhìn hai người hết sức cao hứng, nàng vẫn sợ bọn họ mất kiên nhẫn trực tiếp đi luôn, xoa xoa tay lên quần, “Ta đi gọi hắn!” Nói xong xoay người vào nhà, chợt nghe bên trong một trận lao xao ồn ào, hồi lâu sau Hách đại đao khiêng Hỗn nguyên đao gia truyền mới bị phu nhân nhà mình kéo ra.

Cảnh Thiều vội bước tới trước, nắm vai Hách đại đao đang có chút không tình nguyện, “Hách đại ca chịu rời đi giúp ra, tiểu vương thật sự là tam sinh hữu hạnh!” Ngữ khí thành khẩn lại không mất đi dũng cảm của võ tướng khiến người hảo cảm.

“Vương gia khen nhầm rồi, Hách mỗ bất quá là một thân cậy mạnh, nhọc Vương gia để mắt.” Hách đại đao không được tự nhiên, thầm nghĩ Thành vương này tuổi trẻ mà nói chuyện, làm việc lại thập phần trầm ổn giỏi giang, nhớ ngày ấy một mình tranh cãi với hắn nơi hàng thịt, thật không nói được hắn là một minh chủ. Thôi thì đi theo hắn một thời gian rồi tính sau.

“Chờ ta giao hết số thịt còn trong cửa hàng sẽ đi quân doanh tìm ngươi,” phu nhân béo hướng ba người trên ngựa phất phất dao mổ lợn trong tay, “Lão nương đây hai con dao cũng có thể đánh a!”

Quay về phải nhanh một chút để bắt kịp đội ngũ đi đường vòng, Hách đại đao liền mang theo bọn họ đi xuyên qua sơn đạo đón đầu đoàn quân.

Cảnh Thiều thu thập được mãnh tướng Hách đại đao tâm tình cực kì tốt, trong số ba phiên vương, Hoài Nam vương là khó đối phó nhất, người này mưu lược tâm kế không thua hắn, thậm chí thủ đoạn còn hơn hắn một bậc. Mặc dù Hoài Nam so với triều đình quân số không bằng lại liên tiếp đánh lui quân Thành vương hắn. Năm đó nếu không phải có Hách đại đao tương trợ, đất phong Hoài Nam sợ là phải đánh không dưới tám, mười năm. Hiện giờ đã có trong tay mãnh tướng, nói vậy thời gian đánh tây nam và đông nam có thể rút ngắn rất nhiều.

Hách đại đao quái dị mà nhìn thoáng qua người ngồi phía trước Vương gia, cưỡi cùng một con ngựa, Mộ Hàm Chương a, “Quân sư vì sao không tự mình cưỡi ngựa?”

https://thuviensach.vn

“Hắn cưỡi ngựa không tốt, ngày thường hành quân đều là ngồi xe ngựa.” Cảnh Thiều giải thích.

Mộ Hàm Chương dùng khuỷu tay huých hắn một chút, y cưỡi ngựa rất giỏi nhưng Cảnh Thiều nhất quyết không cho, cứ cảm thấy y sẽ ngã xuống.

Hách đại đao không đồng tình mà nhìn bọn họ một cái, Vương gia đã có chính thê mà lại cùng quân sư ái muội như vậy thật không tốt, vì vậy nhắm mắt làm ngơ mà đi trước mở đường.

“Tiểu hổ còn chưa có đặt tên, gọi là gì thì được nhỉ?” Thấy Hách đại đao đi ở phía trước, Mộ Hàm Chương liền thả lỏng thân thể tựa vào ngực người phía sau, sờ sờ nắm lông tiểu hổ bị hắn ôm trong ngực mà vẫn ngọ nguậy không yên.

“Gọi Tiểu Hoàng đi.” Cảnh Thiều giơ ra một bàn tay vò vò đầu cục lông kia.

“Oa ngô ô!” Hổ nhỏ lắc lắc đầu, bất mãn mà ôm lấy cánh tay Cảnh Thiều dùng sức gặm, lại vì không có răng nanh, tiểu tử kia gấp đến độ kêu nha nha.

“Tên này sao giống tên mèo quá.” Mộ Hàm Chương nhíu mày.

“Vật nuôi của Vương phủ đều là 'Tiểu' cả!” Cảnh Thiều chỉ chỉ vào Tiểu Hắc.

“Tiểu…” Mộ Hàm Chương nhịn xuống 'Muỗng Nhỏ' vừa đến bên miệng, “Tiểu Hoàng, cũng tốt.”

Có đường tắt, chưa tới một ngày ba người đã qua khỏi vùng núi, nghỉ ngơi tại đường lớn bên cạnh trấn nhỏ xong lại thẳng đường đuổi theo đoàn quân.

Trở lại quân doanh, Mộ Hàm Chương có chút lo lắng Triệu Mạnh bọn họ sẽ bài xích Hách đại đao, ai ngờ Triệu Mạnh nhìn thấy Hỗn nguyên đao liền lôi kéo muốn so tài một phen. Cảnh Thiều nhìn y ý bảo yên tâm, cái gọi và vật họp theo loài, nhóm hán tử cao lớn thô kệch này kì thực rất dễ ở chung, chỉ cần tỷ thí một trận hay một vò rượu mạnh là rất nhanh liền xưng huynh gọi đệ.

https://thuviensach.vn

Hai người ngay tại khoảng đất trống trước doanh trướng khoa tay múa chân kéo theo rất nhiều người xem.

Hữu Hộ quân một bên xem náo nhiệt nhìn tới cục lông vàng trong ngực quân sư, kích động chạy qua, “Quân sư, đây là cái gì?”

“Oa ngô?” Hổ nhỏ ngủ đến vù vù lại bị đánh thức, mở đôi mắt to mông lung nhìn hắn, lỗ tai tròn tròn do ngủ lệch qua một bên, trông có vài phần buồn cười.

“Nha! Là hổ con a!” Hữu Hộ quân kinh ngạc mà kêu lên, một tay ôm lấy tiểu hổ giơ trước mặt nhìn cho kỹ.

“Ngao~” tiểu hổ sợ người lạ, giãy dụa không thôi, nhưng còn nhỏ nên không có khí lực tránh không ra, liền đưa móng vuốt nho nhỏ, cào một phát lên cái mặt anh tuấn của Hữu Hộ quân.

“Ai da!” Hữu Hộ quân bất ngờ không kịp phòng bị, ngao ngao kêu đau, theo bản năng buông tay, tiểu hổ liền rớt xuống.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộ Hàm Chương đang muốn đỡ lấy thì một thân ảnh cực nhanh xẹt qua, cục lông vàng đã nằm yên trong ngực Cát Y.

https://thuviensach.vn

Chương 50 - Hổ Nha Hạc Chủy

“Hảo thân thủ!” Hữu Hộ quân bị cào chảy máu cố không nhăn mặt, nhìn Cát Y không khỏi tán thưởng, khó trách quân sư ra chiến trường còn mang theo nha hoàn, nguyên lai là một cao thủ a!

Mộ Hàm Chương thoáng kinh ngạc, Cát Y đi theo Quỷ Cửu Đao học ám khí mới có mấy tháng, thế nào lại có được thân pháp như vậy?

“Đây là bộ pháp gia truyền nhà ta, tên là “Xích cước đả lãng”, chút kĩ thuật mà thôi, để Hữu Hộ quân chê cười rồi.” Cát Y trấn an hổ nhỏ trong ngực, cười cười.

“Ai nha, thật là kĩ xảo tốt, ngươi dạy ta đi!” Hữu Hộ quân cười hì hì bước qua, sờ đầu tiểu hổ trong ngực nàng, “Vật nhỏ này tính tình thật mạnh mẽ nha!”

“Cát Y nói là gia truyền, Hữu Hộ quân nếu muốn học trước tiên phải trở thành người Cát gia mới được.” Thấy vẻ mặt khó xử của Cát Y, Mộ Hàm Chương ôm hổ nhỏ trở về, trêu chọc nói.

“Được a! Ta đây rất nguyện ý...Ai da!” Hữu Hộ quân cười hắc hắc, còn muốn nói điều gì bỗng bị cốc đầu một cái, căm giận xoay người đối diện Tả Hộ quân đang diện vô biểu tình, “Ngươi sao lại đánh ta?”

“Mặt ngươi chảy máu.” Tả Hộ quân trả lời.

“Thật á?” Hữu Hộ quân sờ soạng mặt mình một phen, quả nhiên vết cào đã chảy máu lại còn đau, “Không có việc gì, để một chút là hết ấy mà.”

“Bôi thuốc.” Tả Hộ quân lôi hắn về bôi thuốc.

“Này có tính là gì, sẹo trên mặt là khí khái nam tử a, không kể Hoàng Thượng có thể vì vết thương này mà hạ bút thưởng công cho ta nha!” Hữu Hộ quân giãy dụa không thôi, vết thương tí tẹo cũng cần bôi thuốc khẳng định sẽ bị tên Triệu Mạnh kia cười cho.

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi bẩm báo công trạng này thế nào với Hoàng Thượng, nói Tây Nam vương cào à?” Tả Hộ quân không kiên nhẫn mà túm áo cái kẻ đang nháo ầm ĩ không ngớt kia kéo vào trướng.

Cuối cùng cũng an tĩnh lại, Mộ Hàm Chương cười xoa xoa đầu tiểu hổ, nghĩ nghĩ phải cắt móng vuốt vật nhỏ này đi mới được.

Không để ý tới tranh cãi bên ngoài, Mộ Hàm Chương mệt một đường trở lại quân sư trướng liền nằm úp sấp trên giường rộng, ngủ một đêm trên nóc nhà làm y thật tưởng niệm cái giường sạch sẽ mềm mại này. Tiểu hổ ở trên giường lục lọi một vòng, bắt đầu nhào tới đống chăn gối đùa tới bất diệc nhạc hồ.

Lúc Cát Y đem thức ăn vào, Mộ Hàm Chương đã thiu thiu ngủ, tiểu hổ ngậm lấy tóc y gặm không ngừng, nàng cười khẽ đặt chén đĩa lên bàn, “Công tử ăn một ít hẵng ngủ tiếp ạ.”

Mùi đồ ăn làm Mộ Hàm Chương mấy ngày qua phải ăn lương khô nhất thời đói bụng, kéo tiểu hổ xuống khỏi người, lại lấy khăn lau lau nước miếng dính trên mặt, ngồi xuống nhìn đồ ăn trước mặt cả sắc lẫn vị đều thực thích, không khỏi có chút kinh ngạc, “Đây là ngươi làm?” Thức ăn trong quân mặt dù cũng được cải thiện nhưng tuyệt đối sẽ không đạt tới trình độ này.

“Công tử mệt, đương nhiên phải tẩm bổ hơn.” Cát Y cười cười, Vương gia vừa rồi có bảo nàng tự mình nấu vài món cho Vương phi.

“Ngươi có tâm nhưng loại việc này vẫn là ít làm thì tốt hơn, ta là quân sư cũng phải cùng ăn như tướng sĩ.” Mặc dù nói như vậy, Mộ Hàm Chương vẫn là cầm đũa lên, “Ngươi đi lấy chút thịt mềm đến cho tiểu hổ ăn đi.” Cái tên Tiểu Hoàng này vẫn là gọi không hợp, cảm thấy gọi một con hổ là Tiểu Hoàng có chút ngốc.

Cát Y nhìn nhìn tiểu hổ cắn gối đầu trên giường, trả lời Mộ Hàm Chương, “Nô tỳ lát nữa lại đi lấy, tiểu hổ này nếu công tử muốn nuôi lâu lài thì đích thân chăm sóc mới tốt.” Loại mãnh thú non nớt này, nuôi nấng nó từ nhỏ nó sẽ coi người cho nó ăn như mẹ, lớn lên cũng sẽ không thương tổn chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nghe vậy hơi hơi vuốt cằm, “Cát Y làm sao biết được điều này?”

“Nhà nô tỳ trước đây làm sinh ý trên biển, phụ thân từng nuôi một con sư tử con ...” Cát Y nói xong, ý cười trên mặt dần thu liễm, hùng sư kia chỉ vì bảo vệ nàng đã bị cung thủ của Đông Nam vương bắn chết, mình chính là được che chở dưới thân nó mới tránh được một kiếp.

Từ vạt áo nàng lấy một tiểu hà bao cho Mộ Hàm Chương xem, bên trong chứa một nhúm lông sư tử màu vàng kim cứng rắn sáng ngời, có thể tưởng tượng chúng từng mọc trên người một con sư tử uy vũ. Mộ Hàm Chương thắt chặt túi trả lại cho Cát Y, khẽ thở dài, “Cát Y, hiện giờ chiến sự đã nổ ra, môi hở răng lạnh, Đông Nam vương không lý nào ngồi yên trước trận triệt phiên Tây Nam này, tấn công đông nam chỉ là chuyện sớm muộn...”

“Công tử không cần khuyên nhủ, ý Cát Y đã quyết,” siết hà bao thật chặt trong tay, Cát Y nét cười đã đẫm lệ, “Nô tỳ sống chính là để báo thù, chỉ diệt đại quân đông nam căn bản khó có thể xóa đi mối hận trong lòng!”

Mộ Hàm Chương nhìn nàng, nhịn không được thở dài.

Dựng trại được nửa tháng, nhóm đầu tiên đã hội hợp cùng đại quân Thành vương, tiến thẳng tới biên giới nước Thục, mưa bắt đầu nhiều hơn, Cảnh Thiều hạ lệnh xây dựng căn cứ tạm thời. Trên đường gặp mưa lại thiếu dược liệu, trong quân rất dễ sinh bệnh, hành quân trong mưa lại chậm, thực sự là mất nhiều hơn được, mọi người cùng đợi mưa tạnh lại xuất phát.

“Quân Thanh ngươi khoan đi ra, chờ doanh trướng dựng xong ta gọi ngươi.” Cảnh Thiều xốc màn xe ngựa nói với người trong xe.

“Ngươi cũng lên đây đi.” Mộ Hàm Chương buông tiểu hổ trong tay, vội lấy khăn lau đi nước mưa trên mặt Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều cười, dùng ngón tay ướt mưa chọt chọt tiểu hổ, “Ta không sao, ta đi xem mọi người.” Nói xong nhảy xuống xe ngựa chỉ huy hạ trại, nhánh quân mới sát nhập sẽ không nghe theo lệnh bọn Triệu Mạnh, hắn chỉ có thể ra mặt.

https://thuviensach.vn

“Công tử, Cát Y muốn đi trước.” Cát Y ngồi bên ngoài xe nhìn sắc trời nói với Mộ Hàm Chương.

“Bây giờ?” Mộ Hàm Chương có chút trố mắt, trời mưa lớn thế này, cả nhóm tráng hán trong quân doanh còn phải dừng lại vài ngày, một nữ tử lúc này lại muốn đi thì thực không ổn tí nào.

Cát Y cười cười, “Loại mưa này bốn năm ngày chưa chắc đã dứt, hôm qua Vương gia nhận được mật tín, Tây Nam vương đang tuyển chọn mỹ nhân muốn tặng cho Đông Nam vương, đi chậm sợ sẽ không cản nổi.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn nữ tử vân đạm phong khinh mà nói ra những lời này không hiểu sao cảm thấy đau lòng, “Ngươi cầm theo cái này, một khi báo thù xong cũng không thể làm chuyện khinh suất, ở đông nam chờ chúng ta.”

Cát Y nhận số ngân phiếu Mộ Hàm Chương đưa, trầm mặc thật lâu, quỳ gối dập đầu ba cái, “Nếu lần này may mắn sống sót, Cát Y nhất định dùng quãng đời còn lại hảo hảo báo đáp ân đức của Vương gia cùng Vương phi!”

Cảnh Thiều chỉ huy mọi người dựng doanh trướng xong cả người đã muốn ướp sũng, nhìn Cát Y đội áo tơi dắt một con ngựa đến trước mặt hắn.

“Ngươi đi đi, tại quan ngoại sẽ có người tiếp ứng.” Cảnh Thiều đưa một tín vật giao cho nàng, “Nói từ biệt với Vương phi rồi sao?”

“Mới vừa xong ạ.” Cát Y đáp, tiếng mưa rơi ào ào che dấu giọng nói nghẹn ngào, nàng quỳ trong mưa, quy củ mà dập đầu ba cái với Cảnh Thiều, xong lên ngựa giơ roi mà đi. Vó ngựa đạp xuống khiến bùn nước văng khắp nơi, thân ảnh yểu điệu bị áo tơi che khuất nhanh chóng biến mất trong màn mưa.

Nhân tài tay trắng là đáng sợ nhất, cho nên cổ nhân dạy mọi việc đều lưu hậu quả, thiên đạo luân thường, báo ứng khó tránh, đuổi tận giết tuyệt, sớm muộn sẽ có ngày gặp quả báo. Giống như bản thân mình khi trọng sinh, có lẽ vận mệnh đều là ý trời cả, Cảnh Thiều nhìn một lát rồi hướng xe ngựa đi tới.

https://thuviensach.vn

Bởi mưa to, Cảnh Thiều trong quân sư trướng lười nhác mấy ngày, chính là càng ngày càng nhìn không vừa mắt Tiểu Hoàng này.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều đem Vương phi nhà mình đẩy ngã trên giường, “Hiện giờ vô sự, chúng ta làm chút chuyện thú vị đi...” Nói xong bắt đầu cởi vạt áo người dưới thân.

“Không được, đang ban ngày, ô ô ...” Mộ Hàm Chương giãy dụa đẩy người trên người ra.

“Oa ngô ~” Hổ nhỏ nhìn Cảnh Thiều kéo áo chủ nhân, cũng tiến tới gặm gặm vạt áo tuyết trắng kia.

“Cút ngay! Là của ta!” Cảnh Thiều lập tức không vui nắm tiểu hổ ném qua một bên, bất quá hổ nhỏ rất có tinh thần, bị ném còn tưởng là đùa với nó lại chạy trở về, ôm cánh tay Cảnh Thiều mà gặm, cái bụng ngửa lên trời, hai chân sau còn huơ huơ trên không trung.

“Ha ha ha...” Mộ Hàm Chương nhìn một màn này nhịn không được cười ra tiếng, Cảnh Thiệt mặt xanh mét nhìn Vương phi nhà mình lúc này đang cười to lên, có muốn tức giận cũng không được...

Rốt cuộc chờ cho mưa thu tan đi, đại quân lần nữa lên đường, rất nhanh hội hợp với Thục quân, đến được biên cảnh tây nam là đã chín tháng, Kiềm quân đã chờ sẵn ở đó, mười vạn đại quân nhập thành một.

Vốn nên hạ trại cách Thắng cảnh quan năm mươi dặm nhưng Cảnh Thiều lại chọn hạ trại về phía tây cách trăm dặm.

“Vương gia, muốn vào tây nam phải qua Thắng cảnh quan.” Triệu Mạnh chỉ bản đồ nói, không đồng ý lắm việc Cảnh Thiều muốn hạ trại cách trăm dặm, chỉ có đến gần khí giới công thành mới có thể triển khai.

Nam bắc trên vùng Hắc Lão hơn hai trăm dặm, chỉ có Thắng cảnh quan là vùng núi thế trũng, nếu muốn đưa quân đi tây nam, đây là đường duy nhất.

“Thắng cảnh quan ngoại tất nhiên có trọng binh, chúng ta nếu tấn công nơi này ắt sẽ gặp nhiều thương vong.” Cảnh Thiều ngồi trên

https://thuviensach.vn

đài cao trầm giọng nói, bất luận ai cũng nghĩ tiến vào từ Thắng cảnh quan là thích hợp nhất để tấn công tây nam, đời trước hắn cũng nghĩ vậy, nhưng không ngờ Thắng cảnh khó phá, quân binh mai phục khắp nơi trên sơn đạo chật hẹp, hơn nữa còn liên quan lới Loan Trung. Bởi vậy nhập cảnh, ngay cả có thể đánh cũng hao tổn rất nhiều, vả lại Tây Nam vương chiếm hết ưu thế, thậm chí có thể kéo dài đến khi Đông Nam vương gấp rút tiếp viện.

“Vậy phải làm sao, trong phạm vi vài trăm dặm này không có gì ngoài Thắng cảnh quan, chỉ có Hổ Nha quan, đừng nói là chúng ta phải vào từ đó chứ?” Hách đại đao nhịn không được lên tiếng, hắn từ nhỏ đọc binh pháp, đối với quan ải thập phần rõ ràng. Hổ Nha ở Kinh Châu này với Hổ Nha quan kia là bất đồng, lần này là hổ nha hạc chủy, địa thế kì bí, quái thạch lởm chởm tạo thành thế mỏ hạc, đá lớn nhỏ cao thấp so le như răng nanh, chỉ có một sơn đạo đi qua, chính là thế cực kì hung hiểm!

“Oa ô ~” mấy ngày nay chỉ có Cảnh Thiều gọi tên tiểu hổ, những người khác đều kêu nó tiểu lão hổ a, cho nên Tiểu Hoàng nghe có người nói tới răng nanh này nọ còn tưởng là gọi mình liền phụ họa một tiếng.

https://thuviensach.vn

Chương 51 - Cẩm Nang Diệu Kế

“Núi Hắc Lão kéo dài hơn hai trăm dặm, qua Thắng cảnh quan là hàng chục sơn đạo chật hẹp, nếu gặp lượng lớn quân mai phục trong đó thì chẳng khác gì ba ba trong hũ, nhỡ không kịp tiếp viện thì thập phần không ổn.” Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều kiên định, nói giúp hắn một câu.

“Quân sư nói có lý, nhưng Hổ Nha quan so với Thắng cảnh quan còn hung hiểm hơn, Tây Nam vương chỉ cần lập trận ở đó, chưa tới năm trăm người là có thể chế trụ hơn một ngàn đại quân ta.” Triệu Mạnh chau mày chỉ vào chỗ hổ nha hạc chủy kia.

Cảnh Thiều biết cách phá Hổ Nha quan, nhưng phương pháp này quá khéo léo, quá cụ thể, mà hắn đời này chưa tới tây nam lần nào, lời như thế nói ra rất khó khiến người khác tin phục, không khỏi nhăn mày, “Việc này ngày mai lại tính tiếp!”

Mọi người tản đi, Cảnh Thiều ngồi trên đài cao vẫn mặt nhăn mày nhíu với cái bản đồ tây nam. Một lần này sống lại, biết rất rõ hướng đi của sự việc lại không thể nói ra, khó mà không đem lòng buồn bực. Hắn khẽ thở dài, ngày mai bảo bọn họ đem binh tiến đến Thắng cảnh quan, còn mình dẫn một đội kị binh đi Hổ Nha quan kia đi.

“Ngươi có chuyện không thể nói đúng không?” Mộ Hàm Chương nhìn bộ dáng hắn, ngồi xuống bên cạnh.

Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn Vương phi nhà mình trong mắt đều là lo lắng, vươn tay kéo y vào trong ngực, “Quân Thanh, ngươi làm sao mà biết?”

“Quân sư đều có thấu tâm thuật, ngươi không biết sao?” Mộ Hàm Chương cười trêu chọc, chậm rãi rũ mắt xuống, bởi vì thích hắn mới có thể thời thời khắc khắc chú ý tâm tình hắn, nhìn ra Cảnh Thiều dường như biết rất nhiều chuyện, rồi lại không biết những tin tức đó

https://thuviensach.vn

đến từ đâu. Hắn không đề cập đến mình liền không hỏi, chờ đến một này nào đó hắn tự nhiên sẽ nói thôi.

“Quân Thanh, có một số việc chính ta cũng không rõ ràng, ta thật sự không muốn lừa dối ngươi.” Cảnh Thiều thở dài, tựa cằm lên vai người trong lòng.

“Ừ,” Mộ Hàm Chương khẽ lên tiếng, chậm rãi ngồi thẳng lưng nhìn hắn mà nói, “Giờ ngươi cứ nói thử xem ta có thể giúp đỡ được hay không.”

Cảnh Thiều chỉ bản đồ trên bàn, đem hiểu biết về quân mai phục vùng tây nam cùng cách phá Hổ Nha quan nhất nhất tường tận nói ra. Mộ Hàm Chương càng nghe càng nhíu mày, Cảnh Thiều bố trí kết cấu tinh tế như thế lại có thêm thám tử tây nam thật lợi hại, nhưng cũng vì quá mức cụ thể mà khó khiến người khác tin tưởng.

“Mấy chi tiết nhỏ này bọn họ tất sẽ không tin, vả lại chiến trường thay đổi trong chớp mắt, ta cũng không hoàn toàn nắm chắc được.” Cảnh Thiều thở dài, đã biết hết thảy rồi lại cảm thấy thế trận xoay vần, mọi việc không nhất định sẽ cứ xảy ra như vậy, bỗng có chút do dự.

“Ngươi cảm thấy ai thích hợp phá Hổ Nha quan nhất?” Mộ Hàm Chương không tiếp lời hắn mà trực tiếp hỏi vấn đề này.

“Hách đại đao!” Cảnh Thiều không chút do dự nói, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn vội vã tìm người này, năm đó là hắn tự mình phá Hổ Nha quan bởi giao chiến tại Thắng cảnh quan hơn một tháng mà không qua ải, thật vất vả công phá lại đột nhiên bị phục kích, hắn bất đắt dĩ bí quá hóa liều dẫn người đi phá Hổ Nha quan. Thế hổ nha hạc chủy nhìn như hiểm trở, kì thực quân đóng không nhiều lắm nhưng lại cần có người võ công cao cường, vừa có kỹ xảo lại biết tùy cơ ứng biến.

Mộ Hàm Chương hơi vuốt cằm, “Việc này giao cho ta đi, tới tối nay là ta có thể khuyên nhủ được hắn.”

Cảnh Thiều nghe được hai chữ 'tối nay' liền ngồi cứng ngắc, “Ngươi muốn khuyên hắn thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Ta có biện pháp của ta.” Mộ Hàm Chương cười thần bí, nhưng không ngờ Cảnh Thiều lại đưa tay xoay người, nhất thời thân thể không vững mà ngã nhào vào lòng hắn.

“Không được đi!” Cảnh Thiều giận dữ nha, Vương phi nhà mình hơn nửa đêm còn đi khuyên nhủ Hách đại đao, nghĩ như thế nào cũng thấy nguy hiểm, Vương phi nhà mình đẹp như vậy vạn nhất Hách đại đao mượn cớ yêu cầu không an phận, Quân Thanh không muốn mình khó xử, nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau đó ... Càng nghĩ càng đáng sợ, tóm lại không thể để y đi.

Mộ Hàm Chương sửng sốt nửa ngày không hiểu gì, đến khi nghe hắn nói cái gì mà 'mặt người dạ thú', 'võ công cao cường' mới kịp phản ứng vì cái gì mà Cảnh Thiều tức giận, không khỏi vừa bực mình lại vừa buồn cười, “Ngươi lại nghĩ đi đâu vậy?”

Thật sự không rõ Cảnh Thiều như thế nào từ một câu lại có thể suy đoán loạn lên như vậy, chẳng lẽ gần đây phải suy nghĩ quá nhiều chiến thuật, sự tình đều phải suy xét rất nhiều bước nên mới tự mình đâm đầu vào tường như vậy?

Hai người tranh chấp nửa ngày, cuối cùng Mộ Hàm Chương không lay chuyển được hắn, phải đồng ý cho Cảnh Thiều nấp bên ngoài lều trại nghe lén.

Cảnh Thiều đứng bên ngoài lều của Hách đại đao, ngưng thần nín thở nghe động tĩnh bên trong.

“Quân sư trễ rồi còn đến là có chuyện gì sao?” Hách đại đao kia rất khách khí hỏi.

“Tất nhiên là có việc không thể không đến lĩnh giáo tướng quân.” Mộ Hàm Chương cũng trả lời khách khách khí khí, giọng nói ôn nhuận thập phần dễ nghe.

“Ha, mạt tướng hiện giờ mới chỉ được Vương gia phong tì tướng, đảm đương không nổi hai chữ tướng quân này đâu.” Hách đại đao ngồi xuống, cẩn thận lau Hỗn nguyên đao của mình.

“Lấy tài nghệ của Hách đại ca, phong tướng là chuyện sớm hay muộn thôi,” Mộ Hàm Chương khẽ cười nói, “Chính là Hách đại ca

https://thuviensach.vn

vừa vào quân doanh, tuy nói đa số tướng sĩ đều biết bản lĩnh của tướng quân, nhưng chưa có công lao thì khó có thể phục."

Ngày ấy Hách đại đao mới tới liền cùng Triệu Mạnh luận võ, tuy rằng kinh nghiệm đối địch hay giết địch không lâu bằng Triệu tướng quân, nhưng bởi võ nghệ cao siêu cùng thế công kích mạnh, dựa vào Hỗn nguyên đao pháp một chiêu chế trụ thiết tiên của Triệu Mạnh, Cảnh Thiều mới có thể ngoại lệ phong tì tướng.

"Cái này Hách mỗ biết, quân sư có chuyện gì đừng ngại nói thẳng." Hách đại đao ấn tượng với quân sư này không tệ, trí mưu tâm kế đều thượng thừa, lúc ở sơn thôn liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn tòng quân là do sư tử Hà Đông ở nhà kia, mà còn xạo sự một hồi liền thuyết phục được nàng.

Cảnh Thiều đứng ngoài trướng chừng một canh giờ, hai người nói chuyện không lớn, lời nói nghe có chút không rõ liền sốt ruột.

"Vương gia, sao ngài lại ở chỗ này?" Hữu Hộ quân thấy Cảnh Thiều liền hưng phấn tiến lên vỗ hắn một cái, "Vương gia cũng tới luận bàn đao pháp với Hách đại đao sao?"

Luận bàn cái rắm! Cảnh Thiều chỉ thấy cái trán nổi đầy gân xanh, nắm tay siết đến kêu răng rắc, đúng lúc này, Mộ Hàm Chương vén rèm bước ra, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Cảnh Thiều, cố áp chế khóe miệng muốn cong cong, nói với Hữu Hộ quân, "Sắc trời không còn sớm, tướng quân ngày mai còn phải mang binh, Hữu Hộ quân cũng sớm đi ngủ đi."

Không thể nói chuyện đao pháp khiến Hữu Hộ quân có chút thất vọng, lập tức nghĩ đến Tả Hộ quân dùng kiếm, cùng đao cũng không có khác mấy, vì thế lại kích động hướng trướng của Tả Hộ quân mà chạy đi, dù sao hai người họ trấn tại đại doanh không tham chiến, thiếu ngủ một chút cũng không việc gì đi.

"Ngươi làm sao mà nói cho hắn biết đấu pháp hổ nha hạc chủy?" Ôm quân sư nhà mình nằm trên giường, mới vừa rồi lại bị Hữu Hộ quân quấy rầy không có nghe được, mà Quân Thanh rất nhanh liền đi ra, Cảnh Thiều với điểm này rất tò mò.

"Sơn nhân tất có diệu kế." Mộ Hàm Chương bí hiểm nói.

https://thuviensach.vn

Ngày tiếp theo, chúng tướng lần thứ hai tụ tập tại trung trướng, Mộ Hàm Chương đổi một thân trường bào lam sắc, đầu đội quan cân màu tối, tay cầm quạt lông, một bộ thế ngoại cao nhân xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ý bổn soái đã quyết, phái ba nghìn binh sĩ đến phá thế hổ nha hạc chủy, ai nguyện ý lãnh binh?” Cảnh Thiều trầm giọng nhìn mọi người dưới đài chậm rãi quét mắt một vòng.

“Ba nghìn lính không nhiều nhưng mạt tướng nguyện đi!” Hách đại đao không chút do dự bước ra khỏi hàng, đêm qua hắn đã xem qua túi gấm mà quân sư giao cho, trong đó toàn cảnh tình hình giống như đã được thăm dò qua, có tin tức hữu dụng như vậy mà còn phá ải không qua thì hắn không phải họ Hách~

“Tốt ~” Cảnh Thiều vui mừng mỉm cười, hạ lệnh, “Hách đại đao lĩnh ba nghìn kị binh tới Hổ Nha quan, lệnh lập tức khởi hành!”

“Mạt tướng lĩnh mệnh!” Hách đại đao lĩnh quân lệnh mà đi.

Mọi người đối với việc này cũng không dị nghị gì, liền bắt đầu thảo luận chiến thuật ở Thắng cảnh quan.

“Đêm qua xem tinh tượng, sơn nhân ngược lại thấu được một chút phương hướng.” Mộ Hàm Chương đột nhiên mở miệng nói.

“Quân sư thỉnh giảng.” Triệu Mạnh lập tức phụ họa, từ sau sự kiện lần trước, hắn đối với quân sư này trở nên thập phần tín nhiệm, bất cứ chuyện gì cũng nguyện ý nghe ý kiến của y.

“Thắng cảnh quan tất nhiên có chủ, nhưng mà Triệu tướng quân lãnh binh tiến đến có thể khắc chế được quân địch,” Mộ Hàm Chương nhìn vẻ mặt vui sướng của Triệu Mạnh nói, “Chính là phá ải xong sợ là sẽ gặp chuyện xấu.”

“Xin chỉ giáo?” Bên cạnh nhiều tiểu tướng nhịn không được hỏi, nghe đồn trung quân sư đều là trung tướng rất cẩn trọng, xem tinh tượng đều rõ tiền căn hậu quả, hôm nay may mắn nhìn thấy thật có chút kích động.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương liền đem lợi hại một lần nói ra, lại không đề cập phương hướng mai phục của quân tây nam, chính là chỉ ra vài điểm yếu, mọi người nghe được kinh hãi không thôi.

“Quân sư, mấy thứ này ngươi khẳng định là vậy?” Triệu mạnh có chút do dự, người xem tinh tượng hắn chưa từng gặp qua cho nên không biết có chuẩn xác hay không. Nếu đúng như quân sư đã nói, chiến thuật trước đây nhất định phải sửa đổi.

“Tinh tượng mà quân sư xem tuyệt sẽ không sai, Triệu Mạnh nghe lệnh, ngươi lĩnh năm vạn binh mã tấn công Thắng cảnh quan.” Cảnh Thiều hợp lúc nói xem vào.

Triệu Mạnh lĩnh mệnh, Mộ Hàm Chương đưa hắn ba cái túi gấm, nói, “Đến Thắng cảnh quan mở túi thứ nhất, phá quan xong mở túi thứ hai, tới sơn cốc cách đó hai mươi dặm thì mở túi cuối cùng, không được mở ra xem trước, nhớ lấy.”

Cảnh Thiều ngồi sau án thư nhìn Vương phi nhà mình dáng vẻ thần cơ diệu toán, mấy con lừa này còn tin răm rắp không hề nghi ngờ, âm thầm nhéo nhéo đùi mình phòng chính mình lại bật cười.

Để Triệu Mạnh cùng các tiểu tướng khác rời đi, Cảnh Thiều gọi thống lĩnh Thục quân tới, “Ngươi mang ba vạn Thục quân đợi lệnh, một khi nhận được tin tức, lập tức dùng phương ách trận từ Hổ Nha quan nhập tây nam, cùng Hách đại đao hội hợp, cách thức thế nào bổn vương đã báo cho Hách đại đao, hết thảy nghe lệnh hắn.”

“Mạt tướng lĩnh mệnh.” Thống lĩnh Thục quân nhận mệnh rời đi.

Đợi mọi người đi hét, Cảnh Thiều trầm mặc một lát giương mắt nhìn Vương phi nhà mình đang phe phẩy quạt lông, “Quân Thanh, ngươi hôm nay thật sự là ... ha ha ha ha ...” Một câu còn chưa nói xong Cảnh Thiều liền nhịn không được cười đến nằm úp sấp trên bàn.

Mộ Hàm Chương liếc mắt nhìn hắn, không để bụng nói, “Từ xưa đến nay, quân sư đều có cẩm nang diệu kế, sơn nhân bất quá là học theo cổ nhân.” Việc hôm nay nếu là người khác tất nhiên sẽ có người e dè, nhưng Mộ Hàm Chương khí định thần nhàn, bí hiểm lại làm cho đám người kia tin tưởng.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhìn hắn, dần thu lại ý cười, “Quân Thanh, việc hôm nay ta cũng không nắm chắc mười phần, nếu tính sai uy tín trong quân của ngươi sẽ bị ảnh hưởng. Đến lúc đó ngươi định thế nào?” Chuyện này nếu là hắn làm, sai sẽ chỉ xem như nhất thời sai lầm, dù sao làm Nguyên soái sẽ tính toán không lộ chút sơ hở. Nhưng nếu là mưu sĩ như Quân Thanh, liền phải dùng tài năng mà duy trì uy tín.

Mộ Hàm Chương nhìn ra lo lắng trong mắt hắn, không khỏi cười cười, “Không tính chức quan này, nếu ta mất uy tín trong quân, có phải hay không Vương gia sẽ vì chuyện này mà bỏ ta?”

https://thuviensach.vn

Chương 52 - Thắng Cảnh Quan

Cảnh Thiều nghe xong những lời này, vẻ mặt lo lắng lúc đầu dần biến thành cười ngây ngô, một tay ôm người vào trong ngực, “Kia cũng không hẳn, lúc trước chẳng biết là ai theo ta đòi hưu thư nữa?” Giờ lại luyến tiếc? Bất quá câu cuối cùng không dám nói ra.

“Ngươi hưu ta thì vừa vặn, ta hảo hảo cưới ngươi về làm con dâu Hầu phủ a.” Mộ Hàm Chương cầm quạt lông chim vỗ vỗ đầu Cảnh Thiều.

“Ân, vậy cũng không tồi.” Cảnh Thiều xoay người qua liền muốn ôm y.

“Nghĩ cho kĩ thì ta mới không cưới ngươi đâu.” Mộ Hàm Chương né cái hôn của hắn, đứng dậy, “Ăn nhiều lại làm biếng, cưới về làm gì chứ?” Nói xong ôm lấy tiểu lão hổ tiêu sái mà xoay người ra ngoài.

Cảnh Thiều trố mắt một lúc lâu, thật sự là, to gan a! Còn dám nói phu quân mình “ăn nhiều lại làm biếng”! Vì thế nhấc chân định đuổi theo, chuẩn bị hảo hảo “giáo dục” Vương phi phải tôn kính phu quân thế nào, không ngờ vừa mới đi được vài bước liền gặp Tả Hộ quân muốn thương lượng việc nhổ trại, đành phải thu liễm nụ cười trên mặt, nghiêm túc mà quay lại trong trướng.

Sau khi Triệu Mạnh dẫn quân tới Thắng Cảnh quan, Cảnh Thiều liền hạ lệnh Thục quân đợi lệnh tại chỗ, tùy thời chờ tin tức từ Hổ Nha quan, mình thì mang theo hai vạn quân cùng lương thảo khí giới hướng Thắng Cảnh quan xuất phát, đóng tại ba mươi dặm quan ngoại.

Thắng Cảnh quan nằm trong quần sơn, hai bên đường đều là núi non trùng điệp, đường hẹp lại có sườn núi vây quanh, chỗ hẹp nhất dựng một bức tường cao. Thành dày, cao tới mười trượng, nhìn lên chỉ thấy dáng người mơ hồ. Cửa gỗ dày nặng đóng chặt nằm sâu

https://thuviensach.vn

dưới cánh cổng tò vò, mặt trời chiều cơ hồ chiếu không tới bên dưới cổng, chỉ có một hai tia sáng ngẫu nhiên chớp tắt.

Sắc trời đã tối, Triệu Mạnh tính toán tạm thời hạ trại nghỉ ngơi, ngày mai hẳn công thành, ai ngờ vó ngựa vừa dừng, cánh cửa đóng chặt lại 'ầm' một tiếng mở ra. Hàng kị binh nhất thời nắm chặt trường mâu trong tay, đợi một hồi lâu lại không thấy có ai đi ra.

“Tướng quân, cẩn thận có ngụy trang.” Tiểu tướng bên người thấp giọng nhắc nhở.

Triệu Mạnh nhíu mày, từ trong lòng lấy ra túi gấm thứ nhất ném cho tiểu tướng. “Đọc”.

Tiểu tướng vội lấy thư trong túi, mặt trên chỉ viết tám chữ “Không môn hữu trá, cùng khấu mạc truy” *(Bên trong cổng có ngụy trang, không cùng đường thì đừng đuổi theo)*

Thanh âm tiểu tướng kia thập phần vang dội, chung quanh vài vị tướng cùng giáo úy nghe xong đều không khỏi sôi nổi kinh ngạc tán thưởng, quân sư quả thực thần cơ diệu toán!

Triệu Mạnh hừ lạnh một tiếng, hướng cửa thành quát to, “Tặc tử Tây Nam, quả nhiên nhát như chuột! Nghe đại quân tiến đến chắc là sợ mất mật rồi chứ gì, mau trực tiếp mở cửa nghênh đón cho ta!”

“Ha ha ha ha ...” Các tướng sĩ phía sau phụ họa, lớn tiếng la, “Tặc tử Tây Nam, nhát như chuột!”

“Hạ trại!” Chờ mọi người cười nhạo xong rồi, Triệu Mạnh vung tay cao giọng hạ lệnh.

Không chờ tạp dịch mặt sau chuẩn bị dọn doanh trướng, một đội nhân mã đột nhiên từ trong cổng thành lao ra.

Triệu Mạnh thấy không phải là tướng cầm đầu, liền nói với mọi người, “Ai muốn đi ứng chiến?”

“Tiểu tướng xin được đi!” Tiểu tướng vừa đọc túi gấm lúc nãy tay cầm thương, dũng mạnh kẹp bụng ngựa xông lên trước.

https://thuviensach.vn

Tướng lĩnh của đối phương cũng giục ngựa nhanh hơn, hai chiến mã lao nhanh như gió, ngân thương cùng roi thép trên không chạm vào nhau 'đương' một tiếng, nhất thời ánh lửa tung tóe lại bởi ngựa chạy quá nhanh chỉ chạm vào một chút liền lướt qua, hai người nhanh chóng quay ngựa lại, lần thứ hai liều chết lao vào. Tây Nam quân phái người này công phu cũng không quá cao, không bao lâu đã bị tiểu tướng hạ.

“Giết!” Triệu Mạnh giơ tay hét to, đám kỵ binh sôi nổi đã sớm không kiềm chế được, tiếng hét rung trời, quân tây nam bên kia cũng lao vào chém giết nhưng bởi đường hẹp mà chỉ có thể nhào tới trước, quân tốt cũng không nhiều, từ trên thành nhìn xuống chỉ thấy một mảnh đông nghịt tại hai bên sơn đạo xếp thành đội hình dài, đuôi rồng lù lù bất động, phần đầu lại triển khai đội hình mở ra.

Quân tây nam đánh không bao lâu đã quay đầu trốn, Triệu Mạnh lúc này phát hiện bọn chúng ra khỏi đại môn Thắng Cảnh quan vẫn cách tường thành không quá mười trượng, hiện giờ chạy trốn tự nhiên rất thuận lợi, giống như là sớm có dự mưu, vội hạ lệnh truy kích.

Bụi đất chưa tan, đại môn Thắng Cảnh quan lần nữa đóng cửa, Triệu Mạnh nhìn bên ngoài xác chết không nhiều lắm chỉ cảm thấy trong lòng ẩn ẩn lửa giận, quân Tây Nam này đánh một chút đã bỏ chạy, làm cho hắn giống như đấm vào bông vậy, cả người đều không thoải mái.

Liên tiếp hai ngày, quân Tây Nam đều là dùng loại đùa giỡn này, xuất một đội binh mã nhỏ trêu chọc bọn họ một lúc rồi nhanh chóng chạy về, một lần hai lần còn được, thêm nữa làm Triệu Mạnh càng muốn tức giận, tướng sĩ cũng bắt đầu xao động bất an. Vây trên sơn đạo chật hẹp này lại không được đánh, rất khó chịu, thật sự rất khó nhịn a!

“Tướng quân, quản chúng âm mưu cái gì, chúng ta năm vạn nhân mã mà còn không hạ nổi một cái tường thành mười trượng sao?” Hoạt kỵ giáo úy căm phẫn nói.

“Đúng vậy, tướng quân, chúng ta còn chờ gì nữa a?” Tiểu tướng tính tình nóng nảy kêu lên.

https://thuviensach.vn

Đang lúc nói chuyện lại có một đội nhân mã Tây Nam ra khiêu chiến, Triệu Mạnh hít một hơi “Mẹ nó! Xông lên giết hết chúng nó cho ông!” Nói xong vung đại đao trong tay hướng đầu lĩnh tướng bên kia xông lên.

Đại đao trên không chuyển nửa vòng, thẳng tắp hướng cổ kẻ nọ chém tới, người nọ giơ đao đón đỡ, Triệu Mạnh đem lực lớn như núi, gắt gao đè nặng sống đao, “Chém chết ngươi!” Mặt đao xẹt qua nhau phát ra thanh âm chói tai, lại bị tiếng hò hét xung quanh thật lớn át mất. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một giây sau đã thấy máu tươi văng tung tóe, Triệu Mạnh đã chém bay đầu tên tướng kia. Trong lúc nhất thời quân tâm đại chấn, Triệu Mạnh vung trường đao, huyết châu theo mặt đao tung lên, “Tấn công!”

“Giết ~” Tướng sĩ đông nghịt xông lên phía trước, binh phục Tây Nam quân màu đất vàng nhanh chóng bị sắc đen vây ở giữa, thế trường xà đứt đoạn, kỵ binh ùa vào, bộ binh còn chưa đuổi kịp thì 'ầm' một tiếng, đại môn Thắng Cảnh quan nguyên bản mở rộng đột nhiên đóng lại, bộ binh không đuổi kịp tướng quân bị nhốt ở mười trượng ngoài thành, trên thành lâu tên bắn xuống ào ào như mưa.

Không có khôi giáp che chắn phía trước không thể đánh tốt, giáo úy bộ binh ở quan ngoại thấy tình thế không ổn nhanh chóng hạ lệnh rút lui.

Mà Triệu Mạnh bị nhốt tại quan nội lao vào vài bước liền ý thức sự tình không đúng, phục hồi lại tinh thần đã không kịp, chung quanh trong nháy mắt yên tĩnh, một tiếng quạ thê lương quanh quẩn trong sơn đạo không tan, chờ đợi hắn chính là trọng binh địch hùng hậu xếp hàng dài nơi quan nội.

“Báo ~” Cảnh Thiều đang cùng quân sư uống trà nghe được âm thanh thật dài, người truyền tin nhảy xuống ngựa vọt vào trung trướng, quỳ sụp trước mặt Cảnh Thiều, “Khởi bẩm đại soái, Triệu tướng quân cùng kỵ binh bị nhốt trong Thắng Cảnh quan, vô pháp thoát thân, bộ binh lưu lại nơi quan ngoại lọt vào mưa tên vây đánh!”

“Hỗn trướng!” Cảnh Thiều nghe vậy tức giận đến ném chén trà trong tay, đã dặn đi dặn lại là không được khinh địch, Triệu Mạnh

https://thuviensach.vn

này vừa mới xuất trận liền rơi vào thế bị động, nhanh chóng cho gọi tướng lĩnh trong doanh, điều hai trăm kỵ binh hỏa tốc đợi mệnh bên ngoài.

Cảnh Thiều nhanh chóng mặc vào ngân giáp, bên hông đeo bội kiếm, cầm trường thương hướng phía ngoài mà đi.

“Muỗng Nhỏ!” Mộ Hàm Chương vội vàng gọi, đợi Cảnh Thiều quay đầu, y vươn tay sửa mũ giáp cho hắn, “Mọi việc phải cẩn thận!”

“Ngươi ở doanh trại, chờ ta trở lại!” Cảnh Thiều nghiêng đầu hôn lên mặt y một cái, xoay người vén rèm bước ra. Đại nguyên soái nên trấn giữ ở doanh trại, nhưng lúc này hắn nhất định phải ra mặt.

Mộ Hàm Chương theo ra ngoài, Cảnh Thiều đã lên ngựa, Tiểu Hắc cất vó hí vang một tiếng, mang theo hai trăm kỵ binh dứt khoát mà đi.

Ngân giáp cùng tuấn mã đen tuyền giống như một tia chớp bạc rẽ đi giữa hàng dài quân lính.

“Tình huống như thế nào?” Cảnh Thiều ghìm ngựa hỏi giáo úy bộ binh đứng trước.

“Triệu tướng quân vào đó đã nửa ngày, bên trong tiếng kêu rung trời, hiện giờ lại không có động tĩnh nữa.” Giáo úy bộ binh rất lo lắng.

Cảnh Thiều nhíu mày nhìn tường cao trước mắt. Năm đó tấn công Thắng Cảnh quan, Tây Nam Vương đã dùng một chiêu này biến hắn thành ba ba trong hũ, lúc này để Triệu Mạnh đem kỵ binh đi chính là sợ hắn giống như năm đó trúng kế. Năm đó mình không có kỵ binh tiếp viện kịp thời, chỉ có thể bí quá hóa liều tấn công Hổ Nha quan đi tắt cứu hắn. Hiện giờ Hách đại đao đã đi trước phá Hổ Nha, Triệu Mạnh lại kéo dài được hai ngày, chắc là có thể kịp đi.

“Mạt tướng hôm nay có thể nhìn thấy Thành Vương điện hạ, thật sự là tam sinh hữu hạnh!” Trên thành lâu, một đại tướng thân mặc lân giáp màu đồng cao giọng nói, “Đại tướng của điện hạ hiện đang bị vây khốn, nhất định canh ba sẽ bị bắt, điện hạ chỉ cần lui binh...”

https://thuviensach.vn

“Cung tiễn!” Cảnh Thiều mắt lạnh nhìn người thao thao bất tuyệt trên thành lâu, vươn tay tiếp nhận cung tên thuộc hạ đưa tới, lắp tên, kéo căng dây cung.

“Vút ~” Đại tướng nói được một nửa, thấy Thành Vương hành động, nhanh chóng tránh qua một bên, mũi tên xẹt qua mặt làm hắn khó khăn tránh thoát, còn chưa kịp kinh hãi mũi thứ hai đã nối gót tới, hắn cả kinh phải chật vật ngồi xổm xuống.

“Cự mộc!” Không cho người trên thành thời gian mà thở dốc, Cảnh Thiều đưa tay ý bảo hướng công thành cự mộc lên trên. *(cây gỗ lớn dùng để công thành)*.

Phía trên tường cao nhanh chóng có tên bắn ra.

“Lá chắn!” Cảnh Thiều lần thứ hai phất tay, sớm đã chuẩn bị tốt đội hình giơ khiên sắt hình vuông nhanh chóng tiến lên, xếp thành hàng hai bên cự mộc, đem tấm chắn giơ lên cao bảo vệ, bước chân không nhanh không chậm hướng tới cửa thành làm người trên thành nhất thời luống cuống tay chân. Cổng thành Thắng Cảnh quan này lúc mới làm có một vấn đề trí mạng, chính là đại môn quá sâu, một khi tiến vào cổng tò vò thì dù có thấy tên cũng bắn không đến.

“Oanh!” Cửa thành đột nhiên bị phá mở, quân lính nâng cự mộc vọt vào đánh lui quân tây nam ngăn cản phía sau.

“Lên!” Cảnh Thiều mạnh mẽ kẹp bụng ngựa, phảng phất giống như một mũi tên bén nhọn xông ra ngoài, kỵ binh phía sau cũng theo lên, cửa thành đã hỏng ngăn không được kỵ binh đi trước giết sạch người chắn đường, đội hình như thủy triều mà tràn vào Thắng Cảnh quan.

“Báo ~” Quân tuần tra phụ cận giục ngựa chạy như điên mà đến, vọt vào trung trướng, “Khởi bẩm quân sư, có hơn một ngàn nhân mã đang hướng đến doanh địa, cách không quá mười dặm!”

“Cái gì?” Hữu Hộ quân đang đùa tiểu lão hổ nghe vậy liền đứng dậy, quân tinh nhuệ đều bị điều ra ngoài, hiện giờ trong doanh trại còn không đủ hai vạn, trong đó hai phần là tạp dịch, gần như không

https://thuviensach.vn

có kỵ binh, ngay cả khi có thể giết được một ngàn nhân mã kia thì thương vong nặng là cũng là tất yếu.

“Quân sư, lát nữa ngài cùng Tiểu Tả cùng một chỗ, ngàn vạn không được rời hắn nửa bước!” Hữu Hộ quân mặc khôi giáp vào liền đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chương 53 - Nguy Cấp

“Từ từ!” Mộ Hàm Chương vội gọi Hữu Hộ quân lại, nói nhanh, “Bốn phía doanh địa ta đã sai người đóng cọc gỗ, ngươi mau cho người đem dây thừng buộc ngựa buộc lên cọc gỗ.”

Hữu Hộ quân nghe vậy sửng sốt, xoay người chạy ra bên ngoài.

Mộ Hàm Chương xoay người nói với Tả Hộ quân, “Bộ binh đối đầu kỵ binh thì phần thắng thế nào?”

Tả Hộ quân trầm tĩnh đáp, “Kỵ binh đánh bộ binh, là ba đánh một.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy hơi hơi vuốt cằm, “Tính theo nhân số thì chúng ta thắng, nhưng quân địch bất ngờ tấn công đại doanh, hiện tại tình hình lộn xộn, Hữu Hộ quân lại quá xúc động, ngươi nhanh đi điều binh, chia ra trấn thủ tám hướng cùng với vòng dây thừng buộc ngựa ở bốn phía, mỗi phía năm mươi trượng.”

Tả Hộ quân ôm quyền, “Tuân lệnh!”

Triệu Mạnh mang binh vừa vào Thắng Cảnh quan liền bị đóng cửa đánh chó, trên núi tràn ra một mớ bộ binh trong tay cầm loan đao chuyên chém vó ngựa làm cho bọn hắn không thể không chạy nhanh về phía trước, vừa đi vừa giết, nào biết dọc đường không chỉ có trọng binh lại còn nơi chốn nguy hiểm, đá lăn, bẫy rập, bàn chông, rất nhiều thủ đoạn làm cho bọn hắn một đường thật khổ sở khôn xiết.

“Tướng quân!” Hoạt kỵ giáo úy một phen giúp Triệu mạnh, bọn hắn vừa mới trải qua một trận đá lăn, đến Triệu Mạnh cũng bị chút vết thương liền đứng tại chỗ nghỉ ngơi, “Hiện giờ đi lâu vậy rồi mới qua không quá mười dặm, làm thế nào cho phải a!”

Triệu Mạnh thở hổn hển, trước có mai phục sau có truy binh, tiến thoái lưỡng nan. Đột nhiên nhớ tới lời quân sư dặn dò, vội lấy túi

https://thuviensach.vn

gấm thứ hai, mở ra thấy tám chữ to, “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

“Đây là ý gì?” Hoạt kỵ giáo úy cảm thấy mờ mịt, quân sư sao lại viết khó hiểu như vậy, hiện giờ tình thế nguy cấp làm sao mà đoán được ý?

Triệu Mạnh chà xát hai má, cẩn thận suy xét tình cảnh hiện tại, rõ ràng Tây Nam Vương lập kế bắt ba ba trong hũ, quân sư nếu để lại những lời này chắc là tính đến hắn sẽ trúng kế, nhắc nhở hắn đúng lúc quay đầu. Bộ binh còn ở ngoài thành, nếu kỵ binh không chống đỡ nổi thì phải trở về hội hợp với bộ binh.

Cuối cùng Triệu Mạnh cũng tỉnh táo lại nhanh chóng lên ngựa, “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, tức tốc quay lại Thắng Cảnh quan!”

Cảnh Thiều mang theo binh mã xông vào quan nội, một đám quân Tây Nam nhanh chóng từ trên núi ào xuống, hắn nắm chặt dây cương hô to, “Kỵ binh đi trước, bộ binh theo sau!” Giọng nói như chuông đồng mạnh mẽ hữu lực làm bốn phía phải kinh sợ.

Tiểu Hắc đứng thẳng hí vang một tiếng, nhanh chóng phóng tới trước, các chiến mã theo sau cũng đẩy nhanh tốc độ, bộ binh nghe vậy, trì mâu *(giáo)* lui về sau, đao tách ra hai bên, 'soạt' một tiếng đưa đao hướng về phía quân địch. Từ trên núi lao xuống, lực mạnh mười phần nhưng loan đao chỉ am hiểu chém vớ ngựa, lại không đánh lại lưỡi đao sắc bén, quân Tây Nam xông tới trước liền bị chém.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết liên tục, máu tung đầy trời!

Bộ binh dàn hàng dài, đội hình này có một phần là vệ quân của chính Cảnh Thiều nên kỷ luật rất nghiêm minh, phối hợp ăn ý. Bộ binh cầm đao chém một địch binh liền thoái lui, bộ binh cầm giáo nhanh chóng đâm tới chế trụ địch binh cầm loan đao, sơn đạo chật hẹp làm cho đối mặt quân địch không nhiều, nhưng quân Tây Nam vọng tưởng dùng tiểu xảo, nhân số lại bị áp đảo.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều mang theo đại quân vừa tiến vừa đánh, dọc đường đi xác chết khắp nơi, vô số đá vụn, mũ giáp bị vứt bỏ, Tiểu Hắc thiên phú dị bẩm biết tự né chướng ngại, ngựa khác chẳng có được bản lĩnh này. Ghìm ngựa lệnh bộ binh dọn dẹp chiến trường, không bao lâu liền nhìn đến phía trước bụi đất cuồn cuộn, chỉ thấy Triệu Mạnh mang theo đại đội kỵ binh mặt xám mày tro chạy lại đây.

“Vương gia!” Triệu Mạnh thấy Cảnh Thiều liền kích động không thôi.

Cảnh Thiều lạnh mắt nhìn hắn, thấy khôi giáp hư hỏng nghĩ là hắn có bị thương, “Ngươi về đại doanh cho bổn soái, bình định Thắng Cảnh quan xong, trở về xem ta thu thập ngươi thế nào!”

Triệu Mạnh nghe vậy nhất thời biến sắc, xuống ngựa quỳ gối, “Mạt tướng lỗ mãng, cam nguyện bị phạt nhưng Vương gia thân là Nguyên soái phải trấn thủ đại doanh, khẩn cầu đại soái cho mạt tướng một cơ hội ...”

“Báo ~” Triệu Mạnh còn chưa nói xong, tín binh *(lính báo tin)* cưỡi khoái mã đã một đường xuyên qua đại quân.

“Khởi bẩm đại soái, một ngàn kỵ binh địch bất ngờ tập kích đại doanh!” Giọng tín binh thập phần kích động.

“Cái gì?” Cảnh Thiều mở to mắt như bị sét đánh, kỵ binh toàn bộ đều ở bên ngoài, lúc này tấn công đại doanh tất thương vong thảm trọng, hơn nữa, Quân Thanh còn ở đó!

“Vương gia, kỵ binh lúc này đi đường núi là vô ích, mạt tướng mang bộ binh đi trước!” Triệu Mạnh nhân cơ hội đứng dậy.

Cảnh Thiều nhìn hắn, nhanh chóng quay ngựa lại, “Kỵ binh nghe lệnh, mau trở về đại doanh!” Nửa câu ngắn gọn, rồi mang theo đại bộ phận kỵ binh dứt khoát xuất phát.

Mộ Hàm Chương đứng ngoài trung trướng nhìn bụi đất cuồn cuộn tiến tới cách đó không xa, tình hình rõ ràng không ổn.

“Khôi ~~~” *(fu không tìm được từ chính xác để phiên ra, đại khái là từ tượng thanh)* Đội tập kích này quả thực không tập trung vào

https://thuviensach.vn

doanh địa mà phân ra ba hướng mũi nhọn ở phía nam mà tấn công. Tốc độ ngựa quá nhanh bị dây thừng ngáng lại, liên tục trượt chân, lớp trước ngã xuống, lớp sau sẽ bị chặn lại, trong lúc nhất thời tiếng ồn ào trỗi dậy. Bộ binh tám hướng nhanh chóng tụ lại ở sáu mặt, lẳng lặng nhìn kỵ binh ngã xuống.

Rất nhanh quân địch đã nhận ra thừng buộc ngựa liền thả chậm tốc độ, một tên, hai tên, mười... Lục tục có binh mã vượt qua lớp dây thừng, lại có tên chém đứt, những kẻ đi sau làm theo, không bao lâu dây thừng đã toàn bộ thành vô dụng. Quân địch từ đó tựa như dòng nước xiết, hóa thành mũi băng đâm thẳng vào trận địa bộ binh bên trong, nhất thời tiếng kêu rung trời.

Cảnh Thiều mạnh mẽ quất mông ngựa, nhanh chút nữa, nhanh chút nữa, không dám phân tâm suy nghĩ những kẻ này tột cùng là từ đâu đến, cũng không dám tưởng tượng giờ phút này Quân Thanh đang như thế nào.Tiểu Hắc cảm giác được chủ nhân vội vàng cũng sải vó chạy như điên, bỏ xa binh mã đằng sau.

Kỵ binh so với bộ binh kỳ thật cũng không chiếm ưu thế lớn, vả lại cho dù một kỵ binh đối đầu ba bộ binh cũng là tổn thất nặng, Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn những người này giống như liều chết, là vì sao?

“Vút vút ~” Mộ Hàm Chương cả kinh, theo bản năng nghiêng người tránh, một mũi tên lao qua chỗ y mới vừa đứng xuyên vào trung trướng. Ngẩng đầu nhìn đám mũi tên bay tới, những kẻ này không phải kỵ binh, là cung mã binh! *(lĩnh cưỡi ngựa là kỵ binh, mà có dùng cung tên nữa thì thành cung mã binh)*

Kỵ binh so với bộ binh không có bao nhiêu ưu thế, hai đánh ba cũng không lời, nhưng nếu là cung mã binh, tên có lực sát thương cực lớn, thật sự có thể làm gia tăng thương vong trên doanh địa, nhưng những cung mã binh đó chắc chắn là tinh binh, Tây Nam Vương hạ lệnh tấn công đại doanh tất có mục đích, mà mục đích này...

“Vút vút vút!” Vô số mũi tên phóng tới, Mộ Hàm Chương mơ hồ cảm nhận được, mục đích này có lẽ chính là y! Y xoay người nhanh

https://thuviensach.vn

chóng hướng chỗ đông người chạy tới, tên không thể tấn công cự ly gần, càng tới gần càng khó bị thương.

“Quân sư cẩn thận!” Hữu Hộ quân quay đầu thấy Mộ Hàm Chương khó khăn tránh tên, một tay kéo y đến bên người, đưa cho y một thanh đoản đao, “Tuyệt đối đừng rời khỏi ta!”

Mộ Hàm Chương đặt đao ngang trước người, nâng tay ngăn trở một cây thương đâm tới, Hữu Hộ quân lại chém một nhát, lập tức đem cánh tay cầm trường thương kia chặt bỏ, còn đạp lên bụng ngựa một cước.

“A~” Tên kia kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống, một binh lính lập tức dùng đao chém chết hắn.

“Quân sư thật đúng là toàn tài!” Đưa đoản đao cho y chẳng qua là để ngừa vạn nhất nhưng không ngờ quân sư đao pháp lại tinh chuẩn như thế, chiêu thức ngắn gọn, ngay cả khi thiếu nội lực kỹ xảo cũng thật tốt.

Mộ Hàm Chương mỉm cười không đáp, đứng lưng đối lưng với Hữu Hộ quân. Y kinh mạch yếu ớt không luyện được võ, lại không ngại chỉ học thủ pháp, vì không muốn thành ma ốm mà Mộ Hàm Chương thường trộm nhìn phụ thân luyện kiếm múa thương, nhất nhất nhớ kĩ từng chiêu thức rồi buổi chiều trộm tập luyện trong viện, tích lũy dần dần liền luyện thành một chút chiêu thức bảo mệnh, thân thể cũng dần dần tốt hơn.

Kỵ binh đánh bất ngờ, lúc đầu rất mạnh nhưng hiện giờ bị giữ chân, lại tìm không được mục tiêu công kích bị bộ binh bao phủ, dần mất nhuệ khí mà bị tiêu diệt từng tên một.

Mộ Hàm Chương vừa mới nhẹ thở ra thì vó ngựa lần nữa vang lên cách đó không xa, trong lòng lập tức căng thẳng, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy hắc mã ngân giáp, một người một ngựa từ chân trời mạnh mẽ xông tới, đôi môi khẽ nhếch lên, Muỗng Nhỏ của y trở lại!

Cảnh Thiều kẹp chặt bụng ngựa hướng doanh địa phóng tới, nhìn đám đông hỗn loạn càng ngày càng gần, nhìn ra người nọ một thân áo xanh trong sắc xám của binh lính, một thanh đoản đao nhiễm máu nằm trong tay Mộ Hàm Chương lại tạo cho y một loại ảo

https://thuviensach.vn

giác. Nhìn thấy y bình yên vô sự, trái tim phập phồng cuối cùng cũng thả lỏng, Cảnh Thiều không khỏi nhếch miệng hướng Vương phi nhà mình chạy tới.

Đúng lúc này dị biến nổi lên, một con ngựa ẩn sau lều trại đột nhiên nhảy ra hướng Mộ Hàm Chương đang mặc lam y vung trường đao.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều chỉ cảm thấy tim hắn hung hăng thít chặt lại, mắt mở trừng trừng nhìn thanh đao đâm thẳng hướng người tay trói gà không chặt kia, máu tươi tung tóe, chỉ cảm thấy trời đất chợt tối sầm, tia máu kia thật sự quá bắt mắt!

“Không ~!” Cảnh Thiều gào thét xông lên trước, rút trường kiếm bên hông lập tức chém đứt đầu kẻ nọ, máu văng thật xa! Tiểu Hắc cất vó, đá văng con ngựa kia, lộ ra người đằng sau.

“Quân sư!” Hữu Hộ quân quay đầu kinh hãi hét lên một tiếng vươn tay muốn đỡ, đã có người so với hắn còn nhanh hơn.

Cảnh Thiều vọt xuống ngựa, một tay ôm người vào trong ngực, hai mắt đỏ ngầu, thanh âm run rẩy, “Quân Thanh, Quân Thanh!”

“Ưm...” Mộ Hàm Chương đau hừ mộ tiếng che bả vai bị thương, máu từ kẽ tay trắng muốt ào ạt chảy xuống, đôi môi cười có chút trắng bệch, “Vết thương nhỏ, ngươi đừng vội...Uy!”

Cảnh Thiều nhìn vết thương không ngừng đổ máu kia mà đau lòng đến tột đỉnh, ôm người hướng vương trướng đi vào, lớn tiếng nói, “Tìm quân y đến, nhanh!”

Không còn bận tâm bảo hộ quân sư nữa, Hữu Hộ quân vung đao mắng to, “Mẹ kiếp, dám đả thương quân sư, giết!”

“Giết ~” Binh lính nghe vậy liền sôi nổi hướng đám kỵ binh tàn dư mà phóng đi.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều không ngừng gọi người trong ngực, hắn sợ y đã bất tỉnh.

“Muỗng Nhỏ, ta không sao, ngươi đừng sợ.” Mộ Hàm Chương tựa vào ngực hắn, thương thế này chỉ là ngoài da, vốn định cười

https://thuviensach.vn

nhạo người này một chút nhưng cảm giác cánh tay đang ôm mình lại run nhè nhẹ, cuối cùng không đành lòng trách móc, dùng bàn tay dính máu chạm vào hắn, an ủi.

https://thuviensach.vn

Chương 54 - Cảnh Sắc Mùa Xuân

Cảnh Thiều ôm chặt người trong ngực, tình cảnh trong ngục kiếp trước kia không ngừng hiện lên trước mắt làm hắn nghĩ mà sợ, hôm nay nếu chệch một bước, Quân Thanh của hắn có thể đã thành quỷ dưới thanh đao kia rồi.

“Vương gia, quân y đã đến.” Hữu Hộ quân kéo quân y đang hoang mang rối loạn tiến vào, sau đó nhìn thấy quân sự tựa vào ngực Vương gia, này, tư thế này nhìn thế nào cũng thấy ái muội!

Tả Hộ quân cũng theo tới, thấy Hữu Hộ quân như bị sét đánh vội dùng tay nhắc hắn một chút.

Mộ Hàm Chương thấy có người vào liền buông tay Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn thoáng qua quân y kia, “Còn không mau lại đây!” Vì hoàng tử xuất chinh, Thái y viện đặc biệt điều một người hơi trẻ tuổi theo quân, cho nên y thuật của vị quân y này miễn cưỡng tin được.

“Vâng!” Quân y kia vội tiến tới đặt hòm thuốc sang một bên, nhìn nhìn tình trạng Mộ Hàm Chương, vươn tay kéo vạt áo y.

“Ngươi muốn làm gì!” Cảnh Thiều chộp lấy bàn tay đang hướng phía ngực Vương phi nhà mình mà trừng hai mắt đỏ ngầu.

“Vương...Vương gia, thần...phải cởi áo ra để xem miệng vết thương.” Quân y bị hoảng sợ, bị Thành Vương trừng như vậy làm y sợ đến nói lắp.

Cảnh Thiều nghe được lời ấy liền không vui, sao có thể để người khác nhìn tới thân thể Vương phi nhà mình chứ! Nhưng mà không có cách nào, trị thương quan trọng hơn, hắn hít sâu một hơi tự mình đưa tay tháo vạt áo người nọ xuống.

“A...” Máu cùng quần áo đã muốn dính cùng một chỗ, kéo mạnh sẽ làm y đau đớn, Mộ Hàm Chương nhịn không được hít vào một hơi.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều lập tức không dám động, cẩn thận gỡ chỗ vải bị nát, xoạt một tiếng xé đi, nhanh chóng lột vạt áo làm lộ ra đầu vai nhiễm đỏ. Một miệng vết thương lớn chừng ba tấc kéo dài từ bả vai uốn lượn đến xương quai xanh, còn không ngừng chảy máu thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Quân y bị khí thế của Thành Vương hù dọa, không dám bắt đầu, liền tiến tới nhìn kĩ, "Bẩm Vương gia, may là tránh được kịp lúc, một đao này không thương tổn gân mạch hay nội tạng, chỉ cần thoa thuốc là được." Trong quân doanh cũng không có dược liệu gì tốt, vả lại cũng chả phải hoàng thân quốc thích gầy yếu gì, hắn cũng sẽ không kê đơn thuốc bổ huyết linh tinh.

Cảnh Thiều nhìn tuấn nhan người trong ngực trắng bệch, thật đau lòng, vết thương lớn như vậy mà mấy ngày nữa còn phải hành quân, trên đường xóc nảy tất nhiên sẽ không nhanh khép miệng.

Quân y thấy Vương gia không tỏ vẻ gì, liền lấy ra một lọ kim sang dược.

"Bảo vệ binh đem nước ấm đến, tất cả ra ngoài." Cảnh Thiều trực tiếp đoạt lọ thuốc, không cho quân y một cơ hội bôi thuốc nào, phất tay đuổi người.

Đem người trong ngực nhẹ nhàng đặt trên giường, Cảnh Thiều đứng dậy đi lấy đồ đạc liền nhìn đến Tả Hữu Hộ quân như hai cái cọc gỗ đứng đó lập tức lạnh mặt,

"Trong doanh trại hiện đang loạn thành một đoàn, hai người các ngươi còn đứng đây làm gì?"

"Thuộc hạ cáo lui," Tả Hộ quân lập tức nhận lỗi, kép Hữu Hộ quân ra ngoài.

"Tiểu Tả, ta như thế nào cảm thấy Vương gia cùng quân sư có điều giấu ... Ừ, đúng vậy." Hữu Hộ quân buồn bực gãi đầu.

Tả Hộ quân liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục kéo hắn đi.

"Ai ai, ngươi sao lại không để ý tới ta?" Hữu Hộ quân vừa đi vừa có ý đồ đạp mông Tả Hộ quân nhưng mà bị kéo tay, chân không với

https://thuviensach.vn

tới.

“Ngươi ở chỗ này nói chuyện Vương gia có thể nghe được.” Tả Hộ quân mặt không đổi sắc đáp.

“A!” Hữu Hộ quân sợ hãi kêu một tiếng, cước bộ nhanh hơn kéo Tả Hộ quân chạy đi.

Cảnh Thiều dùng nước ấm thấm ướt một chiếc khăn mềm, cẩn thận lau sạch sẽ xung quanh miệng vết thương, hắn không dùng dược quân y đưa mà là lấy ra một bình nhỏ bằng ngọc. Thuốc này dùng sẽ không làm đau y, rất nhanh có thể cầm máu.

“Ngươi không phải còn có một loại dược của Tây Vực sao? Dùng nó đi.” Mộ Hàm Chương nâng cánh tay phải bị thương, chặn lại động tác của Cảnh Thiều. Chiến sự khẩn trương, tùy thời sẽ nhổ trại, thuốc này mặc dù tốt nhưng miệng vết thương cũng không thể khép lại nhanh hơn, y nhớ rõ ngày tân hôn ấy Cảnh Thiều cho y loại dược trị thương trên môi, có thể nhanh khép miệng vết thương, như vậy sẽ không ảnh hưởng tới việc hành quân.

“Không được!” Cảnh Thiều không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, giặt sạch khăn ấm trong tay, đem thuốc mỡ trong bình ngọc đổ lên đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên vết thương, “Dược kia sẽ làm đau đớn tăng gấp mấy lần, ngươi chịu không nổi đâu.”

Thuốc mỡ mát lạnh tiếp xúc với vết thương, nhất thời chỗ bị đâm kia bớt cảm giác nóng cháy như bị bỏng đi, Mộ Hàm Chương hơi chợp mắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cảnh Thiều cúi người hôn một cái khe khẽ trên mặt y, cố nén chua xót trong mắt thuần thục băng lại miệng vết thương, đắp chăn cho y.

Mộ Hàm Chương nghiêng mặt nhìn thấy đôi mắt tràn đầy đau lòng của Cảnh Thiều, “Ta không sao, ngươi cứ đi đi.”

Cảnh Thiều nắm chặt bàn tay bên ngoài chăn, chậm rãi vuốt ve bàn tay y, không đứng dậy cũng không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Hắn chưa từng cảm thấy trọng sinh một lần mọi việc đều nắm trong lòng bàn tay, nhưng hiện giờ xảy ra chuyện này, hay là hắn đã quá mức tự phụ gây ra. Lúc này 'tam phiên chi tranh' sớm ba năm, rất nhiều việc sẽ không giống, Tây Nam cùng Đông Nam Vương còn tương đối trẻ nên suy nghĩ sẽ có nhiều khác biệt. Giống như cung mã binh hôm nay chính là bí bảo của Đông Nam Vương, đời này lại đem cho Tây Nam Vương dùng xác thực là ngoài dự liệu của hắn.

Cảnh Thiều đem bàn tay kia áp lên má mình, cái gì mà thiên hạ, gì mà ngôi vị hoàng đế, hắn đã sớm không cần, cả đời này, điều hắn chân chính mong muốn chỉ là cùng Quân Thanh ở bên cạnh bảo hộ nhau, nếu mất đi y đời này sống lại còn ý nghĩa gì nữa?

Bàn tay mềm mại bỗng nắm chặt tay mình, Cảnh Thiều phục hồi tinh thần ngẩng đầu nhìn y.

Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều uể oải như vậy thật giống con thú nhỏ bị thương, giãy giụa thế nào cũng không chịu buông tay vật trong lòng, không khỏi có chút đau lòng, nhẹ giọng nói, “Ngươi giúp ta tìm Tiểu Hoàng tới đây đi, vừa rồi rối loạn như vậy, sợ nó đi lạc.”

Cảnh Thiều miễn cưỡng cười gật gật đầu, đứng dậy ra ngoài tìm tiểu lão hổ. Quân Thanh căn bản không biết, y dùng đôi môi không có chút huyết sắc nào cười rộ lên làm người đau lòng bao nhiêu.

Mất cả nửa ngày mới tìm được hổ nhỏ trốn trong khe hở giữa mấy cái thùng, Cảnh Thiều ghét bỏ lắc lắc nhúm lông trong tay, quẳng nó cho tiểu binh đem đi tắm rửa, chính mình thì đi xử lý sự vụ trong doanh.

Cảnh Thiều cẩn thận xem xét quần áo cùng vũ khí của những thi thể kỵ binh kia, xác định đây là người của Đông Nam Vương. Thừa dịp đại quân ở ngoài tập kích doanh địa thì có thể lý giải, nhưng vì sao phải nhằm vào một quân sư nho nhỏ có chút tài năng, điểm này thập phần khó hiểu.

“Một người sống cũng không lưu lại được sao?” Cảnh Thiều nhíu mày.

“Những cung mã binh đó rất hung dữ, căn bản không giữ lại được.” Hữu Hộ quân nhớ tới một đao kia mà lòng còn sợ hãi, cái

https://thuviensach.vn

loại đấu pháp liều chết này, đem cả yếu điểm lộ ra chỉ để giết người, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy.

“Cẩn thận sửa chữa doanh trướng, bên ngoài dựng thêm một tầng công sự phòng ngự, ban đêm phải có tuần phòng.” Cảnh Thiều tiếp nhận thống kê thương vong Tả Hộ quân đưa lên, xua tay cho hai người lui xuống.

Vệ binh vào dâng tiểu lão hổ đã hong khô lên, Cảnh Thiều xách Tiểu Hoàng quay lại vương trướng.

Người trên giường vẫn đang ngủ, ráng chiều xuyên qua rèm che chiếu vào trên khuôn mặt y còn chút tái nhợt, có lẽ miệng vết thương lại đau, Mộ Hàm Chương ngủ cũng không an ổn, hơi hơi nhíu mày.

“Oa ô ô!” Tiểu lão hổ bị gây sức ép nửa ngày, nhìn thấy chủ nhân nhà mình liền hưng phấn gọi.

“Suỵt...” Cảnh Thiều lên tiếng vỗ đầu hổ nhỏ bảo nó đừng làm ồn, nhưng mà nhúm lông trong tay căn bản nghe không hiểu, giãy dụa muốn phi tới trên giường. Người trên giường chậm rãi mở mắt, nhìn tới nhìn lui hai vị này mà không nhịn được cười, chậm rãi ngồi dậy.

“Đừng lộn xộn!” Cảnh Thiều bước tới trước đỡ lấy y, tiểu lão hổ thuận thế nhảy lên giường lăn một vòng trên chăn, nhảy lên đùi Mộ Hàm Chương nằm cào chăn.

Không bao lâu tiểu binh đưa cơm đã bưng hai chén mì tiến vào, “Quân sư, mì đã nấu xong.”

“Nghĩ sao lại nấu mì hả?” Cảnh Thiều nhướng mày, hắn nhớ rõ Quân Thanh thích ăn cơm không thích mì. Một chén mì đưa đến, Mộ Hàm Chương muốn đón lấy lại bị hắn đoạt mất, “Ta uy ngươi.”

Mộ Hàm Chương lập tức đỏ mặt, “Vết thương trên vai cũng không có gì đáng ngại.” Y đã hai mươi rồi, sao có thể để người ta uy ăn chứ!

“Không được!” Thấy khuôn mặt trắng bệch rốt cục có chút huyết sắc, tâm tình Cảnh Thiều cũng tốt hơn, cười cười gắp một đũa mì

https://thuviensach.vn

nóng hổi đưa đến bên môi y “Mau ăn lúc còn nóng.”

Mộ Hàm Chương hết cách phải há mồm cắn một miếng, sau đó mở mắt trừng trừng nhìn Cảnh Thiều ăn hết nửa còn lại.

“Vương...Vương gia...” Mộ Hàm Chương ngơ ngác nhìn hắn.

Cảnh Thiều vui vẻ nhìn Vương phi nhà mình đang ngây người liền cọ cọ một chút, sau đó tiếp tục ngươi một miếng ta một miếng mà một chén mì ăn đến sáng lạn. Tuy rằng mì chỉ là dùng rau xanh, Cảnh Thiều lại cảm thấy đây là chén mì ngon nhất hắn từng ăn.

Tiểu lão hổ trong ngực thấy hai người ăn liền bám vào cánh tay Cảnh Thiều đứng lên, đem cái đầu nhỏ tới trong bát. Cảnh Thiều nhét một sợi mì vào miệng hổ, hổ nhỏ nhai một chút liền ghét bỏ mà phun ra.

Màn đêm buông xuống, bởi hỗn loạn hôm nay mà quân doanh chưa an tĩnh hoàn toàn lại, nơi nơi còn bận rộn không ngừng.

Mộ Hàm Chương nằm trong ngực Cảnh Thiều, miệng vết thương đau đớn làm y nhíu mi căn bản không ngủ được, liền chậm rãi ngồi dậy.

“Quân Thanh, làm sao vậy?” Trong ngực trống trải, Cảnh Thiều lập tức giật mình tỉnh lại, nhìn tới người còn ở bên cạnh mới nhẹ nhàng thở ra, cũng ngồi dậy.

“Ngủ không được, chúng ta ra bờ sông một chút đi.” Mộ Hàm Chương nói xong xuống giường mặc quần áo, còn đem ngọc tiêu kia đeo bên hông.

Cảnh Thiều trố mắt một lát, sợ y đụng tới miệng vết thương vội đi qua giúp y khoác áo ngoài. Tuy không biết Vương phi nhà mình vì sao nửa đêm lại muốn tới bờ sông hứng gió, nhưng chính mình trong đầu cũng loạn lên không ngủ được, cũng nên ra ngoài một chút.

Doanh địa dựng ở ven sông, phía sau là một con sông nhỏ, ánh trăng rơi nhợt nhạt trong nước, có thể nhìn rõ đá cuội ở đáy sông.

https://thuviensach.vn

Hai người nắm tay đi dọc bờ sông một lát Mộ Hàm Chương đã toát mồ hôi, không thể không ngồi xuống một tảng đá nghỉ ngơi.

Cảnh Thiều sờ sờ trán y, “Đừng đi nữa, ngồi một lúc ta ôm ngươi trở về.”

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu cười nói, “Ngươi có biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày gì?” Cảnh Thiều ngẩn người, ngẩng đầu nhìn trăng tàn trên cao, nghĩ không ra hôm nay là ngày gì.

Mộ Hàm Chương lại cười không nói mà lấy ngọc tiêu bên hông ra, “Ta thổi cho ngươi nghe một khúc.”

-

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường trong truyền thuyết a:

Hữu Hộ quân: Tiểu Tả, Vương gia cùng quân sư quá nửa đêm ra bờ sông làm gì a?

Tả Hộ quân: Thổi tiêu.

Hữu Hộ quân:!!!

https://thuviensach.vn

Chương 55 - Tiêu Thiều Cửu Thành

“Được a!” Cảnh Thiều nghe vậy rất cao hứng, hắn đặt một cây danh cầm trong tiểu thư phòng chính là chờ Quân Thanh nguyện ý gảy một bản, đáng tiếc cho tới giờ hắn vẫn chưa có nghe qua, càng không nói đến ngọc tiêu này.

Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều đang hưng phấn liếc mắt một cái, bất đắc dĩ mỉm cười đem ngọc tiêu đặt bên môi.

Đêm trăng u tĩnh, tiếng tiêu nức nở mang theo chút cảm giác thê lương. Từ từ chậm rãi, phảng phất như gió lên rừng xuống biển, lúc lên cao khi lại xuống thấp tựa như trăng chiếu đáy sông.

Cảnh Thiều không hiểu mấy âm luật nhưng cũng không ngăn hắn thưởng thức tiêu khúc này, bởi ánh mắt hắn một khắc cũng không rời khỏi người thổi tiêu. Ánh trăng rơi trên áo sa mỏng xanh nhạt, đôi tay trắng nõn thon dài đặt trên ngọc tiêu, chỉ cảm thấy đôi tay kia còn mượt mà hơn so với ngọc.

Giữa sông sóng vỗ phản chiếu ánh sáng mỹ lệ vô song hòa với từng đợt tiếng tiêu, Cảnh Thiều như thấy được một con phượng hoàng xanh biếc, dưới ánh trăng kia đang nhảy múa, xoay tròn trong rừng, tung bay như diều cao trên tận chín tầng mây ...

“Sao lại dừng rồi?” Tiếng tiêu bỗng ngừng bặt, Cảnh Thiều còn chưa có nghe đủ bất mãn nói.

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngươi nghe hiểu gì không?”

“Một con thanh phượng *(phượng hoàng màu xanh)* tung bay giữa tầng mây ngàn dặm, sau đó thì sao?” Cảnh Thiều nhíu mày, loại chuyện nghe một nửa này cảm giác thập phần khó chịu.

Mộ Hàm Chương kinh ngạc nhìn hắn, “Ngươi có thể nghe ra nhiều như vậy?” Cổ khúc này truyền lại từ xa xưa, nội dung trong đó

https://thuviensach.vn

tối nghĩa khó hiểu, đừng nói là một người không hiểu âm luật cho dù có là nhạc công cũng khó mà hiểu được nhiều ý tứ như vậy.

Cảnh Thiều không đoán được mình lại nghe ra ý tứ trong đó, không khỏi cười đắc ý, “Cổ nhân nói hoàng kim dễ đổi, tri âm khó cầu, nếu gặp gỡ được tri âm thì ngay cả tiểu lão nông cũng có thể hiểu được. Ta hiểu được không phải khúc nhạc, mà là người tấu khúc.” Nói xong vươn tay vuốt ve mái tóc đen tán loạn của y.

Mộ Hàm Chương hạ mi, dưới ánh trăng tuấn nhan có chút ửng đỏ, “Vậy ngươi có biết khúc này tên là gì không?”

Cảnh Thiều gãi gãi đầu, hắn làm sao mà biết hả? Vì thế cười ngồi tới bên cạnh Vương phi nhà mình, đem người ôm vào trong ngực, kề sát vào vành tai y nói, “Ta đoán là 'phượng cầu hoàng'.” *(có nghĩa là chim phượng đi tìm một nửa của nó í)*

“Nói bậy...ô...” Mộ Hàm Chương trừng mắt liếc hắn một cái, còn chưa nói xong đôi môi đã bị chặn lại.

Cảnh Thiều chỉ lướt qua một chút rồi ngừng, đợi y an tĩnh lại liền chậm rãi tách ra, vươn tay vỗ về hai má người nọ, nhẹ giọng nói, “Có một mĩ nhân a, gặp rồi không quên. Một ngày không gặp a, tương tư si cuồng.” Thanh âm mang theo từ tính như ngâm xướng lên xuống thật động nhân.

Mộ Hàm Chương lẳng lặng nhìn hắn, chậm rãi nở nụ cười, “Khúc này tên là 'Tiêu thiều', ngày xưa Thiêu thiều có chín chương, này còn sót lại chỉ có ba.”

Nguyên lai là một tàn khúc, Cảnh Thiều gật gật đầu, khó trách cảm thấy còn chưa nghe xong.

Thấy hắn vẫn không hiểu ra, Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ thở dài, “Hôm nay là mười chín tháng chín.”

Mười chín tháng chín? Cảnh Thiều nhất thời mở to hai mắt, mười chín tháng chín không phải sinh nhật hắn sao!

Từ khi mẫu hậu mất, ngoài những thứ trong cung ban cho theo thông lệ, hắn chưa từng ăn mừng sinh nhật. Đời trước chinh chiến

https://thuviensach.vn

bên ngoài nhiều năm, cho tới giờ bản thân hắn cũng không còn nhớ rõ chuyện sinh nhật này, Vương phi nhà mình thế mà lại nhớ, bị thương còn không quên nấu cho mình một chén mì trường thọ.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều nhìn người trong ngực, hôm nay ở cùng nhau, trăm mối xúc cảm ngổn ngang trong lúc nhất thời không biết nói từ đâu.

“Hôm nay ngươi đã hai mươi tuổi, không kịp hồi kinh làm lễ cập quan cho ngươi...” Mộ Hàm Chương khẽ nói, lễ cập quan với hoàng tử rất quan trọng, mức độ long trọng sẽ quyết định khả năng thừa kế ngôi vị, chẳng qua Cảnh Thiều đã mất quyền kế thừa, lễ cập quan này không còn quan trọng. *(lễ cập quan: lễ đội mũ của con trai vào lúc hai mươi tuổi chứng tỏ đã trưởng thành)*

“Lúc ta được phong thân vương đã làm lễ cập quan rồi,” Cảnh Thiều nhìn ra thương tiếc trong mắt Vương phi nhà mình, trong lòng tràn ra từng đợt lo lắng, “Bất quá ta còn thiếu tên tự, không bằng ngươi lấy cho ta một cái đi.” Hoàng tộc kì thật không có tên tự, bởi tên của hoàng tộc trên cơ bản không có ai gọi, huống chi là tên tự. Để Quân Thanh chọn một cái cũng là để hai người bọn họ lén lút gọi nhau chơi mà thôi.

Mộ Hàm Chương tựa vào lồng ngực hắn, thấy hắn không có khổ sở gì thầm nghĩ mình quá lo lắng rồi, cong cong ánh mắt nói, “Tiêu thiều cửu thành, hữu phượng lai nghi. Không bằng gọi là “Cửu Tiêu” đi.”

“Cửu Tiêu...” Cảnh Thiều tinh tế mà thưởng thức cái tên này.

Tiêu thiều cửu thành, hữu phượng lai nghi. Phụ hoàng cùng mẫu hậu năm đó cho hắn cái tên này, là hi vọng hắn triệu hồi thần phượng thần khúc Tiêu Thiều kia, vì Đại Thần đem lại an khang mà không phải làm một con rối tranh đoạt đế vị. Lúc hắn sinh ra tương lai đã được định đoạt, phụ hoàng phong hắn làm Thành Vương là nhắc nhở hắn không phải sao? Nhưng mà hắn vẫn luôn luôn nhìn không thấu.

“Sao vậy, ta nói sai gì ư?” Mộ Hàm Chương thấy mặt hắn lộ vẻ ưu sầu, không khỏi khẩn trương, y cũng là dựa vào cái tên Cảnh

https://thuviensach.vn

Thiều mà phỏng đoán nguồn gốc, cũng không biết chữ Thiều này đến từ đâu, nhỡ mà nhắc tới điều gì làm Cảnh Thiều thương tâm thì thật đúng mất nhiều hơn được.

“Không, mẫu hậu năm đó cũng là nghĩ như vậy.” Cảnh Thiều cười cười ngửa đầu nhìn mặt trăng huyền hoặc trên cao, mẫu hậu nếu trên trời có linh, thấy hắn lúc này tất nhiên sẽ rất vui mừng.

Đầu thu miền nam vẫn y nguyên cái oi bức của mùa hạ, gió đêm quất vào mặt mang theo hương hoa vô danh mát mẻ. Cảnh Thiều hít sâu một hơi, người nọ, vì hắn nhiều như vậy sao có thể không đáp lại chứ? Vì thế hắn cúi đầu cười nói với người trong ngực, “Kì thật, ta cũng biết thổi tiêu.”

“Thật không?” Mộ Hàm Chương kinh ngạc không thôi, trước kia lại chưa từng nghe qua Thành Vương còn am hiểu âm luật, nhìn Cảnh Thiều tươi cười không chút đứng đắn, y hoài nghi, “Ngươi không phải là khoác lác đi?”

“Có khoác lác hay không, thử xem sẽ biết.” Cảnh Thiều tựa hồ rất tự tin.

Vì thế một lát sau...

“Ư...Này, này, không được...Ô...” Mộ Hàm Chương ngồi trên tảng đá, bị làm cho ngửa đầu thở dốc không thôi.

Cảnh Thiều ngẩng đầu lên khẽ cười, “Thế nào, bổn vương thổi tiêu có hay không?” *(má ơi, vứt dép chạy)*

“Ngươi...” Nhìn người đang vùi đầu tại hai chân mình, Mộ Hàm Chương kinh hãi nói không nên lời. Người kiêu ngạo như vậy lại vì y mà cúi đầu, việc này, này, đâu thể để phu quân phải làm!

Cảnh Thiều hôn một cái lên Quân Thanh nhỏ, ôm người đang hai má đỏ ửng kia đặt lên mặt cỏ mềm bên bờ sông, “Nếu là nói không nên lời thì chờ ta thổi xong khúc này hãy nói.”

Mộ Hàm Chương chậm rãi nắm chặt cỏ xanh trong tay, lúc này mới kịp phản ứng thì bọn y đã nằm ở bờ sông rồi! Giữa cảnh màn trời chiếu đất lại làm sự tình này, thật khiến cho người thẹn thùng,

https://thuviensach.vn

“Đừng...Ở đây...A...” Chợt từng đợt ấm áp bao vây làm y nhất thời không nói thành lời.

Sao trời trong mắt lúc sáng lúc tối, thân thể tiếp xúc với thảm cỏ bát ngát tựa hồ càng trở nên nhạy cảm, Mộ Hàm Chương chưa bao giờ thấy loại cảm giác rõ ràng thế này, khiến cho y mặc dù biết có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào, lại nhịn không được mà khao khát càng nhiều.

Mộ Hàm Chương run rẩy vươn tay xoa cái đầu giữa hai chân mình, ôn nhu đối đãi như vậy, cả thương tiếc cả yêu thương đều rơi vào lòng y. Giờ khắc này, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, muốn hắn, muốn cùng hắn hợp thành một.

“Muỗng Nhỏ...”

Nghe được người dưới thân khẽ gọi, Cảnh Thiều dừng động tác, hướng lên mặt y hôn hôn một cái lại bất ngờ bị ôm lấy cổ. Quân Thanh đây, là đang chủ động sao?

Có trời mới biết cánh tay trắng nõn kia trên cổ Cảnh Thiều, lại còn có một câu nhẹ nhàng này đã hoàn toàn câu hồn hắn đi rồi. Mạnh mẽ bắt được đôi môi khép hờ hung hăng hôn lên, nhưng còn một tia lý trí nhắc nhở hắn, người trong ngực đang bị thương không thể quá phận.

“Vết thương còn hơi đau, ngươi nhẹ một chút...” Mộ Hàm Chương cắn cắn vành tai người ở trên, nhẹ giọng nói, y cũng không biết mình làm sao nữa, có lẽ là Cảnh Thiều tối nay thật thâm tình làm y cảm động không thôi, cũng có lẽ hôm nay muốn tẩy đi cảnh tượng huyết tinh trong đầu hắn, cũng có lẽ bản thân y cũng muốn vậy...

Hai người huyết khí bừng bừng, củi khô lửa bốc sao có thể cưỡng lại tóc mai cùng tai chạm vào nhau đầy ái muội như thế?

Cảnh Thiều nghe được những lời này mà còn nhịn nữa thì hắn liền không phải nam nhân! *(câu này thực quen tai a~)*

Từ bên hông hắn lấy ra một cái hộp gỗ đào nhỏ, mở ra làm mùi thơm quen thuộc tán đi.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thấy hắn lại mang theo loại đồ vật này bên người, đỏ mặt trừng hắn một cái.

Thuốc cao mát lạnh chậm rãi vẽ loạn, Cảnh Thiều thuần thục tìm được chỗ đáng yêu kia, vuốt ve một chút, đồng thời cúi người lần thứ hai ngậm Quân Thanh nhỏ bị vắng vẻ, mãi cho tới khi người dưới thân mềm nhũn mới dừng lại động tác, nắm lấy vòng eo mảnh khảnh kia, tiến vào.

Mộ Hàm Chương cắn môi nhận loại cảm giác vừa đau đớn vừa thoải mái kia, ngày cả khi vết thương trên vai sẽ đau, hay mặt cỏ dưới thân không mềm mại bằng giường, nhưng y cảm thấy đã lâu như vậy cũng nên cho hắn khoái hoạt một lần. Giống như bẻ gãy đủ loại xiềng xích, dùng trái tim thuần túy cùng tay chân hòa hợp.

Ngửi mùi cỏ xanh, nương theo ánh trăng có thể thấy rõ mỗi một biểu tình của người trong ngực, đôi mày nhíu lại, đôi mắt ướt nước, môi dưới bị cắn để lại dấu răng, thân thể phiếm hồng, thậm chí là đầu vai mềm mại kia, hết thảy đều đẹp đến tột cùng,

Cảnh Thiều nhịn không được động tác nhanh hơn.

Một lúc lâu sau, Cảnh Thiều mới từ trong tình sự vui vẻ phục hồi lại tinh thần, trấn an hôn lấy thân thể còn không ngừng run rẩy, chậm rãi đi ra lại tạo thành một chuỗi nhỏ vụn những tiếng ngâm khe khẽ.

“Vết thương đau không?” Cảnh Thiều dùng nước sông tắm rửa qua loa một phen, ôm người trên cỏ vào lòng, mở băng vải trên vai ra xem xét.

“Không sao...” Mộ Hàm Chương cả người bủn rủn vô lực, miễn cưỡng mà dựa vào hắn.

“Nguy rồi, bị chảy máu.” Cảnh Thiều nhìn miệng vết thương còn chưa đóng vảy hoàn toàn lại bắt đầu rỉ máu, lập tức hối hận không thôi, ôm lấy người nọ xoay về doanh trướng.

“Cho nên mới bảo dùng loại dược kia, mấy ngày nữa nhổ trại xóc nảy có khi lại vỡ ra.” Mộ Hàm Chương ghé vào bờ vai rộng lớn, mệt

https://thuviensach.vn

mỏi muốn ngủ, ngáp một cái nho nhỏ mang theo chút giọng mũi, “Về trướng quân sư đi, ngày mai mọi người lại nhìn ngó nữa.”

Cảnh Thiều nghe vậy nghĩ lại, trong vương trướng còn cái cục lông tiểu hổ kia nữa, xác thực không nên đi liền đổi hướng về trướng quân sư. Trong trướng cũng có thuốc, Cảnh Thiều đem người đặt lên giường liền tìm tới một bình ngọc, “Buổi chiều bôi cái này đã, ngày mai xem tình huống rồi tính.” Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn thật không muốn Quân Thanh dùng loại thuốc này, miệng vết thương sâu như vậy có bao nhiêu đau đớn a?

Mọi tiếng vó ngựa, tiếng ồn ào trong doanh trại đã như biến mất, chỉ còn tiếng bước chân của vệ binh tuần tra cùng từng trận tiếng côn trùng kêu vang.

Một bóng đen yên lặng rơi xuống trướng vương trướng, ngồi xổm người nhẹ nhàng vén rèm, vô thanh vô thức chui vào tới bên giường, chợt rút dao găm nhảy lên hướng phía giường hung hăng đâm xuống...Không! Người nọ cả kinh đang định lui về sau, đột nhiên bị một vật quét đến bên tay, tưởng rằng mình gặp mai phục, nhịn không được sợ hãi kêu ra tiếng.

“Ai!” Vệ binh tuần tra đi ngang nghe vậy lập tức xông vào, ánh đuốc chiếu sáng toàn bộ lều trại, chiếu tới một tên thích khách, cũng chiếu tới một cục lông trong chăn.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng đối với người đánh thức nó rất bất mãn hướng về kẻ đó nhe nhe răng, ngồi xổm chậm rãi liếm liếm móng vuốt dính máu.

https://thuviensach.vn

Chương 56 - Tin Chiến Thắng

Thích khách vừa bị bắt, xung quanh vương trướng đèn đuốc sáng trưng, Tả Hữu Hộ quân nhanh chóng chạy tới sợ Vương gia có gì sơ xuất. Sau đó liền nhìn thấy Vương gia vốn nên ngủ ở Vương trướng lại khoan thai bước ra từ trướng quân sư.

Hữu Hộ quân, "..."

Tả Hộ quân, "..."

Hữu Hộ quân cười gượng hai tiếng, "Quân sư thật là thần cơ diệu toán!"

Tả Hộ quân, "Đúng vậy."

Cảnh Thiều chẳng cảm thấy xấu hổ, bước qua nhìn người đang bị trói mặc quần áo tạp dịch trong doanh. Tiếp nhận dao găm do vệ binh đưa lên, nhìn kĩ thì thấy giống y đúc đao trên người cung mã binh lục soát được vào ban ngày, hắn cười lạnh một tiếng, "Đông Nam Vương làm vậy là khẩn cấp muốn triệt phiên sao?"

Người nọ nghe vậy mạnh mẽ ngẩng đầu, đối với việc bị đoán trúng thân phận hết sức kinh ngạc. Cung mã binh trực thuộc Đông Nam Vương, chuyện này đúng ra triều đình không hề biết cho nên mới dám đường hoàng tập kích đại doanh.

"Giao cho ngươi, trước khi trời sáng bổn vương phải biết toàn bộ." Đem dao găm ném cho Tả Hộ quân, Cảnh Thiều xách tiểu lão hổ đang giãy dụa trong lòng Hữu Hộ quân, làm như chả có việc gì về vương trướng ngủ.

"Tiểu Tả, ngươi nói Vương gia vì sao lại ngủ ở trướng quân sư a?" Hữu Hộ quân một lúc lâu mới hoàn hồn lại, ban ngày chỉ mới có chút ái muội, đêm nay lại liền...Vội lắc lắc đầu, Vương gia nhất định là cùng quân sư thương thảo quân tình, mình cùng Tiểu Tả nói chuyện trễ cũng sẽ ngủ chung mà...Nhưng mà, vì sao lại cảm thấy là lạ...Ầy, dù sao Vương gia bình thản như vậy chắc là không có gì...

https://thuviensach.vn

Tả Hộ quân liếc mắt nhìn hắn, “Đem thích khách tới quân lao.”

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Thiều dậy sớm tới trung trướng nghe kết quả thẩm vấn đêm qua.

Không ngoài dự liệu, thích khách này không phải sát thủ mà là cung mã binh vào ban ngày, vì ngã ngựa mà thừa dịp hỗn loạn tới lều tạp dịch ẩn nấp. Đông Nam Vương cho bọn hắn tử lệnh, giết không được Thành Vương Cảnh Thiều bọn họ cũng không thể còn sống trở về.

Cảnh Thiều nhíu mày nhìn người quỳ rạp trên mặt đất bị đánh đến hấp hối, “Vậy các ngươi vì sao lại phải giết quân sư của bổn vương?”

“Chúng ta cũng...không rõ...Thành Vương là ... ai, chỉ nhìn thấy người nọ phục sức...khác biệt, lại...đứng...ở...trước trung trướng, cho rằng hắn chính là...” Người nọ đứng trước trung trướng, đối mặt với kỵ binh đánh úp lại mặt không đổi sắc, cả người khí độ thanh nhã bất phàm, nếu không phải phát hiện y cơ bản không có võ công, ai mà nghĩ đây không phải Thành Vương chứ?

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, bọn chúng cũng chỉ có thể xem là không may, nếu đến sớm nửa canh giờ là có thể đem Thành Vương giữ chân trong doanh trại, lại thêm nhận sai người, đội trưởng phát hiện người nọ không phải Thành Vương liền hạ lệnh tìm kiếm bốn phía, kết quả lại bị tách ra tiêu diệt từng kẻ một.

Cảnh Thiều nghe vậy không khỏi nhíu mày càng sâu. Nếu lúc ấy hắn ở doanh địa, lấy đấu pháp liều chết của đám người kia như ong vỡ tổ mà công kích một mình hắn, cho dù võ công cái thể chỉ sợ hắn cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Nghĩ một chút, Cảnh Thiều không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nếu tên đội trưởng kia không nhận ra Quân Thanh không phải Thành Vương, lúc ấy Quân Thanh chết là không thể nghi ngờ!

“Khinh người quá đáng!” Cảnh Thiều cảm thấy khó thở, hung hăng đâm dao găm xuống bàn. Đời trước, Đông Nam Vương giúp Tây Nam Vương cũng chỉ là âm thầm phái binh, hiện giờ lại không hề che giấu, thật sự đáng giận!

https://thuviensach.vn

“Đông Nam Vương làm như vậy, chẳng phải quá thiếu kiên nhẫn sao?” Hữu Hộ quân thực không hiểu, đại quân đã đánh tới tây nam, hắn lại khiêu khích ngay lúc này chẳng phải là tự dẫn lửa vào mình sao?

“Nếu không phải Vương gia kiến thức rộng rãi, chúng ta đã không biết đây là người của Đông Nam Vương rồi.” Tả Hộ quân nhắc nhở nói.

“Vương gia, ta thấy không bằng đem tên này đưa qua Đông Nam Vương, dọa dọa lão già kia cho hắn thành thật chút.” Hữu Hộ quân vung nắm tay.

“Người này không thể giữ lại.” Một giọng nói ôn nhuận dễ nghe truyền đến, mọi người quay đầu lại đã thấy Mộ Hàm Chương vén rèm đi vào.

“Quân Thanh, ngươi sao lại đến thế này?” Cảnh Thiều nhíu mày, tối qua gây sức ép như vậy còn tưởng y sẽ ngủ thẳng đến trưa, vội tiếp y lại đây ngồi.

Mộ Hàm Chương cũng không từ chối ngồi vào vị trí của mình, nhưng mà lúc ngồi xuống có hơi hơi nhíu mi.

“Người này vì sao lại không lưu...lại?” Hữu Hộ quân tò mò nhìn Mộ Hàm Chương hỏi, được một nửa lại bị vết đỏ sẫm trên cái cổ trắng nõn làm cho chú ý.

“Chó cùng rứt giậu, mất nhiều hơn được.” Mộ Hàm Chương chậm rãi vuốt ve ngọc bội bên hông, đen cái lợi cái hại lần lượt nói ra.

Hiện tại Đông Nam Vương làm vậy hơn phân nửa là vì thấy tây nam gặp nguy hiểm, sợ môi hở răng lạnh, lo lắng kế tiếp là đến lượt mình, vậy nên nghĩ muốn giúp Tây Nam Vương một phen. Nếu đem người đưa qua chính là nói cho Đông Nam Vương biết 'triều đình đã biết là ngươi làm', cuối cùng hắn chó cùng rứt giậu sẽ cùng Tây Nam Vương đồng thời tạo phản.

https://thuviensach.vn

“Đại quân chỉ có mười vạn, Đông Nam binh hùng tướng mạnh, nếu hợp với Tây Nam chúng ta không có phần thắng.” Cảnh Thiều trầm mặc nghe xong, chậm rãi mở miệng nói, “Vậy đem người này áp giải hồi kinh thì thế nào?”

“Không thể,” Mộ Hàm Chương lập tức phủ quyết đề nghị này, “Lần này không đánh đông nam, nếu có đưa ra chứng cớ, người này căn bản không chứng minh được gì, Đông Nam Vương tuyệt đối sẽ không thừa nhận. Chỉ cần ghi chép lại báo cho Hoàng Thượng, ngày khác muốn triệt phiên liền xuất ra tội trạng là được.”

Từ tây nam đến kinh thành núi cao đường xa, trong lúc này sẽ phát sinh cái gì không ai ngờ được, nếu để lộ tin tức Đông Nam Vương có khả năng tạo phản bất cứ lúc nào, đến lúc đó trở tay không kịp bọn họ sẽ thiệt thòi lớn.

Nhìn sắc mặt Vương phi nhà mình dần dần trắng bệch, Cảnh Thiều đau lòng vội phất tay cho Tả Hữu Hộ quân đem người đi xử lý, mình thì đứng dậy ôm cái người cậy mạnh kia vào trong lòng, đưa tay sờ sờ chỗ kia, “Còn đau không?”

Mộ Hàm Chương lập tức đỏ mặt, đẩy đẩy cái móng vuốt sờ loạn kia ra, “Không có gì đáng ngại.”

“Lần sau chớ cậy mạnh, trực tiếp ngồi trên đùi vi phu là được.” Cảnh Thiều nghiêm túc nói.

Mộ Hàm Chương trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi rõ ràng phải thu liễm chút đi, đêm qua đi ra từ quân sư trướng, bọn họ sẽ hoài nghi.”

“Ta đoán bọn họ đã sớm biết,” Nói xong liếm liếm trên cổ trắng nõn một chút, “Dấu răng chỗ này còn chưa che lại.”

“A?” Mộ Hàm Chương vội vươn tay che, ấn ấn chỗ đó quả thật có chút đau, lúc này mới nhớ tới biểu tình Hữu Hộ quân, y không khỏi đỏ mặt đứng dậy muốn đi. Người này tất nhiên là không cố ý, nhưng mà hôn lên chỗ rõ ràng như vậy dọa đến người khác, y làm sao mà ngẩng đầu nhìn mọi người trong quân doanh đây?

“Ai, Quân Thanh...” Thấy Vương phi nhà mình dỗi bỏ đi, Cảnh Thiều vội đuổi theo.

https://thuviensach.vn

“Báo ~” Vừa mới ra khỏi doanh trướng, tín binh đã vội vàng lao thẳng tới, tính binh đều cưỡi ngựa tới, Mộ Hàm Chương vội muốn tránh nhưng dưới chân không thoải mái, động tác chậm một chút đã sắp bị ngựa đá phải, Cảnh Thiều một cước đá lên con ngựa đang chạy như bay, nắm áo tín binh bị dọa sợ kéo xuống.

Nhưng trên đời này còn có loại đi xum xoe người khác, Vương Nhị tới đưa sổ sách nhìn thấy quân sư tuấn mỹ yếu đuối sắp bị vó ngựa dẫm phải, ma xui quỷ khiến vươn tay ôm quân sư lăn một vòng.

“Ô..” Mộ Hàm Chương đột nhiên bị người kéo về phía sau ngã trên mặt đất, động tác quá mạnh động đến vết thương, nhịn không được kêu thành tiếng.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều buông tín binh ra, nghe được tiếng y liền xoay người nhìn, nhất thời bùng nổ, tay kéo cái người còn ở trên người Mộ Hàm Chương xuống, lại hung hăng đá thêm một cước, “Hỗn trướng!”

Mộ Hàm Chương chậm rãi ngồi xuống vươn tay che vai trái, máu đỏ tươi dọc theo kẽ tay trắng nõn chảy ra thật chói mắt.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều lúc này mới phục hồi tinh tần, xông lên đem người ôm vào ngực lại thấy người nọ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi từng giọt lớn rơi xuống liền biết miệng vết thương lại rách ra, đau lòng tột đỉnh ôm người hướng vương trướng chạy đi.

Tả Hữu Hộ quân tới nghe quân báo thì thấy một màn như vậy.

Hữu Hộ quân đá Vương Nhị đang ngồi không nổi kia một cước, “Xen vào chuyện người khác!” Vừa rồi rõ ràng là không sao, Vương gia sở dĩ đá ngựa chứ không kéo người là sợ động tới vết thương của quân sư, tiểu tử này thân thủ không tốt còn muốn thể hiện a! Vương Nhị này hắn có nhận ra, vốn là vệ binh dưới trướng hắn nhưng luôn vô sự xun xoe vì cái lợi trước mắt mà bị nép tới lều tạp dịch, sau lại được quân sư nhìn trúng cho đi quản sổ sách, giờ lại không an phận nữa.

Tả Hộ quân lắc lắc đầu, hỏi tính binh, “Tin tức gì?”

https://thuviensach.vn

“Đại quân đã phá Nhị Trọng quan!” Tín binh vội đáp.

“Nhanh vậy?” Tả Hộ quân sửng sốt.

“Hách tướng quân phá Hổ Nha quan mang theo Thục quân một đường đánh tiếp, phá Nhị Trọng quan trực tiếp đón đại quân của Triệu tướng quân nhập quan!” Tín binh nói ra tin tức này nhịn không được hưng phấn không thôi.

Tả Hộ quân xoay người hướng vương trướng đi vào, tin tức này phải nhanh chóng báo cho Vương gia.

Cảnh Thiều lúc này lại kinh hãi không thôi, miệng vết thương rách ra so với lúc bị thương chỉ có nhiều hơn, nhìn vết thương đã kết vảy lần thứ hai thành hình dáng dữ tợn, Cảnh Thiều tức giận phất tay cho vệ binh giết Vương Nhị.

“Không được...”Mộ Hàm Chương vươn tay kéo hắn.

Vệ binh tất nhiên nghe theo Vương gia, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

“Ta không đem hắn ngũ mã phanh thây không được!” Cảnh Thiều lớn tiếng nói, động tác trên tay vẫn nhẹ nhàng vô hạn.

“Vương gia, đại quân đã công phá Nhị Trọng quan.” Tả Hộ quân tiến vào, nhìn không chớp mắt mà nói.

“Đã biết, cho tín binh thông tri Triệu Mạnh cùng Hách đại đao, hai quân hợp lại tiếp tục tiến công hướng Vân Thành!” Cảnh Thiều không ngẩng đầu đáp lại.

“Vâng!” Tả Hộ quân nhận lệnh, “Vương gia, đại quân khi nào nhổ trại ạ?”

Cảnh Thiều lập tức nhíu mày, nhìn sắc mặt tái nhợt của người trên giường, có chút do dự, lúc này mà nhổ trại vết thương này càng lâu lành, đang muốn nói chờ vài ngày, tay cầm khăn bị người trên giường nắm chặt, không cho hắn nói.

“Ngươi đi truyền lệnh trước rồi lại đến.” Mộ Hàm Chương nhìn ra tâm tư Cảnh Thiều, nhưng người này hiện tại đang nổi nóng, không thể phật lòng hắn liền bảo Tả Hộ quân đi trước.

https://thuviensach.vn

“Lương thảo đều ở đây, ngươi nói đại quân làm sao mà tấn công Vân Thành?” Giọng Mộ Hàm Chương có chút suy yếu.

“Bọn họ mang lương thảo ít nhất có thể chống đỡ ba ngày nữa, thương thế ngươi nặng như vậy, chúng ta nghỉ hai ngày đã.” Cảnh Thiều lấy bình ngọc nhỏ ra.

“Ngươi sao có thể vì việc tư mà vứt bỏ đại quân không để ý, ngươi...A...” Mộ Hàm Chương cúi người mắng hắn rồi lại đau đến ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Chương 57 - Bôi Thuốc

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều vội đỡ lấy y, nhìn đến vết thương lại bắt đầu rớm máu làm hắn chỉ biết ôn nhu dỗ dành, “Ngươi đừng vội, ta sẽ nghĩ cách khác, chúng ta bôi thuốc trước đã rồi tính sau!”

“Ta muốn dùng loại thuốc này.” Mộ Hàm Chương hơi thở dốc giương mắt nhìn hắn. Sắp tới còn phải nhanh chóng nhổ trại, như vậy có thể sẽ làm vết thương vỡ ra căn bản không thể theo ra chiến trường, nhất định phải chữa nhanh một chút.

“Không được!” Cảnh Thiều cầm khăn cẩn thận lau đi vết máu, sau đó đem thuốc trong bình ngọc cầm máu, “Hoãn lại một ngày là được rồi, trước hết để cho lương thảo tới trước.”

Mộ Hàm Chương nhắm mắt lại, “Đại quân không thể trì hoãn, ngươi nếu cố ý như thế đến lúc phụ hoàng trách phạt, ta sẽ đi thỉnh tội.”

“Quân Thanh,” Cảnh Thiều nghe y nói như vậy trong lòng có chút khổ sở, quả thực nếu sự tình thành như vậy, mình làm sao mà để y đi gánh tội thay, ngữ khí đông cứng nói, “Việc của đại quân tự ta hiểu rõ...”

“Tự ngươi hiểu rõ!” Mộ Hàm Chương trừng hắn, “Chiến trường chớp mắt đã biến chuyển, cho dù ngươi nắm bắt được cách thức cũng không thể đảm bảo tất thảy. Ngươi vừa sơ suất là sẽ chịu trách nhiệm cho hơn mười vạn tính mạng này, sao có thể vì việc tư mà tùy tiện làm bậy!”

Đôi con ngươi xinh đẹp ngập tràn kiêu ngạo cùng kiên trì, Cảnh Thiều lẳng lặng mà nhìn y lâu thật lâu mới chậm rãi nhếch khóe môi.

Rốt cuộc hắn hiểu được, vì cái gì mà Quân Thanh có thể làm cho hắn cảm thấy an toàn. Khác với những kẻ ở đời trước, người này có lý tưởng và kiên trì của chính y, sẽ không vì thiên vị hắn mà vi phạm nguyên tắc, cũng sẽ không vì không sợ hãi mà tùy ý làm bậy. Cho nên, Cảnh Thiều dám dùng tất cả của mình đi sủng ái y cũng không

https://thuviensach.vn

sợ làm hư y, cũng không sợ làm chính mình mê muội mà mất phương hướng.

“Hiền thê nói có lý, vi phu tuân mệnh.” Cảnh Thiều cười rộ lên, hôn một miếng trên gương mặt đang tức giận kia.

Mộ Hàm Chương bị hắn quấy rầy như vậy, một đống lí do thoái thác chuẩn bị sẵn nghẹn ứ tại cổ họng, trố mắt một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, y trừng mắt liếc hắn một cái, nhìn cái người kia da mặt càng ngày càng dày cuối cùng đứng dậy thở dài, “Ta là nam tử, ngươi đừng có xem ta như yếu đuối nhu nhược.”

Cảnh Thiều cười cười mà không trả lời, cho dù Quân Thanh thân thể cường tráng, võ công cái thế hắn vẫn đau lòng. Hắn đứng dậy lấy một cái bình nhỏ xám xịt khác nắm trong lòng bàn tay nhưng vẫn còn do dự.

“Vương Nhị kia cũng chỉ là hảo tâm, người này dù có chút ham cái lợi trước mắt ngươi cũng đừng có giết hắn nha!” Mộ Hàm Chương lúc này mới nhớ tới Cảnh Thiều vừa rồi cho vệ binh đi giết người, vẫn là mở miệng khuyên một câu.

Cảnh Thiều mở nắp bình, thầm nghĩ vệ binh rất nghe lời mình, lúc này phỏng chừng đầu Vương Nhị đã sớm chuyển nhà, nhưng mà lời này hắn không dám nói ra chỉ ậm ậm ừ ừ, cẩn thận nhìn vết thương, thuốc trong bình ngọc xanh đã sắp tan hết, máu cũng ngừng chảy, hai loại thuốc này hắn từng thử qua cũng không tương khắc, trực tiếp đổ lên là được.

“Đau thì kêu lên, đừng tự cắn đau mình.” Cảnh Thiều sờ sờ đỉnh đầu người nọ, vẫn là có chút không đành lòng.

Mộ Hàm Chương nhẹ gật gật đầu, thấy hắn vẫn không chịu thoa thuốc, cười khẽ nói, “Ngươi nếu lo lắng thì ôm ta đi.”

Cảnh Thiều nghe vậy thấy cũng có lý, nếu mà Quân Thanh đau quá cắn phải lưỡi thì mình còn có thể kịp lúc đem tay cho y mượn mà gặm. Vì thế hắn ngồi vào đầu giường, cẩn thận ôm người vào trong ngực, quệt một chút thuốc mỡ màu sáng, ngón tay run khẽ mà chạm vào vết thương.

https://thuviensach.vn

“A...” Ngay lúc thuốc chạm vào da thịt, Cảnh Thiều rõ ràng cảm giác thân thể trong ngực chợt cứng còng, đôi môi mất máu nhợt nhạt khẽ mở, một tiếng kêu đau mắc lại trong cổ họng, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống dính ướt mái tóc đen.

“Quân Thanh, một chút nữa sẽ không đau, không đau...” Cảnh Thiều nhẹ vỗ về gò má y, chỉ hận không thể đau thay y.

Mộ Hàm Chương không nghĩ sẽ đau như vậy! Thuốc vừa thoa lên liền giống như vô số ngân châm đâm vào thân thể, đau đến trước mắt tối sầm, có âm thanh nhẹ nhàng an ủi bên tai quả thực đau đớn dần dần giảm bớt, trước mắt sáng dần, hiện lên gương mặt Cảnh Thiều, trong đôi mắt tràn đầy đau lòng, muốn cho hắn một nụ cười trấn an, y miễn cưỡng kéo khóe miệng, sau đó trước mắt đột nhiên tối đen.

Cảnh Thiều nhìn người trong ngực đã bất tỉnh, đau lòng đến không thở nổi. Đem bàn tay đang nắm chặt kia từ từ mở ra, khẽ hôn xuống lòng bàn tay tái nhợt, hắn chậm rãi đặt người trên giường, dùng khăn mềm lau đi mồ hôi trên trán, trên cổ y.

Lúc phục hồi lại tinh thần hắn mới nhận ra mình cũng một thân phát lạnh, Cảnh Thiều thuận tay lau mặt, đắp chăn cho người trên giường.

“Vương gia, Hữu Hộ quân ngăn thuộc hạ giết Vương Nhị, thuộc hạ đã đem hắn tới quân lao.” Vệ binh tiến vào thấp giọng báo, “Nhưng mà thuộc hạ lục soát được trên người hắn cái này.” Nói xong hai tay dâng lên cho Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều tuy có không vừa lòng vệ binh không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà như vậy cũng vừa lòng Vương phi nhà mình đi, liền trầm mặc nhận lấy đồ vật trong tay vệ binh, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy thứ này hắn liền nổi trận lôi đình, nhất định phải giết Vương Nhị không tha.

Tờ giấy kia cũng không có viết gì mà là một bức họa, mặc dù họa kỹ vụng về nhưng có thể nhìn ra người trong tranh tuấn mỹ bất phàm, váy dài áo dài tóc đen cài ngọc quan, này không phải Mộ Hàm Chương thì là ai?

https://thuviensach.vn

Chậm rãi vò trang giấy trong tay đến nhàu nát, Cảnh Thiều nắm chặt tay, ra là một màn hôm nay chẳng phải ngẫu nhiên gì, gã Vương Nhị này thật to gan! Nhìn người trên giường mặt mày tái nhợt, chỉ bởi một tên đăng đồ tử nhất thời nổi sắc tâm mà phải chịu khổ sở như vậy! Lúc này hắn thấy thực may vì không trực tiếp giết Vương Nhị, vì chỉ một đao thôi thì tiện nghi cho gã rồi!

Cảnh Thiều ngẩng đầu ngước mắt âm trầm nói, “Ngươi đi thăm dò xem, dùng thủ đoạn gì cũng được, tra cho ra một tội trạng không thể không giết.”

“Tuân mệnh.” Vệ binh nghe lệnh nhanh chóng xoay người rời đi.

“Từ từ,” Cảnh Thiều gọi giật lại tiểu vệ binh nhạy bén này, “Ngươi tên là gì?”

“Thuộc hạ Khương Lãng.” Vệ binh đáp.

Cảnh Thiều sửng sốt, “Ngươi là con trai Khương Thái y?”

“Vâng,” Khương Lãng nhìn có chút đôn hậu, lại rất thông minh, “Ba tháng trước Vương gia không vứt bỏ, đem thuộc hạ điều đến thân quân.”

Khi đó Cảnh Thiều nghe lời Vương phi nhà mình điều Khương Lãng này đến quân mình chính là tìm cơ hội mượn sức Khương Thái y. Nhưng mà lúc đó trong phủ trong cung đều loạn thành một đoàn, đảo mắt liền quên mất việc này.

Cảnh Thiều gật đầu, “Ngươi đi đi, tiện đường gọi Tả Hộ quân đến đây.”

Lúc Tả Hộ quân đến, Hữu Hộ quân cũng chạy theo.

Vương Nhị làm người tuy chỉ vì ham lợi trước mắt nhưng mà cũng có khéo ăn nói, mặc kệ làm vệ binh hay tạp dịch đều rất được lòng người, Hữu Hộ quân cảm thấy giết gã qua loa như vậy sẽ khiến lòng tướng sĩ bất an, liền ngăn cản không cho giết. Nghe vệ binh nói Vương gia dường như rất tức giận, hắn liền theo đến nhận tội, thuận tiện khuyên nhủ vài câu.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều không để ý Hữu Hộ quân đang tự cho mình có lý, nói với Tả Hộ quân," Sáng sớm mai nhổ trại, ngươi đi chuẩn bị đi."

"Vâng." Tả Hộ quân đáp.

"Vương gia, Vương Nhị kia..." Hữu Hộ quân còn muốn nói nữa nhưng chưa dứt lời liền nhìn đến Vương gia dùng khăn lau mồ hôi cho người nằm trên giường, còn cẩn thận đặt cánh tay y vào trong chăn, bộ dáng cẩn thận ôn nhu như vậy hoàn toàn chẳng giống Thành Vương mỗi ngày dụng quyền 'quan tâm' cấp dưới tẹo nào.

"Ngươi muốn nói gì?" Cảnh Thiều làm xong việc này mới nhìn tới Hữu Hộ quân.

"Cái này..." Hữu Hộ quân lắp bắp, sáng nay nhìn thấy hồng ấn trên cổ quân sư hắn đã loạn cả nửa ngày, hiện giờ Vương gia không hề kiêng kị gì như vậy làm hắn không thể không liên tưởng.

"Vương gia, kinh thành vừa mới gửi thư tới." Tả Hộ quân nói xen vào, đem thư trong ngực đưa lên.

Cảnh Thiều nhìn thoáng qua, trên bao thư viết Duệ Vương phủ, ra là thư của ca ca. Từ khi rời kinh liền có rất ít tin tức truyền tới, hắn cũng không giống Đại Hoàng tử mỗi ngày đều viết thư bình an cho phụ hoàng, hắn chỉ viết thư báo chiến sự, Hoành Chính đế mỗi phong thư đều đáp lại nhưng cũng đều là chút việc công. Cảnh Sâm dường như rất bận, hơn nữa hắn hiện giờ ở ngoài dù có người muốn tị hiềm cũng chẳng có cách liên hệ.

Cảnh Thiều nóng lòng muốn biết nội dung thư liền không để ý Hữu Hộ quân nữa, cho hai người họ lui xuống.

'Tam Hoàng đệ thân khải: phụ hoàng vẫn tốt, trong nhà bình an...' Lúc đầu đều là ân cần thăm hỏi, Cảnh Thiều rất nhanh lướt qua nhìn mặt sau.

Phong thư này có ba trang, tin tức tốt xấu lẫn lộn.

Cảnh Sâm nói trong thư, từ lúc bọn hắn đi vụ Hộ bộ tham ô quân lương giống như quả cầu tuyết càng nháo càng lớn, người liên lụy cũng càng nhiều, số Thượng Quan tam phẩm bị cách chức lên đến

https://thuviensach.vn

bảy người, càng không nói tiểu quan viên dưới tam phẩm. Hoành Chính đế hạ chỉ tra rõ nhưng lại liên quan rất rộng, vốn là rất nhanh có thể ra đến Tứ Hoàng tử lại do Mậu Quốc công đề nghị chiến sự chưa xong không nên quá lục đục nội bộ, việc này cứ như vậy nhẹ hàng chìm xuống.

Tuy nhiên phần lớn mục đích của Cảnh Sâm đã đạt được, thí dụ như đem Hộ bộ thượng thư muốn lợi dụng Cảnh Thiều kéo xuống ngựa, mà Tiêu Viễn cũng thành công thăng nhiệm Lại Bộ Thị lang, phụ hoàng bọn họ đã có bất mãn với Tứ Hoàng tử.

Kỳ thực ngay từ lúc đầu Cảnh Sâm đã đem sự tình hướng lên người Tứ Hoàng tử nhưng những người này tựa như đã sớm chuẩn bị, làm hắn gặp chút trắc trở.

Mặt khác có một tin tức đối với Cảnh Thiều lúc này là cực kỳ trọng yếu, đó là triều đình có người lui tới với Đông Nam Vương, có thể Đông Nam Vương đã biết tình hình triều đình hiện giờ.

Cảnh Thiều chậm rãi xếp thư lại, như vậy có thể lí giải vì sao ngày đó Đông Nam Vương phái người đến giết hắn. Lúc này quốc khố thiếu hụt, nếu cứ đánh tiếp thế này, chỉ cần Tây Nam Vương chống đỡ được ba năm thì triều đình cũng chẳng còn năng lực duy trì thế trận chiến tranh lề mề này. Cuối cùng bọn chúng liền có khả năng hòa đàm với triều đình.

Mà chỉ cần giết được chủ soái là hắn đây, chờ triều đình xử lí cho xong việc hoàng tử chết trận, hậu phương lại còn một loạt vấn đề, bọn chúng liền thư thả thêm hơn một năm rưỡi nữa.

“Ưm...” Người trên giường ngâm khẽ một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Cảnh Thiều buông thư trong tay nhìn y, “Quân Thanh, còn đau không?”

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một lúc mới nhớ tới mình đã bất tỉnh, miệng vết thương trên vai lại đã hết đau, so với loại thuốc trước còn thoải mái hơn nhiều, nhíu mày đáp, “Ta ngủ bao lâu rồi?”

https://thuviensach.vn

“Không lâu lắm, mới nửa canh giờ thôi,” Cảnh Thiều sờ sờ đỉnh đầu y, “Đã qua buổi trưa, hôm nay mà nhổ trại thì phải đi đêm nên sáng mai hẵng khởi hành.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy hơi vuốt cằm, không phải vì y mà trì hoãn hành trình là tốt rồi, quay đầu nhìn tới thư tín trong tay Cảnh Thiều, “Ca ca gửi thư sao?”

“Ngươi sao đoán chuẩn như vậy?” Cảnh Thiều ôm y vào lòng cho y xem thư, “Ta có chút hoài nghi có khi ngươi có thể xem tinh tượng thật đấy.”

https://thuviensach.vn

Chương 58 - Nội Tặc

Mộ Hàm Chương cười không nói, một tay cầm thư bắt đầu xem, nhìn hai dòng đầu mới nhớ đây là thư riêng của huynh đệ người ta liền quay đầu nhìn Cảnh Thiều, phát hiện người nọ lại đang nắm tay kia của mình mà đùa đến bất diệc nhạc hồ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Đúng rồi, ngươi còn không có nói cho ta hai cái túi gấm kia rốt cuộc là về việc gì a?” Cảnh Thiều nắm bàn tay oánh nhuận như ngọc kia nghịch một lát, cảm thấy thật ngon liền nhịn không được đưa lên miệng gặm gặm, thấy Vương phi nhà mình nhìn qua mới ngượng ngùng mà nhả ra, vội vàng tìm một cái để nói.

“Oa ô!” Tiểu lão hổ bị đạp cho tỉnh ngủ mà cào cào sàng đan, Cảnh Thiều vừa buông tay y thì đã bị một cục lông ôm lấy.

Hổ nhỏ bị cốc đầu thực ủy khuất a, Mộ Hàm Chương lui tay vào trong chăn, cười khẽ, “Mấy cái đó là phòng hờ thôi, nếu Triệu Mạnh không trúng kế mà cứ thành thành thật thật phá Thắng Cảnh quan thì tự nhiên sẽ một đường đánh tiếp, cần gì phải xem chứ.”

Cho nên mới nhắc đi nhắc lại Triệu Mạnh không được mở ra trước, vì hai cái căn bản là mâu thuẫn nhau!

“Tê...” Tiểu lão hổ không tìm thấy tay chủ nhân liền bổ nhào vào gặm tay Cảnh Thiều, tay bị cắn đau làm Cảnh Thiều nắm miệng hổ kéo ra, phát hiện mọc thêm một cái răng nanh nho nhỏ, “A? Mọc răng nanh?” Hắn liền vươn tay muốn mở cái miệng đầy lông kia ra xem có mọc nhiều không.

Mộ Hàm Chương kéo tay hắn qua, xoa xoa chỗ đau, “Đừng để nó cắn loạn, lỡ cắn chảy máu có thể sinh bệnh.” Lão nhân thường nói bị động vật cắn là điềm xấu, có thể bị nhiễm mấy bệnh truyền nhiễm không tốt.

Cảnh Thiều đem hổ nhỏ chổng vó lên trời mà nắm chặt, nó giãy thế nào cũng không buông.

https://thuviensach.vn

“Oa ô ô!” Tiểu lão hổ bất mãn vươn đầu muốn cắn nhưng không tới, gấp đến cái đuôi nhỏ quật chăn không ngừng.

Thu thập được hổ nhỏ xong, Cảnh Thiều lại tiếp lời, “Nếu Triệu Mạnh phá quan mà mở túi gấm xem thì làm sao?”

Mộ Hàm Chương ôm tiểu lão hổ bị khi dễ đã muốn giận dỗi lên, sờ sờ trấn an sau đó cho nó nằm ngửa trên chân mình, cậu chàng thích thú mà cong cong cái bụng, “Ngươi cảm thấy trong tình hình đó Triệu Mạnh sẽ hiểu câu nói kia sao? Đợi hắn trở về ta sẽ có lý do ứng đối.”

Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ. Chi bằng thân tại biển khổ mới biết thâm ý trong đó, nếu là thuận buồm xuôi gió, lấy Triệu Mạnh lỗ mãng chưa chắc đã kiên nhẫn mà suy đoán.

“...Quân Thanh, ngươi...” Cảnh Thiều nhất thời không nói nên lời, đây cũng là quá lừa người đi, mất công Triệu Mạnh còn bội phục quân sư muốn quì rạp xuống luôn rồi.

Tiểu lão hổ nằm thoải mái cọ chăn, chỉ chốc lát sau đã khoe bụng mà ngủ khì. Mộ Hàm Chương cười tựa đầu vào Cảnh Thiều, “Cho nên mới nói, mấy người mưu sĩ chẳng bao giờ nói rõ, cái gọi là thiên cơ bất khả lộ chẳng quan là vì họ cũng không chắc chắn được.” Từ phương diện này mà nói, mưu sĩ với thầy tướng số cũng không khác nhau mấy.

Cảnh Thiều bất đắc dĩ mà ôm người vào lòng, lấy phong thư kia qua cùng Vương phi nhà mình thương thảo việc trong triều. Chuyện lần này nguồn gốc là từ lần kiểm tra sổ sách trước khi xuất chinh gặp phải, một thay đổi bất luận nhỏ đến mấy cũng đều sẽ làm cho sự việc chệch hướng sau này, về sau tốt nhất vẫn phải cẩn thận chút, kinh nghiệm từ đời trước đến nay không nhất định lúc nào cũng dùng được.

Dùng bữa trưa xong, Mộ Hàm Chương vốn định ra ngoài một chút lại bị Cảnh Thiều cưỡng chế ở trên giường bắt nghỉ ngơi, không lay chuyển được hắn chỉ đành ôm hổ nhỏ ngủ trưa ngủ trưa a. Hổ nhỏ ngại trong chăn nóng nực liền đến bên gối ôm đầu chủ

https://thuviensach.vn

nhân mà ngủ. Lúc Hữu Hộ quân vào tìm liền nhìn thấy quân sư an tĩnh ngủ mà đội một cái mũ da hổ cực kì không hợp khí chất...

“Hắc hắc...” Hữu Hộ quân buồn cười thành tiếng liền làm Mộ Hàm Chương mới mơ màng tỉnh giấc.

Thấy Hữu Hộ quân đến, Mộ Hàm Chương kéo đầu hổ nhỏ qua một bên chậm rãi ngồi dậy, “Hữu Hộ quân đến có chuyện gì không?”

“Là như vậy, Vương Nhị quản lương thảo bị Vương gia đem đi mất rồi, buổi chiều đầu bếp đi lĩnh lương thực lại không ai nhớ sổ sách nên ta tới hỏi quân sư xem có ai thay hay không.” Bởi sự kiện xuất hiện thích khách ngụy trang lính tạp dịch, Hữu Hộ quân phải chỉnh đốn quân vụ, tra hỏi người khả nghi nguyên một ngày đến bụng sôi ùng ục mới kêu đầu bếp nấu cho hắn ít đồ ăn, kết quả nghe bảo gạo và mì còn chưa lĩnh về nên không nấu được a.

Vương Nhị bị bắt? Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Điều thư kí quản thư tín của tạp dịch doanh qua trước đi.”

“Được.” Hữu Hộ quân xoay người ra ngoài trường, đi vài bước lại quay lại, chậm rãi nhìn tới áo khoác quân sư muốn nói rồi lại thôi.

“Còn có việc?” Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn, cái tên Cảnh Thiều kia thay áo khoác cho y mà đến quần lót cũng lột mất, Hữu Hộ quân lại ở trong này làm y không thể xuống giường mà mặc quần.

Hữu Hộ quân gãi đầu, cảm thấy việc này không nên nhiều chuyện nhưng lại tò mò muốn chết, liền kéo một cái ghế ngồi vào bên giường, “Quân sư, ngươi cùng Vương gia tột cùng, ờ, là xảy ra chuyện gì vậy?” *(Chết cười, há há)*

Mộ Hàm Chương ngẩn người chậm rãi rũ mi, “Nếu không có việc công, Hữu Hộ quân vẫn nên rời đi nhanh chút thì hơn.”

Hữu Hộ quân thấy bộ dáng này của y, nhất thời cảm thấy mình đoán đúng, tất nhiên là Vương gia áp bức Quân sư ép y ủy thân cho hắn, thở dài, “Quân sư, ngươi là người có học thức, nếu Vương gia thực sự khi dễ ngươi cũng đừng sợ. Ta theo Vương gia nhiều

https://thuviensach.vn

năm như vậy, hắn mặc dù ngoài miệng hung ác nhưng kì thực tâm địa không xấu..."

"Ta nghĩ Hữu Hộ quân hiểu lầm rồi," Mộ Hàm Chương giương mắt như có như không mà cười nhìn hắn, "Tình nghĩa ta cùng Vương gia cũng giống Hữu Hộ quân cùng Tả Hộ quân vậy."

"A?" Hữu Hộ quân nhất thời nhảy dựng lên, này, sao mà giống chứ? Hắn cùng Tiểu Tả là nhiều năm trên chiến trường đánh nhau ra tình cảm, cùng với bộ dáng ái muội của Vương gia có thể giống nhau sao? Ngẫm lại nếu mà Tiểu Tả cũng giống Vương gia lau mồ hôi, đắp chăn cho hắn...Nhịn không được mà rùng mình một cái, thật đáng sợ a.

Hữu Hộ quân bị chính cảnh tượng trong đầu mình dọa hãi, nhìn bộ dáng cười cười của quân sư giống như là nhìn thấu tâm tư hắn rồi, nhất thời ngồi không yên liền nhanh chóng rời đi như chạy trốn.

Hữu Hộ quân đi rồi, Mộ Hàm Chương dần nhíu mày, lúc này đến Hữu Hộ quân cũng đã nhìn ra hai người y có gian tình rồi, trong quân không biết đã truyền thành kiểu gì nữa. Còn có, Vương Nhị kia sao lại bị bắt lại?

Đứng dậy ăn mặc chỉnh tề, y muốn tìm tên kia tính sổ nhưng vừa vào trung trướng chỉ thấy Khương Lãng đem một quyển sổ nhỏ đưa cho Cảnh Thiều.

"Quân Thanh, ngươi tới vừa lúc, mau đến xem cái này." Cảnh Thiều giơ giơ sổ nhỏ trong tay lên, bìa đã ố vàng giống như dùng nhiều năm lắm rồi.

Mộ Hàm Chương tiếp nhận mở ra, bên trong ghi chép đầy những con số cùng câu chữ. Phần đầu nhìn không hiểu lắm nhưng dở đến phía sau thì y dần mở to hai mắt, "Thứ này từ đâu mà có?"

"Lục soát trong quần áo Vương Nhị." Cảnh Thiều nêu tội.

Mộ Hàm Chương chẳng kịp so đo hành vi lòng dạ hẹp hòi của hắn, nghiêm túc nói, "Phần trước ta không hiểu, nhưng vài tờ này đều là số lương thực dùng hàng ngày trong quân, mấy thứ này ta đã

https://thuviensach.vn

nghiêm cấm sao chép, hơn nữa, tờ cuối cùng này là thư từ với người nào a.” Nói xong, mở ra tờ cuối cùng đưa cho Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều cầm tới xem kĩ từng trang một, tựa hồ là nhận chỉ thị của người cùng gã này thư từ. Khương Lãng nói đã lục soát khắp chỗ ở Vương Nhị cũng không gặp thư tín linh tinh.

Số lượng lương thảo... Cảnh Thiều trầm mặc tự hỏi cuốn sổ này, lúc đầu hắn hoài nghi có phải là báo tin cho Tứ Hoàng tử hay không, nhưng hiện giờ đại quân ở ngoài có báo cho Tứ Hoàng tử cũng chẳng làm được gì, như vậy kẻ cần nó nhất lúc này là Đông Nam Vương và Tây Nam Vương!

“Lệnh Tả Hộ quân lập tức thẩm vấn Vương Nhị, phải tra cho ra kẻ kia cùng phương pháp liên lạc.” Cảnh Thiều cho Khương Lãng lập tức đi làm chuyện này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Hữu Hộ quân: Tiểu Tả, ngươi nói Quân sư làm sao mà thần cơ diệu toán như vậy hả?

Tả Hộ quân: Lừa dối.

Hữu Hộ quân:!!!

https://thuviensach.vn

Chương 59 - Vân Thành

“Sao ngươi lại nhìn ra Vương Nhị có vấn đề?” Đợi Khương Lãng rời đi, Mộ Hàm Chương đến cạnh Cảnh Thiều hỏi, đang yên đang lành vậy sao lại nhớ tới một tên thư kí sổ sách chứ.

Cảnh Thiều vươn tay ôm chặt người vào trong ngực, một tay ôm thắt lưng y, một tay cầm bút viết thư bình an cho phụ hoàng, “Hôm nay ta thấy ánh mắt gian xảo của hắn liền đem lòng nghi ngờ.” Cảnh Thiều thuận tiện bịa chuyện, kì thật hắn căn bản chẳng phát hiện ra chuyện Vương Nhị, đường đường là Thành Vương hắn sẽ không thừa nhận mình làm ra chuyện này là vì tên khốn kiếp đó dám mơ tưởng Vương phi nhà hắn!

Thân thể trong lòng mang theo hương thuốc nhàn nhạt, lúc đầu Cảnh Thiều chẳng thích hương vị này tí nào, nhưng mà ở trên người Vương phi nhà mình xen lẫn với khí tức của y lại dễ chịu ngoài mong đợi như vậy, nhịn không được đem mũi chôn ở quần áo y ra sức hít hít.

Mộ Hàm Chương bị hắn làm cho ngứa ngáy liền ngồi tránh qua một bên, “Ngươi muốn báo cho phụ hoàng về dị động của Đông Nam Vương?”

“Ừa.” Cảnh Thiều không ăn được đậu hũ có chút bất mãn, Vương phi ngồi ngay bên cạnh mà ở góc độ này nếu vươn tay sờ thì sẽ không viết được thư, đành phải từ bỏ, thành thành thật thật mà viết thư.

“Thuận tiện ngươi nhắc tới công lao Hách đại đao cùng Thục quân anh dũng đi.” Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua, nhắc nhở Cảnh Thiều.

“Thục quân?” Cảnh Thiều nghi hoặc quay đầu nhìn y, công lao cùng xuất thân Hách đại đao tất nhiên phải nói, hắn còn mong phụ hoàng nhanh chóng phong Tướng quân cho Hách đại đao nữa kia, nhưng còn Thục quân thì sao? Bọn họ chỉ là theo Hách đại đao

https://thuviensach.vn

đánh giặc mà thôi, cùng Tương quân, Kiềm quân không có gì khác nhau thì hà cớ gì phải nói tới?

Mộ Hàm Chương cười cười, "Vương gia chẳng lẽ quên Thục quân trận trước còn theo Đại Hoàng tử đi Điền Tàng đánh nam man sao."

Thục quân lúc ấy bị điều đi nghĩ cách cứu viện cho Đại Hoàng tử. Sau khi Cảnh Vinh được cứu ra lại mang theo Thục quân đánh nam man, kết quả chẳng được gì. Trận chiến Tây Nam bắt đầu, Hoành Chính đế liền triệu hồi Thục quân cho đi theo Cảnh Thiều tấn công đất phong Tây Nam, chỉ lưu lại cho Đại Hoàng tử bộ binh Chinh Đông Tướng quân tiếp tục gây sức ép.

Cảnh Thiều nghe vậy nhíu mày suy tư, nếu hắn khích lệ Thục quân anh dũng, Hoành Chính đế sẽ nhớ tới lúc Thục quân dưới quyền Đại Hoàng tử lại chẳng làm được gì, hai bên so sánh liền thấy cao thấp tương phản ngay lập tức.

"Quân Thanh...Thật may mắn ngươi không có gả cho người khác!" Trầm mặc một lát Cảnh Thiều mới chậm rãi nói.

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu nhẹ nhàng đáp lại, "Cho dù ta có gả cho người khác cũng sẽ không toàn tâm mà giúp hắn như vậy." Thế gian này người tin ta, sủng ta như ngươi sợ là chẳng có người thứ hai. Còn một câu cuối cùng này y đã không nói ra, chỉ lẳng lặng mà nhìn Cảnh Thiều, thấy người này chậm rãi cong khóe môi liền không nhịn được nhéo nhéo gò má hắn.

"Đó là tất nhiên, trong hoàng thất có ai anh tuấn hơn ta đâu." Cảnh Thiều càng nói càng đắc ý.

Mộ Hàm Chương nhất thời bị hắn chọc cười, "Đó là trong hoàng thất chẳng có ai da mặt dày như ngươi cả."

Hai người cãi nhau ầm ĩ một lúc cũng viết xong thư bình an, Tả Hộ quân đã vội đem kết quả thẩm vấn đến bẩm báo.

Vương Nhị không chịu nổi thẩm vấn, rất nhanh liền cung khai tất cả. Người cùng gã liên lạc chính là một tên quan nhỏ trong kinh, cho

https://thuviensach.vn

gã tiền tài, chỉ yêu cầu gã mỗi ngày báo ra ngoài tổng lượng quân lương mà đại quân dùng, những việc khác không cần xen vào.

“Từ lúc nào thì bắt đầu?” Cảnh Thiều hỏi.

“Từ khi giao cho Vương Nhị làm thư kí liền có liên lạc, nhưng lúc đó còn chưa báo tin tức ra ngoài, từ khi qua biên giới nước Thục mới bắt đầu.” Tả Hộ quân trả lời thập phần tường tận, thẩm vấn trong quân từ trước tới nay đều do hắn phụ trách cho nên câu hỏi ở mức độ nào hắn đều rõ ràng.

Báo lượng quân lương dùng mỗi ngày ra ngoài sẽ có thể phán đoán số lượng binh lính trong doanh, Cảnh Thiều nhíu mày, khó trách ngày ấy cung mã binh tập kích bất ngờ là nhờ chắc chắn đại quân không ở trong doanh, giết hắn có phần thắng cực lớn.

“Tên quan kia,” Mộ Hàm Chương chậm rãi vuốt ve chặn giấy mã não trên bàn Cảnh Thiều, “Có thể là nội gián Tây Nam Vương đưa vào kinh thành.” Từ lúc đại quân xuất phát đã chú ý hướng đi trong quân thì chắc phải là Tây Nam Vương.

“Vương Nhị cũng không biết tên người nọ, sau khi đến tây nam hắn còn liên lạc với một người khác,” Tả Họ quân đem một phong thư trình lên, “Đây là tin tức hôm nay Vương Nhị chưa kịp gửi ra ngoài.”

Chữ viết nhỏ tinh tế trên giấy dầu được dán vô cùng kĩ càng.

Mộ Hàm Chương nắm tờ giấy kia nhìn một lát, lấy qua một tờ, lại cầm bút viết thêm vài chữ giống Vương Nhị như đúc, nhưng mà mấy con số đã tăng lên gấp ba “Đây chính là số lượng Thục quân hiện tại.”

Cảnh Thiều cầm qua nhìn nhìn nhất thời hiểu được ý tứ của Vương phi nhà mình. Nếu làm đối phương nghĩ lầm Thục quân còn ở doanh trại, quân Tây Nam hoặc Đông Nam mai phục tại phụ cận sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngày mai bọn họ nhổ trại mà gặp phục kích có thể sẽ phải dời lại một thời gian nữa.

Tả Hộ quân nhìn tờ giấy trong tay kinh ngạc không thôi, lúc đầu hắn giữ lại mạng Vương Nhị, sợ là chính Vương gia muốn lợi dụng

https://thuviensach.vn

gã đưa tin tức giả ra ngoài, sao mà quân sư lại có thể nghĩ được tuyệt kĩ như vậy, “Vương gia, Vương Nhị kia phải làm sao?”

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, “Giết hắn trước, đừng để lộ ra.” Tuy rằng rất muốn đem cái tên dám mơ ước quân sư, không, thông đồng với địch phản quốc kia đem ra loạn côn đánh chết trước toàn quân, nhưng muốn mượn danh nghĩa Vương Nhị đưa tin thì không thể lộ ra rồi.

Ngày tiếp theo nhổ trại, sợ trên đường xóc nảy nên Cảnh Thiều bảo Khương Lãng sắp xếp thêm giường và chăn trên xe ngựa.

Trên đường đi từ Thắng Cảnh quan xâm nhập trung địa tây nam lại thông suốt ngoài ý muốn. Chắc là sự việc hôm qua có tác dụng, quân tiên phong của Hách đại đao đã đánh sắp tới thành phụ cận, Tây Nam quân tất nhiên không đủ tinh lực ứng phó đại quân lớn mạnh như vậy, phỏng chừng đã lục tục quay đầu lại.

Cảnh Thiều thấy trên đường không có gì trở ngại liền chui vào xe ngựa với quân sư, để Tiểu Hắc tùy ý mà đi lắc lư bên cạnh.

Tiểu lão hổ ghé vào cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, đối với Tiểu Hắc bên ngoài thật tò mò không thôi, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm người ta nha, thấy Tiểu Hắc chỉ cúi đầu đi đường không để ý tới mình, nó liền hướng Tiểu Hắc duỗi móng vuốt. Tiểu Hắc liếc đến mớ lông lá bên cửa sổ một cái, hướng về phía đó thở phì phì.

“Ngao~” Hổ nhỏ bị hoảng sợ rớt xuống lăn một vòng lớn, nằm trên chăn mềm mà kêu to.

“A, lại học kêu như mèo sao,” Cảnh Thiều ngạc nhiên không thôi, đem Tiểu Hoàng nắm lỗ tai kéo kéo, “Kêu lại một tiếng xem nào.”

“Oa ô!” Tiểu lão hổ thấy Cảnh Thiều liền mất hứng, huơ huơ cái đầu không cho hắn kéo tai mình.

Mộ Hàm Chương cười sờ sờ cái tai mềm mềm, “Ngươi còn không ra ngoài, ngồi ngốc trong xe ngựa làm gì a?”

“Quân sư thương thế chưa lành, bổn vương rất quan tâm thuộc hạ tất nhiên muốn ở trong xe chiếu cố quân sư.” Cảnh Thiều nằm

https://thuviensach.vn

vật xuống gối đầu mềm mại, tiến đến bên người Vương phi nhà mình mà trả lời thật vô lại.

“Ngươi làm vậy người trong quân sẽ nghĩ thế nào?” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ mà thở dài, Hữu Hộ quân ngày ấy đã muốn hỏi cho rõ ràng, tất nhiên là Cảnh Thiều vẫn chẳng biết gì.

“Bọn họ có thể nghĩ gì được chứ.” Cảnh Thiều làm vẻ mặt có sao đâu mà đáp lại, trong lòng tính toán làm sao để mọi người biết quân sư y chính là Vương phi của hắn, phải chặt đứt mấy ý niệm kia đi. Từ khi phát hiện Vương Nhị tư tàng tranh vẽ Quân Thanh, Cảnh Thiều ý thức được trong quân lúc này Vương phi của hắn có bao nhiêu nổi bật, một tên mật thám như vậy cũng nhịn không được mà ngưỡng mộ, những kẻ khác chẳng phải càng nhiều sao? Nhất thời hắn có một loại cảm giác bảo bối của mình bị phát hiện, mà bảo bối này còn chẳng biết được nguy cơ quanh mình.

Mộ Hàm Chương trừng mắt nhìn hắn một cái, ôm tiểu lão hổ trong ngực mà nhắm mắt lại, ngủ.

Tiểu lão hổ oa oa trong lòng chủ nhân xoay đến xoay đi, dùng bàn chân đầy thịt đè lên cái cằm duyên dáng của người nọ, đem cái đầu tròn cọ cọ trên mặt a.

“Ha ha...” Mộ Hàm Chương bị cọ đến ngứa mà cúi đầu nhìn nó.

Tiểu lão hổ giống như làm nũng mà ngửa bụng lên trời, hướng chủ nhân nhẹ kêu một tiếng, bởi thanh âm quá mức lanh lảnh, “Oa ô” liền biến thành “Meo ô”!

Cảnh Thiều nhìn không vừa mắt liền xách hổ nhỏ lên quăng qua góc xe, mình thì cọ a cọ chiếm lấy vị trí bên người Quân Thanh.

Mộ Hàm Chương nhìn hành vi ấu trĩ này mà cười khẽ thành tiếng, đưa tay sờ đầu y, “Ngươi không ra ngoài thì ngủ một lát đi, buổi chiều đến Vân Thành sẽ khó mà yên giấc.”

Cảnh Thiều bị cánh tay ấm áp kia vỗ về chơi đùa đến cực kì thoải mái, nhịn không được nheo nheo mắt đem mặt chôn trước ngực người bên cạnh, ôm lấy vòng eo nhỏ, “Vậy ngươi ngủ cùng ta.”

https://thuviensach.vn

“Ta không phải ở đây sao, còn đi đâu được chứ?” Mộ Hàm Chương cười cười, cũng trượt xuống một chút cùng hắn dùng chung một cái gối, ở nơi chinh chiến sa trường lại có thể an tĩnh ngủ trưa một lát, thật đúng là nhàn quá rồi.

Dọc theo đường đi đều không bị cản trở, rải rác có binh khí cùng một ít thi thể, chắc là Hách đại đao một đường đánh tiếp còn không quên quét tước chiến trường. Tin tức Hách đại đao phá Hổ nha hạc chủy, vòng qua nhị trọng quan cùng Triệu Mạnh hội hợp không hề ngơi nghỉ mà đánh tiếp. Tây Nam quân không ngờ Thắng Cảnh quan trong vòng vài ngày đã thất thủ, nhất thời luống cuống tay chân dọc đường đều bị đánh tan tác.

Đất phong tây nam vốn không quá lớn, qua Thắng Cảnh quan không xa chính là chủ thành - Vân Thành.

Đợi bọn họ đuổi tới phụ cận Vân Thành thì Hách đại đao đã muốn đem người công thành rồi.

Vân Thành sở dĩ gọi như vậy là vì địa thế đặc biệt của nó, đột ngột từ mặt đất mọc lên, cao hơn xung quanh rất nhiều, đứng ở ngoài nhìn lên tường thành cao cao thực giống như xây trên mây vậy.

Sắc trời vừa tối thì đại quân vừa vặn hồi doanh, Triệu Mạnh thấy thân quân liền dẫn đầu vội chạy tới.

Hách đại đao nhìn thấy thì cho binh lính tự hành giải tán, mình cũng xuống ngựa nghênh đón thượng cấp.

“Quân sư, quân sư, ba túi gấm ngươi đưa ta rất hữu dụng! Thật là như thần a, lão Triệu ta thật sự bội phục!” Triệu Mạnh chẳng thèm tìm Vương gia mà chạy thẳng tới xe ngựa quân sư, đứng ở ngoài xe lớn giọng la lên.

Màn xe bị xốc lên, người bước ra lại là chủ soái của bọn hắn a!

Cảnh Thiều ở trên xe ôm Vương phi nhà mình thơm thơm mềm mềm ngủ đến no, xuống xe hoạt động gân cốt một chút liền quay lại đỡ người trong xe xuống. Bàn tay vẫn luôn mềm mại như vậy được

https://thuviensach.vn

hắn cầm lấy, quân sư tuyết y ngọc quan chậm rãi đi ra cùng mao lão hổ trong ngực. *(con hổ đầy lông ha ha ha XD)*

Triệu Mạnh trố mắt một lát mới cười nói, “Ta nghĩ sao mà không thấy Vương gia, ra là ngài ở trên xe quân sư lười nhác nha.”

“Triệu Tướng quân biệt lai vô dạng.” Mộ Hàm Chương cùng Triệu mạnh chào hỏi.

Sợ y nhảy xuống xe ngựa động đến vết thương, Cảnh Thiều ném tiểu lão hổ cho Khương Lãng ôm, vương tay bế Vương phi nhà mình xuống.

“Vương gia!” Mộ Hàm Chương nhất thời không phòng bị bị hắn bế xuống, lập tức đỏ mặt, người nhiều như vậy, cho dù người khác biết bọn y là vợ chồng cũng ngượng rồi, huống chi trong mắt mấy người này y và hắn là quan hệ quân sư chủ soái, làm ra việc như vậy thật quá thất lễ!

“Trên người có thương tích, ngươi đừng lộn xộn!” Cảnh Thiều mặt không đổi sắc đáp, cẩn thận mà thả người nọ xuống.

Triệu Mạnh nghe vậy lập tức quên tình hình ái muội vừa mới thấy, vội vàng hỏi, “Nghe nói đại doanh bị tập kích, quân sư bị thương sao?”

Mộ Hàm Chương khẽ nhếch môi, trừng mắt nhìn cái người vừa mới cố ý kia, “Không việc gì, vết thương nhẹ thôi.”

“Ha ha, không sao là được, lão Triệu ta lần này cũng mất không ít máu nha, nam nhân trên người phải có vài cái sẹo mới hợp!” Triệu Mạnh cười ha ha liền muốn vỗ vai quân sư liền bị Cảnh Thiều nhanh tay bắt được.

Hách đại đao lạnh mắt nhìn mấy người cãi cọ, xuất chiến lần này có sự tín nhiệm của Vương gia, quân sư thần cơ diệu toán làm hắn thật bội phục, nhưng mà hai người kia ái muội không rõ như vậy làm hắn nhìn có chút không vừa mắt. Ầy, việc tư người khác hắn cũng lười quản, thu lại cảm xúc trong mắt tiến lên hành lễ.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhìn thái độ Hách đại đao, âm thầm gật đầu, nhìn lại cổ tay Triệu Mạnh đang bị mình nắm chặt, không khỏi có chút nghiến răng a, cho mọi người thu thập thỏa đáng đến trung trướng tập hợp rồi dựa theo ưu khuyết điểm của lần tấn công Thắng Cảnh quan này mà thưởng phạt.

Hách đại đao lần này lập công lớn, vả lại hắn dũng mãnh thiện chiến toàn quân đều rõ, Cảnh Thiều trực tiếp xưng hắn là tướng quân. Chủ soái ở bên ngoài đều nắm quyền sinh sát, nhưng mà phẩm hàm Tướng quân vẫn phải đợi Hoàng Thượng chỉ định.

Mọi người với việc này không có dị nghị, Hách đại đao quì xuống lĩnh tướng quân phục.

“Ha ha, Hách huynh đệ dũng mãnh hơn người, xác thực nên phong Tướng quân!” Triệu Mạnh bội phục Hách đại đao không thôi, cao hứng đứng dậy nắm tay hắn.

“Trước đừng cao hứng.” Cảnh Thiều mắt lạnh nhìn Triệu Mạnh đang cười ngây ngô a, “Triệu Mạnh xúc động không để ý đại cục, suýt nữa hại toàn kị binh bị diệt, đảm đương không nổi chức tướng quân, hạ xuống làm trung lang.” *(Hình như cái này có giải thích rồi thì phải, ta hông nhớ lắm)*

Triệu Mạnh nghe vậy vẻ mặt cầu xin quì xuống, “Mạt tướng có tội, lĩnh phạt.”

Sau khi thưởng phạt các tiểu tướng liên quan xong, Cảnh Thiều mở bản đồ cùng mọi người tham thảo kế công thành.

“Vân Thành này chỉ có hai cửa trước sau, mạt tướng sai người bảo vệ cửa sau đề phong Tây Nam Vương trốn đi.” Hách đại đao chỉ vào bản đồ nói, “Có điều địa thế Vân Thành rất cao, rất khó tới gần cửa thành, hơn nữa mạt tướng phát hiện tường Vân Thành thập phần vững chắc.”

“Vân Thành này xây dựng từ thời khai quốc, được sự ân sủng của Thái tổ lấy nước cơm cùng với bùn đắp thành tường cao, cứng không thể phá.” Mộ Hàm Chương nghe vậy nhớ tới ghi chép trong sách sử, nhíu mày nói.

https://thuviensach.vn

“Nước cơm và bùn!” Triệu Mạnh kinh ngạc không thôi, nước cơm cùng bùn trộn cho đến khi bùn đất sệt lại mấy lần, đắp lên thì tường thành thật như tường đồng vách sắt không gì phá nổi.

“Thì ra là thế,” Hách đại đao vuốt cằm, “Quân sư quả thực bác học.”

Cảnh Thiều nhếch môi một cái chỉ vào bản đồ giản lược Vân Thành, ngón trỏ thon dài chỉ về phía cửa sau Tây Trắc, “Tây Trắc xung quanh một trượng đều không phải nước cơm cùng bùn.”

Mọi người nghe vậy sôi nổi qua xem liền kinh ngạc không thôi.

“Vương gia như thế nào biết được không phải nước cơm cùng bùn?” Triệu Mạnh nhịn không được hỏi.

Cảnh Thiều liếc mắt nhìn hắn không đáp, “Ngày mai chia binh làm hai đường công thành, Triệu Mạnh tiên phong cửa chính, Hách đại đao mang binh tấn công cửa sau.”

“Vâng!” Mọi người lĩnh mệnh mà đi.

Cảnh Thiều duỗi cái thắt lưng biếng nhác của hắn, đi theo Vương phi nhà mình vào trướng quân sư.

“Ngươi không về vương trướng đi?” Mộ Hàm Chương dừng bước nhìn hắn.

“Bổn vương còn chút chuyện muốn thảo luận cùng quân sư.” Cảnh Thiều mặt không đổi sắc nói.

“Chuyện gì?” Mộ Hàm Chương trừng hắn, người nọ còn sợ y với quân sư không minh bạch sao?

“Ngươi chẳng lẽ không muốn biết chuyện cửa thành Tây Trắc à?” Cảnh Thiều cười xấu xa đi qua.

Mộ Hàm Chương nghiêng người, “Dưỡng hổ vi hoạn, Thái tổ kia là người anh minh thần võ tự nhiên sẽ lưu lại cho con cháu đời sau một con đường. Chuyện cơ mật bậc này, là con cháu hoàng thất Vương gia biết cũng không có gì ngạc nhiên.” Nói xong xoay người

https://thuviensach.vn

bước đi. *(Đoạn này đoạn này a, nuôi hổ tất có họa, anh cũng đang nuôi một bé đó quân sư ới ơi >“<*

Cảnh Thiều gãi gãi đầu, kì thật chuyện này cũng không phải cơ mật hoàng thất gì cả, Thái tổ để lại chiêu thức ấy phỏng chừng là đã cảm thấy Tây Nam Vương có khả năng mưu phản, người này dã tâm cực lớn mà Thái tổ cũng quên nói cho hậu nhân. Đời trước nhờ một binh lính nâng cự mộc bị bắn chết làm phương hướng bị lệch nên mới chó ngáp phải ruồi mà đánh nát tường thành.

Ngẩng đầu nhìn đã thấy như trăng tàn qua mất, đời trước tấn công Thắng Cảnh quan tiêu mất của hắn mấy tháng, hiện giờ chưa tới một tháng đã đánh tới Vân Thành, loại tâm trạng muốn nhảy nhót lại không có ai chia sẻ này thật là tịch mịch a. Vì thế hắn nhấc chân quay về vương trướng viết thư cho Phong gia *(???chỗ này mình cũng không rõ lắm, chắc là liên quan tới phần sau)*, đợi trong doanh tắt đèn mới chuồn ra ngoài lọ mọ vào lều quân sư nha.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng ngủ ở bên giường chợt bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, nhe răng rống với Cảnh Thiều, kết quả bị gõ đầu thiệt đau a.

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ thở dài, dịch người vào trong cho hắn nằm, Cảnh Thiều lập tức vứt áo khoác chui vào ổ chăn.

“Ngươi không thể ở lều mình ngủ được một đêm sao?” Mộ Hàm Chương nghiêng người nhìn hắn.

“Ngủ một mình không an toàn,” Cảnh Thiều ôm ôm thân ảnh ấm áp kia một miếng, “Có thể bị ám sát đó.”

Tiểu Hoàng bị đoạt chỗ ngủ hết sức bất mãn, lôi kéo vạt áo Cảnh Thiều nửa ngày lại vì nhỏ quá mà không làm gì được, ngược lại bị Cảnh Thiều xách cổ tới đạp một phát. Tiểu Hoàng không buông tha mà bò lại lên giường, nằm hẳn lên ngực Cảnh Thiều hại hắn nửa đêm bị bóng đè bừng tỉnh thật nhiều thật nhiều lần...

Ngày tiếp theo Triệu Mạnh cùng Hách đại đao dẫn người công thành, Tây Nam quân phái người ra ứng chiến. Triệu Mạnh cùng tướng địch chém giết, binh lính hai bên xông lên hỗn chiến, quân

https://thuviensach.vn

Tây Nam lấy thủ thành là chính nên cứ thấy bọn họ đánh đến cửa thành liền rút lui, cho đá lăn từ trên cao xuống nhờ lực sát thương cực lớn của địa thế Vân Thành. Triệu Mạnh không thể không mang binh lui ra phía sau.

Mà Hách đại đao tình trạng cũng không ổn lắm, đừng nói tấn công tường thành, ngay cả tiếp cận cửa thành còn khó nữa là.

Chém giết cả ngày không có kết quả, đại quân về doanh trại đợi hôm sau tái chiến.

“Ai, nghe nói đêm qua Vương gia lại ở lều quân sư.” Một tiểu binh tuần tra nhỏ giọng nói với một tiểu binh khác.

“Ai u, từ lần thích khách đó ta thường xuyên tới vương trướng xem sao, Vương gia căn bản không có ngủ ở đó.” Một tiểu binh khác cũng nhỏ giọng xen vào.

“Nói gì đó?” Hữu Hộ quân từ phía sau vỗ vai một người.

Tiểu binh kia cúi đầu không dám nói, thành thành thật thật mà tuần tra.

“Ai, Vương gia cùng quân sư rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?” Triệu Mạnh đến tìm Hữu Hộ quân nói chuyện phím cũng không nhịn được mà hỏi.

“Ta cũng không biết.” Hữu Hộ quân buồn rầu nhìn mặt đất, nhớ tới lời quân sư nói mà không nhịn được rùng mình một cái.

“Vương gia không phải không thích nam nhân sao? Lúc trước Hoàng Thượng cho ngài ấy cưới nam thê không phải còn náo loạn một trận dữ lắm à?” Triệu Mạnh tò mò không thôi.

Hách đại đao đến tìm bọn họ phân thịt khô nghe đến đó nhịn không được nhíu mày, “Ngươi nói Vương gia đã có thê thất, hơn nữa còn là nam thê?”

“Đúng nha, ngươi không biết sao?” Triệu Mạnh cười hắc hắc, thầm nghĩ chỉ có Hách đại đao này là không biết a, “Vương phi là con của tiểu thiếp phủ Bắc Uy Hầu, xuất thân cao quý, nghe nói còn là tài tử nổi danh kinh thành đó.”

https://thuviensach.vn

Thê thất ở lại kinh thành làm con tin, Vương gia làm ra việc cẩu thả bực này thật sự là...

Hách đại đao buông thịt khô ra xoay người đi.

Mộ Hàm Chương ngồi một mình ở bờ sông nhìn tiểu hổ trong bụi cỏ bắt sâu chơi, nghe được tiếng bước chân tưởng là Cảnh Thiều nhưng không ngờ là Hách đại đao.

--

Lời của fu:

Ai nha, ai nha nha, Chương này dài thật kinh khủng khiếp a, ta gõ mà muốn rớt ngón tay ra rồi TT^TT

Mà, á, đọc hai Chương trở lại đây lúc đầu có chút không hiểu chỗ thằng chả Vương Nhị í, lúc đầu mình hiểu là Vương gia ghen tuông nên muốn tìm tội để gán, khúc sau thấy nội gián này nọ thì, chậc, ra là anh Thiều vớ bở, mượn cớ giả truyền tin luôn =3=

Rồi rồi, mấy anh tướng quân, mấy anh tiểu binh, mấy anh bà tám quá đi, Chương sau có chuyện vui coi oài hế hế

https://thuviensach.vn

Chương 60 - Vương phi

“Hách Tướng quân,” Mộ Hàm Chương đứng dậy, thấy hắn biểu tình không đổi liền hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Quân sư, Hách đại đao ta làm người thô thiển, không hiểu biết nhiều nhưng có một số việc thực sự ta nhìn không vừa mắt.” Hách đại đao hùng hổ nhìn y, hắn cao hơn Mộ Hàm Chương một cái đầu tạo cảm giác thật áp bách nha.

Mộ Hàm Chương ngẩng người, lui về sau nửa bước phủi phủi phiến đá cho hắn ngồi, nhẹ nhàng nói, “Tướng quân nếu gặp chuyện gì khó khăn cứ nói đừng ngại, Quân Thanh bất tài, nếu có thể giúp Tướng quân thì sẽ không từ chối.”

“...” Hách đại đao với vị quân sư ôn hòa hữu lễ này giống như đang đấm vào bông vậy, một đầu đầy lửa giận bị nghẹn trở về, cả người đều không được tự nhiên mà ậm ừ ngồi xuống tảng đá.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng cũng nhảy lên tảng đá tò mò mà chộp lấy người Hách đại đao cọ cọ.

Mộ Hàm Chương nhìn bộ dáng này của hắn, chậm rãi hỏi, “Tướng quân tột cùng là gặp phải chuyện gì vậy?”

Hách đại đao thở dài, “Quân sư, ngài cùng Vương gia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ta không muốn xen vào, nhưng ta nghe nói Vương gia ở kinh thành đã có thê thất, vả lại còn là một nam thê xuất thân cao quý.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Tướng quân nói những lời này là ý gì?”

“Luật lệ Thần triều chỉ cho phép cưới nam thê không được nạp nam thiếp, quân sư cùng Vương gia không minh bạch như vậy đối với Vương phi là đại bất kính.” Hách đại đao nói xong còn kích động đứng dậy, hắn không quen nhìn những kẻ cưới vợ còn chung chạ

https://thuviensach.vn

bên ngoài, cưới vợ xong phải hảo hảo chăm lo cho gia đình mới là đại trượng phu a.

“Hách Tướng quân...” Mộ Hàm Chương trợn mắt nhìn.

“Lấy tài của quân sư ngài đỗ Trạng nguyên cũng được, tội gì phải theo bên người một nam nhân khác không danh phận.” Lời này nói ra xác thực có chút đả thương người, Hách đại đao không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình Mộ Hàm Chương, quân sư luôn đối xử hắn không tệ, mọi mưu kế tác chiến thời gian qua cũng khiến hắn rất khâm phục nên mới không muốn nhìn y như vậy mà lãng phí bản thân mình.

Mộ Hàm Chương nhìn Hách đại đao như vậy, nhếch môi nhịn không được cười cười, đảo mắt nhìn tới Tiểu Hoàng đã cào rách cái túi bên hông hắn, cong vuốt móc miếng thịt khô ra ăn đến vui vẻ, nhịn không được mà cười thành tiếng. Thấy Hách đại đao ngẩng đầu nhìn tới y mới vội thu liễm nét tươi cười, “Hách Tướng quân quả thực là trượng phu có tình có nghĩa, Quân Thanh bội phục. Nhưng mà sợ là cả đời này ta cũng không thể tham gia thi Hội nữa.”

“Vì sao?” Hách đại đao nghi hoặc.

“Bởi vì y đã gả cho Thành Vương làm vợ rồi.” Cảnh Thiều mới vừa bị ánh mắt Vương phi nhà mình bảo chờ ở ngoài, hiện giờ chịu không được thật sự phải xen vào.

“A?” Hách đại đao không rõ, đứng phắt dậy làm thịt khô trong túi lộp bộp rớt hết xuống đất, Tiểu Hoàng kêu thảm một tiếng nhảy tới, vội vội vàng vàng không biết nên chén miếng nào trước a.

Cảnh Thiều nhanh chóng bước tới kéo Vương phi nhà mình vào trong ngực, đám người kia chẳng có việc gì làm cũng không cân nhắc mà dám đến khó xử Quân Thanh, thật đáng giận.

Mộ Hàm Chương tránh cánh tay ôm bên hông mình, gương mặt tuấn tú lộ ra chút ửng đỏ vội ho nhẹ một tiếng, giọng xin lỗi mà nói với Hách đại đao, “Thực sự là bất đắc dĩ, chuyện này vẫn giữ kín không nói ra, thứ nhất là gia quyến rời kinh thực không hợp quy củ, vả lại ta cũng hy vọng tướng sĩ trong quân có thể chân chính tiếp

https://thuviensach.vn

nhận ta mà không phải tôn trọng ta vì ta là Vương phi, đã để Tướng quân hiểu lầm rồi...”

Hách đại đao trừng lớn mắt, gương mặt cương nghị dần dần từ đen chuyển sang hồng, từ hồng lại thành xanh, rồi cuối cùng chuyển xanh mét!

Cảnh Thiều ôm lấy vòng eo Vương phi nhà mình, đặt cằm trên vai y mà thú vị nhìn Hách đại đao đang không ngừng thay đổi sắc mặt, lúc trước hắn thực có cười nhạo Hách đại đao sợ vợ, giờ nghĩ lại Hách đại đao nói rất đúng, cưới vợ về là phải tôn trọng y, bảo hộ y nha.

“Hắc hắc, nếu như thế thì Hách mỗ xen vào việc người khác rồi.” Hách đại đao cười gượng hai tiếng rồi xoay người rời đi.

“Tướng quân,” Mộ Hàm Chương vội gọi hắn lại, “Việc này vẫn nên giữ kín thì hơn.”

Hách đại đao trầm ngâm một lát, nhíu mày đáp, “Ít nhất hẳn là để bọn Triệu Mạnh biết với, nếu không có chút ảnh hưởng tới uy tín quân sư ngài.” Nhớ tới mấy người này hắn liền cười trộm, phải kéo thêm vài người nữa chết chung chứ làm sao mà một mình chịu mất mặt chứ!

“Có lý,” Cảnh Thiều vội phụ họa, “Ngươi nói cho vài người bọn họ thôi, còn lại thì đừng.”

Đợi Hách đại đao rời đi Mộ Hàm Chương mới thu lại nụ cười trên mặt, xoay người nhìn Cảnh Thiều hãy còn rất đắc ý, “Mục đích đạt được rồi ngươi vừa lòng chưa?”

Cảnh Thiều vô tội nhìn y, ý đồ muốn lảng sang chuyện khác.

“Việc ngươi làm mấy ngày nay chẳng phải là muốn mọi người biết thân phận ta sao?” Mộ Hàm Chương tức giận nói, “Ngươi là vì sao hả?”

“Hừ, ta mỗi ngày ôm Vương phi của mình còn phải lén lút sao, thế gian sao lại có đạo lý vậy chứ!” Cảnh Thiều vốn có chút chột dạ

https://thuviensach.vn

tùy tiện tìm một lý do, lại càng nói càng thấy mình có lý mà ngẩng cao đầu. *(=w=, cái tên Vương gia này, chậc chậc)*

Mộ Hàm Chương thở dài, xoay người đem thịt khô dưới đất cầm lên cho hổ nhỏ ăn, thấp giọng nói, “Việc này tuy có phụ hoàng ngầm đồng ý nhưng trong kinh không có ai biết, hiện giờ mà nói ra sợ gặp phải tai vạ ngầm.”

Cảnh Thiều tới ngồi xổm bên cạnh y kéo người vào lòng, hôn cái chóc lên thái dương y, “Có ta ở đây, không có việc gì.”

Hách đại đao đi rồi liền trực tiếp vọt vào lều Hữu Hộ quân, quả nhiên Triệu Mạnh còn ở đó, hơn nữa Tả Hộ quân cũng tới. Kéo chiếc túi bên hông xuống, rầm một phát trút hết thịt khô trên bàn vào.

“Ai ai, đây là thịt của ta, của ngươi đâu?” Hữu Hộ quân vội vàng bảo vệ đống thịt khô của mình.

“Bị tiểu hổ ăn rồi.” Hách đại đao hừ một tiếng đáp.

“Ngươi đi tìm quân sư thiệt hả?” Triệu Mạnh mở to hai mắt nhìn, người này thật lớn mật, bọn họ chỉ dám lén lút nói còn hắn lại trực tiếp đi chất vấn người ta, quân sư trí dũng song toàn như vậy lại ủy thân cho Vương gia tất nhiên là có nỗi khổ riêng, lập tức nhảy dựng lên, “Ngươi sao lại hồ đồ như vậy, ngươi làm vậy quân sư sau này trong quân biết làm sao?”

“Ngươi quá hấp tấp rồi!” Hữu Hộ quân một bên ôm thịt khô của mình lên, một bên quở trách Hách đại đao.

Tả Hộ quân bưng một chén trà nóng yên lặng uống, thấy Hữu Hộ quân sắp hết thịt khô cũng đem túi của mình đưa cho hắn.

“Các ngươi thì biết gì?” Hách đại đao vung bàn tay to lên, tức giận nói, “Người ta chính là Thành Vương phi có cưới hỏi đàng hoàng đó!”

Quân trướng náo nhiệt yên lặng trong nháy mắt, Hữu Hộ quân đang muốn an ủi Triệu Mạnh lảo đảo, thịt khô trong tay lại rớt mất, chỉ có Tả Hộ quân như trước yên lặng uống trà.

https://thuviensach.vn

“A!” Vệ binh tuần tra nghe được Hữu Hộ quân hét thảm một tiếng liền vội vàng chạy tới hỏi, kết quả không hiểu sao lại bị đá ra ngoài tiếp tục tuần tra.

“Hồn về, hồn về...” Triệu Mạnh ngồi chồm hổm trên đất dùng sức xoa xoa hai má, nhớ lại những chuyện từ khi quân sư đến doanh trại tới nay, Vương gia sẽ băm hắn thành thịt nát mất thôi.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngươi chẳng phải là ôm Vương phi uống rượu thôi sao? Vương gia đại nhân đại lượng sẽ không cùng ngươi so đo.” Hữu Hộ quân thập phần vô lương tâm mà vỗ mạnh vai Triệu Mạnh.

Bởi tin tức kinh người này mà đến vài ngày sau mấy vị Tướng quân cũng không dám cùng Vương phi nói chuyện.

Không đề cập tới quân doanh mỗi đêm gà bay chó sủa, ban ngày công thành một khắc cũng không ngừng.

Địa thế Vân Thành bức bách, công thành không được, mỗi ngày ở trước cổng khiêu chiến lúc mới đầu còn có người ra ứng chiến, đến sau Hách đại đao nóng giận chém rớt đầu đại tướng của người ta liền không còn ai dám ra nữa, chỉ mỗi ngày dùng cung tiễn cùng đá lăn mà ngăn cản bọn họ tới gần.

Giằng co như thế gần nửa tháng thì cung tên trong Vân Thành cũng hao hết. Bởi dân chúng tây nam đều có thói quen xây nhà bằng tre trúc, số đá xây tường trong thành có thể lấy được cũng cạn mất.

Cảnh Thiều hạ lệnh mạnh mẽ công thành, cự mộc tiền hậu giáp kích, người trong thành bị vây khốn thủ thành nửa tháng cũng chẳng thấy tiếp viện nên đã sớm nản lòng thoái chí, cuối cùng không địch lại mười vạn quân hùng mạnh, theo cửa sau ở yếu điểm này mà phá sập cửa thành. Đại quân xung phong liều chết tiến vào, Cảnh Thiều lệnh đại quân canh giữ bên ngoài chỉ mang năm nghìn thân vệ vào thành, nghiêm lệnh không được quấy rối dân chúng.

Một đường đi thẳng vào Tây Nam Vương phủ cũng chẳng tìm thấy tăm hơi Tây Nam Vương, chỉ có lại vài sơ thiếp cùng thứ tử thất

https://thuviensach.vn

sủng ở tại trung đình khóc sướt mướt.

“Gia gia mấy ngày trước đã mang vài vị thúc bá rời đi.” Cảnh Thiều hỏi thì những người này cũng chẳng cho được một đáp án vừa ý, chỉ có một đám trẻ con chừng bảy, tám tuổi khúm núm đáp lời.

Mộ Hàm Chương ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi thì biết được đây là cháu ruột của Tây Nam Vương, hẳn là trong phủ có mật đạo liền vội vàng chạy trối chết cũng không mang theo đứa cháu này.

“Vương gia, tính sao đây?” Hách đại đao cầm Hỗn nguyên đao trong tay ầm một tiếng cắm trên đất.

“Điều tra mật đạo, đem đứa trẻ này cùng mấy...thứ tử kia hộ tống hồi kinh, các cơ thiếp liên quan nữa, đại quân ở lại ngoài thành nghỉ ngơi, thân quân trong Tây Nam Vương phủ tu chỉnh, thỉnh phụ hoàng định đoạt cho bổn vương.” Cảnh Thiều an bài đâu vào đấy , Hách đại đao lĩnh mệnh mà đi.

Mộ Hàm Chương đứng ở trung đình quan sát Tây Nam Vương phủ này, tiền viện theo kiểu đình đài lầu các ở Giang Nam, hậu viện là trúc lâu đặc thù của tây nam, từng hàng từng hàng san sát nối tiếp nhau, thập phần thú vị.

“Đi thôi, chúng ta xem trong phủ này có gì hay ho không.” Cảnh Thiều thấy y hứng thú liền vương tay muốn ôm lấy, nhưng khôi giáp trên người bất tiện đành phải nắm bàn tay mềm mại, lôi kéo y về hướng chủ viện Tây Nam Vương phủ.

Chủ viện này là hồng trụ, ngói lưu ly điển hình, chừng như là tu kiến từ lúc khai quốc, chính đường còn có một bảng đề từ của Thái tổ tự tay viết, hai chữ “trung nghĩa” to lớn mà hữu lực.

Nội thất đều ngã trái đổ phải, đoán chừng là mấy cơ thiếp kia sau đó tới tìm đồ vật đáng giá mà làm lộn xộn.

“Đồ đạc giá trị sợ là bị lấy mất hết rồi.” Mộ Hàm Chương nhìn một chiếc tử đàn trên bệ gỗ, mặt trên trước kia có lẽ dùng loại ngọc gì đó chạm trổ trang trí.

https://thuviensach.vn

“Lời ấy sai rồi,” Cảnh Thiều cười thần bí, “Đồ vật đáng giá chân chính còn chưa có bị mang đi đâu.” Đời trước hắn cũng không thiếu việc cướp đoạt vài cái phủ đệ của phiên vương, tất nhiên biết trong đó có che giấu gì, kéo Vương phi nhà mình về phía thư phòng của Tây Nam Vương.

--

Lời editor:

Ai gù, ai gù gù, ta nói, edit mà cứ thấy anh Thiều ảnh bảo nào là Vương phi nhà mình, rồi người yêu người thương Quân Thanh của ảnh đồ mà bắt mệt ghê. Nhứt là vái cụm 'Vương phi nhà mình' á, ta nói hắn, chậc chậc, đụng cái là tuyên bố quyền sở hữu liền

Mà Chương ni là anh đã mãn nguyện khi hù cho mấy anh tướng quân hết hồn, chỉ tội bé Quân Thanh của chúng ta phải mặt đỏ tai hồng mà nhìn mấy cặp mắt ái muội của đám người kia nha nha

https://thuviensach.vn

Chương 61 - Mật Thất

Trong thư phòng cũng loạn thành một đoàn, đến chiếc chặn giấy cũng bị cướp mất.

Mộ Hàm Chương đến cạnh một bộ tranh chữ treo trên tường, nhìn những hư hại trên bức tranh, nhìn một bức họa vô giá rơi vào tình trạng như vậy, thật đáng tiếc, "Trạc thủy tán nhân thiên kim khó cầu, lại có kết cục bị giày xéo như vậy."

Cảnh Thiều đi qua nhìn, chẳng qua là một bức tranh sơn thủy nhìn chẳng ra chút gì đặc biệt, Mộ Hàm Chương thấy hắn không hiểu liền nhẹ nhàng giải thích.

Trạc thủy tán nhân là một trong mười sáu người tài hoa tiền triều, thư pháp họa tác lúc ấy được tôn sùng đến đỉnh điểm xưa nay, mà mười sáu người này chính là những người nổi bật nhất, thường tập trung nghiên cứu thư họa nhưng bởi chiến loạn mà còn rất ít tác phẩm được bảo tồn.

Mộ Hàm Chương đem bức họa cẩn thận cuộn lại, định bụng lúc về sẽ tìm người phục chế, "Tranh này còn đáng giá hơn cả châu báu, thế nào mà Tây Nam Vương lại không mang theo?"

"Gã Tây Nam Vương này nhất định là gà mờ rồi, đi theo ta." Cảnh Thiều lôi kéo Vương phi nhà mình vào hướng tiểu thư phòng kiểu cách giản dị.

Thư phòng những nhà có tiền đều có một gian nhỏ bên trong có giường nghỉ tạm, thư phòng này cũng không ngoại lệ, cái chính là gian phòng này nhỏ đến chỉ kê vừa một cái giường. Trên giường hỗn độn, gối ngọc cũng bị đem đi, thoạt nhìn có chút thê lương.

"Nói vậy nô bộc trong phủ Tây Nam Vương cũng cầm đi không ít đồ vật." Mộ Hàm Chương nhìn màn trướng rách nát.

"Thụ tán hồ tôn đảo *(cây đổ bầy khỉ tan)*, mỗi người đều phải tự tìm đường sống cho mình." Cảnh Thiều cười cười lột xuống màn

https://thuviensach.vn

che lộ ra một mảng tường gồ ghề. *(Yea, every man for himself, isn't he?)*

Cảnh Thiều nhảy lên giường, nói với người đằng sau, “Quân Thanh, lui ra phía sau chút.”

Mộ Hàm Chương theo lời lùi khỏi vách ngăn, chỉ thấy Cảnh Thiều nhấc chân đá lên bức tường.

Ầm một tiếng, mảng tường lộ ra một cái động lớn, đầu gỗ và rơm rạ bên trong lộ ra ngoài, Mộ Hàm Chương lúc này mới nhìn ra mặt tường là từ những mẩu gỗ làm thành, bên ngoài quét một lớp hồ bột. Đợi tro bụi tan hết làm lộ ra căn phòng bên trong tối như mực.

Cảnh Thiều lấy một hộp quẹt tùy thân thuận tay châm mấy giá cắm nến, đi đầu vào trong rồi nhanh chóng châm nến nhỏ trong phòng, vươn tay đưa Vương phi nhà mình vào.

Mộ Hàm Chương nhìn căn phòng nhỏ trước mắt, không có cửa sổ nên hẳn là một cái mật thất, trên đài cao có một tượng phật cao năm thước màu đen, phía dưới có vài miếng đệm quỳ, giữa phòng có một cái đỉnh đồng, xung quanh toàn là giá gỗ, đồ vật bên trên đã biến mất gần hết nhưng vẫn còn dăm bức họa cuộn tròn, trên giá gỗ rơi vãi và chiếc hộp gỗ dài, trong đỉnh đồng còn một ít châu báu, một số còn vung vãi trên nền.

Cảnh Thiều đi trước hướng phía giá gỗ, mở xem vài chiếc hộp nhưng đều thập phần cũ kỹ, bên trong là đủ các loại dao găm, trường kiếm, chỉ có một chiếc vô cùng cũ nát ở dưới cùng, mở ra là một binh khí bề ngoài đã muốn rỉ sét, giống một thanh đao hẹp, cũng giống một thanh kiếm. Nhìn tới vật này thì không không khỏi nhẹ thở phào một cái, may mà trọng sinh một kiếp, Tây Nam Vương vẫn chỉ là một gã Tây Nam Vương gà mờ.

“Muỗng Nhỏ, ngươi mau đến xem!” Thanh âm Mộ Hàm Chương có chút kích động.

Cảnh Thiều đem thanh đao cũ trong hộp cầm đi qua xem bức họa trong tay Vương phi nhà mình, là một bức họa thêu hoa điểu

https://thuviensach.vn

trùng ngư đầy đủ nhưng từng vật trong tranh lại mang kiểu cách bất đồng, tạo thành một bức họa quái dị, “Đây là cái gì?”

“Cửu khúc thập lục phú! Là hợp đồ của cả mười sáu danh họa!” Mộ Hàm Chương vui sướng không thôi, mười sáu người này đến cuối đời cũng chỉ hợp họa một bức này truyền lại cho đời sau nhưng tới tiền triều thì mất tích, ấy vậy mà tại Tây Nam Vương phủ này lại bị vứt bỏ không để ý, “Tranh này nếu nói cũng đáng một ngàn hai lượng hoàng kim.”

“Tây Nam Vương chạy trốn vì mệnh, tranh chữ tất nhiên sẽ không mang theo.” Cảnh Thiều cười đem bức họa xấu xí kia cuốn lại, lấy tú đao trong tay ra, “Ngươi nhìn xem đây là cái gì.”

Mộ Hàm Chương nhận lấy, phần chuôi tựa hồ như dính chặt không gỡ ra được.

Cảnh Thiều nắm tay y tại cạnh chuôi đao nhẹ nhàng nhấn một cái, 'lạch cạch', cơ quan mở, lưỡi đao chậm rãi rút ra.

Mặt đao màu đỏ chẳng phải vàng cũng không phải ngọc, bề mặt khảm mã não dù ở mật thất tối tăm vẫn nhìn rõ.

Cảnh Thiều thuận tay cắt một vài sợi tóc trên vai Vương phi nhà mình, đặt trên lưỡi đao, “Thổi xem nào.”

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một cái, cười nói, “Thổi tóc chỉ là đồn đãi thôi, ngươi tin thế gian này thật có loại binh khí này sao?”

“Vậy chi bằng chúng ta đánh cuộc xem, nếu là đao thật thì ngươi cho ta gì nào?” Cảnh Thiều cười tiến đến bên tai y.

Mộ Hàm Chương thấy hắn chắc chắn cũng rất ngạc nhiên, liền tùy tiện thổi một chút.

“Ai, còn chưa nói là cược gì mà!” Cảnh Thiều định thu đao lại nhưng không kịp, sợi tóc chạm đến lưỡi đao mỏng tang lập tức cắt thành khai đoạn, chậm rãi rơi xuống.

“Quả nhiên là bảo đao!” Mộ Hàm Chương ngạc nhiên không thôi, trên đời này lại thực sự có bảo vật như thế liền quay đầu nhìn Cảnh Thiều thì thấy người nọ tức giận trừng y, không khỏi bật cười vươn

https://thuviensach.vn

tay nhéo nhéo mặt hắn, “Sao lại giống tiểu hài tử thế này.” *(í da í da, ta chết đây, xao lại trở thành móe dzư lày =3=)*

“Hừ! Đao này không chỉ tóc rơi là đứt mà còn chém sắt như chém bùn đó!” Cảnh Thiều không xơ múi được chút gì tức giận không thôi, cầm bảo đao hướng về phía bệ đỡ tượng phật vung đao, 'soạt', một mảnh cánh sen rơi xuống, hai người nhất thời sững sờ.

Tượng phật bên ngoài được bọc đen tuyền thế mà bên trong một mảng ánh vàng rực rỡ, cái tượng phật cao năm thước này toàn bộ đều là vàng ròng a!

Kim phật lớn như thế Tây Nam Vương dọn đi không nổi, hai người bọn họ cư nhiên lại hưởng không, liền gọi binh lính vào đem cả tượng phật và chiếc đỉnh thanh đồng cổ xưa kia hồi kinh.

Tuy còn lại không có vàng bạc nhưng mấy bức họa cổ cùng bảo đao này cũng có thể lấy đi.

“Ta nghe Hữu Hộ quân nói ngươi muốn luyện đao.” Cảnh Thiều lôi kéo Vương phi nhà mình ra khỏi mật thất, miễn phải nhìn bức tượng phật mà đau lòng, lúc này hắn xem như hiểu được cảm giác của Tây Nam Vương lúc trốn đi nha, biết rõ gia sản đáng giá đều nằm hết ở đây lại không thể mang theo, khó trách cháu ruột cũng bỏ quên luôn, thật là khó chịu trong lòng a.

“Ta sẽ chỉ ngươi chút chiêu thức, dù không có nội lực thì lúc nguy cấp cũng tự bảo vệ mình được.” Đối với công phu này Mộ Hàm Chương cũng không cho là có bao nhiêu thực tế.

“Sau này ngươi mang theo đao này tùy thân đi.” Cảnh Thiều đem bảo đao lau sạch sẽ rồi đeo bên hông Vương phi nhà mình.

“Bảo đao trong tay ta cũng vô dụng thôi, sao phải uổng phí anh danh nó chứ.” Mộ Hàm Chương vuốt ve chuôi đao cũ kĩ, hơi mỉm cười, y thực thích thanh đao này nhưng cái chính là y chỉ hiểu sơ cấp về đao pháp, thực đáng tiếc.

“Đao này vốn nên để ngươi giữ.” Cảnh Thiều cười cười, lần này tới mật thất chính là vì thanh đao này mà thôi. Giống như ngọc chứ

https://thuviensach.vn

không phải vàng, diễm lệ đan hà, nằm trong cửu khí chí bảo, thanh đao này tên là Hàm Chương!

Không bao lâu sau tiểu binh phụ trách khuân vác tượng phật hoang mang báo lại, “Bẩm Vương gia, bên dưới tượng phật kia mà một mật đạo!”

Cảnh Thiều nhíu mày, đời trước Tây Nam Vương bị hắn chém chết trên đường trốn chạy, vậy nên hắn vẫn chưa từng nghiên cứu kĩ mật đạo đến tột cùng là ở nơi nào, lần này Tây Nam Vương chạy trước không biết tung tích lại tìm được mật đạo này, hiển nhiên sẽ biết được nhiều thông tin hơn.

Lập tức cho người theo mật đạo truy tìm, mật đạo chật hẹp nên đi đường phải rất chậm, đến hoàng hôn tin tức mới đến, con đường này nối thẳng tới một cái giếng cạn cách thành đông mười dặm, Tây Nam Vương hẳn là đem theo đồ đạc nặng nề bởi dấu xe trên đường thập phần rõ ràng, hướng thẳng phía đông mà đi.

“Chắc là tới chỗ Đông Nam Vương rồi, trong xe hẳn là vàng bạc châu báu.” Mộ Hàm Chương phỏng đoán.

“Vương gia, mạt tướng lập tức mang một ngàn kị binh truy kích, nhất định có thể bắt sống lão thất phu kia về!” Triệu Mạnh nóng lòng muốn xung phong.

Cảnh Thiều trầm ngâm một lát lại đưa tay ngăn Triệu Mạnh, “Không cần đuổi theo.”

“Vương gia, sao vậy?” Triệu Mạnh không rõ, hiện giờ Tây Nam Vương không mang theo bao nhiêu người, muốn giết thật quá dễ dàng, “Vương gia, không nhổ cỏ tận gốc tất lưu lại hậu hoạn.”

“Tây Nam Vương mà không chết, một khi hắn vào đông nam là thả hổ về rừng!” Hách đại đao an bài đại quân xong mang theo hổ nhỏ tới.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng nghe được thả hổ về rừng liền lập tức phụ họa, đôi mắt lại nhìn không chớp vào cái túi bên hông Hách đại đao, móng vuốt cũng không tha mà duỗi ra.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương đỡ lấy Tiểu Hoàng, sờ sờ đỉnh đầu nó, “Cả ngọn núi cũng chẳng phải Tây Nam Vương, một núi không thể có hai hổ.”

Hách đại đao gật đầu, “Vậy để hắn đi sao?”

“Chuyện này bổn vương đã có định đoạt,” Cảnh Thiều khoát tay cho bọn họ ra ngoài, “Trong phủ có nhiều phòng, các ngươi tự tìm chỗ nghỉ ngơi đi.”

Hữu Hộ quân nghe vậy liền kích động chạy ra ngoài, mấy phòng trúc nhỏ nhỏ ở hậu viện trông thật thú vị, hắn đã sớm không ngồi yên được. Tả Hộ quân không hề biến sắc mà nhìn bóng dáng hắn rời đi, cũng yên lặng mà ra ngoài.

Đợi mọi người đi khỏi, Cảnh Thiều lập tức lấy giấy bút viết một phong thư báo đầy đủ tin tức về việc công hãm Vân Thành, cả việc Tây Nam Vương trốn đi cũng được tấu lên.

Mộ Hàm Chương nhìn hắn viết, hổ nhỏ được sờ đến thoải mái nằm trong khuôn ngực ấm áp vù vù ngủ. Cảnh Thiều làm bọn Triệu Mạnh thấy mơ hồ không rõ, hắn cũng biết Tây Nam Vương giờ đã thành kẻ mưu phản, nếu Đông Nam Vương thu lưu hắn sẽ trở thành tòng phạm, đại quân sĩ khí thịnh như vậy rất hợp tấn công đông nam. Chẳng qua...

“Sao ngươi lại vội vã tấn công đông nam vậy?” Mộ Hàm Chương nhìn chữ trên trang giấy đang ám chỉ rõ ràng, Hoành Chính đế mà đọc được lời lẽ kịch liệt như vậy tất nhiên sẽ ra thánh chỉ cho hắn trực tiếp tấn công đông nam. Rất nhiều hành vi của Cảnh Thiều thực kì quái, người khác không biết nhưng ngày qua ngày tiếp xúc với hắn tự nhiên sẽ rõ, giống như mật thất kia, nếu không phải biết trước thì sao có thể trực tiếp tìm được?

https://thuviensach.vn

Chương 62 - Tiêu Tan

“Sốt ruột về mừng năm mới a!” Cảnh Thiều không ngẩng đầu lên trả lời, dù sao đông nam sớm hay muộn cũng phải đánh, so với việc đem đại quân kéo a kéo đến nửa đường lại bị một đạo thánh chỉ kéo về thì ai cũng muốn một lần giải quyết nốt thôi.

Hai vùng đất phong này nửa điểm tốt cũng không có, chỉ vì ba đội quân Thục, Tương, Kiềm quân đánh vào liền trả lại, với cả núi cao đường xa với hắn chẳng mấy ý nghĩa, chỉ có binh quyền Giang Nam thập phần trọng yếu. Hơn nữa lúc này kinh nghiệm trọng sinh xem ra vẫn rất hữu dụng, hai tháng đã hạ được tây nam, nếu đánh đông nam cũng mang tốc độ này thì sẽ về kịp năm mới a. Huống hồ mùa đông năm nay hắn còn chuyện thập phần quan trọng ở kinh thành chờ hắn về.

Buông mắt nhìn bảo đao bên hông, Mộ Hàm Chương nhếch môi, “Mật thất hôm nay làm sao ngươi biết được?”

“Cái đó...” Cảnh thiều dừng bút một chút, nguy rồi, hôm nay chỉ lo khoe khoang trước mặt Vương phi nhà mình, đắc ý vênh váo mà quên bẵng chuyện này, chặp lại tiếp tục viết, mặt không đổi sắc trả lời, “Đó là mật tín Thái tổ lưu lại.” Dù sao Thái tổ nhà minh anh minh thần võ, đem loại sự tình này đẩy cho Thái tổ chắc không sao a.

Lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn của Cảnh Thiều, coi như mật thất này lúc trước Thái tổ dựng lên ở Tây Nam Vương phủ, nhưng còn bố trí Thắng Cảnh quan cùng Hổ nha hạc chủy thì từ đâu ra? Y đưa cho Triệu Mạnh ba túi gấm là dựa theo những điều Cảnh Thiều nói mà viết lên, kết quả hoàn toàn ứng nghiệm, mấy ngày đó tới giờ cũng không thấy hắn thu được tin tức gì từ thám tử.

“Kia...” Mộ Hàm Chương mở miệng định hỏi, cuối cùng y lại không muốn miễn cưỡng hắn nói chuyện mình không muốn, như vậy không ổn.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều viết xong thư mới nhớ tới Vương phi nhà mình một lúc lâu vẫn không nói gì, ngẩng đầu nhìn y, nhìn đôi mắt đẹp của người đối diện đang có điều suy nghĩ, khẽ thở dài vươn tay ôm người vào trong lòng.

“Meo a...” Hổ nhỏ trong ngực vì bị xóc nảy mà mở mắt, yếu ớt mà kêu một tiếng, cọ cọ chủ nhân lại bị Cảnh Thiều ném tới trên trường tháp. Tiểu lão hổ hai tháng nay đã lớn không ít, Quân Thanh ôm lâu nhất định sẽ mệt.

Mộ Hàm Chương cười khẽ nói, “Sao lại cứ bất hòa với nó vậy chứ.”

Cảnh Thiều bất mãn mà cọ cọ mặt lên khuôn ngực ấm áp kia, “Có một số chuyện ta không nói cho ngươi, nhưng mà chính ta cũng chẳng hiểu rõ nữa.”

Mộ Hàm Chương chậm rãi sờ cái đầu đang cọ loạn trong lòng mình, “Ừ, ta biết.” Cảnh Thiều đối với mình luôn một lòng, nhưng mà y cứ không thấy đủ...quả nhiên mình vẫn rất tham lam.

Cảnh Thiều thở dài, tâm tư Vương phi nhà mình thật nhạy cảm, không nói với y là sợ y nghĩ nhiều, nhưng loại việc mơ hồ như trọng sinh này thật sự bản thân hắn cũng không hiểu được thì nói kiểu gì đây?

Trầm mặc thật lâu sau, lâu đến lúc Mộ Hàm Chương cho rằng Cảnh Thiều sẽ không nói tiếp thì trong ngực đột ngột truyền tới giọng nói rầu rĩ, “Quân Thanh, ngươi có tin thế gian này có quỷ thần hay không?”

Mộ Hàm Chương tách ra, nhìn hắn.

“Ta từng có một giấc mộng,” Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, có đôi khi hắn hoài nghi kiếp trước kiếp này có thể chỉ là một cảnh trong mơ hay không, nhưng cảnh đó lại quá chân thực quá dài, “Trong mộng ta thấy rất nhiều gợi ý, như nam man không nên đánh, như bố trí phòng tây nam, nhưng chúng lại không ứng nghiệm toàn bộ, cho nên...”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương có chút kinh ngạc mà nhìn hắn, vốn tưởng là tin tức không thể nói, hóa ra lại là một hồi trong mộng, nhưng nếu là từ trời cao nhắc nhở thì có thể tin được không, dù sao tin tức cũng không có khả năng chi tiết như vậy.

“Không phải ta cố ý dấu ngươi, loại sự tình này quá sức tưởng tượng đến chính ta cũng không hiểu được.” Cảnh Thiều nhìn chằm chằm người trong ngực nhưng không khỏi âm thầm hối hận, mình phải cải biên lí do một chút chứ trực tiếp nói ra nếu y không tin mà hiểu lầm hắn qua loa tắc trách thì làm sao cho phải? “Ngươi không tin ta cũng không biết sao, chỉ sợ ngươi nghĩ nhiều, ta...” Buồn rầu mà gãi gãi đầu, những chuyện khác hắn đều có thể xử lý tốt, chỉ độc nhất đối mặt với Vương phi nhà mình thì luôn làm chuyện ngu xuẩn.

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng lại giống như thở dài mà đáp, “Có lẽ là vận mệnh, là thiên ý cả rồi.”

Cảnh Thiều nhất thời mở to mắt nhìn, ý vậy mà tin nha! “Quân Thanh, ngươi tin lời ta.”

“Ta tin ngươi.” Mộ Hàm Chương nhẹ nhàng cười, loại bí mật này tốt nhất nên giấu trong lòng, đến cha mẹ anh em cũng không thể nói, hắn lại như vậy mà nói cho mình chỉ vì sợ mình nghĩ nhiều, người có tâm ý như vậy bảo y làm sao có thể phụ hắn đây?

Không phải tin lời ngươi, là tin ngươi! Cảnh Thiều tinh tế mà hồi tưởng ý tứ trong câu nói kia, chỉ cảm thấy lòng mình đều ngọt lịm luôn rồi, nhịn không được tìm tới đôi môi mềm mại kia mà hôn lên.

Nụ hôn triền miên, mọi khúc mắc thời khắc này đều tiêu tan, Cảnh Thiều lần đầu tiên nếm được vị một nụ hôn, mà nụ hôn này khiến người thật mê say.

Có được quân tâm, sau đó đến lòng ta, Quân Thanh a Quân Thanh.

Nụ hôn vừa dứt, hai người có chút thở gấp, Cảnh Thiều nhìn người trong lòng sắc mặt ửng đỏ, đôi lông mi dài hơi rung động tựa như cọ cọ trong lòng hắn, thật ấm áp. Nhịn không được lại lần nữa ngậm lấy phiến môi hồng, bàn tay không an phận chậm rãi luồn vào

https://thuviensach.vn

trong vạt áo, theo thói quen cởi ra, bàn tay mang theo vết chai mỏng xoa xoa khuôn ngực trơn nhẵn mềm mại, tại chỗ nhô ra nho nhỏ kia mà vuốt ve.

Mộ Hàm Chương run rẩy, nhẹ đẩy hắn ra, trong đầu hiện lên một ý niệm như có chuyện mà quên hỏi, ”Ta nhớ là còn chuyện muốn hỏi ngươi nhưng lại đột nhiên nghĩ không ra.”

Cảnh Thiều câu môi, ngón tay tại hạt đậu đỏ nho nhỏ nhẹ nhàng nhéo một cái.

Mộ Hàm Chương hít sâu một tiếng, còn muốn nói điều gì nhưng lập tức bị Cảnh Thiều chặn môi, không bao lâu đợi phục hồi lại tinh thần thì cả người đã nằm trên nhuyễn tháp.

Cảnh Thiều không cho người dưới thân cơ hội kháng nghị nào, nhanh chóng lột vạt áo trước ngực y, cúi người hôn xuống.

“Ư... không được, sẽ có người ...” Lúc này bọn họ đang ở chính đường Tây Nam Vương phủ xử lý chính sự, tùy thời sẽ có người vào bẩm báo, Mộ Hàm Chương nhìn đại môn rộng mở mà khẩn trương không thôi.

Cảnh Thiều thấy y phân tâm liền nhân cơ hôi hôn xuống dưới, xuống dưới a, cầm lấy chỗ yếu ớt.

“Ô...” Mộ Hàm Chương cắn môi cố nhịn tiếng ngâm khẽ, trừng mắt nhìn hắn, đổi lại là từng trận thở dốc của người phía trên.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều khóa trên người y, cách lớp quần áo mà cùng y cọ xát, lại cúi người ngậm lấy vành tai y khẽ cắn, hơi thở nặng nề không khừng phả lên cái cổ trắng nõn khiến nó dần nhiễm một tầng hồng nhạt. Lúc nãy còn ngại vướng víu, vào nhà thì liền thoát khôi giáp, còn vươn tay bên hông lấy ra cái hộp nhỏ. *(Ta nói chứ anh Thiều này, anh mang theo 'cái hộp nhỏ' đó đi lung tung vại xao, đem ra chiến trường luông xaooooo, ô ô)*

“Không được, nơi này...” Mộ Hàm Chương vẫn khẩn trương không thôi, nếu đột nhiên có ai vào thì biết làm sao cho phải, y chỉ lo quan tâm chuyện này nên muốn hỏi Cảnh Thiều cái gì cũng vứt sau đầu mất.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều cười cười trở mình làm cho y nằm úp sấp trên trường tháp, không cho y lại nhìn cửa, ghé vào tai y mà nhẹ giọng khiêu khích, “Ngươi chỉ cần kêu to chút thì những người đó tự nhiên sẽ không dám vào.” Nói xong liền đem hương cao quẹt lên ngón tay, đẩy mạnh vào thân thể y.

“Ngươi...A...” Mộ Hàm Chương bất ngờ không đề phòng bị hắn tiến vào, muốn trừng một cái nhưng bản thân đang nằm úp căn bản không nhìn được.

Khương Lãng đứng ngoài cửa nghe được động tĩnh bên trong, khóe miệng có chút run rẩy, cản lại thư kí công văn muốn đi vào, nhanh chóng đuổi người sau đó không hề chớp mắt đóng cửa chính đường lại.

“Đừng sợ, có Khương Lãng ở ngoài canh chừng rồi.” Cảnh Thiều thấy người dưới thân vẫn khẩn trương, như vậy thì còn khoái hoạt chút nào chứ, không khỏi có chút đau lòng không đùa y nữa, hôn lên đôi môi xinh đẹp mà nhẹ giọng an ủi. Thấy y quả nhiên trầm tĩnh lại liền thả lỏng mà nhẹ vỗ về vòng eo mềm dẻo, sau đó tách ra đôi chân mượt mà mê người kia, khom lưng tiến vào.

Mộ Hàm Chương nhất thời nắm chặt gối đầu, nửa tháng này vội vàng đánh giặc lại cố kị thương thế nên hai người cũng không có thân thiết qua, hiện giờ chẳng có gì ngăn cản, thân thể hợp hoan, đợi đau đớn qua đi chỉ còn lại cảm giác thoải mái tuyệt vời. Mộ Hàm Chương cảm thấy tâm tư mình như vậy có chút dọa người, đem mặt chôn trong chăn, may sao ở tư thế này hắn không thấy được mặt mình.

Động tác nhỏ mà đáng yêu như vậy tất nhiên không lọt khỏi mắt Cảnh Thiều, nhịn không được ánh mắt cong cong, đỡ lấy y mà rong ruổi trên thân thể xinh đẹp.

Khương Lãng đứng ngoài cửa, người luyện võ tai thính mắt tinh, tiếng nước va chạm trong phòng không ngừng vang bên tai, ngẫu nhiên còn có tiếng thở dốc tràn ra làm người mặt đỏ tai hồng. Thực hiện nhiệm vụ nên hắn chỉ có thể dịch ra ngoài hai bước, trong đầu lại không nhịn được tưởng tượng hình ảnh trong phòng. Nhà hắn ba

https://thuviensach.vn

đời đều là thái y, đủ loại chuyện của hoàng thất từ nhỏ đã được nghe không ít, nhưng phu phu ân ái như Thành Vương thì thật là hiếm thấy.

Thân thiết xong, Cảnh Thiều ôm thân thể còn run nhè nhẹ đi tắm rửa, thay nội sam sạch sẽ rồi cho vệ binh dọn dẹp phòng, bản thân thì ôm Vương phi nhà mình nằm trên nhuyễn tháp nghỉ tạm. Mộ Hàm Chương cực kì mệt mỏi tựa vào ngực Cảnh Thiều, cảm nhận khí tức mát mẻ trên người hắn một lúc liền ngủ.

Nhìn người mê man trong ngực, Cảnh Thiều nhẹ thở phào một cái, như vậy có lẽ Quân Thanh đã quên chuyện muốn hỏi rồi đi, chỉ sợ y sẽ hỏi giấc mộng kia có phải là vào đêm tân hôn hay không rồi nghi ngờ mình chỉ vì thượng thiên chỉ bảo mới đối tốt với y thì nguy to.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng ngay từ đầu đã bị Cảnh Thiều vứt bỏ trên đất có chút bất mãn mà kéo kéo ống quần hắn.

Cảnh Thiều dùng chân ra sức chà đạp hổ nhỏ, kết quả bị nó ôm lấy chân dùng sức mà gặm.

Khoảng thời gian này đất phong tây nam rất tĩnh lặng, đánh hai tháng cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi nên các tướng sĩ đều rất cao hứng, đương nhiên cao hứng nhất vẫn là Cảnh Thiều. Bởi vì hắn phát hiện trong những tiểu trúc lâu hậu viện đều là nơi Tây Nam Vương nuôi mỹ nhân nha, mỗi trúc lâu đều khác nhau, trong đó có một cái rất đặc biệt, toàn bộ gian phòng đều là đệm êm, chắc là chỗ Tây Nam vương chuyên dùng để tầm hoan mua vui.

Cảnh Thiều sai người quét tước sạch sẽ nơi này, thảm và nệm cũng thay mới, sau đó liền mỗi ngày ôm Vương phi nhà mình ở lì trong này.

Mộ Hàm Chương lúc đầu còn bồi hắn chơi, kết quả phát hiện người này căn bản là quản không được, cũng phát hiện hắn được một tấc lại muốn một thước, ban ngày cũng không cho y ra ngoài, y liền nổi giận không chịu ở đây nữa. Nhất là nhìn thấy ánh mắt né tránh của Hữu Hộ quân liền cảm thấy mất mặt vô cùng, kiên quyết trở về chính đường ở.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 63 - Phục Kích

Tháng ngày tiêu dao luôn ngắn ngủi, mười ngày sau thánh chỉ đã tới Vân Thành. Hoành Chính đế khen Cảnh Thiều một phen, sau đó mệnh hắn tức khắc chỉ huy quân tới đông nam bình định kẻ bao che phản tặc, giết chết Đông Nam Vương. Theo thánh chỉ đến còn có Tổng đốc Lưỡng Quảng được phái tới tạm thời tiếp quản chính vụ tây nam.

Tây nam trước giờ vẫn do phiên vương quản, lúc này đột ngột về tay triều đình nên việc cần làm đâu chỉ có hàng trăm, Hoàng Thượng đã sớm có mật chỉ bảo hắn sau khi bình định tây nam thì tiếp quản trước, vốn tưởng mất ít nhất một hai năm, lại càng không ngờ rằng Thành Vương vậy mà chỉ dùng hai tháng, Tổng đốc râu tóc hoa râm đã sớm thành trắng xóa rồi.

Cảnh Thiều thật may mắn khi phụ hoàng không bảo hắn trước chỉnh đốn chính vụ, vỗ vỗ vai Tổng đốc mặt ủ mày ê thực không nghĩa khí liền nhổ trại đi ngay trong ngày a.

Đất phong đông nam cùng tây nam vốn không tương thông, ở giữa có Lưỡng Quảng. Lưỡng Quảng từ trước là nơi lưu đày, thành trấn phân tán, dân cư lại thưa thớt nhưng có phong cảnh tuyệt đẹp. Núi non trùng điệp, thanh khê phi bộc làm người thán phục không ngớt.

Vào thu thời thiết không quá nóng bức lại gặp được cảnh trí đẹp, Cảnh Thiều liền đem người trong xe ngựa cùng mình cưỡi Tiểu Hắc, hổ nhỏ vì quá béo bị Cảnh Thiều bỏ rơi chỉ có thể ủy ủy khuất khuất bám tại cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Hữu Hộ quân nhìn Vương gia thản nhiên làm chỗ tựa lưng cho quân sư, cảm thấy mình cưỡi ngựa mấy ngày này cũng có chút nhức mỏi. Tả Hộ quân thấy hắn trên ngựa lộn xộn thì chậm rãi tới bên cạnh, “Ngươi nếu mệt cũng có thể cưỡi chung với ta.”

https://thuviensach.vn

Lúc hành quân gấp gáp vì phải ngày đêm không nghỉ nên sẽ là hai người cưỡi một con ngựa luân phiên nghỉ ngơi, vậy nên đề xuất của Tả Hộ quân cũng là bình thường, chẳng qua...

Hữu Hộ quân nghe được lời này liền tỉnh táo lại, 'Tình nghĩa ta và Vương gia cũng giống Tả Hộ quân cùng Hữu hộ quân vậy', lời Vương phi nói ngày đó vẫn còn văng vẳng bên tai, nhìn hai người phía trước lại nhìn Tả Hộ quân mặt không đổi sắc, hắn lập tức như gặp sét đánh suýt nữa thì rớt xuống ngựa rồi.

“Ai nói ta mệt, tránh qua một bên đi!” Hữu Hộ quân như đuổi ruồi mà phất phất tay với Tả Hộ quân, sau đó thúc ngựa đuổi tới Triệu Mạnh đi phía trước.

Đường đi cũng không tính là xa nhưng có núi cao sông dài, không khỏi mất một ít thời gian, qua hơn nửa tháng thì đội hình tới Lưỡng Nghi sơn.

Dịch hữu thái cực, tất sinh lưỡng nghi.

Lưỡng nghi là chỉ âm dương, Lưỡng Nghi sơn này chính là vì hai mặt âm dương phân biệt rõ rệt, phía đông nam một ngọn đồi cao sừng sững, khí thế bức người, đứng dưới chân núi chỉ thấy mặt trời bị che lấp, cho nên gọi là Lưỡng Nghi.

Lưỡng Nghi sơn là một mạch núi lớn, muốn vào đông nam phải đi qua con đường này.

Mộ Hàm Chương ngồi trong xe ngựa nhìn núi cao ngoài cửa sổ mà nhíu mày, nơi này núi quá cao, đường núi lại hẹp trong lòng núi, nếu gặp phục kích thì thật nguy hiểm.

“Nơi này không thuộc phạm vi đất phong đông nam, ai mà phục kích chứ!” Triệu Mạnh đi lên nói chuyện phiếm, “Nơi này cách đất phong cả trăm dặm ấy.”

“Có lẽ ta quá lo lắng rồi.” Mộ Hàm Chương khẽ nói, cúi đầu nhìn 'Bích thủy kinh chú' trong tay, trong sách nói Lưỡng Nghi sơn là vùng núi lớn nhất đông nam, là hai dãy núi song song nên người đi đường chỉ có cách đi xuyên qua. Cảnh Thiều nói, trong mộng cũng không có đi Lưỡng Nghi sơn mà đi từ Giang Nam vòng lên, đi vùng

https://thuviensach.vn

duyên hải đất bằng cho nên dọc đường này có thể gặp phải cái gì hắn cũng không biết.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng thấy chủ nhân một lúc lâu không để ý tới nó liền bổ nhào vào quyển sách trên tay y, đem móng vuốt 'xoạt' một cái liền cào rách trang sách về Lưỡng Nghi sơn.

Mộ Hàm Chương kéo móng vuốt làm loạn kia ra, cốc đầu tiểu hổ. Hổ nhỏ đã lớn rất nhiều, lúc đầu chỉ dài bằng cánh tay mà bây giờ đã hơn hai thước, toàn bộ thân mình cũng lớn lên một vòng. Nhéo nhéo cái mũi hồng nhạt đang muốn trốn, mềm mềm ấm ấm, nhịn không được nhéo thêm hai cái nha.

Tiểu Hoàng ngồi xổm ngoan ngoãn mặc y vuốt ve, Mộ Hàm Chương gãi gãi đầu tiểu hổ, lại cúi đầu nhìn sách. Tiểu lão hổ cọ cọ chân y nằm ngửa xuống, bày ra cái bụng đầy lông tơ trắng, ngưỡng đầu duỗi cổ lại muốn cào sách, Mộ Hàm Chương cười cười lấy một miếng thịt khô cho nó.

“Hí ~” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng ngựa hí, xe ngựa dừng lại, Mộ Hàm Chương vội đỡ lấy thành xe ổn định thân thể, vén rèm nhìn ra thì thấy kị binh phía trước có chút hỗn loạn, cách đó không xa bụi mù cuồn cuộn, từng trận tiếng vó ngựa từ từ tới gần.

Cảnh Thiều ngồi trên ngựa thẳng lưng lạnh lùng nhìn một mảnh kị binh đông nghìn nghịt phía trước, phục kích ngay tại sơn đạo chật hẹp này, đoán chừng lão tặc Đông Nam Vương kia sẽ không ngồi chờ chết rồi.

“Kị binh lui ra sau!” Cảnh Thiều cao giọng hạ lệnh, bộ binh phía sau nhanh chóng di chuyển đội hình lên trước, bày trận trường mâu, 'cách cách cách' xếp thành một hàng dài che kín sơn đạo. Đồng thời cung tiễn binh xếp thành hàng chắn phía sau, 'vút vút vút' bắt đầu tấn công.

Đông nam quân mạnh nhất chính là cung tiễn cho nên muốn tiên phát chế nhân.

Vạn mũi tên cùng bắn ra tựa ngàn vạn con chim tước chợt bay lên không, tiếng xé gió mạnh mẽ qua đi để lại tiếng chiến mã cùng binh địch kêu rên.

https://thuviensach.vn

Quân địch không dự đoán được Cảnh Thiều phản ứng nhanh như vậy, chậm một chút nữa là chúng có thể xông vào bắn chết kị binh của Cảnh Thiều trong tầm ngắm, vậy mà lại bị bộ binh ngăn trở.

Không lâu sau trong không trung phóng tới mũi tên địch nhưng chỉ bắn tới chỗ bộ binh mà không tới được kị binh, lục tục đã có bộ binh ngã xuống. Hạ lệnh phân tán bộ binh xong, Cảnh Thiều cho dựng hướng ách trận thẳng đứng. Số người trúng tên giảm bớt rất nhiều nhưng mà vẫn có người không trụ được.

Cảnh Thiều ngồi bất động trên lưng ngựa, đợi mưa tên của đối phương có xu thế yếu đi liền lạnh lùng gọi, “Triệu Mạnh!”

“Có mạt tướng!” Triệu Mạnh nghe điểm danh lập tức giục ngựa tiến lên.

“Mang năm trăm kị binh phá tiễn trận này!” Cảnh Thiều nâng ngân thương, chỉ hướng tiến của địch phía xa, chỉ vào tướng lĩnh dẫn đầu, nhưng mà hắn không biết đó chính là Thần tiễn tướng quân năm Hoành chính thứ mười tám của kiếp trước kia.

“Tuân lệnh!” Triệu Mạnh nhấc đao dẫn đầu xông ra ngoài, năm trăm kị binh theo đội hình mũi nhọn xuyên quan bộ binh thẳng hướng địch xông lên.

“Giết ~!” Triệu Mạnh xung trận lên trước, một bên chạy một bên vung đao đỡ những mũi tên phóng tới không ngừng, giống như tấn công liều chết chẳng nề hà tổn thất một ít kỵ binh, đối phương không ngờ bọn họ lại không sợ chết như vậy, vì tầm bắn bị rút ngắn khiến cung binh đông nam hỗn loạn đổi vị trí, dĩ nhiên là không kịp.

“Giết!” Chủ tướng đối phương thấy tình thế như vậy cũng phất tay cho kị binh xông lên trước, nhất thời tiếng hô rung trời.

Mộ Hàm Chương vén màn xe lên, nhíu mày nhìn tình hình chiến đấu, kị binh đối phương phá tan trận địa của Triệu Mạnh, đánh úp hướng bộ binh.

Cảnh Thiều quay đầu nhìn y, “Quân Thanh đừng ra ngoài,” sau đó hướng Tả Hữu Hộ quân thủ thế, hai người lập tức mang hai đội

https://thuviensach.vn

nhân mã đi trước, tình hình không thay đổi mấy, liền chặt chẽ bảo vệ xe ngựa bốn phía.

Kị binh gặp phải hàng trường mâu che chắn liền chém giết hỗn loạn.

Hách đại đao vung Hỗn nguyên đao mang theo kị binh xông lên, một đao chém rơi thủ cấp một tên kị binh trước mặt, lập tức quân tâm đại chấn.

Đúng lúc này dị biến nổi lên, một đội quân đông nam đột nhiên từ bên trái khe núi tràn ra đem đội hình bộ binh và kị binh chặn ngang.

Cảnh Thiều ra hiệu cho Hách đại đao giữ vững kị binh mặt trước, mình thì nhanh chóng quay đầu ngựa, thống lĩnh Thục quân phía sau lập tức hiểu ý mang bộ binh xung phong liều chết vậy chặt đám binh mã trong sơn đạo. Khe núi u tĩnh bỗng chốc bị máu tươi nhuộm đỏ.

Âm thanh vó ngựa đạp nước từ xa truyền lại, một đội kị binh theo sát bộ binh tách ra đội hình đại quân lao tới. Người chỉ huy mạnh đến không đỡ nổi, liên tục giết ba kị binh, cầm một cây thanh long kích hướng thẳng mặt Cảnh Thiều đâm tới.

Cảnh Thiều ngửa người vung thương ngăn trở, nghiêng người áp thanh long kích bên dưới.

Mộ Hàm Chương ngồi ở cửa sổ xe nhíu mi nhìn Cảnh Thiều đang so đấu mà lo lắng không thôi, bỗng có tiếng xé gió, chỉ thấy một mũi tên nhọn xuyên qua lớp lớp người thẳng hướng lưng Cảnh Thiều vọt tới, Tả Hộ quân rút lưỡi đao bên hông sắc bén một kiếm chặn đứng thế tới rào rạt của mũi tên. Ra là vị trí của hắn cùng Hữu Hộ quân vừa bảo vệ được xe ngựa vừa có thể ngăn trở công kích cho Vương gia từ phía sau.

Mộ Hàm Chương âm thầm thở ra, trên chiến trường thật sự y tự biết mình không thể giúp gì, tự nhiên sẽ không gây thêm phiền phức.

Người giao chiến với Cảnh Thiều có võ công cao cường, một cây thanh long kích xuất thần nhập hóa một chiêu hướng thẳng tim

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều đâm tới, ngân thương của Cảnh Thiều lại thuận thế trượt qua vừa vặn ngăn trở một kích này, sau khi phản kích liền thu tay muốn đâm thẳng mắt người nọ, đối phương cả kinh vội xoay tay đón đỡ, trăm triệu lần không ngờ được Thành Vương này tuổi còn trẻ lại luyện đến cảnh giới nhân-thương hợp nhất như vậy, ngân thương giống như một phần thân thể của hắn thoải mái mà thu hồi, tấn công, mỗi chiêu đều chuẩn xác vô cùng.

Kẻ nọ nghiêng người tránh đòn tấn công, thanh long kích đặt trước ngực giữ lại ngân thương của Cảnh Thiều.

Khóe môi Cảnh Thiều gợi lên nét cười lạnh, một tay nắm thương mạnh mẽ buông ra, kẻ kia dùng sức quá lớn không khỏi bật ngửa ra sau. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong một giây Cảnh Thiều chợt rút ra trường kiếm bên hông một kiếm cắt đứt cổ họng đối phương, một tay nắm lại ngân thương hung hăng mà xô kẻ xấu số xuống ngựa.

“Kĩ thuật thật tốt!” Hách đại đao giết chết kị binh cuối cùng, quay đầu lại thấy một chiêu cuối cùng của Cảnh Thiều không khỏi tán thưởng. Một chiêu đoạt mệnh này cần độ chính xác bao nhiêu, phải mất mười mấy năm khổ luyện mới được mà Thành Vương vừa mới qua nhược quán đã đạt được, quả nhiên là kì tài ngút trời.

“Vút vút vút”. Tiếng xé gió liên tiếp phóng tới làm bừng tỉnh mọi người hãy còn vui sướng, Cảnh Thiều mạnh mẽ quay đầu chỉ thấy ba mũi tên hướng mình vọt tới.

Ba phát một lúc, là Thần tiễn tướng quân!

Cảnh Thiều bỗng trừng lớn hai mắt, năm đó sở dĩ hắn không thoát là bởi ba mũi tên này, vừa tới trước người đã chia ba hướng phong kín đường lui của hắn, tránh thoát một bên lại không khỏi hai mũi tên kia, mà mọi người đều theo bản năng né qua một bên.

“Cảnh Thiều!” Mộ Hàm Chương kinh hô ra tiếng, mắt mở lớn mà nhìn mũi tên hướng tới Cảnh Thiều, hắn lại không tránh mà đứng yên tại chỗ, mũi tên lại thẳng tắp phóng tới phía hắn!

https://thuviensach.vn

Chương 64 - Đông Nam

Mũi tên đen tuyền dưới ánh mặt trời lại tỏa ra hàn quang đáng sợ, trong tình cảnh chỉ mành treo chuông này, Cảnh Thiều mạnh mẽ nghiêng đầu, mũi tên phía trên sượt qua má để lại một vệt máu, hai mũi tên còn lại một xẹt qua ngân giáp phát ra tiếng leng keng, một lại trúng cánh tay trái hắn!

“A...” Cảnh Thiều kêu lên đau đớn, đưa tay rút mũi tên trên tay đồng thời kéo cung theo đường cũ đáp lại ba mũi tên vừa nãy.

Bộ ba mũi tên này, bên phải nhắm vào tim, bên trái vào phổi, mà nếu ngửa ra sau tránh thì mũi tên còn lại sẽ xuyên qua yết hầu! Thần tiễn tướng quân không ngờ rằng Cảnh Thiều ấy lại không những không tránh mà còn đủ sức đánh trả, nhanh chóng giương cung bắn ra một mũi tên cản lại, hai đầu mũi tên chạm nhau do lực quá mạnh mà nứt đôi sau đó cùng rơi xuống đất.

Mọi người chưa từng thấy qua tiễn pháp tinh chuẩn như vậy bao giờ, nhất thời có chút không tin nổi, đợi phục hồi lại tinh thần thì xạ thủ kia đã muốn quay ngựa lại, quân đông nam phục kích cũng nhanh chóng lui về.

Triệu Mạnh mang theo kị binh muốn truy kích nhưng Cảnh Thiều buông cung, nói, “Không cần đuổi theo.”

Quân đông nam còn lại không quá trăm người, truy kích trên sơn đạo hẹp hòi này còn chưa biết có nguy hiểm gì, không chừng mất nhiều hơn được.

“Vương gia, ngài bị thương.” Hách đại đao tập hợp đội ngũ, nhìn tới cánh tay Cảnh Thiều thì giục ngựa qua.

Cảnh Thiều lúc này mới nghe đau, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. *(Anh trâu quá đi, giờ mới thấy đau xao hu hu)*

“Vương gia không nên cưỡi ngựa, để quân sư bôi thuốc cho ngài đi.” Tả Hộ quân mặt không đổi sắc nói.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều lập tức nhảy xuống ngựa, cho đại quân tiếp tục tiến lên còn mình thì chui vào xe ngựa.

Mộ Hàm Chương lẳng lặng nhìn người trước mắt, không nói một lời mà cởi chiến giáp cho hắn, xé mở ống tay áo bị máu nhiễm đỏ, lấy khăn mềm nhúng nước lau qua vết máu xung quanh. Miệng vết thương nhỏ nhưng sâu lại không ngừng chảy máu, may mắn không trúng xương, chỉ có cơ bắp bị thương thôi. Lấy qua thuốc cầm máu, y không chút ngập ngừng mà đổ lên.

“Á, đau quá!” Cảnh Thiều nhe răng nhếch mép kêu la.

Mộ Hàm Chương không để ý tới hắn, đợi máu ngừng chảy thì lấy ra bình thanh ngọc thoa một tầng dược, lại lấy băng vải cẩn thận quấn quanh một vòng, cột chặt rồi mới buông cánh tay hắn ra.

Cảnh Thiều thở phào một hơi, đời trước năm Hoành Chính thứ mười tám lúc tấn công đông nam, hắn chính là bị Thần tiễn tướng quân dùng tam tiễn bắn trúng, khí đó hắn tránh né theo bản năng lại trúng tên ngay giữa ngực thiếu chút thì toi mạng rồi, bây giờ rốt cuộc nhớ rõ bài học này, đứng bất động ngược lại lại bị thương nhẹ mà vượt qua một kiếp, vẫn có chút bất an cuối cùng cũng có thể trầm tĩnh lại.

Giương mắt thấy Vương phi nhà mình vẫn không tỏ vẻ gì, Cảnh Thiều không khỏi có chút ủy khuất, bản thân mình bị thương mà Quân Thanh không an ủi hắn gì hết. Đang định mò qua ăn đậu hũ, nhưng lại bất ngờ cả người rơi vào một cái ôm ấm áp.

Mộ Hàm Chương ôm thật chặt người trong ngực, nhớ lại mũi tên hướng thẳng yết hầu hắn mà kinh hoảng. Xúc cảm ấm áp rắn chắc nhắc nhở y người này còn sống, còn bình an mà nằm trong ngực mình. Một màn vừa rồi quá nguy hiểm, nhìn Cảnh Thiều bị tam tiễn tấn công không thể tránh né, y chỉ thấy trời đất chợt trở nên u ám, hô hấp cũng quên mất.

Mùi hương thơm mát nhẹ nhàng vờn quanh hắn, cảm giác ấm áp mềm nhẹ như thế thật thốt, Cảnh Thiều trố mắt một lát mới ý thức được mình được Quân Thanh ôm vào lòng nha! Khóe miêng cong cong, liền vươn tay ôm eo Vương phi nhà mình, thả lỏng thân thể

https://thuviensach.vn

mà vùi trong ngực y. Hắn sống qua hai kiếp này, chưa từng có ai lúc hắn bị thương lại ôm hắn an ủi, không khỏi cảm khái làm sao. Nếu là một nữ tử thì phỏng chừng lúc này đã khóc bù lu bù loa lên rồi, tâm tư đầu mà ôm hắn, mà cho hắn dựa vào?

Xe ngựa chậm rãi đi, hai người trên xe cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng bánh xe lộc cộc trên đường không dứt.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều hạnh phúc cọ cọ trong vòm ngực ấm áp kia.

Mộ Hàm Chương sờ sờ cái đầu xù trong ngực khẽ thở dài, lúc này mới phục hồi tinh thần mà cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Mệt chưa, ta ôm ngươi ngủ một lúc.” Cảnh Thiều vừa mới giao chiến kịch liệt tất nhiên vừa khẩn trương vừa mệt mỏi.

Cảnh Thiều tất nhiên là trăm ngàn lần nguyện ý, rồi lại sợ mình nặng quá Quân Thanh ôm lâu sẽ mệt, liền vươn tay kéo gối kê trên đùi Vương phi nhà mình, thoải mái mà ôm lấy vòng eo mảnh dẻ, hít hà mùi hương nhè nhẹ, an tâm mà nhắm mắt lại.

Lưỡng Nghi sơn tuy lớn nhưng nếu đi ngang qua thì cũng không quá dài. Tới vùng đất bằng phẳng thẳng tới biên cảnh đông nam phòng chừng cũng sẽ không quá nguy hiểm nữa. Cho nên mấy ngày kế tiếp Vương gia bị thương liền yên tâm thoải mái dính trong xe ngựa quân sư không chịu ra.

Tiểu Hoàng đối với hành động chiếm đoạt của Cảnh Thiều vô cùng bất mãn, lấy kích cỡ nó bây giờ cùng hai người ngủ trong xe ngựa là chật rồi, vậy nên thương xuyên bị Cảnh Thiều đá ra ngoài a.

Mà Cảnh Thiều còn thập phần vừa lòng mấy cú đạp này, thường xuyên cởi tất cọ cọ lòng bàn chân lên đám lông mềm mại màu vàng kia, Tiểu Hoàng không để ý nhưng mà cọ lâu quá liền quay sang ôm chân gặm một miếng. Mộ Hàm Chương lúc đầu còn ngăn nó, sau lại cảm thấy thú vị lại còn học theo Cảnh Thiều, còn lấy thịt khô đùa nó nha!

Chỉ còn vài ngày là tới biên cảnh đông nam, nơi này là vùng đồi núi, trung gian có một vài núi đá lộn xộn tầng tầng lớp lớp, cao thấp

https://thuviensach.vn

trập trùng kéo dài không dứt, xa xa nhìn lại giống như vô cùng vô tận, vậy nên dân bản xứ gọi nơi này là Trọng Lĩnh.

Đông nam không hoang vắng như tây nam, dân cư đông đúc hàng hóa phong phú, vả lại Đông Nam Vương làm người dù thô bạo háo sắc nhưng phong cách làm việc không chút hàm hồ, thủ hạ có năng lực cũng rất nhiều. Nơi núi non trùng điệp này có thể nói là vô hiểm khả thủ, tức là nơi nơi đều hiểm yếu nhưng đều có thể phòng thủ!

Cảnh Thiều mang theo đại quân đánh gần một tháng, mới đi chưa được trăm dặm thì chiến sự lâm vào thế giằng co.

Nhìn bản đồ trước mắt đồi núi trập trùng chiếm cứ gần một nửa đất phong đông nam, Cảnh Thiều thở dài, mùa đông đang tới gần nghĩa là cho dù ngay lập tức công chiếm được chủ thành thì cũng không về kinh kịp năm mới.

“Đánh giặc cũng chẳng phải trẻ con chơi đùa, nào có dễ dàng như vậy?” Mộ Hàm Chương đem cho hắn một ly trà.

“Đúng vậy...” Cảnh Thiều thở dài, đánh tây nam quá mức thông thuận khiến hắn có chút quá mức liều lĩnh.

“Ngươi sốt ruột hồi kinh thật ra là có chuyện trọng yếu gì sao?” Mộ Hàm Chương ngồi bên cạnh hắn, nhìn nhìn xung quanh không biết tiểu lão hổ đã chạy đi đâu rồi.

“Không có việc gì lớn đâu,” Cảnh Thiều cười hắc hắc, “Để cho người khác làm cũng được.” Dù sao trước khi rời kinh hắn cũng dặn dò Nhậm Phong rồi, nếu đến lúc đó không về kịp thì cũng có người làm.

Mộ Hàm Chương nhướng mày nhìn bộ dáng hắn, nói vậy chắc chẳng phải việc đứng đắn gì rồi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu đứng dậy ra ngoài tìm hổ nhỏ.

Bên bờ sông ngoài doanh địa, Tiểu Hoàng đứng trên tảng đá nhìn chằm chằm mấy con cá trong lòng sông, nước chảy róc rách, cá lớn màu bạc lay động trong nước nhìn thập phần ngon miệng nha!

https://thuviensach.vn

“Ùm!” Lúc Mộ Hàm Chương tới tìm liền thấy một đám lông nửa vàng nửa đen nhào vào trong nước, cá lớn chưa bắt được ngược lại thành một thân ướt nhẹp a.

Tiểu lão hổ bơi vào bờ, lắc lắc bọt nước trên người, lông trên mặt vì dính nước mà xẹp xuống trông vài phần buồn cười, giương mắt thấy chủ nhân nhà mình liền lập tức cao hứng nhào qua.

Mộ Hàm Chương vội vàng né qua một bên, ghét bỏ mà nhìn cái móng vuốt bự dính đầy bùn đất, hôm qua mới tắm cho nó, uổng công rồi.

“Oa ô!” Không quơ được cá ăn, hổ nhỏ liền nằm phơi bụng bên chân chủ nhân, đòi thịt khô thịt khô.

“Tu.....” Cách đó không xa truyền đến tiếng kèn, đoán là lúc hai quân giao chiến.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều lúc này tới tìm Vương phi nhà mình về dùng cơm trưa, thấy y bị tiếng kèn hấp dẫn thì lôi kéo y bò lên một gò đất nhỏ. Phía xa là quân hai bên đông nghìn nghịt xung phong liều chết đồng thời xông lên, bụi mù cuồn cuộn, tiếng hô rung trời.

“Đánh tiếp như vậy sợ là tiêu hao không ít binh lực,” Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn chiến trường phía xa xa, “Cát Y gần đây có tin tức gì không?”

Cảnh Thiều ôm y từ phía sau, “Không có, tình hình nàng có lẽ cũng không thoải mái, ngay từ đầu ta đã bảo nàng ấy đừng gửi tin tức ra ngoài.” Cát Y là người hắn cài vào bên người Đông Nam Vương nên tất nhiên không thể sơ hở để lộ, gửi tin tức như vậy cũng không phải là sự tình gì đáng kể, nếu để lộ là phí công rồi, mất nhiều hơn được.

“A?” Người trong ngực đột nhiên kêu lên sợ hãi, Cảnh Thiều ngẩng đầu theo tầm mắt y nhìn lại chỉ thấy đông nam quân đang dần chiếm ưu thế lại đột nhiên thu binh. Nhìn sắc trời chỉ mới sang trưa, thu binh lúc này tất nhiên là trong quân đông nam xảy ra chuyện gì rồi.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta mau trở về thôi.” Mộ Hàm Chương xoay người lại bảo.

Cảnh Thiều gật gật đầu theo quân sư nhà mình về trung trướng, không bao lâu tín binh đã chạy vội trở về.

“Báo ...” Tiểu binh vọt vào trung trướng quỳ xuống, “Khởi bẩm đại soái, Đông nam quân đột nhiên thu binh, Hách tướng quân xin chỉ thị có truy kích hay không.”

Cảnh Thiều trầm ngâm một lát, tuy nói giặc cùng đường thì không truy nhưng lúc ở gò đất quan sát thì không giống như kế dụ địch, “Truy!” Một chữ vô cùng đơn giản lại nói ra thật khí phách, tín binh lập tức lĩnh mệnh cưỡi khoái mã chạy vội đi.

Hách đại đao lĩnh mệnh truy kích phát hiện đông nam quân đột nhiên đại loạn, bất chấp tất cả xông lên chém giết, đợi màn đêm buông xuống mới mang theo một thân chiến giáp đầy máu về doanh trại, chưa kịp sửa soạn liền vào trung trướng hồi bẩm.

“Mạt tướng xem tình thế quân đông nam đoán là có đại sự gì xảy ra rồi,” Hách đại đao gạt một mảng bụi đất và máu me trên mặt xuống, “Đại soái, mạt tướng cho rằng bất luận xảy ra chuyện gì, thừa dịp quân tâm đại loạn là thời cơ tốt tiêu diệt đông nam quân.”

Cảnh Thiều lẳng lặng nghe Hách đại đao nói không khỏi tim đập nhanh, hưng phấn không thôi, tình hình này với lúc tin báo Đông Nam Vương chết khi trước thập phần giống nhau.

Mộ Hàm Chương hơi nhíu mày nắm chặt tay Cảnh Thiều, ý bảo hắn đừng quá xúc động, nói với Hách đại đao, “Tướng quân vất vả, nghỉ ngơi trước rồi ngày mai lại tính tiếp.”

Ban đêm truy kích cũng vô ích, Hách đại đao lúc này mới kiềm chế kích động trong lòng, ôm quyền hành lễ rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 65 - Bảo Khố

Đợi Hách đại đao đi rồi hai người mới không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

“Ngươi thấy có phải Cát Y đắc thủ không?” Mộ Hàm Chương buông cánh tay Cảnh Thiều ra, lại nhanh chóng bị hắn nắm trở về ngắm nghía.

“Ta thấy có lẽ vậy,” Cảnh Thiều đưa bàn tay mềm mại xinh đẹp đến bên môi, “Cho dù có phải hay không thì đông nam quân đại loạn cũng là cơ hội tốt.”

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, “Nếu Đông Nam Vương chết thật thì...mấy nhi tử của hắn có tài cán gì không?” Nếu có một hai đứa con mưu lược lập tức tiếp nhận Vương vị thì Đông Nam quân cùng lắm chỉ loạn hai ngày là có thể chỉnh đốn lại.

Cảnh Thiều lắc đầu, khẽ cười nói, “Đông Nam Vương lúc này cũng đã lớn tuổi, đại nhi tử cũng chẳng đâu vào đâu, vả lại năm đó hắn vì thế tử vị mà hại chết huynh trưởng duy nhất, hiện giờ có thể tiếp nhận Đông Nam Vương vị nửa người cũng không có.”

Đông nam nằm ven biển, mấy năm nay vì có làm ăn và thuế quan trên biển, lại thêm sản vật phong phú tạo thành một Đông Nam Vương đồi bại ngợp trong vàng son đình đài lầu các. Một khi xuất hiện một người con cháu có năng lực đảm nhận vương vị liền có thể áp chế xuống, thế nhưng tới giờ một đứa con như vậy cũng tìm không được.

Mộ Hàm Chương thở dài, thiên đạo luân thường, báo ứng khó tránh, con cháu Đông Nam Vương đi đến bước này hoàn toàn là gieo gió gặt bão.

Suốt đêm phái người đến quân doanh đông nam dò xét, sáng sớm tín binh hồi bẩm, tướng lĩnh đông nam suốt đêm trao đổi trong quân trướng tựa hồ rất lo lắng, số binh lính còn lại đều tỉnh tỉnh mê mê không biết chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều lúc này lệnh Hách đại đao mang binh đi trước, bản thân thì chỉ huy đại quân còn lại xuất phát sau.

Hách đại đao dẫn quân tấn công đại doanh đông nam, thấy bọn họ muốn lui binh liền cao giọng hô to, "Đông Nam Vương đã chết, bây giờ các ngươi giơ tay chịu trói thì vẫn là con dân Thần triều, ngược lại chính là phản quốc!"

Đông Nam quân nghe vậy nhất thời biến sắc, hôm qua các tướng lĩnh nhận được tin tức liền cho nhổ trại hồi chủ thành ngay sáng nay, hết thảy đều quá mức kì quái, nhóm binh lính bối rối không thôi.

"Hách đại đao, ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ." Thần tiễn Tướng quân vừa sợ vừa giận, giương cung hướng Hách đại đao tấn công.

Tướng lĩnh đối phương phản ứng mạnh như vậy đã xác thực tin Đông Nam vương đã chết.

"Giết!" Không chờ tên rời cung, Hách đại đao đã phất tay xông lên, thiên quân vạn mã lập tức che tầm mắt, Thần tiễn Tướng quân mất mục tiêu nhất thời không thể xuống tay.

Lúc Cảnh Thiều đuổi tới thì Thần tiễn Tướng quân đã chết dưới Hỗn nguyên đao của Hách đại đao, lại còn đuổi theo số binh lính chạy trốn, đại quân tới nơi chỉ cần tiếp tục đi theo.

Đường núi đông nam gập ghềnh khiến xe ngựa xóc nảy, Cảnh Thiều liền kéo quân sư ra cưỡi ngựa với mình, để lại tiểu lão hổ một mình trong xe lắc qua lắc lại.

Tin Đông Nam Vương chết như ôn dịch mà lan ra, quân tâm tan rã, các tướng lĩnh cũng không mang tâm liều chết mà chống trả nữa, Hách đại đao thuận đường đánh tới chủ thành - Phù Thành.

Cũng không biết là còn con cháu gì trong phủ có lòng tranh Vương vị hay không, trong phủ cao thấp treo đầy vải trắng, chính đường bố trí thành linh đường. Tình hình hiện giờ đúng ra không nên phát tang mà phái người trấn thủ tiền tuyến, ấy mà mấy người này còn tranh nhau thể hiện hiếu tâm, yêu cầu đại quân trở về thủ

https://thuviensach.vn

thành, tin tức phát tán ra ngoài lập tức khiến quân tâm đại loạn, tình hình đã xoay chuyển hoàn toàn.

Đại quân tấn công thành khiến dân chúng bốn phía sợ hãi, Cảnh Thiều đã quán triệt không được nhiễu dân, chỉ mang thân quân vào thành.

Đông Nam Vương phủ không giống Tây Nam đã chuẩn bị trốn đi, cả nhà trên dưới còn hoang mang bên trong đã bị đại quân vây quanh.

Đem gia quyến Đông Nam Vương tập trung trong một tiểu viện xong, Mộ Hàm Chương xem xét nhưng không tìm được tung tích Cát Y trong lòng có chút bất an. Trước khi đi nàng đã đáp ứng nếu có cơ hội sẽ không làm chuyện điên rồ, đợi bọn y đến, thế nhưng hôm nay sợ là đã dữ nhiều lành ít.

“Đại nhân! Đại nhân! Tiểu nữ là bị Đông Nam Vương bắt về phủ a, ta vô tội. Đại nhân, xin ngươi hãy dẫn ta đi, cho dù làm trâu làm ngựa cũng cam nguyện...” Một tố y nữ tử đột nhiên lao tới bổ nhào vào bên nhân Mộ Hàm Chương khóc la, cố ý hất hất tóc hữu ý vô tình lộ ra gương mặt kiều diễm.

Mộ Hàm Chương cúi đầu nhìn, không phải người mình muốn tìm thì không khỏi nhíu mày.

“Cút!” Cảnh Thiều đi theo sau lập tức nổi trận lôi đình, một cước đá nữ nhân đan kéo góc áo Quân Thanh ra.

Nữ nhân thét chói ta ngã sang một bên, nàng thấy hai người khí độ bất phàm không là vương tử hoàn tôn thì chắc cũng là quan to quyền quý, nếu có thể được coi trọng không chừng có thể tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý. Quan sát một lúc lâu cảm thấy khí chất Mộ Hàm Chương ôn hòa hơn một chút, trăm triệu lần không ngờ cái người đứng sau kia lại có phản ứng này.

“Đi thôi, nếu Cát Y ở đây thì đã tới gặp ngươi rồi.” Cảnh Tiều vươn tay kéo Vương phi đang buồn rầu nhà mình ra khỏi tiểu viện, mấy nữ nhân trong này đều xinh đẹp quyến rũ, thấy thế nào cũng không ổn, nhỡ lại có kẻ quấn lấy Quân Thanh sẽ không tốt không tốt nha.

https://thuviensach.vn

“Gợi ý trong mơ có nói Cát Y bình an hay không?” Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn bộ dáng hầm hừ của hắn không khỏi có chút buồn cười, người này cũng là nam tử mà sao gặp một sân oanh oanh yến yến cũng chẳng thấy thương hương tiếc ngọc, ngược lại lại tức giận thế này?

Cảnh Thiều dừng cước bộ một chút, trước mắt hắn hiện ra cảnh tượng kiếp trước, cả phòng ồn ào tiếng khóc lóc, chỉ có một nữ tử trong đám người thoải mái mỉm cười, nhi tử Đông Nam Vương xông lên muốn giết nàng bị Cảnh Thiều ngăn lại.

Nàng nói, Vương gia ngài có nguyện ý nghe tiểu nữ kể một câu chuyện, lời nói êm tai kể xong liền rút bội kiếm bên hông Cảnh Thiều tự vẫn.

Mộ Hàm Chương nghe kể mà đôi mắt xinh đẹp không khỏi ảm đạm.

“Kia chẳng qua là cảnh trong mơ, hiện giờ tình hình ra sao còn chưa rõ,” Cảnh Thiều khẽ thở dài ôm Vương phi nhà mình vào lòng. “Tây Nam Vương đến tìm chỗ nương tựa lại gặp Đông Nam Vương bị giết, hiện giờ trân bảo của cả hai vùng đất phong đều ở trong phủ này, chúng ta đi xem đi.”

Trong phủ toàn bộ đều nguyên vẹn, gia phó cũng chưa kịp trốn đi, không có gì ngoài một ít vật trang trí đặt ở mấy chỗ dễ thấy, bảo vật có lẽ đã được cất giấu.

Bảo khố của Đông Nam Vương cũng không giống Tây Nam Vương giấu kĩ mà là một khố phòng độc lập nằm ngay trong chính viện trong rừng trúc.

Xuyên qua rừng trúc tươi tốt, một gian nhà đá lớn đập vào mắt, cửa đá rất nặng, trọng binh xung quanh đã đổi thành thân vệ của Cảnh Thiều, Khương Lãng đứng trước thạch thất thấy hai người đến liền bước lên hành lễ.

“Khởi bẩm Vương gia, bên trong còn một chỗ khóa kín cần phải có người mở ra từ bên trong.” Khương Lãng rất là buồn rầu a,

https://thuviensach.vn

Vương gia phân phó hắn đi bảo vệ bảo khố, hắn nghiên cứu một lúc lâu mới phát hiện bên trong còn có chỗ giấu kín.

“Chắc là có mật đạo từ nơi khác thông đến bên trong.” Mộ Hàm Chương bước lên nhìn một chút rồi quay đầu nói với Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều gật gật đầu, có một mật đạo khác nằm trong phòng ngủ của Đông Nam Vương, hắn đang muốn phái người tới xem nhưng không ngờ 'ầm' một tiếng, đại môn thạch thất lại tự động mở ra!

Khương Lãng vội vàng lui về sao bảo bộ phía trước Vương gia và Vương phi, ánh mặt trời chiến vào trong lộ ra tro bụi, một người từ trong tối chậm rãi đi ra rồi đột ngột quỳ xuống. Một bộ sa y hồng nhạt bao bọc thân hình xinh đẹp, không mang bất kì trang sức gì, gương mặt mộc cũng không chút nào ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

“Nô tì Cát Y cung nghênh Vương gia Vương phi!” Thanh âm trong trẻo lại có chút khàn, chắc là do tình trạng thiếu khí bên trong.

“Cát Y!” Mộ Hàm Chương tiến lên nâng nàng dậy, mặc dù có chút tiều tụy nhưng đó chính là Cát Y không thể nghi ngờ.

Nhìn gương mặt tuấn tú tươi cười, Cát Y nhịn không được nước mắt lưng tròng, đáng nhẽ giết được Đông Nam Vương xong nàng cũng không nên sống nữa, lại nhớ tới lời dặn trước kia của Vương phi, nói là nếu thế gian này còn có gì ràng buộc, thực ra cũng chỉ có ân tình Vương gia Vương phi là chưa trả được!

Thấy Vương phi nhà mình cao hứng Cảnh Thiều tự nhiên cũng vui vẻ, cho Khương Lãng đưa Cát Y đi nghỉ ngơi, liền thỏa mãn a thỏa mãn ôm người trong ngực vào thạch thất.

Ánh nến lập lòe được thắp lên, đồ đạc bên trong hoàn toàn hiện lên trước mắt.

Không nói đến những vàng bạc, thúy ngọc mã não, cũng không nói đến trân châu Định Hải, còn một lượng lớn tranh chữ đồ cổ đếm không xuể, danh kiếm bảo đao lóa mắt không kịp nhìn.

https://thuviensach.vn

“Muỗng Nhỏ...” Mộ Hàm Chương chậm rãi nói, “Chúng ta...phát tài rồi...”

Tuy rằng theo lý thuyết mấy thứ này đều phải nộp vào quốc khố, nhưng vật vô chủ thì sao mà phân cho hết!

Cảnh Thiều bưng đến một cái rương lớn, hưng trí bừng bừng cùng Vương phi nhà mình lựa ra vài thứ tốt.

Mộ Hàm Chương cuối cùng còn có chút lý trí, ngăn hành vi lấy loạn đồ đạc của Cảnh Thiều lại, chỉ lấy một cái rương nhỏ cỡ ba thước, “Cái thùng kia rất lớn, cho dù loại chuyện này là luật bất thành văn nhưng ngươi lần này công lao quá lớn khó tránh người lên án, tốt nhất vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng.” *(Hai bé lóa mắt vì bảo vật, xau đó một bé đã tỉnh ngộ mà can ngăn bé còn lại, hô hô)*

Tuy Mộ Hàm Chương không có nhiều đồ vật tinh xảo này nọ nhưng mà nhìn thì vẫn có thể biết được giá trị của chúng.

Bảo vật không ở nhiều, mà ở độ tinh túy. Cảnh Thiều giật mình, hắn từ nhỏ sinh trưởng chốn cung đình thì có thứ tốt gì chưa từng thấy qua chứ, tự nhiên hiểu được ảo diệu bên trong.

Tỷ như một cái tỳ hưu lục sắc phỉ thúy nho nhỏ kia so với một cái phật thủ dương chi ngọc cao nửa thước này còn giá trị hơn, còn có chiếc trâm bích nguyệt lưu vân đó nữa, khéo léo tinh xảo hơn vàng bạc lấp lóa nhiều lắm.

Cảnh Thiều lấy qua cây trâm phong cách cổ xưa, đơn giản không có nhiều hoa văn trang trí, chính là thân trâm hơi hơi gấp khúc thành dạng lưu vân trục nguyệt, ngọc chất ôn nhuận, trọng yếu hơn đó là trâm cài tóc cho nam tử, thật thích hợp với Vương phi nhà mình. *(Ta nói, hai bé đã tỉnh lại chưa thế =__= vẫn còn ngợp trong đống đồ thế mà)*

Nhấc chân qua đem trâm cài tóc nhẹ nhàng gài lên tóc Mộ Hàm Chương, hôm nay y đeo một cái thanh ngọc quan, hai sợi tua rua màu xanh theo sắc tóc rũ xuống thật xứng với một thanh bích nguyệt lưu vân kia, thật là thích hợp nha.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương quay đầu nhìn hắn, ánh mắt xinh đẹp vì hưng phấn mà trong trẻo, thật giống như cái chén thủy tinh trong tay, trong sáng trông rất đẹp mắt. Cảnh Thiều nhịn không được bước tới hôn hôn đôi mắt y. “Ngươi lấy cái chén này làm chi.”

“Cái chén này là từ hải ngoại đó,' Mộ Hàm Chương bị hắn làm cho ngứa mà cười né tránh, ở Thần triều rất ít người lấy thủy tinh làm chén, cái chén trong tay y cũng khong đặc biệt gì nhưng hình dạng có chút lạ, “Loại đồ vật này nếu bán đi chắc sẽ được giá tốt.”

Cảnh Thiều không khỏi bật cười, Vương phi nhà mình thật là tùy thời tùy chỗ đều có thể buôn bán kiếm tiền a, “Vùng đông nam này thường có tiểu thương nước ngoài tới buôn bán, ngươi nếu thích thì cứ lấy mấy cái này đem đi hết đi, mấy ngày nữa đi Giang Nam là có thể bán rồi.”

“Chúng ta đi Giang Nam?” Mộ Hàm Chương nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn.

Cảnh Thiều gật gật đầu, từ đây về kinh vừa vặn đi ngang Giang Nam, dù sao cũng không về kịp năm mới, chi bằng bồi Vương phi nhà mình ở Giang Nam một thời gian, thuận tiện đi gặp mấy người kia a.

https://thuviensach.vn

Chương 66 - Chim Kho

Sau khi xem xét xong, Mộ Hàm Chương tìm Hữu Hộ quân tới hỗ trợ kiểm kê, ghi sổ đồ đạc trong bảo khố. Đương nhiên là vì y đảm nhiệm việc này cho nên Tả Hộ quân cũng có phần là một thanh bảo kiếm, Hữu Hộ quân được một túi trân châu *(Ta nói, cái nài là tham ô, tham ô a~~)*. Về phần hai vị tướng quân kia, nghĩ lại Hách đại đao quá mức cương trực còn Triệu Mạnh là đồ mồm rộng, bốn người nhất trí không cho bọn họ biết.

Cảnh Thiều gọi đến gần trăm vệ binh bảo hộ bảo khố, đợi kiểm kê rõ ràng thì lập tức vận chuyển hồi kinh, chỉ để lại một số bạc dùng cho quân doanh.

Cảnh Thiều trình tấu về kinh, về việc Đông Nam Vương chết như thế nào, hắn nói thẳng là do một tiểu thiếp giết chết, về phần chọn người hắn liền viết tên nữ nhân ngày đó ôm chân Quân Thanh vào.

Ở Đông Nam Vương phủ tu chỉnh hơn mười ngày, đến lúc nhận được thánh chỉ cũng đã giải quyết xong mọi việc, Cảnh Thiều dựa theo phân phó trong thánh chỉ mà dùng một rương bạc lớn kia khao thưởng ba quân, sau đó cho Thục, Tương, Kiềm quân tại chỗ giải tán, đem theo quân Bắc Thượng xuất phát hướng Giang Nam.

Cát Y trải qua một thời gian nghỉ ngơi, thân thể cũng đã khôi phục, thay quần áo thị nữ tiếp tục hầu hạ Mộ Hàm Chương, về những chuyện mấy tháng qua ở Đông Nam Vương phủ nàng không hề nói một chữ, phu phu Cảnh Thiều cũng ăn ý không hỏi.

Thời tiết trở lạnh, đặc biệt bọn họ lại đi theo hướng bắc nên cảm nhận thời tiết cũng rõ rệt hơn.

Dù sao thì cũng chẳng phải làm gì, Cảnh Thiều liền không thèm giữ mặt mũi chui vào ổ chăn trong xe ngựa cùng Vương phi nhà mình.

Tiểu Hoàng vì thời tiết lạnh mà không quậy nữa, chỉ nằm ngang trên gối cho ấm. Nhưng vấn đề không phải ở đây a...

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều tinh tế hôn cái cổ mảnh dẻ của người kia, nhẹ nhàng gặm cắn nơi xương quai xanh duyên dáng.

“Ô, không được, Cát Y ở bên ngoài...” Mộ Hàm Chương hạ giọng phản kháng.

“Không sao đâu, chúng ta nhỏ giọng chút.” Cảnh Thiều ghé vào tai y nhẹ giọng nói.

Âm thanh hơi khàn mang theo hơi nóng phả lên tai, người trong ngực rõ ràng run rẩy, Cảnh Thiều cong môi cắn cắn vành tai kia, sau đó duỗi móng vuốt tới gỡ cây trâm ngọc bích nguyệt lưu vân kia xuống, a, câu dẫn nha...

Cảnh Thiều, “...”

Mộ Hàm Chương, “...”

Vì thế Tiểu Hoàng lần thứ hai bị phá giấc ngủ, bị đạp ra ngoài. *(0_0, hết nhanh vại ...tả có vại thôi xao)*

Tháng chạp ở Giang Nam không có trăm hoa đua nở như tháng ba nhưng đến nỗi sông khô lá úa như vậy thì một phân hứng thú cũng chả có.

Bọn họ đặt chân lên thành Bình Giang, không phải là thành trấn lớn nhất Giang Nam nhưng là phồn hoa nhất, hơn nữa phủ Tổng binh Giang Nam đặt tại chính nơi này. Vì địa thế gần đất phong Hoài Nam nên đại quân Giang Nam cũng trú đóng ngoài thành.

Tuy rằng tổng binh Giang Nam chưa ra nghênh đón nhưng hình như đã có chuẩn bị qua, quân doanh Giang Nam chuẩn bị sẵn chỗ hạ trại cho bọn họ. Sau khi để thân quân lại đại doanh Giang Nam cho Triệu Mạnh giữ nhà, Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình cùng ba vị tướng quân kia thẳng hướng Tổng binh phủ Giang Nam.

“Con chim kho kia! Mau lăn ra đây cho bổn vương!” Cảnh Thiều vừa vào Tổng binh phủ đã bắt đầu ồn ào.

https://thuviensach.vn

“Vương gia...” Quản gia dẫn đường nhịn không được rút khăn lau mồ hôi a, Thành Vương đột nhiên viếng thăm đã dọa hắn hết hồn rồi, đã cho người thông tri lão gia nhà mình mà sao mãi chưa thấy ra chứ.

“Nha nhao cái gì đó!” Mới vừa tới chính đường đã thấy một người từ cửa hông đi tới, dáng người cao to, gương mặt lạnh lùng, thoạt nhìn chỉ giống một thư sinh nhưng trong giọng nói lại anh khí mười phần, cước bộ trầm ổn mà không hề vang. Hách đại đao nhỏ giọng thủ thế với Tả Hữu Hộ quân, 'cao thủ' a.

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn, cảm thấy khí tức người này với lần đầu tiên gặp Cảnh Thiều có vài phần giống nhau, vả lại thoạt nhìn cũng vừa qua nhược quán, vốn tưởng rằng làm được chức Tổng binh ít nhất cũng phải ba mươi tuổi trở lên chứ đâu trẻ thế này.

Cảnh Thiều và người nọ vừa thấy mặt liền giương cung bạt kiếm bắt đầu trừng nhau, quản gia rất thức thời mà lui ra ngoài.

“Hừ, bổn vương giá lâm Bình Giang, Giang Nam Tổng binh thế mà còn ở nhà ngủ ngon, nói xem đáng tội gì, hả?” Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn hắn.

“Hừ, Vương gia gọi thẳng nhũ danh của đại quan triều đình, sĩ khả sát bất khả nhục, ngày mai thần liền thượng tấu Hoàng Thượng muốn chém giết gì cũng được!” Giang Nam Tổng binh không chút nào yếu thế đáp trả.

Mọi người, “...”

Mộ Hàm Chương nhịn không được cười ra tiếng.

“Giang Nam Tổng binh Lục Triển Bằng tham kiến Vương phi!” Giang Nam Tổng binh dời tầm mắt qua người ôn nhã tuấn tú kia, đến trước mặt y trung khí mười phần mà nói.

Mộ Hàm Chương ôn hòa mỉm cười,” Tổng binh đại nhân không cần đa lễ, sinh ý một năm qua đa tạ đại nhân đã hỗ trợ.”

“Ai, nói lời này thật ngại, tiền vốn Vương phi đưa cho ta không thiếu một phân mà,” Lục Triển Bằng cười nói, “Ta với Vương gia lớn

https://thuviensach.vn

lên cùng nhau từ nhỏ, cứ gọi ta là ...”

“Chim kho là được!” Cảnh Thiều đứng bên cạnh Vương phi nhà mình nói xen vào.

Lục Triển Bằng lập tức trợn mắt nhìn, “Vương gia, ta là mệnh quan triều đình, người ba lần bốn lượt vũ nhục ta, sĩ khả sát bất khả nhục a!”

(Ai ai, một anh là Muỗng Nhỏ, một anh là Chim kho a, hai anh cùng nhau lớn lên nha nha ~~)

“Được rồi được rồi!” Cảnh Thiều mất kiên nhẫn khoát khoát tay, đem một thanh bảo kiếm lấy từ bảo khố Đông Nam Vương tới, “Bổn vương thưởng cho ngươi, khỏi tạ ơn.”

Lục Triển Bằng bằng lòng nhìn nhìn bảo kiếm trong tay, hai mắt tỏa sáng, “Đây đúng là kiếm tốt nha! Vương gia đúng là người tốt, lại nhường cho ta ha ha!”

Cảnh Thiều cũng cười thành tiếng, đập một quyền lên bả vai vị Tổng binh Giang Nam nha.

Giới thiệu cho Lục Triển Bằng Hách đại đao cùng Tả Hữu Hộ quân xong, Cảnh Thiều bỏ bọn hắn lại mà đi chơi mất, Hách đại đao theo quản gia đi an bài chỗ nghỉ ngơi, Hữu Hộ quân cấp tốc mà chạy ra ngoài muốn đi dạo thành Bình Giang, Tả Hộ quân cũng yên lặng theo hắn.

Tổng binh Giang Nam tên là Lục Triển Bằng, là thư đồng của Cảnh Thiều lúc nhỏ, là người thừa kế của nhà Trấn quốc Tướng quân. Trấn quốc Tướng quân với tước vị công hầu khác nhau, phải lập công mới có thể thừa tước. Hắn vì cùng Cảnh Thiều đánh Hung Nô lập công có thể kế vị nên tuổi trẻ đã là Tổng binh Giang Nam.

Ngồi ở hoa viên Tổng binh phủ uống trà, nghe hai người không ngừng châm chọc nói móc nhau, Mộ Hàm Chương cũng trầm tĩnh lại, đây là lần đầu tiên y thấy Cảnh Thiều trước mặt quan viên mà không hề kiêng nể gì, có thể thấy được hai người có giao tình như thế nào.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhìn Lục Triển Bằng đang lải nhải, nhìn người trước mặt thần thái sáng láng, lại nhớ tới đời trước bị hắn liên lụy mà bị tước quan lưu đày, tuổi trẻ đã trắng tay, mặc cho hắn nói chuyện lúc nhỏ với Vương phi nhà mình cũng không hề sinh khí.

"Vương gia khi đó không muốn đọc sách, có nhiều chữ còn không biết đọc nữa ý!" Lục Triển Bằng cười ha ha nói chuyện vui vẻ với Mộ Hàm Chương.

Lần đầu bọn họ gặp mặt lúc bé, lão thái giám nói với Tam Hoàng tử, đây là tiểu công tử Lục gia. Cảnh Thiều tuổi nhỏ hỏi hắn tên là gì, Lục Triển Bằng mới vừa học được cách viết tên mình liền khoe khoang lấy qua một trang giấy, ra vẻ thâm trầm viết xuống ba chữ Lục Triển Bằng thật to.

Cảnh Thiều nhìn một lúc lâu mà không đọc ra lại sợ bị người nhạo báng, nhớ tới thái giám nói hắn là công tử Lục gia, liền lắp bắp đánh vần, "Lỗ...ừ, điểu!" *(Nghĩa là chim kho đó, hô)* Vì thế mà cái tên này bị hắn gọi từ nhỏ tới lớn luôn.

"Được rồi được rồi, cái tên này cũng dựa theo tên ngươi thôi mà." Cảnh Thiều cười nhạo, "Ta còn chưa kể chuyện ngươi nha, năm đó là ai cầm tú hoa châm* của cung nữ đi câu cá, nói cái gì mà câu cá chép vượt long môn, kết quả câu được một con rùa a?"

"Ta nào biết trong ngự hoa viên lại nuôi cả rùa chứ!" Lục Triển Bằng không phục đáp, cong thì câu cá, thẳng được ba ba, khi đó còn nhỏ căn bản không hiểu được, nào biết đâu hắn lại câu tới một con rùa còn bị Cảnh Thiều đuổi theo gọi rùa con một thời gian nữa.

Mộ Hàm Chương nghe xong khóe miệng run rẩy, cuối cùng biết vì sao Cảnh Thiều mới bảy tám tuổi đã ở ngự hoa viên phá tổ chim, có một thư đồng như vậy thì có thể hảo hảo đọc sách mới là lạ!

"Nói nghiêm chỉnh thì," Cảnh Thiều ho nhẹ một tiếng, lấy ra ngân phiếu năm vạn hai đưa cho Lục Triển Bằng, "Mấy ngày nữa chúng ta về kinh, ngươi ở Bình Giang mua giúp ta một cái nhà đi."

Lục Triển Bằng tiếp nhận ngân phiếu, nghi hoặc hỏi, "Mua nhà ở Bình Giang? Ngươi tính ở đây lâu dài sao?"

https://thuviensach.vn

“Ngươi không cần xen vào, cứ vậy mà làm là được.” Cảnh Thiều khoát tay không giải thích cho hắn.

“Nếu muốn có biệt viện thì mở quốc khố là được mà, ngươi lén lén lút lút là làm gì đây hả?”Lục Triển Bằng nhíu mày.

“Ngươi nghĩ quốc khố là ngân hàng tư nhân muốn lấy thì lấy hử!” Cảnh Thiều tức giận đả kích lại.

Lục Triển Bằng nhìn nhìn hắn, trầm ngâm một lát rồi mới cất ngân phiếu đi, hạ giọng nói, “Hoài Nam Vương vẫn luôn an phận thủ thường, triều đình cũng sẽ tước phiên hắn sao?”

Mộ Hàm Chương bưng trà hai tay dừng một chút, Giang Nam Tổng binh này nhìn như lỗ mãng mà tâm tư lại linh hoạt như vậy, suy nghĩ kín đáo, nhanh như thế đã hiểu ra ý tứ trong lời nói của Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều trầm mặc gật gật đầu, tước phiên là chuyện sớm muộn, đặc biệt là đất phong Hoài Nam lại nằm ngay Giang Nam thập phần giàu có đông đúc lại có binh hùng tướng mạnh, nơi này mới là mối họa chân chính trong lòng Hoành Chính đế.

Lục Triển Bằng nhíu mày, “Ta có gặp qua Hoài Nam Vương một lần, người kia...sợ là khó đối phó.” Từ ngữ châm chước nhưng cũng không nghĩ ra cái gì hình dung người nọ, dừng một lát chỉ nói bốn chữ 'sợ khó đối phó' này.

Cảnh Thiều chậm rãi nâng môi uống một ngụm trà, không đáp lời. Hắn tất nhiên biết Hoài Nam Vương khó đối phó, người này chẳng những dụng binh biến hóa kì lạ mà con có lòng tham lớn, nếu không phải do năm đó triều đình áp đảo thì Cảnh Thiều căn bản không thắng được gã. Hoài Nam Vương thiếu binh lực mà đã tiêu hao mất vài năm cuối cùng kia của hắn, còn kéo theo suy sụp tài chính triều đình.

Nhưng mà khó đối phó đôi khi không phải là chuyện xấu đâu.

Cảnh Thiều cười, kéo tay Vương phi nhà mình đứng dậy, “Giờ còn sớm, ta ra ngoài đi dạo, buổi chiều sẽ về dùng cơm chiều, nhớ là ta muốn ăn dấm cá nha.”

https://thuviensach.vn

“Ngươi coi nơi này là khách điếm hả, trả thù lao trả thù lao!” Lục Triển Bằng còn đang trầm tư nghe được lời này liền thực không vui.

“Mới cho ngươi mười vạn hai còn chưa đủ a?” Cảnh Thiều biếng nhác duỗi thắt lưng, lôi kéo Vương phi nhà mình ra ngoài.

“Đó là tiền mua nhà,” Lục Triển Bằng hừ hừ đáp, nhưng lại lập tức phản ứng hét lớn, “Cái gì mà mười vạn hai, rõ ràng là năm vạn!”

Cảnh Thiều vôi vàng dắt tay Vương phi nhà mình bỏ chạy.

Từ khi hai người này gặp mặt, Mộ Hàm Chương không thể ngừng cười được, lúc này cũng không kìm được mà cười to, “Hai người các ngươi ở một chỗ thật là thú vị.”

“Ai, ban ngày không thể ở ngốc trong phủ hắn, khẳng định sẽ bị lải nhải cho chết á,” Cảnh Thiều lắc lắc đầu nhìn Quân Thanh ôn hòa thanh nhã tươi cười, nhịn không được thở dài, “Nếu ta còn bé biết ngươi nhất định sẽ đem ngươi tới làm thư đồng.” Ngẫm lại có thể ôm tiểu Quân Thanh mập mập mềm mềm, nghe y dùng giọng nói nũng nịu gọi Muỗng Nhỏ, cảnh tượng kia thật là đẹp biết bao a. *(ta cũng tưởng tượng a tưởng tượng ///v///)*

Mộ Hàm Chương ngẩn người, lại cười khẽ lắc đầu, “Ta là con thiếp thất, không có tư cách làm thư đồng cho ngươi.” Khi đó địa vị Cảnh Thiều trong cung cao bao nhiêu chưa nói, nếu để thứ tử Hầu phủ như y đi làm thư đồng chính là bôi nhọ thân phận trưởng tử. Huống hồ lấy tính tình Cảnh Thiều, khi còn bé tất nhiên không thích loại con nít an an tĩnh tĩnh như y rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường:

Quản gia thu thập hành lý của Vương gia xốc lên màn xe ngựa

Chim kho: A, thảm da hổ này không tồi, đem vào phòng ta đi!

Tiểu Hoàng: Grào ...!

Chim kho:!!!

https://thuviensach.vn

Chương 67 - Xảo Ngộ

Thời tiết Giang Nam vào đông có chút tiêu điều.

Tiểu kiều lưu thủy, giọng ca mềm mại, hai người dắt tay nhau trên đường nhỏ lát đá đi dạo loanh quanh.

Ở Bình Giang được hai ngày, mấy cảnh đẹp đều đã xem hết rồi, những chỗ du ngoạn đặc biệt đẹp thì đa số là vườn tư nhân hiếm khi mở cửa.

“Công tử nếu không tìm được chỗ du ngoạn có thể đến tiểu thanh trúc thành đông nghe khúc đi.” Ông chủ bán họa tán *(dù, ô có vẽ hình)* nói.

“Có gì đặc biệt sao?” Cảnh Thiều chọn một cái vẽ thanh phượng đưa cho người bên cạnh nhìn.

Mộ Hàm Chương gật gật đầu lấy tiền ra trả.

“Tiểu trúc này rất phong nhã, cũng không phải trà lâu.” Ông chủ nhận tiền cười cười giải thích, bình thường nơi xướng khúc là trà lâu, nhưng tiểu thanh trúc này lại khác, rất phong nhã nhưng chẳng phải phòng trà mà bán đồ ăn vặt. Chỗ này điểm tâm ăn vặt đều rất ngon, làm cũng tinh xảo, mấy vị công tử ham chơi lại thích trang mô tác dạng ở Bình Giang này đều rất thích chỗ đó. *(í nói hai anh cũng vại đó :”>*

Cảnh Thiều vừa nghe lập tức có hứng thú, Vương phi nhà mình yêu thích thanh nhã, mình lại thích đồ ăn vặt, vậy là nhất cữ lưỡng tiện rồi còn gì! Vậy nên kéo người bên cạnh hướng thành đông mà đi.

Tiểu thanh trúc đích thực là nơi phong nhã, trúc xanh bốn mùa tầng tầng vây quanh, chỉ có một con đường mòn lát đá cuội quanh co hướng vào trong. Trong rừng trúc là một tiểu tạ làm hoàn toàn từ trúc, xung quanh nước chảy róc rách, một nữ ca kĩ ôm tỳ bà ngồi ngay ngắn nhẹ nhàng mà xướng tiểu khúc Giang Nam. Tám phía

https://thuviensach.vn

tọa lạc mười sáu cái trúc đình, trong mỗi đình đều có bàn và lò sưởi, mỗi đình một bàn. Vì giữ không khí thanh nhã nên tuy là nơi ăn vặt lại không có tiếng nhao nhao ồn ào kêu tiểu nhị gọi món, các khách nhân đều đến phía sau rừng trúc trực tiếp nói với chưởng quầy.

Lúc Cảnh Thiều bọn họ tới thì đã có năm, sáu đình có người.

Gọi lên một đĩa mai hoa cao, một chén hoành thánh nóng hầm hập, quả nhiên là nhân gian mĩ vị. Mộ Hàm Chương nếm thử một miếng mai hoa cao, mấy thứ này ăn thật ngon, nhưng mà thật quá đắt, một dĩa điểm tâm hai chén hoành thánh mà giá một lượng bạc! Khó trách sinh ý tốt như vậy. *(Anh tính toán quá đi =3=)*

Cảnh Thiều húp một hơi, tiên hương nóng ấm giữa trời đông uống vào có chút sảng khoái, giương mắt nhìn Vương phi nhà mình ngẩn người nhìn mai hoa cao liền lấy thìa múc một cái hoành thánh đưa đến bên môi y, “Mau ăn thử, để nguội sẽ không ngon nữa.”

Mộ Hàm Chương đang ngẩng người, theo bản năng hé miệng, hương vị nhất thời tràn ngập khoang miệng, vị vừa phải, thịt mềm mang theo chút dầu vừng, ăn ngon!

Thấy Vương phi nhà mình rốt cuộc hết đau lòng ngân lượng mà nghiêm túc ăn, Cảnh Thiều mới yên tâm ăn hoành thánh của mình, sau đó ăn chưa đã liền đi gọi thêm một chén. Hai người bọn họ vì muốn chơi tận hứng mà không mang theo tùy tùng, không muốn phiền Vương phi nhà mình nên Cảnh Thiều chỉ có thể tự mình đi.

Mộ Hàm Chương đang tao nhã mà nghiêm túc ăn hoành thánh thì một người bên cạnh đã đi tới, thanh âm trong trẻo dễ nghe, “Vị công tử này, quấy rầy rồi.”

Mộ Hàm Chương quay đầu nhìn lại liền không khỏi thất thần.

Người trước mắt một thân tuyết trắng, tuy là vào đông nhưng ngoại bào cũng chỉ là một tầng lụa mỏng dọc theo dáng người thon dài, ngũ quan tinh xảo, đuôi mắt xếch nhẹ, quả nhiên là gương mặt mĩ nhân, nhưng mà đôi môi cười như không cười này lại làm cho gã thoạt nhìn có chút nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

“Công tử có việc gì sao?” Mộ Hàm Chương đứng dậy, theo bản năng nắm chặt chuôi đao bên hông, ngón cái đặt ngay nút bấm.

Người nọ thấy rõ Mộ Hàm Chương thì không khỏi câu môi, “Xin hỏi công tử, thanh đao này có phải là thượng cổ danh khí, bảo đao Hàm Chương?” Tuy miệng nói bảo đao nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mĩ của Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Đao này là bằng hữu tặng cho, cũng không biết kì danh.” Bảo đao Hàm Chương có vỏ đao cổ xưa không bắt sáng, mặc dù đã tìm thợ bạc tẩy qua nhưng không khác trước nhiều, người này có thể liếc mắt một cái đã nhận ra, có lẽ là một người kiến thức rộng.

“Có thể cho ta mượn xem không?” Người nọ tiến lên một bước, dường như đến ngay bên tai Mộ Hàm Chương nhưng ngay sau đó đã bị người kéo áo về phía sau tha đi.

Cảnh Thiều bưng bát hoành thánh mới từ rừng trúc đi ra liền thấy một tên khốn kiếp nào đó dám đến bên Vương phi nhà mình, một tay còn hướng tới bên hông y muốn sờ soạng liền bùng nổ, lập tức ném chén hoành thánh, hai ba bước tiến tới nắm áo gã nện cho một quyền ngay mắt.

Người nọ phản ứng không chậm, cơ hồ theo bản năng đưa tay chặn lại. Cảnh Thiều phản thủ muốn nhắm vào cằm, đến lúc hắn thấy rõ khuôn mặt người nọ thì ngẩn người. Khuôn mặt này hắn nhìn nhiều năm như vậy nhất định sẽ không nhận sai, người này chính là mục đích tối trọng yếu của hắn ở Giang Nam - Hoài Nam Vương Cố Hoài Khanh!

Trong nháy mắt sửng sốt, Cố Hoài Khanh tránh thoát khống chế của hắn, nghiêng đầu mạnh mẽ xoay người muốn tung một đấm ngay mặt tiền Cảnh Thiều. Cảnh Thiều lập tức đưa tay đỡ, nhưng nắm đấm kia không có rơi xuống như dự đoán mà là nhanh chóng thu quyền, hai người cũng tách ra.

Cố Hoài Khanh tao nhã mà sửa sang lại y quan, lạnh mắt nhìn Cảnh Thiều, “Không phân tốt xấu liền đánh người thì không phải

https://thuviensach.vn

quân tử.” Hai thị vệ ngoài đình nghe vậy nhanh chóng chạy đến bảo hộ.

Cảnh Thiều không để ý tới gã, ôm chầm Vương phi nhà mình nhìn nhìn, “Quân Thanh, ngươi không sao chứ?'

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, “Ta không sao.” Đảo mắt nhìn đến Cố Hoài Khanh một chút liền quay lại trong ngực Cảnh Thiều, trấn an sờ sờ sống lưng cứng ngắc vì tức của hắn.

Lần an ủi này Cảnh Thiều lại thấy không đúng, Quân Thanh rất ít chủ động sà vào lòng hắn nha, bộ dạng này nhất định là bị ủy khuất rồi! Lửa giận vừa mới bình ổn lại hừng hực bốc cháy, quản hắn là Hoài Nam Vương hay Hoài Bắc Vương gì chứ, đánh cái đã!

Cố Hoài Khanh kinh ngạc, lúc nãy chỉ chú ý bảo đao kia mà không nhìn hai người, ôm nhau thân mật ái muội giữa thanh thiên bạch nhật như vậy, phỏng chừng là phu phu cưới hỏi đàng hoàng! Gã còn chưa kịp lên tiếng thì Cảnh Thiều đã vọt tới.

Ra hiệu cho hai thị vệ không được nhúng tay, Cố Hoài Khanh tự mình tiếp chiêu.

Cảnh Thiều một quyền tung thẳng mặt, đợi đối phương đưa tay chặn thì đột ngột cúi người quét ngang chân, Cố Hoài Khanh lập tức nhảy lên nhấc chân đá về phía Cảnh Thiều, Cảnh Thiều đá văng chân gã ra, tiện đà cũng nhảy lên.

Hai người công phu tương xứng, đánh đến bất phân.

Mộ Hàm Chương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người từ chính bát luận võ biến thành đánh nhau, sau đó ám chiêu cũng lôi ra dùng, cuối cùng biến thành lăn lộn trên đất chẳng hề dùng kĩ xảo mà quần ẩu.

Người nghe khúc xung quanh tới xem náo nhiệt thì hai thị vệ soạt một tiếng rút đao, mấy vị công tử chơi bời lêu lổng này lập tức hết hồn té khói chạy sạch. Ông chủ nghe được động tĩnh cũng hoang mang rối loạn khuyên can, một màn ầm ĩ này nhất định sẽ ảnh hưởng sinh ý nha. Mộ Hàm Chương đưa cho hắn một viên Nam Hải

https://thuviensach.vn

châu bồi thường, lão bản mặt nhăn một cục lập tức vui vẻ, “Các vị cứ từ từ luận bàn, ta pha trà pha trà!”

Hai người nằm trên đất cũng mặc kệ đánh nhau có dọa người không, đánh đến mặt mũi bầm dập mới thở hồng hộc, miễn cưỡng tách ra, nằm ngửa trên mặt đất đầy lá rụng mà thở dốc.

Vốn tưởng muốn ngừng rồi, hít sâu một hơi hai người liếc nhau lại một hồi bạo khởi liều mạng lao vào. Cố Khoài Khanh nhìn Cảnh Thiều khóe miệng bầm xanh, máu mũi be bét vẫn mang bộ dáng hung tợn, nhịn không được cười xì một tiếng, ngửa đầu té trên đất, “Ha ha ha, ta không biết hai người các ngươi là phu thê, có gì đắc tội thì huynh đệ này cứ đánh ta một quyền đi!”

Cảnh Thiều không để ý tới hắn, đứng lên sau đó đá gã một cước.

Cố Hoài Khanh, “...” Thường ngày vẫn nghe nói, có đánh nhau mới thành bạn, người này đúng thật là... rất thú vị!

Mộ Hàm Chương vội vàng tới, dùng khăn lau mặt cho Cảnh Thiều, “Đã nói không sao, ngươi còn đánh nhau làm chi?”

“Hừ!” Cảnh Thiều hừ một tiếng, chuyện này còn chưa xong đâu đấy.

Vốn định lần này đi Giang Nam gặp Hoài Nam Vương cùng gã thương lượng chút chuyện về sau, không nghĩ tới lại gặp nhau ở đây. Đời trước mặc dù hai người đánh nhau lâu như vậy nhưng Cảnh Thiều tới giờ vẫn không coi gã là địch nhân mà là đối thủ cả đời khó gặp, thậm chí là tri kỷ, tri kỷ! Cho nên lần này tới đất phong Hoài Nam hắn cũng có tính toán khác, nhưng không ngờ vừa gặp mặt đã thành cục diện như vầy.

Cố Hoài Khanh đứng lên xoa xoa bả vai nhức mỏi, nắm lấy cánh tay Cảnh Thiều, “Không đánh không quen biết, ta chưa từng gặp qua người hợp ý như vậy, hôm nay ta muốn kết nghĩa huynh đệ với ngươi!” Ngẫm lại lúc nãy đánh nhau với Cảnh Thiều chiêu thức bỉ ổi gì cũng xuất ra, gã còn chưa từng thấy qua ai xuất thân bất phàm, võ công cao cường lại cũng giống gã không biết xấu hổ! Thật là tri kỷ ngàn năm a! *(anh tự khen hai người bỉ như nhau đó xao Y_Y)*

https://thuviensach.vn

“A?” Cảnh Thiều ngẩng người, Hoài Nam Vương này thạt chẳng phải người thường, đánh nhau vừa xong lại biến thành anh em kết nghĩa là sao?

Một là thân vương, một phiên vương, kết thành huynh đệ là tình huống gì đây hả? Cảnh Thiều nhíu mày nhìn nhìn gã, “Công tử địa vị bất phàm, tùy tiện cùng người kết bái sợ là không ổn?”

Ai ngờ Cố Hoài Khanh không chút do dự liền phân phó thị vệ chuẩn bị nến và chỉ vàng, còn lôi kéo hắn lại đây, “Mặc kệ ta là ai ngươi là ai, tri kỷ khó gặp, hôm nay ta nhất định phải kết bái!”

Mộ Hàm Chương nhìn hai kẻ mặt mũi đã bầm dập còn tỏ vẻ phong độ, nhịn không được nhếch môi khẽ cười thành tiếng.

Đốt chỉ vàng, chích máu ăn thề, đợi khoảng nửa khắc đã chuẩn thỏa đáng, Cố Hoài Khanh lập tức lôi kéo Cảnh Thiều tới kết bái.

“Trời cao chứng giám, ta Cố Hoài Khanh, hôm nay cùng...” Cố Hoài Khanh cầm nhan trong tay, nói một nửa mới dừng lại, cười khẽ quay đầu, “Huynh đệ, còn chưa thỉnh giáo tên họ ngươi a.”

“...” Cảnh Thiều bất đắc dĩ thở dài, Hoài Nam vương so với đời trước trẻ hơn mấy tuổi lại khiến người khó hiểu như vậy, “Cảnh Thiều.”

Nụ cười bên môi Cố Hoài Khanh lập tức cứng lại rồi, 'Cảnh' là họ hoàng tộc, mà trong thiên hạ này họ Cảnh không có mấy người, mà cái người tên Cảnh Thiều lại xuất hiện ở Giang Nam thì chỉ có thể là Thành vương.

Cảnh Thiều học Cố Hoài Khanh cười như không cười, “Thế nào, còn muốn bái không?”

“Bái! Sao lại không bái chứ!” Cố Hoài Khanh phục hồi tinh thần, nhét nhan vào tay Cảnh Thiều, “Trời cao chứng giám, ta Cố Hoài Khanh hôm nay cùng Cảnh Thiều kết làm huynh đệ, từ nay về sau có phúc cùng hưởng!”

(í da, chỉ có phúc cùng hưởng thôi xao? Còn họa thì xao hở cái người nài!!!)

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 68 - Hợp Tác

Cảnh Thiều cứ như vậy mơ mơ hồ hồ mà cùng Hoài Nam Vương kết nghĩa huynh đệ. Ba người ngồi ở tiểu thanh trúc một buổi chiều, một bộ dáng hận gặp nhau quá muộn. Từ bảo đao nói tới binh pháp, nói mỹ thực đến giai nhân, từ chuyện ngoài phố tán gẫu đến thơ từ ca phú mãi đến tịch dương trải rộng mới cáo biệt, Cố Hoài Khanh nói cho bọn y gã đã ở Thiệp Thủy Viên trong thành Bình Giang nhiều ngày nay, bảo hai người họ rảnh rỗi thì tìm gã.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Cố Hoài Khanh khoanh tay dần thu liễm nét cười. Phu phu Thành vương này ai cũng có sở trường riêng, tách ra thì không đáng nói nhưng ở cùng một chỗ thì là một tổ hợp gần như hoàn mỹ, một văn một võ, một dũng một mưu, nếu đối địch hai người này sợ là sẽ thật phiền toái.

“Vương gia, ngày mai vẫn về Đan Dương ạ?” Thị vệ dẫn ngựa lại hỏi.

Thành Đan Dương chính là chủ thành đất phong Hoài Nam, cách Bình Giang không xa không gần.

“Không về, ngươi đi truyền tin đi,” Cố Hoài Khanh duỗi duỗi thắt lưng làm biếng, lại tươi cười, “Không phải việc gấp thì để bọn hắn quyết định đi.”

Thị vệ nghe vậy liền sặc nước miếng nha, không phải việc cấp tốc thì để đám cấp dưới tự xử trí, nếu là việc gấp làm sao mà đợi đưa đến BÌnh Giang được chứ! Hoài Tương đại nhân nghe được tin này phỏng chừng lại tức chết cho xem.

Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình trở về, lúc đi không để ý, lúc về mới phát hiện con đường này thật là dài. Trời chiều tối không có chỗ thuê kiệu nên hai người đi trên đường nhỏ lát đá hồi lâu, Mộ Hàm Chương hơi mệt chút, Cảnh Thiều sờ sờ mặt y ngồi xổm xuống muốn cõng.

https://thuviensach.vn

“Mau đứng lên, ta không sao hết, ngươi xem còn ra thể thống gì nữa.” Mộ Hàm Chương nhìn trái nhìn phải, trên đường người bán hàng rong cũng đã dọn quán, đường vắng chỉ có ca phường bên kia bờ là còn náo nhiệt vô cùng.

“Mau lên đây, không là ta ôm ngươi đi đấy.” Cảnh Thiều nói xong liền muốn đứng lên.

Mộ Hàm Chương hết cách đành phải úp người lên lưng hắn. Lúc đầu cảm thấy thật mất tự nhiên, y ôm chặt cổ Cảnh Thiều không biết làm sao.

Cảnh Thiều giữ lấy đôi chân thon dài, đứng dậy, chậm rãi đi trên đường dưới ánh tịch dương chiếu rọi, nắng chiều chiếu vào một bên sông xanh yên tĩnh an tường. Dùng tay xốc lại người trên lưng, lại vỗ vỗ mông y tiếp tục đi về phía trước. *(cái gì, ăn đậu hũ vợ ngay ngoài đường luông hả hả -_-)*

Theo bước chân lắc lắc a lắc lắc, Mộ Hàm Chương dần trầm tĩnh lại, nhiệt độ cơ thể ấm áp xuyên qua vải mềm truyền tới, bờ vai hắn thật rộng, đặt cằm lên thật thoải mái. Mộ Hàm Chương ghé vào trên lưng hắn thích ý mà quơ quơ chân.

“Ngươi nói xem Hoài Nam Vương cùng ngươi kết bái là ý gì?” Mộ Hàm Chương nghiêng đầu nhìn mặt nước sóng lấp lánh như có điều suy nghĩ, nói.

“Gã là người rất khó nắm bắt.” Cảnh Thiều nghiêng đầu cọ cọ hai má người trên vai, “Hành động tùy tính, trở mặt nhanh như trở tay, nói không chừng là thấy chơi thật vui thôi.”

“Ừa...” Người trên vai mơ hồ lên tiếng, dường như còn đang suy tư.

“Ngươi nhìn ra cái gì sao?” Cảnh Thiều lắc lắc người phía sau.

Mộ Hàm Chương chậm rãi tìm từ, “Kiến thức rộng rãi, năng lực trác tuyệt. Hơn nữa thoạt nhìn rất dễ ở chung, trên mặt thường mang theo ý cười, người như vậy thường sẽ lung lạc nhân tâm.”

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều gật gật đầu, cái người Hoài Nam Vương kia đích xác xứng tám chữ, 'Kiến thức rộng rãi, năng lực trác tuyệt' này.

Tây nam đông nam hai vùng đã bình định xong, Hoài Nam vương tuy bề ngoài vẫn an phận thủ thường khiến người không chỉ ra được sai lầm gì, nhưng với tính tình Hoành Chính đế thì triệt phiên là chuyện sớm muộn thôi. Vả lại lần này ỷ vào thế đánh thuận lợi nên sợ trong triều sinh ra lời tự cao tự đại, nhiều nhất một năm nữa có lẽ sẽ hạ chỉ triệt phiên. Nếu có thể cùng Hoài Nam vương hợp tác, trang mô tác dạng đánh nhau kéo dài chiến sự, thứ nhất có thể lưu lại binh quyền, thứ hai có thể nhân dịp tạo điều kiện cho Cảnh Sâm đăng cơ.

“Dữ hổ mưu bì*, cẩn thận vẫn hơn.” Mộ Hàm Chương biết tính toán của Cảnh Thiều thì nhắc nhở hắn.

“Ta sẽ cân nhắc đúng mực,” Cảnh Thiều gật gật đầu, gặp nguy mới có thể thủ thắng, hắn đã sớm nghĩ kĩ việc liên thủ cùng Cố Hoài Khanh, người này tuy âm hiểm thiện biến *(í nói thay đổi xoành xoạch không biết được)* nhưng lại có trí tuệ, lập tức cười nói, “Hổ cũng không chắc chắn sẽ đả thương người, ngươi nhìn Tiểu Hoàng xem.”

Nhắc tới hổ nhỏ Mộ Hàm Chương nhị không được cười khẽ, cục ngốc kia chỉ cần cho miếng thịt khô là nguyện ý đem da lông dâng lên cho y làm thảm luôn rồi.

Tịch dương chiếu trên người cả hai, kéo thành một cái bóng dài đổ trên nền đá.

Ngày tiếp theo hai người liền đi Thiệp Thủy Viên, mang một thanh bảo đao chôm được ở Đông Nam Vương phủ, dắt tiểu lão hổ đi theo.

Tiểu hổ vốn không muốn ra ngoài nha, thời tiết lạnh như thế nên ở trong phòng ôm lò sưởi ngủ chứ, Mộ Hàm Chương gãi gãi đầu Tiểu Hoàng, ngốc này lên xe ngựa đã ủ rũ rồi, chắc là sợ lạnh.

“Lông dày như vậy thì lạnh chỗ nào chứ?” Cảnh Thiều nhéo nhéo lớp lông trên cổ tiểu lão hổ, mềm mịn lại dày thế này mà lạnh á?

https://thuviensach.vn

“Nghe nói sư tử cũng sợ lạnh, có lẽ vườn thú của Hoài Nam Vương sẽ ấm hơn chút.” Mộ Hàm Chương sờ sờ đầu hổ nhỏ, bọn y mang theo Tiểu Hoàng là vì hôm qua Cố Hoài Khanh nói hắn nuôi một con sư tử ở Thủy Nghiệp Viên, mới mua từ thương nhân hải ngoại năm nay thôi, bọn y ít ngày nữa đã phải về kinh nên chi bằng thương lượng cho tốt với Hoài Nam Vương trước, mà Tiểu Hoàng chính là cái cớ để ngày hôm sau liền tới cửa.

Thiệp Thủy Viên là khu vườn lớn nhất thành Bình Giang, bên trong đình đài lầu các khỏi cần nói, quan trọng nhất là nơi này có ôn tuyền.

“Các ngươi nuôi hổ con sao?” Cố Hoài Khanh cười đi ra, vươn tay muốn sờ đầu Tiểu Hoàng.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng tức giận kêu một tiếng, hướng gã nhe răng không cho sờ.

“Nhìn rất khỏe mạnh,” Cố Hoài Khanh không hề để bụng cười cười, dẫn bọn họ vào trong, “Ta nuôi sư tử nhưng nó rất sợ lạnh nên cho nó vào phòng sưởi bên trong rồi.”

Nói là phòng sưởi thực ra là một tiểu viện, đủ loại cỏ hoa cây cảnh, chính giữa là một hồ nước nóng làm sương mù phủ đầy, thật là ấm áp, nhưng cách cửa không xa là rào chắn không cho người đi vào. Một con sư tử nhỏ cỡ tầm Tiểu Hoàng đang ngủ bên trong, mấy con thỏ xa xa tránh một bên ăn cỏ.

“Đem chúng nhốt chung sợ là sẽ gây nhau đấy.” Mộ Hàm Chương nhìn nhìn bên trong rào chắn thăm dò tiểu lão hổ, lại xem tiểu sư tử đang chợp mắt, cảm thấy lão hổ nhà mình nhất định sẽ đánh nhau nha.

“Nhỏ xíu hà, không đến nỗi đánh chết nhau đâu.” Cảnh Thiều ngược lại rất tò mò hai đứa này gặp nhau sẽ có phản ứng gì, nắm lấy tiểu lão hổ ném vào trong.

“Oa ô!” Tiểu lão hổ bất ngờ bị ném đi, hoảng sợ lảo đảo đáp xuống, ngồi chồm hổm trên đất nhìn tiểu sư tử cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Tiểu sư tử mở mắt ra phát hiện có kẻ xâm lấn, chậm rãi ngẩng đầu chứ không đứng dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng.

“Mấy con vật này vẫn nên nuôi hoang dã thì hơn, nếu không thành mèo nhà thì làm được gì nữa.” Cố Hoài Khanh mang bọn họ tới một phòng ấm khác uống trà.

“Chúng ta ngày hôm sau đã phải khởi hành về kinh rồi.” Mộ Hàm Chương nhẹ nhàng lên tiếng.

Cố Hoài Khành bày ra bộ trà cụ trước mặt, không nhanh không chậm thiết, trùng, văn, thưởng *(mấy bước pha trà thưởng thức đồ rứa a)*, động tác lưu loát như hành vân lưu thủy, thêm thủ pháp linh hoạt của người luyện võ nhìn thập phần vui mắt. Đem hai chén trà tới trước mặt hai người, nghe được lời Mộ Hàm Chương động tác trên tay cũng không hề dừng lại, “Lần này bình định phản loạn lập công lớn, các ngươi hồi kinh phải cẩn thận chút.”

Hai người nhìn nhau, lập công lớn muốn bọn y cẩn thận, nói như vậy chính là hảo ý.

“Đại ca,” Cảnh Thiều trầm mặc một lát thì sảng khoái mà gọi đại ca, “Nếu chúng ta đã kết bái, ta liền nói thẳng một chút, hiện giờ đông nam tây nam đã bị hạ, đại ca có tính toán gì không?”

Cố Hoài Khanh cúi đầu pha cho mình một ly trà, nghe vậy khóe môi gợi lên nét cười khẽ, không đáp mà hỏi lại, “Kế hậu nắm giữ hậu cung, Tứ Hoàng tử kiêu ngạo vô đạo, Nhị đệ có tính toán gì không?”

Cùng người thông minh nói chuyện thật tiết kiệm thời gian, ba người không khỏi nhìn nhau mỉm cười.

“Hoài Nam này tuy nhỏ nhưng ông cha kinh doanh nhiều năm vẫn là có nhiều nguồn lực,” Cố Hoài Khanh nói xong chuyển ánh mắt về phía Mộ Hàm Chương, nhìn gương mặt tuấn mỹ ôn hòa của y không khỏi cười xấu xa, nói xong lại bắt đầu không đứng đắn, “Kinh thành hiện giờ không yên ổn, đệ tư nếu muốn hay là tới nhà ta làm khách đi.”

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nghe vậy dằn mạnh chén trà trên bàn, “Hôm qua đánh nhau chưa đủ hả?”

Cố Hoài Khanh xoa xoa cằm, cười mà không nói.

“Đại ca nếu muốn cũng có thể đến kinh thành nhà chúng ta làm khách mà.” Mộ Hàm Chương ôn hòa cười nói.

(ta nói anh Thiều á, ảnh có nghĩ kĩ đồ chi cân nhắc đủ kiểu thì lỡ mà đụng tới Vương phi nhà ảnh thì ảnh cũng nhảy dựng lên hết cho coi hê hê)

Chú thích: dữ hổ mưu bì

Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thái bình ngự lãm”.

Thời Tây Chu, có một người muốn làm một chiếc áo lông đáng giá ngàn vàng. Có người mách bảo anh ta làm bằng lông cáo là có giá trị nhất. Anh ta nghe vậy nghĩ bụng: “Trên núi có rất nhiều cáo, chi bằng ta đến đó bàn với chúng xem sao”.

Nghĩ đoạn, anh ta liền vui vẻ đi lên núi. Khi nhìn thấy một bầy cáo, anh bèn nghiên túc bàn với chúng rằng: “Hỡi bầy cáo thân mến, tôi đây muốn làm một chiếc áo lông trị giá ngàn vàng, nên mới đến gặp và mong các vị hãy lột da trên mình cho tôi có được không?”. Bầy cáo nghe nói liền hoảng hốt đua nhau chạy như biến. Anh ta chẳng còn cách nào khác, đành cụt hứng trở về.

Ít lâu sau, anh ta làm lễ giỗ tổ, nhưng lại thiếu thịt dê. Anh ta liền nghĩ ngay đến đàn dê vẫn thường hay ăn cỏ dưới chân núi, bèn vui vẻ đến nói với đàn dê rằng: “Hỡi đàn dê thân mến, tôi đang làn lễ giỗ tổ nhưng lại thiếu mất thịt dê, vậy mong các vị biếu tôi một ít thịt có được không?”. Đàn dê nghe vậy kêu me me không dứt, rồi chạy trốn vào rừng sâu, trong chốc lát chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

https://thuviensach.vn

Chương 69 - Hồi Kinh

Cảnh Thiều nghe Vương phi nhà mình nói 'chúng ta' thực lưu loát thực hiển nhiên liền được vuốt lông hừ hừ không nói nữa.

Cố Hoài Khanh sắc mặt như thường, lại rót thêm trà cho Cảnh Thiều, “Đó là tất nhiên, hôm qua cùng Cảnh Thiều kết bái cũng có phần hắn nhìn không phú thì quý, về sau có chuyện không tốt cũng có một người mà nương tựa.”

Người này da mặt thật không phải dày bình thường nữa, Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ cười cười, bỗng cảm thấy Vương gia nhà mình được hơn rất nhiều.

Nếu đã cùng muốn một lợi ích thì rất dễ dàng kết liên minh, Hoài Nam Vương hỏi tính toán về sau của Cảnh Thiều, nghe hắn nói chuẩn bị giúp ca ca thân sinh lên đế vị thì không khỏi kinh ngạc. Người này làm nhiều như vậy chỉ vì một người khác sao? Gã nheo nheo đôi mắt hẹp dài nhìn hai người đối diện.

Cảnh Thiều bóc vỏ quýt đưa một nửa cho người bên cạnh, Mộ Hàm Chương nhận lấy, lại thuận tay giúp hắn lau nước dính vào tay.

Trong nháy mắt, Cố Hoài Khanh giật mình, chậm rãi câu môi tinh tế phẩm trà, hương vị chua ngọt hỗn loạn từ đầu lưỡi lan ra, thế gian này thực sự có kẻ không muốn giang sơn muốn mỹ nhân! Hốt nhiên hắn thật bội phục Cảnh Thiều, trên đời này người hiểu được mong muốn chân chính của mình không nhiều lắm, hơn nữa người hoàng tộc sở cầu rất nhiều, thường mất đi thứ trân quí nhất mới hối không kịp, tựa như tổ tiên Hoài Nam Vương...

“Đáng bỏ qua thì bỏ qua, vi huynh bội phục,” Cố Hoài Khanh giơ một ly trà lên, “Kính ngươi một ly.”

Vốn tưởng còn một hồi giằng co thật lâu, lại bởi Cảnh Thiều thẳng thắn mà Hoài Nam Vương đa nghi quyết định tin tưởng hắn, còn đem một phong thư giao cho.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều vừa mở ra thì vừa vặn thấy bút pháp mạnh mẽ hữu lực, chính là phụ hoàng hắn viết. Trên thư viết vòng vòng vo vo, toàn kiểu nói có sách mách có chứng với mấy từ tối nghĩa khó hiểu nhìn đã đau đầu, liền nhàn hạ đưa cho Vương phi bên cạnh.

Mộ Hàm Chương dở khóc dở cười mà tiếp nhận xem qua một lần, hơi nhíu mày, “Ý phụ hoàng là hai đất phong đã bình định nhưng Hoài Nam vương muốn an phận thủ thường, hơn nữa tổ tiên cũng đã có ước định, bảo Hoài Nam Vương chớ nghĩ nhiều, chẳng qua...”

Cố Hoài Khanh cười cười, “Nói tiếp đi.”

“Chỉ một câu 'Há gì sợ phải diệt tai ương, chỉ sợ thành tàn dư bại tích',” Mộ Hàm Chương dừng một chút, ngẩng đầu nhìn người đối diện, “E là thâm ý sâu sắc.”

Cảnh Thiều gãi gãi đầu không hiểu rõ lắm, câu này không phải là trích dẫn thuyết pháp cổ nhân sao, cảm khái thân đế vương mỗi ngày lo sợ mà chỉnh đốn triều chính, sợ Đại Thần hủy trong tay mình làm Hoài Nam Vương hiểu được đế vương bất đắc dĩ, thuận tiện trấn an một chút, ngoài ra còn vấn đề gì chứ?

Mộ Hàm Chương trả thư lại, quay đầu nhìn hắn nói, “Trước mấy câu này là gì?”

“Duy đảng nhân thâu nhạc, lộ u muội hiểm ải.” *(cũng muốn dịch cái ni ra, cơ mờ hắn dài quá, đại loại là bọn người mưu mô lấy mất sự vui vẻ, vậy nên mới rơi vào cảnh hiểm nguy, đại loại rứa á, TT_TT fu vừa tra hán việt, đọc giải nghĩa từng chữ, rồi đọc quicktrans + phần phía sau rồi hiểu rứa á, có sai chỗ mô mọi người bỏ quá cho hiu hiu)* Cảnh Thiều đáp, trố mắt một lát mới giật mình, phụ hoàng nói như vậy là nói Tây Nam cùng Đông Nam Vương là kẻ kết đảng phản loạn, hại thân hắn là đế vương cuộc sống cũng khó an mới bất đắc dĩ xuất binh bình định, cảnh cáo Hoài Nam Vương chớ học theo bọn họ đi con đường u ám kia, sẽ tự chịu diệt vong.

“Hằng năm Hoài Nam đều đúng hạn tiến cống, ngay cả khi sông Tần Hoài lũ ngập Đan Dương thành cũng chưa từng cắt xén,” Cố Hoài Khanh thu tín hàm lại, bên môi gợi lên một tia cười lạnh,

https://thuviensach.vn

“Hoàng thượng đây là tìm không ra lỗi muốn ta chủ động dâng đất phong sao?”

“Đại ca nên lấy làm may mắn, lý do thoái thác như vậy chính là thăm dò,” Mộ Hàm Chương chậm rãi vuốt ve chén bạch ngọc gần như trong suốt trong tay, “Qua một thời gian nữa chỉ sợ càng nói càng căng thẳng.” Cố Hoài Khanh so ra lớn hơn Cảnh Thiều hai tuổi, tính tình cũng chững chạc hơn nên gọi một tiếng đại ca cũng không thiệt.

Cố Hoài Khanh gật gật đầu lại nhìn về phía Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều trầm ngâm một lát, “Mấy cái đó ta nghe không hiểu nhưng phụ hoàng biết thực lực Hoài Nam, sẽ không dễ dàng động binh.”

Trong triều hiện giờ còn chưa giải quyết thỏa đáng mà khai chiến thì không hề có lợi. Vậy nên đề nghị Cố Hoài Kahnh cứ chậm rãi mà hồi âm, chờ khi hắn trở về trình diện cùng Hoành Chính đế, Giang Nam đường xa tới tới lui lui hẳn phải kéo thêm một năm rưỡi nữa.

Đảo mắt đã xế chiều, Cố Hoài Khanh muốn lưu bọn họ lại Thiệp Thủy Viên qua đêm, Cảnh Thiều lại sợ người hoài nghi liền cự tuyệt. Trước khi đi mới nhớ tới tiểu lão hổ đem ra làm cớ đã bị bọn họ bỏ quên ở phòng sưởi cả ngày a.

“Chúng nó cắn nhau?” Mộ Hàm Chương đến trước rào chắn nhìn vết máu trên mặt tiểu hổ không khỏi nhíu mày.

Mộ hạ nhân bên cạnh vội giải thích, nói là tiểu sư tử sau giờ ngọ bắt thỏ ăn, không hết liền chia cho hổ nhỏ một nửa.

“Meo a!” Tiểu Hoàng nhìn chủ nhân nhà mình vừa tới liền đưa cái bụng phình ra cho y nhìn, vừa vặn trở mình nằm úp sấp lên đầu tiểu sư tử, sư tử nhỏ liền vươn lưỡi liếm liếm vết máu dính trên râu hổ.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng lật mình bổ nhào vào người tiểu sư tử mà cắn tai người ta.

Mộ Hàm Chương, “...” Ngốc này, cho nó học đi săn với sư tử cũng tốt, lại còn chờ người ta đem tới cho, so ra còn thoải mái hơn

https://thuviensach.vn

ở nhà ấy nhỉ.

“Hắc hắc...” Cảnh Thiều cười thành tiếng, nhảy qua rào chắn đem tiểu lão hổ gặm đầu sư tử nhỏ đến cao hứng xách lên, mất mặt quá. Tiểu sư tử lập tức đứng dậy cảnh giác nhìn chằm chằm Cảnh Thiều.

“Oa ô!” Tiểu lão hổ quơ quơ móng vuốt ngắn ngủn như hài tử còn chưa chơi đã mà giãy dụa không chịu đi, lại bị trượng phu của chủ nhân nhà mình cương quyết lôi ra.

Hai ngày sau khởi hành về kinh, Cố Hoài Khanh không tới tiễn đưa mà chỉ phái người giả trang thành tiểu nhị của cửa hàng điểm tâm tặng bọn y mấy hộp thức ăn tinh xảo để ăn trên đường.

Lục Triển Bằng thì không tặng gì, còn đứng ở trước xe ngựa lải nhải, “Ngươi rời kinh hơn nửa năm, cửa hàng ở kinh thành cũng không có trả tiền lãi cho ta nha, trở về nhớ gửi đó, ta còn muốn trữ hàng cho năm mới!”

“Nửa năm này ta không có trong kinh lại không có chỗ truyền tin, lãi đâu ra hử?” Có lẽ bị Vương phi nhà mình ảnh hưởng nên hiện giờ Cảnh Thiều với tiền tài cũng rất quan tâm nha, thường ngày đều là lúc hắn truyền tin thuận đường cho người mang theo, nửa năm vắng mặt tất nhiên sẽ không truyền a.

“Vậy mấy ngày nay ngươi ở trong phủ ta thì tính thế nào hử? Còn có tiền lương thảo của năm nghìn nhân mã ở Giang Nam đại doanh nữa!” Lục Triển Bẳng tiếp lục nói lý a nói lý.

“Lương thảo tính riêng, ai lại tính bậy bạ vậy chứ.” Cảnh Thiều khoát tay như đuổi ruồi.

Mộ Hàm Chương nhìn hai người bắt đầu tranh cãi ầm ĩ thì mỉm cười, nhớ tới cửa hàng trong kinh của mình, mấy ngày nay không ở đấy đều giao cho mẫu thân xử lý, bán hàng đều phải trữ, lại sắp đến năm mới sợ đã hết hàng đóng cửa rồi. Mẫu thân thành tiểu thiếp, nửa năm qua cũng không có thư tín, không biết nàng thế nào rồi.

“Nghĩ gì vậy?” Cảnh thiều dựa vào gối ôm lớn, ôm Vương phi nhà mình đang ngẩn người nhìn cửa sổ vào lòng.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thình lình bị kéo qua, điểm tâm trong tay suýt nữa rơi xuống, trừng mắt liếc cái người lộn xộn kia một cái, “Ta nghĩ, Cố Hoài Khanh thật đúng là cẩn thận, chỉ đưa một ít đồ trên đường đi đã ăn xong, miễn cho người trong kinh nghi ngờ.”

Cảnh Thiều thừa dịp y nói chuyện mà cạp một miếng bánh trên tay y.

Đi đường được nửa tháng, về tới kinh thành đã là ngày mười ba.

Ngoài cửa nam đủ loại quan viên đón chào, Hoành Chính đế đứng ở thành lâu khen thưởng thân vương Thành Vương, chiến tích vài vị tướng quân thì tạm gác ngày mai vào triều hẵng luận công phong thưởng.

Không được đóng quân trong vòng trăm dặm ngoài kinh thành, Tả Hữu Hộ quân mang theo đại quân trực tiếp về Kỳ Huyền, nhà Triệu Mạnh ở ngay trong thành liền trực tiếp về nhà, Hách đại đao phải đợi ngày mai phong thưởng liền theo Cảnh Thiều về Thành Vương phủ.

Trước phủ Thành Vương được trang trí mới hoàn toàn, treo đèn lồng lớn màu đỏ, xem ra dù Vương gia không ở trong phủ nhưng Đa Phúc cùng Vân quản gia vẫn dụng tâm lo liệu, từ xa đã nhìn thấy một đám người trước cửa.

“Cung nghênh Vương gia, Vương phi hồi phủ!” Một đoàn tôi tớ đứng thành hai hàng, không có ai ngoài người hầu Vân Trúc, Vân Tùng cùng vài nha đầu, một thân hồng nhạt đứng trước đám nha hoàn thập phần dễ thấy chính là thứ phi Tống Lăng Tâm bị Cảnh Thiều vứt bỏ ở tây uyển!

https://thuviensach.vn

Chương 70 - Sóng Gió Nổi Lên

Màn xe xốc lên, Tống Lăng Tâm bước tới một bước muốn khuỵu gối tao nhã hành lễ, “Thiếp thân cung nghênh vương...A!” Lời còn chưa dứt đã bị một con hổ lao tới làm cho hoảng sợ.

Tiếng thét làm Tiểu Hoàng hoảng sợ, bất mãn hướng nàng gào một tiếng, Cát Y ôm tiểu hổ đứng qua một bên.

“Nháo cái gì vậy!” Cảnh thiều đi ra, trước khi nhảy xuống xe ngựa liếc mắt thấy một nữ nhân đứng bên cạnh, xoay người vươn tay đỡ người trong xe xuống.

Mộ Hàm Chương mặc một thân quần áo thanh sắc, bên ngoài là áo lụa mỏng, đầu đội kim quan khảm ngọc bích, cả người đều toát ra khí tức thanh nhã cao quý. Trải qua chinh chiến đã tẩy đi tia sầu khổ như có như không trước kia trên người y, cả người giống như bảo đao Hàm Chương ra khỏi vỏ, mạnh mẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hạ nhân trong Vương phủ đều nhìn đến ngẩn ngơ, Diệu Hề nhỏ giọng nói với Chỉ Hề, “Vương phi thật sự là càng ngày càng tuấn mỹ.”

“Vương phi, tiểu nhân ngày đêm đều ngóng người trở về a!” Vân Trúc kích động không thôi.

Mộ Hàm Chương nhìn Tống Lăng Tâm, trong lòng có chút không thoải mái khó hiểu, quay đầu nhìn nhìn Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều cũng ngó qua đây nhìn ra Vương phi nhà mình mất hứng, trước kia không để ý nhưng giờ nhìn thiếp thất này đã cảm thấy chột dạ vô cùng, không khỏi cả giận nói, “Ai bảo ngươi ra đây?” Hắn thiếu chút nữa đã quên mất người này, hiện giờ gặp mới nhớ tới, trước đây đã hạ lệnh Vương gia không đồng ý thì nàng không được ra khỏi tây uyển, lại đứng ở đây là làm gì chứ hả?

https://thuviensach.vn

“Vương gia...” Tống Lăng Tâm vốn nghĩ Thành Vương đã quên mất chuyện trước đây, cố ý chăm chút thật đẹp tới đón tiếp không ngờ lại bị xấu hổ như vậy.

Cảnh Thiều thấy nàng thì liền tức giận, đang muốn giáo huấn thì bị người bên cạnh kéo lại, “Vào đi thôi, bên ngoài gió lớn.” Mộ Hàm Chương nhéo nhéo lòng bàn tay hắn, đứng ngay trước của Vương phủ răn dạy tiểu thiếp, để người khác thấy thì thế nào? Huống hồ còn có Hách đại đao đi theo!

Cảnh Thiều trừng mắt nhìn Đa Phúc một cái, vươn tay ôm ngang lưng Vương phi nhà mình, “Đi thôi.”

Nói với Hách đại đao hai câu, hai người dẫn đầu đi vào. Đối với việc nhà nhà Vương gia Hách đại đao tất nhiên không thể nói gì, Vân tiên sinh tự mình mang hắn đi nghỉ ngơi.

Đa Phúc nhăn cái mặt bánh bao, đứng bên cạnh Tống Lăng Tâm mặt mày xanh mét thầm nghĩ, “Tống Vương phi người vẫn là nhanh về tây uyển đi thôi, đừng làm cho nô tì khó xử a.”

Trong vương phủ một cọng cây ngọn cỏ cũng không thấy biến hóa gì, đi xa nửa năm lại có một loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Hai người ngồi xe ngựa một ngày, lại ở trước cửa thành làm lễ một hồi lâu thật là mệt mỏi. Hạ nhân đã sớm chuẩn bị nước nóng cho hai người cùng tắm rửa, Cảnh Thiều đến bên người Vương phi nhà mình thân thân sờ sờ lại bị né qua một bên, chưa từ bỏ ý định lại cọ a cọ.

“Ta mệt, không có khí lực.” Mộ Hàm Chương tránh tránh.

Cảnh Thiều nhẹ nhàng gặm gặm bả vai trắng nõn mịn màng, hàm hồ mà nói, “Ta không làm đến cùng đâu, thả lỏng, nha?”

Mấy lời này của Cảnh Thiều nhất định không thể tin, Mộ Hàm Chương mấp máy môi nhưng cũng không vạch trần hắn mà tùy ý Cảnh Thiều áp đôi bàn tay mang theo vết chai mỏng áp lên ngực mình.

https://thuviensach.vn

“Tống thị, ngươi tính...ưm, làm thế nào?” Mộ Hàm Chương ngửa đầu tựa vào vai Cảnh Thiều nhìn căn phòng trang trí rực rỡ, bôn ba bên ngoài tuy vất vả nhưng đột nhiên trở về nơi rường cột chạm trổ thế này lại có chút chút không quen.

“Ghen sao?” Cảnh Thiều nghe vậy dừng một chút, cười khẽ cắn vành tai y.

“Ngài là Vương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện tất nhiên, thần...A!” Thân thể chợt bị một ngón tay chen vào kích thích, Mộ Hàm Chương cắn môi dưới, mặc dù có nước ấm thấm vào nhưng đột ngột như vậy vẫn không tránh khỏi đau một chút.

“Không cho ngươi nói mấy lời kiểu này!” Cảnh Thiều có chút mất hứng, nói như vậy làm hắn cảm thấy như lúc mới vừa trọng sinh, bây giờ đã trải qua nhiều chuyện cùng nhau, vì sao Quân Thanh vẫn nói chuyện như vậy chứ?

Mộ Hàm Chương nhíu mày chịu đựng ngón tay càn quấy trong thân thể, cắn môi không phát ra tiếng.

Nhìn y như vậy Cảnh Thiều bắt đầu đau lòng, tỉnh táo cẩn thận ngẫm lại lời y nói mới phát hiện chẳng qua là ăn dấm chua mà nói, vậy nên liền cao hứng hôn hôn mặt y, động tác cũng nhẹ nhàng lại, chạm tới nơi quen thuộc lại từng chút từng chút mà xoa nắn.

Mộ Hàm Chương mím môi cậy mạnh không chịu lên tiếng, nhưng theo động tác tay càng nhanh của Cảnh Thiều, tiếng than nhẹ vẫn là tràn ra.

Một tay ấn ấn xoa xoa vỗ về tiểu Quân Thanh đã muốn ngẩng đầu, Cảnh Thiều ngậm một bên tai y thở gấp nói, “Đêm nay nếu ngươi làm vi phu hài lòng, ngày mai ta liền hưu nàng, được không?”

“Ô...” Mộ Hàm Chương nghiêng đầu né tránh, “Vương gia nếu thấy không đủ có thể đi tìm thiếp phi của người...A!” Hai ngón tay mang theo hương cao lành lạnh lần thứ hai đi vào thân thể, chậm rãi ma sát.

“Làm thế nào cho phải đây, hiện tại bổn vương trừ ngươi ra thì nhìn ai cũng cứng không nổi a.” Cảnh thiều cười cười khẽ nâng y

https://thuviensach.vn

lên một chút. *(trời ơi, trái tim tôi, trái tim, tim a tim ...)*

"Ngươi, a..." Mộ Hàm Chương nói lời thẳng thừng như vậy, gương mặt tuấn tú càng đỏ bừng, đang định nói gì nữa nhưng hai tay vốn đang nâng người y đột nhiên rời đi, thân thể mất khống chế ngồi xuống, mà vật đã sớm đứng thẳng chờ vận động kia lập tức đi thẳng vào thân thể.

"Đau..." Mộ Hàm Chương tựa vào vai Cảnh Thiều nhỏ giọng kêu đau, kì thực vừa rồi Cảnh Thiều đã chuẩn bị đầy đủ nên cũng không quá đau, tiếng hừ nhẹ lại giống như là đang làm nũng.

Cảnh Thiều nghe được tiếng ngâm khẽ này, cũng hừ một tiếng nắm cằm người trong ngực, hung hăng hôn lên, "Quân Thanh, ngươi thực hư nha."

"Hửm?" Mộ Hàm Chương chỉ thấy trong đầu trống rỗng, không rõ ý tứ trong lời Cảnh thiều, phát ra giọng mũi nghi hoặc.

Cảnh Thiều câu môi nhìn bộ dáng mơ mơ màng màng của y, thầm nghĩ Quân Thanh rốt cuộc học được cách thả lỏng ở loại thời điểm này rồi, vươn tay ôm vòng eo y, động tác cũng mạnh hơn.

Chỉ Hề ngăn bọn hạ nhân mang cơm tới đây lại, bảo họ để lại thức ăn lập tức ra ngoài, mình thì nhìn cửa phòng trong đóng chặt cũng đỏ mặt lui ra. Trùng hợp gặp Cát Y ôm tiểu hổ lại đây thì liền cười cười chào, "Cô nương, Vương gia cùng Vương phi đang nghỉ tạm bên trong, giờ không nên vào."

Cát Y nhìn thoáng qua a đầu cười đến vui vẻ nhưng trong mắt lại mang dò xét cùng địch ý, thầm nghĩ thực không thú vị, xốc lại Tiểu Hoàng trên tay khẽ cười, "Tỷ tỷ chớ khách khí, ta là Cát Y, hiện giờ là thị nữ của Vương phi, mong sau này tỷ tỷ chỉ giáo nhiều."

Chỉ Hề nghe được lời này thì địch ý trong mắt tan đi không ít, vốn tưởng rằng đây là mỹ nhân Vương gia mang theo về, thì ra là thị nữ Vương phi thu lưu.

Cảnh Thiều ở phòng trong cũng không biết hai nha hoàn gặp nhau nói chuyện bên ngoài, chỉ thỏa mãn hôn lên khóe mắt phiếm hồng của người trong lòng, ôm hắn ra khỏi bồn tắm.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương cả người bủn rủn ghé vào vai Cảnh Thiều, thân thể vốn mệt mỏi lúc này đến một ngón tay cũng không muốn động.

“Đói bụng rồi ha, ta gọi người dọn cơm.” Cảnh Thiều thả người nằm trên giường quấn chăn kĩ càng.

“Không muốn ăn.” Mộ Hàm Chương lầu bầu xoay người vào trong.

Cảnh Thiều mặc nội sam, ôm cả người lẫn chăn hôn một miếng, “Ráng ăn một chút.” Nói xong đứng dậy ra ngoài, không bao lâu Chỉ Hề bưng một chén cháo cùng hai phần điểm tâm đặt bên giường, cúi đầu lui ra ngoài.

Cảnh Thiều liền thoải mái ôm người trên giường dậy, cầm bát cháo dỗ người nọ ăn a.

“Ngày mai vào triều nếu có người nói gì thì cũng chớ xúc động quá.” Mộ Hàm Chương ăn một hơi, vươn tay muốn lấy thìa lại bị Cảnh Thiều lấy mất.

“Ừa, ngày mai bãi triều ta còn phải qua Duệ Vương phủ một chuyến, nhanh chóng nói chuyện Hoài Nam vương cho ca ca.” Cảnh Thiều ăn xong một muỗng lại múc một muỗng đút cho y.

“Trước tiên qua Phượng Nghi cung vấn an mẫu hậu đã.” Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu không muốn ăn tiếp, “Ngày mai ta đi phủ Bắc Uy Hầu một chuyến.” Đi xa về tất nhiên phải bái kiến cha mẹ trước tiên, huống hồ lâu nay không có tin tức mẫu thân làm y có chút bất an.

Cảnh Thiều liền ăn hết phần cháo còn lại.

Hôm sau Cảnh thiều vận triều phục thân vương nguyệt sắc có mặt trước cung vàng điện ngọc.

Hoành Chính đế đối với việc Cảnh Thiều lần này diệt cả hai phiên vương rất là cao hứng, khó có khi không nghiêm mặt mà khích lệ một phen.

https://thuviensach.vn

“Là phụ hoàng nhìn xa trông rộng, nhi thần chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi.” Cảnh Thiều cúi đầu khiêm tốn trả lời, lại còn đem công đầu trao cho đại tướng Hách đại đao mới thâu được lần này.

Hoành Chính đế đối với biểu hiện này hiển nhiên là hài lòng, cảm thấy đứa con trai này ra ngoài chinh chiến một phen lại trở nên trầm ổn hơn nhiều, cho truyền Hách đại đao lại nghe tổ tiên hắn là Hách đại tướng quân tiền triều thì phong làm Vũ dũng Tướng quân.

Trong triều Đại Thần nhất thời vang lên tiếng ca công tụng đức không ngớt, Tứ Hoàng tử Cảnh Du cúi đầu, biểu tình trên mặt bất định, Đại Hoàng tử tấn công nam man đến bây giờ con chưa về mà Cảnh Thiều đã bình định xong hai phiên vương, lại mang về thêm một mãnh tướng! Hắn liền hướng quan viên đối diện vứt cho một ánh mắt ra hiệu.

Cảnh Sâm giữ nét mặt bình tĩnh nhìn đệ đệ đứng trong đại điện, nhìn không ra vui buồn.

“Hoàng Thượng, Thành vương đại thắng trở về thật đáng mừng, nhưng thưởng phải thanh, phạt càng phải minh!” *(ghép lại là thanh minh - rõ ràng í)* Một quan viên đột nhiên bước ra khỏi hàng nói.

Cảnh Thiều đứng thẳng, hạ mi không hề đáp lời.

Quan viên kia đợi nửa ngày cũng không thấy Thành vương quát lớn gì cả, toàn triều bỗng yên tĩnh trở lại, kẻ nọ có chút xấu hổ đành phải kiên trì nói tiếp, “Về phần phạt cái gì, vi thần cho rằng Binh bộ Thị lang nói sẽ rõ ràng hơn.”

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời biến sắc, Binh bộ Thị lang Tống An chẳng phải thân sinh phụ thân của thiếp phi nhà Thành Vương sao, giờ lại đẩy hắn ra bảo vạch tội Thành Vương á?

Cảnh Sâm nhìn Tống An run rẩy đi ra liếc một cái, mâu sắc trở nên thâm trầm.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, chính phi Thành Vương phi thân là gia quyến lại một mình theo Thành Vương ra chiến trường, là trái với luật định.” Tống An đầu đầy mồ hôi lạnh trả lời.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy,” Vĩnh Xương Bá cũng đứng ra cao giọng nói, “Thành Vương phi phận thê lại không để ý lễ pháp, coi quốc gia đại sự là trò đùa, thần cho rằng phải nghiêm trị nếu không về sau tướng sĩ đều muốn mang gia quyến đi thì còn thể thống gì nữa!”

https://thuviensach.vn

Chương 71 - Hậu Quả

Cảnh Thiều quay đầu về phía Vĩnh Xương bá, vừa nghe được hai chữ 'nghiêm trị' thì trong mắt bùng lên sát ý. Bọn tiểu nhân ti bỉ này, không vạch tội được mình liền dám động tới Quân Thanh của hắn.

Hoành Chính đế thu lại ý cười, lại không lên tiếng mà chờ Cảnh Thiều ứng đối.

“Vương phi theo quân không phải là vì tư tình,” Cảnh Thiều nhớ tới Vương phi nhà mình tối qua dặn dò, áp xuống cơn giận nói, “Vương phi trí tuệ hơn người, là quân sư trong quân.”

“Vương gia nói đùa sao?” Vĩnh Xương Bá tự cho là đúng, cười lạnh đáp, “Thiên hạ nhiều người có học thức như vậy, vì sao Vương gia lại chọn Vương phi tuấn mĩ vô song nhà mình chứ?” Lời ác ý này vô cùng rõ ràng, ý nói Cảnh Thiều chẳng qua là ham sắc đẹp, còn hoàn toàn vũ nhục Mộ Hàm Chương.

Cảnh Thiều nắm chặt tay đến nỗi khớp xương kêu răng rắc, nghe đến đây rốt cuộc không nhịn nữa tung một quyền ngay cái mặt già nua của Vĩnh Xương Bá, “Miệng mồm sạch sẽ một chút cho bổn vương!”

Vĩnh Xương Bá bất ngờ không kịp đề phòng bị Thành Vương đấm cho ngã lăn ra.

“Cảnh Thiều!” Cảnh Sâm thấy thế vội giữ hắn lại, một bên Mậu Quốc công nhanh chóng đỡ Vĩnh Xương Bá, trong triều nhất thời hoảng loạn.

“Câm miệng hết cho trẫm!” Hoành Chính đế xoa xoa thái dương quát một tiếng.

“Hoàng Thượng bớt giận!” Triều thần lập tức quỳ rạp hết xuống, hai huynh đệ đứng ngay giữa tất nhiên cũng quỳ theo, nhưng mà

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều còn thật tức giận, dường như chỉ cần đứng lên hắn sẽ đá cho Vĩnh Xương Bá thêm một cước vậy.

Hoành Chính đế răn dạy hai câu, để Cảnh Sâm kéo Cảnh Thiều về chỗ mới cho mọi người đứng dậy, bất quá chỉ nói chuyện mọi người tranh cãi ầm ĩ mà chẳng hề đá động tới việc Thành Vương đánh Vĩnh Xương Bá. Trong lòng mọi người đều biết Hoàng Thượng thế này là muốn che chở Thành Vương liền ngậm miệng không dám nhiều lời.

Cảnh Sâm nhẹ nhàng huých đệ đệ một chút, bắn cho hắn một ánh mắt 'nhanh nhanh làm bộ đáng thương' a.

Cảnh Thiều hiểu ý, quỳ rạp dưới bậc thềm, “Phụ hoàng, nhi thần lần này triệt phiên không cầu ban thưởng, chỉ mong phụ hoàng đừng xử phạt Vương phi của nhi thần! Vương phi vì bảo vệ hai vạn tướng sĩ đại doanh mà bị cung mã binh đông nam đả thương, đến nay thân thể còn chưa khỏe hẳn, không chịu nổi trách phạt!” Nói xong còn dập đầu lạy ba cái, thanh âm cũng mang theo nghẹn ngào, nhớ tới Quân Thanh đau đến bất tỉnh tim hắn vẫn còn đau như dao cắt.

Triều thần đều im lặng, Thành Vương lần này mới vài tháng đã bình định hai phiên vương, quả thực là kì công, hắn thân là thân vương không phong thưởng thì thôi, nhưng nếu lấy tội danh này xóa công thì xác thực làm lòng người lạnh lẽo. Ngẫm lại Thành Vương chỉ đứng sau trưởng tử, chiến công hiển hách như vậy lại bị buộc phải cưới nam thê, đã nhận mệnh rồi còn muốn bảo hộ Vương phi của mình như vậy, những quan viên phái trung lập cũng khó tránh khỏi sinh lòng thương cảm.

Hoành Chính đế dần nhăn mày, ánh mắt đảo qua mọi người một lượt, cuối cùng dừng trên người Tứ Hoàng tử cúi đầu không nói, hắn cảm giác được tầm mắt của phụ hoàng cũng không dám ngẩng đầu.

“Nhi thần cho rằng,” Cảnh Sâm thấy không ai nói chuyện liền chậm rãi nói, “Thành Vương phi thân là nam tử ở quân doanh cũng không có gì đáng trách.”

https://thuviensach.vn

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần nghe nói mấy tháng liền triệt phiên lần này, Thành Vương phi là quân sư có vai trò cực kì trọng yếu.” Bộ binh Tôn Thượng thư thấy Cảnh Sâm mở miệng thì cũng bước ra khỏi hàng nói, Thống soái ba quân đã đưa báo cáo về kinh, tất cả đều khen ngợi vị quân sư này.

“Hoàng Thượng, Hách đại đao làm người thô thiển không hiểu quy củ lễ tiết, nhưng mà chinh chiến lần này nếu không phải có diệu kế của quân sư thì mạt tướng căn bản phá không được Hổ nha hạc chủy, Triệu Tướng quân càng không có khả năng mới vài ngày đã phá Thắng Cảnh quan.” Hách đại đao nhịn không được cũng làm chứng.

“Vi thần có thể làm chứng, sổ sách trong quân hoàn toàn là công lao của Thành Vương phi.” Tiêu Viễn đã thăng chức thành Lại bộ Thị lang cũng bước ra khỏi hàng, mà tân nhậm Hộ bộ Thượng thư cũng nói việc kiểm toán thân quân cũng do quân sư cẩn thận nhắc nhở.

Trừ Mậu Quốc công cùng Vĩnh Xương Bá ra, triều thần còn lại đều lục tục đứng ra phụ họa.

“Thành Vương phi rời kinh là trẫm đặc biệt ân chuẩn.” Hoành Chính đế thản nhiên nói.

Vĩnh Xương Bá như bị sét đánh nhìn về phía Tứ Hoàng tử, Tống An đã run như cầy sấy, mà Cảnh Du cũng lập tứng trắng bệch. Hắn biết rõ việc Thành Vương phi rời kinh phụ hoàng có biết, hôm nay khơi ra là muốn phụ hoàng không trọng thưởng Thành Vương, đồng thời chèn ép Cảnh Thiều kiêu ngạo kia một chút, nhưng giờ xem ra phụ hoàng đây là muốn đứng về phía Cảnh Thiều rồi.

“Thành Vương phi Mộ Hàm Chương, mười bảy tuổi đã thông tuệ hơn người, trẫm đặc biệt hạ lệnh đi theo phụ tá Thành Vương,” Hoành Chính đế thâm trầm nhìn Tứ Hoàng tử một cái, đảo qua Vĩnh Xương Bá tự cho là đúng rồi nói tiếp, “Lần này bốn tháng lại bình hai phiên vương, để ghi nhớ công lao Thành Vương phi, trẫm, phong hầu tước, Lễ bộ lo chuyện phong hào, chọn ngày làm lễ gia phong.”

Nam tử nếu gả vào hoàng thất thì tương đương như một nửa con cháu hoàng gia, lập công có thể phong tước vị, chỉ là từ khai

https://thuviensach.vn

quốc tới nay có rất ít con cháu hoàng thất cưới nam thê, ngay cả khi cưới về cũng không ai lập công, mọi người đã nhanh chóng quên mất điều này.

Triều đình gió nổi mây phun, không khí trong phủ Bắc Uy Hầu lại càng quỷ dị.

Mộ Hàm Chương xuống xe ngựa vào phủ, chỉ cảm thấy bên trong vô cùng yên tĩnh, bọn hạ nhân ở tiền viện cũng lặng lẽ bước nhanh, rất khẩn trương. Y không khỏi nhíu mày tự mình hỏi Vương quản gia dẫn đường, “Trong phủ có chuyện gì vậy?”

Vương quản gia là tổng quản tiền viện, sao lại chỉ có một mình ông ấy ra đón, hạ nhân còn lại ở đâu?

Vương quản gia nhìn trái nhìn phải rồi mới nói nhỏ, “Không dám gạt Vương phi, đại thiếu gia bệnh nặng không dậy nổi, phu nhân tâm tình không tốt.”

Mộ Hàm Chương đương nhiên hiểu Bắc Uy Hầu phu nhân giờ rất nóng nảy, bọn hạ nhân sợ thành nơi trút giận nên một đám đều sợ bị vạ lây, y đưa cho quản gia một mặt phật thúy ngọc, “Lần này xuất môn mang lễ vật về cho Vương thúc.”

“Thiếu gia, này làm sao được ạ?” Vương quản gia lập tức cười tươi, hai tay nhận lấy.

Mộ Hàm Chương cười cười cũng không nói nhiều, trực tiếp hướng hậu viện đi. Thời gian này không tới phủ Bắc Uy Hầu, tất nhiên phải đi bái kiến đại phu nhân.

“Thiếu gia, đi bên này.” Vương quản gia nhắc nhở, đưa tay dẫn hướng thư phòng Bắc Uy Hầu.

“Phụ thân không vào triều?” Mộ Hàm Chương nhíu mày, thấy Bắc Uy Hầu còn ở thư phòng đọc sách thì trong lòng không khỏi lo lắng. Hôm nay Cảnh Thiều hồi triều, là lúc ngợi khen phong thưởng, phụ thân thế mà lại cáo ốm ở nhà! Hay là...Nghĩ đến điều này thì bắt đầu lo cho Cảnh Thiều.

https://thuviensach.vn

Bắc Uy Hầu Mộ Tấn thấy nhi tử trở về thì rất cao hứng cùng y hàn huyên, Mộ Hàm Chương đưa cho phụ thân một thanh bảo kiếm.

“Là Hoa Phong sao?” Bắc Uy Hầu nhìn lợi kiếm trong tay mà thực kích động, cầm nó so sánh với danh khí trong bức tranh trên tường.

“Nhi tử cũng không rành lắm nhưng Vương gia nói là vậy.” Mộ Hàm Chương nhẹ nhàng nói.

“Tốt, tốt a!” Mộ Tấn vui sướng xem xét bảo kiếm một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy Mộ Hàm Chương cúi đầu hạ mi, kính cẩn đứng nghe bên cạnh, chỉ là khí tức kia so với trước khi xuất môn càng thêm thanh quý nội liễm, nhịn không được thở dài một hơi.

“Phụ thân có gì phiền não sao?” Mộ Hàm Chương tự tay rót trà cho phụ thân.

Ánh mắt Bắc Uy Hầu phức tạp, lại tiếp tục thở dài, “Trong nhà gần đây bất an, con đi gặp mẫu thân đi, buổi trưa lại đây uống với ta vài chén.”

Mộ Hàm Chương nghe lời, tuy nói như vậy nhưng vẫn phải bái kiến Đại phu nhân trước. Bắc Uy Hầu phu nhân nhìn qua tiều tụy không ít nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ cùng y nói chuyện, ánh mắt nhìn y không hề thay đổi, đầy ắp phòng bị cùng oán độc!

Không muốn ngồi ngốc trong đại viện nữa, Mộ Hàm Chương nói vài câu rồi buông lễ vật tới chỗ mẫu thân.

Khâu thị bây giờ đã được nâng thành tiểu thiếp, có hai nha đầu là Yên Thúy và Thu Lan, thấy nhị thiếu gia đến thì rất vui mừng.

“Mẫu thân đâu?” Mộ Hàm Chương nhíu mày, trong lòng không ngừng lo lắng.

“Trắc phu nhân thân mình có chút khó chịu,” Thu Lan nói xong thấy Mộ Hàm Chương sắc mặt ngưng trọng thì vội vàng bổ sung, “Cũng không nghiêm trọng lắm, thiếu gia vào xem đi ạ.”

https://thuviensach.vn

Vào đông, cửa sổ trong phòng đóng chặt, than cháy lách tách trong lò sưởi thật ấm áp. Trên giường treo màn che màu ấm, Khâu thị dựa vào đầu giường may một cái hà bao, dung nhan mờ ảo dưới ánh nến rất an hòa.

Mộ Hàm Chương nhìn mẫu thân như vậy thì lòng cũng bình ổn lại, “Mẹ.”

Khâu thị ngẩng đầu, lúc này mới thấy nhi tử đã đứng trước giường tự lúc nào thì giật mình, kinh hỉ cười rằng, “Hàm Chương, con về rồi! Mau mau, lại đây mẹ nhìn xem.”

Ngồi xuống trước giường cầm lấy tay mẫu thân, bàn tay ấm áp mềm mại, Mộ Hàm Chương lúc này mới yên tâm, “Người không thoải mái chỗ nào? Con tìm thái y tới xem nhé?” Nhà công hầu sinh bệnh có thể tìm thái y đến xem nhưng Thái y viện chỉ có vài người, lại còn vội nhiều việc trong cung nên nếu không có bệnh nguy cấp thì thường không thể đến ngay.

Khâu thị nghe vậy có chút không tự nhiên, ngập ngừng nói, “Có xem qua rồi, không có việc gì lớn.”

“Mẹ!” Mộ Hàm Chương thấy nàng do dự thì không khỏi khẩn trương, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Khâu thị không nói tiếp mà hỏi ngược lại, “Trên chiến trường đao kiếm vô tình, ta mỗi ngày đều sợ con gặp chuyện, để mẹ xem có bị thương không a?”

“Con đi mời thái y.” Mộ Hàm Chương thấy mẫu thân không chịu nói thì đứng dậy muốn ra ngoài lại bị giữ chặt lại.

“Ai nha, con sao lại học Thành Vương cậy mạnh vậy chứ?” Khâu thị lôi kéo y oán trách, trên mặt có chút phiếm hồng, “Chưa tìm thái y tới nhưng ta biết là có chuyện gì.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày ngồi lại, lẳng lặng nhìn mẫu thân thật lâu sau thì hiểu được, “Mẹ, không phải là...con có em trai em gái đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Khâu thị càng đỏ mặt hơn, mình đã một bó tuổi rồi lại nói chuyện này với nhi tử thì có chút thẹn thùng, “Ta đoán vậy nhưng còn chưa xác định. Đừng nói ra ngoài sớm, vẫn chưa có ai biết đâu.”

“Đây là chuyện tốt,” Biểu tình Mộ Hàm Chương dần giãn ra, trong lòng vui mừng không thôi, điều này chính là minh chứng mẫu thân thời gia qua rất tốt, thân thể cũng khỏe, ở tuổi này mà vẫn có thể mang thai, bỗng nhớ tới lời Vương quản gia thì tỉnh táo lại, chậm rãi thu ý cười, “Trong phủ gần đây không yên, việc này trước đừng để lộ, ngày mai con tìm một thái y đáng tin tới.”

Khâu thị nghe vậy trên mặt cũng không khỏi nghiêm túc lại, nói nhỏ, “Ta cũng là lo lắng việc này nên mới không dám thỉnh thái y.”

https://thuviensach.vn

Chương 72 - Tin Tức

"Thế tử đang khỏe mạnh sao lại bệnh nặng vậy ạ?" Mộ Hàm Chương sửa lại góc chăn cho mẫu thân.

Khâu thị nhìn trái nhìn phải rồi mới nói nhỏ, "Khoảng mồng bảy tháng chạp gì đó, Thế tử cùng Hoa Phong, Dương Văn ra ngoài uống rượu, không biết sao lại rơi xuống sông đào bảo vệ ngoài thành."

Mộ Hàm Chương nghe vậy thì nhíu mày, mồng bảy tháng chạp chính là tam cửu thiên, rớt xuống sông đã đóng băng thì khẳng định là bị lạnh không nhẹ, nhưng mà ba đại nam nhân lạnh như thế thì nhảy xuống sông làm gì chứ? *(không nhảy thì bị người nhà chồng anh đẩy xuống chứ xao =_=)*

"Tam phu nhân khóc đến ngất xỉu, Hoa Phong bị lạnh đến thương tổn gân cốt, Dương Văn đến nay còn nằm trên giường không xuống nổi, tình hình Thế tử thì không rõ, Thái y đến xem nhưng phu nhân vẫn không nói ra." Khâu thị nói xong thì có chút thỏa mãn, năm đó vào chính tam cửu thiên này khiến Hàm Chương rơi xuống hồ nước đóng băng khiến nó bệnh nặng, cuối cùng cũng gặp báo ứng.

"Đang yên ổn sao lại rơi xuống sông?" Mộ Hàm Chương thấy chuyện này thật kì quái.

Khâu thị lại nhìn ra cửa sổ, hạ giọng, "Ta nghe nói bọn họ đắc tội người giang hồ, bị tên cầm đầu đánh tơi bời xong ném xuống sông, ở trong nước vùng vẫy hồi lâu mới được tha lên."

Lời vừa nói ra thì Mộ Hàm Chương liền thấy không ổn, người trên giang hồ y từng nghe Cảnh Thiều nói qua, đâu có kiêu ngạo đến thế này, trừ phi người nọ không biết bọn họ là Thế tử Bắc Uy Hầu, "Mẹ chắc không?"

"Cũng không hẳn,"Khâu thị lắc lắc đầu, "Bọn họ nói đi uống rượu nhưng kì thật là lừa người trong nhà đi dạo thanh lâu, không mang theo hạ nhân nên căn bản không biết là ai đánh." Ba người bọn họ

https://thuviensach.vn

ngày thường đều nổi danh ăn chơi trác táng khắp kinh thành, đắc tội không ít người, bây giờ truy ra cũng chẳng biết là ai làm.

Bãi triều xong, không thèm để ý nhóm triều thần chúc mừng, Cảnh Thiều cùng ca ca chào nhau xong thì liền đi Phượng Nghi cung, trùng hợp là Tứ Hoàng tử cũng đi theo hướng này, Cảnh Thiều nâng môi gọi, “Tứ Hoàng đệ cũng đi thỉnh an mẫu hậu sao?”

Cảnh Du dừng bước, hít một hơi rồi xoay người, cười đáp lễ, “Tam Hoàng huynh, Vương phi phong hầu vi đệ còn chưa chúc mừng.”

“Ha, có gì hay mà chúc mừng chứ,” Cảnh Thiều ngoài cười nhưng trong không cười, “Nam thê có tước vị thì không thể tùy ý hưu rồi, càng không thể nạp thiếp a.” *(nghe lưu manh phết)*

“Phải không? Luật lệ này thần đệ cũng không rõ.” Tứ Hoàng tử xấu hổ cười cười, vốn nghĩ Thành Vương phi kia được phong tước sẽ thành uy hiếp, hiện giờ xem ra không hẳn thế. Tống An hôm nay đắc tội Cảnh Thiều, đoán chừng sẽ không sủng hạnh nữ nhi lão nữa, mà không thể nạp thiếp, Cảnh Thiều còn chưa có con nối dòng...

“Hừ.” Cảnh Thiều không rõ ý tứ hừ lạnh một tiếng, ngày đó thấy Vương phi nhà mình xem 'Đại Thần luật lệ', hắn cũng tò mò mà ngó nghiêng, nam thê có tước vị thì vi phu không được tái nạp thiếp, vốn nghĩ muốn hạ Mộ Linh Bảo mà đoạt tước vị Bắc Uy Hầu cho Quân Thanh nhà mình thì cũng là một lý do không cưới vợ bé đấy, hôm nay sắc phong ngược lại bớt không ít việc nha.

Hai người nhìn hư huynh hữu đệ cung mà cùng đến Phượng Nghi cung, kế hậu kia vẫn là bộ dáng từ mẫu, còn nói Cảnh Thiều ra ngoài một chuyến khỏe mạnh gì đó làm Cảnh Thiều nghe mà nổi hết da gà. Hắn không mang bất kì lễ vật gì mà chỉ nói quân doanh kham khổ, sau đó một phen hỏi han ân cần liền được thưởng không ít đồ tốt a, Cảnh Thiều đều không khách khí nhận hết.

“Trước khi đi cùng Thành Vương phi có chút hiểu lầm, ngươi bảo y rỗi rãi thì vào cung ngồi một chút, tết vừa qua ta để lại không ít thứ cho hắn đâu.” Kế hậu vẻ mặt tươi cười nói chuyện.

https://thuviensach.vn

“Nhi thần thay Vương phi tạ ơn mẫu hậu.” Cảnh Thiều không nghiêm túc lắm hành bán lễ, khách sáo hai câu liền ôm lễ vật rời đi.

Bàn tay giấu sau phượng bào của kế hậu nắm chặt đến trắng bệch, “Tay không mà đến, thật là có ý tứ!”

“Chiếm cả hai vương phủ đông nam tây nam, ta không tin hắn không lấy vài thứ tốt.” Tứ Hoàng tử căm giận nói, vốn nghĩ Cảnh Thiều đến sẽ đem theo gì đó cho mẫu hậu thì có thể nói hắn tội tham ô, ai ngờ người này mặt còn dày hơn tường thành a, tay không mà đến lại còn thuận đường lấy không ít đồ.

“Đây là việc nhỏ,” Hoàng hậu bưng trà uống một hơi, “Hoàng Thượng hôm nay ban cho hắn cái gì?”

“Phụ hoàng không ban thưởng nhưng phong hầu tước cho Thành Vương phi, muốn Lễ bộ chọn phong hầu và ngày làm lễ.” Tứ Hoàng từ nói xong thì có chút u ám, hiện giờ phụ hoàng hành xử như vậy chính là ý muốn bảo hộ Cảnh Thiều rồi.

“Ngươi nói cái gì?” Kế hậu cất cao giọng đột ngột, việc Hộ bộ lần trước Hoàng Thượng đã có bất mãn với Cảnh Du rồi, hôm nay để đệ đệ Vĩnh Xương Bá của nàng mở miệng chính là tỏ vẻ đây là Tứ Hoàng tử hiếu kính phụ hoàng, không ngờ Hoàng Thượng vậy mà không thèm nhận. Bây giờ kẻ ngốc cũng hiểu việc này là Tứ Hoàng tử xúi giục, chỉ sợ uy tín Cảnh Du trong triều sẽ bị ảnh hưởng lớn, không chừng không quá hai ngày nữa sẽ truyền ra Tứ Hoàng tử đã mất đế tâm!

Tứ Hoàng tử cũng tức giận không nhẹ, khi hạ triều Vĩnh Xương Bá còn dùng ánh mắt oán giận nhìn hắn cằn nhằn, “Điện hạ a, ta chính là thân cữu cữu của người, sao có thể nỡ hại ta như thế?” Cảnh Du không khỏi hừ lạnh, nếu nói cho ông ta biết phụ hoàng cho phép Thành Vương phi đi theo đại quân thì vị cữu cữu cẩn thận này đời nào đồng ý ra mặt chứ?

“Không được, không thể để y được phong hầu, việc này một khi đã ấn định thì ngươi sẽ mang tội gây thị phi, đến lúc đó không biết còn truyền thành dạng gì nữa.” Hoàng hậu một tay nắm chặt, gắt gao nhíu mày, Hoàng Thượng rõ ràng lúc trước còn phòng bị khi

https://thuviensach.vn

Thành Vương đại thắng, sao lại đột ngột thay đổi vậy, hay là nàng đã đoán sai tâm tư đế vương?

Cảnh Thiều ra cửa cung, sai cung nhân đưa mấy thứ Hoàng hậu ban cho Vân Tùng, mình thì cưỡi Tiểu Hắc thảnh thơi a thảnh thơi hướng Duệ Vương phủ.

“Tẩu tử đâu ạ?” Cảnh Thiều nhìn trái nhìn phải, ngày thường hắn ghé phủ thì Duệ Vương phi luôn bưng trà điểm tâm cho hắn mà.

“Năm mới sanh con trai, còn chưa đầy tháng.” Cảnh Sâm không để ý lắm.

“Vậy sao, chúc mừng ca ca.” Cảnh Thiều cười nói, hiện giờ Cảnh Sâm đã có ba con trai con gái, các vị hoàng tử đều thông minh, Hoành Chính đế với việc này rất hài lòng.

“Lễ phong hầu không khỏi long trọng, đệ về nhớ nói chuyện với đệ tế.” Cảnh Sâm quản Lễ bộ nên tất nhiên lễ phong hầu cũng do hắn xử lý, hiện giờ Cảnh Thiều đang rất nổi bật, người khác chú ý quá cũng không tốt.

Cảnh Thiều gật gật đầu, tuy rằng hắn hận không thể tự mình lo liệu cả lễ phong hầu kia cho Vương phi nhà mình to như đại điển đăng cơ luôn, nhưng mà Quân Thanh dĩ nhiên sẽ không thích, làm đơn giản ngược lại sẽ làm y hài lòng a.

“Hoài Nam Vương này cũng mới thừa tước không lâu, ta thấy chưa hợp,” Cảnh Sâm nghe đệ đệ nói xong thì trầm ngâm một lát, “Chuyện quan trọng nên cẩn thận một chút. Năm sau ta cùng phụ hoàng bàn bạc qua rồi sẽ tự mình đi Giang Nam gặp gã một lần vậy.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, để ca ca gặp trực tiếp Hoài Nam Vương là tốt nhất, chỉ bằng lời nói một bên của Cố Hoài Khanh thì khó mà tin tưởng hoàn toàn được, mà ca ca tới đàm phán chính là lời bảo đảm của đế vương tương lai nên tất nhiên đáng tin cậy hơn a.

Hai huynh đệ nói mãi đến trưa thì Cảnh Thiều mới nhận ra ca ca hôm nay vậy mà không đi Lễ bộ.

https://thuviensach.vn

“Lễ bộ nhiều quan viên như vậy, mọi việc đâu nhất thiết phải do ta giải quyết.” Cảnh Sâm chậm rãi uống ngụm trà, hắn đoán được Cảnh Thiều hôm nay sẽ tìm tới mình cho nên hôm trước đã an bài ổn thỏa.

Đến tận lúc ngồi trước bàn cơm rồi Cảnh Thiều đối với việc ca ca cẩn trọng nhà mình ấy mà lại trốn việc vẫn còn kinh ngạc không thôi.

Khẩn trương muốn báo tin phong hầu cho Vương phi nhà mình nên dùng qua cơm trưa thì Cảnh Thiều liền cáo biệt, cưỡi Tiểu Hắc đi thẳng tới phủ Bắc Uy Hầu.

Mộ Hàm Chương nhìn phụ thân uống rượu hết ly này tới ly khác, không khỏi nhíu mày, “Phụ thân có chuyện phiền não sao ạ?”

Mộ Tấn nuốt một ngụm rượu, nhìn đứa con thứ này một cái, thở dài, lại tiếp tục uống.

https://thuviensach.vn

Chương 73 - Tin Tức

“Hàm Chương a, con đừng oán phụ thân, con trưởng con thứ khác nhau, vì gia đình mà có một số việc cũng là bất đắc dĩ.” Bắc Uy Hầu buồn khổ trong lòng, không khỏi có chút quá chén.

“Phụ thân sao lại nói thế, nhi tử nào có oán hận phụ thân?” Mộ Hàm Chương rót cho phụ thân thêm một chén rượu, phụ vi tử cương, ngay cả nếu phụ thân muốn mạng y thì y cũng không thể oán hận, huống chi phụ thân đối với một thứ tử như y đã là tốt lắm rồi.

Thứ tử không thể thừa kế tước vị là quy củ xưa bay, khi tiên đế còn tại thế, nhà Thọ Xương Bá có con trai trưởng chết non, bản thân ông cũng không có huynh đệ cận huyết liền thỉnh phong thứ tử làm Thế tử, nào ngờ tiên đế không nói hai lời liền trực tiếp đoạt tước vị nhà ông. Kế tục tước vị đều phải nhìn ân trên, Hoàng Thượng mất hứng thì cho dù thỉnh phong nhi tử bình thê cũng có thể gặp họa, cho nên dù y có ưu tú cỡ nào thì Bắc Uy Hầu cũng không thể mạo hiểm.

Mộ Hàm Chương biết, đối với phụ thân mà nói, bảo trụ tước vị tổ tiên lưu lại là ưu tiên hàng đầu, chỉ có tước vị này mới duy trì được gia tộc, vậy nên một thứ tử nhỏ nhoi con của tiểu thiếp như y liền xem như không quan trọng.

Trong thiên hạ nào có cha mẹ nào không thương con? Lúc phụ thân dạy y bắn cung đã nói, có bản lĩnh kế thừa ông thì tính là gì, Hàm Chương con phải có chí khí, đến lúc trưởng thành tự mình đem về một tước vị!

“Ai, con rất thiện tâm.” Bắc Uy Hầu uống đến đỏ mắt, nhìn y lắc lắc đầu.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, rất ít khi thấy phụ thân nản lòng như vậy, là do Mộ Linh Bảo bệnh rất nặng sao? Y hỏi thăm, “Phụ thân vì sao hôm nay không vào triều ạ?”

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ muốn bo bo giữ mình, cuối cùng vẫn là hãm sâu vào bùn lầy,” Bắc Uy Hầu tự nhủ, “Con trở về nói với Vương gia, ta cũng không biết phải làm thế nào.”

Mộ Hàm Chương nghe được lời ấy nhất thời ngồi không yên, thì ra phụ thân nói liên miên cả nửa ngày bảo y không nên oán hận, là vì Cảnh Thiều, như vậy trên triều hôm nay nhất định có bẫy!

Vội vàng cáo từ rời đi, mới vừa bước nhanh ra cửathì đụng phải một người, Mộ Hàm Chương lảo đảo, người nọ không hề giải thích mà còn vươn tay ôm thắt lưng y, còn trộm nhéo một cái, “Tiểu mỹ nhân, đi đâu mà vội vàng vậy nha?”

Tuấn nhan Mộ Hàm Chương nhất thời đỏ bừng, ngẩng đầu trừng hắn, Cảnh Thiều đối diện lại như lạnh lùng. Xem bộ dáng phúc hắc này của hắn chẳng giống như chịu ủy khuất gì cả, y thở phào một cái rồi lại trở mình xem thường.

“Bổn vương trước kia từng tới phủ Bắc Uy Hầu, sao chưa gặp qua người thú vị như ngươi? Không được không được, hôm nay ta phải đoạt ngươi về vương phủ thôi!” Cảnh Thiều nói xong liền luồn tay vế người kia lên, còn giả vờ cười lạnh hai tiếng, “Tiểu mỹ nhân a, hôm nay bổn vương liền hưu tiểu thiếp, cùng ngươi nắm tay không rời, cả ngày cùng...”

(Ta nói chứ, anh có thể mặt dày đến diễn kịch luông giữa đường giữa chợ thế kia Ò.Ó)

Mộ Hàm Chương vội vàng che miệng hắn, nhìn trái nhìn phải, Vân Trúc đã sớm thức thời lôi kéo hạ nhân đi dẫn xe ngựa.

Cảnh Thiều vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm lòng bàn tay mềm mại, thấy y hoảng sợ thu tay thì không nhịn được cười ha ha rồi hôn một hơi trên mặt y.

Mộ Hàm Chương giãy dụa đứng xuống, sửa sang vạt áo bị nhàu, “Sao lại cao hứng vậy chứ?”

“Hắc hắc, bởi vì ta giờ là cưới Hầu gia chính phi nha!” Cảnh Thiều cười nói.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nhíu mày, ngẩng mạnh đầu nhìn Cảnh thiều, Hầu gia chính phi là có ý gì? Chẳng lẽ Cảnh Thiều biết Mộ Linh Bảo không sống được lâu nữa? Đột nhiên nhớ lại khi đó hắn vẫn mong về trước năm mới làm chuyện gì đó, sau lại nói không kịp thì để người khác làm, hay là... Y không nói thêm gì, kéo hắn ra ngoài.

Cảnh Thiều không rõ, còn tưởng Vương phi nhà mình sợ hắn kinh động người khác, cũng mặc y lôi kéo còn cố ý chậm bước níu lại, thoạt nhìn giống như y đang dắt một con mèo luôn không chịu ra ngoài *(liên tưởng hay quá, đúng quá đi a)*, chân cọ cọ không chịu đi.

Trên đường trở về tất nhiên thành Vân Trúc vội vàng dẫn xe ngựa đi trước, Vương gia và Vương phi cùng nhau cưỡi Tiểu Hắc về.

“Thế tử vào tam cửu thiên thì rơi xuống nước.” Mộ Hàm Chương quay đầu nhìn Cảnh Thiều nói.

“Vậy sao?” Cảnh Thiều không thèm để ý, chỉ hỏi bâng quơ một câu.

“Ngươi không biết?” Mộ Hàm Chương nheo mắt.

“Ta vẫn luôn ở cùng ngươi, ta biết thế nào hả?” Cảnh Thiều đúng lý hợp tình trả lời, nhưng lại nghe ra có chút ý tứ giấu đầu hở đuôi.

Mộ Hàm Chương thở dài hạ mi, “Cần gì phải vì ta mà làm vậy.”

“Ta chẳng qua là...” Cảnh Thiều đắc ý nói, được một nửa mới nhận ra mình lỡ miệng, nhất thời nửa câu còn lại mắc nghẹn không dám phun ra, cúi đầu nhìn tới bộ dáng nhướng mày cười khẽ của Vương phi nhà mình thì thẹn quá hóa giận, Thành Vương quay ngựa vòa một ngõ nhỏ, một phen hôn hít người trong ngực.

Nụ hôn dài qua đi, Mộ Hàm Chương nhẹ thở dốc, khóe mắt có chút phiếm hồng, Cảnh Thiều luyến tiếc cọ a cọ, nhẹ giọng, “Kẻ dám thương tổn ngươi, ta chắc chắn bắt hắn trả lại gấp trăm lần!” Thanh âm mềm nhẹ trầm thấp lại có khí phách hơn nhiều.

Mộ Hàm Chương yên lặng nhìn hắn chốc lát, chậm rãi xoa xoa gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng, “Ta đã không còn oán hận.”

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều hôn lên bàn tay y, biết y sợ mình quá tay, “Yên tâm, Mộ Linh Bảo không chết được, ta biết điểm dừng mà!”

“Vậy sao ngươi nói muốn kết hôn với Hầu gia chính phi?” Mộ Hàm Chương nhướng mày.

“Cái này...” Cảnh Thiều cúi người gặm vành tai y, “Buổi tối sẽ nói cho ngươi biết.”

Hai người ầm ầm ĩ ĩ cãi nhau trở lại Vương phủ, Vân tiên sinh nói Khương thái y tới chơi.

Khương thái y chính là phụ thân Khương Lãng, khi tân hôn Cảnh Thiều đã mời ông tới xem vết thương cho Vương phi a. Người này trước đây luôn không quá thân cận với hoàng thân quốc thích, hôm nay tới là vì sao đây?

Hai người nhìn nhau một cái, Mộ Hàm Chương thì thầm bên tai Cảnh Thiều vai câu, Cảnh Thiều hiểu ý liền gật đầu rồi cùng tới chính đường.

“Khương thái y đã lâu không gặp a!” Miễn lễ cho Khương thái y xong, Cảnh Thiều khách khí mời hắn ngồi.

“Ngày mai chính là nguyên tiêu, vi thần đến đưa lễ ngày tết.” Khương thái y hiển nhiên không am hiểu mấy cái này, lời có hơi cứng ngắc.

Mộ Hàm Chương cười khẽ, tự tay tiếp lễ từ Khương thái y, “Ngày khách khí quá, Khương gia cùng Thành Vương phủ nào phải xã giao thế này?”

Khương thái y không được tự nhiên cười cười, năm trước Vương gia nói giúp Khương Lãng, kết quả trực tiếp vào thân quân Thành Vương, từ lúc đó Khương gia bọn họ đã trói buộc với Thành Vương rồi, chờ hắn hiểu ra thì đã muộn, “Hôm nay đến là có chuyện muốn cầu Vương gia.”

Mộ Hàm Chương đưu lễ vật của Khương thái y cho Vân Trúc, thấp giọng nói vài câu.

https://thuviensach.vn

Khương thái y nói, mẫu thân Khương Lãng gần đây thân thể có chút không tốt, mong Vương gia triệu hồi Khương Lãng về kinh để nó phụng dưỡng mẫu thân.

“Chuyện này có là gì đâu,”Cảnh Thiều cười nói, “Qua Nguyên tiêu ta liền an bài cho hắn, nhưng tốt nhất chờ phong thưởng xong hẵn nói, chức vị trong quân cao chút cũng tốt.”

“Vậy đa tạ Vương gia!” Khương thái y khách khí cám ơn.

“Khương Lãng là phụ tá đắc lực của Vương gia, mặc dù triệu hồi kinh thành cũng sẽ không để người khi dễ, ngài cứ yên tâm.” Mộ Hàm Chương dường như tùy ý mà nói.

Khương thái y nghe vậy, mới dịu xuống một chút đã căng thẳng trở lại. Tranh đấu cung đình hiện tại đã thành hình, hắn không muốn tham dự, nhưng lời này của Thành Vương phi lại không phải giả, hiện giờ bất luận Khương Lãng đi đâu cũng có người biết hắn là từ thân quân Thành Vương mà ra, một khi có dấu vết thì rất khó thoát khỏi, trong lòng có chút chán nản.

Trong lúc nói chuyện thì Vân Trúc đem tới một cái tráp.

“Đây là chút dược liệu hiếm lạ ta tìm được ở tây nam, trong phủ cung không dùng, Khương thái y cứ cầm cho phu nhân bồi bổ thân mình đi.” Mộ Hàm Chương ý bảo Vân Trúc đưa tráp qua.

“Này...” Khương thái y muốn từ chối, nhưng Vương phi đã rào trước đón sau, hắn cũng không thể không cầm đành tiếp lấy.

Chờ Khương thái y ngồi lại thì Mộ Hàm Chương cũng an tọa bên cạnh Vương gia nhà mình, thản nhiên nói, “Còn có một việc nhỏ muốn hỏi thăm ngài.”

“Vương phi xin cứ nói.” Bắt người tay ngắn a, vả lại y cũng nó là chuyện nhỏ nên Khương thái y vô pháp cự tuyệt.

“Thế tử phủ Bắc Uy Hầu vài ngày trước có mời thái y xem bệnh, không biết là có chuyện gì?” Mộ Hàm Chương vuốt ve chén trà trong tay, chậm rãi hỏi, “Nghe nói rất nghiêm trọng, sợ là...” Một chữ sau cùng kéo đến ngân nga, thở dài.

https://thuviensach.vn

“Vương phi xin đừng quá thương thâm,” Khương thái y cũng thở dài, “Các vị trí trọng yếu lại bị lạnh cóng như vậy bị thương tổn rất khó hồi phục, đến thái y cũng đành bó tay.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường

Muỗng Nhỏ: lừa gạt thái y đơn thuần là không đúng *(mặt nghiêm túc)*

Quân Thanh: ta có nói gì sao?

Tiểu Hắc:???

https://thuviensach.vn

Chương 74 - Hưu Thiếp

Các thái y thường rất kín miệng, bất luận chuyện trọng yếu gì xảy ra khi xem bệnh đều phải báo lại cho Hoàng Thượng, cảm thấy chuyện này người hoàng thất biết cũng không có gì lạ nên Khương thái y cũng nói cho phu phu Thành Vương.

Mộ Hàm Chương kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Thiều, đối phương lại ném cho y một ánh mắt 'ta có biết gì đâu', y cẩn thận hỏi thêm vài câu, đến khi nghe cái gì mà 'khó có con nối dòng' 'trở ngại chuyện phòng the' mới thật sự biết Mộ Linh Bảo thế là bị cóng đến phế luôn rồi.

Tiễn Khương thái y đi xong, lúc Cảnh Thiều trở về thì Vương phi nhà mình còn ngồi nhíu mày suy tư, ngón tay trắng muốt vô thức vuốt ve tay vịn ghế.

“Nghĩ gì đó?” Lòng Cảnh Thiều ngứa ngáy, cầm bàn tay kia lên, “Ngươi về sau đừng có nghĩ oan cho ta.” Ngẫm lại Vương phi nhà mình nếu vô thức vuốt lên người mình, nếu quơ được tiểu Muỗng Nhỏ của mình, hắc hắc... *(hắc hắc hắc hắc XD)*

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Cười ngốc chi vậy.”

“Hắc hắc.” Cảnh Thiều sờ sờ mũi muốn ngồi chung với Vương phi nhà mình, nhưng mà ghế tựa có tay vịn, hai đại nam nhân tất nhiên ngồi không đủ, Mộ Hàm Chương định đứng dậy lại bị hắn kéo vào ngực, thực vừa lòng mà ôm người ngồi trên đùi mình.

Hai người lúc ở quân doanh cũng đã quen ngồi như vậy, Mộ Hàm Chương nhúc nhích một chút rồi cũng không giãy dụa.

“Mẹ ta hình như mang thai rồi.” Mộ Hàm Chương cầm lấy tay Cảnh Thiều mà thưởng thức, cánh tay rất dài, các đốt ngón tay rõ ràng, dày rộng hữu lực, lòng bàn tay vì nắm binh khí quanh năm mà có một lớp chai mỏng.

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?” Lần này Cảnh Thiều thực sự kinh ngạc, nhạc mẫu nhà mình đã sắp bốn mươi mà còn hoài thai sao? “Đây là chuyện tốt, đã tìm thái y xem qua chưa?”

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, “Hiện giờ trong phủ đang loạn, huống chi Thế tử lại...Ngươi cũng thật là, ấy vậy mà phế hắn đi.”

Cảnh Thiều bị ngón tay mềm mềm vuốt lòng bàn tay ngưa ngứa, lại không dám lên tiếng sợ y không thèm sờ nữa, liền chậm rãi nắm lại, “Cái này cũng có phải tại ta đâu, lúc bọn họ tìm được Mộ Linh Bảo thì hắn đang tiêu dao trong kĩ viện nha, ai mà biết lại đá cho hắn một cước xuyên quần chứ.”

Mộ Hàm Chương thở dài, “Ta muốn đưa mẫu thân tới phủ chúng ta một ngày, tìm thầy thuốc xem một chút.”

“Được a,” Cảnh Thiều vì cái câu 'phủ chúng ta' thì trong lòng nở hoa, “Muốn đưa nàng tới ở đây dưỡng thai cũng được, một năm rưỡi tới chúng ta cũng không rời kinh.”

“Như vậy sao được?” Mộ Hàm Chương cười lại trừng hắn một cái, “Phụ thân còn ở đó, có đạo lý nào lại đem mẫu thân đã xuất giá ra khỏi phủ phụng dưỡng chứ.”

“Ngày mai là Nguyên tiêu không đi được, tối chúng ta còn phải tiến cung, không thì mười sáu đi, để cho Khương thái y xem.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, y vốn muốn tìm đại phu trong kinh để khỏi lộ ra, nhưng nghĩ lại Thành Vương phủ vô cớ mời thầy thuốc trong thành thì sẽ gây ngờ vực, vả lại việc ở Thành Vương phủ là việc hoàng thất, thái y tất sẽ không nói ra, liền gật đầu đồng ý.

Cảnh Thiều gác cằm lên vai người trong ngực, nhẹ nhàng quơ quơ. Hai người nhất thời không nói gì, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, sau giờ ngọ ánh nắng chiếu vào, yên tĩnh an bình.

“Vương gia! Vương gia! Ngươi cẩu nô tài, tránh ra, ta muốn gặp Vương gia!” Một trận tiếng la hét bỗng cắt ngang bầu không khí ấm áp.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương đứng dậy khỏi người Cảnh Thiều, sửa sang vạt áo, đưa mắt nhìn về phía Cảnh Thiều sắc mặt âm trầm, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Cảnh Thiều gọi thị vệ đưa Tống Lăng Tâm tới Phong Các, mình cũng đứng dậy ra ngoài, nói với Vương phi nhà mình, “Đi đông uyển ngủ trưa đi, ta xử lý xong chuyện sẽ qua bồi ngươi.”

Mộ Hàm Chương không đồng tình, theo ra ngoài, “Việc này để ta xử lý là được rồi.”

“Việc này ta phải ra mặt,” Cảnh Thiều cười lạnh, “Để nàng nháo làm gì chứ, cha nàng hôm nay ngay trên triều chút nữa hại chết ta đó.”

Hai người cùng đến thư phòng ở Thính Phong Các, Tống Lăng Tâm thấy Cảnh Thiều tới thì nhào tới, lại bị hắn nhanh chóng né tránh.

“Vương gia, cha thiếp cũng là bất đắc dĩ a! Việc này thật sự không liên quan tới thiếp thân!” Tống Lăng Tâm liền quỳ rạp trên đất, kéo y bào Cảnh Thiều khóc lóc kể lể.

Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn nữ nhân bên chân, “Không liên quan đến ngươi? Vì sao không nói chuyện Vương phi bị đem ra hỏi tội?”

“Việc trên triều một nữ tắc như thiếp thì làm sao mà hiểu!? Tống Lăng Tâm khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, đại khái cũng đoán được chuyện gì xảy ra, chuyện mới phát sinh trong triều y cũng không biết, Tống Lăng Tâm lại biết nhất thanh nhị sở, lại còn phản ứng nhanh như vậy. Giữ người như vậy trong phủ thì sớm muộn gì cũng có chuyện. Ngẩng đầu nhìn Cảnh Thiều một cái, trong mắt người nọ là chán ghét đến cực điểm, hôm nay hắn nói muốn ra mặt xử lý chắc là quyết định vứt bỏ Tống Lăng Tâm cùng cha nàng. Tư tâm của y tất nhiên hi vọng Cảnh Thiều không có thiếp thất, nhưng nếu hôm nay hưu Tống thị thì trong phủ chỉ còn lại một mình chính thê là y, không khỏi có người muốn dâng tiểu thiếp vào phủ a.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều phất tay áo kéo vạt áo mình ra, xoay người đến trước bàn giấy, nhấc bút viết một phong hưu thư.

“Vương gia!” Tống Lăng Tâm nhìn bức hưu thư một lúc lâu, đột nhiên hét lên, “Vương gia, phụ thân cũng là vì ngươi, vì công cao chấn chủ mà tìm lý do né bớt nổi bật a!” Nàng là thiếp phi lại bị ruồng bỏ, phụ thân lại đắc tội Thành Vương, cuộc sống sau này biết làm sao!

“Thành Vương phủ không dung kẻ ăn cây táo rào cây sung.” Cảnh Thiều lạnh mắt nhìn nàng, nữ nhân này ngay từ lúc vào phủ hắn đã nhìn không vừa mắt, mặc dù đời trước cũng không có tình cảm gì, chẳng qua là mượn sức Tống An mà thôi, bây giờ một chút tác dụng này cũng không có, loại người vô năng như Tống An giúp chẳng được lại còn cản trở, hôm nay hắn đã thương lượng với ca ca mau chóng hạ bệ Tống An, nữ nhân này tất nhiên cũng không thể giữ.

“Vương gia, thiếp thân vì Vương phủ này làm bao nhiêu chuyện người biết không? Người chỉ vì một kẻ tiện nhân này mà bỏ rơi thiếp!” Tống Lăng Tâm đứng lên chỉ vào Mộ Hàm Chương mắng, “Tiện nhân, một đại nam nhân lại đi dụ dỗ người khác, ngươi làm mất mặt hết người đọc sách rồi! Tiện nhân!”

“Chát!” Một bàn tay hạ ngay trên mặt Tống Lăng Tâm đang chửi ầm lên, đợi nàng quay đầu lại thì phát hiện đó là một tì nữ bên cạnh Vương phi.

“Tiểu tiện phụ, ngươi dám đánh ta!” Tống thị đã gần như điên cuồng, đã sớm mất phong thái tiểu thư khuê các, mở miệng không tiện nhân thì là tiện phụ, đưa tay muốn đánh Cát Y.

Cát Y bắt được tay ả, từng chữ nói ra, “Thiếp thất nhục mạ chính thê, vả miệng hai mươi cái!”

Mộ Hàm Chương nhìn trò hề trước mặt, lắc lắc đầu, đứng cạnh Đa Phúc bảo, “Đa Phúc, kiểm kê rõ ràng đồ cưới của Tống thị, cho nàng một ngàn lượng bạc.”

Tống thị nghe lời này bỗng bình tĩnh lại, không hề giãy dụa khóc nháo mà ngưng một lát, nói, “Tạ Vương phi.”

https://thuviensach.vn

Cát Y thấy nàng như vậy liền nới lỏng tay ả, đột nhiên Tống thị rút từ bên hông một con dao găm, đâm thẳng hướng Mộ Hàm Chương.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều hoảng sợ, hắn còn đứng sau bàn, lập tức vọt người nhảy lên.

“Keng!” Một tiếng thanh thúy vang lên, chủy thủ bị bảo đao Hàm Chương chặn ngang chặt đứt, Cảnh Thiều cùng lúc đá tới một cước, đá nữ nhân điên kia văng ra xa.

“Không có việc gì chứ. “ Cảnh Thiều vội kéo Vương phi nhà mình qua xem xét.

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, thu hồi bảo đao Hàm Chương vào trong vỏ.

Cảnh Thiều nhìn Tống Lăng Tâm không hề nhúc nhích, sát ý tràn ra, nói với Đa Phúc, “Xử trí theo tội thiếp thất mưu sát chính thê.”

Đa Phúc nhìn nữ nhân trên mặt đất, lại nhăn cái mặt bánh bao nói. Thiếp thất mưu hại chính thê, cho dù không thương tổn thì theo luật lệ Đại Thần cũng phải vào ngục. *(để ý thì ông chú Đa Phúc này hay 'nhăn cái mặt bánh bao' quài à :”>*

Cảnh Thiều không thèm để ý ôm Vương phi nhà mình bị 'chấn kinh' trở lại đông uyển.

Mộ Hàm Chương đang suy nghĩ nên không hề phản kháng, tùy ý hắn bế thẳng một đường trở về, đợi y phản ứng lại thì mình đã nằm trên giường lớn đông uyển, còn bị người kia đặt dưới thân.

“Lại phát ngốc gì đó? Bị dọa rồi à?” Cảnh Thiều vươn qua hôn hôn mặt mày y.

“Sao có thể a?” Mộ Hàm Chương bật cười, chợt nhìn vào con ngươi đen tuyền của Cảnh Thiều, trong mắt hiển hiện một tia phiền muộn, “Hưu Tống thị thì trong phủ không có thiếp thất, ngươi còn không có con nối dòng. Nếu như...”

https://thuviensach.vn

“Nếu cái gì?” Cảnh Thiều đỡ người dậy nhìn y, mâu sắc âm trầm bất định, “Nếu phụ hoàng ép ta cưới vợ bé thì ngươi tính sao?” Mộ Hàm Chương yên lặng nhìn hắn, vốn nghĩ cưới một hai người về trang trí cũng không đáng trách gì, nhưng vừa nghĩ tới Cảnh Thiều sẽ nạp thiếp thì trong lòng liền khổ sở.

“Ngươi nghĩ ta sẽ làm thế nào?” Cảnh Thiều vẫn muốn đẩy vấn đề cho y, bọn y tâm ý tương thông đã lâu, nếu Quân Thanh dám nói một câu khuyên hắn nạp thiếp thì nhất định khiến cho y ba ngày không xuống giường được!

“Không cho ngươi cưới vợ bé...” Mộ Hàm Chương rũ mi, nhỏ giọng nói.

“Ngươi nói cái gì?” Cảnh Thiều vươn người tới bên môi y, độ cong khóe miệng càng lớn.

“Không cho ngươi cưới vợ bé...” Vẫn là thanh âm nho nhỏ nhưng lại kiên định vô cùng, Mộ Hàm Chương mím môi, đôi mi dài hơi rung động như con thú nhỏ bị khi dễ.

Cảnh Thiều nhìn bộ dáng người dưới thân, lòng nhất thời nhuyễn thành một hồ nước xuân. *(sao ai động tình đồ cũng nhũn thành một vũng nước xuân mà anh thì thành một hồ luông hử???)* Mỗi khi hắn thấy mình đã thực thích thực thích y thì sẽ phát hiện người này càng làm hắn yêu mến hơn, thế cho nên mỗi ngày đều thích nhiều hơn một chút, mãi đến càng lún càng sâu không kiềm chế nổi.

Cúi người tinh tế khẽ hôn hàng mi rung rung kia, nhẹ giọng ghé vào tai y nói, “Nói lại lần nữa, nói to chút thì ta đáp ứng ngươi.”

Thì ra người này muốn đùa y! Mộ Hàm Chương nhếch môi, đẩy người trên người mình ra, ngồi dậy, “Nếu ngươi dám nạp thiếp thì về sau cùng đừng gặp mặt ta nữa.”

Cảnh Thiều một tay ôm người trở về, ôm nhau lăn lăn trên giường, cười nói, “Yên tâm, phụ hoàng sẽ không nhét thêm người cho ta đâu.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

“Hôn ta một chút sẽ nói cho ngươi biết!” Cảnh Thiều lại trở mình lên trên, đưa bàn tay không thật thà vào vạt áo người dưới thân.

https://thuviensach.vn

Chương 75 - Gia Yến

Mộ Hàm Chương không chịu, híp mắt suy nghĩ một lát, “Ngươi không nói ta cũng biết.”

“Gì cơ?” Cảnh Thiều nhìn ánh mắt đầy ý cười của y hệt như mèo nhỏ làm chuyện xấu, cảm thấy tim gan gì cũng đều ngứa ngáy.

“Tất nhiên là ngươi nói với phụ hoàng rằng mình bất lực, có tái giá thì cũng dọa đến người khác rồi.” Mộ Hàm Chương nhẹ giọng ghé vào tai hắn nói nhỏ.

“...” Cảnh Thiều ngây ngốc nha, nheo mắt tỏ vẻ nguy hiểm, “Ngươi nghĩ ta vậy sao?”

“Ta chỉ đoán...A...” Mộ Hàm Chương chưa kịp nói xong đã bị người mạnh mẽ kéo vạt áo ra, một mảnh ấm áp chợt phủ lên trước ngực, cảm giác đau nhói qua đi chính là sung sướng khó nói thành lời làm y than nhẹ một tiếng.

Cảnh Thiều buông vật nhỏ đáng thương trong miệng ra, áp hai tay người dưới thân đang muốn giãy dụa lên đỉnh đầu, “Bổn vương có bất lực hay không, bây giờ cho ngươi tự kiểm chứng a.”

“Đừng làm rộn, buổi chiều còn đi thăm Chu đại ca, ô...” Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều làm thật thì muốn lùi về phía sau, nhưng người phía trên hiển nhiên không muốn tha cho y.

Mặc kệ Vương phi nhà mình đã biết mình không có bất lực, Cảnh Thiều chấp nhất muốn chứng minh khả năng, vì thế một buổi ngủ trưa đã biến thành bị hắn gây sức ép.

“Ô...Chậm...Chậm một chút...A...” Mộ Hàm Chương nắm chặt gối đầu, người phía trên liên tục tiến vào làm y phải ngưỡng cổ về sau, hai chân thon đặt ở thắt lưng Cảnh Thiều không khống chế mà run lên nhè nhẹ.

Cảnh Thiều dừng lại động tác, hướng về phía trước hôn hôn đôi môi hé mở, đợi người dưới thân bình tĩnh lại thì chậm rãi lui ra đến

https://thuviensach.vn

lối vào, sau đó mạnh mẽ tiến vào thật sâu.

Hắn cứ nhanh chậm luân phiên như vậy mãi đến lúc đôi mắt đẹp nổi lên một tầng lệ mỏng.

Người trong ngực vẫn còn không ngừng run rẩy, Cảnh Thiều hôn đi giọt lệ cuối cùng sắp rơi xuống, vỗ về đỉnh đầu y. Hai người đắm chìm trong dư vị tuyệt vời một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại.

“Sao, biết lợi hại rồi chứ?” Cảnh Thiều cười, khẽ cắn lên chỗ xương quai xanh xinh đẹp.

Mộ Hàm Chương tức giận trừng hắn không thèm tính toán, loại thời điểm này cho dù mình nói gì thì hắn cũng lấy cớ làm thêm lần nữa được.

Khóe mắt phiếm hồng liếc một cái thật sự chẳng mang theo chút uy hiếp nào, Cảnh Thiều đắc ý cười rồi mới chậm rãi lui ra.

“Ưm...” Mộ Hàm Chương nhíu mày thở phào, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, giờ nói được chưa?”

Cảnh Thiều nằm xuống, cười cười kéo người vào lòng, “Ngươi xem, ngay từ đầu hôn một cái có phải tốt không, còn làm ta phí sức lớn như vậy a.” Nói xong còn vươn tay vỗ vỗ cái mông mềm. *(///v///, anh ăn người ta xong còn than thở ớ)*

Mộ Hàm Chương bị hắn sờ mà đỏ mặt, nắm cái tay kia ném ra, xoay người sang chỗ khác không để ý hắn.

Cảnh Thiều ôm y từ phía sau, sợ Vương phi nhà mình buồn bực thì mình đêm nay phải ngủ với Tiểu Hoàng a, liền thành thật, “Được rồi, không đùa ngươi nữa.” Chôn mũi nơi hõm cổ người trong ngực, tham lam hít vào mùi vị thơm ngát của y, nói chuyện trên triều hôm nay.

“Ngươi nói, phong hầu cho ta?” Mộ Hàm Chương trố mắt, chậm rãi nói.

“Đúng nha, phong hào chưa định, để ca ca ta chọn một cái hợp tính ngươi, nhưng nhất định nghe uy phong hơn Bắc Uy Hầu!” Cảnh Thiều đắc ý nói.

https://thuviensach.vn

Phong hầu nghĩa là về sau y có tư cách vào triều, nghĩa là tài hoa của y được người công nhận, còn nghĩa là khi phụ thân mất y có quyền đưa mẫu thân vào phủ làm lão phu nhân...Gả cho Thành Vương, không thể thi hội, vốn tưởng cả đời sẽ như vậy, sau này có ghi trong sách sử thì cũng chỉ là một Thành Vương phi phụ thuộc vào người khác, lại không ngờ cũng có lúc thay đổi!

Tuy sau khi cùng Cảnh Thiều tâm ý tương thông, Mộ Hàm Chương không còn chấp nhất với khoa cử nữa, nhưng thân là nam tử có mấy ai không muốn kiến công lập nghiệp, lưu danh sử sách đâu?

Cảnh Thiều nói nửa ngày mới phát hiện người trong lòng không hề đáp lại, lền xoay bờ vai y nhìn thì thấy Vương phi nhà mình chôn mặt trong gối đầu mà trộm cười.

Nhìn Quân Thanh như vậy, Cảnh Thiều cũng không nhịn được cong khóe miệng, trong lòng một hồi mỏi mệt dâng lên. Quân Thanh của hắn vốn có tài có thể được phong hầu lại mấy lần bị người hãm hại. Vốn muốn quấn lấy y một lần nữa, cỗ nhức mỏi này lại dâng lên áp chế lửa nóng, hắn ôm người vào trong ngực, “Chờ phong hào xong, ta cho người đổi biển phủ thành 'Hầu phủ Thành Vương' nha.”

“Ừa.” Mộ Hàm Chương lên tiếng.

“À, còn có, sửa tây uyển thành vườn ngắm cảnh, sau này Tiểu Hoàng cũng có chỗ săn thú.” Cảnh Thiều kéo tay y, chọc chọc ngón tay trắng mềm tính toán.

Mộ Hàm Chương nhướng mày, hẳn là sửa tây uyển thành sân trong Hầu gia chứ? Không thì cũng đổi thành khách phòng, sao lại thành vườn hử? Nhưng mà Cảnh Thiều đang nói đến cao hứng, y cũng sẽ không vạch trần hắn.

Ngày mười lăm, tiết Nguyên tiêu.

Ngày này không cần vào triều, Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình ngủ đến khi mặt trời lên cao, mãi đến khi Tiểu Hoàng đè tỉnh mới thôi.

https://thuviensach.vn

“Oa ô!” Tiểu Hoàng nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn hai người trong chốc lát, ngồi xổm xuống rồi nhảy lên!

Nhảy lên giường lớn, Tiểu Hoàng nghiêng đầu cọ cọ hai bên má Mộ Hàm Chương, sau đó liền nằm úp sấp trên ngực Cảnh Thiều.

“Thật là một khắc cũng không yên được,” Cảnh Thiều ngồi dậy, đẩy lão hổ trên người xuống, “Không chừng tháng sau là ca ca đi Giang Nam rồi, đến lúc đó tống mi tới Thiệp Thủy Viên cho Cố Hoài Khanh nuôi cho rồi.”

Mộ Hàm Chương cũng ngồi dậy, nhéo nhéo hai tai hổ nhỏ, Tiểu Hoàng lắc lắc đầu rồi nằm ngửa ra, hướng phía y nhỏ giọng kêu, “Nhưng mà nếu một năm rưỡi không ở bên cạnh nó sẽ quên ta a.” Nửa năm nay có tiểu lão hổ bên cạnh mỗi ngày đã thành quen, giờ đem cho Hoài Nam Vương thì thật không nỡ.

“Ta tùy tiện nói mà thôi.” Thấy Vương phi nhà mình khó xử, Cảnh Thiều lập tức mềm lòng vội vàng sửa lại.

Hai người rửa mặt chải đầu chỉnh tề, bởi chiều có cung yến nên nhân lúc này đi Hồi Vị Lâu.

“Hôm qua có việc,” Cảnh Thiều thuận miệng giải thích, “Hôm nay không vào triều, Tiêu Thị lang không tới giúp sao?”

Hôm nay trong kinh thành có hội đèn lồng, sinh ý tửu lâu tất nhiên tốt, lúc này khách tới ăn trưa còn chưa tới, Chu lão bản mặc xiêm y hồng nhạt bưng một nồi bánh nguyên tiêu, ”Khó có được một ngày nghỉ, để hắn ở nhà ngủ nhiều một chút.” Chu Cẩn cười bảo tiểu nhị bưng cho y hai chén.

(Đây là bánh nguyên tiêu nè :3 về nguyên liệu đồ thị bạn fu chưa sợt- chờ kĩ ^^)

“Nghe nói hôm qua Vĩnh Xương Bá về nhà đập bể một bộ chén, Vĩnh Xương Bá phu nhân nói muốn tìm Hoàng hậu nói lý lẽ đó.” Chu Cẩn cười nói chuyện hôm qua hắn nghe được.

Mộ Hàm Chương cắn một ngụm bánh, “Hôm nay không thể vào cung rồi, chiều có cung yến.”

https://thuviensach.vn

“Ha, vị Vĩnh Xương Bá phu nhân này nổi danh bám riết không tha, Vương gia đánh Vĩnh Xương Bá sợ là sẽ bị thù cả nửa năm đó.” Chu Cẩn lắc lắc đầu, hôm nay không vào được cung thì ngày mai nhất định đi, hơn nữa còn đi mỗi ngày nữa ấy chứ.

Cảnh Thiều không để bụng, một bà vợ thì làm nên sóng gió gì chứ. *(Vợ anh thì làm được đó ß. ß)*

Mộ Hàm Chương ngược lại nhớ kĩ chuyện này, không nói gì them mà đem một đôi tì hưu thúy ngọc mang từ đông nam về đưa cho Chu Cẩn, chúc phúc cho hai vợ chồng. Hai cái tì hưu lớn cỡ quả trứng gà vừa vặn mang ở bên hông, màu sắc ánh sáng đều đẹp.

*(Cái nì là tì hưu, nhưng mà hổng phải thúy ngọc, là ngọc Miến Điện thoai *chỉ chỉ*)*

Chu Cẩn sảng khoái nhận, tặng cho bọn y một vò Tử Hàm.

Cung yến buổi chiều ngày mười lăm này là một buổi gia yến, không tổ chức quá long trọng mà chỉ có hai đời hoàng thân mới có thể tham gia.

Hoàng hậu ngồi ở trên cao, một thân phương bào diễm sắc cao quý lạnh mắt nhìn phu phu hai người nắm tay tới dự, vốn nữ quyến phải ngồi bên phải nhưng Mộ Hàm Chương là nam tử nên ngồi cùng Cảnh Thiều ở bàn thứ hai bên trái, bàn thứ nhất là Duệ Vương Cảnh Sâm.

Ba nam tử mặc hoa phục ngồi cùng một chỗ, dù không nói chuyện nhiều nhưng lại nhìn rất có khí thế. Trái lại Tứ Hoàng tử Cảnh Du ngồi một mình bàn thứ ba buồn rầu không mở miệng mại có vẻ yếu thế.

Một đôi mày liễu nhíu lại, để Thành Vương cưới nam phi vốn là để huynh đệ chúng nó phản bội nhau, kết quả Cảnh Thiều không hề oán hận huynh trưởng mà còn sủng ái chính phi, bây giờ còn sắp phong hầu, lần này đúng là giúp đỡ Cảnh Sâm kia tới hai lần rồi!

Cung yến bắt đầu, Hoành Chính đế ngồi ở chủ vị uống rượu, mọi biểu tình của Hoàng hậu đều thu vào mắt, trong lòng không khỏi

https://thuviensach.vn

cười nhạo, nhiều năm như vậy vẫn không làm được một món ăn. Nhớ tới nguyên Hoàng hậu đoan trang hiền lành năm đó, tết nguyên tiêu năm nào cũng tự tay nấu một nồi bánh nguyên tiêu, mấy huynh đệ đều ngồi chung một bàn chia thức ăn, Cảnh Thiều nghịch ngợm nhất ăn một chén còn muốn nữa, nguyên hậu không nấu dư thì Cảnh Sâm sẽ đưa của mình cho đệ đệ. Nhìn cung yến bây giờ lạnh lẽo, đế vương cảm thấy cô tịch không khỏi thở dài.

Theo lệ thường, buổi chiều ở với Hoàng hậu, Hoành Chính đế uống nhiều một chút, vừa vào Phượng Nghi cung đã muốn tắm rửa đi ngủ.

Hoàng hậu tự mình hầu hạ Hoàng Thượng thay y phục, do dự mãi rồi vẫn nhịn không được mở miệng, “Hoàng Thượng, thần thiếp biết không nên nhiều lời việc triều chính, nhưng mà Cảnh Thiều hiện giờ còn chưa có con nối dòng, nếu phong hầu tước cho Thành Vương phi thì về sau không thể nạp thiếp, một đứa con cũng không có thì làm sao cho tốt đây.”

Hoành Chính đế không nhìn cũng biết vẻ mặt Hoàng hậu lúc này, chặn bàn tay nàng lại muốn tự mình tháo đai lưng, “Cảnh Thiều không thích nữ nhân, nàng có cho nó một viện đầy tiểu thiếp cũng vô dụng.” Thành Vương phủ trước kia không ít thiếp thất nhưng mà một đứa con cũng không có.

“Khi đó nó tuổi còn nhỏ, người xem Cảnh Du bây giờ đã đại hôn được nửa năm mà vẫn không có động tĩnh gì đó sao?” Sau đó lại cẩn thận tìm từ, “Huống chi, phong tước chi Vương phi trước nay chưa hề có, nếu hắn muốn vào triều sau này thì chẳng phải là... “

“Được rồi!” Hoành Chính đế chỉ thấy đầu óc ong ong, không kiên nhẫn ngắt lời Hoàng hậu, ”Nàng nói trẫm nghe không hiểu, chuyện triều chính trẫm đều có thể lo liệu, không cần nàng phải phải nhọc công này nọ.”

“Hoàng Thượng thứ tội!” Kế hậu vội vàng hành lễ, “Thần thiếp...”

“Nàng không phải không muốn phong tước cho Thành Vương phi à?” Hoành Chính đế cởi trung y vứt trên mặt bàn, “Còn không phải

https://thuviensach.vn

hảo nhi tử của nàng nháo, nháo đến nỗi phải phong hầu cho Vương phi luôn sao!”

https://thuviensach.vn

Chương 76 - Phụ Nhân

“Hoàng, Hoàng Thượng...” Kế hậu nghe xong lời này thì sững sờ không biết nên nói gì, quả nhiên là mình đã đoán sai thánh ý sao? Vậy trước kia vì sao Hoàng Thượng nghe tin chiến thắng lại thở dài? Cuối cùng nàng còn chút lý trí, biết rằng lời này trăm triệu lần không thể hỏi.

Hoành Chính đế liếc nàng một cái, sự kiện Hộ bộ tham ô quân lương lần trước liên lụy rất lớn nhưng vẫn không tra ra được thêm, tuy nhiên chứng cứ phạm tội đều âm thầm hướng về Tứ Hoàng tử. Từ khi ngài trừng trị đám quan viên phế vật kia thì Hoàng hậu và Cảnh Du dường như nôn nóng hơn nhiều, trước kia nhắc tới Cảnh Thiều đều là khen cùng khuyên nhủ, hiện giờ đã càng mắng mỏ càng rõ ràng.

Kế hậu phục hồi tinh thần, trộm nhìn vẻ mặt Hoàng Thượng, trong lòng không khỏi sợ hãi, vội sửa lời, “Là thần thiếp hồ đồ.” Nói xong còn hành đại lễ.

Hoành Chính đế không để ý tới, ngồi xuống giường.

Kế hậu vội đứng dậy theo qua, nhóm cung nhân từ lúc hai người tranh chấp cũng đã lui ra ngoài, nàng nửa quỳ tự mình cởi giày cho Hoàng Thượng, mang theo chút nức nở nói, “Thần thiếp chỉ là nữ tắc, mỗi ngày chỉ dám lo lắng con nối dòng cho Hoàng Thượng, Cảnh Du còn nhỏ chưa có một nhi tử nào cho nên mới mong ba huynh trưởng của nó có thể vì hoàng thất mà khai chi tán diệp, vạn lần không ngờ sẽ ảnh hưởng tới triều đình.”

Hoành Chính đế không nói, cũng không biết là có nghe vào hay không nữa.

“Đệ đệ thần thiếp không biết là nghe ai nói Thành Vương phi chống đối thần thiếp, lại không biết Vương phi theo quân doanh là Hoàng Thượng phê chuẩn, lúc ấy mới lấy lí do như vậy, Hoàng

https://thuviensach.vn

Thượng xin đừng cùng hắn chấp nhặt.” Hoàng hậu nói xong thì rút khăn tay ra nức nở khóc.

“Đứng lên đi,” Thanh âm Hoành Chính đế vẫn như trước không biến hóa gì, nghe không ra vui hay giận, “Việc này dừng tại đây, về sau Cảnh Du chớ mà xuất loạn chủ ý.” Dù sao cũng là Hoàng hậu, cũng phải cho nàng vài phần thể diện.

Kế hậu vội thấp giọng đáp lại, lúc đứng dậy thì cả người đã đổ mồ hôi lạnh.

Ngày hôm sau, Cảnh Thiều chờ tới trưa mới tự mình mang theo xe ngựa đi phủ Bắc Uy hầu đón Khâu thị.

“Quân Thanh tối qua uống hơi nhiều nên sáng nay đau họng, không chịu uống thuốc lại đòi ăn mứt lê mẫu thân làm,” Cảnh Thiều mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng trong lời nói thì tràn ngập cưng chiều, “Thân thể y không thoải mái, bổn vương liền tự ý muốn đón trắc phu nhân qua phủ một chuyến.”

Mứt lê trị đau họng này phải ăn khi còn nóng, làm xong mang đi thì không còn tác dụng nữa. Vả lại Khâu thị bây giờ đã là tiểu thiếp, có thể xuất môn ra ngoài.

Nói đến vậy rồi thì Bắc Uy Hầu hiển nhiên sẽ không ngăn lại, chính là hiểu biết về mức độ được sủng ái của Mộ Hàm Chương lại nâng lên một bậc nữa.

Cảnh Thiều y theo lời dặn của Vương phi nhà mình mà nói, vô cùng thuận lợi tiếp Khâu phu nhân lên xe ngựa.

Đây là lần đầu tiên Khâu thị gặp Cảnh Thiều, trước đây vì đủ loại tin đồn mà cho rằng hắn là một tráng hán thô lỗ, không ngờ lại anh tuấn, khí chất thanh quý như vậy. *(Thiệt chớ thấy tội cho phụ nữ phong kiến quá đi TT_TT tới con rể mà còn chưa được gặp lần nào)*

“Kiến quá Thành Vương điện hạ!” Khâu thị tiến lên hành lễ, còn chưa kịp cúi người đã được Cảnh Thiều đỡ lại.

Chung quanh xe ngựa đề là người của phủ Bắc Uy Hầu, Cảnh Thiều cũng không tiện nói gì nên cười nói, “Người một nhà hà tất

https://thuviensach.vn

phải nghi thức rườm ra như vậy, phu nhân lên xe đi thôi.”

Bắc Uy Hầu nhìn xe ngựa đi xa, mâu sắc thâm trầm. Tứ Hoàng tử lấy chuyện Mộ Linh Bảo thành phế nhân uy hiếp để ông có thể làm nội ứng cho bọn họ. Nhưng mà con ông gả cho Thành Vương, phe Tứ Hoàng tử sao có thể tin tưởng chứ, đơn giản là chỉ muốn lợi dụng mà thôi. Rơi vào đường cùng, ông chỉ có thể cáo ốm ở nhà. Hiện giờ việc Thành Vương phi được phong hầu đã truyền khắp kinh thành, phe cánh Tứ Hoàng tử chẳng được lợi gì, mà sủng ái của Thành Vương với Mộ Hàm Chương cũng không hề giảm bớt.

Thế trận tranh quyền đoạt vị đã sắp hình thành, có muốn bo bo giữ mình giờ cũng chỉ là si tâm vọng tưởng, trưởng tử đã tàn phế, tôn tử lại tuổi nhỏ, nếu muốn bảo trụ phủ Bắc Uy Hầu thì chỉ có nước dựa vào đứa con thứ này thôi.

Mộ Tấn thở dài, lập trường của mình về sau phải kiên định hơn nữa a.

“Hàm Chương, nghe nói con không khỏe sao?” Khâu thị xuống xe đã nhìn thấy nhi tử đứng chờ trước của, không khỏi nhíu mày vội khuyên y về phòng.

“Mẹ, con không sao, hôm nay là để xem người đó.” Mộ Hàm Chương bật cười đỡ mẫu thân vào.

“Ta?” Khâu thi nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn Thành Vương một bên.

“Mẹ yên tâm, Vương gia đã an bài cả rồi.” Mộ Hàm Chương biết nàng lo lắng cái gì liền vội trấn an.

“Đúng vậy mẹ à.” Cảnh Thiều đi theo phụ họa. *(chậc, gọi mẹ ngọt xớt à)*

Khâu thị, “...”

Mộ Hàm Chương, “...”

Cảnh Thiều là thân vương, đừng nói một tiểu thiếp Khâu thị, cho dù là Bắc Uy Hầu phu nhân cũng không nhận nổi một tiếng gọi 'mẹ' này của hắn a.

https://thuviensach.vn

“Điện hạ, người sao có thể nói vậy được!” Khâu thị vội muốn hành lễ lại đột nhiên thấy choáng váng.

“Mẹ!” Mộ Hàm Chương hoảng sợ, vội đỡ được mẫu thân.

“Để ta.” Cảnh Thiều ôm nhạc mẫu tới, nhanh chóng vào nhà đặt lên giường rồi mới xoay người ra ngoài cho người gọi Khương thái y.

Cách một bức bình xong xem mạch, Khương thái y trầm ngâm một lát rồi nói, “Phu nhân mang thai chưa được ba tháng, tuổi đã lớn nếu tinh thần không yên thì dễ váng đầu, vẫn nên tĩnh dưỡng cho tốt.”

Khâu thị hôm nay được Vương gia tự mình đi đón liền vô cùng khẩn trương, mỗi lần nhi tử trở về đều bảo nàng rằng Vương gia rất tốt, nhưng rốt cuộc không mắt thấy thì nàng khó mà tin tưởng, rồi còn chuyện Thế tử cùng phu nhân, nàng chỉ sợ đem lại phiền toái cho nhi tử mình.

Cảnh Thiều nhận phương thuốc an thai cho Vân Tùng đi lấy, lại bảo Khương thái y giữ kín chuyện này, sau đó mới trở về.

“Hắn là như vậy đó, nói chuyện làm việc đều nghĩ sao làm vậy.” Nghe giọng nói Mộ Hàm Chương ôn nhuận dễ chịu từ trong phòng truyền tới, Cảnh Thiều nhẹ chân muốn nghe trộm xem Vương phi nói thế nào về mình.

“Hắn gọi một tiếng 'mẹ', chính là thật sự tôn trọng người đó, đừng nghĩ nhiều.”

“Nhưng mà, dù sao cũng là hoàng thân, cho dù ở Vương phủ cũng phải nói chuyện cẩn thận chút.”

Cảnh Thiều cong môi, lời này nghe thật là quen tai nha, Quân Thanh cũng từng nhắc nhở hắn như vậy.

“Con quên lời mẹ dặn trước đây rồi sao, cho dù Vương gia đối tốt với con thì cũng không thể kiêu ngạo, quy củ không thể quên!” Lời nói Khâu thị vẫn tràn ngập lo lắng, hiện giờ hai người đều trẻ tuổi, vả lại tân hôn chưa quá một năm, hiển nhiên là sẽ sủng ái mọi bề,

https://thuviensach.vn

nhưng thanh xuân qua mau, một khi mất đi phần thiên vị này thì sai lầm trước kia sẽ bị lôi ra nói lại.

Cảnh Thiều nghe không nổi nữa, nhấc chân đi vào, trước mặt nhạc mẫu nắm lấy một bàn tay Vương phi nhà mình ôm vào ngực, “Mẹ, người yên tâm đi, Cảnh Thiều con cả đời này sẽ không nạp thiếp! Cả đời này sẽ chỉ có mình y! Người là mẫu thân của Quân Thanh thì hiển nhiên con gọi 'mẹ' cũng là đương nhiên mà!”

Từng tiếng một nói ra thật khí phách, Khâu thị hơi giật mình nhìn Cảnh Thiều, không nghĩ ra Thành Vương vậy mà sẽ nói ra những lời này.

Mộ Hàm Chương vội né tránh, tai có chút phiếm hồng, ngay trước mắt mẫu thân mà thân mật như vậy thật thẹn thùng, nhưng mà không có gỡ bàn tay kia ra.

Khâu thị nhìn thật lâu sau mới chậm rãi tươi cười, nữ tử Giang Nam mang theo dịu dàng nhu hòa lại phảng phất chút lạnh lẽo khéo léo, đôi mắt tương tự Mộ Hàm Chương kia cũng nổi lên ý cười.

Cùng lúc đó, Vĩnh Xương Bá phu nhân ở nhà nổi giận hai ngày, cuối cùng nhịn không được tiếng cung.

“Nương nương, lão gia tốt xấu cũng là quốc cữu a, điện hạ cứ đẩy mọi việc cho cữu cữu như thế, ngộ nhỡ Hoàng Thượng trách tội thì chẳng phải phủ Vĩnh Xương Bá phải gánh hết sao!” Vĩnh Xương Bá phu nhân vừa gặp Hoàng hậu đã bắt đầu khóc lóc kể lể.

Tối qua kế hậu lo lắng đề phòng một đêm, sắc mặt vốn đã không tốt lại nghe tiếng khóc sướt mướt thì chỉ thấy đau đầu thêm, “Cảnh Du còn không phải để cữu cữu nó lập công đầu sao, chuyện triều chính vốn không thể đoán trước, sợ đến rúm ró thế thì làm sao mà thành đại sự?”

“Điện hạ biết rõ Hoàng Thượng đã sớm cho phép Thành Vương phi theo quân, tội gì còn để cữu cữu ngài mạo hiểm như vậy?” Vĩnh Xương Bá phu nhân nghe xong không khỏi thêm giận, nhưng mà người trước mặt không chỉ là cô tỷ mà còn là Hoàng hậu, chỉ đành kìm lại buồn bực tiếp tục kể lể.

https://thuviensach.vn

“Chuyện đã rồi, ngươi còn theo ta khóc lóc thì ích lợi gì chứ?” Kế hậu nghe xong càng thêm phiền, cầm chén trà đặt mạnh trên bàn.

“Nương nương,” Vĩnh Xương Bá phụ nhân rụt cổ, đảo mắt một vòng, nắm chặt khăn nói, “Lão gia bị Thành Vương đánh đến bầm mắt rồi, nói thế nào cũng không chịu xuống giường. Ông ấy là thân đệ dệ của nương nương, Thành Vương lại đánh ông ấy không phải chính là đánh vào mặt nương nương đó sao?”

Nói xong lại khóc lên, còn liên miên cằn nhằn hôm nay Vĩnh Xương Bá ôm mắt bầm xanh vào triều, Vĩnh Xương Bá tốt xấu cũng là trưởng bối mà Thành Vương không có được nửa câu tạ lỗi, Hoàng Thượng cũng không thèm để ý. Vĩnh Xương Bá vốn tước vị không cao, như vậy rồi nhà công hầu còn ai để ý phủ Vĩnh Xương Bá nữa, Tứ Hoàng tử cũng sẽ bị xem nhẹ thôi.

Hoàng hậu nghe vậy thành một bụng tức giận, nhưng mà Hoàng Thượng bây giờ đã không vừa mắt Cảnh Du rồi, chuyện tối qua trong lòng nàng còn sợ hãi, vẫn nên thành thật một thời gian nữa đi, nhưng mà chuyện này thực sự nuốt không trôi, trầm mặc một lát lại đột nhiên lạnh lùng nói, “Ngươi khóc với ta thì ích lợi gì? Có bản lĩnh ngươi đi mà khóc với thái hậu ấy, tới trước điện hướng liệt tổ liệt tông mà khóc!”

Vĩnh Xương Bá phu nhân sửng sốt, “Ý nương nương là...”

“Bổn cung quản hậu cung đã đủ bạn rồi, quản không được mấy chuyện này!” Hoàng hậu khoát tay cho cung nhân tiễn khách.

Thái hậu là biểu cô của Vĩnh Xương Bá phu nhân, không phải là Hoàng hậu của tiên đế cũng chẳng phải thân sinh của Hoàng Thượng, mà là khi Hoành Chính đế đăng cơ cần có một thái hậu liền chọn một vị phi tần xuất thân tương đối cao còn sống này. Vì vậy mà vị thái hậu kia luôn mặc kệ chính sự, nhưng mà thân phận cao như vậy, nếu Vĩnh Xương Bá phu nhân đi khóc lóc kể lể sẽ có thể vào tai Hoàng Thượng. Một lần không được thì mỗi ngày đều khóc, Hoàng Thượng dù sao cũng phải nể mặt chứ?

Nghĩ xong, Vĩnh Xương bá liền quyết định đi tới cung Thái hậu.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu ngồi lẳng lặng một lác mới hung hăng vứt chén trà trong tay đi. Thật tức giận, nhân mạch Cảnh Du góp từng tí một lại bị việc Hộ bộ tham ô làm tổn hại hơn phân nửa, chuyện nhiều năm lại hủy hoại trong chốc lát, nàng sao có thể không nóng nảy chứ? Nhưng mà tính huống hiện tại thì phải nhịn xuống!

Phượng Nghi cung âm trầm, trong phủ Thành Vương lại vui vẻ vô cùng.

“Nếu là con trai, ta cam đoan có thể làm cho nó thừa tước Bắc Uy Hầu.” Cảnh Thiều cười, đưa thuốc dưỡng thai cho Vương phi nhà mình.

Mộ Hàm Chương tiếp nhận thổi thổi, thử độ ấm xong mới đưa cho mẫu thân.

Khâu thị lắc lắc đầu, “Ta không cầu tước vị gì cả, chỉ mong có thể bình an sinh đứa nhỏ này mà thôi.”

Phu phu hai người liếc mắt nhìn nhau, bộ dáng Mộ Linh Bảo bây giờ mà để Bắc Uy Hầu phu nhân biết Khâu thị mang thai, không biết còn có thể làm chuyện điên cuồng gì nữa.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, “Lát nữa con đưa mẫu thân về, con phải nói chuyện với phụ thân.”

https://thuviensach.vn

Chương 77 - Vô Tranh

Khâu thị ở phủ Thành Vương tới chạng vạng mới trở về, Cảnh Thiều đem đồ đạc ban cho nữ quyến trong phủ đưa hết cho nhạc mẫu.

“Vương gia, mấy thứ này quá quí giá, ta không dùng được.” Khâu thị nhìn chén đĩa kim phượng trong tay, bất đắc dĩ nói, loại này chỉ có nhị phẩm phu nhân trở lên mới có thể dùng, nàng chỉ là một tam phẩm tiểu thiếp mà thôi.

“Không dùng được thì nhìn, hoặc là đi tặng cũng được, Thành Vương phủ không có nữ quyến giữ lại cũng lãng phí.” Cảnh Thiều không cho là đúng, kì thật có dùng cũng không ai dám nói, dù sao cũng là đồ ngự thưởng, Thành Vương hoàn toàn có thể tặng người khác.

Khâu thị tươi cười lên xe ngựa, Mộ Hàm Chương quay đầu nói với Cảnh Thiều, “Ta đi nói chuyện với phụ thân, ngươi ăn cơm chiều một mình đi.” *(phũ quá anh ơi -___-)*

Cảnh Thiều đưa tay vén một lọn tóc phất phơ trước mặt y, bất mãn nói, “Ta cũng đi.”

Mộ Hàm Chương bật cười, “Ngươi ở đó thì không tiện nói thẳng với phụ thân.” Dù sao cũng là việc xấu trong nhà mà nói trước mặt Vương gia, Bắc Uy Hầu nói không chừng sẽ thẹn quá hóa giận.

“Vậy được rồi,” Cảnh Thiều đỡ Vương phi nhà mình lên xe ngựa, “Ta đi nhà ca ca ăn cơm ké vậy, trễ một chút sẽ tới đón ngươi.”

Theo lý mà nói thì không nên ở nhà người khác dùng cơm chiều, tuy rằng Cảnh Sâm rất cao hứng việc đệ đệ tới nhà ăn cơm, nhưng mà trên mặt vẫn muốn răn dạy mấy câu, “Tối rồi còn chạy loạn, còn thể thống gì nữa.”

“Con dâu về nhà mẹ đẻ, không ai quản đệ a.” Cảnh Thiều ngồi xuống trước bàn cơm, đúng lý hợp tình mà nói.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm bất đắc dĩ, cho người đem thêm một bộ chén đũa.

Duệ Vương phi ở cữ còn chưa đủ tháng, thị thiếp lại không thể ăn chung bàn nên Cảnh Sâm chỉ có thể ăn cơm một mình, có thêm đệ đệ thì náo nhiệt hơn nhiều.

“Hôm nay Vĩnh Xương Bá phu nhân đi Vĩnh Ninh cung.” Cảnh Sâm gọi người mang tới một bầu rượu, cùng đệ đệ uống vài chén.

“Vĩnh Ninh cung?” Cảnh Thiều gặm một miếng chân gà, nghi hoặc ngẩng đầu, “Thái hậu không màng chính sự, bà ấy vào đó làm gì?”

“Khóc nháo, còn nói Thành Vương đánh Vĩnh Xương Bá, quanh co lòng vòng nói Cảnh gia bạc đãi trung lương.” Cảnh Sâm chậm rãi uống rượu.

“Để cho bà ta nháo đi, lời này mà vào tai phụ hoàng thì Vĩnh Xương Bá chịu sao nổi.” Cảnh Thiều cười nhạo một tiếng, người của kế hậu gần đây đều bị bò đá hết sao? Ngu xuẩn.

“Bà ta tất nhiên sẽ không nói thẳng.” Cảnh Sâm lắc lắc đầu, vị Thái hậu này mặc dù không màng chính sự, nhưng thân phận thì vẫn vậy, chuyện Vĩnh Xương Bá phu nhân vào đó khóc nháo sẽ rất nhanh truyền khắp kinh thành. Bà ta nhắc tới chuyện Vĩnh Xương Bá trước kia vì thái tổ giành chính quyền cũng chỉ được phong bá tước, bây giờ Thành Vương đánh trung lương mà Vương phi của hắn còn được phong hầu, thế gian này nào có đạo lý như thế, vân vân vân vân...

“Hừ, nói thẳng ra thì bà ta không chịu được việc phong hầu cho Quân Thanh.” Cảnh Thiều tức giận, ngẫm lại nụ cười thanh thuần của Quân Thanh hôm qua, tước vị này nói thế nào hắn cũng muốn lấy về cho Vương phi nhà mình.

Vĩnh Xương Bá phu nhân đêm nay bám lại trong cung, ngày mai sợ là sẽ nháo tiếp, nếu Thái hậu thực sự can thiệp thì việc phong hầu không chừng sẽ bị hoãn lại, dù sao vì thân phận Thái hậu mà Hoàng Thượng cũng có khi không thật sự muốn trao cho Thành Vương phi tước vị này.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm buông chén, trầm ngâm một lát mới nói, “Ta có cách này.”

Hai huynh đệ chụm đầu nhỏ giọng thương lượng nửa ngày, Cảnh Thiều ăn được một bát cơm liền muốn chạy ra ngoài, bị Cảnh Sâm giữ lại, “Gấp cái gì, theo ta đi thăm chất tử của đệ một chút.”

Cảnh Thiều mơ hồ không hiểu bị ca ca giáo huấn một lát, nói chuyện này mà sốt ruột là giúp kẻ địch, hắn cần bày ra tư thái, đảm bảo làm tốt việc này. Hiểu được ý tứ ca ca, Cảnh Thiều chỉ phải thành thành thật thật đi theo ca ca.

Trong phòng nhỏ ấm áp đặt hai cái nôi, Cảnh Thiều qua nhìn, là hai đứa trẻ thì không khỏi nghi hoặc nhìn về phía ca ca. Cảnh Sâm giải thích, hài tử lớn hơn một chút là một do vương cơ sinh, lớn hơn đích thứ tử này nửa tháng.

“Vậy là ca ca có bốn đứa con?” Cảnh Thiều kinh ngạc không thôi, cẩn thận nhìn nhìn, con trai trưởng còn nho nhỏ đo đỏ, làn da nhăn lại một chỗ nhìn rất xấu, hơn nữa hơi thở mỏng manh tựa hồ không quá khỏe mạnh. Mà con của vương cơ kia lại lớn hơn, da dẻ hồng hào, ngũ quan tinh xảo, trắng trắng mềm mềm rất dễ nhìn.

Nhìn hài đứa con nít, lại nói chuyện một lát với ca ca, Cảnh Thiều lúc này mới cưỡi Tiểu Hắc đi phủ Bắc Uy hầu.

“Về sau sẽ không làm chuyện hồ đồ nữa, ngươi về nói với Vương gia, ngựa ở tây bắc đã chuẩn bị tốt, sẽ từ từ vận chuyển về kinh thành.” Bắc Uy Hầu thở dài, Cảnh Thiều lúc trước để ông buôn bán ngựa, nhưng mà loại sinh ý này với vận chuyển muối là cùng một loại, sơ suất một chút là chịu tội chém đầu, ông vẫn luôn kinh doanh cẩn thận, hơn nửa năm qua cũng có chút hiệu quả.

Mộ Hàm Chương cúi mắt, Cảnh Thiều quả thực có đề cập tới việc muốn Bắc Uy Hầu bí mật chuẩn bị ngựa cho hắn, phụ thân vẫn luôn từ chối mà hiện giờ như vậy chính là chuẩn bị lên cùng thuyền với huynh đệ Cảnh Thiều rồi, y rót cho phụ thân một chén trà, “Còn có một chuyện muốn cùng phụ thân thương lượng.”

https://thuviensach.vn

“Con nói đi.” Bắc Uy Hầu cầm chén trà mà thấy ấm lòng, Mộ Linh Bảo tới giờ vẫn không thể rót được cho phụ thân này nửa chén trà nữa là.

“Thân thể đại ca,” Mộ Hàm Chương dừng một chút, làm như không để ý tới động tác nắm chặt chén trà của phụ thân, “Phụ thân định như thế nào?”

Mộ Tấn nhíu mày, y nói như vậy hiển nhiên là đã biết chuyện rồi, không khỏi thở dài, “Hắn tự làm bậy thì ta có thể làm gì chứ?”

“Việc này phụ hoàng sẽ nhanh chóng biết thôi,” Mộ Hàm Chương không để Bắc Uy Hầu giả ngơ, y làm rõ, “Phụ thân tính làm sao để bảo trụ tước vị Bắc Uy Hầu?” Hoàng thất tuyệt đối sẽ không chấp nhận một phế nhân, nếu chuyện này truyền ra thì sẽ không chỉ có phế Thế tử mà là phế cả tước vị.

Mộ Tấn hít một hơi dài, “Con thấy sao?” Một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mộ Hàm Chương, chuyện này đã bị Tứ Hoàng tử đem ra uy hiếp qua, hiện giờ Thành Vương cũng muốn sao?

Mộ Hàm Chương buông chén, lẳng lặng nhìn phụ thân y, “Hai đứa con trai của tam thúc cũng bị cóng thành phế rồi, mẫu thân lại để chuyện này cho mọi người đều biết, tất nhiên không thể để tam thúc thừa tước.” Tam đệ của Mộ Tấn là huynh đệ cận huyết duy nhất của ông, những người khác đều không đủ tư cách thừa kế, Bắc Uy Hầu phu nhân cho loan truyền khắp nơi chuyện thương thế hai huynh đệ Hoa Phong chính là phòng ngừa chuyện này.

Bắc Uy Hầu nắm chặt nắm tay, nữ nhân kia thật là chỉ sợ thiên hạ không loạn, “Vậy con thấy nhà chúng ta nên làm gì bây giờ?” Thần sắc hơi hòa hoãn lại, thứ tử nói chuyện này là muốn đề xuất chủ ý cho ông rồi, đề phòng trong lòng buông xuống hơn phân nửa.

“Lập Thế tôn.” Mộ Hàm Chương nói như đinh đóng cột. Trưởng nữ của Mộ Linh Bảo đã sắp ba tuổi, qua hai năm nữa đủ tuổi mụ sáu tuổi là có thể thỉnh chỉ.

Mộ Tấn nhíu mày, “Ta tất nhiên có nghĩ qua, nhưng mà Linh Bảo còn đây, việc này phải làm thế nào?” Thế tử còn sống khỏe mạnh mà muốn lập Thế tôn, người khác nhất định sẽ nói ra nói vào, đến

https://thuviensach.vn

lúc đó Mộ Linh Bảo đã tàn phế thật sự phải lộ diện, kết quả cũng chỉ có một.

“Điểm này phụ thân không cần lo lắng, nhi tử chắc chắn giúp được người.” Giọng nói Mộ Hàm Chương ôn hòa lại mê hoặc, ngữ khí rõ ràng tuyệt đối tự tin, thực dễ dàng làm người tin phục.

“Thành Vương có điều kiện gì?” Mộ Tấn gật gật đầu, hiện giờ ông thập phần tin tưởng đứa con thứ này, dù sao y cũng sắp được phong hầu, sẽ không tham luyến tước vị trong nhà.

“Mẹ con đang mang thai.” Mộ Hàm Chương nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Mộ Tấn đứng lên, “Chuyện khi nào?”

“Nhi tử không cầu gì cả, chỉ cầu phụ thân có thể bảo hộ mẫu tử người bình an,” Mộ Hàm Chương đứng lên theo, nhìn thẳng Bắc Uy Hầu, “Vương gia cũng có ý tứ này.”

Bắc Uy Hầu bình tĩnh nhìn y, trố mắt một lúc lâu, “Con chẳng lẽ không muốn để đệ đệ mình thừa tước?”

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu lộ ra một giọng cười mỉa mai, “Là nam hay nữ còn chưa xác định, con chỉ mong nó có thể an bình lớn lên, không gì hơn.”

Nghe được những lời này, Mộ Tấn nhớ tới những thiếp thất sinh non kia cùng Mộ Hàm Chương cũng suýt nữa chết non, nhất thời không nhịn được suy sụp ngồi xuống, “Là phụ thân vô năng...Độc phụ này!” Có một số việc năm đó không nhìn ra, bây giờ ngẫm lại năm đó nếu không phải Bắc Uy Hầu phu nhân xuống tay thì sao mấy năm nay đều trùng hợp như thế, thứ tử thứ nữ của y đều rất khó sinh ra an bình, lúc sinh hạ Mộ Hàm Chương cũng thiếu chút không sống được.

Không bao lâu sau Cảnh Thiều đã cưỡi ngựa tới đón Vương phi nhà mình hồi phủ.

“Con yên tâm, cho dù không vì Hầu phủ ta cũng chắc chắn làm tốt chuyện này.” Mộ Tấn tự mình tiễn nhi tử đi, cam đoan với y.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, nắm tay Cảnh Thiều mượn lực nhảy lên lưng ngựa.

“Hôm nay có chuyện này.” Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình vào trong ngực xong, cười nói với Mộ Tấn, “Vĩnh Xương Bá phu nhân chạy bến Vĩnh Ninh cung khóc lóc kể lể, nháo không muốn phong tước cho Quân Thanh.”

Mộ Tấn lập tức khẩn trương, “Có chuyện này sao?”

“Cũng không hẳn, nói là công lao của Vương phi ta không so được với tổ tiên Vĩnh Xương Bá.” Cảnh Thiều cười nhạo nói, “Tổ tiên Quân Thanh có thể sánh với công lao Vĩnh Xương Bá rồi, luận xuất thân cũng không thua ông ta, nhạc phụ đại nhân ngài nói có phải không?”

Sắc mặt Bắc Uy Hầu rất khó coi, cười khan nói, “Đó là đương nhiên.” Nếu việc này mà nháo lớn thì Hoàng Thượng nói không chừng không phong tước nữa mà trực tiếp đem tước vị Bắc Uy Hầu cho Mộ Hàm Chương thì nguy rồi. Mộ Hàm Chương không có con nối dòng, tước vị Bắc Uy Hầu sẽ không có người thừa kế, cả gia tộc này như vậy là xong rồi.

Nói một chút với Bắc Uy Hầu xong, Cảnh Thiều cáo từ mang theo Vương phi nhà mình nghênh ngang rời đi.

Bắc Uy Hầu mang theo một bụng tức giận, đi thẳng tới viện Bắc Uy Hầu phu nhân.

“Không được!” Bắc Uy Hầu phu nhân thét chói tai, “Thân thể Linh Bảo bị phế, ta còn có trưởng tôn, không đến lượt thứ tử đã xuất giá như y thừa tước!” Mấy ngày nay nàng lo lắng rất nhiều, người cũng đã lớn tuổi mà lớn tiếng kêu la như lúc này thật có chút đáng sợ.

“Chỉ cần Hoàng thượng có thể thuận lợi phong tước cho nó thì vị trí Bắc Uy Hầu này sẽ không mất đi.” Bắc Uy Hầu đè lại lửa giận nói.

“Còn muốn phong tước cho y?” Bắc Uy Hầu phu nhân nghe vậy thì giọng càng nói càng cao, y là do tiện thiếp sinh ra, gả cho thân vương đã là cất nhắc lắm rồi, còn muốn phong hầu! Nàng cẩn thận nửa đời mới đưa được con trai mình lên Thế tử vị, Mộ Hàm Chương

https://thuviensach.vn

y vì cái gì mà chẳng tốn sức đã có thể cùng tước vị như con nàng, thậm chí còn có thể đoạt vị chứ!

Bắc Uy Hầu phu nhân đi qua đi lại mấy vòng, đột nhiên nói với Bắc Uy Hầu, “Hầu gia, không thể để việc này xảy ra được, Hoàng Thượng thế này là muốn tước vị chúng ta! Chỉ cần Thành Vương hưu Hàm Chương thì y không còn là người hoàng thất nữa, đến lúc đó...”

“Chát!” Bắc Uy Hầu không thể nhịn được nữa, vung ra một bạt tai khiến nàng ngã trên đất, “Ta nói nửa ngày mà nàng tới một chữ cũng không nghe vào! Độc phụ này, sao lòng dạ lại đen tối như vậy!”

“Hầu gia...Ta đây đều vì bảo trụ Hầu phủ a!” Bắc Uy Hầu phu nhân nhảy dựng lên, giọng the thé.

“Ngươi câm miệng cho ta!” Bắc Uy Hầu hét lớn, “Nàng dựa vào cái gì mà bảo trụ Hầu phủ, chỉ bằng nhi tử tàn phế của nàng ư? Hay là đám tôn tử nàng loan tin tàn phế kia?”

Bắc Uy Hầu phu nhân ngây ngốc nghe trượng phu răn dạy, rốt cuộc ôm mặt khóc đi ra.

“Nàng nghe tử tế cho ta, chúng ta cùng Thành Vương đã ngồi trên một con thuyền rồi, chỉ cần Hàm Chương có thể thuận lợi phong hầu thì Thành Vương có thể bảo hộ chúng ta lập Thế tôn, Hoàng Thượng cũng sẽ không nói gì nữa.” Bắc Uy Hầu nhìn chằm chằm Bắc Uy Hầu phu nhân nói.

Bắc Uy Hầu phu nhân nghe xong hai chữ 'Thế tôn' thì lập tức nín khóc.

“Chỉ có một việc, nàng giải quyết chuyện Vĩnh Xương Bá phu nhân kia đi.” Mộ Tấn trầm giọng nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường:

Quân Thanh: Tước vị Thần mã, ta mới không phải của hiếm lạ a

Muỗng Nhỏ: Đúng đúng, ngươi chỉ hiếm lạ với ta thôi nha

Quân Thanh -_-#

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 78 - Dĩ Ác Chế Ác

Bắc Uy Hầu nói mọi chuyện rõ ràng xong liền phất áo rời đi, hướng qua viện trắc phu nhân Khâu thị, hôm nay nói Khâu thị có thai ông còn chưa qua thăm. Đây chính là đã lớn tuổi mà còn có con, nếu bình an sinh hạ thì có thể trước mặt đám người Định Nam Hầu kia khoe khoang một phen. Vốn tâm tình Mộ Tấn đang nặng nề, nghĩ tới đây thì bỗng tốt hơn nhiều.

Bắc Uy Hầu phu nhân ngồi trong phòng một đêm, suy nghĩ rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối.

Đầu tiên, Mộ Hàm Chương ở chỗ Thành Vương rất được sủng ái, lại lập quân công, Hoàng Thương miệng vàng lời ngọc đã đáp ứng phong hầu cho y.

Tiếp theo, Mộ Hàm Chương nếu đạt hầu vị thì Mộ Linh Bảo có chết cũng không tới phiên y thừa kế.

Nhưng mà Vĩnh Xương Bá phu nhân làm ầm ĩ một phen như thế, ngộ nhỡ Hoàng Thượng không phong tước mà lại để tin Thế tử Bắc Uy Hầu biến thành phế nhân truyền ra rồi đem tước vị trực tiếp ban cho Mộ Hàm Chương thì nàng sẽ không còn gì nữa.

Cho nên việc cấp bách là để y nhận được hầu vị, như vậy sẽ không đoạt vị trí với tôn tử nàng nữa. Thật sự là tiện nghi cho tiểu tiện nhân kia!

Quyết định xong Bắc Uy Hầu phu nhân mới nằm xuống nghỉ ngơi hai canh giờ, sáng sớm hôm sau đã sửa soạn chỉnh tề rửa mặt chải đầu, tiến cung.

Ngày hôm nay lâm triều cảm thấy thật dài, vì Hoàng Thượng muốn triệu Đại Hoàng tử trở về, miễn cho hắn ở nam man mất mặt. Phái quan viên theo Cảnh Du tất nhiên là đồng ý, hiện giờ Thành Vương đã trở lại mà Đại Hoàng tử còn ở Điền Tàng, xuất không ra nửa phần lực còn không chiếm được một nửa binh quyền, nếu nhanh chóng trở về thì có thể giúp đỡ Tứ Hoàng tử một tay.

https://thuviensach.vn

“Địa hình Điền Tàng phức tạp, Đại Hoàng tử trước kia không mang nhiều binh lính nên mất chút thời gian cũng là bình thường.” Bộ binh Tôn Thượng thư bước ra khỏi hàng nói, ý là Đại Hoàng tử nửa năm qua không đánh giặc thì làm sao mà thắng, nào có thể so với Thành Vương bốn tháng đã triệt hai phiên vương, phỏng chừng trăm năm mới gặp được một người như vậy. Lời này nghe như giúp Đại Hoàng tử giải vây nhưng kì thực là khen Cảnh Thiều.

“Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, bình loạn này nên cho Đại Hoàng tử chút thời gian, nói không chừng sẽ có hiệu quả.” Một quan viên khác phụ họa.

Cảnh Thiều biết đây đều là người của ca ca, mục đích của bọn họ là ngăn Đại Hoàng tử quay về, hai người Cảnh Vinh Cảnh Du này mà ở cùng một chỗ thì đối phó thật phiền phức, ai lại làm không được thì buông xuôi chứ, chuyện này không thể được, Đại Hoàng tử mà về kinh thì việc khổ sai đánh nam man này nhất định rơi xuống đầu hắn a. *(cái chính là anh sợ khổ thôi há há)*

“Cảnh Thiều, ngươi thấy thế nào?” Hoành Chính đế nhìn về phía Cảnh Thiều cúi đầu không nói, về phương diện chiến tranh lúc này đã trở thành thói quen muốn hỏi ý kiến Cảnh Thiều mất rồi.

“Đánh trận không phải chuyện một sớm một chiều, nam man giả dối, địa hình Điền Tàng lại hiểm yếu, chi bằng kéo dài một chút để thăm dò,” Cảnh Thiều khom người nói, “Nhi thần cho rằng Đại Hoàng huynh đã làm hết sức, nhưng hiện giờ thời gian không nhiều không nhìn ra hiệu quả, chi bằng cho Hoàng huynh chút thời gian.”

Mặt mày Hoành Chính đế thâm trầm nhìn hắn, “Nếu cho ngươi đi thì mất bao lâu sẽ diệt được nam man?”

Trong lòng Cảnh Thiều đề phòng, cẩn thận tìm từ nói, “Nhi thần lần này triệt phiên là nhờ vận khí, Đại Hoàng huynh có Chinh Đông Tướng quân theo bên người, ngay cả để nhi thần đi thì cũng không làm tốt hơn bao nhiêu.”

Hoành Chính đế nghe vậy, hơi vuốt cằm như tin lời Cảnh Thiều. Dù sao Cảnh Thiều cũng đã thừa nhận Đông Nam căn bản không

https://thuviensach.vn

cho hắn diệt, Đông Nam Vương chết là do một tiểu thiếp hại. Tuy rằng biết đây là hắn lười không muốn đi đánh giặc, cũng may là hắn vẫn giữ thể diện cho huynh trưởng mà không có ý chê bai, điểm này Hoành Chính đế rất vừa lòng.

Vậy nên việc Đại Hoàng tử quay về lại bị kéo dài, sắc mặt Tứ Hoàng tử không mấy dễ nhìn, Cảnh Sâm vẫn như cũ mang bộ dáng lạnh lùng thâm trầm nhìn Cảnh Thiều một cái rồi mượn việc Lễ bộ phải nghĩ phong hào mà đi ngự thư phòng.

Cảnh Thiều hạ triều đến Thiên Môn thì vừa vặn gặp thống lĩnh thị vệ Tiêu Tiềm.

“Vương gia, có tin tức.” Tiêu Tiềm lôi kéo Cảnh Thiều tới góc nhỏ ở cửa thành.

Cảnh Thiều cho hắn một con rùa vàng nhỏ, “Nói nghe xem?” *(anh hối lộ á á)*

“Hắc hắc, Bắc Uy Hầu phu nhân sáng sớm đã tiến cung,” Tiêu Tiềm nhét kim quy vào trong người, thấp giọng nói, “Vị phu nhân kia thật lợi hại, ta hỏi thăm tiểu thái giám trong Vĩnh Ninh cung, Vĩnh Xương Bá phu nhân thiếu chút nữa tức chết luôn.”

Nguyên lai là Vĩnh Xương Bá phu nhân dùng qua điểm tâm thì liền ở Vĩnh Ninh cung khóc lóc kể lể, lật đi lật lại nói hoài chuyện nhiều thế hệ Vĩnh Xương Bá trung lương, hiện giờ lại rơi vào cảnh bị người khi dễ, đi theo Thái tổ vào sinh ra tử bao nhiêu năm mà một tiểu tử mới cập quan cũng được phong hầu, nhà công hầu chịu sao cho thấu.

Bắc Uy Hầu phu nhân đi theo, không nói hai lời cũng khóc theo, so với Vĩnh Xương Bá phu nhân còn đau lòng hơn. Nói là nhi tử Mậu Quốc công vào tam cửu thiên đẩy Thế tử Bắc Uy Hầu xống nước bây giờ còn bệnh, hai đứa cháu một đứa không xuống nổi giường, một đứa hai chân tàn phế. Nhiều thế hệ nhà Bắc Uy Hầu là trung lương, tước vị so với người ta thấp một chút liền bị người khi dễ. Năm đó theo Thái tổ chinh chiến vào sinh ra tử, bây giờ lại bị hại cho đoạn tử tuyệt tôn.

https://thuviensach.vn

Vĩnh Xương Bá bị nàng nói thì cảm thấy lời này sao mà quen tai, nhưng mà Mậu Quốc công với nhà nàng hiện là người một nhà nên tất nhiên phải nói giúp vài câu, liền hỏi vì sao cho là nhà Mậu Quốc công làm.

Bắc Uy Hầu phu nhân không để ý tới bà ta, chỉ lo khóc lóc kể lể tiếp, nói Hoàng hậu nương nương đáp ứng cho nữ nhi nàng một cuộc hôn nhân tốt, bây giờ đã sắp thành gái lỡ thì mà việc hôn nhân không hề nhắc tới. Còn nói tôn tử Vĩnh Xương Bá lần trước quậy hư vườn thảo dược của nàng, đây là khu vườn nàng mất ba năm mới trồng ra để mẹ chồng chữa bệnh, bây giờ thuốc thì hỏng, thân thể mẹ chồng càng ngày càng yếu, nhà Vĩnh Xương Bá lại chưa từng giải thích một lời.

Vĩnh Xương Bá phu nhân nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu, cháu bà ấy lần trước bứt mất mấy cây kim ngân ở phủ Bắc Uy Hầu, chẳng lẽ phủ Bắc Uy Hầu còn thiếu mấy văn tiền mua thuốc hạ sốt này sao?

Cảnh Thiều nghe xong đưa nắm tay che miệng, nhịn không được cười ra tiếng.

Tiêu Tiềm cũng nói đến vui vẻ, “Vĩnh Ninh cung hôm nay rất náo nhiệt, vài nương nương đi thỉnh an cũng thấy, đành nhịn cười vội vàng cáo lui.”

“Thái hậu có nói gì không?” Cảnh Thiều thầm nghĩ Bắc Uy Hầu phu nhân này thật là lợi hại, chỉa mũi dùi về hướng hai nhà kia hết, công tử nhà Mậu Quốc công cùng Mộ Linh Bảo quả thực từng xích mích, mới mùa hè hắn ở Hồi Vị Lâu còn thấy hai người đánh nhau, nhưng mà chuyện rơi xuống nước này với nhà Mậu Quốc công nửa điểm cũng không có quan hệ a.

“Thái hậu bị làm cho phiền, dưới cơn nóng giận đã đuổi hai vị phu nhân ra khỏi cung, còn nói mặc kệ.” Tiêu Tiềm cười nói, một màng ầm ĩ như vậy nhất định hai vị phu nhân này sẽ nổi tiếng kinh thành.

Cảnh Thiều cười cảm tạ Tiêu Tiềm hỗ trợ, cưỡi Tiểu Hắc chạy về nhà nhanh chóng nói nói chuyện này với Vương phi nhà mình nha.

https://thuviensach.vn

“Vương gia!” Tôn Thượng thư ngồi kiệu thấy Cảnh Thiều cưỡi ngựa ngang qua liền gọi lại.

“Sao vậy?” Cảnh Thiều nhíu mày, hắn đang sốt ruột về nhà ăn điểm tâm với Vương phi nhà mình, Quân Thanh nói hôm nay sẽ tự tay làm đồ ăn cho hắn!

“Hôm nay Bộ binh có vài việc phải chờ Vương gia định đoạt, mời ngài nhất định phải đi một chuyến.” Tôn Thượng thư bất đắc dĩ nói, vị tổ tông này trước kia ba ngày đã có hai ngày lười thì thôi đi, bây giờ đánh trận về còn chưa ghé qua Bộ binh lấy một lần.

“Đã biết.” Cảnh Thiều khoát tay, hôm nay ca ca đã dặn dò hắn, gần đây muốn tìm cớ hạ bệ lão thất phu Tống An kia xuống, phỏng chừng Tôn Thượng thư là muốn cùng hắn thương lượng chuyện này đây.

“Quân Thanh, ta đã về!” Cảnh Thiều vừa mới vào đông uyển đã hưng phấn mà ồn ào.

Mộ Hàm Chương nhanh chóng thả đồ ăn trên tay xuống xoay người ra ngoài đón.

“Điểm tâm đâu?” Cảnh Thiều kích động ôm Vương phi nhà mình vào lòng, trên người y còn vương mùi cây cỏ gì đó nghe thập phần ngon miệng, nhịn không được vùi vào cái cổ trắng nõn của y hít hà.

Mộ Hàm Chương bị chọc cho ngứa, nhẹ nhàng đẩy hắn ra chỉ chỉ chén đĩa trên bàn.

Thức ăn tinh xảo đều được đựng trong đĩa trắng muốt đặt trên bàn gỗ, bên trên đặt đầy đồ ăn vàng óng ánh, bên cạnh còn có một cái chén sứ men xanh nhỏ, bên trong là tương trám giã tỏi.

Cảnh Thiều chưa kịp ngồi xuống đã cầm đũa gắp một miếng tương trám ăn thử. Hương vị giòn giòn thật ngon khiến người càng ăn càng muốn, vì thế lại ăn một miếng, hàm hồ nói, “Quân Thanh, ngươi thật lợi hại, chưa từng làm cơm mà có thể làm đồ ăn ngon như vậy nha!”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ kéo hắn ngồi xuống, đưa qua một bát cháo. Buổi sáng Cảnh Thiều không chịu rời giường, không muốn cùng hắn thân thiết nên cuối cùng hết cách, y đành nói muốn nấu điểm tâm cho hắn mới dỗ được người này xuất môn a.

“Cũng không tính là ta làm, nữ đầu bếp làm hết, ta chỉ việc nặn bánh thành hình thôi.” Mộ Hàm Chương đặt tay trái trên đùi, chỉ dùng tay phải ăn cơm.

“Vậy là giỏi rồi mà!” Cảnh Thiều gắp một viên bánh đút cho người bên cạnh.

Mộ Hàm Chương tránh không được đành há mồm cắn một nửa, còn chưa kịp ăn nửa còn lại thì đôi đũa đã chuyển hướng vào miệng Cảnh Thiều. Thấy hắn ăn tự nhiên như vậy Mộ Hàm Chương cũng không thể nói gì, đành nhếch môi chậm rãi uống cháo.

Cảnh Thiều gắp cho Vương phi nhà mình chút đồ ăn, cảm thấy hơi là lạ, ăn hết viên bánh cuối cùng mới nhớ tới tay trái Quân Thanh vẫn đặt ở phía dưới! Bởi y vẫn tuân thủ lễ nghi, dù thiếu một cái tay thì động tác vẫn ưu nhã lưu loát như cũ nên lúc này mới bị Cảnh Thiều phát hiện, không nói trước mà một tay đã động thủ.

“A...” Mộ Hàm Chương hít mạnh một hơi, không kịp né tránh, trên ngón út nhẫn mịn nổi bật lên hai cái bọt nước trước mắt Cảnh Thiều.

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều nhăn mi đau lòng vô cùng, cảm giác sung dướng ăn điểm tâm hôm nay đã tan thành mây khói.

“Không sao, qua hai ngày là khỏi thôi.” Mộ Hàm Chương thở dài, quân tử xa nhà bếp, y tử nhỏ đến lớn dường như chưa từng tới nhà bếp, nhìn nữ đầu bếp làm rất đơn giản mà tới lượt mình làm thì luống cuống không xong.

“Sau này đừng tới trù phòng nữa.” Cảnh Thiều cho người đem chút băng vải tới, cẩn thận băng bó chỗ bị bọt nước.

Xúc cảm lạnh lẽo làm giảm bớt đau đớn, Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều cẩn thận thoa thuốc, lại nhẹ nhàng thổi thổi chỗ bị thương, bộ dáng nghiêm túc này có lẽ chỉ xuất hiện khi nghiên cứu

https://thuviensach.vn

trận đồ. Y chậm rãi câu môi cảm thấy lòng thực ấm áp, bị phỏng như vậy cũng đáng.

(a a, hai người ngọt sâu răng tuôi rồi, hing hing ~~)

“Hai ngày này đừng ra ngoài, để bị lạnh có thể lưu lại sẹo.” Cảnh Thiều nắm bàn tay mềm mại mà đau lòng không thôi.

“Thánh chỉ đến!” Đang nói chuyện thì ngoài cửa có tiếng thông báo, hai người nhìn nhau. Mộ Hàm Chương cho Đa Phúc đi tiếp đãi thái giám truyền tin trước, y thì kéo Cảnh Thiều đi thay quần áo đến tiền viện nghe chỉ.

“Thành Vương phi Mộ Hàm Chương tiếp chỉ!” Thái giám truyền chỉ nhìn thoáng qua phu phu Thành Vương quỳ trên đất, mở quyển trục thêu rồng ngũ sắc ra.

https://thuviensach.vn

Chương 79 - Phong Hầu

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Thành Vương chính phi Mộ Hàm Chương học phú ngũ xa, thông minh hơn người lập kỳ công trên chiến trường, nên được trọng dụng. Nay lấy thân phận con nối dòng hoàng thất, phong hầu nhất đẳng, hào Văn Uyên, ban thưởng theo võ tướng, nghi thức theo văn thần, bảy ngày sau tiến hành đại điển phong hầu, khâm thử!” Thanh âm của thái giám tuyên chỉ lanh lảnh mà hữu lực, từng chữ rõ ràng rất có khí thế.

“Thần Mộ Hàm Chương lĩnh chỉ, ngô hoàng vạn tuế vạn tế vạn vạn tuế!” Mộ Hàm Chương dập đầu, hai tay tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ lúc này mới hoãn sắc mặt ngưng trọng lại, “Chúc mừng Hầu gia.”

Cảnh Thiều nhảy dựng lên đầu tiên, kéo Vương phi nhà mình đứng dậy. Mộ Hàm Chương cầm thánh chỉ màu vàng sáng trên tay mới ý thức được mình đã thực sự được phong hầu. Y quay đầu nhìn về phía Cảnh Thiều, đối phương đáp lại y bằng một nụ cười an tâm.

Đa Phúc đã đem đến một số vàng bạc, Cảnh Thiều sờ sờ cằm, trực tiếp tặng cho thái giám tuyên chỉ.

Lão thái giám cùng một đám tiểu thái giám phía sau lập tức vui vẻ ra mặt, Mộ Hàm Chương phục hồi lại tinh thần, cười nói, “Các vị công công vất vả rồi.”

“Tạ Hầu gia ban thưởng, chúng ta cũng vui mừng lây rồi!” Vài thái giám phân tiền thưởng xong, bây giờ thái bình thịnh thế trên cơ bản sẽ không có phong hầu, cho nên ngày thường tuyên chỉ cho dù là phong Thừa tướng cũng không có được thưởng hậu như vậy.

“Viên công công, ta thấy Nhị Hoàng huynh hạ triều mới đi ngự thư phòng, sao mà thánh chỉ đến nhanh vậy?” Cảnh Thiều mời vài thái giám vào uống chén trà, bọn họ lại vội vàng hồi cung, trước khi ra cửa thuận đường hỏi một câu.

https://thuviensach.vn

“Ai, còn không phải nhờ hai vị phu nhân kia làm ầm ĩ sao?” Viên công công là thái giám hầu tại ngự thư phòng, tất nhiên biết nhiều hơn một chút, nhìn trái nhìn phải rồi mới nói nhỏ, “Thái hậu hết cách nên thúc giục Hoàng Thượng nhanh chóng giải quyết việc này, đỡ phải có thêm người đi nháo. Vừa lúc Duệ Vương điện hạ cùng Hoàng Thượng định phong hào liền trực tiếp hạ chỉ.”

Cảnh Thiều nghe vậy nhếch môi, lại đưa thêm cho ông một cái tượng phật bằng vàng nho nhỏ.

Mộ Hàm Chương nhìn chữ viết trên thánh chỉ mà không nhịn được cảm khái, trăm triệu lần không ngờ phong hào lại là 'Văn Uyên', lúc trước y ở kinh thành làm thơ sẽ dùng danh hào này, hiện giờ nhìn lại tựa hồ khí phách phấn chấn thuở thiếu niên vẫn chưa từng mất đi.

Cảnh Thiều thấy y nhìn chăm chú thì không lên tiếng quấy rầy, chỉ nhẹ nhàng ôm người từ phía sau, người trong ngực nghiêng đầu nhìn y, “Hôm nay không đi Bộ binh?”

“Sau giờ ngọ hẵng đi đi,” Cảnh Thiều vươn tay cầm thánh chỉ giúp y, thuận tiện kéo tay trái qua nhìn nhìn mấy cái bọt nước, “Vương phi nhà ta phong hầu, ta tất nhiên phải ở nhà cùng Hầu gia dùng cơm trưa nha.”

Mộ Hàm Chương trừng mắt liếc hắn một cái, bản thân muốn lười biếng lại còn lấy y làm cớ, “Sau khi trở về ngươi cứ càng ngày càng lười thế này, cẩn thận có người nói ngươi kể công kiêu ngạo.”

Cảnh Thiều không cho là đúng, cùng người trong ngực lắc la lắc lư hướng vào phòng, “Ta mà đột nhiên trở nên chăm chỉ thì người ta lại nói ta dụng tâm kín đáo ấy chứ.”

Mộ Hàm Chương nghĩ lại thấy cũng đúng, quân tâm khó dò, quá tích cực hay quá lười nhác cũng không nên, vẫn là như trước kia ba ngày lười mất hai ngày cũng tốt. Liền không nhiều lời nữa, y kéo cái tên bám trên lưng mình trở về đông uyển.

Tuy Cảnh Sâm chủ trương tổ chức đại điển phong hầu giản lược nhưng cũng không thể thiếu lễ tiết rườm rà như cũ.

https://thuviensach.vn

Trong bảy ngày kế tiếp không ngừng có người tới cửa chúc mừng, quan viên Lễ bộ cũng thường xuyên chạy tới hỏi ý kiến, mà Cảnh Sâm cũng đích thân đến hai lần.

“Ta chuẩn bị điều Tống An đến tây nam.” Cảnh Sâm uống ngụm nước trà thản nhiên nói.

Cảnh Thiều gật gật đầu, trong thời gian này bọn hắn tìm được đầy đủ nhược điểm của Tống An, có thể giáng hắn xuống ba cấp sung quân đến nơi xa làm tiểu quan *(là quan nhỏ, chớ hông phải 'tiểu quan' đó đó đâu, hén ///v///)*. Dù sao những năm trước Tống An cũng vì bọn hắn mà làm không ít việc, cũng không nên quá tuyệt tình.

“Tống An nói với ta,” Cảnh Sâm đặt một phong thư lên bàn, “Chỉ cầu có thể mang theo nữ nhi hắn đi cùng.”

Mộ Hàm Chương lấy qua lá thư nhìn nhìn, hơi nhíu mày, việc này có không ít chứng cứ phạm tội, liên lụy cũng không ít người, thở dài, “ Tống An đối đãi nữ nhi mình ngược lại thật không tồi.”

Cảnh Thiều nghe y thở dài thì biết y nghĩ đến những việc làm của Bắc Uy Hầu, vươn tay nắm chặt tay y, “Chính là vì rất thương yêu, mới có thể dưỡng thành như vậy.”

Mộ Hàm Chương biết hắn an ủi mình, gật gật đầu.

“Bắc Uy Hầu hai ngày qua có tới không?” Cảnh Sâm cúi đầu nhìn Mộ Hàm Chương, bên chân không biết khi nào nhiều thêm một tấm thảm da hổ nha.

“Phụ thân chưa từng tới,” Mộ Hàm Chương đáp, thấy Cảnh Sâm nhìn dưới chân thì cúi đầu phát hiện Tiểu Hoàng đã nằm bên chân mình, cái mặt ngốc ngủ say sưa, nhịn không được cong cong khóe môi.

“Đây là con hổ đệ nuôi sao?” Cảnh Sâm nhìn kỹ, “Rất khỏe mạnh nhỉ.”

“Ăn nhiều hơn đệ mà có cường tráng tí nào như đệ đâu?” Cảnh Thiều đưa tay kéo tiểu lão hổ đứng lên, ngốc này đã dài ra không ít

https://thuviensach.vn

rồi, đứng lên thì đã cao gần bằng một người ngồi, không tùy tiện xách lên được nữa.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng bị quấy rầy liền bất mãn, nhe răng với Cảnh Thiều, quơ quơ móng vuốt đầy lông.

Mộ Hàm Chương phát hiện tia yêu thích trong mắt Cảnh Sâm mà vẫn bảo trì phong độ lễ tiết ngồi im, liền đưa cho hắn một miếng thịt khô làm Cảnh Sâm không rõ. Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu được, cục lông mập bự kia rất nhanh nhào tới, hai chân đặt trên đùi hắn, đôi mắt mong chờ nhì thịt khô trong tay Cảnh Sâm.

Cảnh Sâm trợn mắt một lát mới nhẹ nhàng đẩy đồ ăn trong tay qua, tiểu lão hổ nhanh chóng ngoạm lấy, một hơi nuốt xuống. Xong rồi nó vẫn cứ bám vào đầu gối hắn muốn chờ xem có còn thịt hay không.

“Ca, ngươi sờ thử đi.” Cảnh Thiều nhìn huynh trưởng nhà mình ngồi cứng ngắc, thật buồn cười a, giục hắn sờ thử xem.

Cảnh Sâm chậm rãi đưa tay sờ sờ đầu hổ nhỏ, loại động tác này hắn rất ít khi làm, tựa như lần trước sờ đầu Cảnh Thiều vậy, cảm giác rất mới lạ. *(hố hố, tội nghiệp anh bị so với một con hổ ngốc nha, mà ngốc ngốc này có bé bỏng gì nữa chớ :'>*

Mộ Hàm Chương cũng mang đầy ý cười trong mắt, đúng lúc mở miệng nói, “Việc phong hầu lần này nhọc công ca ca vất vả rồi, vi đệ không biết phải cảm tạ thế nào mới phải.”

“Đệ có thể chiếu cố tốt cho Cảnh Thiều là tạ lễ tốt nhất rồi.” Cảnh Sâm nhéo nhéo cái tai lông mềm, trầm giọng nói, “Tuy hầu vị này không có người thừa kế nhưng so với cấp độ, phẩm hàm Bắc Uy Hầu là ngang nhau, sau đại điển phong hầu là đệ có thể vào triều rồi. Vừa lúc xuân phân ta không ở kinh thành, đệ ở trong triều có thể chiếu cố Cảnh Thiều.”

Cảnh Thiều, “ ...” Ngữ khí của ca ca nhìn thế nào cũng giống nói mình là tiểu hài tử a.

“Thiệp Thủy Viên cũng có một con sư tử cỡ tiểu lão hổ này, ca ca nếu đi Giang Nam có thể đi Bình Giang xem nó.” Biết Cảnh Sâm

https://thuviensach.vn

muốn đi gặp Hoài Nam Vương, Mộ Hàm Chương liền gợi ý hắn đi Thiệp Thủy Viên tìm.

Cảnh Sâm hơi vuốt vuốt cằm, tháng hai là kì thi mùa xuân bắt đầu, Lễ bộ phải vội vội vàng vàng lo liệu, huống chi hắn cũng muốn tìm một vài nhân tài trong số tân khoa tiến sĩ, vậy nên quyết định tháng ba đi Giang Nam là vừa.

Đại điển phong hầu đúng hạn cử hành, Cảnh Thiều tự tay mặc tân lễ phục cho Vương phi nhà mình. Tam phẩm trở lên đều mặc y phục màu tím, thân Vương phi là nhất phẩm, Hầu tước cũng cấp cao cho nên tiên hạc tinh tú trên y phục toàn bộ đều đổi thành mấy thứ hoa lệ vân vân.

Bắc Uy Hầu cũng đến xem lễ, nhìn Mộ Hàm Chương quì gối trên đài, nhìn Hoành Chính đế tự tay đội mũ Hầu tước cho y, chung minh cổ tấu, đủ loại quan lại chúc mừng, chỉ cảm thấy nếu giao vị trí Bắc Uy Hầu cho y thì nói không chừng Mộ gia có thể sẽ trở thành gia tộc tối thịnh ở Đại Thần. Nhưng mà hiện giờ có nói gì cũng đã muộn, Mộ Gia thiếu nhân tài, cứ như vậy chưa tới ba đời có khi đã lụn bại.

Cảnh Thiều cũng mặc kệ Bắc Uy Hầu thương xuân bi thu, ánh mắt hắn thủy chung không rời khỏi người trên đài. Bây giờ Mộ Hàm Chương mới coi như xóa hết sầu khổ áp lực trong lòng, bảo đao ra khỏi vỏ, lưu quang đầy màu sắc, ngay cả đau khổ từng nhiều như vậy cũng không làm mòn đi nửa phần bén nhọn của y, lúc này vang danh thiên hạ, sẽ không còn ai dám khi dễ y nữa.

Sau đại điển, Mộ Hàm Chương có thể vào triều.

Đã từng gian khổ học tập mười năm mà không vào được triều đình, giờ y thực sự có thể đứng ở nơi đó vậy mà ngược lại không hề kích động như dự đoán. Kim Loan điện không phải là nơi chơi đùa hồ nháo. Y không cho rằng mình có thể bằng những vị quan có thể phán đoán suy luận làm mưa làm gió trong triều cho nên vẫn luôn kiệm lời, an an tĩnh tĩnh đứng bên cạnh Bắc Uy Hầu, ngẫu nhiên sẽ nhìn Cảnh Thiều một chút.

Đại thần trong triều vốn có nhiều phòng bị với vị Văn Uyên Hầu này, dù sao ý Hoàng Thượng là mặc dù phong hầu nhưng lại lĩnh

https://thuviensach.vn

chức văn thần, lại còn so phẩm cấp thì cao hơn bọn quan viên qua khoa cử kia nhiều lắm, sợ y khoa chân múa tay. Nhưng thấy Mộ Hàm Chương vẫn luôn ít nói, lại làm người khoan dung hữu lễ, cũng không làm bộ làm tịch ta đây Hầu gia, dần dần không còn đối địch với y quá.

Đảo mắt đã qua hai tháng, Khâu thị mang thai đã lâu, Mộ Hàm Chương để Khương thái y cứ bảy ngày thì thỉnh mạch một lần, còn cho Cát Y tạm thời hầu hạ mẫu thân.

Từ khi Mộ Hàm Chương được phong hầu, địa vị của Khâu thị trong phủ cũng như nước nâng thuyền, thậm chí rất nhiều hạ nhân còn nhìn ra địa vị trắc phu nhân kì thật đã cao hơn phu nhân rồi, dù sao Mộ Linh Bảo là Thế tử còn Mộ Hàm Chương đã là Hầu gia a. Bắc Uy Hầu phu nhân tuy tức giận cũng không thể nói gì, dù sao nha hoàn Hầu gia đưa tới thì không thể trả về.

Hơn nữa Bắc Uy Hầu cũng nhiều lần cảnh cáo, người trong phủ Bắc Uy Hầu tạm thời không dám làm ra chuyện gì, nhưng mà chuyện Khâu thị này thực sự tạo nên mối lo trong lòng bà ta.

Hai tháng qua, trong kinh thành đã tụ hội đầy những sĩ tử tới tham gia thi hội, trà lâu tửu quán nơi nơi đều là bóng dáng văn nhân mặc khách. Đương nhiên văn nhân mặc khách này nọ còn trộn lẫn mấy loại thiếu gia thích tiêu khiển ăn chơi trác táng, ví như Thành Vương Cảnh Thiều không chịu làm việc đàng hoàng này này.

“Phong hầu một cái là không cần mười năm gian khổ học tập a.” Trong Hồi Vị Lâu, vài sĩ tử ghé vào một bàn cao giọng đàm luận.

“Ngươi nói như vậy thì chúng ta tham gia khoa cử làm gì chứ, còn không bằng tìm một hoàng thân quốc thích mà gả cho rồi.” Một người ngồi cùng bàn phụ họa.

“Hừ, ngươi muốn gả thì người ta cũng phải để ý mới được,” người khởi xướng kia nói chuyện càng hưng phấn, “Ta đầu năm đã vào kinh, vừa vặn gặp lúc đại điển của Văn Uyên hầu nha.”

“Văn Uyên Hầu kia bộ dạng như thế nào vậy?” Một người trẻ tuổi mặt mày có vẻ đáng khinh nhịn không được nói.

https://thuviensach.vn

Người nọ quét mắt một vòng mới chậm rãi nói, “Không thấy rõ.” Lập tức mấy người xung quanh buồn bực nha. *(ta bật ngửa -___-)*

“Nếu nói thì, bộ dạng khẳng định là...” Người nọ đột nhiên hạ thấp giọng định nói gì đó mà một lát sau từ bàn kia truyền ra một trận cười vang.

“Vô liêm sỉ!” Cảnh Thiều hung hăng đập bàn, chén rượu rơi xuống đất, 'xoảng' một tiếng vỡ tan. Vì tới chậm không có nhã gian nên đành ngồi ở đại đường, ấy vậy mà nghe được mấy kẻ to gan này dám ngang nhiên bàn tán về Vương phi của hắn, trong lời nói còn bất kính, thật đáng chết!

Mấy người sĩ tử...quay đầu, nhìn đến một nam tử cao lớn mặc quần áo hoa lệ đang căm tức nhìn bọn họ thì lúc này mới kịp phản ứng, Vị huynh đài này, đang êm đẹp cớ gì lại mắng người khác?”

https://thuviensach.vn

Chương 80 - Thi Hội

“Mắng người? Ta còn chưa đánh đâu đấy!” Cảnh Thiều không nói hai lời liền kéo áo người nọ tung ra một quyền khiến gã ngã ngồi trên đất.

Ba bốn người cùng bàn thấy thế thì tiến lên lôi kéo, lại bị Cảnh Thiều mỗi người một quyền nằm rạp hết dưới đất.

“Ngươi...ngươi dám đánh cử nhân...” Thanh niên diện mạo đáng khinh kia bụm mắt đứng lên chỉ vào Cảnh Thiều, đầu ngón tay cũng tức giận đến run rẩy. Bọn họ cũng có người có công danh, ngày thường ở quê nhà có ai thấy mà không khom lưng nịnh bợ đâu, lại chưa từng chịu ấm ức cỡ này.

Ngay từ lúc đầu bị đánh người nọ cũng đã phát hiện dù nháo lớn như vậy mà khách nhân xung quanh không có một ai tới khuyên giải, thậm chí có một bàn mấy người ăn mặc đẹp đẽ quý phái còn ra dáng xem kịch vui mà nhìn.

Mấy nhà phú quý ở kinh thành đa số đều nhận ra Thành Vương, mà những sĩ tử tới thi hội thì tất nhiên không dám can thiệp vào, nhỡ đắc tội người có liên hệ trong kinh thì mười năm gian khổ học tập sẽ thành đổ sông đổ bể, một đám đều cúi đầu im hơi lặng tiếng mau chóng ăn xong phần mình rồi chạy lấy người.

“Chỉ bằng lời các ngươi vừa nói thì cho dù có là tân khoa Trạng nguyên cũng sẽ bị đánh!” Cảnh Thiều nói xong liền muốn xông tới đánh tiếp, bỗng bị một bàn tay mềm mại thon dài ngăn lại. *(chậc cái anh Thiều này, xao trông anh trẻ trâu quá đi, manh động manh động, chạm tới Hầu gia nhà anh là chạm trúng nọc rồi, poor u guys)*

Bàn tay kia rất đẹp, rõ ràng là tay nam nhân mà da thịt lại trắng mịn như ngọc, phảng phất giống như điêu khắc tinh tế từ dương chi ngọc thượng hạng vậy. Mọi người nhìn theo cái tay kia thì thấy một người mặc váy dài áo dài màu xanh ngọc, chất liệu vừa nhìn đã biết

https://thuviensach.vn

nhất định không phải phàm vật. Kì thực nếu nhìn kĩ có thể thấy loại vải này với quần áo trên người Cảnh Thiều là cùng một loại.

“Mới tới trễ chốc lát mà ngươi lại đi đánh nhau là sao đây?” Thanh âm ôn nhuận vô cùng dễ nghe, người tới chính là Mộ Hàm Chương.

Hiện giờ tuy rằng y đã phong hầu nhưng khi vào triều Hoành Chính đế chưa giao cho hắn chức quan thực tế gì, vậy nên Mộ Hàm Chương cùng Cảnh Thiều giống nhau, là hai người duy 'nhị' trong triều vẫn còn rảnh rỗi a. Chẳng qua Cảnh Sâm gần đây bận tối mắt tối mũi liền thường xuyên gọi y tới Lễ bộ hỗ trợ, vì vậy Cảnh Thiều thường tới trước tìm chỗ ngồi chờ Vương phi nhà mình tới ăn cơm.

Cảnh Thiều nhìn thấy Vương phi nhà mình thì biểu tình hung tợn trên mặt lập tức biến thành ý cười, “Không có, ta thấy bọn họ thân thủ không tồi nên khoa tay múa chân một chút ý mà.”

Mộ Hàm Chương nhìn mấy người nọ...một thư sinh văn nhược bị bầm một mắt, hắn sao mà nhìn ra bọn họ thân thủ không tồi hử?

Cảnh Thiều bị Vương phi nhà mình trừng mắt nhìn thì hừ hừ hai tiếng, kề tai nói với y đại khái, hiểu rõ nguyên do, Mộ Hàm Chương không khỏi mỉm cười, “Mấy sĩ tử này chẳng qua là không đủ học thức, sợ bản thân thi rớt mất mặt mới có thể nói lời đố kị như vậy, tội gì phải chấp nhặt với họ chứ.”

Lời như vậy là dùng để khuyên nhủ, nếu là nhỏ giọng thì thôi đi, ấy là Mộ Hàm Chương dùng âm lượng nói chuyện bình thường mà nói, tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ cho mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

“Phụt...” Hữu Hộ quân ngồi trong góc cố gắng không để người phát hiện, nghe nói như thế thì nhịn không được phun hết nước trà trong miệng ra. Cái tính mang thù này của quân sư thật là một chút cũng chưa sửa được a.

Tả Hộ quân yên lặng lấy khăn trên vai tiểu nhị đưa cho hắn. *(Á, hai bạn vẫn còn cặp kè này này ^^)*

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều quay đầu liếc mắt nhìn hai người kia một cái, ném cho bọn họ một ánh mắt 'xong việc ta xử các ngươi sau'.

Hữu Hộ quân lập tức bị sặc nửa hớp trà còn lại.

“Ngươi...Các ngươi...Khinh người quá đáng!” Người diện mạo đáng khinh kia vốn tưởng rằng Mộ Hàm Chương tới ngăn cản cái ác, không ngờ lại là một kẻ tới xem náo nhiệt chỉ sợ không loạn.

“Vị huynh đài này, chúng ta không oán không cừu, cớ gì lại nói lời đả thương người như thế?” Người cầm đầu kai tuy tức giận đến trắng bệch nhưng ít nhất cũng còn chút lí trí.

“Cái này lạ nha, vị công tử này chỉ nói có vài người học thức không đủ nói lời đố kị, ngươi chưa đố kị gì thì tội gì tự coi nhẹ mình?” Hữu Hộ quân hôm nay trốn việc làm biếng kéo Tả Hộ quân đi kinh thành xem náo nhiệt, bây giờ bị Vương gia phát hiện tất nhiên trốn không kịp chỉ có thể đi ra hát đệm nha.

“Ngươi...” Mấy người đọc sách này tuy nói là đầy bụng thi thư, mấy chuyện tranh cãi mắng người này lại làm sao sánh bằng Hữu Hộ quân tán gẫu mỗi ngày với Tả Hộ quân, hắn tức giận đến phát run, thấy Hữu Hộ quân mặt y phục binh khí đầy người thì không muốn nhiều lời, ngược lại nhìn về phía Mộ Hàm Chương, “Huynh đài vừa nghi ngờ ta thiếu học thức, không bằng chúng ta lĩnh giáo một phen.”

Mộ Hàm Chương cười khẽ, “Ta chỉ hỏi ngươi vì sao lúc nãy nói ẩu nói tả?”

“Thái tổ đã cho phép tự do ngôn luận, xã tắc đại sự tất nhiên cùng văn nhân tham thảo nghiên cứu.” Nói đến việc này thì bọn họ lập tức cảm thấy đúng lý hợp tình mà phản bác.

“Xã tắc thế nào cơ?” Mộ Hàm Chương hỏi.

“Xã tắc chính là giang sơn, là quốc gia đại sự, chúng ta tham thảo chuyện vương tử công hầu đều là vì xã tắc mà suy nghĩ.” Thanh niên diện mạo đáng khinh kia híp đôi mắt nhỏ nói. *(ta nói chớ, anh Thiều chắc ảnh điên lắm rồi, nghe toàn là 'thanh niên diện mạo đáng khinh' a~~)*

https://thuviensach.vn

“Ngũ sắc thổ tế thiên vi xã, ngũ cốc chi thần vi tắc, hai chữ xã tắc là chỉ quốc thổ cùng dân chúng, phu vi văn nhân giả, tất nhiên phải trên trung quốc dưới yêu dân, vì thiên hạ nhân sinh mà bôn ba lao khổ,” Mộ Hàm Chương chậm rãi quét mắt qua bọn họ, “Các ngươi không quan tâm quốc thổ dân sinh, chỉ hâm mộ kẻ một bước lên trời, chính là sỉ nhục của văn nhân. Còn không bằng lão nông làm ruộng, ít nhất còn vì xã tắc mà cần cù làm việc.”

“Nói hay!” Một sĩ tử quần áo sạch sẽ bàn bên cạnh nhịn không được ủng hộ một tiếng, “Huynh đài nói lý lẽ rõ ràng, Mã mỗ bội phục!”

“Hay!” Mấy người bàn khác phục hồi tinh thần cũng ủng hộ theo.

Vẻ mặt Mộ Hàm Chương thản nhiên, không hề kích động, chỉ quay đầu nhìn về phía Cảnh Thiều. Bị đám người kia phá rối, tâm tình ăn cơm biến sạch, Cảnh Thiều kéo Vương phi nhà mình mang theo hai cấp dưới ũ rũ kia đổi tửu lâu.

Đợi bốn người đi rồi, họ Mã tiêu sái đến trước quầy hỏi lão bản ngay từ đầu đã ngó lơ, không hề bị ảnh hưởng đứng tính sổ sách, “Xin hỏi chưởng quầy, hai vị công tử kia là người nào vậy?”

Chu Cẩn lười giương mắt, vẫn như trước gõ bàn tính lách cách, “Người quyền quý ở kinh thành nơi nơi đều có, khách quan hỏi thăm bọn họ có chuyện gì không?”

“Ta cảm thấy vị công tử áo lam kia xuất khẩu thành thơ, tài trí hơn người, không chừng sẽ thành tân khoa Trạng nguyên lần này, muốn đi kết bạn một phen a.” Họ Mã ngược lại không hề e dè.

“Vị kia chính là Văn Uyên Hầu mà các ngươi vừa mới bình phẩm đó thôi.” Chu Cẩn chậm rãi nói.

“Cái gì?” Nhóm người bị đánh một phen hoảng hốt, đang muốn tính tiền chạy lấy người lại nghe nói thế thì nhất thời dừng bước. Người cầm đầu ôm quầy hoang mang rối loạn hỏi, “Người vừa mới ra tay đánh người kia...”

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là trượng phu của Văn Uyên Hầu Thành Vương điện hạ,” Chu cẩn đầy hứng thú nhìn sắc mặt người nọ trắng bệch liền muốn đùa, vươn tay kéo hắn nhiệt tình hữu lễ nói, “Nhớ trả tiền cái chén Thành Vương ném vỡ nha, tổng cộng bảy mươi văn.”

Từ ngày ấy, tin tức Văn Uyên Hầu có thực học trong đám sĩ tử đã lan truyền rộng rãi.

Mùng chín tháng hai thi hội bắt đầu, Cảnh Thiều vốn lo Vương phi nhà mình thấy thi hội sẽ bi thương, bây giờ đã phong hầu nên không hề gì, còn thường mang theo Mộ Hàm Chương cưỡi Tiểu Hắc đi loanh quanh trước cửa nhìn đám sĩ tử bị tiểu binh trông cửa soát người, bộ dáng rất thảm.

“Không phải muốn đi gặp Khương Lãng sao, thế nào lại chạy tới đây rồi?” Mộ Hàm Chương quay đầu lại nhìn hắn.

“Ngươi không xem một chút nữa đi? Ta rất thích cưỡi ngựa cùng ngươi.” Cảnh Thiều cười hắc hắc, thúc ngựa tiến lên cho y nhìn xem, thấy thảm trạng của mấy người này thì Quân Thanh sẽ không hối hận đã gả cho hắn nữa. *(Anh suy luận kiểu gì đấy -__-)*

Mộ Hàm Chương bật cười, “Ca ca thật vất vả mới an bài thỏa đáng, ta đứng làm phiền ở đây làm chi, đi nhanh đi.”

Đáp ứng thỉnh cầu của Khương thái y, Cảnh Thiều điều Khương Lãng tới kinh thành, vào Cấm quân Bắc Nha chuyên bảo hộ chín cổng thành, vì hắn lập công ở lần triệt phiên trước nên phong làm giáo úy kinh thành và vùng lân cận, quản một bên Thiên Môn, Cảnh Thiều cố ý sắp xếp cho hắn quản cửa đông.

“Kiến quá Vương gia, Hầu gia.” Khương Lãng vẫn giữ bộ dáng như trước, nhìn thấy hai người thì khom mình hành lễ.

“Ở trong này có tốt không?” Mộ Hàm Chương cười hỏi hắn, Khương Lãng làm người thông minh chịu khó, ở nơi nào cũng sẽ được trọng dụng.

“Hồi Hầu gia, làm thủ vệ thật không cần phơi nắng phơi gió mỗi ngày, chỉ là đứng một chỗ không thống khoái bằng trong quân.” Khương Lãng ngại ngùng cười cười, nếu không phải cha già trong

https://thuviensach.vn

nhà thúc giục nhiều lần, lại còn tự mình đi cầu Vương gia thì bản thân hắn cũng chẳng nguyện ý ra khỏi quân doanh đâu.

“Hiện giờ không có chiến sự, ở doanh trung cũng không có việc gì làm, hôm trước Tả Hữu Hộ quân còn chạy tới kinh thành, bọn họ hâm mộ ngươi lắm đấy.” Cảnh Thiều ha ha cười vỗ vỗ vai Khương Lãng.

“Thuộc hạ hiểu,” Khương Lãng cười cười, “Vương gia khi nào trở lại chiến trường nhất định phải mang theo thuộc hạ, lần trước còn còn chưa đánh đã a!” Thật sự là như thế, Khương Lãng dọc đường toàn làm chân chạy vặt cho Vương gia Vương phi quả thực có rất ít cơ hội lên sân khấu giết địch nha.

Từ biệt thiếu niên Khương Lãng xong, Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình đi thẳng hướng Đông Giao, để Tiểu Hắc dạt ra bốn vó chạy thật sảng khoái rồi mới quay đầu ngựa theo đường cũ trở về, nhìn trái nhìn phải rồi nháy mắt đã xông vào một mảnh rừng hoang.

Cánh rừng này chính là phần gia sản chia cho Mộ Hàm Chương, bây giờ vẫn không khác trước là mấy, cỏ hoang ngập tới ngang gối.

Cảnh Thiều ôm chặt người vào lòng, “Ôm chặt ta, giấu tay vào tay áo coi chừng đụng bị thương.”

Mộ Hàm Chương không biết hắn mang mình tới chỗ này làm gì, nhìn thẳng nhánh cây tí nữa thì quào vào mắt, chỉ đành xoay người chôn mặt ở khuôn ngực dày rộng ấm áp kia, đôi tay thon dài cũng thu về giấu trong tay áo, ôm lưng Cảnh Thiều.

Thân thể ấm áp trong ngực chủ động ôm mình làm Cảnh Thiều nhất thời có chút tâm viên ý mãn, không khỏi thả chậm tốc độ, một tay kéo dây cương một tay ôm lấy cái eo mềm dẻo, “Quân Thanh, đêm nay chúng ta ở lại biệt viện đi.” *(=O= anh tính giở trò rồi)*

Mai là mùng mười tháng hai, là ngày mộc hưu không cần vào triều, từ lúc Vương phi nhà mình cũng lên triều thì Cảnh Thiều phải thông cảm cho thân thể y, mỗi đêm không dám gây sức ép quá, sợ y ở triều đường đứng không nổi a. Nhưng mà mỗi ngày ăn lửng bụng

https://thuviensach.vn

thật khó chịu, cho nên nhân dịp mộc hưu này liền muốn ăn thật no thật no.

Mộ Hàm Chương tất nhiên hiểu ý hắn, vì ngựa còn chạy nên cũng không ngẩng đầu, chỉ ừ một tiếng xem như đồng ý.

Tuy thanh âm thực nhỏ nhưng truyền từ trong ngực tới, Cảnh Thiều nghe được nhất thanh nhị sở thì không khỏi sửng sốt, đi nhanh hơn.

Không bao lâu sau ra khỏi rừng hoang, Cảnh Thiều vỗ vỗ người trong ngực.

Mộ Hàm Chương xoay đầu lại, nhìn cảnh tượng trước mặt không nhịn được mở to mắt, sâu trong cánh rừng hoang này là một mảnh đất trống trải bằng phẳng, trên đất bằng nổi lên vài chục lều trại, thỉnh thoảng có binh lính qua lại. Ở võ trường chính giữa còn có một đám tướng sĩ đang thao luyện, nhưng mà lại vô thanh vô tức không hề có bất kì khẩu hiệu gì, thoạt nhìn thập phần kì dị.

https://thuviensach.vn

Chương 81 - Tư Quân

“Đây là?” Mộ Hàm Chương nhíu mày quay đầu nhìn Cảnh Thiều.

“Để đề phòng hậu họa thôi.” Cảnh Thiều cười cười, lôi kéo y vào doanh địa dạo qua một vòng.

Trang bị nơi này cơ bản tương đương thân quân Thành Vương, doanh địa có thể chứa vài ngàn người nhưng hiện nay quân số còn chưa tới một ngàn.

“Chỗ này cứ chậm rãi tuyển người thôi, đều là từ bên ngoài kinh thành tới.” Cảnh Thiều đến trước trại ngựa, nhìn chuồng ngựa trống rỗng.

“Ngươi để phụ thân ta mua ngựa là dùng vào việc này?” Mộ Hàm Chương nhớ tới chuyện Bắc Uy Hầu nói với y, vài ngày nữa sẽ vận chuyển ngựa từ tây bắc về đây.

“Ừa.” Cảnh Thiều lên tiếng, chống tay ngồi lên một thanh chắn chuồng ngựa, hai chân quơ quơ có vẻ thích chí, nhìn tướng sĩ thao luyện trong im lặng cách đó không xa, không hiểu sao lại cảm thấy an lòng. Tư quân ở đây chính là con át chủ bài cuối cùng của hắn, đời trước nếu có được thế lực này mà đem ra thì không thèm sợ ai nữa.

“Đây là tư quân, nếu để người biết thì ngươi có thể bị gán tội mưu phản đấy.” Mộ Hàm Chương cảm thấy sầu lo.

Cảnh Thiều nhảy xuống, ôm cái người đang nhíu mày kia vào lòng, hôn hôn mặt y, “Ta sẽ an bài thỏa đáng, đừng lo lắng.” Từ kinh thành đến Phong Nguyệt sơn mất mấy chục dặm đường, nhớ tới sự kiện kia khiến hắn thực khó thở, không khỏi ôm người càng chặt. *(là sự kiện hồi đời trước anh ôm Vương phi nhà mình bị thương chạy tới Phong Nguyệt sơn rồi nhảy xuống xong trọng sinh luôn đó)*

Mộ Hàm Chương trầm mặc suốt quãng đường về biệt viện, cánh rừng hoang này cách kinh thành chỉ ba mươi dặm, trong thành mà

https://thuviensach.vn

phát sinh chuyện gì thì ở đây có thể thấy được, toàn bộ lên ngựa thì nửa canh giờ đã có thể tới thành đông. Có được quân đội này, Cảnh Thiều cho dù muốn bức vua thoái vị cũng được. Một khi chuyện này bại lộ thì hậu quả là không thể tưởng được. Hơn nữa, nuôi tư quân chẳng phải việc chỉ cần mấy ngàn lượng bạc là xong, trên cơ bản giống như một cái bao không đáy cứ cuồn cuộn ngốn tiền...

Cảnh Thiều thấy người trong ngực trầm tư cũng không quấy rầy y, chỉ sửa sửa cho y dựa vào thoải mái chút, sau đó thẳng hướng biệt viện mà đi.

Tháng hai đầu xuân, thời tiết nửa lạnh nửa không, thích hợp nhất là ngâm dưới ôn tuyền nha.

Đợi áo khoác bị cởi ra rồi Mộ Hàm Chương mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đã đứng cạnh ôn tuyền mà Cảnh Thiều thì đang hưng trí bừng bừng cởi quần áo mình.

“Đang ban ngày...” Mộ Hàm Chương lập tức đỏ mặt, đoạt lại vạt áo muốn mặc lại.

“Trời đang lạnh, ban ngày ngâm ôm tuyền là hợp nhất rồi, không là buổi tối trở lạnh không chịu nổi đâu.” Cảnh Thiều nói thực nghiêm túc.

Mộ Hàm Chương trừng mắt liếc hắn một cái, nhìn nhìn ôn tuyền phía sau.

Tháng hai là mùa hoa sơn tra nở rộ, mảnh đất bên cạnh ao nở toàn hoa sơn tra, chỉ có hai loại màu trắng và màu hồng phấn, hoa nở như khói lượn lờ khắp nơi, thời tiết hơi chút tối tăm, ánh mặt trời chiếu qua tầng mây thật dày tạo thành một hồi mông mông lung lung xung quanh, nơi rực rỡ duy nhất là ôn tuyền tràn ngập sương mờ tạo cảm giác nhập tiên cảnh kì ảo.

Cảnh Thiều cởi y phục trước, ùm một tiếng nhảy vào trong nước rồi ngoi lên, bọt nước văng tung tóe lập tức làm ướt xiêm y Mộ Hàm Chương, “Quân Thanh, xuống đây đi.”

Da thịt màu mật bao lấy đường cong cơ bắp mượt mà, vóc dáng cân xứng không hề có sẹo, giống như một con báo yên lặng chờ

https://thuviensach.vn

phát động, trong vẻ nguy hiểm lại mang theo nét hấp dẫn chết người. Bọt nước dọc theo gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng chảy xuống chạm vào lồng ngực rộng lớn, ở đóa hồng anh chuyển một đường thẳng xuống khe ngực đầy đặn, rơi vào trong nước. *(*máo mũi phun trào* bình thường toàn nghe anh Thiều tung hê vợ ảnh quyến dzũ đồ, lâu lâu mới có một đoạn miêu tả kĩ a kĩ Vương gia a, hing hing~~)*

Mộ Hàm Chương nhìn cảnh đẹp trước mắt nhất thời cảm thấy cả người nóng bừng, do dự tháo vạt áo.

Cảnh Thiều lập tức há hốc mồm, mắt cũng không chớp mà nhìn người ta cởi quần áo. *(tới đây là hết show của ảnh rồi, bật mode mê vợ hớ hớ)*

“Ngươi, ngươi quay đi chỗ khác đi, ta...” Mộ Hàm Chương bị hắn nhìn chăm chú liền không tự nhiên, xoay người sang chỗ khác, Cảnh Thiều dễ gì buông tha y, bước ra khỏi hồ, lại vươn tay ôm cái người đang chuẩn bị chạy trốn kia vào trong ngực. Thân thể ướt nước lập tức làm vạt áo người trong lòng cũng ướt đẫm.

“Quần áo cũng ướt rồi, ta giúp ngươi cởi.” Cảnh Thiều thỏa mãn vươn tay, bàn tay to ướt sũng ở ngoại sam để lại vài dấu móng tay.

Quần áo ướt thì tất nhiên không thể mặc mà ra ngoài, Mộ Hàm Chương trừng mắt nhìn hắn, đẩy cái móng vuốt đang sờ loạn ra mới ý thức được người nọ đang xích lõa *(ở truồng á á)*, “Ngươi...Ngươi mau trở lại trong nước đi, ta tự xuống.”

Kì thật viện này bốn phía đều kín, trên đỉnh chỉ che một nửa, lại thêm ôn tuyền hàng năm ấm áp nên đứng trên bờ vẫn không thấy lạnh. Ấy vậy mà Cảnh Thiều vẫn ngoan ngoãn nhảy vào lại, nhìn người trên bờ thoát ngoại sam, cởi miên bào, lộ ra trung y mềm mại...

Mộ Hàm Chương bị nhình chằm chằm cũng hết cách, đành xoay người qua chỗ khác, vừa thoát trung y đã bị một cánh tay ôm lấy thắt lưng kéo mạnh vào trong nước.

https://thuviensach.vn

“Ô...” Mộ Hàm Chương hoảng sợ, vừa đứng vững lại thì đôi môi đã bị chiếm lấy.

Nước ôn tuyền thấm ướt nội sam tuyết trắng dán chặt vào thân thể, bao quanh thân hình hoàn mỹ, hai điểm nhỏ đo đỏ như ẩn như hiện thật mị hoặc. *(Hết chồng đến vợ, máo của tuôi, khô máo rồi ///,,///)*

Cảnh Thiều ôm chặt người trong ngực, một bên cọ cọ hôn môi một bên nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài lớp vải vóc.

Ngón tay mang theo vết chai mỏng, móng tay chỉnh tề cách một lớp quần áo làm cảm giác tăng lên gấp bội, Mộ Hàm Chương không trụ được run rẩy, miệng phát ra thanh âm nức nở nho nhỏ, thân thể cũng phản ứng theo.

Móng tay cách lớp quần áo sẽ không thương tổn y, Cảnh Thiều tinh quái mà duỗi tay xuống a xuống, một hồi lộng tiểu Quân Thanh đã muốn ngẩng đầu.

“Này, á!” Mộ Hàm Chương lùi lại, sung sướng bén nhọn kích thích đến nỗi y không đứng vững, chỉ có thể ôm Cảnh Thiều để ổn định lại.

Cảnh Thiều thuận thế ngồi xuống, đặt người trong ngực ngồi trên đùi mình.

Ngón tay thấm hương cao thuận lợi tiến vào thân thể, Mộ Hàm Chương nhăn mày khó chịu. Cảnh Thiều lấy đi quần lót của y chỉ giữ lại nội sam, vùi đầu trước ngực y mà dùng răng nanh nhẹ gặm gặm.

Hai ngón tay nhẹ nhàng mở rộng nơi mềm mại, nước ôn tuyền theo khe hở chui vào thân thể Mộ Hàm Chương.

“A...Nóng.” Mộ Hàm Chương bị dòng nhiệt đột nhiên tràn vào thân thể làm cho hoảng hốt, luống cuống ôm sát cổ Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều ngửa đầu trao y một nụ hôn thật dài, chậm rãi nâng hai cánh mông non mềm cọ cọ một chút, chợt thả tay. *(á á, hự hự, xin lỗi cho editor năm phút cầm máu >,,<*

https://thuviensach.vn

“Ô...” Nương theo cái dễ chịu của ôn tuyền, cự vật cứng rắn cứ như vậy không bị cản trở gì mà đi vào chỗ sâu nhất trong thân thể, Mộ Hàm Chương ngưỡng cổ, một giọt lệ mỏng theo khóe mắt chảy xuống, 'tách', chìm vào nước hồ.

Tiếng nước vang lên ở lối vào, để lại trong ao từng đợt tiếng ào ạt.

Chỗ mẫn cảm bị cọ xát nhanh dần, Mộ Hàm Chương bị kích thích đến không thở được, chỉ có thể cầu Cảnh Thiều chậm một chút, người nọ thật nghe lời hoãn động tác lại, đột nhiên rút ra khỏi cơ thể y.

“Ưm?” Người trong ngực hơi mơ hồ mở to đôi mắt che một tầng lệ mỏng nhìn hắn, Cảnh Thiều thấy bộ dáng này của y thì chỉ thấy khó nhịn thêm, lại mạnh mẽ đi vào.

Rời ra hoàn toàn rồi chợt xâm nhập, lại mang theo nước ôn tuyền hơi nóng, thân thể vừa mới thả lỏng một chút lại bị kích thích, Mộ Hàm Chương không ngừng rên rỉ thành tiếng.

Qua một hồi lâu Cảnh Thiều mới ngừng lại được, ôm người không ngừng run rẩy trong ngực dựa vào thành hồ thở dốc.

Mộ Hàm Chương ghé vào vai hắn một chốc mới hồi phục tinh thần, cảm giác không thoải mái khiến y cứ động đậy hoài.

“Ư, đừng động.” Cảnh Thiều vội đè người trong ngực lại, tiểu Muỗng Nhỏ vừa mới yên tĩnh xuống lại có xu thế ngẩng đầu rồi.

Mộ Hàm Chương tất nhiên cảm nhận được biến hóa của hắn, bất mãn đẩy người, “Ở trong nước lâu không tốt.”

Cảnh Thiều chột dạ gật gật đầu, đặt đôi chân thon dài quấn lên lưng mình, dùng tư thế cứ như vậy mà ôm hắn ra khỏi nước, đem người thả đến nhuyễn tháp bên cạnh.

“Ngươi...” Bởi vài bước này mà vật nhỏ trong cơ thể lần nữa phấn chấn tinh thần đứng lên, Mộ Hàm Chương cắn môi dưới, còn chưa mở miệng thì người phía trên đã bắt đầu động.

https://thuviensach.vn

Trong viện tràn đầy hơi nước vương vất rất ấm áp, hoa sơn tra rụng đầy đất trong khí trời mù sương, không ít đóa hoa phấn hồng thẹn thùng. Một tràn âm thanh bỗng tràn ra phá vỡ yên tĩnh trong viện, đóa hoa như phấn điêu ngọc mài bị gió mát đẩy đưa vào trong hồ tầng tầng lớp lớp, triền miên không dứt.

Ngày mộc hưu chính là ngày tắm rửa nghĩ ngơi *(-__- cũng chưa tìm kĩ nữa nên hổng biết nó là ngày gì a, xin đại gia thứ lỗi)*, từ mùng chín tháng hai Thành Vương đã tới biệt viện. Biệt viện này rất nhiều ôn tuyền, tắm rửa tất nhiên sẽ không thiếu, còn nghỉ ngơi thì...Nhìn Văn Uyên Hầu ngủ thật say trên giường thì biết liền á, mộc hưu nhật này chính là làm người mệt mỏi nha.

Mười lăm tháng hai, thi hội chấm dứt, sĩ tử trong kinh thành còn chưa đi hết, rất nhiều đôi mắt trông mong chờ yết bảng. Tin tức lan truyền nơi nơi, hỏi thăm đến hỏi thăm đi, lòng người lo lo lắng lắng như trước. Đương nhiên cùng mấy người sĩ tử này lo lo lắng lắng còn có cả Thành Vương Cảnh Thiều a.

“Quân Thanh a, mấy ngày này đừng nóng giận.” Cảnh Thiều đá lão hổ đang nhào lên giường, lấy lòng mà ôm người trên giường vào ngực. Mộc hưu nhật tham ăn chọc giận Vương phi nhà mình, kết quả sau khi về Vương phủ Quân Thanh liền ôm tiểu lão hổ lên giường chiếm chỗ.

Mộ Hàm Chương không để ý tới hắn, muốn nhắm mắt ngủ. Ngày đó y suy nghĩ một lúc lâu muốn nghĩ cách che dấu tư quân này, mỗi khi y nói Cảnh Thiều đều nghiêm túc nghe mà tay lại bắt đầu không thành thật, làm y mất cả ngày mà nói cũng không xong.

“Ngươi không phải muốn nói cách giấu quân sao? Mau nói cho ta biết, ta tò mò đã vài ngày rồi a.” Cảnh Thiều bắt lấy cánh tay Vương phi nhà mình quơ quơ.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng cũng nhảy qua chộp lấy bả vai Mộ Hàm Chương.

“Ngu ngốc này, đi chỗ khác chơi!” Cảnh Thiều cốc đầu hổ nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Ngao a!” Tiểu Hoàng bất mãn rống cho Cảnh Thiều một tiếng, nghe đã có chút giống hổ thanh niên rồi nha.

“Xem ra là trưởng thành rồi.” Mộ Hàm Chương mở mắt ra, sờ sờ cái đầu lông xù bên tay, xoay người đẩy Cảnh Thiều ra ôm lão hổ cho nằm giữa hai người, “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải vào triều.”

Tiểu lão hổ nằm ngửa, cảm thấy chật chội mà vung vẩy bốn chân, sau đó thì ôm Mộ Hàm Chương gặm tóc y.

Cảnh Thiều căm giận trừng Tiểu Hoàng, “Hổ ngốc này, ngày mai liền lột da mi làm thảm!”

Tiểu Hoàng không thèm để ý mà tiếp tục cọ cọ lưng Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương câu môi, không nhịn được cười khẽ, chậm rãi quay lại kéo cái đầu hổ ra, “Ngươi cho người đổi vũ khí thành nông cụ, trong trại ngựa thì để vài con trâu, ngựa thì giấu sau khu vực rừng cây, ngay cả khi có người phát hiện cũng có thể đối phó.” Y cầm cái đuôi hổ lắc lắc trước mặt Cảnh Thiều, tiểu lão hổ quả nhiên bị thu hút, duỗi móng vuốt muốn chụp cái đuôi lại.

Cảnh Thiều vội vươn tay bắt được hổ trảo sắp hạ cánh trên mặt mình, “Chủ ý này thật hay.”

Mộ Hàm Chương không nói, chỉ lấy cái đuôi hổ quét qua mũi Cảnh Thiều, “Mọi việc phải có chừng mực, ngươi luôn rất tham lam.”

Cảnh Thiều hắt xì một cái, kéo qua bàn tay mềm mịn cọ cọ mũi, “Mấy ngày nữa Trạng Nguyên diễu hành, ta tới Hồi Vị Lâu chọn chỗ tốt, chúng ta đi xem náo nhiệt đi.”

https://thuviensach.vn

Chương 82 - Quỳnh Lâm Yến

Mộ Hàm Chương thấy hắn đổi chủ đề thì nhíu nhíu mày, dùng ngón cái chậm rãi gảy gảy cái đuôi hổ, “Muốn xem Trạng Nguyên thì diễu hành xong là có Quỳnh lâm yến rồi, tội tình gì lại muốn chen chúc ở Hồi Vị Lâu mà xem?”

“Chẳng phải khác nhau sao?” Cảnh Thiều đem cái đuôi trong tay y hất ra, thay ngón tay của mình vào. *(ứ ư, dễ thương chết ///3///)*

Mộ Hàm Chương bị hành động ấu trĩ này của hắn chọc cười, nắm ngón tay hắn quơ quơ, “Ngày thường cũng không phải không cho ngươi sờ, hôm mộc hưu sao lại gây sức ép với ta vậy hả? Trẻ tuổi mà tham quá thì già lại sẽ khổ đó.”

“Ai nha, ai bảo ngươi cứ mê người như vậy...” Cảnh Thiều cúi đầu tới gần Vương phi nhà mình đang nằm, thấp giọng nói.

Mộ Hàm Chương đẩy cái miệng đang hà hơi trên mặt mình ra, “Nói chuyện nghiêm túc vào, ngươi dưỡng những người đó là muốn là gì?”

“Oa ô!” Tiểu Hoàng thấy hành động của chủ nhân thì cũng bắt chước dùng móng vuốt đập vào mặt Cảnh Thiều. Đệm thịt mềm mềm vỗ lên mặt, lông mao dài liền đặt ngay trước mũi làm Cảnh Thiều hắt xì một cái.

Cảnh Thiều bắt lấy hổ nhét vào ổ chăn, dùng cánh tay đè mạnh góc chăn không cho nó chui ra, “Chỉ là dự bị thôi, không vạn bất đắc dĩ tất nhiên ta sẽ không dùng.”

“Dự bị cho cái gì?' Mộ Hàm Chương không định buông tha dễ dàng như vậy, giữ tư quân là tai họa ngầm, lại vô cùng hao phí tiền tài, nếu không phải bí quá thì không nên mạo hiểm như vậy.

Cảnh Thiều hạ mi, thở dài, “Mấy năm nay ta chinh chiến nhiều như vậy, từ tây bắc đánh tới đông nam chưa một lần bại trận, không

https://thuviensach.vn

bỏ qua một thành trì nào vì Đại Thần mở rộng lãnh thổ hơn ngàn dặm, nếu ngươi là phụ hoàng ngươi sẽ nghĩ gì?”

Mộ Hàm Chương ngẩn người, “Ý ngươi là...”

Thỏ khôn thì chết, chó nhanh thì bị thịt, cung tốt đem giấu đi, nhiều đời quân chủ đối với võ tướng có công lớn đều đối đãi không mấy khoan dung, nhưng mà Cảnh Thiều là hoàng tử cũng không tránh được nghi kị sao?

“Để ca ca có thể kế thừa đế vị, ta phải nắm trong nay một phần binh quyền, tốt nhất chính là quân lực Giang Nam kia. Việc này còn chưa biết phải mất bao nhiêu năm, trong lúc này không biết chuyện gì sẽ xảy ra, hai chúng ta phải tự lưu đường lui cho mình.” Cảnh Thiều thở dài, loại chuyện trả binh quyền bị người vu hại như đời trước tuyệt đối không thể để phát sinh lần nữa, cho dù phá hỏng một bước quan trọng cuối cùng thì cũng phải bảo hộ Quân Thanh chu toàn.

Mộ Hàm Chương nâng mắt nhìn hắn, theo tính tình Hoành Chính đế thì ngay cả lúc này có tin tưởng Cảnh Thiều, nhưng một khi có hành động dù chỉ uy hiếp một chút tới hoàng quyền thì vị minh quân kia nhất định sẽ không do dự mà vứt bỏ đứa con trai này. Sinh ra trong nhà đế vương lại mất đi che chở của mẫu thân, lỡ mà mâu thuẫn với quân phụ *(vua cha)* thì ắt không thể cứu vãn, vậy nên Cảnh Thiều vẫn luôn bất an trong lòng.

Thấy Vương phi nhà mình sầu lo, Cảnh Thiều nhéo nhéo mặt y, “Đừng lo, ta cũng chỉ để phòng hờ thôi, bây giờ cẩn thận một chút thì sẽ không đến nước đó đâu.”

Mộ Hàm Chương lẳng lặng nhìn hắn, chậm rãi dịch qua, hạ xuống khóe miệng cười khẽ của người kia một nụ hôn nhẹ, “Đừng lo, ta sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Một câu đơn giản còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ an ủi. Cảnh Thiều sửng sốt một lúc lâu mới kịp phản ứng, Vương phi nhà mình vậy mà chủ động hôn mình nha. Chỉ là một nụ hôn khẽ khàng, sao có thể làm lòng hắn vui mừng như thế? Bởi vậy hắn liền nhào qua chuẩn bị hôn đáp lại Vương phi nhà mình một cái, “Oa ô!” Tiểu

https://thuviensach.vn

Hoàng đại chiến ba trăm hiệp với cái chăn cuối cùng cũng chui ra được, đắc ý vênh váo nhìn Cảnh Thiều một miệng đầy lông a.

Sau khi yết bảng chính là thi đình, Cảnh Sâm quản Lễ bộ phải cẩn thận an bài hết thảy, không được phép sai sót gì, đến hai mươi ba tháng hai đúng giờ thi đình, sau đó mười hai ngày thì ba tiến sĩ cưỡi ngựa diễu hành, trong kinh thành lập tức náo nhiệt rộn ràng.

“Nghe nói mấy tiến sĩ thi đỗ lần này đều là thanh niên tài giỏi, thật là hiếm có nha!” Hồi Vị Lâu này ngay trên đường lớn kinh thành, vị trí có thể nhìn thấy mặt đường đã sớm hết mất, sáng sớm đã ồn ào ngươi một lời ta một câu nói không ngừng.

“Ngươi nói vậy là sai rồi, ta nghe nói Bảng nhãn là một ông già a, Trạng Nguyên cùng Thàm hoa mới là thanh niên nha.” Một người khác phản bác.

Cảnh Thiều sớm đã giành được chỗ tốt nhất cùng Vương phi nhà mình xem náo nhiệt.

“Lát nữa còn phải tới Quỳnh lâm yến, ngươi định làm gì hả?” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ nhìn Cảnh Thiều đang hưng phấn bám vào cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ cảm thấy rất giống Tiểu Hoàng bám cửa sổ xe nhìn xung quanh thăm dò.

“Ta chưa từng thấy qua Trạng Nguyên diễu hành dưới phố đâu! Khó có khi ở kinh thành tất nhiên phải xem cho đã rồi.” Hai người bọn họ ngồi trong nhã gian, Cảnh Thiều tất nhiên sẽ không thèm để ý mà tiếp tục hưng trí bừng bừng nhìn tới nhìn lui.

Không bao lâu đã có tiếng khua chiêng gõ trống mở đường, ba người mặc hồng bào cưỡi ngựa tốt từ phố bên kia đi tới.

“Quân Thanh, ngươi xem Thám hoa kia có phải cái người họ Mã ở Hồi Vị Lâu lần trước không?” Cảnh Thiều chỉ cho Vương phi nhà mình nhìn xem, ngày đó Quân Thanh nói cho đám thư sinh đố kị kia câm miệng, người họ Mã này là người duy nhất đứng ra ủng hộ nên Cảnh Thiều có vài phần ấn tượng.

Lúc này Mộ Hàm Chương mới qua nhìn, thấy Thám hoa mặt mày tươi tỉnh kia thực có chút quen thì gật đầu, nhưng mà vị Trạng

https://thuviensach.vn

nguyên kia dù nhìn nghiêng nhưng so cũng thực quen mắt a. Trạng Nguyên đi tuốt đằng trước vừa lúc này tựa hồ cảm nhận được ánh mắt trên lầu liền ngẩng đầu, cùng mới tầm mắt Mộ Hàm Chương vừa vặn giao nhau.

Sao lại là hắn? Mộ Hàm Chương có chút kinh ngạc.

Trạng Nguyên kia thấy rõ Mộ Hàm Chương thì hơi giật mình nhìn chằm chằm một lúc, mãi đến khi ngựa qua khỏi Hồi Vị Lâu rồi vẫn còn nhìn xung quanh.

Cảnh Thiều lập tức thấy không ổn, nhíu mày hỏi, “Ngươi biết Trạng Nguyên đó?”

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, tuy vài năm không gặp nhưng nhìn phản ứng của người nọ thì hẳn không sao.

“Hắn là ai vậy?” Cảnh Thiều bất mãn ôm mặt Vương phi nhà mình, không cho hắn nhìn tên Trạng Nguyên đó nữa.

“Là người từng học cùng trường với ta khi còn bé.” Mộ Hàm Chương gỡ hai tay hắn trên má mình ra, giải thích. Người nọ tên là Tần Chiêu Nhiên, là một người bà con xa của Bắc Uy Hầu nên có thể ở Mộ gia đọc sách, cùng Mộ Hàm Chương thi cử nhân, sau lại về quê tiếp tục học ở trường, mấy năm nay không gặp mà lại trở thành Trạng Nguyên rồi.

“Nếu ngươi không gả cho ta thì vị trí Trạng Nguyên này nào tới lượt hắn chứ?” Không phải tình nhân cũ là tốt rồi, Cảnh Thiều nói thầm trong lòng một chút rồi lập tức tươi cười trở lại, kéo Vương phi nhà mình xuống lầu, “Đi thôi, không nên tới muộn.”

Ba tiến sĩ dự Quỳnh lâm yến, còn có hoàng tộc công hầu đều có mặt cho nên hai người bọn họ cũng đi. Đối với hành vi tùy hứng của Vương gia nhà mình Mộ Hàm Chương rất là bất đắc dĩ a, chỉ có thể chạy theo hắn.

Đường lớn vây đầy dân chúng, hai người cưỡi Tiểu Hắc rất nhanh đã ra khỏi đường nhỏ, thẳng hướng Quỳnh lâm uyển.

https://thuviensach.vn

Quỳnh lâm uyển ở giữa là một nhà tiểu tạ rộng lớn, tên là Hoa đình, Hoàng đế vương công đều ngồi trên này, ba tiến sĩ thì ngồi chung một bàn bên dưới.

Chờ hai người đuổi tới Hoa đình thì Hoành Chính đế cùng vài vị hoàng tử công hầu cũng đã ở đó chờ, Cảnh Sâm trừng mắt liếc đệ đệ một cái, chờ hai người bọn họ đứng cho vững.

Không bao lâu sau Hoành Chính đế tiến vào, mọi người hành lễ rồi ấn theo địa vị mà ngồi xuống.

Quỳnh lâm yến rất trọng yếu với người đọc sách nên quy củ cũng vô cùng rườm rà, có thể so với lễ thành thân của người ta. Cảnh Thiều nhàm chán trộm ngáp một cái liền bị Cảnh Sâm âm thầm đá một cước, chỉ đành thành thật ngồi đó, hướng Vương phi nhà mình cách hắn vài người tung một ánh mắt vô cùng đáng thương a.

Mộ Hàm Chương đáp trả hắn một ánh mắt 'lực bất tòng tâm' rồi tiếp tục phong nhã mà ngồi ngay ngắn.

Điều thú vị duy nhất ở Quỳnh lâm yến đại khái là có màn Thám hoa đi tặng hoa, Thám hoa này một bên ngâm thơ một bên ngắt một đóa hoa diễm lệ trong viện, dâng cho Hoàng Thượng.

Thám hoa này tên là Mã Trác, có một đôi mắt biết cười, Hoành Chính đế chọn hắn làm Thám Hoa cũng một phần thấy bộ dạng hắn rất được, ở Quỳnh lâm yến tặng hoa so với ông già Bảng nhãn kia thì hay hơn nhiều a.

“Hằng năm hoa đều là cho trẫm, năm nay khó có được Thám hoa trẻ tuổi như thế, chi bằng hiến hoa cho hoàng tử của trẫm đi.” Hoành Chính đế ngăn lại động tác dâng hoa của Mã Trác, để hắn tặng cho một vị hoàng tử.

Hoa đình chợt yên tĩnh lại, không khí vốn vui vẻ bỗng trở nên lành lạnh.

Cảnh Thiều còn đang ngủ gật giật mình một cái ngồi thẳng người, bí mật nhìn Cảnh Sâm một cái, Cảnh Sâm hiển nhiên cũng không biết vì sao Hoành Chính đế đột nhiên lại đề xuất yêu cầu như

https://thuviensach.vn

vậy, bàn tay giấu trong y phục lặng lẽ nắm chặt rồi chậm rãi mở ra, nhìn xem Thám hoa kia phản ứng thế nào.

Tứ Hoàng tử cũng hoảng sợ, nhìn Mậu Quốc công đối diện mà không hiểu ra sao.

Trên trán Mã Trác lập tức toát mồ hôi, hoa này không thể tùy tiện hiến được, hiện giờ vị trí kế thừa chưa định, dâng cho ai cũng không tốt, theo lý thì tặng cho Thành Vương không có quyền thừa kế có vẻ an toàn, nhưng mà như vậy thì rõ ràng là châm chọc Thành Vương rồi...

Mộ Hàm Chương hạ mi, suy nghĩ mục đích Hoàng Thượng làm vậy. Hay là gần đây có người dâng tấu thỉnh Hoàng Thượng lập Thái tử chọc Hoành Chính đế tức giận nên mới bày ra chuyện này? Đang suy tư thì một đóa hoa xinh đẹp đã đưa tới trước mặt y.

“Thảo dân ngưỡng mộ Văn Uyên Hầu tài hoa đã lâu, hoa này muốn tặng cho Hầu gia.” Mã Trác cười nói.

Theo lý thì Thành Vương phi có thể coi như một nửa hoàng tử rồi, vả lại y thật là văn nhân duy nhất trong đám công hầu, nói như vậy cũng hợp tình hợp lý,

Cảm Sâm nhìn Thám hoa phản ứng cực nhanh, âm thầm gật đầu, Tứ Hoàng tử thở phào một hơi, Cảnh Thiều cũng khẩn trương nhìn Vương phi nhà mình, hắn không rõ sao lửa này lại đốt tới trên người Quân Thanh rồi a. Mà người cũng rất lo lắng nhìn Mộ Hàm Chương còn có tân khoa Trạng nguyên Tần Chiêu Nhiên ngồi một bên.

“Ý tốt của Thám hoa lang mà từ chối là bất kính rồi.” Mộ Hàm Chương đứng dậy, thong dong tao nhã nhận đóa hoa thược dược màu hồng nhạt kia.

“Tài hoa của Hàm Chương đúng thực không thua Thám hoa đâu.” Mâu sắc thâm trầm của Hoành Chính đế dần nhiễm ý cười, bảo người hầu đưa cho Mộ Hàm Chương một cái chén, “Thám hoa mời rượu, ngươi cũng thay trẫm uống đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, thưa phụ hoàng.” Mộ Hàm Chương cũng không chối từ, cung kính đáp lễ về phía Hoành Chính đế, tiếp nhận chén rượu Mã Trác đưa tới, uống một hơi cạn sạch.

Lời Hoành Chính đế lần này đã nâng địa vị Mộ Hàm Chương lên một bậc, mọi người đều có suy nghĩ khác nhau nhưng trên mặt đều tươi cười, không khí vừa mới lạnh xuống lại vui vẻ trở lại.

Mã Trác lui về một bên lặng lẽ xoa mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay.

Tần Chiêu Nhiên nhìn Mộ Hàm Chương tao nhã thì đáy mắt nổi lên một tia ảm đạm.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thám hoa lang tặng hoa, ta có nhớ cái truyền thống này mà, nhớ rõ luôn, nhưng mà tra tư liệu thế nào cũng không ra, chỉ có thể tự mình viết ra, khụ khụ, đại gia đừng quá tin là tốt rồi ~

https://thuviensach.vn

Chương 83 - Người Quen Cũ

Quỳnh lâm yến xong, Lại bộ bắt đầu phân việc cho một đám tiến sĩ, Tiêu Viễn vội đến chân không chạm đất, mãi đến trung tuần tháng ba mới rãnh rỗi.

Sau trận phong ba nho nhỏ lúc Thám hoa lang tặng hoa, tấu thỉnh lập Thái tử trong triều cũng thưa dần. Hoành Chính đế không biết nghĩ gì mà để Tứ Hoàng tử Cảnh Du chấp chưởng Hình bộ. Mà mọi việc triều cống phiên bang thì giao lại cho Văn Uyên Hầu, tuy mấy phiên bang một năm không tới mấy lần nhưng tốt xấu gì Mộ Hàm Chương cũng có việc làm rồi.

Tiến sĩ nhị, tam giáp muốn có chức vị còn phải thi tiếp, còn ba người đứng đầu thì trực tiếp nhậm chức.

“Bảng nhãn làm ở Hàn lâm viện, Mã Thám hoa tới Lễ bộ.” Tiêu Viễn uống một ngụm trà, việc ở Lại bộ cuối cùng cũng xong, thời điểm này năm trước thì Lễ bộ làm một đợt thanh tra lớn, năm nay điều tới lại bộ thì gặp thi hội, thật là không được một ngày yên tĩnh mà. Nhìn hai người nhàn nhã từ đầu chí cuối đang ngồi đối diện, Tiêu Thị lang đột nhiên cảm thấy ông trời thật bất công a.

“Chúng ta đi đánh nhau nửa năm, tất nhiên phải nghỉ một chút chứ.” Dường như nhìn ra ai oán trong mắt Tiêu Viễn, Cảnh Thiều ung dung nói.

“Trạng Nguyên kia thì làm ở đâu?” Chu Cẩn bưng một đĩa điểm tâm lại, thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Viễn thì cười hỏi.

“Tứ Hoàng tử muốn đưa hắn tới Hình bộ nhưng người này tự tỉnh muốn làm quan phụ mẫu.” Nói đến Tần Chiêu Nhiên thì vẻ mặt Tiêu Viễn hiện lên một chút thần sắc quái dị, bình thường các tiến sĩ đỗ đạt đều muốn lưu lại kinh thành, người này thì ngược lại, hoàn toàn trái ngược.

Cảnh Thiều hừ lạnh một tiếng, Duệ Vương vì phản ứng nhạy bén của Mã Trác ở Quỳnh lâm yến mà rất thưởng thức, Lễ bộ vừa vặn

https://thuviensach.vn

cần người biết ăn nói liền xin Hoành Chính đế điều hắn tới đây. Cảnh Du ngu xuẩn kia lại trực tiếp muốn Trạng Nguyên, còn sợ người khác không biết một bụng dã tâm tranh giành với hoàng huynh mình sao.

“Với tình hình hiện nay thì làm quan bên ngoài so với ở kinh thành tốt hơn.” Mộ Hàm Chương chậm rãi nói, theo tính tình Tần Chiêu Nhiên thì sẽ không muốn tham gia vào cuộc tranh đấu của mấy vị hoàng tử này, Tứ Hoàng tử mượn sức hắn thì hắn càng muốn đi mà thôi.

“Từ nhỏ Cảnh Du đã hay so đo với ca ca, năm đó còn nháo một trận lớn.” Cảnh Thiều khinh thường, nói cái gì mà Cảnh Du là trưởng tử của Hoàng hậu thì tất nhiên ngang hàng với Cảnh Sâm chứ.

Mộ Hàm Chương không nhịn được cười khẽ, người này cũng không phải người Tứ Hoàng tử so đo, vậy mà nói nghe hung hăng ghê.

Tần Chiêu Nhiên đứng trước cửa Vương phủ nhìn đại môn rộng rãi, so với phủ Bắc Uy Hầu khi niên thiếu hay ra vào học tập khí thế hơn rất nhiều, bên trên là sáu chữ to 'Thành Vương Văn Uyên Hầu phủ' thoạt nhìn rất kì dị, nhưng mà đúng là cái xưng hô sứt sẹo này lại lộ ra thân mật như vậy.

“Vị công tử này có chuyện gì vậy?” Vân tiên sinh xuất môn làm việc thấy một người trẻ tuổi đứng sững trước cửa, thấy bộ dạng hào hoa phong nhã của hắn thì đoán là khách liền hỏi.

Tần Chiêu Nhiên vốn định nói không có gì, ngừng một chút lại nhịn không được, “Tại hạ Tần Chiêu Nhiên là bằng hữu cũ của Văn Uyên Hầu, xin hỏi Hầu gia có ở trong phủ không?”

“Hầu gia cùng Vương gia vừa mới ra ngoài, qua giờ ngọ mới về, công tử nếu không vội có thể vào trong chờ.” Vân tiên sinh khách khí nói.

“Không cần.” Tần Chiêu Nhiên khoát tay áo, buồn bã nhìn tấm biển trên cửa rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Chờ hai người từ Hồi Vị Lâu về, Vân tiên sinh liền báo Trạng Nguyên lang tới chơi, Cảnh Thiều nghĩ nghĩ nếu là từng học chung với Vương phi nhà mình, thi đỗ Trạng Nguyên thì cũng nên mời người ta ăn bữa cơm, liền bảo Vân tiên sinh đưa thiếp mời hắn ngày mai ghé phủ.

“Hắc sẽ không tới đâu.” Mộ Hàm Chương nhìn thiếp mời, người nọ là người đọc sách chính trực, đối với chuyện hoàng tử công hầu là không quan tâm.

“Dù sao cũng là bạn học cũ, cũng xem như quen biết, thiếp mời cứ gửi còn có đến không là chuyện của hắn thôi.” Cảnh Thiều không thèm để ý nói.

Thiếp mời đến tay tân khoa Trạng Nguyên, Tần Chiêu Nhiên do do dự dự mãi, cuối cùng không đi. *(ai ai, đoán là anh Tần này từng thầm mến Hầu gia nhà người ta rồi, dưng mờ hông có dám thổ lộ, cuối cùng em đã lên xe hoa về nhà người khác í ơ *mơ mộng*)*

Hạ nhân nói lại Trạng Nguyên lang khiêm tốn rằng thân phận thấp không dám phiền toái Vương gia cùng Hầu gia, chỉ cho người chuyển cho Mộ Hàm Chương một cái nghiên mực.

“Người này rất cẩn thận.” Cảnh Thiều nghe hạ nhân bẩm lại thì nói với Vương phi nhà mình.

Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn nghiên mực trong tay, đây rõ ràng là một loại mặc thạch *(đá đen như mực á)* đặc sản ở vùng đất Tần gia, ở chợ cũng có bán nhiều vì mài mực không phải là thượng thừa, có tạp chất mà điêu khắc cũng không tốt. Y nhớ khi còn nhỏ Tần Chiêu Nhiên từng nói, trong nhà bần hàn không thể mua nghiên mực, hắn liền ra sông tìm loại mặc thạch này, tùy tiện mài thành một cái lỗ lõm vào là có thể mài mực được, vì bên trong có tạp thạch *(đá tạp chất)* nên viết ra chữ sẽ mang theo chút màu chàm. Khi đó y tò mò liền muốn nhìn xem loại mặc thạch này, không nghĩ tới nhiều năm trôi qua mà Tần Chiêu Nhiên vẫn còn nhớ rõ.

“Lúc này đúng là nơi đầu sóng ngọn gió, hắn không tới cũng tốt,” Mộ Hàm Chương để nghiên mực qua một bên, “Ca ca thu lưu Thám

https://thuviensach.vn

hoa lang đã làm người ta chú ý, chúng ta tốt nhất không nên thân cận với người khác quá.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, để hạ nhân đưa lại chút quà đáp lễ cho Tần Chiêu Nhiên, ngẫm lại nếu là bạn tốt của Vương phi nhà mình, liền bảo Tiêu Viễn điều hắn tới chỗ thâm sơn cùng cốc nào đó đi, tìm một chỗ sản vật phong phú dễ lập công ấy.

Mãi đến lúc Tần Chiêu Nhiên rời kinh nhậm chức Mộ Hàm Chương cũng không gặp lại hắn, Cảnh Thiều cũng đem việc này vứt ra sau đầu, bởi trung tuần tháng ba Cảnh Sâm sẽ lên đường đi Giang Nam, hai phu phu bọn họ liền vội vàng.

Lúc sắp đi Cảnh Sâm đem một nhóm người giao cho Mộ Hàm Chương, để y có thể ở kinh thành xử lý một số chuyện khẩn cấp, còn giao luôn vị Thám hoa kia cho y để chỉ bảo thêm.

“Ca ca bây giờ đối với ngươi đã tin tưởng như tin ta rồi.” Cảnh Thiều cọ cọ đến bên người Vương phi nhà mình.

Mộ Hàm Chương một bên phê xuống công văn trong tay, một bên vỗ vỗ vai cái người to bự kia, nói, “Ai bảo ngươi thấy công văn là bỏ chạy, ca ca đã sớm không trông cậy được vào ngươi a.”

Từ khi Mộ Hàm Chương có thể vào triều thì Cảnh Sâm thường gọi y tới Duệ Vương phủ bàn chuyện, dần dần chuyển giao sự vụ cho y xử lý, dường như là đem mọi kì vọng với đệ đệ mình kí thác cho đệ tế này, cho nên sau khi hắn rời kinh thì Mộ Hàm Chương cũng không luống cuống tay chân.

Cảnh Thiều rầm rầm rì rì không nguyện ý đứng dậy, Tiểu Hoàng từ khe cửa đi vào, đem bàn chân gác lên bàn nhìn nhìn. Trên bàn đặt một đĩa dâu đỏ tươi, đúng là ngon a.

“Cái tên Mã Trác kia là sao vậy? Ta vẫn cứ cảm thấy hắn là người quen cũ của ca ca.” Mộ Hàm Chương dùng cán bút gõ lên cái móng vuốt lông lá đang duỗi tới dĩa thức ăn.

“Ờ, ta cũng không rõ lắm, nhưng mà ca từng nói sơ sơ hắn hình như là người Trác gia.” Cảnh Thiều lấy một quả dâu đỏ nhét vào

https://thuviensach.vn

miệng tiểu lão hổ, sau đó chụp đầu nó xoa xoa, “Mã Trác kì thực không phải họ Mã, mà là họ Trác.”

Mộ Hàm Chương hạ bút quay đầu nhìn hắn, khảo công danh mà dùng giả danh, chắc là có bí mật gì đó.

“Lúc Trác gia gặp chuyện ta còn rất nhỏ nên không nhớ, nhưng ta đoán ca ca mấy năm nay có lẽ còn có liên hệ với bọn họ, bằng không Mã Thám hoa này làm sao đủ bản lĩnh giả mạo quê quán mà đi thi chứ?” Cảnh Thiều thấp giọng nói, đời trước hắn tựa hồ rất ít chú ý việc trên triều cho nên cũng không rõ những người bên cạnh Cảnh Sâm lắm.

Tuy Mộ Hàm Chương khi đó tuổi nhỏ, nhưng chuyện Trác thượng thư bị tội xét nhà, cả nhà phải đi lưu đày nơi xa chấn động một thời, y cũng nghe phụ thân nhắc qua, nghe vậy hơi hơi vuốt cằm, việc này vẫn nên cân nhắc lại cho thỏa đáng.

“Mã Trác này xác thực là người khôn khéo, mới ở Lễ bộ vài ngày mà...mấy lão đại nhân kia nhìn hắn cũng là vẻ mặt ôn hòa.” Mộ Hàm Chương bốc một quả dâu ăn, lại bị Cảnh Thiều giành trước ngoạm vào mồm.

“Dâu này chua chua ngọt ngọt ngon miệng, mang cho mẹ một ít mới được.” Cảnh Thiều ăn xong còn liếm liếm ngón tay mềm mềm của y, cảm thấy đầu ngón tay kia khẽ run lên mới cảm thấy mỹ mãn buông ra.

“Cho người đem qua rồi.” Mộ Hàm Chương đối với hành vi càng ngày càng ấu trĩ của Cảnh Thiều rất bất đắc dĩ, dâu này là đồ trong Vương phủ, bây giờ Khâu thị mang thai thích ăn đồ chua chua ngọt ngọt này, “Ta cũng cho người mang qua Duệ Vương phủ nữa, nghe nói thân thế tẩu tử gần đây không được tốt, ngày mai chúng ta qua thăm đi.”

“Ừa.” Cảnh Thiều lên tiếng, không bao lâu thì nghe hạ nhân báo Lễ bộ Mã đại nhân tới bái phòng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tần Trạng nguyên sẽ còn xuất hiện đó.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 84 - Thám Hoa Lang

Cảnh Thiều để Đa Phúc trực tiếp thỉnh người tới Thính Phong Các, giúp Vương phi nhà mình sửa soạn đồ đạc trên bàn xong mới đi tới Thính Phong Các.

“Vi thần kiến quá Thành Vương điện hạ, kiến quá Văn Uyên Hầu.” Mã Trác ở đại sảnh, cũng không ngồi mà đứng theo quy củ, nhìn thấy hai người thì lập tức hành lễ.

“Mã đại nhân mau đứng dậy, sao lại không ngồi?” Ấn tượng của Cảnh Thiều với vị Thám hoa này cũng không tệ lắm, dù sao biểu hiện ở Quỳnh lâm yến cũng làm Cảnh Sâm lập tức muốn hắn đi Lễ bộ, thực tế đã là người của bọn họ nên thái độ cũng thân thiện hơn.

“Vương gia cùng Hầu gia còn chưa tới, vi thần sao có thể một mình an vị được.” Mã Trác có một đôi mắt biết cười, ngày thường không cười cũng đã có ba phần ý cười, nụ cười này thực sự rất dễ nhìn.

“Mã đại nhân đến có chuyện gì không?” Mộ Hàm Chương cười mời hắn ngồi.

“A, chuyện là vậy, hôm nay ở thành nam gặp được một thợ săn, ta thấy hắn ngoài bán chút da thuộc, thú vật, còn có một giỏ cỏ thì hỏi thăm, biết được đây là cỏ lão hổ mới mọc trong núi, thợ săn này cho rằng lão hổ thường ăn nó thì cũng là thảo dược gì đó nên đem đi bán, ai ngờ bán không được còn bị cười nhạo a.” Âm sắc Mã Trác trong trẻo, giọng nói lên xuống phảng phất giống như diễn thuyết, không hề khiến người khác nhàm chán mà còn muốn tiếp tục nghe.

Nói xong hắn liền lấy một cái sọt hơi cũ phía sau ghế tựa ra, bên trong đựng đầy lá cỏ màu xanh đậm xác minh lời hắn vừa nói, đúng lúc này Diệu Hề bưng ấm trà đi vào thì Mã Trác tựa hồ có chút bất hảo nói, “Vừa rồi là cô nương này châm trà cho ta, sợ cô nương ấy cười nên ta liền giấu cái sọt ở sau ghế á.”

https://thuviensach.vn

Diệu Hề cười rộ lên muốn nói, nhưng lại lo Mộ Hàm Chương ngày thường hay qui củ, vội châm trà rồi cười hì hì chạy ra ngoài.

Cảnh Thiều âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Mã Trác, quả nhiên như lời Vương phi nhà mình, biết ăn nói lại thập phần nhạy bén, tiếp nhận cái sọt qua nhìn, "Lão hổ thảo này có ích gì sao?"

"Vi thần từ nhỏ lớn lên ở vùng núi, biết răng hổ không chỉ ăn thịt còn ăn một loại cỏ, thời gian dài nếu không ăn sẽ sinh bệnh," Mã Trác vẫn như trước chậm rãi nói, "Nghe nói trong phủ có nuôi một con hổ nên vi thần liền mang tới cho Vương gia cùng Hầu gia."

Mộ Hàm Chương cầm lấy một nhánh cỏ xanh nhìn nhìn, lão hổ thảo này hắn lúc đọc sách từng xem qua, cho rằng chỉ là đồn thổi mà không nghĩ là thực sự tồn tại. Lúc nãy Mã Trác đã nói thợ săn kia không bán được, phỏng chừng chỉ mấy văn tiền là mua được, lễ vật này không đáng giá lại vô cùng có tâm, hơn nữa loại đồ này thu vào cũng không ảnh hưởng đại cục, không nhận chính là coi thường người ta rồi. Mã Thám hoa này quả nhiên là người khôn khéo.

"Vậy, thật sự đa tạ Mã đại nhân." Mộ Hàm Chương tiếp nhận cái sọt trong tay Cảnh Thiều đặt qua một bên.

"Hầu gia đừng khách khí, Duệ Vương điện hạ không ở kinh thành, làm sao có thể so với chỉ bảo của Hầu gia mấy ngày nay chứ?" Mã Trác cười nói.

Ba người nói chuyện phiếm vài câu, Mã Trác cũng đứng dậy nói nên về Lễ bộ. Mộ Hàm Chương muốn giữ hắn lại dùng cơm trưa lại bị hắn lấy lý do buổi trưa có công vụ trọng yếu mà từ chối.

"Mã Trác này thật sự có vài phần bản lĩnh." Mộ Hàm Chương xoa nắn lão hổ thảo trong tay.

Cảnh Thiều cũng cau mày trầm tư, mới vừa rồi tư thái của Mã Trác lúc Diệu Hề tiến vào kia, sao lại quen mắt thế nhỉ?

"Làm sao vậy?" Thấy Cảnh Thiều không nói lời nào, Mộ Hàm Chương quay đầu hỏi hắn.

https://thuviensach.vn

“Ta rốt cuộc cảm thấy trước đây từng gặp người này ở đâu rồi.” Cảnh Thiều nghi hoặc, không phải gặp sau khi trọng sinh, vì ấn tượng rất mơ hồ, vừa rồi trong nháy mắt mới thấy quen thuộc.

Mộ Hàm Chương nghĩ nghĩ nói, “Trước khi thi hội hắn không vào kinh, trừ khi...” Nói xong y đè thấp thanh âm, chuẩn bị tiến đến bên tai Cảnh Thiều nói.

Cảnh Thiều quay đầu, vừa vặn gặp đôi môi đang vươn tới của Vương phi nhà mình, thiếu một tí ti nữa là chạm rồi, hắn đơn giản cúi sát vào trực tiếp hôn lên.

'Lách cách!' Diệu Hề tiến vào châm trà sửng sốt dừng lại, vội vàng ổn định ấm trà trong tay, không dám thở mạnh mà cuống quýt xoay người ra ngoài.

“Ô...” Mộ Hàm Chương vội đẩy Cảnh Thiều ra, tuấn nhan nhất thời đỏ bừng, giữa ban ngày lại bị nha hoàn nhìn thấy, về sau y biết giấu mặt đi đâu đây hả?

“Sợ cái gì? Ta cũng không phải nữ tử, sẽ không ảnh hưởng tới sự trong sạch của ta a.” Cảnh Thiều tất nhiên biết Vương phi nhà mình thẹn thùng, trước khi y sinh khí thì nhanh chóng ôm người vào lòng, cắn cắn tai y nói.

Mộ Hàm Chương trừng hắn, lại không nhịn được nở nụ cười. Tiện đà y nhỏ giọng nói ra suy đoán của mình, nếu Mã Trác là người Trác gia, mấy năm nay lại không vào kinh thì chỉ có thể là Cảnh Thiều gặp hắn lúc nhỏ.

“Nhỏ nhỏ...” Cảnh Thiều nghĩ nghĩ, khi còn bé hắn luôn ở trong cung, ngoại nhân có thể nhìn thấy cũng không nhiều, mà người Trác gia thì chỉ có thư đồng bên người Cảnh Sâm!

“Thư đồng?” Mộ Hàm Chương có chút kinh ngạc, bộ dáng Mã Trác chưa tới hai lăm hai sáu, nhìn thế nào cũng chỉ mới qua nhược quán mà thôi, thậm chí so với Tần Chiêu Nhiên thâm trầm kia còn trẻ hơn nhiều a.

Hai người đoán ra thân phận Mã Trác lại không xác định lắm, cũng không thể tùy tiện hỏi đành tạm gác lại chở Cảnh Sâm về rồi

https://thuviensach.vn

hỏi.

Ngày hôm sau hai người chuẩn bị lễ vật tới Duệ Vương phủ vấn an Vương phi.

Khí sắc Duệ Vương phi không tốt lắm nhưng cũng không đến nỗi phải nằm trên giường, ở chính sảnh cười cười đón bọn họ.

“Trong tháng có nhiễm chút phong hàn, nhiều ngày nay lại không ngủ ngon nên có chút kéo dài, không có gì đáng ngại đâu.” Thanh âm nói chuyện của Duệ Vương phi có chút suy yếu, tựa hồ là thật ngủ không đủ giấc, có chút xanh xao.

“Thân thể tẩu tử quan trọng hơn, trong phủ nếu có chuyện gì gấp thì người đừng để ý cứ cho người báo một tiếng.” Mộ Hàm Chương nhẹ nhàng nói, trước kia bọn họ không ở trong phủ cũng sẽ nhở Duệ Vương phi chiếu cố trong nhà một chút.

Duệ Vương phi nghe vậy, chậm rãi uống một ngụm trà nói, “Hảo ý của đệ tế ta nhận, ta mặc dù bị ốm nhưng việc nhỏ trong phủ vẫn có thể đảm đương.”

Cảnh Thiều nghe vậy thì săc mặt lập tức có chút không dễ nhìn, tẩu tử này đời trước đối đãi hắn bình thường hắn cũng không để ý lắm, nhưng mà bây giờ Quân Thanh hảo tâm nói một câu nàng lại trả ngược trở về, thật sự là như đánh vào mặt người khác vậy.

“Nội tình ta thật không hiểu nhiều, nếu tẩu tử không ngại thì chúng ta cũng không phiền đâu,” Mộ Hàm Chương đè bàn tay Cảnh Thiều đang nắm chặt lại, cười cười nói, “Không còn sớm, chúng ta cũng phải trở về.”

Đang nói thì cách đó không xa truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non, Duệ Vương phi phiền muộn, đứng dậy nói với bọn họ, “Vốn nên lưu hai người lại dùng cơm trưa, nhưng mà Vương gia không có nhà, trong phủ lại nhiều trẻ nhỏ.”

“Tẩu tử mau đi xem một chút đi, đừng để ý.” Mộ Hàm Chương khách khí hai câu, lôi kéo Cảnh Thiều ra khỏi Duệ Vương phủ.

https://thuviensach.vn

Ra khỏi Duệ Vương phủ, bàn tay Cảnh Thiều vẫn còn nắm chặt, “Khinh người quá đáng!'

“Ta nghe nói nữ tử trong tháng mà không an dưỡng khỏe thì tính tình cũng không tốt, cần gì phải so đo với phụ nữ chứ.” Mộ Hàm Chương lắc lắc tay Cảnh Thiều, khuyên giải nói, dù sao về sau khi Cảnh Sâm đăng cơ thì Duệ Vương phi sẽ là chính cung Hoàng hậu, ngay cả nói chuyện có khó nghe chút thì cũng không nên vì việc nhỏ mà đắc tội nàng.

“Ngày thường nàng vẫn nói với ta không quá nửa câu, mặc dù ta không nghe vào cũng chẳng thèm so đo, nhưng hôm nay nàng rõ ràng làm khó ngươi...” Cảnh Thiều nói một nửa thì bị một ngón tay thon dài chặn môi.

“Lời nói nữ nhân đâu phải cái nào cũng thật.” Mộ Hàm Chương cũng không quá để ý, từ nhỏ đến lớn có lời khó nghe nào mà y chưa từng nghe qua, Duệ Vương phi kì thật cũng không có nói gì quá phận.

Cảnh Thiều một tay kéo cương, một tay sửa người trong ngực ngồi ngay ngắn lại, hắn khổ gì cũng chịu được nhưng mà không thể nhìn người này chịu nửa điểm ủy khuất a.

Mộ Hàm Chương cũng nghĩ, xem tình hình Duệ Vương phi thì nghĩ mẫu thân sinh hạ Xong nên tìm người hầu hạ tỉ mỉ, khỏi phải sinh tật xấu gì nha.

Mãi đến hết tháng ba hai người vẫn còn bận rộn, không ghé lại Duệ Vương phủ lần nào.

Đảo mắt đã tới trung tuần tháng tư, Cảnh Sâm rốt cuộc từ Giang Nam trở lại, từ trong cung ra là đến phủ Thành Vương đầu tiên.

Hành trình đi Giang Nam coi như thuận lợi, chỉ là nhắc nói Hoài Nam Vương thì mặt Cảnh Sâm lại lộ ra vài phần quái dị hiếm thấy, trầm ngâm một lúc lâu thì nói một câu 'Người nọ tâm cơ rất sâu' rồi thôi.

Cảnh Thiều tò mò, cái người Cố Hoài Khanh hô phong hoán vũ kia, hắn rất muốn biết người nọ gặp huynh trưởng thâm trầm nhà

https://thuviensach.vn

mình thì thành cái dạng gì, còn muốn hỏi tiếp lại bị Mộ Hàm Chương lặng lẽ đá một cước, đành phải chuyển sang chuyện Mã Trác.

https://thuviensach.vn

Chương 85 - Cố Nhân Đến

Cảnh Sâm lại trực tiếp thừa nhận thân phận Mã Trác, người này chính là thư đồng của hắn khi nhỏ. Năm đó Trác gia gặp họa thì cũng bị lưu đày theo, vốn Cảnh Sâm cầu tình có thể lưu hắn lại, nhưng cũng nhớ rõ trong nhà đều là người già phụ nữ và trẻ con, chỉ có hắn có thể chiếu cố thì hoàng tử liền chiều ý để hắn đi theo tới nơi xa xôi kia.

Mộ Hàm Chương xác định được thân phận Mã Trác thì những hiểu biết của y lập tức nổi lên.

Thư đồng của Cảnh Sâm năm đó đúng là trưởng tử của Trác Thượng thư Trác Vân Ký. Nghe đồn hắn thông minh tuyệt đỉnh, xem qua là thuộc, khi Trác gia còn chưa gặp chuyện không may, tiên sinh dạy học ở Mộ gia còn thường xuyên nhắc tới hắn.

“Đâu có lợi hại như lời đồn.” Cảnh Sâm bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn chẳng qua là biết ăn nói làm thầy giáo cao hứng, cho nên ở trước mặt người khác mới khen thêm vài câu, vị tiên sinh ở Mộ gia kia chính là học từ tiên sinh ở trường Thái học mà ra, đối với lời của ân sư mình tất nhiên sẽ phóng đại một chút.

“Đúng vậy, hắn không phải xem qua là thuộc đâu!” Cảnh Thiều phụ họa, khi còn bé hắn tận mắt thấy Trác Vân Ký chép bài học lên tay, còn bị bắt quả tang một lần nữa, tên kia phải giao nộp một mớ đường ra hắn mới giữ bí mật đó. *(ố, anh còn nhỏ đã biết uy hiếp người ta rồi :”>*

Mộ Hàm Chương hiểu được, cười cười lại nói chuyện gần đây phát sinh trong triều, “Đại Hoàng tử tự thỉnh trở về, tấu sớ còn đang trên đường đi.” Trong thời gian này thay Cảnh Sâm quản lý một phần sự vụ mới biết được thế lực này lớn đến bao nhiêu.

Cảnh Sâm uống trà, nhìn về phía Cảnh Thiều, “Đệ thấy thế nào?”

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, loạn nam man chưa dẹp, tên nhát cáy Cảnh Vinh kia phải cúp đuôi chạy về, việc này mà xử lý không tốt thì

https://thuviensach.vn

sẽ rơi xuống đầu hắn nha, “Bản thân hắn không chê mình dọa người, chúng ta cũng ngăn không được, cái chính là phụ hoàng sẽ không từ bỏ ý đồ với Điền Tàng...Thế nào ta cũng không đi đâu.”

“Ai nói để ngươi đi.” Mộ Hàm Chương chậm rãi vuốt ve chén ngọc, Đại Hoàng tử phải về, bọn họ cũng không thể ngăn tấu sớ chỉ có thế nhìn ý tứ Hoàng Thượng.

“Ai?” Trong lòng Cảnh Sâm đã có cân nhắc nhưng cũng muốn nghe ý kiến hai người một chút.

“Để Vĩnh Xương Bá đi là hợp nhất, nói không chừng còn phong cho hắn thêm một cái Hầu tước nha.” Cảnh Thiều cười nhạo nói, Vĩnh Xương Bá phu nhân không phải không vừa lòng Vương phi phong hầu sao, để cho trượng phu bà ta đi chiến trường đặng phong hầu là được a.

Mấy ngày sau tấu sớ Đại Hoàng tử Cảnh Vinh xin về kinh đã đưa tới trước mặt Hoành Chính đế.

“Vô dụng!” Hoành Chính đế ném tấu chương xuống đất.

“Hoàng Thượng, hiện giờ là lúc nam man kiêu ngạo, nếu thu binh chính là làm chúng càng tự cao, sau này sẽ khó đối phó.” Binh bộ Thượng thư sầu lo nói.

Từ khi lão Thừa tướng mất, mấy năm nay Hoành Chính đế cũng không lập Thừa tướng, để chức vụ này phân phối cho lục bộ, có hoàng tử công hầu thống lĩnh, các chức vụ kia lại cấp cho người có chức vị, không có thì trực tiếp đưa cho Thượng thư cho nên hiện giờ Thượng thư của lục bộ nói chuyện cũng rất có phân lượng.

Quả nhiên Tôn Thượng thư vừa nói thì đã có người sôi nổi phụ họa.

“Phụ hoàng!” Tứ Hoàng tử Cảnh Du đột nhiên bước ra khom người nói, “Nhi thần nghe nói Đại Hoàng huynh ở Điền Tàng gặp phải chướng khí, bị bệnh đã hơn tháng nay. Hiện giờ thời tiết nóng thêm, Điền Tàng càng ngày càng nhiều rắn bọ côn trùng, đối với thân thể hoàng huynh thật bất lợi. Bây giờ hoàng huynh buông tha cơ hội lập công hẳn là vì thân thể không thể chống đỡ!”

https://thuviensach.vn

Tứ Hoàng tử nói rất là chân thành, giống như là máu mủ tình thâm vậy.

Hoành Chính đế đối với biểu hiện trân trọng huynh trưởng lại thực vừa lòng, ánh mắt cũng đỡ sắc bén.

Cảnh Sâm nhìn Tứ Hoàng tử chỉ thiếu than thở khóc lóc nữa là đủ, ánh mắt trầm xuống, lúc ở Giang Nam, Cố Hoài Khanh cho hắn xem thư tín trong triều gửi tới, ý triệt phiên trong mỗi một phong thư đều rõ ràng, hiện giờ chuyện này Đại Hoàng tử cùng Cảnh Du vừa nói ra thì chắc là có liên quan tới thế cục Hoài Nam. Hắn không khỏi cười lạnh trong lòng, có chuyện tốt trước mắt thì nhanh chóng buông tha, còn phá hư cái cũ, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy? *(mình thì không rành ba cái âm mưu chính trị đồ, nghĩ đại ý là ông vua ổng muốn hạ anh Cố, mà anh Tứ với anh Đại là thấy miếng ni dễ làm hơn nên ảnh nhả miếng Điền Tàng dai nhách kia ra á :”>*

Cảnh Thiều trộm nhìn Vương phi nhà mình, Mộ Hàm Chương ý bảo hắn đừng có nói lung tung thì liền nghe lời cúi đầu im lặng.

Hoành Chính đế trầm mặc không nói, nghe đại thần ngươi một lời ta một câu mà khắc khẩu, nói tóm lại là một bên cảm thấy nam man chẳng qua chỉ là giặc cỏ không đáng hao phí thời gian vào, một bên cho rằng đại cục như vậy mà hoàng tử lâm trận bỏ chạy thì tổn hại uy tín. Nghe được cái từ 'lâm trận bỏ chạy' này thì Hoành Chính đế nhíu chặt mày.

Đợi mọi người đã dần yên lại thì Cảnh Sâm mới đi ra, chậm rãi nhặt tấu chương dưới bậc thang lên, cẩn thận xem nội dung bên trong một lần rồi nhẹ phất vạt áo, quỳ xuống nói, “Khởi bẩm phụ hoàng, xem lời nói trong tấu chương thì thân thể Đại Hoàng huynh thật sự không khả quan, cho nên nhi thần khẩn cầu phụ hoàng ân chuẩn hoàng huynh hồi kinh.”

Tứ Hoàng tử bỗng mở to mắt, đối với phản ứng của Cảnh Sâm có chút không tin nổi, rất nhanh suy nghĩ mục đích hắn làm vậy, khóe mắt nhìn tới Cảnh Thiều buông mắt không nói thì lập tức hiểu rõ, nói vậy Duệ Vương là muốn cướp lời để đề cử người lấp chỗ

https://thuviensach.vn

trống này phòng ngừa Cảnh Thiều bị phái đi Điền Tàng a. Khóe môi gợi lên tia âm lãnh, hắn sao có thể để bọn chúng như ý chứ?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Đại Hoàng tử tất nhiên có thể hồi kinh, nhưng loạn nam man chưa dẹp, nên nhanh chóng phái người có tài dụng binh nắm giữ ấn soái tốc chiến tốc thắng.” Mậu Quốc công nhanh chóng bước ra khỏi hàng nói rằng.

“Đúng vậy thưa Hoàng Thượng, thần cho rằng...” Vĩnh Xương Bá bước ra khỏi hàng muốn nói thì Bắc Uy Hầu đã cướp lời, “Thần cho rằng, Vĩnh Xương Bá là thích hợp nhất.”

Vĩnh Xương Bá lập tức trừng mắt nhìn, không đoán được cái người Mộ Tấn bình thường rất ít nói này lại đột nhiên đẩy việc lên đầu mình.

“Thần không thanh không thế, không đủ để nam man kinh sợ.” Vĩnh Xương Bá vội nói, năm trước lúc xuất chinh đã có tranh luận qua, việc tấn công nam man thì hoàng tử xuất chinh là tốt nhất.

Hoành Chính đế nghe được lời này thì nhớ tới lúc Vĩnh Xương Bá phu nhân tới trước cung Thái hậu khóc nháo, nhất thời có chút không vui, lại nhìn thẳng về phía đứa con đang đứng thẳng giống như sắp nhập vào bàn long trụ rồi, “Cảnh Thiều, ngươi thấy sao?”

Trong lòng Mộ Hàm Chương căng thẳng, bàn tay giấu trong triều phục tử sắc lặng lẽ nắm chặt, Hoàng Thượng hỏi như vậy chính là bị việc này làm cho phiền lòng, muốn Cảnh Thiều đánh nhanh thắng nhanh.

“Nhi thần cho rằng, nam man chỉ là giặc cỏ không đủ vi lượng, dùng người chưa từng mang binh tới luyện tập là thích hợp rồi.” Cảnh Thiều ngụ ý nói đúng là nam man chẳng qua là đánh nhỏ nháo nhỏ, thua cũng chẳng tổn thất gì, người muốn rèn luyện ai thì đem người ấy đi đi. Đây cũng có ý là hắn không muốn đi, để hắn đi chính là giết gà dùng dao mổ trâu. *(tự tin gớm cha =3=)*

Lời vừa nói ra, phe cánh Tứ Hoàng tử lập tức biến sắc, trước mắt người chưa từng mang binh cũng chỉ có Cảnh Du, Vĩnh Xương

https://thuviensach.vn

Bá càng trắng bệch, vì bảo hộ Tứ Hoàng tử rất có thể sẽ đẩy hắn đi a.

Cảnh Thiều ở trong triều kiêu ngạo như vậy mà Hoành Chính để cũng không nói trắng ra, chỉ nhíu nhíu mày mà không hề trách cứ.

“Vĩnh Xương Bá cũng chưa từng mang binh.” Định Nam Hầu ra vẻ đột nhiên nghĩ tới, chậm rãi mở miệng nói. Định Nam Hầu là cha vợ của Cảnh Sâm, vì tị hiềm nên trong triều rất ít khi lên tiếng, bất quá hôm nay đến Bắc Uy Hầu còn mở miệng thì ông ta cũng không thể kém một câu.

Sau đó thì trong triều nghiêng về phía đẩy Vĩnh Xương Bá đi, phái Tứ Hoàng tử cũng có vài người phụ họa.

Hoành Chính đế lúc này mới quyết định Vĩnh Xương Bá ba ngày sau liền đi Điền Tàng, còn hạ chỉ triệu Đại Hoàng tử hồi kinh.

“Nương nương, người mau ngăn chuyện này lại a, Điền Tàng hung hiểm như vậy, lão gia ở tuổi này rồi làm sao mà chịu nổi!” Vĩnh Xương Bá phu nhân lại ở Phượng Nghi cung khóc lóc kể lể.

“Hoàng Thượng đã hạ chỉ, bổn cung còn có cách nào chứ?” Kế hậu tức giận đập bàn, cái người đệ đệ này của nàng thật là, làm không được việc còn thêm phiền, mỗi khi cho hắn lo liệu chuyện gì thì y như rằng làm không xong, hiện giờ lại còn tới phiền nhiễu mình.

“Nương nương, ông ấy là thân đệ của người, người sao có thể mặc kệ a!” Vĩnh Xương Bá phu nhân cầm khăn, nức nở khóc.

Chung quy cũng là huynh đệ nhà mình, vả lại Cảnh Du còn phải dựa vào vài phần thế lực nhà cữu cữu nó, kế hậu nghĩ thông thì ngữ khí chậm lại, nói, “Ngươi về bảo hắn nghĩ thoáng một chút, vả lại đi Điền Tàng có thể kéo dài chút thời gian, còn có Chinh Đông Tướng quân, để mọi việc cho hắn ta xử lý là được, qua một thời gian ta sẽ tìm cách mang hắn về.”

Lời như vậy Tứ Hoàng tử đã nói với Vĩnh Xương Bá rồi, trước mắt quan trọng là đưa Đại Hoàng tử trở về, tuy nói Đại Hoàng huynh kia dù không đồng tâm hiệp lực cùng hắn thì cũng có thể giúp đỡ,

https://thuviensach.vn

qua một thời gian khai chiến với Hoài Nam thì có thể ở trong kinh đối phó Cảnh Sâm Cảnh Thiều, mà việc này thì cữu cữu không thể giúp.

Bãi triều xong, Cảnh Thiều liền tới bên cạnh Vương phi nhà mình, “Ta mới thấy Cảnh Du tái mặt luôn đó.”

“Ừa.” Mộ Hàm Chương lên tiếng, tiếp đục đi thẳng.

Cảnh Thiều bất mãn nhảy ra chắn đường, nghiêng mặt nhìn y, “Ta hôm nay phản ứng rất nhanh đúng không?” *(anh làm nũng a làm nũng *ôm mặt*)*

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một cái, ở chung một năm mà Cảnh Thiều hiện tại vẫn như cũ không biết ánh mắt 'cầu biểu dương a' là loại gì, chỉ biết dùng ánh mắt cứng ngắc mà nhìn chằm chằm người ta, nhớ tới hôm sau ngày tân hôn, bộ dạng người này mặc quần áo cho y thì không khỏi khẽ cười.

Khuôn mặt tuấn tú vì một năm này mà tâm tình thật tốt, lại thêm mỗi ngày Cảnh Thiều đều đưa đủ loại thuốc tẩm bổ, so với trước kia càng đẹp hơn ba phần, dưới ánh mặt trời đầu hạ thì nụ cười này thật sự mê người nói không nên lời a.

Cảnh Thiều nhìn mà ngây người, vươn tay muốn sờ sờ lại đột nhiên oái một tiếng ngã ra sau, ngã vào một xe đầy rau xanh.

“Ha ha ha ...” Mộ Hàm Chương nhìn thấy xe chở rau muốn nhắc thì hắn đã ngã vào rồi, trên đầu còn dính một cọng rau nhìn vô cùng buồn cười, nhịn không được cười lớn tiếng.

Lão hán đẩy xe lập tức nhăn mặt, lại thấy hai người mặc triều phục thì không dám nói gì, chỉ có thể đem vẻ mặt đau lòng nhìn một xe thức ăn bị đè xẹp lép.

Cảnh Thiều tức giận nhảy dựng lên, một đống lá cây rau cỏ lẹp bẹp rớt xuống, nhìn Vương phi nhà mình hãy còn cười đến vui vẻ.

Mộ Hàm Chương thấy hắn sinh khí thì cho lão hán một ít bạc vụn để hắn đi, sau đó nhịn cười gỡ rau trên người, lại sửa sang triều phục bị làm nhăn cho Cảnh Thiều, “Hôm nay ngươi ở trên triều rất có khí thế, Vĩnh Xương Bá cũng bị hù chết rồi.”

https://thuviensach.vn

“Phải vậy chứ!” Được khen, Cảnh Thiều lập tức đáp lại, cũng không để ý việc vừa rồi mà cao hứng a cao hứng về nhà.

“Vương gia, quân sư!” Hách đại đao tuy rằng đã là tướng quân nhưng ngày thường không cần vào triều, gã lại không thích đi lại tặng lễ này nọ nên đã một thời gian không gặp hai người.

“Hách Tướng quân ít khi đến chơi, mau mau vào trong.” Mộ Hàm Chương cười cười, người quen trên chiến trường so với quen ở kinh thành thì thoải mái hơn không ít.

“Không,” Hách đại đao có chút bất hảo nói, “Là vầy, hôm qua tiện nội *(vợ)* vào kinh, trong nhà chuẩn bị thức ăn muốn mời Vương gia cùng quân sư qua ăn bữa cơn, tán gẫu nói chuyện a.”

“Hách đại tẩu vào kinh là chuyện tốt nha!” Cảnh Thiều cũng cười cười, nhìn bộ dáng khó xử của Hách đại đao thì chắc là vị phu nhân béo kia đột nhiên muốn mời rồi, Hách đại đao sợ vợ như vậy đành phải qua đây mời một chuyến, đứng ở cửa chờ hai người hạ triều về a.

“Phu nhân không mấy khi vào kinh, bữa cơm này chúng ta nhất định phải ăn rồi,” Mộ Hàm Chương khẽ cười, “Tướng quân cứ về trước nói với phu nhân một tiếng, chúng ta thay quần áo sẽ qua ngay.”

Hách đại đao nghe vậy thì mỉm cười hàm hậu, vội vàng gật đầu trở về phục mệnh phu nhân.

Ấn tượng của Mộ Hàm Chương với vị phu nhân béo hào sảng kia rất tốt, nhớ lúc nàng giúp tắm cho tiểu lão hổ, cho Đa Phúc chuẩn bị hậu lễ rồi cùng Cảnh Thiều đổi thường phục hướng phủ Tướng quân mà đi.

Phủ Tướng quân cách phủ Thành Vương không xa, mặc dù kém Vương phủ xa hoa nhưng so với nhà dân thì tất nhiên là thập phần to lớn hoa lệ.

Hai người vừa vào cửa thì nghe giọng phu nhân béo trung khí mười phần hét to, “Nhanh lên nhanh lên, Vương gia Vương phi lát nữa đã đến rồi, nhanh chân lẹ tay chút!”

https://thuviensach.vn

Hai người không khỏi nhìn nhau mỉm cười, vị phu nhân này thật sự là ở đâu cũng không ngồi yên được.

“Tẩu tử, người ngồi nghỉ một lát đi, Vương gia lát nữa đã đến còn không mau đi sửa soạn?” Hai người theo hạ nhân dẫn đường tới trước cửa thì nghe được một giọng nói trong trẻo dễ nghe, Cảnh Thiều đột ngột dừng cước bộ quay đầu nhìn Vương phi nhà mình, thấy y cũng đang kinh ngạc, vội bước nhanh một bước mở cửa vào.

Trong phòng là một cái bàn gỗ lê lớn, bày đầy thức ăn đủ màu, phu nhân béo tay chân lanh lẹ tự tay mang thức ăn lên bàn, Hách đại đao bị sai vặt đi lấy rượu ủ, bọn hạ nhân cũng vội vội vàng vàng, chỉ có một người nhàn nhã ngồi trước bàn bưng một ly nước chè xanh cười như không cười mà nhìn hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Chương 86 - Lung Tung

Cái người mặt bạch y trắng tuyết, mi mục như họa này không phải Cố Hoài Khanh thì còn ai vào đây?

“Vương gia! Hầu gia!” Phu nhân béo thấy hai người bước vào thì vội vàng hành lễ nghênh đón, lễ tiết này hiển nhiên là vừa học, vô cùng mất tự nhiên a.

“Hách đại tẩu, lâu rồi không gặp.” Mộ Hàm Chương cười chào hỏi.

Cảnh Thiều vẫn mắt to trừng mắt nhỏ với Cố Hoài Khanh, xác định đây chính xác là Hoài Nam Vương thì ném cho hắn một ánh mắt hỏi vì sao lại ở đây.

Cố Hoài Khanh giả vờ không hiểu, đứng dậy chào, “Kiến quá Vương gia, Hầu gia.”

“Vị Cố huynh đệ này là trên đường ta gặp được,” phu nhân béo ân cần giới thiệu, “Ta cưỡi la *(con la í)* đi được nửa đường thì may mắn gặp Cố huynh đệ hảo tâm giúp đỡ. Cố huynh đệ còn là quan nha, vào kinh làm việc lại chưa có chỗ ở nên ta liền để hắn ở đây.”

“Hạ quan Cố Thanh, là Huyện lệnh Hoài Dương ở Giang Nam, vào kinh báo cáo công tác, gặp được Hách Tướng quân không ghét bỏ cho ta ở nhờ hai ngày.” Cố Hoài Khanh cảm kích nhìn phu nhân béo một cái, nói chuyện khiêm tốn hữu lễ, nếu không phải cái mặt tuấn dật này thế gian hiếm có thì Cảnh Thiều còn tưởng là mình nhận nhầm người rồi.

Mộ Hàm Chương nhếch môi nhịn cười, huyện Hoài Dương này là tên thời tiền triều a, hiện giờ đã đổi thành thành Đan Dương, mà Đan Dương chính là chủ thành đất phong Hoài Nam, có Huyện lệnh sao?

Phu nhân béo thấy Vương gia không trách tội có người lạ ở đây thì liền thân thiện mời bọn họ ngồi xuống, bản thân thì xoay vào trù

https://thuviensach.vn

phòng sắp xếp thức ăn.

Phủ Hách đại đao vốn không có nhiều hạ nhân, lúc này dọn bàn xong thì đều có việc phải làm, phu nhân béo vừa đi thì trong phòng chỉ còn lại ba người sáu mắt nhìn nhau.

“Ngươi sao lại ở đây?” Cảnh Thiều hạ giọng nói.

“Trên đường tình cờ gặp thôi.” Cố Hoài Khanh vô tội nói.

Cảnh Thiều cảm thấy gân xanh nổi rần rật trên trán, phiên vương không tuyên triệu thì không được phép nhập kinh, nhỡ bị người khác bắt gặp thì liền phiền toái to. Bây giờ là lúc nào rồi mà người này còn tâm tình nói đùa hử!

Mộ Hàm Chương giữ chặt Cảnh Thiều đang muốn động chân động tay lại, vỗ vỗ trấn an hắn, nhẹ giọng nói, “Đại ca vào kinh chắc là có chuyện trong yếu gì nhỉ?”

Lời này nói ra thì không thể tránh, Cố Hoài Khanh cười cười buông chén trà, tỏ vẻ phiền muộn, “Có một mỹ nhân gặp qua liền không quên, một ngày không gặp như si như cuồng.” *(Í, bài ni chỗ Chương mà bé Quân Thanh 'thổi tiêu' đặt tên cho chồng ẻm đồ, Vương gia đại nhân cũng nói qua nha :”> hê hê)*

“Có ý gì hả?” Cảnh Thiều nhíu mày, tật xấu này của gã thật khó chịu, ngươi càng sốt ruột gã càng không nói chuyện nghiêm túc, cứ như lọt vào sương mù nói hoài nói mãi đến khi người ta nổi trận lôi đình mới thôi.

Mộ Hàm Chương cũng kinh ngạc nhìn Cố Hoài Khanh, “Đại ca hẳn là nói đùa đi.”

Cố Hoài Khanh lập tức thu lại thần tình phiền muộn, khóe miệng gợi lên tia cười không đứng đắn, “Quân Thanh hoài nghi châm tâm của ta sao?” Nói xong liền muốn kéo cái tay đang đặt trên tay Cảnh Thiều kia, quả nhiên bị Cảnh Thiều bắt lại.

“Đại ca, vợ bằng hữu không thể chọc.” Cảnh Thiều nói ra những lời này thì nắm tay đã sắp đập vào đuôi mắt đối phương.

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Khanh cũng sớm đoán được chiêu này, linh hoạt vươn tay chế trụ nắm tay kia, thuận đà nhét một vật nhỏ vào trong tay Cảnh Thiều, phản thủ kéo cánh tay Cảnh Thiều lại, ghé vào tai hắn nói, “Giúp ta chuyển cái này.”

Cảnh Thiều nắm chặt thứ trong lòng bàn tay, gật gật đầu, đợi Cố Hoài Khanh buông tay ra thì bỗng nhiên chuyển tay, một quyền đánh tới ngực gã.

Cố Hoài Khanh không phòng bị, bị đánh đến suýt té trừ trên ghế xuống, ôm ngực khụ khụ một lúc lâu, “Khụ khụ...Đánh mệnh quan triều đình, còn thể thống gì nữa hả!”

“Đừng có học ca ca ta!” Cảnh Thiều nghe được câu 'còn thể thống gì' thì giật mình, căm giận muốn tống cho gã một quyền nữa.

Tới lúc Hách đại đao ôm vò rượu tiến vào thì thấy ba người đang ngồi lẳng lặng, cũng không nói chuyện gì với nhau mà Cố Hoài Khanh thì một tay ôm ngực chậm rãi xoa xoa.

“Cố huynh đệ làm sao vậy?” Hách đại đao vẫn rất có hảo cảm với vị Cố huynh đệ do tức phụ hắn hảo tâm đem về này.

“Ta từ nhỏ đã có bệnh tim, không có gì đáng ngại.” Cố Hoài Khanh suy yếu cười cười, thoạt nhìn đúng thật có vài phần bộ dáng thư sinh ốm yếu.

“Nên tìm đại phu xem thử.” Hách đại đao nghe vậy thì nhíu mày, lập tức muốn ra cửa tìm đại phu a.

“Không cần không cần,”Cố Hoài Khanh vội vàng kéo Hách Tướng quân nhiệt tình chính trực lại, “Ta là gặp được Vương gia Vương phi nên cao hứng, nhất thời có chút khó thở thôi.”

Cảnh Thiều nghe được thì hai bên thái dương căng thẳng, lại muốn đánh tiếp.

Thức ăn đều là đồ trong nhà làm bình thường, phần lớn là phu nhân béo tự tay nấu, so với tay nghề nữ đầu bếp ở vương phủ tất nhiên không bằng, nhưng loại thức ăn thuần phác này cả ba người

https://thuviensach.vn

đều ít khi được ăn, nếm vào ngược lại cảm thấy thú vị, Mộ Hàm Chương cũng không nhịn được ăn nhiều cơm một chút.

“Tay nghề phu nhân thật tốt, Hách Tướng quân thật có phúc nha.” Mộ Hàm Chương sau khi ăn xong cười cười nói.

“Người sao lại nói vậy a,” phu nhân béo cười híp mắt, “Hắn có thấy mình có phúc đâu, mỗi ngày đều chê ta làm thức ăn không ngon.”

Hách đại đao nghe phu nhân lại bắt đầu quở trách mình thì có hơi không được tự nhiên, lại nói với Cảnh Thiều, “Vương gia, hôm nay vi thần có vài thứ muốn mời Vương gia nhìn xem.”

Cảnh Thiều nhìn hắn một chút, “Được a.” Rồi lập tức đứng dậy, để Vương phi nhà mình đợi ở đây, cùng Hách đại đao một trước một sau ra khỏi phòng. *(anh hông sợ anh Cố ảnh giở trò hở *evil grin*)*

Đi tới khúc ngoặt cuối hành lang, Cảnh Thiều dừng chân nhìn nhìn hoa cỏ trong viện, “Ngươi muốn nói cái gì?” Phủ Tướng quân mới xây nên hoa cỏ cũng không sum xuê, Hách đại đao cũng không hiểu cây cỏ thì quý báu chỗ nào, trong sân tùy tiện trồng mấy cây du, bây giờ mới thấp thấp màu xanh nhạt.

“Cố tiên sinh kia nói là quen biết Vương gia nhưng việc hắn vào kinh không thể để lộ. Hôm nay ở trước cửa Vương phủ không dễ nói, mạt tướng không kịp báo cáo mong Vương gia thứ tội.” Hách đại đao thấp giọng nói, mấy cái này là Cố Hoài Khanh nói riêng với hắn nên phu nhân hắn cũng không biết.

“Gã nói đúng đó,” Cảnh Thiều quay đầu nói với Hách đại đao, “Cứ để gã ở đây đã, cứ bảo là thân thích của phu nhân, vài ngày nữa ta sẽ khiến gã rời đi.” Cố Hoài Khanh làm người luôn cẩn thận, lúc ở Giang Nam đến một thuộc hạ của Cảnh Thiều cũng chưa từng gặp qua gã, kể cả Hách đại đao. Nhưng mà không biết tên kia làm gì mà Hách đại đao có thể tin gã vậy nhỉ.

“Hắn còn mang theo hai thị vệ, vì muốn gặp Vương gia nên mạt tướng không cho họ tới tiền viện.” Hách đại đao một lượt báo hết tình hình Cố Hoài Khanh lên.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều gật gật đầu, vỗ vai hắn nói một câu, Hách đại đao làm việc đáng tin cậy hơn Triệu Mạnh nhiều, để Cố Hoài Khanh ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trên đường về Vương phủ, Cảnh Thiều lấy vật Cố Hoài Khanh đưa cho mình, nhìn nhìn.

“Đây là cái gì?” Mộ Hàm Chương cầm lấy thứ trong lòng bàn tay hắn, là một miếng thanh ngọc, chạm trổ kĩ lưỡng, cầm trên tay thì mát lạnh, buộc vào một sợi dây đỏ.

“Vừa rồi đánh nhau với gã thì nhét vào đó, bảo ta chuyển giùm.” Cảnh Thiều thấy khó hiểu, gã cũng không nói là chuyển cho ai.

Mộ Hàm Chương nghe vậy thì sắc mặt có chút kì dị, tựa vào ngực Cảnh Thiều, giơ miếng ngọc lên nhìn kĩ, “Loại ngọc này phẩm chất rất cao, chỉ có hoàng tử công hầu cấp cao mới có thể đeo.”

“Có khi là ca ca.” Cảnh Thiều một tay cầm cương, một tay ôm eo người trong lòng.

“Đúng vậy...” Mộ Hàm Chương cảm thấy hình như mình vừa phát hiện một bí mật.

“Sao vậy?” Đang hưởng thụ thân thể ấm áp mang theo hương thơm nhát tựa vào lưng mình, Cảnh Thiều trộm cười tùy ý lên tiếng.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, nghiêng đầu nhìn hắn, “Hình dạng miếng ngọc này là để đeo ở thắt lưng...” Ngọc đeo trên đai lưng làm sao mà rơi vào tay người khác?

Hai người sau đó liền tò mò không thôi, quay đầu ngựa trực tiếp tới Duệ Vương phủ.

Cảnh Sâm vẫn chưa ngủ trưa ở trong sân hóng mát, trong tay còn cầm một quyển sách xem xem. Nghe nói hai người tới chơi thì đem thêm hai cái ghế.

“Sao lại chạy tới lúc này vậy?” Cảnh Sâm nhíu nhíu mày, vào tháng năm trời đã bắt đầu nóng, giữa trưa mà tới phủ thì chắc có việc gấp gì rồi.

https://thuviensach.vn

“Cố Hoài Khanh vào kinh.” Cảnh Thiều hạ giọng đáp.

Cảnh Sâm ngồi ngay ngắn, “Gã tới làm gì?” Hiện giờ thế cục khẩn trương, thời gian này mà vào kinh không phải là hai tay dâng cho triều đình một nhược điểm sao?

“Đệ cũng không biết,” Cảnh Thiều gãi gãi đầu, tên kia nói mười câu đã có chín câu là giả, nói một buổi trưa cũng hỏi không ra nguyên nhân, “Còn nói chuyển giúp vật này, là của ca ca sao?”

Cảnh Sâm nhìn thấy miếng ngọc trong tay Cảnh Thiều thì sắc mặt lập tức đen vài phần, xoa xoa thái dương trướng đau, “Đệ mau mau đuổi gã đi đi, ở trong kinh nhiều người khó lường, không chừng có người nhận ra gã đấy.” *(dễ hai người này có gian tình gì lắm Ò_Ó)*

Đang nói thì Duệ Vương phi bưng trà nước đi tới, “Trời nóng nực, ta nấu trà lạnh cho mọi người nếm thử.”

“Đa tạ tẩu tử.” Mộ Hàm Chương cười, sắc mặt Cảnh Thiều cũng không hay ho gì, bị Vương phi nhà mình đẩy đẩy mới chịu nhận ly trà.

Sắc mặt Duệ Vương phi vẫn không tốt như trước, nhưng so với khi Cảnh Sâm không ở trong kinh thì có chút khởi sắc.

“Thân mình tẩu tử đã khỏe chưa ạ?” Mộ Hàm Chương uống ngụm trà, hỏi.

“Nhờ phúc Hầu gia, gần đây tốt lên không ít.” Tiêu thị khách khí nói.

“Lời này của tẩu tử Hàm Chương sao dám nhận.” Nét cười trên khóe môi Mộ Hàm Chương nhạt đi, cúi đầu uống trà, vốn định khen một câu trà ngon nhưng có vẻ đối đáp lúc này là không nên.

Cảnh Sâm nhìn nàng một cái, “Nàng không khỏe thì đừng ra ngoài, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Không chờ Duệ Vương phi đáp lại thì hạ nhân ở tiền viện vội vàng vào bẩm báo, Hầu phủ cho người tới, trắc phu nhân động thai khí.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương đứng bật dậy, “Xảy ra chuyện gì?”

“Cụ thể thì không rõ lắm ạ, chỉ nói đã đi thỉnh thái y rồi.” Vân Tùng biết việc này quan trọng nên đi thẳng từ phủ Tướng quân qua Duệ Vương phủ tìm.

“Quân Thanh, đừng nóng vội.” Cảnh Thiều nắm chặt tay y, quay đầu nhìn ca ca.

“Các đệ mau đi đi, ta mời thêm thái y qua.” Cảnh Sâm cũng đứng lên, không đợi Cảnh Thiều mở miệng đã giục bọn họ đi nhanh.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, Cảnh Sâm gọi thủ hạ, “Ngươi tới thái y viện, mời Trương thái y qua một chuyến.”

Thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, Tiêu thị nhìn nhìn sắc mặt Cảnh Sâm nói, “Nghe nói trắc phu nhân Bắc Uy Hầu đã mang thai bảy tháng, hẳn là không có gì đáng ngại đâu.”

Cảnh Sâm gật gật đầu nhìn nàng, “Mấy ngày nay ta không ở trong phủ, Cảnh Thiều có ghé không?”

“Có một lần, nhưng chỉ nói vài câu rồi đi.” Tiêu thị nhẹ nhàng nói bâng quơ.

Cảnh Sâm nghe vậy nhíu nhíu mày, có điều suy nghĩ mà nhìn nàng, “Nàng bất mãn gì đệ tế sao?”

“Vương gia có ý gì? Thiếp thân thì có cái gì để bất mãn đệ tế chứ.” Duệ Vương phi không trả lời mà hỏi ngược lại.”

Ánh mắt Cảnh Sâm thâm trầm nhìn nàng một lúc lâu, “Nàng không muốn đem Tiểu Tứ cho Cảnh Thiều thì thôi, còn làm khó đệ ấy làm gì?”

Tiêu thị nghe vậy lập tức thấy thật ủy khuất, đứng dậy, tiểu nhi tử là nàng khó khăn sinh hạ, hai mẹ con thiếu chút nữa không sống được thì nói nàng thế nào có thể bỏ đứa con thừa tự của mình cho người khác hả? Sau khi Cảnh Sâm đề nghị chuyện này thì mỗi lần nhìn hai phu phu Thành Vương nàng liền không mấy hòa nhã, “Vương gia, cũng không phải ta không muốn, thân thể Tiểu Tứ

https://thuviensach.vn

không tốt, hai đại nam nhân sao có thể chăm sóc nó chu toàn? Huống hồ phụ hoàng cho Thành Vương cưới nam phi vốn là vì..."

"Im miệng!" Cảnh Sâm lập tức trách cứ, không cho nàng kịp nói xong.

Duệ Vương phủ bên này đang không yên, phủ Bắc Uy Hầu càng loạn thành hỏng bét.

Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình cưỡi Tiểu Hắc vọt thẳng vào cửa lớn Hầu phủ, dọa hai hạ nhân gác cổng sợ không nhẹ.

Đi thẳng một đường tới viện tử của Khâu thị, thái y đang ở trong khám bệnh, Bắc Uy Hầu phu nhân đứng ngoài cửa, sắc mặt không tốt lắm, phía sau có vài nha hoàn nơm nớp lo sợ đến không dám thở mạnh. Chỉ có hai nha hoàn của Khâu thị thì chuẩn bị nước ấm, khăn vải vội trước vội sau.

Mộ Hàm Chương thấy tình hình này có chút không ổn, chào Đỗ thị một cái rồi vội vàng vào trong.

Cảnh Thiều không thể vào nội thất nhưng cũng không rời đi mà tùy ý người ở thượng vị nhà chính.

Bắc Uy Hầu phu nhân thấy Thành Vương ấy vậy mà vào bên trong, còn mang bộ dáng không chịu đi thì sắc mặt càng khó coi, nhưng chỉ có thể cẩn thận hầu hạ, bản thân thì ngồi cứng ngắc ở ghế dưới, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

https://thuviensach.vn

Chương 87 - Bị Điên

Mộ Hàm Chương vào phòng trong thì thấy một thái y đang bắt mạch, Bắc Uy Hầu ngồi ở băng ghế đầu giường, Cát Y đứng ở bên giường hầu hạ.

“Thai nhi không ổn, may mà chưa có dấu hiệu sẩy thai.” Thái y chẩn mạch xong, trầm ngâm một lát mới nói, xong liền đưa một phương thuốc an thai.

Mộ Hàm Chương đến gần, thấy sắc mặt Khâu thị nằm trên giường hơi trắng bệch, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Mẹ, người còn khó chịu không?” Mộ Hàm Chương ngồi xuống bên giường, tiếp nhận khăn tay Cát Y đưa qua lau mồ hôi trên trán bà.

“Còn.” Thanh âm Khâu thị có chút suy yếu nhưng vẫn nói được rõ ràng, bàn tay cũng ấm, hẳn là tạm thời không sao.

“Đang êm đẹp vậy sao lại động thai khí?” Mộ Hàm Chương quay đầu hỏi thái y.

Thuốc dưỡng thai là do Khương thái y kê, vẫn luôn do Cát Y tự tay nấu, mà đồ ăn thì càng kĩ càng hơn, vì lúc mới ba tháng Khâu thị ốm nghén rất dữ nên Mộ Hàm Chương cố ý sắp xếp một nữ đầu bếp của Vương phủ tới tiểu trù phòng trong viện Khâu thị, chuyên nấu ăn cho nàng.

Thái y là do Bắc Uy Hầu tìm tới, đối với chuyện xảy ra cũng mơ hồ, “Phu nhân là chịu phải kinh hách, cũng không ăn phải cái gì.”

Kinh hách? Mộ Hàm Chương buông mắt nhìn phụ thân ngồi ở đầu giường.

Bắc Uy Hầu thở dài, “Không có việc gì là tốt rồi, theo thái y bốc thuốc đi.” Lời này là nói với Cát Y, nhưng nàng nhận đơn thuốc xong cũng không ra ngoài mà đưa cho Mộ Hàm Chương.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương cầm lấy, xem thấy không khác mấy với phương thuốc Khương thái y kê, chỉ có một vài loại dược liệu tính ôn hòa, nói cách khác là vấn đề không quá nghiêm trọng.

Thái y nhận tạ lễ của Bắc Uy Hầu xong thì thi lễ với Mộ Hàm Chương rồi rời đi. Ra tới gian ngoài gặp Cảnh Thiều ngồi ở chủ vị lại hành lễ lần nữa.

“Thế nào?” Cảnh Thiều hỏi.

“Trắc phu nhân không có gì đáng ngại ạ.” Thái y thành thật đáp.

Bắc Uy Hầu phu nhân nghe vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, Cảnh Thiều nhìn bà ta một cái, cứ cảm thấy việc này có chút kì quái.

“Đang yên ổn vậy sao lại chấn kinh chứ?” Mộ Hàm Chương nắm chặt tay mẫu thân, ôn nhu hỏi.

Khâu thị khẽ cười, mới vừa rồi thực nguy hiểm, bây giờ nhi tử đã tới rồi nàng mới cảm thấy tìm được chỗ dựa vững chắc, nỗi lòng cũng an tĩnh lại, cảm thấy đau đớn dưới bụng cũng giảm bớt nhiều. Nhưng nhi tử hỏi như vậy nàng cũng không thể nói, chỉ lắc lắc đầu, “Hài tử không sao là tốt rồi.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày, ngẩng đầu ý hỏi Bắc Uy Hầu.

“Mẹ con ở hoa viên tản bộ, suýt chút nữa ngã vào hồ, may mà nha đầu này nhanh nhạy mới không xảy ra chuyện.” Bắc Uy Hầu cũng chỉ nghe vậy chứ chưa kịp hỏi rõ tình hình, chỉ có thể nói hết ra.

“Cát Y, xảy ra chuyện gì?” Mộ Hàm Chương lạnh mặt, “Ta đã nói bao nhiêu lần là không được rời nàng nửa bước!”

Cát Y nghe vậy lập tức quỳ xuống, “Nô tỳ đáng chết, không thể chiếu cố tốt trắc phu nhân, là Đại thiếu gia đột nhiên lao tới, còn đẩy trắc phu nhân một phen, nô tỳ không kịp ngăn lại...”

Trong phòng nhất thời trầm tĩnh, Mộ Hàm Chương im lặng không nói, Bắc Uy Hầu sửng sốt, sao lại liên quan tới Mộ Linh Bảo? Lời này vừa rồi hạ nhân cũng không nói với ông, lúc này nha đầu kia nói ra mới biết.

https://thuviensach.vn

“Vừa rồi sao nàng không nói?” Bắc Uy Hầu có chút xấu hổ, nói như vậy lại có vẻ như ông cố ý giấu chuyện này vậy.

“Mẹ, người ngủ một lát đi, chờ thuốc nấu xong con sẽ gọi.” Mộ Hàm Chương không nhiều lời, kéo chăn đắp cho Khâu thị, Khâu thị mở to đôi mắt đẹp nhìn y, biết y muốn ra ngoài xử lý chuyện này, tuy rằng nàng cũng không muốn gây hấn nhưng hôm nay thật sự sợ hãi, mấp máy môi cuối cùng lại trầm mặc.

Bắc Uy Hầu cũng an ủi vài câu, lúc này mới mang theo Mộ Hàm Chương cùng Cát Y ra ngoài.

“Việc nhỏ trong nhà còn phiền Vương gia tới rồi. “ Bắc Uy Hầu không đoán được Vương gia cũng tới, bước lên hành lễ.

“Đây cũng chẳng phải việc nhỏ.” Cảnh Thiều ngoài cười nhưng trong không cười, tiếp Vương phi nhà mình lại ngồi cùng hắn.

“Sao lại không thấy đại ca đâu?” Mộ Hàm Chương lạnh mặt đến bên người Cảnh Thiều, ngồi cạnh chủ vị.

“Thân thể Linh Bảo còn chưa khôi phục lại gặp chút kinh hách, ta cho nó về nghỉ ngơi rồi.” Bắc Uy Hầu phu nhân vội nói.

Kinh hách? Mộ Hàm Chương nghe mà chỉ thấy buồn cười, hắn nhào vào người khác mà mình thì chấn kinh, ngược lại còn bao che cho hắn! Tay áo giấu trong y phục nắm lại thành quyền, việc hôm nay không thể cứ để yên như vậy, lấy tính tình không biết thu liễm của đám người này, hài tử trong bụng mẫu thân khó mà có thể an bình sinh ra được.

“Nó vì sao mà chấn kinh?” Bắc Uy Hầu ngồi ở ghế phó chủ vị, nghe vậy thì vỗ bàn, đứa con này ông rất quý trọng, mỗi ngày đều trông mong nó sinh ra, “Gọi Thế tử tới cho ta.”

Hạ nhân lĩnh mệnh đi, Bắc Uy Hầu phu nhân biết việc này không xong, hung hăng trừng Cát Y một cái, đối phương lại ngoảnh mặt làm ngơ cúi đầu đứng sau Mộ Hàm Chương, tỏ rõ ta là nha hoàn của Vương phủ, không có chịu quản chế của bà.

https://thuviensach.vn

Đỗ thị cảm thấy tình thế thập phần bất lợi cho mẹ con mình, khăn tay bị vò nhàu nhĩ, cẩn thận mở miệng nói, “Hầu gia, Linh Bảo cũng là vô tâm, có lẽ là không để ý mới có va chạm, hài tử đã không có việc gì, cũng nên để nó tới bồi tội với muội muội là được.”

Xạo sự một chút liền trốn tránh trách nhiệm, nói y như mình rất là rộng lượng, để Thế tử vô tội nhận lỗi với một tiểu thiếp nho nhỏ.

Ba người ngồi ở thượng vị cũng không đáp lại, Bắc Uy Hầu không để ý bà ta, hai người kia cũng lười tranh luận.

Mộ Hàm Chương buông mi không nói, nghe nói Mộ Linh Bảo nằm bẹp trên giường hai tháng, bây giờ đã đi lại được rồi. Mộ Hàm Chương gần đây chưa gặp qua hắn, nhưng nghĩ đến việc này khó có khả năng là ngoài ý muốn, Khâu thị rất che chở hài tử này, đi đường cũng cẩn thận không tới chỗ sàn trơn, Cát Y cũng luôn ở bên người, Mộ Linh Bảo chỉ bị phế *(cái ấy ấy bị phế đó đó :P)* chứ không phải mù, làm sao có thể không nhìn thấy hai người sống sờ sờ ra đó?

Cảnh Thiều chậm rãi uống trà, không có chút tự giác tham dự vào nội tình, ngồi im lặng tỏ rõ lập trường làm chỗ dựa cho Vương phi nhà mình.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Mộ Linh Bảo đến mà là một vị Thái y khác, chính là Trương thái y do Cảnh Sâm phái người thỉnh tới. Nếu đã đến đây thì không thể từ chối hảo ý của Duệ Vương, Bắc Uy Hầu liền gọi người đưa ông ấy đi xem qua Khâu thị.

Trương thái y vào một lát thì Mộ Linh Bảo mới chậm rì rì đi vào, bộ dáng không chút để ý chọc Bắc Uy Hầu lập tức nổi trận lôi đình, “Nghịch tử! Vi phụ gọi ngươi tới, ngươi chậm chạp cái gì hả?”

Nhìn đến Mộ Linh Bảo thì Mộ Hàm Chương xác thực hoảng sợ, cái kẻ vốn mập mạp phì nộn trước kia bây giờ gầy đến hai má cũng lõm vào, ánh mắt trống rỗng lúc nhìn thấy y thì rất nhanh hiện lên một tia oán độc.

“Mộ Hàm Chương!” Mộ Linh Bảo thấy y thì lập tức tỉnh táo, hai ba bước đã vọt tới trước mặt y vươn tay muốn bóp cổ.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn làm gì?” Cảnh Thiều sao có thể để hắn làm bậy, đưa tay nắm chặt cánh tay không có chút lực, xoay một cái vung hắn ra ngoài.

Mộ Linh Bảo té trên đất rất nhanh đã đứng dậy, chỉ vào Mộ Hàm Chương nói, “Là ngươi phải không? Là ngươi cho người ném ta xuống sông, là ngươi!” Thanh âm Mộ Linh Bảo không còn trung khí mười phần như xưa mà có chút bén nhọn.

Cảnh Thiều ôm người vào trong ngực, vỗ vỗ nhẹ sợ y bị dọa.

Mộ Hàm Chương lập tức tránh ra, tức giận liếc hắn mọt cái, nhìn ngược lại Mộ Linh Bảo, “Đại ca là làm sao vậy?”

Bắc Uy Hầu phu nhân vội giữ chặt Mộ Linh Bảo, “Ồn ào cái gì? Ta hỏi ngươi, mới vừa rồi trắc phu nhân trượt chân sao ngươi không đỡ mà còn bỏ chạy?” Vừa nói vừa trộm nhéo thắt lưng Mộ Linh Bảo một cái, ý bảo hắn nói theo mình.

“Mẫu thân *(đại phu nhân)*, nhi tử lại vừa mới nghe được là mẫu thân *(trắc phu nhân)* không phải tự mình trượt chân.” Mộ Hàm Chương chậm rãi nói, thanh âm không lớn nhưng vẫn đủ cho mọi người đều nghe được.

“Sao, ngươi là muốn nói đại ca ngươi đẩy à?” Bắc Uy Hầu phu nhân trợn mắt quay đầu trừng Mộ Hàm Chương, hiếu lễ còn đó, bà ta không tin Mộ Hàm Chương có thể nói ra lời chỉ trích huynh trưởng.

Mộ Hàm Chương nhếch môi, lời này y thật không nói ra được, nếu tranh luận cùng phụ thân sẽ chỉ thành càng nháo càng loạn mà thôi, hít sâu một hơi rồi ngồi xuống bên người Cảnh Thiều, việc hôm nay mặc kệ bọn họ càn quấy thế nào y cũng phải nói cho rõ.

Đúng lúc này Trương thái y theo nha hoàn đi ra, nói cơ bản tình hình một chút thì cơ bản cũng giống thái y vừa rồi.

Cảnh Thiều lặng lẽ cầm tay Vương phi nhà mình, nhìn nhìn Mộ Linh Bảo sắc mặt có chút trắng xanh, hơi nheo mắt nói, “Vị Trương thái y này là Nhị Hoàng huynh mời đến, y thuật cao minh, cũng vừa nghe Thế tự bị chấn kinh, không bằng thuận tiện xem thử.”

https://thuviensach.vn

“Không! Ta không bệnh!” Thân thể mình Mộ Linh Bảo vô cùng rõ ràng, tất nhiên không cho thái y nào khám, nghe vậy lập tức lớn tiếng phản bác.

Mộ Hàm Chương hiểu được ý tứ Cảnh Thiều, mở miệng nói, “Đại ca trạch tâm nhân hậu tất nhiên sẽ không làm ra chuyện đẩy người xuống nước, nhưng ban ngày mà không thấy rõ người cũng không phải chuyện nhỏ...” Lời còn chưa dứt thì tỏ vẻ khó xử nhìn Bắc Uy Hầu.

Bắc Uy Hầu cũng hiểu được Mộ Linh Bảo giấu diếm, vừa bước đến vừa gọi, “Làm phiền thái y xem qua giúp Thế tử.”

“Cút ngay, đừng qua đây!” Mộ Linh Bảo la hét, thấy thái y ria mép hoa râm tiến tới thì giãy dụa lui ra sau, nhìn có chút điên cuồng.

Trương thái y nhìn thoáng qua biểu tình Cảnh Thiều thì trầm ngâm, nói, “Thứ cho cựu thần nói thẳng, tình trạng Thái tử nhìn chỉ sợ là yểm chứng.”

Lời này vừa nói ra thì cả phòng đều hít một ngụm khí lạnh, cái gọi là yểm chứng, nói dễ nghe thì là trúng tà, mà nói trắng ra chính là bị điên.

“Không có khả năng.” Bắc Uy Hầu phu nhân lập tức lớn tiếng, kéo Mộ Linh Bảo đến bên người, “Linh Bảo là gặp kinh hách, thái y chỉ cần kê thuốc an thần là được, uống hai ngày là khỏi thôi.”

“Phụ thân, nếu thật sự là yểm chứng thì trước mắt mẫu thân còn mang thai, nghe nói tiểu thiếp phòng của đại ca cũng sắp sinh, lúc này ngoài ý muốn thì không nói, về sau ngộ nhỡ...” Mộ Hàm Chương nhíu mày, nói khẽ với Bắc Uy Hầu.

“Mộ Hàm Chương, ngươi nói bậy bạ gì đó!” sắc mặt Bắc Uy Hầu phu nhân rất khó coi.

“Để thái y xem thử thì sẽ biết liền mà.” Cảnh Thiều nghiêng người nhìn nhìn Vương phi nhà mình, phòng ngừa một trong hai người nổi điên sẽ thương tổn y.

https://thuviensach.vn

Trương thái y nhận được ám chỉ của Cảnh Thiều thì tiến lên hai bước, vươn tay muốn cầm tay Mộ Linh Bảo, Mộ Linh bảo lập tức la to, “Cút ngay!” sau đó đẩy thái y ra một đường chạy mất.

“Ngăn nó lại!” Bắc Uy Hầu thấy không ổn liền gọi gia đinh ngăn Mộ Linh Bảo lại, bản thân thì chạy đến trong viện, một tay bắt gã lại. Mộ Tấn biết sau khi bị phế Mộ Linh Bảo rất chán nản, thấy người ta nhìn bộ dáng nửa chết nửa sống của mình sẽ tức giận, ông cũng không quản gã, ai ngờ mười này nửa tháng không gặp đứa con này lại biến thành điên cuồng như vậy?

Phủ Bắc Uy Hầu gà bay chó sủa ầm ĩ một lúc lâu, cuối cùng Bắc Uy Hầu làm chủ tạm thời nhốt Thế tử trong viện, trước khi Khâu thị sinh hạ thì không được thả ra, còn gọi thái y kê một mớ đơn thuốc an thần, để chính thê của hắn mỗi ngày cho uống.

Đỗ thị khóc sướt mướt đi cùng nhi tử, Bắc Uy Hầu một thoáng như già đi thật nhiều, lúc hai người Cảnh Thiều rời đi cũng chỉ hữu khí vô lực mà khoát tay áo.

Mộ Hàm Chương cũng không khăng khăng bắt Bắc Uy Hầu phải xử lý Mộ Linh Bảo, chỉ cần bảo đảm cho an nguy của mẫu thân là được, trên đường về vẫn trầm mặc không nói.

“Mệt thì dựa vào ta nghỉ ngơi một chút, một lát nữa là đến nhà rồi.” Cảnh Thiều dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu người nọ.

“Ta không nghĩ tới Mộ Linh Bảo sẽ biến thành như vậy...” Mộ Hàm Chương nói, chuyện lần này xem ra đả kích quá lớn Mộ Linh Bảo rồi.

“Chẳng qua là gieo gió gặt bão thôi.” Cảnh Thiều ôm ôm người trong ngực, “Khi còn bé bị phế gân mạch còn không cam chịu, hắn chẳng qua là mất chút lạc thú, gân mạch tay chân còn kiện toàn lại không tỉnh táo muốn báo thù mà chỉ biết phát giận với người già phụ nữ trẻ con thì mắc chi phải thương hại hắn.” Biết Vương phi nhà mình mềm lòng, nhưng người như Mộ Linh Bảo mà nương tay thì hắn cũng chẳng cảm kích đâu.

Mộ Hàm Chương hơi vuốt cằm, việc đã rồi thì có muốn gì cũng vô dụng, giờ chỉ cần bảo hộ mẫu thân cho tốt là được.

https://thuviensach.vn

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : tiểu kịch trường :

Muỗng Nhỏ : Quân Thanh đừng sợ, vi phu làm chỗ dựa cho ngươi.

Hàm Chương : ...Ngươi đừng phiền thêm là được.

Tiểu Hắc : Hí ~ lầm bầm *(mấy cái trạch đấu này thật nhàm chán, ta muốn đổi bối cảnh, mau mau ra chiến trường đi, muốn quay chính diện ta a!)*

Tiểu Hoàng : Oa ô! Oa nha nha nha! *(Sư tử! Ta muốn gặm đầu sư tử nha!)*

Đáp ứng Tiểu Hoàng cho nó cảnh manh vào mà chưa có chi hết, ừa, còn tiếng ngựa có vẻ giản lược nhỉ!

https://thuviensach.vn

Chương 88 - Rừng Đào

Cố Hoài Khanh vẫn ở kinh thành thần thần bí bí, theo lời Hách đại đao thì mấy ngày nay gã vẫn đi sớm về trễ không biết là đi đâu. Cảnh Thiều giục gã đi mau mau thì gã cứ ra sức khước từ.

“Ngươi xác định người kia là Hoài Nam Vương?” Tứ Hoàng tử nghe được tin này thì nhíu mày hỏi lại.

“Tất nhiên là thiên chân vạn xác,” người nói chuyện còn mặc triều phục đang đứng ở khúc ngoặt hành lang trong cung nhỏ giọng nói với Tứ Hoàng tử, “Hôm qua hắn tự mình tới cửa, liên lạc đã nhiều năm như vậy, vi thần có thể xác định đó chính là Cố Hoài Khanh.”

Tứ Hoàng tử đảo mắt, “Bây giờ hắn ở đâu?”

“Cái này vi thần không biết,” người nọ có chút khó xử, Cố Hoài Khanh luôn cẩn thận, ngay cả thuộc hạ tâm phúc cũng có khi không biết hành tung của gã, “Nhưng mà hắn nói với vi thần rằng mấy ngày nay đều ở kinh thành, nếu có việc muốn tìm thì tới Tửu Tiên Lâu trong thành lưu lại tin nhắn.”

Tứ Hoàng tử nghe vậy lập tức suy tính kế hoạch, chuyện Hoài Nam Vương chưa được tuyên triệu đã tự ý vào kinh, nếu bắt được hắn sẽ lập đại công. Tuy không phải là tội gì lớn nhưng phụ hoàng đang lo không tìm được nhược điểm của hắn, lúc này lại hối lộ quan viên một mình vào kinh mưu đồ gây rối, bằng chứng rõ rành rành chính là một cơ hội tốt. Vì thế xoay người đi đến ngự thư phòng.

“Ngươi vào kinh rốt cuộc là muốn làm gì hả?” Cảnh Thiều nhìn Cố Hoài Khanh đối diện đang nhàn nhã phẩm rượu, chỉ cảm thấy gân xanh nổi đầy trên trán.

Cố Hoài Khanh nhìn Cảnh Thiều sắp hết chịu nổi mà vung quyền, chậm rãi nói một câu, “Giải sầu tương tư a.”

“Nói bậy bạ,” Cảnh Thiều trừng mắt, “Nói mau, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Ta tốt xấu gì cũng là đại ca ngươi, không tôn kính một chút được à?” Cố Hoài Khanh đập chén xuống bàn, cả giận nói.

“Ngươi cũng biết mình là đại ca ta a, còn luôn nhòm ngó Quân Thanh! “ Cảnh Thiều cũng đập chén xuống bàn, càng nói càng giận.

Mộ Hàm Chương bưng vài túi đồ kho đi qua rừng đào liền thấy hai người trong đình lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, sắp đánh nhau đến nơi, “Ta mới đi một chốc, sao lại nháo thành vậy rồi?”

Hai người thấy y thì đồng thời đổi bộ mặt tươi cười, hai miệng một lời nói, “Hai chúng ta nói chơi tí mà!” Sau đó lại trừng mắt liếc nhau một cái.

Mộ Hàm Chương nhìn bộ dáng hai người, không nhịn được nhếch môi cười khẽ, mở ra giấy dầu trong tay. Bởi thân phận Cố Hoài Khanh đặc biệt không thể để người khác biết nên đến Vân Tùng cũng bị để lại ngoài vườn, Mộ Hàm Chương tự mình đi mua thức ăn rồi mang tới.

“Đây là món kho của thành nam, Cảnh Thiều rất thích, còn nói nếu đại ca đến thì phải mời huynh ăn thử.” Mộ Hàm Chương nói xong gỡ giấy dầu bọc bên ngoài dọn chỉnh tề ra đĩa.

“Hàm Chương vẫn là biết ăn nói như vậy.” Cố Hoài Khanh cười tủm tỉm cầm lấy một cái cánh gà.

“Đại ca, ngươi một vừa hai phải thôi!” Cảnh Thiều vặn cánh gà trong tay gãy rắc rắc.

“Oa ô!” Một cục lông đen vàng lẫn lộn đột nhiên từ trong rừng lao ra, vịn đầu gối Cảnh Thiều gặm chân gà trong tay hắn.

“U oa, các ngươi mang nó đến nữa sao?” Cố Hoài Khanh nhìn tiểu lão hổ càng lớn càng khỏe, cầm chân gà trong tay đùa nó.

“Ở nhà mãi sợ nuôi nó thành mèo mất, mang nó ra ngoài một chút.” Mộ Hàm Chương vươn tay xoa xoa cái đầu lông xù, Tiểu Hoàng cọ cọ lòng bàn tay y sau đó lại quay đầu nhe răng với Cố Hoài Khanh.

https://thuviensach.vn

“Khu vườn này thật không tồi, đáng tiếc đào còn chưa chín a.” Cố Hoài Khanh đưa chân gà đến bên miệng tiểu hổ, kết quả tay suýt nữa bị gặm.

Tiểu Hoàng tựa hồ có địch ý với Cố Hoài Khanh, không cắn được liền duỗi móng vuốt muốn cào. Mộ Hàm Chương xoa xoa sau gáy nó một lúc mới yên lại, nhưng mà cổ họng vẫn còn gầm gừ, giống như có thể chồm lên bất cứ lúc nào.

“Đào viên này của ca ca, nửa tháng nữa là có thể ăn được rồi.” Cảnh Thiều nhìn nhìn một nhánh đào duỗi vào trong đình, bên trên đã kết vài quả đào nhung nhung nhưng vẫn còn nhỏ.

“Đây là vườn của Cảnh Sâm a!” Cố Hoài Khanh nghe vậy ngẩn người nhìn quanh một vòng, rừng đào xanh um tươi tốt, trên mặt cỏ xanh như lụa, có thể tưởng tượng lúc hoa đào nở là cảnh đẹp ra sao, “Hôm nay hắn có tới không?”

(Rồi rồi, có gian tình a gian tình chắc rồi, hí hí)

“Phỏng chừng lát nữa sẽ đến.” Cảnh Thiều cầm lấy bầu rượu trên bàn rót cho Vương phi nhà mình một chén rượu thanh mai.

Mộ Hàm Chương không dùng loại chén rượu giống hai người kia, không phải chén trúc nhỏ do Thanh Mai cô nương làm mà là một chung rượu nhỏ tinh xảo bằng dương chi ngọc.

“Nhị đệ, tuy chiều chuộng thê tử là tốt, nhưng mà ngươi cũng phân biệt quá đi?” Cố Hoài Khanh nhìn nhìn chén trúc còn rớt lông *(lông hổ?)* trong chén mình, lại nhìn nhìn chén ngọc dương chi gần như trong suốt kia, nhất thời cảm thấy làm đại ca thế này thật thê lương a.

Cảnh Thiều không để ý gã, lúc Quân Thanh nói chuyện chính sự sẽ có thói quen vuốt ve đồ trong tay, năm trước bị mảnh dằm trúc đâm vào tay nên hắn vẫn mang theo một cái chén dương chi ngọc nhỏ bên người, lúc thích hợp sẽ lấy ra cho Vương phi nhà mình dùng. Từ đó về sau chung nhỏ cùng hộp hương cao đều trở thành vật tùy thân của Cảnh Thiều a. *(hô, cười chết ta XD)*

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nhận tiểu chung bạch ngọc, chỉ cảm thấy một cỗ lo lắng từ đầu ngón tay cứ liên tục tràn vào lòng.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng đột nhiên kêu một tiếng, chạy vài bước ra khỏi đình cúi người vào trong bụi cỏ giẫm giẫm, muốn đập cho ra cái gì đó.

“Có người đến đây?” Cảnh Thiều nhìn Tiểu Hoàng một cái, đứng dậy.

Cố Hoài Khanh nghe vậy cũng đứng lên theo, không bao lâu nghe được trong rừng truyền đến hai giọng nói.

“Nhị Hoàng huynh thật có nhã hứng, hoa đào đã tàn, quả đào chưa chín lại có hưng trí ở đây phẩm rượu?” Giọng nói trẻ tuổi mang theo ngạo mạn không hề che dấu, chính là Tứ Hoàng tử Cảnh Du!

“Tùy ý tới thôi.” Thanh âm trầm ổn dễ nghe kia là Duệ Vương Cảnh Sâm, nhưng mà giọng có hơi cao hơn thường ngày, tất nhiên mà nhắc nhở mấy người trong rừng.

Nguy rồi! Mộ Hàm Chương nhìn nhìn xung quanh, vườn này có thể ngăn người khác lại không ngăn được Tứ Hoàng tử mặt dày một đường theo Cảnh Sâm vào. Tuy nói Cảnh Du không biết Cố Hoài Khanh nhưng đột nhiên gặp một người lạ ở vườn riêng của Duệ Vương thì chắc chắn sẽ hoài nghi. Thường ngày một sai lầm nhỏ như hạt đậu cũng sẽ bị Tứ Hoàng tử xử không tha, huống chi là một người không rõ lai lịch.

Mắt thấy vạt áo hoàng tử màu vàng đã thấp thoáng, Cảnh Thiều vừa động, hướng Tiểu Hoàng huýt sáo cầm châm gà trong tay vứt về phía Cảnh Du.

“Oa ô!” Tiểu lão hổ thực thích trò này nha, thấy Cảnh Thiều quăng đồ ăn ngon ra thì lập tức nhảy xa ba thước, nhanh như tên bắn 'vèo' một cái xông ra ngoài.

“A!” Tứ Hoàng tử nhìn thấy một con hổ đột nhiên nhảy ra từ trong rừng thì sợ tới mức kêu thất thanh, bỗng nhiên bị cái gì trắng mịn đập ngay mặt, sợ hãi đến lão đảo dựa vào một gốc đào, cùng lúc đó lão hổ hung ác nhào tới.

https://thuviensach.vn

Tứ Hoàng tử ngã ngồi trên đất, lão hổ đã nhảy chồm lên người hắn đè lại hai vai, mở cái mồm to đỏ lòm, miệng đầy đủ răng nanh sắc bén vô cùng.

“Cứu mạng!” Tứ Hoàng tử bị dọa đến trắng bệch, chỉ thấy lão hổ kia há mồm muốn cắn cổ mình thì giãy dụa không thôi.

“Đừng động!” Cảnh Sâm đứng một bên đột nhiên mở miệng, ngăn Tứ Hoàng tử muốn rút bội kiếm, lại thấy con hổ kia ngoạm một cái chân gà từ sau gáy mình bỏ vào mồm, sau đó xoay người bỏ chạy.

Cảnh Du đứng dậy mới nhìn rõ, đó là một con hổ choai choai cỡ hai thước, quệt mông chạy chạy chạy vào trong đình, mà ở đó có hai người đang đứng là hai phu phu Thành Vương.

https://thuviensach.vn

Chương 89 - Nguy Cơ

“Ấu hổ nghịch ngợm, đắc tội Tứ Hoàng tử mong thứ tội.” Mộ Hàm Chương sờ sờ lão hổ cọ qua cọ lại trên đùi y, hơi xin lỗi hướng Cảnh Du thi lễ.

“A, Tứ Hoàng đệ, thật là xin lỗi, ngươi tới cũng không nói trước một tiếng, vừa lúc ta ném cánh gà a.” Cảnh Thiều rất không có thành ý mà chào hỏi, giúp Cảnh Du vỗ vỗ bụi trên người, nhưng mà lực tay có chút mạnh, thiếu chút nữa vỗ cho Tứ Hoàng tử té úp sấp.

Cảnh Sâm bất động thanh sắc nhìn thoáng qua ba cái chén trên bàn, vứt cho Mộ Hàm Chương một ánh mắt ra hiệu. Mộ Hàm Chương lập tức thu chén dương chi ngọc nhỏ kia vào tay áo.

Tứ Hoàng tử hôm nay thấy phụ hoàng lại gọi Cảnh Sâm đi ngự thư phòng nói chuyện riêng, sau đó lại thấy Cảnh Sâm ra khỏi ngự thư phòng đi thẳng tới thành nam, còn tưởng phụ hoàng giao cho hắn chuyện trọng yếu gì liền theo đuôi tới, không ngờ chỉ là hẹn uống rượu cùng phu phu Thành Vương.

Bốn người ngồi ở đào viên lá mặt lá trái mà nói lúc lâu chẳng có ý nghĩa gì, Cảnh Thiều không nhịn được ngáp một cái, nói đại một lí do rồi lôi kéo Vương phi nhà mình đi về.

Thành Vương đi rồi, Tứ Hoàng tử làm đệ đệ tự nhiên không thể ở lâu, cũng cáo từ theo, lúc sắp đi còn oán hận trừng cái con hổ chết tiệt kia, hắn dám khẳng định tên kia ném cánh gà lên mặt mình cũng không phải vô ý.

Đợi ba người đi rồi, Cảnh Sâm ngồi một mình trong đình một lúc, rượu thanh mai rất nhẹ, uống nhiều một chút cũng không sợ say. Mấy ngày nay đích thứ tử lại bệnh, tính tình Tiêu thị càng ngày càng không tốt, cứ về Vương phủ là hắn lại đau đầu.

(đó đó, không muốn về nhà, ở ngoài lại có tềnh êu mới an ủi xoa dịu cho anh chứ giề, hế hế)

https://thuviensach.vn

Năm đó lúc Tiêu thị gả cho hắn vẫn còn là một tiểu thư khuê các dịu dàng, nhưng mà sau lần sinh hạ này thì lại có chút nghi thần nghi quỷ, lại thêm thứ tử do vương cơ hạ sinh gần như cùng lúc, nàng cảm thấy ủy khuất...

Cảnh Sâm nhìn đào viên tầng tầng lớp lớp, nghĩ đệ đệ gì thì cũng phải có hậu nhân, chẳng qua chuyện đó cũng không vội lắm, dù sao phụ hoàng còn tại vị thì không thể làm gì được, chờ mình đăng cơ rồi nói việc này cũng không muộn.

“Một mình uống rượu giải sầu có gì thú vị chứ, ta bồi ngươi nha?” Thanh âm trong trẻo dễ nghe vang lên mang theo ba phần ngả ngớn từ sau lưng truyền tới.

Cảnh Sâm lập tức thấy đầu mình càng đau hơn.

Ngày hôm sau Tứ Hoàng tử hồi triều đã bị người kéo qua một bên.

“Điện hạ, vi thần hôm qua thấy Hoài Nam Vương có tới đào viên thành nam của Duệ Vương a.” Người nọ hoang mang nói.

“Ngươi nói cái gì? Đào viên Duệ Vương?” Cảnh Du nhảy dựng lên, “Ngươi có nhìn lầm không đấy?” Hôm qua hắn ở đào viên đó lâu như vậy.

“Thiên chân vạn xác,” người nọ có vẻ rất kích động, “Hôm qua vi thần tới thành nam làm việc, ngẫu nhiên thấy Hoài Nam Vương, hai thị vệ của gã còn canh giữ bên ngoài mà.”

Tứ Hoàng tử nhanh chóng hồi tưởng chuyện hôm qua, nhớ tới cái cánh gà bay tới kia, hắn không tin là Cảnh Thiều chỉ vô ý, vốn tưởng là cố ý làm khó hắn, vậy xem ra lúc ấy trong đình còn có người, Cảnh Thiều là muốn che dấu hành tung người kia!

Càng nghĩ càng thấy đúng, Cảnh Du không khỏi đổ mồ hôi, nếu thật như vậy thì Cảnh Thiều chính là cấu kết với phiên vương, nếu bọn họ gặp nhau ở đào viên thì không chừng còn liên lụy Duệ Vương, việc này nếu làm tốt thì có thể kéo chân Cảnh Sâm một vố đau.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nghe nói Tiểu Tứ tử của Duệ Vương phủ bị bệnh, đổi hai thái y chẩn bệnh vẫn không tốt lên liền sai người tặng chút dược liệu trân quý.

Tiêu thị nhìn đứa con trai trưởng trong ngực bà vú khóc nỉ non thì không ngừng cau mày, lại nhìn nhìn thứ tử khỏe mạnh hoạt bát bên cạnh thì càng buồn phiền. Thái y kê thuốc hai ngày vẫn không đỡ, thật sầu muốn chết.

Bà vú sợ bị quở trách, liền chủ động đề cập có khi tiểu hài tử không thật sự sinh bệnh mà là bị cái gì quấn lấy, “Nô tỳ nghe nói đại sư Bích Vân Am ở thành tây rất linh nghiệm, nếu không...”

“Ngày mai còn không tốt lên thì mời đến nhìn xem đi.” Duệ Vương phi nhìn thoáng qua mấy thứ Thành Vương phủ đưa tới, cho người nói lại vài câu khách khí rồi bỏ vào khố phòng. Còn chưa nói sẽ cho bọn họ, xun xoe như vậy cho ai nhìn hả?

“Nói sao?” Mộ Hàm Chương hỏi Vân Trúc vừa đi tặng đồ về.

“Nói làm phiền Thành Vương phi quan tâm, gần đây trong phủ đang vội, ngày khác mời Vương phi ghé phủ chơi.” Vân Trúc nói lại y nguyên từng chữ.

Mộ Hàm Chương xua tay cho Vân Trúc đi xuống, hơi nhíu mày, y cho người đưa đi đều là dược liệu quý hiếm, Duệ Vương phi thoái thác như vậy chính là không thèm nhìn liền trực tiếp khách sáo đáp lễ, xem ra hài tử kia thật bệnh không nhẹ.

Cùng lúc đó Cố Hoài Khanh đang theo Cảnh Thiều tới Tửu Tiên lâu uống rượu.

“Hôm nay uống với ta đi.” Cố Hoài Khanh rót cho Cảnh Thiều một chén.

“Ngươi suy nghĩ cho cẩn thận,” Cảnh Thiều liếc mắt, “Ta nói, ngươi vào kinh đến tột cùng là làm gì hả?”

Cố Hoài Khanh cười cười, nhẹ giọng nói, “Bắt quỷ.”

“Bắt quỷ?” Cảnh Thiều ngẩn người, cười nhạo, “Ngươi chừng nào thì thành thần côn thế?”

https://thuviensach.vn

Cố Hoài Khanh cười mà không nói, đúng lúc này dưới lầu truyền đến một trận xôn xao, hai người nhìn ra cửa sổ thì thấy Tứ Hoàng tử Cảnh Du mang theo một đội nhân mã vây quanh Tửu Tiên lâu.

“Đây là chuyện gì?” Cảnh Thiều nhíu mày, Tứ Hoàng tử hiện tại chưởng quản Hình bộ , trong tay nắm không ít người.

“Quỷ đến a.” Cố Hoài Khanh nhìn nhìn người đứng bên cạnh Tứ Hoàng tử, bên môi gợi lên một tia âm lãnh.

“Ta phụng mệnh đến tróc nã tội phạm quan trọng, một người bên trong cũng không được rời đi, lục soát cho ta!” Quan binh cầm đầu la lớn, dứt lời thì vung tay mang theo quan binh vào kiểm tra, có vẻ như đã sớm biết trước, chỉ chừa một vài người canh giữ còn lại đều lên các nhã gian lầu hai.

Quan viên bên người Tứ Hoàng tử kia xem xét thì rất nhanh đã phát hiện nhã gian của Cảnh Thiều, bên trong tràn đầy quan binh, bên ngoài càng đông hơn nữa. Cảnh Du chuẩn bị chu toàn, Hoài Nam Vương có chắp cánh cũng không thoát được.

“Đây là chiêu bắt ba ba trong hũ a.” Cố Hoài Khanh nhìn quanh binh đã sắp tới gần.

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, xem ra Tứ Hoàng tử có được tin tức gì rồi, xoay người nhìn Cố Hoài Khanh, thấy người nọ một bộ khí định thần nhàn như đã sớm đoán được, “Ngươi định làm thế nào?”

“Chạy khỏi Tửu Tiên Lâu này không thành vấn đề,”Cố Hoài Khanh đẩy cửa sổ, hắn chọn nhã gian này đối diện có một nóc nhà khác, lấy thân thủ hai người bọn họ thì dọc theo mái nhà giấu mặt thoát khỏi thật không khó, “Nhưng mà ta đoán Tứ Hoàng tử đã đặt lệnh giới nghiêm ở cửa thành rồi, muốn ra khỏi thành còn phải nhờ ngươi giúp a.”

“Ngươi đã tính trước?” Cảnh Thiều nghe vậy có chút tức giận, người này biết rõ chuyện này sẽ xảy ra mà còn gọi hắn tới uống rượu, rõ ràng là tính kế hắn luôn rồi.

https://thuviensach.vn

Tứ Hoàng tử dẫn người tới Tửu Tiên Lâu không bắt được ai liền thẹn quá hóa giận, chất vấn quan viên bên người, “Không phải ngươi khẳng định gã đó ở đây sao?”

“Vi ... Vi thần...” Người nọ bị dọa đổ một đầu mồ hôi lạnh, mình đã theo phương thức liên lạc Hoài Nam Vương để lại hẹn gã gặp mặt ở đây, hắn đã nói sẽ cung cấp cho Hoài Nam Vương tin tức vô cùng trọng yếu, người nọ tất nhiên sẽ muốn biết, sao vẫn chưa tới?”

“Lập tức đóng cửa thành!” Tứ Hoàng tử giận xanh mặt, lúc trước cứ mãi cam đoan với Hoành Chính đế là Hoài Nam Vương ở ngay kinh thành mới lấy được thủ dụ, bây giờ người đã chạy thoát thì hắn biết ăn nói thế nào với phụ hoàng chứ? May mắn là hắn còn chưa nói Thành Vương cấu kết với Hoài Nam Vương, nếu không không bắt được người sẽ làm phụ hoàng cảm thấy hắn vu hãm huynh trưởng.

Mà lúc đó Cảnh Thiều đã ra roi thúc ngựa đem Cố Hoài Khanh ra khỏi cửa thành.

“Ngươi biết rõ tình báo của mình có vấn đề nên mới ở chỗ này chờ bị bắt?” Cảnh Thiều ở trên ngựa cho Cố Hoài Khanh một quyền.

“Nếu không ở đó chờ thì sao có dịp nhìn ra ngươi huynh đệ này tình thâm chứ?” Cố Hoài Khanh nheo đôi mắt dài nhỏ, cười đến vô tội.

Cảnh Thiều nghe vậy sửng sốt, chẳng lẽ mục đích gã vào kinh lần này là xem thành ý hợp tác của mình rốt cuộc tới mức nào sao? Nghĩ kĩ thì không khỏi trầm mặc, họ Cố này trời sinh đa nghi hắn cũng biết, nhưng mà lời huynh trưởng là đế vương tương lai mà còn không đáng tín nhiệm ư?

Cố Hoài Khanh thấy sắc mặt hắn không ổn thì giục ngựa qua đập hắn một cái, “Nghĩ cái gì đấy? Đùa ngươi thôi.” Nói xong thì đem một chiết tử nhét vào tay hắn.

Cảnh Thiều nhìn nhìn vài tờ giấy mỏng trong tay, nghi hoặc nhìn Cố Hoài Khanh.

https://thuviensach.vn

“Đây là nhân mạch ở kinh thành của ta, những kẻ không thể dùng đã dùng bút son khoanh lại,” Cố Hoài Khanh cười cười, “Giao cái này cho Cảnh Sâm, nói cho hắn Lễ bộ Thị lang Triệu Lâu Lâm đã là người của Tứ Hoàng tử, bảo hắn cẩn thận.” Triệu Lâu Lâm chính là người hôm nay đi theo Tứ Hoàng tử, tin tức lần này toàn bộ do người này tiết lộ.

Cảnh Thiều khiếp sợ lật lật giấy tờ trong tay, những người này đều là Hoài Nam Vương từ trước tới nay khổ tâm móc nối, bây giờ giao cho hắn chính là giao ra cả tính mạng thân gia!

“Đại ca...” Cảnh Thiều không biết nói gì cho phải, đời trước người này chính là đối thủ mà hắn thưởng thức, nhưng mãi đến bây giờ hắn vẫn không nhìn thấu Cố Hoài Khanh rốt cuộc nghĩ gì, người này có đôi khi tựa hồ tâm kế thâm sâu, làm việc khiến người ta mơ hồ như lọt vào sương mù, có khi lại là người cá tính, lúc hưng trí thì tính mạng cũng có thể giao cho ngươi a!

“Ha ha, phỏng chừng không quá mấy ngày nữa sẽ triệt phiên đấy, đại ca ở Giang Nam chờ ngươi.” Cố Hoài Khanh cười đập Cảnh Thiều một quyền, tính đem mấy ngày nay bị đánh trả trở về.

Cảnh Thiều bị đánh trúng xoay người ho khan, lúc ngẩng đầu thì Cố Hoài Khanh đã quay đầu ngựa tới chỗ hai thị vệ cưỡi tuấn mã cách đó không xa.

“Nhớ đem tiểu lão hổ nhà ngươi theo, để sư tử nhà ta dạy nó săn bắn nha!” Cố Hoài Khanh nhanh chóng chạy mất, sợ Cảnh Thiều chạy theo đánh lại.

Chờ khi Cảnh Thiều về Vương phủ thì chỉ thấy không khí trong phủ không ổn, hoàn toàn yên lặng, hạ nhân nín thở ngưng thần không dám phát ra một chút thanh âm.

“Vương gia, hoàng thượng tới.” Vân tiên sinh nói nhỏ.

Cảnh Thiều lập tức đổ mồ hôi lạnh, không phải là Cảnh Du nói chuyện gặp mặt Hoài Nam Vương ra ngoài đấy chứ? Lại cẩn thận nghĩ xem mình để lộ sơ hở gì.

https://thuviensach.vn

“Hoàng Thượng ở thư phòng,” Đa Phúc nhăn cái mặt bánh bao đi ra, hạ giọng nói, “Vương gia, Vương phi bảo nô tỳ nói với người, vô luận Hoàng Thượng nói gì thì có chết cũng nói không biết Hoài Nam Vương, hôm nay ra khỏi thành là tiễn một bằng hữu giang hồ.”

Cảnh Thiều nghe vậy không khỏi bước nhanh, Quân Thanh nói vậy nghĩa là phụ hoàng đã biết gì đó nhưng không thể xác định nên mới tới phủ hỏi, không thể để Quân Thanh tự mình nhận tội giải vây cho hắn! Bất luận thế nào cũng không thể để Quân Thanh đơn độc đối mặt phụ hoàng được.

https://thuviensach.vn

Chương 90 - Chất Vấn

Trong phòng ngoài ở Thính Phong Các đứng đầy một đám thị vệ nha hoàn, lại không ai dám vào.

“Con thấy Đại Thần thông thương với phiên bang có phải chuyện tốt không?” Hoành Chính đế ngồi sau bàn, hai tay nắm chén thủy tinh.

“Thần cho rằng hiện giờ người hải ngoại đối với sản vật Đại Thần rất thèm muốn, không may là không có thông lộ,” Mộ Hàm Chương đứng phía trước, cúi mi thuận mắt, những điều nói ra đều bình thản không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Thần xem sổ sách phiên bang tiến cống, lúc ở đông nam cũng có hỏi qua giá hàng buôn bán đường biển, nghe nói ở hải ngoại một thước tơ lụa có thể đổi mười kim tệ, chính là hai lượng hoàn kim.”

“Hàm Chương a, con sao bây giờ mà còn xưng thần?” Hoành Chính đế cười cười, không tiếp lời mà nói, “Từ ngày gả vào hoàng gia thì con nên xưng nhi thần rồi.”

Mộ Hàm Chương cười cười đáp lời, “Nhi thần ghi nhớ.”

Lúc Cảnh Thiều tiến vào thì gặp cảnh tượng tốt đẹp này, thấy không giống giương cung bạt kiếm mà ngược lại là bộ dáng vui vẻ a, không khỏi có chút há hốc mồm.

“Con đi đâu vậy?” Hoành Chính đế thấy Cảnh Thiều vào thì thu lại nụ cười.

“Nhi thần tiễn một bằng hữu ạ.” Cảnh Thiều thành thật đáp, trong lòng lại nghĩ thầm mình mới là con phụ hoàng a, sao thấy mình thì lập tức không hòa nhã vậy chứ?

Hoành Chính đế thâm trầm nhìn hắn một lúc lâu, buông mắt cầm binh thư bên cạnh lật xem, “Gần đây Hoài Nam Vương xuất hiện ở kinh thành, con có biết không?”

https://thuviensach.vn

“Hoài Nam Vương?” Cảnh Thiều trộm nhìn Vương phi nhà mình một cái, “Nhi thần không biết.”

“Con không biết?” Hoành Chính đế gấp binh thư đầy chú giải trong tay lại, đứng dậy tới trước mặt Cảnh Thiều, “Hôm nay người con tiễn là ai?”

Trong lòng Cảnh Thiều hồi hộp một chút nhưng không thể hiện ra, phụ hoàng chất vấn như vậy hẳn là đã biết Cố Hoài Khanh rời kinh, nhưng mà không chắc có phải do hắn đưa đi không, lường trước Cảnh Du ngu xuẩn kia chưa có chứng cứ sẽ không dám nói bừa với phụ hoàng, “Một bằng hữu giang hồ ạ.”

“Ở Tửu Tiên Lâu gặp bằng hữu giang hồ sao?” Hoành Chính đế nhìn hắn lạnh lùng.

Tửu Tiên Lâu! Cảnh Thiều trong đầu ầm một tiếng, nói ra Tửu Tiên Lâu thì phụ hoàng chắc chắn đã biết người đó là Cố Hoài Khanh! Nháy mắt trong đầu đều trống rỗng, bỗng nhớ tới lời Đa Phúc, Quân Thanh bảo hắn có chết cũng nói không biết Cố Hoài Khanh, chỉ là một bằng hữu giang hồ, mà phụ hoàng ở ngoài sáng biết Cố Hoài Khanh muốn chạy lại chưa từng phái người chặn lại nghĩa là muốn thăm dò hắn có cấu kết với Hoài Nam Vương hay không.

Suy nghĩ thay đổi nhanh chóng trong nháy mắt, Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn phụ hoàng thản nhiên nói, “Quen biết lúc ở Giang Nam ạ, lúc hắn vào kinh du ngoạn nghe tin mẹ già trong nhà bệnh nặng thì vội ra khỏi thành mới tìm con hỗ trợ.”

“Chát!” Mới vừa nói xong thì một bàn tay đã hạ ngay trên mặt Cảnh Thiều, Cảnh Thiều bị đánh đến lảo đảo.

“Ngươi còn giấu cho hắn, ngươi có biết hắn chính là Hoài Nam Vương Cố Hoài Khanh không hả!” Hoành Chính đế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn hắn, đứa con trai này có thực lực, hoàn toàn không giống vương tử hoàng tôn, ngược lại lại giống hiệp khách giang hồ hơn, tính khí táo bạo không nói còn mấy cái nghĩa khí giang hồ gì gì đó, thận đáng giận.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều bị đánh đến khóe môi rớm máu vẫn cố không che mặt, trợn mắt một lát rồi quỳ xuống, “Nhi thần thực không biết, gã chỉ nói mình là Cố Thanh, ở Giang Nam cũng là ngẫu nhiên gặp mặt, nhi thần cũng vẫn che giấu thân phận tương giao với gã, nhi thần...” Thanh âm Cảnh Thiều có vẻ rất bối rối, giống như đột nhiên nghe được tin tức chấn động như vậy thì hoảng hốt.

“Phụ hoàng, ở Giang Nam nhi thần cũng từng gặp qua người nọ, Vương gia thứ sự không biết thân phận người đó.” Mộ Hàm Chương cũng quỳ bên cạnh Cảnh Thiều.

Hoành Chính đế nhìn y một cái, thần sắc trên mặt hơi hòa hoãn lại, vì Mộ Hàm Chương ngay từ đầu đã thừa nhận Cảnh Thiều tiễn bằng hữu gặp ở Giang Nam, nếu chột dạ thì sẽ không lấy lý do như vậy thoái thác, đảo mắt nhìn Cảnh Thiều, thấy hắn hết bối rối, lại quỳ thẳng tựa hồ có chút không phục, “Thế nào, ngươi không phục?”

“Nhi thần không dám.” Cảnh Thiều cúi đầu nói xong, ngữ khí có chút cứng nhắc.

“Trẫm cũng chưa nói ngươi cấu kết phiên vương, ngươi lại không phục sao?” Hoành Chính đế suýt tức chết.

“Thân phận Hoài Nam Vương phụ hoàng nói cho Tứ Hoàng đệ mà không nói cho nhi thần!” Cảnh Thiều ngẩng đầu nhìn phụ hoàng mình, tuy lời này là đá lại Tứ Hoàng tử một cước, nhưng chất vấn lúc này cũng là thật lòng. Hoành Chính đế bất công với hắn, Cảnh Du cho dù phạm sai lầm gì cuối cùng cũng bình thường, mà hắn thì luôn chịu trách móc nặng nề, cuối cùng chỉ cần chút tội danh thì vứt bỏ hắn.

Hoành Chính đế nhìn một lúc lâu, lúc này mới nhớ mình quả thật không nói cho Tứ Hoàng tử, lúc trước vì có thần tử bẩm báo hắn mới biết, như vậy Cảnh Du sao mà biết? Lại chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng vài bước, “Ngươi không nghĩ mình sai ở đâu mà muốn trách trẫm?”

“Nhi thần không dám.” Cảnh Thiều ương ngạnh, hiển nhiên là vẫn không phục.

https://thuviensach.vn

Hoành Chính để chỉ vào hắn, tức giận phát run, “Ngươi ở Vương phủ bế môn cho trẫm, không có ý chỉ của trẫm thì không đi đâu hết!”

“Phụ hoàng bớt giận!” Mộ Hàm Chương vội khuyên một câu, đẩy đẩy Cảnh Thiều, “Vương gia!”

“Nhi thần tuân chỉ.” Cảnh Thiều giống như mới hồi thần, cúi đầu nhận sai.

“Hừ!” Hoành Chính đế hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, trước khi ra khỏi cửa còn quay đầu nói một câu, “Hàm Chương ngươi viết những dự định đó ra hôm khác đưa trẫm nhìn xem.”

“Vâng!” Mộ Hàm Chương vội lên tiếng, đứng dậy đưa Hoành Chính đế xuất môn.

Hoành Chính đế khoát tay ý bảo không cần, tự mình mang theo thị vệ thái giám, đầu đầy lửa giận rời đi.

Lặng im một lát Mộ Hàm Chương mới đến cạnh Cảnh Thiều, ngồi xổm xuống nhìn hắn, “Phụ hoàng đã đi rồi.”

Cảnh Thiều chậm rãi ngồi bệt xuống, sờ sờ mộ hôi lạnh trên trán, thở phào, “May mà có ngươi.”

Mộ Hàm Chương vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ má hắn đỏ lên vì bị đánh, ngón tay hơi lạnh an ủi chỗ in dấu tay nóng như lửa. Cảnh Thiều tham luyến mà cọ cọ lòng bàn tay người ta, phụ hoàng có bất công cũng không sao, chỉ cần người này luôn hướng về hắn là đủ rồi.

Mộ Hàm Chương lẳng lặng nhìn cái người đang cọ mình kia, câu chất vấn ấy Hoành Chính đế không chú ý, nhưng y lại thấy rõ oán giận trong mắt Cảnh Thiều. Hoàng tử không có mẫu thân che chở mà đắc tội Hoàng Thượng thì sợ sẽ không thể cứu vãn, chỉ có thể một mình cứng rắn hứng chịu, trong lòng không ngừng thương tiếc hắn, chậm rãi vươn tay ôm hắn vào lòng, “Phụ hoàng không phải bất công, chỉ là làm đế vương chỉ có thể nghiêm khắc.”

Việc Hộ bộ tất nhiên Hoành Chính đế cũng rõ, không nghiêm trị phe cánh Tứ Hoàng tử nói thẳng ra là tâm tư đế vương, triều đình

https://thuviensach.vn

yêu cầu hành xử theo pháp chế, cho nên không có chạm tới vấn đề then chốt nhất thì làm một đế vương khôn khéo sẽ lựa chọn nhắm một mắt mở một mắt.

Đột nhiên bị kéo vào một cái ôm ấm áp thơm ngát, Cảnh Thiều trố mắt một lúc lâu mới tham lam hít hà, tự giác dụi dụi vào ngực y, vươn tay ôm vòng eo mềm dẻo, “Quân Thanh, ta lại bị cấm túc rồi, ngươi cũng đừng vào triều nha.”

“Vì sao?” Mộ Hàm Chương cúi đầu nhìn hắn.

“Như vậy chúng ta có thể ngủ nướng a, buổi sáng còn có thể làm thêm một lần!” Hai mắt Cảnh Thiều sáng rỡ.

https://thuviensach.vn

Chương 91 - Thế Lực

Mộ Hàm Chương cảm thấy mình mà hùa theo hắn thì chỉ tổ phí thời giờ, đẩy cái đầu cọ loạn trọng ngực mình ra, “Triều đình cũng không phải trường học, nói không đi là không đi được sao, ta còn rất nhiều việc phải làm.” Nói xong y cũng mặc kệ ánh mắt ai oán của Cảnh Thiều, đứng dậy ra ngoài.

Gọi Vân Trúc tới Duệ Vương phủ báo tin Cảnh Thiều bị cấm túc một tiếng, Mộ Hàm Chương cũng mặt kệ Vương gia nhà mình đang ngồi làm mặt xấu trên thảm, trực tiếp tới tiểu thư phòng đông uyển, chuyện Hoành Chính đế nói mới nãy y còn phải mau chóng làm cho tốt.

Cảnh Thiều mở mắt nhìn Vương phi nhà mình bỏ rơi mình mà đi, trong lòng sinh cảm giác bi thương khi thất nghiệp phải nhờ tức phụ nhà mình nuôi a.

Cảnh Sâm nghe tin này thì chưa tới giờ cơm chiều đã tự mình chạy tới. Lệnh của Hoành Chính đế là không cho Cảnh Thiều ra ngoài chứ không có cấm người khác tới gặp hắn.

“Cố Hoài Khanh bảo đệ đưa cho huynh cái này.” Cảnh Thiều đem danh sách quan viên kai ra cho Cảnh Sâm.

Sắc mặt Cảnh Sâm nhất thời có chút quái dị, “Cái này, gã đã đưa cho huynh một bản rồi.”

Cảnh Thiều, “...”

Cảnh Sâm, “...”

“Khá lắm Cố Hoài Khanh, mệt ta còn cảm động một lúc lâu!” Cảnh Thiều tức giận không thôi, tên kia vậy mà dùng mấy tờ giấy đùa giỡn hai huynh đệ hắn.

*(Anh mắng anh đánh người ta cho lắm vào, giờ bị trả đũa rồi đấy XD, anh Cố cũng thâm thật *gãi cằm*)*

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm nhìn kĩ giấy tờ trong tay thì phát hiện có chút khác so với danh sách của hắn, liền lấy một bản khác trong tay áo ra xem, nhìn mới thấy hai bản này hợp lại thành một danh sách nhân mạch hoàn chỉnh. Cố Hoài Khanh có lẽ là thăm dò hai huynh đệ hắn rốt cuộc có một lòng hay không, dù sao thứ này ở trong tay ai thì cũng là một thế lực không hề nhỏ. Nếu huynh đệ hắn không đồng tâm, mỗi người nắm một phần tất nhiên sẽ không hiệu quả, đến lúc đó tin tức vào tai Cố Hoài Khanh thì lần hợp tác này coi như không thể thương thảo nữa.

“Gã cũng thật đa nghi.” Nghe xong phân tích của ca ca, Cảnh Thiều có chút mơ hồ.

“Dù sao cũng là cơ nghiệp tổ tông lưu lại, nếu muốn ta dùng giang sơn Đại Thần ra cược thì tất nhiên sẽ không dễ dàng mà tin tưởng.” Cảnh Sâm hợp hai phần danh sách thành một, một lần nữa cất vào tay áo. Đối với Cố Hoài Khanh hắn cũng không oán hận gì, dù sao loại chuyện hợp tác cùng phiên vương nếu huynh đệ họ không đồng tâm thì tất nhiên dễ bại lộ, đến lúc đó Hoài Nam Vương cũng đi tong.

“Còn có, Lễ bộ Thị lang Triệu Lâu Lâm kia đã là người của Cảnh Du rồi.” Cảnh Thiều uống ngụm trà, đột nhiên nhớ tới kẻ hôm nay theo Tứ Hoàng tử lục soát Tửu Tiên Lâu kia, đó cũng là lời Cố Hoài Khanh lúc sắp đi đặc biệt dặn dò.

Cảnh Sâm nhíu nhíu mày, Lễ bộ là nơi hắn chưởng quản, không nghĩ tới Cảnh Du đã duỗi tay tới đây.

“Ca, chúng ta cũng mua người của Hình bộ đi.” Cảnh Thiều căm giận nói, nhìn đến dáng vẻ đắc ý của tên Cảnh Du kia liền tức giận. *(anh con nít quá đi >“<*

Cảnh Sâm nhìn hắn một cái, “Hình bộ Thượng thư là người của huynh.” *(Sâm ca a a, anh ngầu quá hí hí)*

Cảnh Thiều thiếu chút phun hết nước trà trong miệng ra.

“Về sau trên triều có gì không rõ thì cứ hỏi Hàm Chương.” Cảnh Sâm buông chén đừng dậy, sắc trời đã không còn sớm, Thành

https://thuviensach.vn

Vương vừa mới chịu phạt mà hắn công khai tới thăm đã không ổn, tất nhiên không thể ở lại dùng cơm chiều.

Tiễn ca ca đi xong, Cảnh Thiều ủ rũ a ủ rũ đi đông uyển tìm Vương phi nhà mình, giống như từ khi Quân Thanh có thể vào triều thì chuyện triều chính ca ca không thèm trông cậy vào hắn nữa a. *(đúng rồi, người ta đáng tin hơn anh bao nhiêu a ~~)*

Mộ Hàm Chương ngồi trước án thư viết kế hoạch thông thương, bỗng sau lưng dán đến một thân thể nóng hầm hập, "Đói bụng sao? Không thì ngươi ăn trước đi, ta viết xong cái này đã." Vỗ vỗ đầu người trên vai, nét bút vẫn không ngừng, trên giấy rất nhanh xuất hiện một đám chữ xinh đẹp hữu lực.

Cảnh Thiều lắc lắc đầu, nhìn y viết xong tờ giấy rồi mới mở miệng, "Quân Thanh, thế lực của ca ca trong triều rốt cuộc có bao nhiêu vậy?"

Mộ Hàm Chương buông bút, quay đầu nhìn hắn, "Toàn bộ thì ta không biết, nhưng vài ngày trước ta tiếp xúc qua thì trong triều ít nhất ba phần quan viên đứng về phía huynh ấy."

Chẳng qua những người này che dấu rất tốt, đặc biệt là những người có địa vị cao, tựa như Binh bộ Thượng thư trên triều còn thường xuyên phản đối đề nghị của Cảnh Sâm a. Cho nên lúc tiếp xúc được thế lực khổng lồ đến như vậy, Mộ Hàm Chương cũng hoảng sợ.

Quan viên trong triều lại có tới ba phần là trung thành với một hoàng tử, nghe thế nào cũng khó tin, dù sao Hoành Chính đế chính là quân chủ nắm thực quyền nên có phân nửa trong triều là nằm trong tay hắn, còn như Tứ Hoàng tử càng không nói tới ba phần.

Cảnh Thiều nghe vậy gật gật đầu.

Mộ Hàm Chương đứng dậy, gỡ cái người dính như da trâu ngào đường trên lưng mình xuống, bất đắc dĩ kéo cái đuôi to tướng này tới nhà ăn, "Ca ca xuất cung lập phủ chưa tới mười năm, sao lại lợi hại như vậy?"

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình lảo đảo bước từng bước từng bước, từ thư phòng đến phòng trong chỉ qua một cái hành lang, bốn phía trống trải cũng không sợ bị người nghe được, “Hơn phân nửa là thế lực ngoại tổ phụ lưu lại a.” *(ông ngoại í)*

Ngoại tổ phụ? Mộ Hàm Chương nhíu mày nghĩ nghĩ, nguyên hậu không xuất thân từ nhà công hầu, phụ thân nàng chính là Thừa tướng đã qua hai đời vua, nghe nói lúc tiên đế băng hà, vài hoàng tử tranh quyền đoạt vị một thời gian, chính lúc này nhờ Thừa tướng đại nhân dốc sức phụ tá Hoành Chính đế mới có thể thành công đánh bại mấy huynh đệ...như lang như hổ kia, ngồi vững trên vị trí hiện tại. Nhưng mà mấy năm nay chưa từng nghe qua tin tức về phái Thừa tướng, ngay cả Cảnh Thiều cũng rất ít đề cập.

“Kì thật cũng không phải không thể nói, chính là không có gì hay mà nói thôi.” Ăn xong cơm chiều, Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình ngồi trong sân hóng mát, tối nay trời quang, sao trên trời sáng ngời.

Nhà nguyên hậu họ Khúc, nàng là nữ nhi nhỏ nhất cũng là duy nhất của Khúc Thừa tướng, hai cữu cữu của Cảnh Thiều mất khi còn trẻ, hắn không nhớ. Sau khi nguyên hậu qua đời, Khúc Thừa tướng tuổi già mang tang con gái thật bi thống, không bao lâu sau cũng ra đi, cũng may khi đó Cảnh Sâm đã có thể một mình đảm đương một phái mới không khiến cho nhân mạch của Thừa tướng tán loạn hoàn toàn.

Mấy năm nay Hoành Chính đế vẫn không lập Thừa tướng mà phân phối chức vụ cho lục bộ, không phải là tôn kính nhạc phụ chứ? Mộ Hàm Chương nhíu mày, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, “Trác gia kia xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Thiều cúi đầu ghé vào trong ngực Vương phi nhà mình, cái cằm trắng nõn của y đặt ngay môi hắn, ánh mắt xinh đẹp ban đêm dưới bầu tinh tú sáng ngời, nhịn không được vươn tay xoa xoa, “Trác Thượng thư là môn sinh của ngoại tổ, gia phong Trác gia nghiêm cẩn nên mẫu hậu mới chọn Trác Vân Ký làm thư đồng cho ca ca.”

https://thuviensach.vn

Nhớ năm đó khi nguyên hậu còn tại thế, Cảnh Thiều ở trong cung ngang bướng vô ưu vô lo.

Khúc gia, nguyên hậu, Trác gia, ...Mộ Hàm Chương cảm thấy mình tựa hồ đã nhận ra một sự thật không thể nói, nhịn không được đưa tay sờ sờ khóe miệng đã bầm xanh của Cảnh Thiều, “Về sau có ta che chở ngươi.”

Cảnh Thiều lẳng lặng nhìn y, lập tức kéo thân thể ấm áp kia qua, hôn thật sâu lên cánh môi mềm mại. Trời cao cướp đi mẫu hậu hắn yêu thương rồi lại đem cho hắn Quân Thanh tốt đẹp như thế, ông trời kì thực không đối xử tệ với hắn, hắn thật sự biết ơn.

Tiểu Tứ tử của Duệ Vương phủ sốt cao không khỏi, thỉnh Mạt Bi ni cô của Bích Vân Am tới xem. Lão ni cô đưa một bao bột phấn màu vàng, nói là trộn với sữa uống sẽ tốt, Tiêu thị nửa tin nửa ngờ cho bà vú đi làm, uống xong bệnh tình hài tử thật sự chuyển tốt, lúc này cho một phần hậu lễ, đối với đại sư này thật tâm phục khẩu phục.

“Tiểu hài tử này khi chưa đầy một tuổi đã nhìn thấy thứ mà thường nhân không thể thấy, trẻ nhỏ thức đêm bị thứ gì đó quấn lấy.” Mạt Bi mang theo mũ màu xám, thần bí nói.

“Đại sư nhìn xem, rốt cuộc là cái gì vậy?” Tiêu thị rất nghiêm túc hỏi.

“Đa số bệnh hiểm nghèo là do vật âm tà quấy nhiễu, nhưng cũng có khả năng không phải,” Mạt Bị chuyển chuyển vòng hạt trên cổ tay, vừa nói vừa cẩn thận nhìn vẻ mặt Tiêu thị, “Thứ cho bần ni nói thẳng, tiểu Vương gia xem ra có thể bị cái gì đó hút đi số mệnh, cũng như người ta thường nói là có người khắc mệnh.”

“Khắc mệnh ư?” Duệ Vương phi nhíu mày, “Đại sư có thể tính ra không?”

“Cái này...” Mạt Bi có chút chần chờ.

Tiêu thị ý bảo nha hoàn một bên bưng lên một khay bạc, “Chỉ cần đại sư có thể tìm ra, tiền bạc không thành vấn đề.”

https://thuviensach.vn

Mạt Bi nhìn thoáng qua bạc trên khay, lúc này mới mở miệng, “Có thể coi ra thứ này cần chút thời gian, Vương phi chi bằng trước tiên ở am thắp chút đèn nhang, cũng có thể tạm thời đảm bảo.”

Cảnh Sâm hạ triều về thì thấy vài ni cô đứng trong chủ viện, thấy hắn trở về thì đều đỏ bừng mặt né qua một bên, hắn nhíu mày nghĩ nghĩ cuối cùng không vào mà phất tay áo trực tiếp tới thư phòng.

Mấy ngày sau Đại Hoàng tử hồi kinh.

Lúc Đại Hoàng tử Cảnh Vinh về đến cũng chẳng có cảnh náo nhiệt như lúc Cảnh Thiều chiến thắng trở về, chiến tranh còn chưa dứt mà Đại Hoàng tử lâm trận bỏ chạy, xác thực chẳng phải vẻ vang gì. Đại Hoàng tử chỉ mang theo mười mấy thân tín, thừa dịp sáng sớm cổng thành ít người mà mặt mày xám xịt vào thành.

Trước tới ngự thư phòng báo tin, Hoành Chính đế tất nhiên sẽ chẳng cho hắn chút hòa nhã gì, tới Phượng Nghi cung thỉnh an lại được lôi kéo hỏi han ân cần một phen.

“Mấy ngày này ngươi không ở kinh thành, Tứ Hoàng đệ ngươi thật khổ,” kế hậu cười cười thưởng cho Đại Hoàng tử một đống thuốc bổ, “Về được là tốt, nhìn gầy đi không ít, thật đã chịu khổ rồi, mấy ngày nay nên an dưỡng cho tốt.”

Sắc mặt Đại Hoàng tử cũng không tốt lắm, mang theo bệnh thái tái nhợt, từ lúc mắc chướng khí năm ngoái, sau đó lại bệnh nặng, thân thể càng ngày càng yếu đi, nếu không trở lại sợ là muốn bỏ thây ở Điền Tàng thôi.

Đại Hoàng tử trở về, Thành Vương bị cấm túc, ba hoàng tử trong triều đổi thành tình thế khác a.

Thành Vương bị cấm túc trong Vương phủ, mỗi ngày chỉ có Mộ Hàm Chương vào triều, Cảnh Thiều vô công rỗi nghề chỉ có thể ở nhà chà đạp lão hổ. Mà với ý đồ liên tiếp dụ dỗ Vương phi nhà mình đừng lên triều, y đều vô tình cự tuyệt. Càng làm cho hắn mất hứng chính là thấy hắn ở nhà, Đa Phúc sẽ đem mấy chuyện xử lý không tốt tới hỏi hắn, bắt hắn đường đường là thân vương mà phải đi làm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, thật muốn nổi trận lôi đình a.

https://thuviensach.vn

Vì thế Tiểu Hoàng càng ngày càng khó chịu.

https://thuviensach.vn

Chương 92 - Vân Dũng

(Vân dũng trong 'phong khởi vân dũng' là gió nổi mây hiện, tức là phong ba nổi lên á)

Sau khi Mộ Hàm Chương hạ triều thì thấy Cảnh Thiều nhà mình ở đông uyển luyện kiếm đến hăng say, nhìn quanh cũng không thấy bóng dáng Tiểu Hoàng. Dù sao Tiểu Hoàng cũng là một con hổ, chỉ ở trước mặt bọn y mới chẳng có cốt khí gì, còn với ngoại nhân thì vẫn thực hung dữ a, vậy nên Mộ Hàm Chương thường không để nó chơi đùa bên ngoài đông uyển, nhỡ đả thương người thì phiền.

Cảnh Thiều thấy Vương phi nhà mình trở về thì thu kiếm bu lại đây, giơ cái mặt đổ mồ hôi chờ Vương phi nhà mình lau a lau cho.

“Tiểu Hoàng đâu?” Mộ Hàm Chương cầm lấy khăn Chỉ Hề đưa cho, lau mồ hôi cho hắn.

“Không biết,” Cảnh Thiều thoải mái nheo mắt lại, “Nó không chịu chơi với ta, phỏng chừng là chạy đến chỗ nào ngủ rồi.”

Mộ Hàm Chương có hơi không an tâm, cho Vân Trúc đi tìm.

Hai người ngồi ở trường tháp ngoài hành lang, Diệu Hề bưng tới một bình nước ô mai chống nóng.

“Sao hôm nay về trễ thế?” Cảnh Thiều uống một bát nước ô mai, thở phào một cái, thèm nhỏ dãi *(mố =O=)* mà ngắm đôi chân thon dài kia vài cái, vừa nói vừa cọ a cọ, Mộ Hàm Chương không chú ý thì liền nằm lên.

Mộ Hàm Chương buông chén nhỏ, chỉ thấy trên đùi nhiều thêm một cái đầu xù, có lẽ mấy ngày nay ở nhà buồn bực nên Cảnh Thiều có vẻ càng dính y hơn, hễ rảnh ra là thân thân sờ sờ. Bất đắc dĩ sờ đầu hắn, y tựa đầu ra sau để hắn nằm thoải mái một chút, “Phụ hoàng bảo ta tới ngự thư phòng nói chuyện.”

Về chuyện thông thương đường biển dường như Hoành Chính đế rất hứng thú, hôm trước Mộ Hàm Chương nộp kế hoạch kia lên

https://thuviensach.vn

thì hồi lâu vẫn không nghe động tĩnh, không nghĩ là hôm nay đột nhiên gọi y tới, còn thảo luận rất nhiều chi tiết.

“Vậy xem ra, phụ hoàng đã xem kĩ kế hoạch của ngươi rồi.” Cảnh Thiều ngửa đầu nhìn cái cằm duyên dáng của y.

“Ờ, có lẽ phụ hoàng cũng sớm có ý định này rồi.” Mộ Hàm Chương cẩn thận hồi tưởng vẻ mặt Hoành Chính đế hôm nay, dường như rất hứng thú với ý định này. Giang Nam có bến cảng cho tàu hải ngoại ghé vào, qua một thời gian nữa đi Giang Nam không chừng có thể xem thử loại sinh ý này thế nào.

“Vương phi, không hay rồi!” Vân Trúc hoang mang chạy vào.

“Sao vậy?” Mộ Hàm Chương nhíu nhíu mày, Vân Trúc vừa đi tìm tiểu hổ, hay là Tiểu Hoàng gây họa gì rồi?

“Hỏi nửa ngày mới ra được ạ, Tiểu Hoàng chạy tới chuồng ngựa rồi!” Vân Trúc thở hồng hộc nói.

“Cái gì?” Cảnh Thiều lập tức ngồi dậy, Tiểu Hoàng bây giờ có nhỏ nhắn gì nữa, rống một tiếng không chừng dọa chết khiếp lũ ngựa ôn thuần trong chuồng rồi. Ngựa trong Vương phủ đều là danh câu, hù chết con nào cũng có người đau lòng a.

Hai người nhanh chóng theo Vân Trúc tới chuồng ngựa, người trông ngựa vẻ mặt cầu xin đừng bên ngoài sợ tới mức run rẩy.

“Xảy ra chuyện gì? Lão hổ đâu?” Cảnh Thiều hỏi hắn.

“Tại, tại chuồng của Tiểu Hắc.” Hạ nhân trông ngựa muốn khóc a, hắn nhìn thấy lão hổ kia thì sợ không dám động đậy, chỉ đành trừng mắt nhìn nó chui vào chuồng ngựa dành riêng cho Tiểu Hắc.

Bởi Tiểu Hắc là ái mã của Vương gia, luôn được đặt cách một chuồng riêng rộng rãi hơn các chuồng khác nhiều, hai bên còn xây tường thấp tinh xảo, dây cương cũng dài, có thể tùy ý hoạt động trong chuồng.

Mộ Hàm Chương nhấc chân đi thẳng tới lều của Tiểu Hắc, Cảnh Thiều ngược lại nhẹ nhàng thở ra, không nhanh không chậm đi theo Vương phi nhà mình.

https://thuviensach.vn

Trong chuồng ngựa rất sạch sẽ, trên mặt đất phủ cỏ khô mềm mại, thức ăn là cỏ tươi, nước uống được dẫn vào qua ống trúc. Toàn bộ chuồng ngựa rất sạch sẽ, có lẽ do mỗi ngày thường xuyên quét tước nên không hề có mùi phân ngựa.

Tiểu Hắc đang nhai cỏ, trông có vẻ chán chết mà quật đuôi lung tung, một con hổ choai choai đang ở bên cạnh ôm chân nó ngủ đến chỏng vó. *(-_- em í thật sự bị nuôi thành mèo nhà lười biếng rồi, oa oa)*

Mọi người lập tức lặng im.

Tiểu Hắc thấy chủ nhân đến thì rất cao hứng, cọ cọ đứng lên cho rằng Cảnh Thiều muốn dẫn nó ra ngoài chơi a.

Cảnh Thiều nhìn đến cảnh tượng này cũng có chút không nói thành lời, hắn biết Tiểu Hắc rất đặc biệt, không chỉ biết tự tránh chướng ngại mà đối mặt mãnh thú cũng không chút e sợ, vô luận chuyện gì xảy ra trên chiến trường cũng chưa từng thấy nó kinh sợ lần nào, mà Tiểu Hoàng mỗi bữa ăn no tự nhiên sẽ không để ý Tiểu Hắc nên hắn không lo lắng. Nhưng mà một con ngựa có thể nằm một chỗ với một con hổ mà ngủ thì cũng vượt qua sức nhận thức của hắn rồi.

Tiểu Hoàng đột nhiên mất đi gối đầu thì mơ mơ màng màng đứng dậy, có chút không vui lắc lắc đầu, quay đầu thấy Mộ Hàm Chương liền chạy đến cạnh y cọ qua cọ lại.

Vừa lúc này là buổi trưa, vì Tiểu Hắc tính tình không dễ hầu hạ nên hạ nhân trông ngựa phải nửa ngày thay một ca, hạ nhân làm việc buổi chiều tới thay ca thấy nhiều người vây quanh thì cho rằng Tiểu Hắc gặp phải chuyện gì, hoang mang chạy tới nhìn. Hỏi rõ chuyện xảy ra thì người nọ đánh bạo nói một câu, “Vương gia không cần lo lắng, con hổ này thường xuyên tới chuồng ngựa chơi với Tiểu Hắc a, đã sớm quen rồi.”

Thì ra là Tiểu Hoàng ở Vương phủ không tìm được bạn, vậy nên chuồn êm vào chuồng ngựa, muốn nhảy lên cọ thử lông mao Tiểu Hắc lại bị nó phun phì phì, sợ tới mức suýt té, sau lại phát hiện trong

https://thuviensach.vn

Vương phủ chỉ mình Tiểu Hắc là còn sống mà không sợ nó a, sau giờ ngọ liền thường xuyên chạy tới vui đùa ầm ĩ với Tiểu Hắc.

“Oa ô!” Tiểu Hoàng thấy chủ nhân không để ý tới nó thì bỏ chạy về với Tiểu Hắc nghịch đuôi nó, Tiểu Hắc sốt ruột muốn ra ngoài chơi, quay đầu dậm chân tức giận với tiểu hổ.

Thường ngày sau giờ ngọ Tiểu Hoàng đều chạy tới chuồng ngựa, hôm nay trước ngọ đã bỏ chạy mới làm mọi người hoảng lên. Mộ Hàm Chương nhìn về phía Cảnh Thiều, tất nhiên là người này khi dễ a khi dễ lão hổ quá mới bức tiểu tử này phải đi chạy nạn a.

Cảnh Thiều có chút chột dạ né ánh mắt y, “Này, ta chỉ là chán quá mới đùa nó một chút.”

Mộ Hàm Chương thở dài, từ nhỏ y đã được nuôi lớn ở trong phủ, bắt y ở Vương phủ mười ngày nửa tháng không ra khỏi cửa cũng được, viết chữ đọc sách cũng có thể giết thời gian, nhưng Cảnh Thiều thì khác, nhốt hắn ở Vương phủ thật ủy khuất hắn, “Ta đã nói với phụ hoàng, kế hoạch này còn phải xem xét tường tận nên phụ hoàng miễn cho ta những việc khác, về sau hạ triều là ta về ngay.”

“Thật sao?” Cảnh Thiều nghe vậy thì lập tức cao hứng, hắn không ở trong triều thì Hoành Chính đế lại ném hết việc ở Bộ binh cho Mộ Hàm Chương luôn, mà Vương phi nhà mình lại cứ nghiêm túc làm việc, thường thường hạ triều xong thì trở về dùng cơm trưa, xong lại muốn đi Bộ binh ngồi ngốc ở đó một buổi chiều a. Hiện giờ chỉ cần vào triều, vậy mình chỉ cần ngủ dậy trễ một chút thì mở mắt ra là có thể thấy y rồi.

Mộ Hàm Chương thấy hắn cao hứng cũng cười theo, y không bận rộn triều chính cũng do một nguyên nhân khác. Bởi Hoài Nam Vương một mình vào kinh bị Hoàng Thượng phát hiện, hạ chỉ trách cứ nhưng vẫn không nhận được hồi âm, Hoài Nam Vương một bộ lợn chết không sợ nước sôi khiến Hoành Chính để nổi giận ngập trời, khẩu khí trong ngự tín cứ mỗi một phong càng ngày càng nghiêm khắc, mắt thấy triệt phiên cũng không còn xa.

Mà chuyện Cố Hoài Khanh vào kinh tiếp xúc với Cảnh Thiều này Hoành Chính đế tựa hồ vẫn không thể nguôi ngoai, y với Cảnh Sâm

https://thuviensach.vn

thương lượng né trận phong ba này đã, cho nên việc ở Bộ binh vẫn nên tận lực ít tới mấy chỗ mẫn cảm như này.

Đương nhiên với Cảnh Thiều thì đây là chuyện không thể tốt hơn a.

Đảo mắt đã tới tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng bức, thế cục trong triều cũng dần khẩn trương lên. Giang Nam đối với bọn Cảnh Thiều mà nói là vô cùng trọng yếu mà Tứ Hoàng tử cũng chăm chăm theo dõi 'cơ hội lập công' này từ lâu, chỉ triệt phiên còn chưa hạ mà hai bên đã tranh nhau túi bụi, Cảnh Thiều đến nay vẫn chưa được thả thì rõ ràng là Tứ Hoàng tử có lợi hơn.

Cùng lúc đó, Khâu thị cũng sắp lâm bồn.

“Nghe nói tiểu Vương gia Duệ Vương phủ lại bị bệnh, ngươi đã qua thăm chưa?” Khâu thị tiếp nhận hoa quả tươi do nhi tử đưa tới, có chút lo lắng hỏi han.

Mộ Hàm Chương là nam tử, quy củ hoàng gia lại nhiều, Khâu thị vẫn lo nhi tử không xử sự tốt thì tổn hại hòa khí.

“Mẫu thân sao lại biết chuyện này?” Mộ Hàm Chương nhíu nhíu mày, hài tử sinh bệnh sẽ kiêng kị nói chuyện đó với người khác, lấy tính tình Duệ Vương phi thì tất nhiên sẽ không muốn người khác biết, mẫu thân hằng ngày không ra khỏi cửa thì làm sao mà biết?

“Tam phu nhân đi Bích Vân Am dâng hương, Mạt Bi đại sư không ở đó thì nghe tiểu ni cô nói là đi Duệ Vương phủ.” Khâu thị thở dài, nuôn con chẳng dễ, nếu thân thể khỏe mạnh thì tốt, hay sinh bệnh thì khiến người hao tổn tâm sức, Duệ Vương phi bây giờ tin tưởng Mạt Bi ni cô kia cũng không phải chuyện tốt.

Mạt Bi ni cô kia thuyết phục được Vương phi ở Bích Vân Am thắp bốn mươi chín ngọn đèn, mỗi tháng góp bốn mươi chín lượng bạc. Mỗi lần Tam phu nhân dâng hương trở về đều chậc chậc cảm tháng hơn nửa ngày.

“Hài tử còn nhỏ, con sợ đi thì không hợp,” Mộ Hàm Chương mấp máy môi, “Huống chi trong triều nhiều chuyện xảy ra, Vương gia lại bị cấm túc mà con đi Duệ Vương phủ thì không tốt.”

https://thuviensach.vn

Vài ngày trước lão ni cô đã tính ra người tương khắc với Tiểu Tứ tử chính là thứ tử hơn kém nó vài ngày kia, Duệ Vương phi liền nói muốn đem thứ tử tới biệt viện nuôi dưỡng. Cảnh Sâm nghe xong rất tức giận, nói nàng thần hồn nát thần tính, ngược lại vương cơ kia sống có tâm tư, tự mình quỳ gối trước mặt Duệ Vương nói muốn đem hài tử tới biệt viện, bây giờ đã ở được nửa tháng rồi.

Khâu thị nghe xong nhíu mày, “Vậy tạm thời đừng đi.” Hiện giờ thứ tử không ở phủ, Tiểu Tứ tử lại phát sốt, không biết còn muốn đổ lên đầu ai nữa, vẫn là đừng đi gây chuyện thì hơn.

Mộ Hàm Chương khuyên bà đừng lo lắng cho lòng thanh thản. Y rất quan tâm thân thể mẫu thân, dù sao tuổi đã lớn chuyện sinh nở sẽ nguy hiểm hơn, liền chi một số tiền lớn mời một bà đỡ nổi danh, ở tại phủ Bắc Uy Hầu túc trực, Khương thái y cũng bắt mạch bảy ngày một lần sửa thành ba ngày một lần, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Nhóm phụ nhân phủ Bắc Uy Hầu nhìn mà âm thầm líu lưỡi, cảm thán có một nhi tử làm Hầu gia thật khác biệt a, ngay cả khi Bắc Uy Hầu phu nhân mang thai cũng không được chăm sóc tỉ mỉ như vậy.

Đến trung tuần tháng bảy, triều đình cùng Hoài Nam Vương rốt cục xé bỏ lớp mặt nạ, Hoành Chính đế hạ chỉ triệt phiên, mà Cố Hoài Khanh trực tiếp chặn sứ giả tuyên chỉ ở ngoài cửa thành, đợi hắn ta ở cửa thành đọc xong thánh chỉ thì gã trực tiếp tuyên bố kháng chỉ, sứ giả sợ tới mức quay đầu ngựa bỏ chạy a.

https://thuviensach.vn

Chương 93 - Tranh Đoạt

"Địa thế Giang Nam bằng phẳng, đất Hoài Nam căn bản không thể phòng thủ, đây chính là cơ hội trời cho!" Tứ Hoàng tử ở Phượng Nghi cung ung dụng dạo bước, "Mẫu hậu, lần tấn công Hoài Nam này con nhất định phải giành được!"

Kế hậu gật gật đầu, bây giờ Cảnh Du đã sắp thành niên, nó nhanh chóng lập công thì có thể vừa lúc phong vương, "Sớm biết đánh đông nam dễ như vậy thì đã để ngươi đi rồi." Nghe Hoành Chính đế nói, Đông Nam Vương kia là tự mình vô phúc bị tiểu thiếp giết chết, Cảnh Thiều căn bản không phí chút sức lực đã hạ đông nam.

Ở Phượng Nghi cung bên này hai người vẫn đang kích động sợ kẻ khác tranh công đầu, ở Bắc Uy Hầu phủ bên kia không khí cũng khẩn trương không kém.

"Sao rồi ạ?" Mộ Hàm Chươngg vội vã tới, hỏi phụ thân ngồi một bên.

Bắc Uy Hầu cau mày, trong mắt cũng là chờ mong không hề che dấu, "Chắc là sắp rồi."

Mộ Hàm Chương nhìn nha hoàn hoang mang ra ra vào vào, nghe từng đợt tiếng kêu đau tràn ra từ phòng trong, hai tay nắm chặt, lại không biết nên làm gì bây giờ.

"Đừng sợ," Cảnh Thiều không muốn đi theo thấy Vương phi nhà mình khẩn trương như vậy, vội ôm y, "Ta nghe nói thai nhi thứ hai cũng thuận lợi lắm, năm đó lúc mẫu hậu sinh hạ ta cũng không phí chút khí lực nào."

(Cái này ta cũng không rõ, ảnh đang bị cấm túc mà xao có thể tới phủ bác Bắc thăm được???)

Mộ Hàm Chương nhìn hắn, "Làm sao ngươi biết?"

https://thuviensach.vn

“Người trong cung đều nói như vậy, nghe nói thái y hộ sinh vừa mới vào chưa tới một khắc thì đã nghe tiếng ta khóc rồi,” Cảnh Thiều đắc ý nói. *(cái ni mà cũng đắc ý được hở anh -___-)*

“Vương gia khi còn bé cũng thực gầy a.” Tam phu nhân tới giúp vui nghe vậy thì nhịn không được chêm vào một câu.

Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua Tam thẩm đang cười lấy lòng, lại nhìn Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều tựa như không hề nghe thấy Tam phu nhân nói, tiếp tục đùa Vương phi nhà mình, “Cho nên phụ hoàng nói ta là phúc tinh, có thể làm Đại Thần mưa thuận gió hòa nha.”

Tiêu thiều cửu hành, hữu phượng lai nghi. Có lẽ lúc còn trẻ Hoành Chính đế cũng rất yêu thích đứa con trai này, Mộ Hàm Chương hoảng hốt nghĩ nghĩ, khó mà tưởng tượng lúc bé Cảnh Thiều lại mang bộ dáng gầy gầy nho nhỏ, “Vậy lúc ngươi còn bé trông thế nào?”

“Lúc bé ta béo.” Cảnh Thiều vỗ vỗ hai má, cố làm ra bộ dạng mập mạp.

“Ha ha...” Mộ Hàm Chương rốt cuộc bị hắn đùa cho cười, vươn tay nhéo nhéo hai má phinh phính, cảm giác khẩn trương choáng váng kia cũng biến mất.

Tam phu nhân xấu hổ đứng một bên, rồi lại ngượng ngùng ngồi trở về.

Lo lắng chờ đợi hồi lâu, Cảnh Thiều sợ Vương phi nhà mình đứng sẽ mệt liền để y dựa vào người mình. Mộ Hàm Chương lần đầu tiên ở bên ngoài mà không cự tuyệt hành vi thân mật như vậy, ngay cả khi không khẩn trương thì trong lòng vẫn sẽ sợ hãi. Nữ nhân sinh nở đều là đi một vòng tới quỷ môn quan, y không dám nghĩ tới điều không hay gì có thể xảy ra với mẫu thân. Cánh tay trầm ổn ôm lấy y, lưng tựa vào lồng ngực ấm áp tiếp cho y thật nhiều dũng khí, giống như trời có sập thì y cũng không cần lo lắng vậy.

“Ô oa oa oa...” Một tiếng khóc nỉ non đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng, Bắc Uy Hầu sốt ruột đứng lên, nhưng lại không thể

https://thuviensach.vn

vào chỉ đành đi qua đi lại trước cửa phòng.

Bà đỡ vui mừng đi ra, “Chúc mừng Hầu gia, là một thiếu gia!”

“Thật sao!” Mộ Tấn giống như lập tức trẻ lại vài tuổi, trầm ổn thường ngày không giấu được ý cười trên mặt.

Cảnh Thiều vỗ vỗ người trong ngực đang kích động không thôi, hỏi, “Trắc phu nhân có bình an không?”

“Phu nhân bình an ạ,” bà đỡ vội nói, “Nhọc công điều dưỡng nửa năm nay, thân thể phu nhân rất khỏe.”

Mộ Hàm Chương thở phào một cái, lúc này trên mặt mới hiện ra ý cười. Cảnh Thiều thừa dịp không ai chú ý nhanh chóng hôn một miếng lên khóe miệng cong cong kia.

Không bao lâu bà đỡ đã vào bế hài tử tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, Mộ Tấn rất kích động ôm lấy cái bọc nhỏ mềm mềm, phu phu Cảnh Thiều cũng tò mò nhìn xem. Cái mặt nhỏ xíu, làn da hồng hồng, nhắm chặt mắt nhìn không ra bộ dáng, Tam phu nhân lớn tiếng khen, “Nhìn thật đẹp a, giống Hàm Chương lúc nhỏ như đúc!”

Bắc Uy Hầu phu nhân khi nghe được tin sinh con trai thì sắc mặt âm trầm, bây giờ lại nghe Tam phu nhân lảm nhảm thì càng khó chịu.

Cảnh Thiều nhìn chằm chằm cậu em vợ mới ra đời này một lúc lâu, lại chẳng thấy có tí nào giống Vương phi nhà mình, nhăn nheo y hệt cái mặt bánh bao của Đa Phúc, *(há há)* nhưng mà lời này hắn cũng không dám nói ra a.

Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua Bắc Uy Hầu phu nhân còn chưa chịu mở miệng thưởng cho hạ nhân, cười nói, “Phụ thân còn chưa đặt tên cho đệ đệ.”

“Gọi là Long Lân đi! Ha ha ha...” Mộ Tấn giơ tiểu nhi tử lên nhìn nhìn, thấy thế nào cũng rất hài lòng.

Bảo cửu khí cuối cùng, “Nhất đao Linh Mạch, tự Long Lân. “

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, chờ nó trưởng thành thì có thể lấy tên 'Linh Mạch', cũng phong nhã dễ nghe, nhưng mà gọi Long Lân có chút cứng ngắc, sau này liền gọi là Lân nhi đi.

Bọn hạ nhân nghe xong cũng kịp phản ứng, sôi nổi chúc mừng, Bắc Uy Hầu cao hứng nói,

“Ban thưởng! Mỗi người thưởng năm lượng bạc! “

“Tạ Hầu gia ban thưởng! “ Bọn hạ nhân lập tức vui vẻ ra mặt, thường ngày trong phủ có hỉ sự, nếu là tiểu thư thì thưởng một lượng, thiếu gia thì được hai lượng, quả nhiên vị thiếu gia này được sủng ái nhất rồi.

Bắc Uy Hầu phu nhân nghe vậy thiếu chút xé nát khăn tay, nàng chính là cố ý kéo dài để bọn hạ nhân thấy rõ ai mới là chủ mẫu đương gia, ai ngờ Bắc Uy Hầu lại mở miệng trước, mà nam nhân Mộ gia vốn không biết thông lệ thưởng bạc cho hạ nhân vào những dịp này!

Mộ Hàm Chương bất động thanh sắc nhìn Bắc Uy Hầu phu nhân, thầm nghĩ mấy ngày nữa đi Giang Nam cần để Cát Y ở đây tiếp tục chiếu cố Lân nhi thôi.

Trên đường trở về trên mặt Mộ Hàm Chương vẫn mang theo ý cười.

“Nếu ngươi không muốn Lân nhi thừa tước Bắc Uy Hầu thì có thể đế nó thừa kế ngươi mà.” Cảnh Thiều thấy y cao hứng thì ánh mắt cũng cong cong.

“Như vậy sao được, Văn Uyên Hầu cũng không phải hầu vị thừa kế.” Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, đệ đệ vừa sinh ra còn chưa xác định con đường sau này, bây giờ nói thì quá sớm, chỉ cần nó bình an lớn lên là tốt rồi.

Không khí vui mừng ở phủ Bắc Uy Hầu hiển nhiên không thể lan tới triều đình, hôm sau vào triều, Mộ Hàm Chương vừa vào cửa cung đã giấu ý cười trên mặt, trầm tĩnh như nước đi vào.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng, nhi thần nguyện ý đi!” Đề cập chuyện tấn công Giang Nam, Tứ Hoàng tử lập tức đứng ra.

“Hoài Nam tuy không rộng bằng tây nam, nhưng hơn ở chỗ đất đai phì nhiêu,” Binh bộ Thượng thư cau mày nói, “Hoài Nam vương trải qua mấy đời tích lũy, trang bị kĩ càng chỉ sợ khó đối phó.”

“Theo ý Tôn Thượng thư, phái ai đi thì thích hợp?” Mâu sắc Hoành Chính đế thâm trầm, nhìn không ra suy nghĩ.

“Thần cho rằng đất phong Hoài Nam cực kì trọng yếu, muốn ổn thỏa thì...Thành Vương Cảnh Thiều là thích hợp nhất.” Binh bộ Thượng thư thản nhiên nói.

“Thần cho rằng Tứ Hoàng tử mặc dù tuổi nhỏ nhưng trầm ổn quả quyết, phái Tứ Hoàng tử đi cũng không phải là không ổn.” Hình bộ Thượng thư bước ra khỏi hàng nói.

Mộ Hàm Chương im lặng nhìn Cảnh Sâm một cái, tiếp tục hạ ánh mắt không lên tiếng.

“Tứ Hoàng tử sắp thành niên, tất nhiên cần chứng tỏ một phen, vi thần thấy dẹp loạn Hoài Nam này là một cơ hội tốt!” Vĩnh Xương Bá đã bị ném đi Điền Tàng, Mậu Quốc công đành phải tự mình mở miệng, lấy thân phân ông ta nói ra lời này thì cũng không quá đột ngột.

Nhất thời trong triều tranh chấp sôi nổi lên, Hoành Chính đế trầm mặc không nói lời nào, chờ quá canh giờ mới đứng dậy nói, “Hôm nay dừng ở đây, việc này ngày mai bàn tiếp.” Nói xong liền phất tay áo rời đi.

Mọi người đoán không ra Hoành Chính đế có ý tứ gì, chuyện Giang Nam đã truyền lại đã ngần ấy ngày, Hoàng Thượng cũng chưa bỏ lệnh cấm túc Thành Vương, nhưng nhìn tình hôm nay thì tựa hồ cũng không tính toán để Tứ Hoàng tử đi trước.

“Hoàng Thượng không phải là chờ Thành Vương nhận sai sao?” Ra khỏi đại điện, hai quan viên nhỏ giọng nghị luận.

https://thuviensach.vn

“Thành Vương rốt cuộc là phạm sai lầm gì vậy?” Một người khác nhíu mày.

“Nghe nói là tính tình bướng bỉnh nói mấy câu chống đối Hoàng Thượng a.” Người nói chuyện nhìn thoáng xung quanh, “Theo ta thấy, Hoàng Thượng vẫn là thiên vị Thành Vương, hôm nay Tứ Hoàng tử đã nói nhiều đến mức kia mà vẫn không nhận được một chút chắc chắn nào.”

Tứ Hoàng tử trên đài cao đi ngang qua nghe được tiếng nghị luận phía dưới, không khỏi nắm chặt tay xoay người đi Phượng Nghi cung.

Mộ Hàm Chương cùng Cảnh Sâm liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu mà cũng rời đi.

“Hàm Chương a, ngươi có muốn cùng phụ thân trở về thăm đệ đệ không?” Bắc Uy Hầu vẫn như trước chìm trong vui sướng có con lúc tuổi già.

“Phụ thân,” Mộ Hàm Chương lên tiếng, ra hiệu cho ông.

Bắc Uy Hầu ý thức được mình thất thố, vội thu lại ý cười, “Lần tấn công Hoài Nam này Vương gia có chủ ý gì không?”

Mộ Hàm Chương thở dài, “Vương gia ở phủ cứ buổi sáng là lo lắng, liền trông dịp này có thể giải cấm túc.”

Vài quan viên đi ngang qua nghe xong thì liếc mắt nhìn nhau, Bắc Uy Hầu ngẩng đầu thì vội rời đi.

Đêm đó Hoành Chính đế lưu lại Phượng Nghi cung.

“Hoàng Thượng, Du nhi đã sắp thành niên lại chưa lập được công lao gì, hai ca ca nó đều đã phong vương, cũng nên để nó có một cơ hội học hỏi kinh nghiệm.” Kế hậu cẩn thận hầu hạ Hoành Chính đế cởi áo khoác nhớ tới hôm nay bộ dáng nhi tử tức giận thì nhịn không được âm thầm nhíu mày. Cảnh Du quá coi nặng chuyện lần này, có thể là Hoàng Thượng chướng mắt nó cứ giữ khư khư không tha cơ hội lập công.

https://thuviensach.vn

“Phong vương?” Hoành Chính đế liếc kế hậu một cái, “Cảnh Vinh không phải cũng đã phong vương sao? Gấp cái gì?”

Có giống nhau sao? Hoàng hậu âm thầm cắn răng, trên mặt vẫn cười dịu dàng như trước, “Cảnh Du tốt xấu cũng là con trai trưởng, tuy rằng nhỏ lớn theo thứ tự nhưng dù sao đích thứ *(con trưởng con thứ)* cũng khác biệt.”

Hoành Chính đế nghe vậy, sắc mặt lập tức lạnh lẽo đi, “Đích thứ khác biệt?”

Hoàng hậu hoảng sợ, chẳng lẽ nói sai rồi? Trong đầu đột nhiên chợt lóe, nhất thời toát mồ hôi lạnh, “Trong hoàng gia tất nhiên cũng không coi nặng cái này, thần thiếp thất ngôn.”

Hoành Chính đế luôn rất thương yêu nguyên hậu, hận nhất ai nói đích thứ phân biệt, lạnh lùng nhìn kế hậu cúi đầu, năm đó khi nguyên hậu còn sống, dù là con trưởng con thứ cũng đối xử rất bình đẳng.

“Thần thiếp là cảm thấy, Thành Vương triệt hai phiên vương sau khi về có chút tự mãn, hiện giờ cũng biết chống đối Hoàng Thượng rồi, nếu vì đánh giặc mà thả hắn đi, sợ là...” Kế hậu lại cẩn thận nhìn thoáng qua nét mặt Hoành Chính đế, không nói hết câu nhưng ý tứ đều rõ ràng.

Lần này Hoành Chính đế lại không nói gì thêm, chỉ yên lặng nhìn kế hậu vài lần, xoay người tới bên giường, “Nếu Cảnh Du muốn ra trận thì bảo nó sáng sớm mai tới tự nói với trẫm.”

Trước mắt kế hậu sáng ngời, lên tiếng vội gọi người đi nói cho Tứ Hoàng tử, bảo hắn trước giờ lâm triều ngày mai tới Phượng Nghi cung chờ, cũng phân phó tổng quản thái giám túc trực mở thiên môn cho hắn.

“Nghe nói tối qua trong cung truyền tin, bảo Tứ Hoàng tử sáng sớm nay tới Phượng Nghi cung,” Mộ Hàm Chương một bên sửa vạt trung y vừa nhìn Cảnh Thiều nói, quay đầu liếc hắn một cái, lập tức đỏ mặt, “Ngươi, ngươi mặt quần áo cho đàng hoàng vào.”

https://thuviensach.vn

Trời nóng nực, Cảnh Thiều xuống giường giúp Vương phi nhà mình thay y phục, nhìn trái nhìn phải không có người ngoài thì thoải mái đem chim đi dạo *(má ơi má ơi má ơi *phun máo*)*, thấy tuấn nhan Quân Thanh đỏ bừng thì bất hảo nói, “Thẹn thùng cái gì, ngươi cũng không phải chưa thấy qua a.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường:

Hữu Hộ quân: Tiểu Tả, ngươi nói tác giả là nữ a, làm sao mà biết chim nhỏ? *(há há)*

Tả Hộ quân: nàng chính là chim nhỏ mà

Hữu Hộ quân:???

Tiểu Hắc: thiên hạc chính là một con chim, hí ~

https://thuviensach.vn

Chương 94 - Lâm Triều

“Ngươi...” Mộ Hàm Chương tức giận nói không nên lời, có là vợ chồng thì ban ngày ban mặt thế này cũng quá càn rỡ rồi.

Cảnh Thiều yêu cực kì vẻ mặt vừa thẹn vừa giận này của y, nhịn không được hôn lên khóe môi khẽ nhếch kia, nói, “Quân Thanh, hôm này đừng vào triều.”

“Như vậy sao được, hôm nay là ngày mấu chốt.” Mộ Hàm Chương đẩy hắn ra, nghiêm túc sửa sang ngọc đái triều phục.

Cảnh Thiều ôm cánh tay nhàn tản chờ y sửa soạn xong, đến lúc y nghi hoặc mà nhìn tới Vương gia nhà mình đột nhiên an tĩnh lại thì một đôi tay vươn ra bế y lên, ném lên giường.

“Á...ngươi làm gì?” Mộ Hàm Chương hoảng sợ, giãy dụa muốn đứng lên.

“Quân Thanh, ta cảm thấy từ khi ngươi phong hầu thì dần dần quên mất bổn phận của mình rồi nhỉ.” Cảnh Thiều ép phía trên vòng eo mảnh dẻ, triều phục ngọc đái dán vào đùi truyền tới cảm giác lành lạnh nhẹ nhàng.

“Đừng làm rộn, một chút nữa sẽ muộn.” Mộ Hàm Chương có chút sốt ruột, hôm nay là ngày quyết định ai sẽ được phái tới Hoài Nam, y phải vào triều.

“Ngươi xem, quả nhiên là quên rồi.” Cảnh Thiều căm giận, nói xong thì bắt đầu động thủ cởi xuống tầng tầng y phục hoa lệ, xiêm y tinh xảo, như tiểu hài tử mở ra một món đồ chơi, càng mở càng hưng phấn.

“Hỗn đản, không được, a...” Mộ Hàm Chương giãy dụa muốn đứng dậy nhưng khí lực quá kém so với Cảnh Thiều, rất nhanh đã bị Thành Vương điện hạ vũ dũng trấn áp.

Lúc tiến vào, Cảnh Thiều nghiêm túc nói, “Nhớ kĩ, ngươi trước hết là Thành Vương phi rồi mới là Văn Uyên Hầu, cho nên thỏa mãn

https://thuviensach.vn

yêu cầu của trượng phu phải được xếp trước việc vào triều."

"Ngươi...ô..." Mộ Hàm Chương nắm chặt sàng đan dưới thân.

Tứ Hoàng tử ở Phượng Nghi cung đợi hồi lâu, tổng quản thái giám khuyên hắn tới Thiên điện nghỉ tạm nhưng hắn lại kiên trì muốn đứng ngoài cửa chờ, trên người đã dính không ít sương sớm. Nghe nói, năm đó Cảnh Thiều muốn vào quân đội đã ở thềm ngọc quỳ một ngày một đêm, bây giờ bản thân muốn tự mình mang binh thì tất nhiên cũng phải thể hiện thành ý.

Hoành Chính đế ăn mặc chỉnh tề, kế hậu uyển chuyển tỏ vẻ Cảnh Du đã đợi bên ngoài rất lâu rồi.

"Ngươi cảm thấy mình mạnh hơn Cảnh Thiều ở điểm nào?" Hoành Chính đế nhìn thoáng qua Tứ Hoàng tử bị sương sớm bám đầy quần áo, trong mắt nổi lên một tia lạnh lẽo khó nhận ra.

"Tam Hoàng huynh dụng binh như thần, nhi thần không so được." Cảnh Du quỳ trên đất khiêm tốn nói.

"Coi như ngươi có chút biết mình biết người." Hoành Chính đế hừ một tiếng.

Tứ Hoàng tử nghẹn một chút, đây vốn là khiêm tốn, ai ngờ phụ hoàng lại nói xuôi theo luôn chứ, hắn tuy không phục trong lòng nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, giờ khắc này là vì tranh thủ cơ hội, hắn phải đưa ra một lý do không thể từ chối. Cảnh Du hít sâu một hơi, trấn định lại, nói, "Nhi thần mặc dù không bằng Tam Hoàng huynh, nhưng nhi thần đã sắp thành niên, cũng muốn giống các hoàng huynh có thể kiến công lập nghiệp."

"Đúng vậy Hoàng Thượng, kinh nghiệm trên chiến trường tất nhiên phải rèn luyện mới thành tài."Kế hậu phụ họa theo.

"Rèn luyện?" Hoành Chính đế cầm chén nước súc miệng trong tay hung hăng đặt mạnh lên bàn, "Giang Nam là nơi nào? Là nơi Cảnh Du có thể luyện tập sao?"

"Phụ hoàng bớt giận!" Tứ Hoàng tử vội cúi đầu, biết lý do này đã không thể thuyết phục Hoành Chính đế, cắn chặt răng bất chấp tất

https://thuviensach.vn

cả nói, “Nhi thần có một chuyện báo cáo!”

Hoành Chính đế ý bảo hắn nói tiếp, Tứ Hoàng tử liền đem chuyện hắn biết Cảnh Thiều gặp qua Hoài Nam Vương nửa thật nửa giả mà nói ra, “Nếu Tam Hoàng huynh với Hoài Nam Vương thật sự...có liên quan, lần này nếu phái hoàng huynh tới, sợ là...”

Hoành Chính đế lẳng lặng nhìn hắn chốc lát, “Hai người bọn họ gặp mặt, ngươi có tận mắt nhìn thấy sao?”

“Cái này, lúc nhi thần dẫn người đến thì đã vườn không nhà trống,” Tứ Hoàng tử không có chứng cứ cụ thể, tất cả đều thông qua lời nói của Triệu Lâu Lâm, hắn cũng không dám nói mình nhìn thấy, “Đó là tin tức mà nhi thần có được.”

“Ai cung cấp tin tức đó cho ngươi?” Hoành Chính đế nhìn chằm chằm Tứ Hoàng tử, ánh mắt cũng sắc bén lên, “Trẫm cũng không biết trong triều còn có người báo tin cho ngươi mà không hề cung cấp cho trẫm.”

“Này...” Tứ Hoàng tử nhất thời bị dọa đổ mồ hôi, chỉ lo bôi đen Cảnh Thiều mà lại quên phụ hoàng hận nhất hoàng tử cấu kết với triều thần, khẽ cắn môi, nói, “Là Lễ bộ Thị lang Triệu Lâu Lâm, hắn xuất thân Giang Nam, khi vào kinh đi thi Hoài Nam Vương cho hắn làm nội ứng, nhưng chỉ giả vờ trung thành với Hoài Nam Vương mà thôi. Nhi thần trên đường ngẫu nhiên gặp được Triệu Lâu Lâm, hắn nói dường như nhìn thấy Hoài Nam Vương đi tới đào viên ở thành nam, mà...mà xe ngựa Thành Vương phủ cũng tới.” Nói xong không dám ngẩng đầu, chỉ nhìn chằm chằm hoa văn phức tạp trên thảm trải sàn.

Hoành Chính đế trầm mặc không nói lời nào, hai ngón tay gõ mặt bàn một chút, bỗng nhiên một tay cầm lấy chén trà trên bàn, “Thứ ăn cây táo rào cây sung, giữ lại làm gì!”

Không chỉ có Tứ Hoàng tử, kế hậu cũng bị dọa, nửa quỳ nửa ngồi không dám lên tiếng.

Cảnh Thiều chậm lại, nói với Đa Phúc đứng ngoài cửa trưng bộ mặt đáng thương ra, “Vào cung báo lại, Văn Uyên Hầu hôm nay thân thể khó chịu, không thể vào triều.”

https://thuviensach.vn

“Không được...Ưm...” Mộ Hàm Chương còn chưa nói xong, người phía trên nhìn y một cái, cố y hung hăng cọ cọ chỗ mẫn cảm làm y không nói ra lời, lại sợ hạ nhân bên ngoài nghe được, chỉ có thể cắn môi dưới không phát ra âm thanh.

Đa Phúc vội lên tiếng, nhanh chóng đuổi nhóm nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu đi, vội vội vàng vàng.

Trọng điểm buổi lâm triều hôm nay vẫn là chuyện đất phong Hoài Nam, chuyện phái ai đi mà làm cho túi bụi lên.

Cảnh Sâm vẫn trầm mặc, ngay từ đầu đã không hề lên tiếng, thân thể Đại Hoàng tử vừa mới khôi phục, đứng đó vẫn hiện ra vài phần bệnh thái. Hoành Chính đế tựa hồ cũng không có ý nghe hai đứa con trai này nói chuyện, đợi triều thần hết lòng tiến cử Tứ Hoàng tử nói ra đủ loại lí do, mới chậm rãi nói một câu, “Chuẩn tấu.”

Trên triều lặng im một lát mọi người mới kịp phản ứng, Tứ Hoàng tử Cảnh Du mạnh mẽ áp chế cảm giác vui sướng, cung kính hành lễ, “Nhi thần nhất định dốc hết sức lực, vì phụ hoàng thu phục Hoài Nam!”

Người sáng suốt đều nhìn ra được Tứ Hoàng tử là coi trọng địa thể bằng phẳng của Giang Nam, dễ công khó thủ, muốn giành một cái tước thân vương, mà Thành Vương công cao vẫn còn bị cấm túc ở vương phủ, vô duyên vô cớ lại có lợi cho Tứ Hoàng tử, không khỏi hơi đồng tình, vài người quen biết còn muốn an ủi Mộ Hàm Chương vài câu, lại phát hiện chuyện trọng yếu hôm nay như vậy mà Văn Uyên Hầu lại vắng mặt.

Mà Văn Uyên Hầu bị Vương gia mà mình mạnh mẽ lột triều phục hết cách vào triều, đang ngoài ý muốn trở thành chủ đề đồng tình hoặc trào phúng của mọi người.

Tứ Hoàng tử xuất chinh đi Giang Nam là chuyện đã định, kế hậu rốt cuộc thở phào một hơi, đối với những cung phi ngày thường nhìn không vừa mắt cũng ôn hòa không ít. Mà Tứ Hoàng tử càng phấn chấn, mỗi ngày đều chuẩn bị cho việc xuất chinh, phủ Tứ Hoàng tử gần đây phi thường náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

So ra thì Thành Vương Văn Uyên Hầu phủ lại lạnh lùng hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Chương 95 - Âm Mưu

“Tiểu Tứ tử chết non? “ Cảnh Thiều nghe được tin này thì kinh hãi đứng bật dậy.

Đa Phúc nhăn cái mặt bánh bao, “Đã báo vào cung rồi ạ.”

“Không được, ta phải tới Duệ Vương phủ một chuyến!” Cảnh Thiều nói xong liền muốn đi thay quần áo.

“Ngươi còn bị cấm túc, đi sao được? Ta đi là được.” Mộ Hàm Chương giữ chặt hắn lại, ngày mai Tứ Hoàng tử đã xuất chinh, thời gian này nếu Cảnh Thiều không để ý hoàng lệnh mà xông ra ngoài thì không biết còn có thể truyền ra lời khó nghe gì nữa.

Cảnh Thiều trầm mặc một lát, chậm rãi nắm chặt tay, hắn sao lại quên mất việc này chứ. Năm đó khi hắn còn ở bên ngoài đánh giặc có nghe nói năm Hoành Chính thứ mười bốn, ca ca có thứ tử thứ tư, vốn tưởng khi mình trọng sinh thì sẽ có thay đổi, bây giờ nghĩ lại có lẽ là năm Hoành Chính thứ mười sáu đích thứ tử kia sinh hạ trước, mà nó quả thực không thể sống quá một tuổi. Khi ấy hắn ở kinh thành tu chỉnh nghe tin tức này cũng không đi, quan hệ với ca ca từ thời điểm đó bắt đầu lạnh nhạt.

“Không được, ta phải đi.” Cảnh Thiều không để ý mọi người khuyên can, đứng dậy đi vào nội thất.

Mộ Hàm Chương mấp máy môi, xoay người nhanh chóng viết tấu chương đưa cho Đa Phúc, “Lập tức đưa vào cung.”

Đa Phúc đáp lời, cầm tấu chương ra ngoài, thường ngày tay chân ngốc vụng lại nhanh nhẹn lên. Ông là thái giám từ trong cung ra, hiện giờ trừ hai vị chủ nhân Thành Vương phủ thì chỉ có ông ấy có thể tiến cung, nếu muốn lập tức đưa tới trước mặt Hoàng Thượng thì chỉ có thể để ông tự mình đi một chuyến.

Mộ Hàm Chương nhìn bóng dáng Đa Phúc mà lắc lắc đầu, người này không phải làm việc chậm chạp mà là thường ngày làm biếng

https://thuviensach.vn

mới thành như vậy a.

Hai người thay quần áo xong, Cảnh Thiều ôm Vương phi nhà mình xoay người cưỡi Tiểu Hắc, nhanh chóng chạy vội ra ngoài.

Duệ Vương phủ cách Thành Vương phủ không xa, không bao lâu đã tới trước cửa.

Thị vệ gác cổng bước lên hành lễ, ngoại quản gia vội vàng ra nghênh đón.

“Ca ca đâu?” Cảnh Thiều vứt dây cương cho hạ nhân, nhấc chân vào trong.

“Vương gia ở trong viện của Vương phi ạ.” Quản gia u sầu, thấy Cảnh Thiều muốn vào trong thì vội ngăn lại, thỉnh hắn tới chủ viện nghỉ ngơi, chờ Cảnh Sâm một lát.

“Không được, ta phải vào xem.” Cảnh Thiều nói xong muốn vào, bị Mộ Hàm Chương kéo lại.

“Bên trong không phải chỗ ngươi tùy ý vào được!” Mộ Hàm Chương trừng mắt, kéo hắn tới chủ viện của Cảnh Sâm.

Duệ Vương phủ chính phi là nữ nhân nên Cảnh Sâm có viện riêng, hai người ngồi ở chính sảnh, nha hoàn tới rót trà rồi hành lễ lui xuống. Không bao lâu Cảnh Sâm đã tới, thấy Cảnh Thiều trong phòng thì đầu tiên là sửng sốt, lạnh lẽo trên mặt lập tức giảm đi không ít, ”Các đệ cao lại tới đây?”

“Nghe nói trong phủ xảy ra chuyện, Vương gia một mực chạy ra.” Mộ Hàm Chương bất đắc dĩ nói.

“Hồ nháo!” Cảnh Sâm trừng mắt nhìn Cảnh Thiều, phất tay áo ngồi xuống.

Cảnh Thiều nhìn thoáng qua tiểu tức phụ mới cáo trạng mình xong, không dám giận cũng không dám nói nhiều, “Ca, Tiểu Tứ tử sao đột nhiên lại như vậy?”

Cảnh Sâm thở dài, xoa xoa mi tâm, “Thái y nói sinh ra vốn đã yếu ớt, nhiều ngày không chữa khỏi, sáng sớm nay đã không qua khỏi.”

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương nhớ tới lời mẫu thân, Duệ Vương phi dường như vẫn luôn tin một lão ni cô, liền liếc mắt với Cảnh Thiều một cái, đang muốn nói thì nghe một đợt tiếng ồn ào, Duệ Vương phi tóc tai hỗn độn đột nhiên tiến vào, một đám hạ nhân hoảng loạn chạy theo sau.

Tiêu thị vừa vào đã thấy Cảnh Thiều, lập tức dừng cước bộ, yên lặng nhìn Cảnh Thiều một lúc lâu.

“Nàng làm cái gì vậy?” Cảnh Sâm lạnh lùng nhìn Tiêu thị, ngược lại nói với hạ nhân, “Còn thất thần làm gì, mau đưa Vương phi trở về, không có lệnh của bổn vương không được ra khỏi viện nửa bước!”

“Vương gia!” Tiêu thị khiếp sợ nhìn Cảnh Sâm, giáo dưỡng nho giá không cho phép nàng hét lên, chỉ có thế tức giận run run, cứng ngắc xoay người rời đi.

Cảnh Thiều bị trừng mà khó hiểu, không biết chuyện gì xảy ra.

Cảnh Sâm cũng không có ý giải thích, nói với hai người, “Ngay cả là có nguyên nhân thì hai đệ cũng mau trở về đi, ta sẽ dâng tấu cho phụ hoàng sau.”

Trên đường về Cảnh Thiều vẫn luôn không nghĩ ra. Chuyện phát sinh ở Duệ Vương phủ rất quái dị, Tiêu thị vì sao lại nhìn hắn, ca ca nói câu kia là có ý gì?

“Nếu ta đoán không sai thì Duệ Vương phi đã nói gì về ngươi với ca ca rồi.” Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều không yên lòng, Tiểu Hắc thì nhanh đi tới chỗ sạp bán đồ ăn của người ta gặm cải trắng, y vội kéo dây cương từ trong tay hắn, chậm rãi nói.

“Nói gì về ta? Không phải là nói ta hại chết Tiểu Tứ tử chứ?” Cảnh Thiều nghe vậy thì nhăn mày càng sâu, nhìn bộ dáng ca ca thì hình như cũng không hoài nghi hắn, ngược lại hành vi của tẩu tử này thực ở khiến người mơ hồ.

“Cũng không đến mức đó,” Mộ Hàm Chương nhẹ đá bụng ngựa bảo Tiểu Hắc đi nhanh chút, “Có thể nói là con trai trưởng chết non

https://thuviensach.vn

mà thân huynh đệ lại giấu mặt gì đó.”

“Nàng còn có tâm tình nói cái này sao?” Cảnh Thiều có chút kinh ngạc, nhi tử vừa chết, bộ dáng Tiêu thị cũng rất thương tâm, lúc này có thể chú ý cấp bậc lễ nghĩa của người khác sao?

Khóe môi Mộ Hàm Chương gợi lên một nét cười lạnh, trong lòng Tiêu thị tất nhiên không nghĩ vậy, nhưng lấy tính cách Cảnh Sâm thì nàng làm sao dám nói thẳng ra, chỉ có thể chọn một lý do mà quở trách Cảnh Thiều, “Việc này có chút kì quái, chúng ta phải tra rõ mới được.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, hắn cũng rất muốn biết tại sao Tiêu thị lại nhằm vào hắn như thế, đời trước đã lạnh nhạt mà tới đời này lại biến thành như vậy. Chính là khi đó hắn đổ hết mọi chuyện cho ca ca, cảm thấy thái độ của Vương phi cũng có ý tứ gì đấy, bây giờ mới thấy rõ.

Ngày tiếp theo, Tứ Hoàng tử xuất chinh, Hoành Chính đế tự mình đến cửa thành tiễn đưa, Tứ Hoàng tử mặc khôi giáp khí phách phấn chấn dẫn binh rời đi, giống như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Hoành Chính đế đứng ở cửa thành cao cao, mâu sắc thâm trầm nhìn đội quân dần dần đi xa.

“Hoàng Thượng, Lễ bộ Thị lang tham ô nhận hối lộ có căn cứ chính xác đã được trình lên.” Một quan viên phía sau thấp giọng nói.

“Giam giữ trước,” Hoành Chính đế thần sắc không đổi, ánh mắt sắc bén lóe lên, “Đem những cái có thể hỏi rõ ràng cho trẫm.”

“Vâng.” Người nọ đáp lời, chậm rãi lui xuống.

Về việc Thành Vương trái hoàng mệnh ra khỏi Thành Vương phủ, Hoành Chính đế lại không truy cứu nhiều, xét thấy hoàng thất vừa mất đi một hoàng tôn thì nhóm triều thần cũng không dám lấy việc này ra nói, chỉ giản lược rồi bỏ qua.

Trong triều không có Tứ Hoàng tử tựa hồ yên tĩnh không ít, Hoành Chính đế đưa kế hoạch thông thương đường biển của Mộ

https://thuviensach.vn

Hàm Chương ra, trong lúc nhất thời triều thần nghị luận sôi nổi, không khí lại náo nhiệt lên.

Phái bảo thủ tất nhiên phản đối, cảm thấy đây là bỏ gốc lấy ngọn, một ít quan viên quê quán ở ven biển phía nam không hiểu sự tình cũng vậy, ngược lại không ít người cảm thấy đây là chuyện tốt, vài quan viên cao cấp đều không nói gì thêm, sôi nổi cầm bản kế hoạch về xem sao.

“Chết rồi?” Mộ Hàm Chương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Cảnh Thiều gật gật đầu, hắn nghe Vương phi nhà mình bảo đi thăm dò lão ni cô Mạt Bi của Bích Vân Am kia, ai ngờ hắn vừa phái người xong thì lão ni cô kia đã ở trong phòng tự vẫn.

“Thật là giấu đầu lòi đuôi.” Mộ Hàm Chương nhếch môi, nói như vậy thì Duệ Vương phủ quả thực cùng ni cô này có qua hệ lớn, nhưng mà người đã chết, muốn hỏi cũng không ra được gì.

“Đây là bảng hỏi cung tiểu ni cô kia.” Cảnh Thiều đưa một tờ lời khia cùng một bọc đồ đặt lên bàn.

Lời khai? Mộ Hàm Chương cầm tờ giấy lên xem, mặt trên viết số lần Mạt Bi vào ra Duệ Vương phủ cùng với những việc đã làm. Tiểu ni cô không biết nhiều lắm, đại khái đều là những lời Mạt Bi khuyên Duệ Vương phi mua thêm nhang đèn, quyên góp. Nhìn ra được Cảnh Thiều tra hỏi ni cô này hẳn là người hầu hạ Mạt Bi, nhưng lúc Mạt Bi nói chuyện với Duệ Vương phi đều đuổi nhóm tiểu ni cô ra ngoài, cho nên đến tột cùng nói chuyện gì thì cũng không biết.

“Đây là cái gì?” Mộ Hàm Chương lấy qua gói đồ màu vàng, mở ra thì thấy một chút bột phấn bên trong, nhìn như tro nhang này nọ.

“Đây là thứ 'Tiên dược' mà Mạt Bi cho Tiểu Tứ tử ăn.” Cảnh Thiều bĩu môi nói, tiểu ni cô kia thấy thứ thuốc mà sư phụ cho hoàng tôn ăn là bất phàm nên thừa dịp Mạt Bi không chú ý thì trộm một gói, bây giờ bị bắt lại đưa ra.

Mộ Hàm Chương đem một nửa thuốc bột rót vào một cái bình sứ, một nửa để nguyên trong bọc giấy, “Muỗng Nhỏ, việc này ta cảm thấy không thể gạt ca ca.”

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, hắn vốn nghĩ nên tự mình điều tra rõ hẵn nói, dù sao cũng chỉ là suy đoán, ca ca mất con nhỏ hiển nhiên sẽ đau lòng, không biết rõ ràng đã mạo muội nói lung tung không phải càng làm huynh ấy đau lòng sao?

Mộ Hàm Chương cất kĩ bình sứ, đứng dậy giữ chặt tay Cảnh Thiều, đem gói giấy màu vàng nhét vào lòng bàn tay hắn, “Việc này tuyệt đối không đơn giản như vậy, mặc kệ mục đích của kẻ đứng sau là gì, ta dám khẳng định kẻ châm ngòi li gián hai huynh đệ ngươi ít nhất lợi một nửa.”

Cảnh Thiều đột nhiên ngẩng đầu, “Ý ngươi là?”

“Thuốc này mặc kệ có phải thứ hại chết Tiểu Tứ tử hay không, chúng ta cũng không thể tìm người kiểm tra, “ Mộ Hàm Chương nắm chặt tay Cảnh Thiều, việc này nếu bị người khác biết liền không thể nói rõ, “Ngươi nghe ta, đem thuốc này, cả tiểu ni cô kia nữa, giao cho ca ca. “

Hiện giờ là lúc đầu sóng ngọn gió, nếu không quý trọng phần tình cảm huynh đệ này, có ai vui lòng tranh đoạt đâu? Lấy trí tuệ của Cảnh Sâm nhất định sẽ hiểu được tâm ý đệ đệ, chỉ cần hai huynh đệ họ đồng lòng thì những thứ khác không quan trọng.

Cảnh Thiều hơi giật mình, nghe xong dần nắm chặt gói giấy trong tay, trọng sinh một lần, nếu lại để kẻ khác phá hỏng tình huynh đệ này thì hắn sống lại cũng uổng phí.

Cảnh Sâm nhận được thuốc bột cùng lời khai kia thì thật lâu sau không nói gì, nhìn Cảnh Thiều thật sâu, “Thuốc này lúc trước nàng ấy cho Tiểu Tứ tử uống thì có hiệu nghiệm. “

Cảnh Thiều sửng sốt một chút, gãi gãi đầu, “Đệ cứ cảm thấy cái chết của Mạt Bi thực khả nghi, mãi vẫn không điều tra được. “

Cảnh Sâm nhìn hắn một lúc lâu, chậm rãi vươn tay sờ sờ đầu Cảnh Thiều.

Nửa tháng sau, Tứ Hoàng tử tới Giang Nam.

https://thuviensach.vn

Địa thế Giang Nam bằng phẳng, không quá nhiều núi non lại dễ công khó thủ, nhưng mà Cảnh Du đã quên, đạo lý này hắn hiểu thì dĩ nhiên Hoài Nam Vương cũng hiểu. Cho nên lúc đại quân Tứ Hoàng tử còn chưa đóng quân cho tốt thì Hoài Nam quân đã chủ động tấn công

https://thuviensach.vn

Chương 96 - Hải Thương

Cố Hoài Khanh đứng ở trên thành nhìn Tứ Hoàng tử đang đắc ý, chậm rãi nở nụ cười.

“Vương gia, xin để mạt tướng đi, nhất định có thể đánh cho tiểu tử kia tè ra quần!” Một đám tướng quân bên cạnh đứng xoa tay, nhìn Tứ Hoàng tử mà như sói thấy thịt béo.

“Hư,” Cố Hoài Khanh vươn một ngón trỏ thon dài đặt ở bên môi, “Đây chính là hoàng tử nha, không thể ăn nói thô tục như vậy.”

“Vương gia, vậy nên nói thế nào?” Tướng quân kia trừng mắt nhìn.

Cố Hoài Khanh liếc nhìn hắn, vỗ vỗ đầu người nọ, “Nói cái gì mà nói, đánh không thắng tối nay không được ăn cơm a.”

“Vâng!” Tướng quân có thêm động lực, nhanh như chớp chạy xuống.

Chiến báo Giang Nam còn chưa vào kinh, trong triều mấy ngày nay vẫn nghị luận chuyện hải thương.

“Hải thương tồn tại đã lâu, tiền triều có cấm hải lệnh, bây giờ cũng vậy, chỉ vì thương nhân lãi lớn, hải thương lợi nhiều, cứ để làm bừa như vậy thì nguy,” Mộ Hàm Chương đứng ở đại điện, thanh âm không lớn như từng chữ đều rõ ràng, không nhanh không chậm, trên triều đình yên tĩnh đến mức rõ tiếng kim rơi truyền từng tiếng tới tai mọi người, “Thần cho rằng, người xưa không hiểu rõ.”

Bản kế hoạch của Văn Uyên Hầu đã được sao ra nhiều bản, trọng thần trong triều đều đã xem qua, trong đó trình bày rõ giá trị tương đương của sản vật Đại thần với kim tệ hải thương, triều đình chỉ cần xây cảng, giữ gìn trật tự là có thể thu thuế kim phong phú. Kể từ đó, hằng năm quốc khố có thể gia tăng vài phần.

“Thần cho rằng phương pháp này khả thi,” Hộ bộ Thượng thư đứng ra ủng hộ đầu tiên, làm người quản lý quốc khố tất nhiên biết

https://thuviensach.vn

việc này có đem lại chỗ tốt lớn cho Thần triều hay không, “Gần mười năm tới nếu có chiến tranh, chuyện bức bách là làm đầy quốc khố, thuế hải thương vừa lúc giải quyết tình trạng khẩn cấp này.”

“Thiết lập cảng tất nhiên sẽ có người lăm le, hơn nữa vùng duyên hải phải gia tăng binh lực bảo hộ hải thương, điểm này thập phần hao khí hao lực, thần cho rằng còn cần thương thảo thêm.” Binh bộ Thượng thư không đồng ý lắm.

“Nếu muốn thông thương trên biển thì nhất định phải lập ra luật pháp tương ứng, những cái này trong chương trình của Văn Uyên Hầu cũng có đề cập nhưng thần cho rằng còn chưa đủ tường tận.” Hình bộ Thượng thư nói.

“Muốn mở cửa khẩu thì phải thiết lập nha môn tương ứng, bổng lộc quan giai cũng phải điều chỉnh lại.” Lại bộ Thượng thư chưa nói phản đối hay đồng ý, chỉ đưa ra vấn đề tương đương trong mảng mình phụ trách.

Chỉ có Lễ bộ Thượng thư không nói xen vào mà yên lặng đứng một chỗ.

Mộ Hàm Chương nghe mọi người nghị luận, biểu tình vẫn thản nhiên như trước, không vì bị nhiều người phê bình mà sinh ra bất kì suy nghĩ muốn rút lui nào.

Hoành Chính đế lẳng lặng nghe xong, ngược lại nhìn về hai hoàng tử kia, “Cảnh Vinh, ngươi cảm thấy thế nào?”

Thân thể Đại Hoàng tử đã khôi phục như trước, lúc này ánh mắt sáng ngời chờ cơ hội nói chuyện, nghe vậy lập tức bước ra khỏi hàng nói, “Kế hoạch của Văn Uyên Hầu nhi thần cũng đã cẩn thận đọc qua, nhi thần cho rằng Văn Uyên Hầu chỉ là một thư sinh mà nói chuyện đạo lý kinh thương chẳng khác nào lý luận suông. Tiều triều sở dĩ có cấm đường biển nhất định có đạo lý, mạo muội khai cảng chỉ sợ sẽ mang tới mầm tai vạ.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy hơi nhíu mày, Đại Hoàng tử phản đối mình như vậy, vả lại trong triều có không ít cựu thần nên cũng mang suy nghĩ này, hắn nói như vậy sẽ được lòng không ít người.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Đại Hoàng tử nói xong thì không ít cựu thần phái bảo thủ ra nghị luận.

Hoành Chính đế vẫn im lặng như trước, hỏi ý kiến Duệ Vương.

Cảnh Sâm bước ra khỏi hàng, dừng một lát rồi nói, “Nhi thần cho rằng, nếu phương pháp này khả thi thì tất nhiên sẽ đem lại không ít lợi ích cho Đại Thần ta, nhưng chỉ trên giấy thì không thấy được, không bằng theo những đề xuất của các vị đại thần thêm vào, trước tiên mở thử một bến cảng xem sao, nếu không được thì cấm cũng không sao mà.”

Chuyện này đã tranh luận qua mấy ngày, lời này của Cảnh Sâm xem như nói nước đôi, cám thấy được thì làm tiếp, mà không được thì sẽ thành trò cười.

“Nhị Hoàng đệ nói đúng, nhưng mà người quản lí cảng cần phải ghi nhớ mọi chuyện, nhi thần cho rằng cần cử một người hiểu biết tường tận vấn đề này.” Đại Hoàng tử cúi thấp đầu, dư quang khóe mắt lia hướng về Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương lại không nói lời nào, chỉ đứng lẳng lặng, y tất nhiên hiểu ý Đại Hoàng tử, việc này cũng hợp ý y, nhưng còn chưa phải lúc.

Quả nhiên Hoành Chính đế cũng không tiếp lời Đại Hoàng tử, “Cảnh Sâm nói có lý, trong vòng bảy ngày hãy viết ra một kế hoạch cụ thể cho trẫm xem qua.”

Hạ triều, Mộ Hàm Chương cũng không cùng mọi người nhiều lời, trực tiếp lên xe ngựa về Vương phủ.

“Vương gia,” Định Nam Hầu đi nhanh vài bước, đuổ theo Cảnh Sâm một thân vương phục nguyệt sắc.

“Hầu gia.” Cảnh Sâm khách khí lên tiếng.

Định Nam hầu thấy Cảnh Sâm vẫn giữ bộ dáng thâm trầm ổn trọng như trước, biểu tình trên mặt cũng thản nhiên, không có chút thân thiện nào thì không khỏi nhiệt tình thêm vài phần, “Nghe nói Vương phi gần đây có hơi khó chịu, mẫu thân nàng rất lo lắng,

https://thuviensach.vn

muốn tới Vương phủ thăm, muốn ta hỏi Vương gia xem Vương phi khi nào thì rảnh rỗi.”

Thường ngày nữ quyến tới nhà không cần phải báo trước, Định Nam Hầu vì biết nữ nhi nhà mình bị Duệ Vương cấm túc, nói như vậy là một lí do thoái thác uyển chuyển.

Nhớ tới Tiêu thị, Cảnh Sâm nhíu mày thản nhiên nói, “Hôm nay là được, Vương phi gần đây suy nghĩ quá nhiều, còn nhờ phu nhân giúp đỡ an ủi vài câu.”

Định Nam Hầu nghe vậy lập tức cười nói, “Đó là tất nhiên.”

Sắc mặt Mộ Hàm Chương có chút không tốt, tối qua Cảnh Thiều gây sức ép hơi quá, hôm nay lại lâm triều kéo dài, đứng gần hai canh giờ làm cả người không có chỗ nào không nhức mỏi. Vừa mới vào xe ngựa y đã bị một đôi tay hữu lực ôm cổ.

Trong xe ngựa che màn hơi tối, Mộ Hàm Chương hoảng sợ, rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc mới chậm rãi trầm tĩnh lại, “Sao ngươi lại tới đây?”

Cảnh Thiều ôm kĩ người ta, phân phó xa phu đánh xe, thuận đường hôn lên gương mặt mệt mỏi, “Ta thấy ngươi lâu về quá, sợ hôm nay lâm triều kéo dài ngươi sẽ mệt nên tới đón a.”

Mộ Hàm Chương giật giật, ở trong ngực hắn tìm một vị trí thoải mái, ngáp một cái, “Ngươi còn biết ta mệt, đêm qua sao không biết khắc chế chút.”

Cảnh Thiều vươn tay xoa xoa vòng eo nhức mỏi cho y, hừ hừ nói, “Cái này cũng có phải tại ta đâu, ai bảo ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta hả, rõ ràng là muốn câu dẫn vi phu thêm một lần nữa nha.” Nhớ tới ánh mắt Quân Thanh đêm qua bị khi dễ mà ngập nước thì đã thấy một trận miệng khô lưỡi khô.

“Ngươi...” Mộ Hàm Chương muốn ngẩng đầu trừng hắn, trong xe lại hơi tối không có hiệu ứng gì cả, mặc kệ hắn, y xoay người chôn mặt trong ngực hắn nhắm mắt làm ngơ muốn ngủ một lát.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều tiếp tục xoa bóp lung tung, vừa mát xa vừa ăn đậu hũ, “Hôm nay thư của Chim kho tới, nói nhà ở Bình Giang đã đặt mua xong rồi.”

“Ừa.” Mộ Hàm Chương hàm hồ lên tiếng.

“Cảnh Du vừa tới đã bị Cố Hoài Khanh hung hăng thu thập một trận, nhưng mà không biết chiến báo hắn sẽ viết thế nào a.” Cảnh Thiều ngẫm lại khẩu khí trong thư của Lục Triển Bằng nhìn thế nào cũng là vui sướng khi người gặp họa, nhịn không được muốn cười, “Việc hải thương thế nào?”

“Ca ca cũng đã nói, phụ hoàng cho lên kế hoạch, địa điểm thì chưa xác định.” Mộ Hàm Chương không mở mắt, một bên vẫn đáp lời trật tự rõ ràng, một bên vô thức cọ cọ trước ngực Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều bị cọ đến tâm can đều ngứa ngáy cả, lại chịu đựng không động đậy. Biết y thực mệt nhọc nên cũng không mở miệng mà để người trong lòng an tâm ngủ một hồi.

“Thành Vương đã không thể kế vị, mượn sức hắn chính là giúp ích cho Vương gia, tội gì lại cùng hắn khó dễ?” Định Nam Hầu phu nhân nhìn Duệ Vương phi sắc mặt tái nhợt nằm trên giường thì thở dài. Những điều này đều là Hầu gia bảo nàng nói, nàng không phải mẹ ruột của Duệ Vương phi, chỉ là vợ kế, rất nhiều điều không tiện nói ra nhưng Hầu gia đã bảo thì phải làm thôi.

“Thứ tử đến ở biệt viện mà Tiểu Tứ của ta vẫn không qua khỏi.” Duệ Vương phi nói tới đây thì lại trào nước mắt, “Đại sư đã tính qua, trừ bỏ...thứ tử khốn kiếp kia, người tương khắc còn có Thành Vương!” Nói xong thì trong mắt đã tràn ra vài phần hận ý, nghe nói hài tử khi chưa đầy tháng đã bị Thành Vương ôm qua, hằng năm hắn đều ở chiến trường sát phạt, trên người tràn đầy oan hồn lệ khí, những thứ đó dính vào hài tử nhỏ yếu của mìn chẳng phải liền đoản mệnh sao?

“Ai ôi!” Định Nam Hầu phu nhân kinh hô một tiếng, nhìn trái nhìn phải rồi đứng dậy đuổi nha đầu ngoài cửa ra xa chút, mới trở về ngồi vào chỗ của mình, “Lời này chớ nói lung tung, cẩn thận Duệ Vương nghe là xong đời.”

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 97 - Chiến Báo

“Từ khi Tiểu Tứ tử mất, Vương gia chưa từng đặt chân tới cái viện này nữa!” Tiêu thị chẳng hề để ý mà nói.

Định Nam Hầu phu nhân nhìn nhìn nàng, nhịn không được nhăn mi, Tiêu gia Đại tiểu thư trước kia thông tuệ mà bây giờ lại mang giọng oán phụ như vậy, cũng không giống giả vờ. Tuy trong lòng không muốn quản, nhưng dù sao Định Nam Hầu cùng Duệ Vương đã đứng cùng một chiến tuyến, nếu Đại tiểu thư này thất thế thì ngay cả về sau nếu Cảnh Sâm đăng cơ, bọn họ cũng sẽ không được nửa điểm nào tốt đẹp. Nàng không khỏi lạnh mặt, “Chuyện này còn không phải do ngươi làm ra sao.”

Tiêu thị nghe vậy, lạnh lùng trừng mắt nhìn kế mẫu, “Mẫu thân nếu không có việc gì thì trở về đi, ta mệt rồi.”

“Ngươi nói đại sư kia à, bà ta đã ở Bích Vân Am tự vận rồi.” Định Nam Hầu phu nhân nắm chặt khăn trong tay, cố gắng kiềm chế, bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Tiêu thị mở to mắt nhìn.

“Mạt Bi kia ngày thường tới không ít chỗ công hầu lừa ăn lừa uống, ngươi tin bà ta, bây giờ Tiểu Tứ mất rồi mới sợ Vương gia trách tội mới tự sát,” Định Nam Hầu phu nhân hít sâu một hơi, “Ta biết lời ta nói ngươi nghe không vào, ta chỉ khuyên ngươi một câu, cho dù ngươi có là Duệ Vương chính phi mà không được Vương gia coi trọng thì việc gì cũng không làm được!” Nói xong, cũng không nhìn mặt Duệ Vương phi mà đứng dậy liền rời đi.

Trên đường về Định Nam Hầu phu nhân vẫn là tức giận, nàng là con thứ, vì tiền Định Nam Hầu phu nhân là đích tỷ nên nàng mới có thể bước vào nhà công hầu làm vợ kế, luôn luôn không vừa mắt những thứ tử thứ nữ mỗi khi gặp vận rủi thì đổ hết lên đầu đích mẫu.

“Phu nhân, bộ dáng Vương phi như vậy nếu làm lãnh tâm Duệ Vương điện hạ thì phải làm sao?” Nha hoàn hồi môn bên người thấy

https://thuviensach.vn

phu nhân sinh khí thì liền phụ họa quở trách Duệ Vương phi.

“Nếu nàng ta còn chút lý trí nào thì liệu mà nhanh chóng đón thứ tử ở biệt viện kia về bên người mà nuôi dưỡng.” Định Nam Hầu phu nhân nói một câu, cũng không nhiều lời nhưng trong lòng thì cười lạnh, tỷ tỷ nàng dạy dỗ nữ nhi luôn phải hai mặt khi quản lí nhà cửa, nhưng đối đãi thứ tử thì luôn chỉ có một loại.

Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình về Vương phủ, lúc xe ngựa dừng lại thì người trong ngực đã ngủ say, xa phu vén màn xe, ánh mặt trời chiếu vào khiến hàng lông mi thật dài hơi rung rung. Thủ thế bảo mọi người đừng lên tiếng, Cảnh Thiều ôm lấy người trong ngực, thật cẩn thận xuống xe ngựa.

Thời tiết đã vô cùng nóng bức, mặt dù ngồi trên ngọc tịch trong xe thì vẫn ra một thân đầy mồ hôi. Cảnh Thiều cũng không quá để ý nhưng lại sợ vào thẳng trong phòng ngủ sẽ nóng, liền đem người đặt xuống nhuyễn tháp trên hành lang.

(ngọc tịch: chiếu ngọc, thay vì làm bằng tre trúc như bây giờ thì làm bằng ngọc, chài ai, sang quá đi)

Vừa nằm xuống nhuyễn tháp thì Mộ Hàm Chương liền tỉnh, chậm rãi mở mắt ra.

“Ngủ tiếp một lát đi, tới giờ dùng cơm ta sẽ gọi.” Cảnh Thiều tiếp nhận khăn nha hoàn đưa tới lau mặt, thấy người trên ghế mở mắt ra, liền thuận tay xoa xoa cho y.

Khăn lạnh lau đi mồ hôi nóng trên mặt, gió nhẹ thổi phơ phất trên hành lang vô cùng thoải mái, Mộ Hàm Chương nhịn không được nheo mắt, thầm nghĩ Cảnh Thiều càng ngày càng giống Văn Uyên Hầu phu nhân nha, bất quá lời này cũng không dám nói ra, dù sao bây giờ thắt lưng vẫn còn đau lắm. *(anh thức thời đó :”)* hố hố)[/color] [/i]

Cảnh Thiều nhìn thấy ý cười trong mắt Vương phi nhà mình, không rõ lắm, lại vươn tay cởi vạt áo y.

“Ngươi làm gì?” Mộ Hàm Chương vội bắt được bàn tay duỗi đến bên hông, thầm nghĩ mình còn chưa kịp nói ra, người này sao lại

https://thuviensach.vn

động thủ động cước rồi?

“Mặc triều phục dày như vậy không nóng sao?” Cảnh Thiều thấy y đỏ mặt, trong lòng cũng động, chậm rãi tới gần, “Ngươi nghĩ gì đó? Hử?”

Mộ Hàm Chương nhìn tuấn nhan gần trong gang tấc, trừng mắt liếc hắn một cái, “Đúng là nóng, ta đi thay.” Nói xong y liền muốn đứng dậy, lại bị người phía trên gắt gao đè nặng không cho động.

“Ngươi mệt, ta thay cho.” Cảnh Thiều bĩu môi, từ khi cởi triều phục một lần, hắn đối với triều phục Văn Uyên Hầu phiền phức này lại yêu thích không thôi, đặc biệt thích quá trình tự tay mình cởi từng cái từng cái ra.

“Không, không được...” Chỗ này là hanh lang ngay cửa chính đông uyển, hạ nhân sẽ đi tới bất cứ lúc nào, Mộ Hàm Chương sốt ruột thốt lên, “Ngươi có phải nghiện làm Văn Uyên Hầu phu nhân rồi không hả?” *(chết anh rồi Hầu gia à XD)*

Cảnh Thiều lập tức dừng động tác trong tay, ánh mắt dần trở nên nguy hiểm, ngữ điệu bình tĩnh nói, “Quân Thanh, ngươi nói cái gì?”

“Không, không có gì.” Mộ Hàm Chương ngẩn người, ý thức được mình lỡ miệng liền theo bản năng lui a lui, “Có chuyện quên nói cho ngươi, hôm nay Đại Hoàng tử...A...”

Cảnh Thiều nhanh chóng bắt được cái tay đang muốn đẩy mình ra, nắm chặt lại cùng một chỗ áp trên đỉnh đầu y, “Xem ra hôm nay chúng ta phải xác định lại một chút ai là phu ai là thê mới được, ha?” Nói xong, đem tay kia đưa lên miệng hà hơi, nhe răng cười hướng chỗ nhột của người dưới thân.

“A...Ha ha ha...Dừng...Ô...” Mộ Hàm Chương giãy dụa không thành, bi thảm bị Thành Vương tự mình thi hành gia pháp.

Trước cửa lớn đông uyển là tiểu hoa viên, thúy trúc hơi thấp mọc tầng tầng lớp lớp, Diệu hề vừa mới bước qua nguyệt môn dâng trà thì chợt nghe tiếng Vương phi kêu thất thanh, lập tức dừng lại cước bộ. Cách hàng trúc nhìn không rõ, chỉ mơ hồ thấy Vương gia đặt Vương phi trên người...Tiểu nha đầu lập tức đỏ mặt, Vương gia

https://thuviensach.vn

cũng thật là quá càn rỡ rồi. Trà cũng không dám đưa nữa, dậm chân một cái xoay người chạy ra. *(người ta bị chọt lét mà làm em tưởng là làm chuyện *ba chấm* chi đó a ha ha)*

Giằng co nửa ngày, hai người nháo ra một người toàn mồ hôi, Cảnh Thiều chỉ ghé vào người Vương phi nhà mình nằm bất động, triều phục tinh xảo đã bị kéo ra lộ một mảng ngực trắng mềm, mặt trên còn có một tầng mồ hôi mỏng trong suốt.

Mộ Hàm Chương thở dốc một lát, đẩy cái đầu dán trên ngực mình ra, cái đầu kia bị đẩy ra một tấc thì liền tự động dịch trở về hai tấc, nhịn không được trở mình xem thường, nhưng mà hành động hôm nay của Đại Hoàng tử vẫn nên nói với Cảnh Thiều một tiếng, "Hôm nay ca ca đề cập muốn mở thử một thương cảng, Đại Hoàng tử vậy mà không phản đối, hơn nữa trong lời nói đều là muốn để ta đi."

Tuy đây là kế hoạch ngay từ đầu, y cũng muốn tự mình đi, phương pháp làm ăn y cũng quen thuộc. Sinh ý trên biển vẫn luôn là mong muốn của y, nhưng triều đình không thừa nhận hải thương, vô luận là Thành Vương phi hay Văn Uyên Hầu thì cũng không thể hồ nháo, ngay cả khi không trục lợi như đầu cơ diêm dẫn thì cũng sẽ có người lên án.

Hai mắt Cảnh Thiều đều nhìn chằm chằm một hạt đậu đỏ hồng nhạt bên cạnh, da thịt xung quanh còn có hồng ngân do hắn gặm ra đêm qua a, nhìn thật mê người, "Tất nhiên hắn không tốt bụng vậy, phỏng chừng là muốn nhanh chóng đá ngươi đi chỗ khác, ta như thế liền bị nhốt trong phủ cái gì cũng không biết."

"Ta cảm thấy không đơn giản như vậy, bọn họ có thể động tay động chân gì ở thương cảng hay không?" Mộ Hàm Chương nhíu mày, cứ cảm thấy Đại Hoàng tử từ Điền Tàng trở về so với trước đây thâm trầm không ít.

"Đừng lo, muốn làm gì cũng được, chỉ cần có ta ở đây thì không ai được phép động vào ngươi." Cảnh Thiều nói xong lại dịch về phía trước, giống như con chó bự thấy thịt ngon lại lười đứng dậy, cố gắng vươn đầu lưỡi, ở chỗ hạt đậu đỏ còn sưng kia liếm một miếng.

https://thuviensach.vn

Giang Nam vẫn không truyền đến tin tức tốt gì, Tứ Hoàng tử đến Giang Nam đã giành binh quyền vào tay, lại không có tổng binh Giang Nam theo ra chiến trường, lí do là sợ các tướng sĩ không biết nên nghe ai. Lục Triển Bằng cũng vui vẻ, ôm tay nhàn nhã đứng một bên xem náo nhiệt, nếu hắn chưa ra chiến trường thì tất nhiên không cần viết chiến báo cho Hoàng Thượng.

Hoành Chính đế nhìn tấu chương Cảnh Du truyền về trong tay nhịn không được cau mày, trên này chỉ viết Hoài Nam Vương lui trong thành lâu không dám ra ứng chiến, bây giờ còn chưa có tiến triển gì.

Trên thực tế Tứ Hoàng tử một chút cũng không ổn, Hoài Nam Vương ở trên thành, nhưng tướng quân của gã thì ở dưới thành a! Mỗi ngày phái một tướng quân ra đùa hắn, bùm bùm bùm đánh một trận rồi bỏ chạy, chờ hắn đuổi theo thì thứ đang chờ không phải là cương ngựa mà toàn là đinh tán, đánh cho hắn vạn phần căm tức.

Mà lúc này ở phủ Bắc Uy Hầu sắp mở tiệc đầy tháng ấu tử của Bắc Uy Hầu.

Cảnh Thiều ngược lại thực muốn đi xem cậu em vợ mới tròn tháng, vì nghe nói rất giống Mộ Hàm Chương khi bé a, nhưng mà lần trước vì Tiểu tứ của Duệ Vương phủ chết non chạy ra ngoài một lần, lần này phủ Bắc Uy Hầu lại đầy ắp người quyền quý trong kinh, Thành Vương còn bị cấm túc bất luận thế nào cũng không thể đi được nha.

Bắc Uy Hầu mặt mày hồng hào nói chuyện cùng khách nhân, tiếp nhận mấy lời khen tặng cả thật cả giả. Mộ Hàm Chương chào hỏi phụ thân xong liền vào trong vấn an mẫu thân vùng đệ đệ vừa sang tháng.

“Lân nhi ngoan, lát nữa là gặp được ca ca rồi.” Khâu thị mặc quần áo mềm mại ngồi trên giường đùa với con nhỏ, gương mặt hơi béo thoạt nhìn hồng nhuận, một đôi mắt tương tự Mộ Hàm Chương tràn đầy từ ái.

Mộ Hàm Chương nhìn hình ảnh tốt đẹp trước mắt, cũng nhịn không được câu môi, tiến đến bên giường nhìn đệ đệ.

https://thuviensach.vn

Mộ Long Lân đã rút đi sắc đo đỏ trên mặt, khuôn mặt cũng đã bớt nhăn nhăn, trắng trắng mềm mềm rất khả ái, an an tĩnh tĩnh không khóc không nháo, một đôi mắt to tròn chuyển động, nhìn đến Mộ Hàm Chương thì rất tò mò cứ nhìn y mãi.

“Lân nhi, đây là ca ca, mau gọi ca ca.” Khâu thị cười bế hài tử tới trước mặt Mộ Hàm Chương.

“Mẹ à, mới đầy tháng thì nào nói được?” Mộ Hàm Chương bị hành vi của mẫu thân đùa, nở nụ cười.

“Sớm dạy thì sớm biết mà, năm đó bảy tháng mà con đã nói chuyện rồi a,” Khâu thị nói xong, ý cười cũng nhạt đi, khi còn bé Hàm Chương không thể nuôi cùng nàng, chỉ có thể vài ngày thì tới xem, không như Lân nhi mỗi ngày đều có thể ôm vào lòng, nhịn không được thở dài, nói, “Nghe nói Duệ Vương phi đã đón thứ tử cùng vương cơ ở biệt viện về rồi.”

“Mẫu thân sao lại luôn quan tâm chuyện của Duệ Vương phủ vậy?” Mộ Hàm Chương có chút buồn cười, phủ Bắc Uy Hầu đây lại không quan tâm, mẫu thân còn quan tâm đến nhà người khác nữa, nội tình bên đó từ lâu y đã không quan tâm nữa rồi.

“Duệ Vương phi có thể nghĩ thoáng một chút cũng tốt,” Khâu thị thở dài, “Ngay cả Vương gia cùng Duệ Vương có tình cảm huynh đệ tốt đi nữa thì cũng không thể không có chút khúc mắc, ngươi khuyên Vương gia một chút, cùng huynh trưởng nói chuyện cởi mở chút, có hiểu lầm gì khác không.”

Mộ Hàm Chương kinh ngạc nhìn mẫu thân, chỉ dựa vào vài lời đồn đãi của phụ nhân thêm mắm thêm muối mà có thể suy đoán chuẩn xác như thế, xem ra cách làm của mình đúng rồi. Chuyện Bích Vân Am y không cho Cảnh Thiều tiếp tục điều tra là sợ có âm mưu gì trong đó, vô tình đi vào lại vấy bùn. Lòng dạ Cảnh Sâm so với Cảnh Thiều thâm sâu hơn nhiều, người như thế thường hay suy nghĩ nhiều, cho nên biện pháp tốt nhất chính là gọn gàng dứt khoát không e dè, có thể loại bỏ nguy cơ mâu thuẫn giữa hai huynh đệ.

Từ phủ Bắc Uy Hầu đi ra, ứng phó những thân thích kia cả ngày, Mộ Hàm Chương đã thấy thật mệt mỏi, rời đi nơi đầy chuyện thị phi

https://thuviensach.vn

kia mà bây giờ trở lại thật có chút phiền lòng. Thành Vương phủ thanh tịnh giản đơn vậy mới là nhà, chân chính khiến người an tâm. Nghĩ một chút, lúc tiến vào xe ngựa lại gặp phải Vương gia nhà mình trộm tới đón, nhịn không được thưởng cho hắn một cái hôn khẽ.

Chuyện cửa khẩu hải thương rốt cuộc được định đoạt, các kế hoạch do lục bộ đề ra đều tốt, nhóm triều thần cũng không dị nghị gì chuyện mở tạm một thương cảng. Sau khi lâm triều, Hoành Chính đế gọi Mộ Hàm Chương vào ngự thư phòng.

“Thần nguyện ý đi.” Mộ Hàm Chương nói chắc chắn.

“Vậy ngươi cảm thấy khai cảng ở đâu thì thích hợp?” Hoành Chính đế nhìn bức tranh thiên sơn giang hỏi.

“Thần cho rằng mở tại Giang Nam là thích hợp,” Mộ Hàm Chương hạ mi mắt, không đợi Hoành Chính đế hỏi đã nói, “Đông nam vừa triệt phiên không ổn định, vả lại Giang Nam sản vật phong phú, có thể mua bán ngay tại chỗ, đỡ phải cho bọn họ dừng chân trên đất Đại Thần dễ gây nhiễu loạn.”

Hoành Chính đế xoay người, lẳng lặng nhìn y thật lâu, từ trong tay áo lấy ra một thủ dụ đưa cho Mộ Hàm Chương, “Trẫm đã cho người đi an bài, mấy ngày nữa ngươi hãy lên đường đi Lộ Châu.”

Mộ Hàm Chương tiếp nhận thủ dụ hoàng kim, quỳ xuống lĩnh chỉ.

“Lộ Châu?” Cảnh Thiều nhìn thủ dụ của phụ hoàng, Lộ Châu không phải một châu mà là một địa danh, không xa thành Bình Giang mấy, bởi vì là một sông lớn đổ về biển lại có một mảnh đất bồi thường có cò trắng qua lại, nên gọi Lộ Châu.

“Phụ hoàng bảo ta mấy ngày nữa lên đường, làm sao đây?” Mộ Hàm Chương nhìn Cảnh Thiều, vốn tưởng chuyện này còn mất một ít thời gian, ai ngờ Hoành Chính đế còn gấp hơn cả y, hiện giờ Cảnh Thiều còn bị cấm túc, bọn họ chẳng phải sẽ bị tách ra sao?

Cảnh Thiều hiển nhiên cũng không muốn chuyện này, dần nhíu mày, thầm nghĩ Cố Hoài Khanh rốt cuộc làm ăn kiểu gì mà lâu như vậy còn chưa đánh cho Cảnh Du khóc nháo chạy về chứ hả?

https://thuviensach.vn

Lâm triều hôm sau, Hoành Chính đế tuyên bố phong Văn Uyên Hầu làm đặc sứ khâm sai, đi Lộ Châu trước để an bài việc thông thương. Văn Uyên Hầu vốn phụ trách việc phiên ban triều cống, vả lại chuyện hải thương cũng do y đề xuất nên phái y đi cũng là hợp lý.

Mộ Hàm Chương âm thầm sốt ruột, nhìn đến tinh quan chợt lóe trong mắt Đại Hoàng tử rồi biến mất, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Cảnh Sâm cũng âm thầm nhíu mày, lần này Đại Hoàng tử ấy vậy lại không cản trở bọn họ, để đệ tế một mình đi cứ cảm thấy sẽ có chuyện.

“Báo ~~” Đúng lúc này một tiếng thông báo to rõ từ ngoài điện truyền vào, “Tin khẩn từ tám trăm dặm!”

Hoành Chính đế lập tức cho người đem qua, đây là một phong thư cấp báo của tổng binh Giang Nam, ngôn ngữ trong thư đơn giản thật thà, chỉ nói một sự kiện, Hoài Nam Vương chủ động xuất binh, đại quân Tứ Hoàng tử đại bại, hiện giờ đã mất hai thành trì, mắt thấy đã sắp đánh tới thành Bình Giang!

“Hỗn trướng!” Hoành Chính đế tức giận đến hai tay run rẩy.

Nhóm triều thần hai mặt nhìn nhau, Tứ Hoàng tử tấn công Hoài Nam đã hơn một tháng, còn chưa hạ được tòa thành nào lại liên tiếp thất thủ tới hai phòng tuyến, thật là...

“Hoàng Thượng, Giang Nam cách kinh thành chỉ tám trăm dặm, Bình Giang mà thất thủ thì kinh thành liền nguy cấp!” Binh bộ Thượng thư dùng âm thanh vang dội hơn ngày thường lớn tiếng nói.

Qua Bình Giang, dọc theo kênh đào đi lên là vùng đất bằng phẳng gần kinh thành, đó cũng là nguyên nhân nhiều đời đế vương Đại Thần kiêng kị Hoài Nam Vương, là thanh đao treo trên đầu, khiến người không lúc nào không nguôi ý muốn trừ bỏ.

“Tứ Hoàng tử chiến báo chưa bao giờ đề cập chuyện này, có khi nào tổng binh Giang Nam lại nói phóng đại không?” Mậu Quốc công

https://thuviensach.vn

nhịn xuống kinh hãi, tận lực bình tĩnh nói.

“Hoàng Thượng, vô luận thế nào cũng không thể để Hoài Nam Vương phá Bình Giang a!” Định Nam Hầu lúc trẻ từng trấn thủ thành Bình Giang, tất nhiên biết lợi hại trong đó, khẩn thiết nói.

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng hiện giờ đã không thể lo chuyện khác được nữa, chi bằng để Thành Vương nhanh chóng xuất chinh ứng chiến!” Cảnh Sâm bước ra khỏi hàng trầm giọng nói.

Trên triều đình trong nháy mắt lặng im, cái gọi là 'chuyện khác', mọi người trong lòng đều rõ ràng, cái gì mà hoàng tử tuổi nhỏ rèn luyện, cái gì mà lệnh cấm túc, bây giờ đều không thể quản nữa.

“Thần cũng cho rằng nên phái Thành Vương xuất chinh!” Binh bộ Thượng thư cất cao giọng nói.

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

https://thuviensach.vn

Chương 98 - Tri Huyện

Tứ Hoàng tử cao ngạo tự đại nhưng từ nhỏ cũng đọc không ít binh thư, bây giờ bị Hoài Nam Vương đánh mạnh, căn bản không có đường lui là đủ thấy thủ đoạn của Hoài Nam Vương. Nguy cơ hàng đầu này mọi người đều biết rõ ràng, chỉ có Thành Vương mới có thể chống lại, cho nên toàn bộ triều đình đều tán thành Thành Vương xuất chinh.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Tứ Hoàng tử Cảnh Du lập tức chuyển giao binh quyền cho Tổng binh Giang Nam Lục Triển Bằng, Thành Vương Cảnh Thiều mang thân binh xuất chinh đi Hoài Nam!” Hoành Chính đế hít sâu một hơi, áp chế lửa giận ban bố ý chỉ, yêu cầu Lục Triển Bằng trước khi Cảnh Thiều tới phải giữ được thành Bình Giang, thuận đường triệu hồi Tứ Hoàng tử tức khắc hồi kinh, khỏi cho ở trước mặt Hoài Nam Vương mà mất mặt xấu hổ.

Cảnh Thiều nhận được ý chỉ thì câu môi mỉm cười, cho Đa Phúc lập tức chuẩn bị xe ngựa cho Mộ Hàm Chương, thu thập hành trang cho hai người xong, lại để Hách đại đao tới Kỳ Huyền trước, mang thân binh đến thành nam đợi lệnh.

Chờ Mộ Hàm Chương trở về thì thấy Cảnh Thiều đã chuẩn bị xuất phát, xe ngựa cũng xong xuôi.

“Oa ô!” Đương nhiên trong xe ngựa còn có Tiểu Hoàng cũng muốn đi theo.

“Mang lão hổ theo làm gì?” Mộ Hàm Chương nhìn lão hổ nằm ngửa trên thảm, nhịn không được run rẩy khóe miệng. Tuy nói Cảnh Thiều cùng Cố Hoài Khanh đã thương lượng xong, đánh nhau lần này cũng là làm bộ cho người ta xem, mang theo y đi Giang Nam thì có thể nói là tiện đường, còn mang theo lão hổ này làm gì?

“Nghe nói Hoài Nam Vương có một con sư tử hung mãnh vô cùng, bổn vương cũng không có cách nào khắc chế, cho nên mang theo mãnh hổ tới áp trận.” Cảnh Thiều nghiêm túc nói.

https://thuviensach.vn

Mãnh hổ? Mộ Hàm Chương vươn tay vò đầu hổ, mãnh hổ kia lập tức khoe cái bụng trắng nhung nhung, ngửa đầu nhìn y. Trông cậy tên ngốc này đi áp trận á, phỏng chừng chỉ có thể toàn quân bị diệt thôi...

Mộ Hàm Chương lại phải tiến cung một chuyến, nói mình thuận đường Cảnh Thiều đi Giang Nam, lần này chuyện hải thương cũng chỉ là thử xem, nhóm quan viên phái đi không nhiều lắm cũng đã xuất phát đi Giang Nam cho nên Mộ Hàm Chương chỉ còn một mình một người. Hoành Chính đế lại không nói gì, cảm thấy tiểu nhi tức văn nhược này đi theo Cảnh Thiều không cần người khác bảo hộ, cũng bớt lo.

Bởi chiến sự khẩn trương, thậm chí không có đế vương tiễn đưa, Cảnh Thiều trực tiếp chạy tới đại doanh thành nam mang theo binh khởi hành.

Thánh chỉ từ kinh thành tới Giang Nam chỉ tám trăm dặm, không quá ba ngày đã tới tay Tứ Hoàng tử, chờ Cảnh Thiều tới Giang Nam thì Tứ Hoàng tử đã xám mặt là ly khai, Lục Triển Bằng tự mình ở tiền tuyến chống đỡ tấn công của Hoài Nam binh.

“Ngươi giờ mới tới.” Lục Triển Bằng uống ừng ực một miệng nước trà.

Cảnh Thiều nhìn bộ dạng Chim kho râu ria xồm xoàm, nhịn không được cười nhạo hắn, “Ngươi sao lại giống Cảnh Du rồi, một gã Hoài Nam Vương mà đánh ngươi đến tè ra quần rồi à?”

“Ngươi mới giống Cảnh Du ấy!” Lục Triển Bằng nguýt hắn một cái, “Ngươi cũng chẳng biết tiểu tử kia vô dụng ra sao, hao tổn binh lực thế nào! Ta nhận lấy cục diện rối rắm ngay lúc cự mộc công thành của Hoài Nam Vương cũng đã đến dưới chân thành a!” Ngẫm lại tình hình lúc đó mà lòng hắn còn sợ hãi.

Mộ Hàm Chương mang theo Tiểu Hoàng trong nhà dạo qua một vòng, đây là căn nhà mới mà Lục Triển Bằng mua giúp, hoàn toàn mang cảnh trí Giang Nam, năm bước một hành lang mười bước một tiểu đình, tiểu kiều lưu thủy, đình đài lầu các, rừng trúc khóm hoa, tầng tầng lớp lớp làm người nhìn hoa cả mắt.

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng nhìn trúng đại hoa viên có rừng trúc, nhảy qua muốn chiếm làm chỗ riêng khiến hạ nhân sợ hãi liên tục.

Đuổi Lục Triển Bằng lải nhải đi xong, Cảnh Thiều chạy tới hoa viên tìm Vương phi nhà mình, chỉ thấy nhà thủy tạ róc rách nước chảy, một mỹ nhân thanh y tùy ý tựa vào lan can lẳng lặng đọc sách, lão hổ vàng vàng đen đen nằm bên chân y, ôm đùi y say sưa ngủ. Tịch dương chiếu vào gương mặt tuấn mỹ càng có vẻ trầm tĩnh mà xinh đẹp.

Cảnh Thiều chậm rãi đi tới, nhà tủy tạ bằng gỗ được mài nhẵn, không có ghế ngồi, trên mặt đất đặt lộn xộn vài miếng đệm ngồi cùng một cái bàn thấp. Nhìn kĩ mới thấy Vương phi nhà mình thế mà chân trần ngồi dưới đất, một bàn chân trắng nõn gác trên bụng Tiểu Hoàng, lông mao mềm mại bao phủ lấy bàn chân, cọ cọ...mấy ngón chân mượt mà nổi lên một tầng hồng phấn.

“Chiến sự bên ngoài thế nào?” Mộ Hàm Chương thấy hắn tới thì liền buông sách trên tay.

“Trời tối, Hoài Nam quân trở về ăn cơm chiều a.” Cảnh Thiều không để ý lắm, nói.

“Lộ Châu cách Bình Giang chỉ chừng ba mươi dặm, sáng sớm mai ta ghé qua, buổi chiều có thể về kịp.” Mộ Hàm Chương gỡ tiểu hổ ôm đùi mình đến đổ mồ hôi ra, lập tức bị Cảnh Thiều bắt lấy kéo đến cạnh mình.

“Không được, đợi hai ngày nữa ta đuổi Cố Hoài Khanh ra khỏi thành mười dặm rồi hẵng đi cùng nhau.” Cảnh Thiều đầy hứng thú nhìn bàn chân trong tay mình, bắt lấy một cái móng vuốt hổ mềm mềm đang buồn ngủ, gãi gãi nhẹ lòng bàn chân non mềm kia.

Mộ Hàm Chương sợ nhột lui lại, “Lộ Châu có quan viên phụ hoàng phái tới, ngươi đi rồi người ta nhận ra thì làm sao?”

“Ta giả thành tiểu tư của ngươi, đổi chỉ dụ bảo bọn họ chuyển sự vụ tới Bình Giang đi,” Cảnh Thiều đã sớm lên kế hoạch, “Tiền viện này còn trống, vừa vặn làm nha môn cho ngươi.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà...A...” Mộ Hàm Chương còn muốn phản bác đã bị Cảnh Thiều khiêng lên vai.

“Sắc trời không còn sớm, Văn Uyên Hầu có nên thực hiện bổn phận Vương phi rồi không?” Cảnh Thiều đè lại cái người đang cố nhào xuống kia, vỗ mông y một cái.

Ngày hôm sau, Cảnh Thiều dặn Mộ Hàm Chương mãi là không được đi Lộ Châu, xong mới cưỡi Tiểu Hắc ra trận. *(đi đánh giặc mà anh làm như sáng mặc đồ dặn dò vợ xong đi làm, tối lại lọ mọ về cầu thân thân á -___-)*

Không có việc gì làm, Mộ Hàm Chương lấy ra một cuốn sách nhỏ xem. Đây là kế hoạch làm sinh ý trên biển mà y để Cát Y viết, Cát gia nhiều đời làm ăn trên biển, đối với ngành này cũng có nhiều hiểu biết. Vốn nghĩ muốn mang Cát Y theo tới đây, nhưng Lân nhi còn nhỏ, phủ Bắc Uy Hầu lại không mấy yên ổn, đành phải để nàng tiếp tục ở đó.

Không bao lâu nghe được hạ nhân báo lại, có người cầu kiến Văn Uyên Hầu.

“Có biết người tới là ai không?” Mộ Hàm Chương nhíu mày, hắn ở Giang Nam không biết nhiều người lắm.

“Người nọ tự xưng là tri huyện Lộ Châu.” Hạ nhân thành thật đáp.

Tri huyện Lộ Châu? Một tri huyện nho nhỏ thì làm sao tin tức lại linh thông như vậy? Mộ Hàm Chương đứng dậy, “Để hắn tới chính sảnh chờ một chút.”

Chờ Mộ Hàm Chương thay quần áo, ra chính sảnh nhìn xem cái người tri huyện Lộ Châu thì không khỏi sững sờ, “Chiêu Nhiên huynh!”

Người tới không phải ai khác mà chính là tân khoa trạng nguyên năm nay Tần Chiêu Nhiên, từ khi gặp nhau một lần ở Quỳnh lâm yến, Mộ Hàm Chương vẫn chưa gặp qua hắn, nghe nói hắn tự thỉnh đi làm quan phụ mẫu, không nghĩ tới lại là tri huyện Lộ Châu.

https://thuviensach.vn

Tần Chiêu Nhiên yên lặng nhìn y một lát, lúc này mới phục hồi tinh thần, hạ ánh mắt có chú chua xót, khom mình hành lễ, “Hạ quan kiến quá Văn Uyên Hầu.”

https://thuviensach.vn

Chương 99 - Ăn Dấm

“Chiêu Nhiên huynh không cần đa lễ.” Mộ Hàm Chương tiến lên đỡ lấy Tần Chiêu Nhiên, bảo hắn cứ ngồi tự nhiên, “Sau Quỳnh lâm yến cũng không gặp lại huynh, không ngờ lại làm tri huyện Lộ Châu.”

Tân Chiêu Nhiên hạ ánh mắt, “Quan hệ trong kinh rắc rối phức tạp, ta không muốn tranh tranh giành giành.”

“Đúng vậy,” Mộ Hàm Chương cười cười, “Vương gia cũng nghĩ như vậy nên không miễn cưỡng.” Lúc ấy Cảnh Thiều nghe nói hai người là đồng môn, hoàn toàn vì mặt mũi Vương phi nhà mình mà chuẩn bị thỉnh Trạng nguyên lang đến phủ uống rượu, sau đó Tần Chiêu Nhiên không tới Cảnh Thiều cũng chẳng thèm để ý. Lí do thoái thác như vậy, nhưng Mộ Hàm Chương vẫn có thói quen đem chuyện tốt đẩy hết cho Cảnh Thiều.

Nghe được lời này Tần Chiêu Nhiên thở dài, “Chiên Nhiên không công trạng, cô phụ hảo ý của Vương gia.” Hắn có thể tới Lộ Châu giàu có đông đúc này cũng hoàn toàn là do Cảnh Thiều cố ý sắp xếp, điểm này hắn biết rõ nên cũng không thể nói gì.

Mộ Hàm Chương cười cười, hai người khi bé cùng học một trường, mặc dù vài năm không gặp nhưng trong lòng vẫn cảm thấy gần gũi, liền hỏi hắn tình hình sau khi rời khỏi tộc học Mộ gia.

“Chúng ta ước định ba năm cùng nhau thi hội, không ngờ huynh đã thành gia thất rồi.” Tần Chiêu Nhiên cúi mắt, giấu phiền muộn trong lòng.

Mộ Hàm Chương cười không đáp lại, bưng chén trà nhấp một hơi, trong căn nhà này có chỗ dẫn nước từ suối xuống, pha trà thơm ngát, “Huynh sao lại biết ta tới Bình Giang?”

Nói đến chuyện này, sắc mặt Tần Chiêu Nhiên nghiêm túc hẳn lại, nhìn nhìn xung quanh.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương thấy hắn muốn nói chuyện riêng thì phất tay cho hạ nhân lui ra, một vệ binh Cảnh Thiều lưu lại không muốn rời đi bị y trừng mắt một cái, phải đành đứng ngoài cửa.

“Ngươi đừng đi Lộ Châu.” Tần Chiêu Nhiên nhíu mày, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

“Vì sao?” Mộ Hàm Chương buông chén trà, thần sắc cũng nghiêm túc lại.

“Có người uy hiếp quan lộ của ta, muốn ta bắt huynh lại.” Tần Chiêu Nhiên chậm rãi nói.

Thân thể Mộ Hàm Chương lập tức căng thẳng, tay phải theo bản năng đặt trên chuôi bảo đao Hàm Chương.

“Huynh đừng sợ,” Tần Chiêu Nhiên tất nhiên thấy được động tác phòng bị của Mộ Hàm Chương, khóe môi hiện lên tia cười khổ, “Ta chẳng qua là một thư sinh, huống chi nơi này còn có trọng binh Thành Vương canh gác, ta nếu muốn hại huynh thì tự mình chạy tới làm gì...” Nói xong, thanh âm cũng nhỏ dần.

Mộ Hàm Chương lúc này mới hồi thần, hơi xin lỗi mà nhìn về phía Tần Chiêu Nhiên, “Cùng Vương gia ở chiến trường một thời gian, thói quen khó mà thay đổi được, Chiêu Nhiên huynh lượng thứ.”

Cảnh Thiều trở về liền nhìn thấy vệ binh của mình tội nghiệp đứng ngoài cửa.

“Nè, sao ngươi lại đứng đây hử?” Hữu Hộ quân đứng sau lưng Cảnh Thiều cười hì hì đi tới hỏi.

“Hầu gia cùng tri huyện Lộ Châu ở trong mật đàm, không cho thuộc hạ đứng trong phòng.” Vệ binh ủy khuất nói.

“Hỗn trướng!” Cảnh Thiều đạp vệ binh kia một cước *(tội ẻm quá =3=)*, đã dặn kĩ phải bảo vệ Vương phi cho tốt, hiện giờ Vương phi ngồi một mình trong phòng với nam nhân khác mà được hả, tâm tình thống khoái vì mới đánh nhau trên chiến trường xong lập tức biến mất, giờ trở thành đầu đầy lửa giận. Đẩy mạnh đại môn chính

https://thuviensach.vn

sảnh ra, liền thấy Mộ Hàm Chương đang ngồi rất gần với một thanh niên tuổi trẻ áo mũ chỉnh tề, một bộ trò chuyện rất vui!

Mộ Hàm Chương quay đầu thấy Cảnh Thiều nổi giận đùng đùng thì không khỏi kinh ngạc, lúc này mới buổi trưa mà Cảnh Thiều đã đánh xong sao?

Bộ dáng này trong mắt Cảnh Thiều lại thành chột dạ, bắt lấy cổ tay y hỏi, “Người này là ai?”

“Hạ quan Tần Chiêu Nhiên, kiến quá Thành Vương điện hạ.” Tần Chiêu Nhiên thấy tay Mộ Hàm Chương bị Cảnh Thiều nắm hơi trắng bệch thì nhíu nhíu mày.

Cảnh Thiều chau mày đánh giá một lát, lúc này mới nhớ tới vị tân khoa Trạng Nguyên này.

“Ngươi sao lại về sớm thế?” Mộ Hàm Chương bị nắm chặt có chút đau, xoay coay tay muốn rút ra.

“Về ăn cơm.” Cảnh Thiều nói rất đương nhiên

“Chiêu Nhiên huynh lưu lại ăn cơm trưa đi.” Mộ Hàm Chương đứng dậy, bảo hạ nhân nấu thêm vài món ăn, vốn tưởng y sẽ phải dùng bữa một mình, bây giờ Cảnh Thiều trở lại, còn có Tả Hữu Hộ quân rõ ràng viết trên mặt là ta tới ăn ké, tất nhiên là sẽ không đủ.

Tần Chiêu Nhiên không đáp ứng, vì hắn là giả trang chạy tới, chi bằng nhanh chóng trở về, Mộ Hàm Chương cũng không lưu lại.

Sắc mặt Cảnh Thiều vẫn cứ không tốt, hắn biết Tần Chiêu Nhiên là đồng môn với Vương phi nhà mình lúc bé, lúc trước Trạng nguyên thấy Vương phi nhà mình mà không mấy để ý thì cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ thấy thế nào cũng không ổn.

Hữu Hộ quân gắp đồ ăn cho Tả Hộ quân, nói nhỏ, “Vương gia có phải đang ghen tị không đấy?”

Tả Hộ quân nhìn hắn một cái, đem cái chân gà vừa mới gắp nhét vào miệng Hữu Hộ quân, “Ăn cơm.” *(Cặp nì vẫn hài như vậy a :”>*

https://thuviensach.vn

“Ô...” Hữu Hộ quân bị chẹn miệng, chỉ đành thành thành thật thật gặm chân gà.

Mộ Hàm Chương thấy Cảnh Thiều mất hứng, cho rằng hôm nay hắn đánh giặc không thuận lời, liền gắp cho hắn chút đồ ăn ưa thích, thuận tiện cũng nói chuyện Tần Chiêu Nhiên tới.

Cảnh Thiều ăn thức ăn Vương phi nhà mình gắp cho, sắc mặt hơi dịu đi, nghe xong thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh, may mắn không để Quân Thanh đi một mình a, “Ta sẽ cho Lục Triển Bằng đi điều tra chuyện này, gần đây ngươi đừng ra ngoài.”

Mấy ngày kế tiếp, Cảnh Thiều mỗi ngày ra ngoài đánh giặc với Cố Hoài Khanh, Mộ Hàm Chương thì triệu nhóm quan viên Hoành Chính đế phái đến Lộ Châu trước về Bình Giang. Sự vụ trước mắt là chỉnh sửa bản kế hoạch dựa theo tình hình địa phương, còn có tu sửa bến tàu. Cảnh Thiều để Tả Hữu Hộ quân lại cho y sai vặt, vậy nên chuyện sửa bến tàu liền giao cho hai người này.

“Tri phủ Giang Châu?” Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn tờ giấy Lục Triển Bằng đưa tới, đây là manh mối Lục Triển Bằng tra ra căn cứ vào tin tức Tần Chiêu Nhiên cung cấp.

Bình Giang cùng Lộ Châu đều thuộc Giang Châu, cho nên tri phủ Giang Châu này chính là lãnh đạo trực tiếp của Tần Chiêu Nhiên, mà muốn bắt Mộ Hàm Chương cũng chính là người này.

“Lộ Châu vốn là một hải cảng, vẫn luôn có vài thuyền ghé lại, cùng người Giang Nam buôn bán hàng hóa, bọn quan viên này đó đều sẽ có trung gian ở Trừu thành.” Lục Triển Bằng cười lạnh một tiếng, “Nói vậy Giang Châu tri phủ này kiếm được không ít tiền a.”

Mộ Hàm Chương chau mày, y không đoán được chuyện này vậy mà chạm tới lợi ích quan viên địa phương, hiện giờ y muốn mở cảng thông thương ở Lộ Châu không khác gì đoạt bát cơm của người khác, khó trách sẽ bức bọn họ nóng nảy nghĩ ra loại thủ đoạn hạ tam lạm này. Nhưng mà người nọ biết rõ thân phận y còn dám ngang nhiên uy hiếp Tần Chiêu Nhiên thay bọn chúng làm việc, sau lưng hiển nhiên có người làm chỗ dựa, hơn nữa, Tần Chiêu Nhiên

https://thuviensach.vn

nếu có thể bị uy hiếp thì có khi nào y cũng sẽ phơi thây nơi cảng biển Trừu thành?

Trên chiến trường ngoài thành Giang Châu thì chiến sự vẫn khẩn trương như thế, nhưng mà dân chúng Giang Nam nghe nói Thành Vương đã đến thì mấy ngày nay đều yên tâm không ít, các tướng sĩ Giang Nam cũng sĩ khí đại chấn.

Cảnh Thiều trấn an quân tâm một chút, cầm trường thương xông lên đầu trận.

Quân Hoài Nam Chậm rãi mở đường, Cố Hoài Khanh thúc ngựa chậm rãi đi ra, "Thành Vương điện hạ tự mình ra trận, tiểu vương thật sự thụ sủng nhược kinh."

"Bổn vương hôm nay không muốn nhẫn nại với ngươi," Cảnh Thiều tùy ý vác trường thương trên vai, "Không bằng chúng ta đánh cuộc đi."

Cố Hoài Khanh câu môi, chuyển chuyển trường đao trong tay, "Đánh cuộc thế nào?"

"Hai chúng ta đánh nhau một hồi, ta thắng thì ngươi lui binh mười dặm ngày mai đánh tiếp." Cảnh Thiều nâng trường thương trên vai, mũi nhọn chậm rãi chỉ hướng Cố Hoài Khanh.

Cố Hoài Khanh nhướng mày, "Vương gia đồng ý đánh một trận, tất nhiên cầu còn không được nữa là." Lúc còn nói nửa câu sau thì trường đao trong ta đã vung ra, lấy một góc xảo quyệt chém tới Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều nghiêng người xuất thương, đẩy ra đao phong đằng trước, khai trường đao nhắm thẳng hai mắt Cố Hoài Khanh.

Trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, hai chủ soái đánh nhau trên chiến trường, đánh đến bất phân. Vài tướng quân hai mặt nhìn nhau, không biết sao lại có loại phương pháp đánh nhau này nhỉ, rõ ràng là công thành thủ thành thế nào mà biến thành chủ soái luận võ rồi?

https://thuviensach.vn

“Ngươi hôm nay gấp cái gì hả?” Cố Hoài Khanh chặn đứng ngân thương của Cảnh Thiều, thấp giọng nói.

“Sốt ruột về nhà ăn cơm.” Cảnh Thiều liếc mắt nhìn gã, phản thủ chém qua.

(Ta chết cười há há)

“Ô...” Cố Hoài Khanh bị ngân thương sắp đập trúng xương sườn, thuận thế dùng hai tay kẹp lấy, “Ta cũng đi a.”

“Không có phần của ngươi!” Cảnh Thiều tựa hồ tâm tình không tốt, xuống tay càng lúc càng hiểm.

Nhà mới trong thành Bình Giang được Mộ Hàm Chương đặt tên là Nhược Thủy Viên, mang ý tứ thượng thiên nhược thủy nhậm phương viên, nhưng Cảnh Thiều lại khăng khăng cho rằng Vương phi nhà mình ca ngợi hắn 'Nhược thủy tam thiên chích thủy nhất biều' thâm tình a.

Cảnh Thiều mỗi ngày sẽ đúng giờ trở về dùng cơm chiều, trừ ngày đầu tiên có trở về ăn cơm trưa, phỏng chừng là cảm thấy mỗi ngày đều về nhà ăn có chút kì cục. *(kì cục cả đống luôn chớ chút đâu anh, có ai đánh giặc như anh hông hả? à mà chắc có anh Cố)*

Hôm nay Tần Chiêu Nhiên mang đến sổ sách cùng một số hồ sơ án ở Lộ Châu, vừa lúc Mộ Hàm Chương muốn hỏi rõ một chút sự tình hải thương ở Trừu thành, liền lưu hắn lại Nhược Thủy Viên ăn cơm trưa.

Hai người vốn chí hướng hợp nhau, tán gẫu một chút lại thành thao thao bất tuyệt.

“Khối mặc thạch lần trước huynh đưa dùng rất tốt.” Mộ Hàm Chương cười khẽ nói với Tần Chiêu Nhiên.

“Lúc nhỏ đã đáp ứng huynh, ta vẫn luôn nhớ kĩ.” Tần Chiêu Nhiên nghe y nhắc tới mặc thạc thì nghĩ đến lúc còn bé cùng đọc sách, mỉm cười.

Mộ Hàm Chương cười mà không nói, tự châm cho hắn một chén rượu. Y nhớ rõ tửu lượng Tần Chiêu Nhiên không tốt, theo lời Cảnh

https://thuviensach.vn

Thiều thì uống rượu vào sẽ hết khách sáo a.

“Huynh...Mấy năm nay sống có tốt không?” Tần Chiêu Nhiên nhìn bầu rượu trong bàn tay trắng mịn kia, cuối cùng nhịn không được hỏi một câu.

“Tốt hay không, Chiêu Nhiên huynh không thấy sao?” Mộ Hàm Chương cũng rót cho mình một ly, nắm trong tay quơ quơ chứ chưa uống.

“Ta không nghĩ tới đích mẫu *(mẹ cả)* ngươi lại nhẫn tâm như thế,” Tần Chiêu Nhiên ngửa đầu nâng chén, lại rót thêm mấy chén nữa mới dừng tay, nhìn tuấn nhan Mộ Hàm Chương gần trong gang tấc, nặng nề thở dài, “Ta luôn chờ tin tức huynh đỗ Trạng nguyên, lại không ngờ là tin dữ huynh thành gia thất...” Nói xong Tần Chiêu Nhiên nằm xuống bàn, như khóc như cười mà hừ hừ vài tiếng.

Mộ Hàm Chương ngẩn người, cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, “Ta cứ nghĩ huynh sẽ thành gia trước.”

“Ha ha ha,” Tần Chiêu Nhiên tựa hồ có chút say, “Ta biết đích mẫu của ngươi sẽ không để ngươi cưới nữ tử, nên vẫn vọng tưởng...”

Mộ Hàm Chương đứng dậy, “Tần huynh, huynh say.”

“Hàm Chương...” Tần Chiêu Nhiên thì thào nói nhỏ, nằm trên bàn ngủ mất.

(Cũng thương anh Tần ghê, thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ, Vương gia Vương phi vạn tuế =3=)

Ngoài cửa sổ, Cảnh Thiều không biết đã đứng đó bao lâu, chậm rãi siết chặt tay.

Khó trách Mộ Hàm Chương mười bảy, mười tám tuổi vẫn chưa tham gia khảo thí mùa xuân, thì ra là ước định với nhau xem ai đỗ Trạng nguyên sao? Thật đúng lời tâm tình của tài tử gian khổ học tập mười năm, giai nhân lại gả cho người khác! Vậy Cảnh Thiều hắn là cái gì? Là ác bá đánh uyên ương à?

https://thuviensach.vn

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : đây không phải ngược!!! Cái này là để che giấu mục đích chèn một chút thịt vào a _(:3」∠)_

https://thuviensach.vn

Chương 100 - Độc Chiếm

Nghe được Mộ Hàm Chương trong phòng gọi người đem Tần Chiêu Nhiên tới khách phòng, Cảnh Thiều xoay người rời đi. Tuy rằng cả người đang là một khối thuốc nổ nhưng vẫn áp chế tỉnh táo lại, tình trạng này mà vào trong thì không chừng sẽ tạo thành chuyện không thể vãn hồi.

“Vương gia còn chưa trở lại sao?” Mắt thấy mặt trời đã sắp khuất sau núi, Mộ Hàm Chương nhìn nhìn bàn đồ ăn phong phú trước mặt, nhịn không được nhíu mày.

Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau, bọn họ làm sao mà biết Vương gia đi đâu chứ.

Mộ Hàm Chương thở dài, cho người dọn thức ăn đã nguội lạnh, vừa đứng dậy thì nghe tiếng bước chân quen thuộc ngoài cửa, còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã bị người đối diện ôm vào lòng.

“Ngươi đi đâu vậy...Ôi...” Đột nhiên bị bế lên, Mộ Hàm Chương giãy dụa không được, đã bị ôm vào phòng trong.

Cảnh Thiều ném người trong ngực tới trên giường, thoát quần áo nhào tới.

“Ngươi bị thương?” Mộ Hàm Chương nhìn tới đầu vai xanh tím của Cảnh Thiều, vội vàng ngồi dậy muốn xem, lại bị Cảnh Thiều áp trở về.

Cảnh Thiều đè lại người nọ muốn giãy dụa, một phen kéo quần áo y, cúi người gặm lên, vội vàng muốn xác nhận người này thuộc về mình, không ai có thể đoạt y đi.

Mộ Hàm Chương lúc đầu còn khuyên hắn ăn cơm trước, dần dần đã bị thủ pháp thuần thục của Cảnh Thiều khơi mào hưng phấn, hai tay chống trên ngực hắn bất tri bất giác trượt xuống dưới, nắm chặt sàng đan dưới thân.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều đẩy nhanh động tác, nhìn ánh mắt mê ly của người bên dưới, bộ dáng than nhẹ trằn trọc, lại cảm thấy trong lòng trống vắng. Từ khi trọng sinh tới nay chuyện gì cũng thuận lợi, hắn vẫn cho rằng trước kia Quân Thanh thích nữ tử, hoặc có thể nói y một lòng đọc sách căn bản không thích ai, nhưng không ngờ nửa đường lại mọc ra một gã Tần Chiêu Nhiên. Bọn y là thanh mai trúc mã, chí hướng hợp nhau, bọn y có thể tán gẫu thi từ ca phú, kim châm thời tế. Mà mình chỉ là một hoàng tử y bị Bắc Uy Hầu ép gả, hắn không thể tiếp thu...

Cảnh Thiều biết có lẽ bản thân nghĩ nhiều rồi, cho nên buổi chiều tìm Cố Hoài Khanh đánh nhau muốn quên đi chuyện này, nhưng càng muốn quên lại không kìm được ý nghĩ. Trong lòng Quân Thanh có lẽ đã sớm có người y thích, kiếp trước đủ loai oán hận, lúc đầu còn có kháng cự, một màn xưa cũ thoáng hiện lên trước mắt, không thể không cảm thấy trào phúng, nếu cho Quân Thanh cơ hội lựa chọn , y vốn sẽ không liếc mắt nhìn mình một cái...

Nghĩ như vậy, động tác của Cảnh Thiều liền hung mãnh hơn nhiều.

Mộ Hàm Chương rất nhanh đã cảm thấy đau đớn, nhịn không được nhăn mày, “Nhẹ...Nhẹ một chút...A...”

Cảnh Thiều vẫn không quan tâm, càng động lung tung.

“Ô...” Mộ Hàm Chương đưa tay đẩy hắn nhưng lại không có khí lực, động tác người phía trên càng ngày càng thô lỗ, cự vật cứng rắn trong cơ thể lại trở mình, sung sướng trong thân thể như thủy triều rút đi, đau đớn kịch liệt dâng lên mạnh mẽ, “A...Đau...”

Mộ Hàm Chương ngẩng đầu, cổ trắng nõn tạo thành một đường cong duyên dáng, người ở trên cắn xuống, y cảm thấy bản thân như bị dã thú cắn xé, đau đớn sợ hãi tràn ra toàn thân, “Dừng...Dừng lại...A”

Thân thể bên dưới càng siết chặt, Cảnh Thiều không lâu liền xuất ra tinh hoa, thở dốc một lát rồi chậm rãi rút ra, nhìn người nọ run rẩy cuộn lại mới ý thức mình vừa làm chuyện quá phận ra sao.

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh...” Cảnh Thiều do dự vươn tay xoa tay y, lại bị hất ra.

Nhìn y đau cuộn mình lại, lập tức hối hận không thôi, chậm rãi nắm chặt tay, người này là sự tồn tại ấm áp sạch sẽ duy nhất của hắn, nếu mất đi, hắn trọng sinh một kiếp căn bản chẳng nghĩa lý gì, Cảnh Thiều hít sâu một hơi, lo lắng, “Ta, ta nói cho ngươi biết, mặc kệ trong lòng ngươi có ai, đời này ngươi chỉ có thể là Vương phi của ta, ta sẽ không để ngươi đi.”

Mộ Hàm Chương chậm rãi quay đầu lại, nhìn hắn một cách quái dị, “Ngươi nổi điên cái gì hả?”

“Tần Chiêu Nhiên là chuyện gì?” Cảnh Thiều cảm thấy bản thân bắt quả tang thê tử hồng hạnh xuất tường, người ủy khuất phải là hắn chứ, càng nói càng đúng lý hợp tình, “Vì sao mười tám tuổi ngươi không thi hội?”

“Tiên sinh nói ta học không hệ thống, chi bằng đọc sách thánh hiền như Tần Chiêu Nhiên, bảo ta nên đọc sách ba năm...” Mộ Hàm Chương trố mắt một lúc lâu, theo bản năng mà nhỏ giọng trả lời Cảnh Thiều.

“Vậy hắn vì sao nói chờ ngươi thi Trạng nguyên? Trước khi gả cho ta có phải ngươi có ước định với hắn không, rằng ai đỗ Trạng nguyên thì cưới đối phương?” Cảnh Thiều hoàn toàn bất chấp tất cả, nói hết suy nghĩ của mình ra.

Mộ Hàm Chương trừng lớn mắt nhìn hắn hồi lâu, lúc này mới kịp phản ứng, người này ghen sao trời! Y chịu đựng khó chịu trong người, ngồi dậy khẽ thở dài, “Có chuyện ta không nói cho ngươi biết.”

Cảnh Thiều nghe được lời ấy thì lập tức tóc gáy toàn thân dựng đứng, chẳng lẽ Quân Thanh muốn thẳng thắn với hắn, cùng Tần Chiêu Nhiên tư định chung thân? Hắn cảm thấy phẫn hận, ngay cả hai người bọn họ bây giờ lưỡng tình tương duyệt, hắn cũng vẫn sẽ làm ác bá đánh uyên ương, đem người khóa lại bên người, hắn sống hai kiếp cũng chỉ có người này là của hắn, ai cũng không cho cướp đi!

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương chậm rãi vươn tay, xoa gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Cảnh Thiều, “Ta yêu ngươi.”

“Hừ, ta cho ngươi biết, cho dù các ngươi quen nhau trước ta cũng...” Cảnh Thiều nói được một nửa thì dừng lại, “Quân Thanh, ngươi nói cái gì?”

Mộ Hàm Chương nguýt hắn một cái, xoay người muốn nằm xuống lại bị hắn ôm vào trong lòng.

“Ngươi nhắc lại xem!” Cảnh Thiều kích động ôm người trong ngực, không đợi y mở miệng đã nói tiếp, “Sao ta không biết hả, bổn vương anh minh thần võ như vậy, ngươi sao có thể thích kẻ khác chứ! Ta cũng yêu ngươi, Quân Thanh, hai kiếp này ta cũng chỉ thích một mình ngươi.”

Mộ Hàm Chương cảm nhận được đôi tay run rẩy ôm mình, cuối cùng thở dài, lúc trước cảm thấy Cảnh Thiều vẫn chỉ là một hài tử mới biết yêu, bây giờ vẫn vậy, tình yêu của hắn đơn giản như vậy, không trộn lẫn nửa phần giả dối, giống như con thú nhỏ xác định địa bàn, ai cũng đừng nghĩ sẽ chiếm được một chút, “Ta với Tần Chiêu Nhiên dùng lễ đồng môn mà đối đãi, nếu không phải hắn đỗ Trạng Nguyên thì ta cũng quên hắn rồi.”

Cảnh Thiều nghe xong, trong lòng thực cao hứng lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội thả người trong ngực lại trên giường, “Để ta xem xem có thương tổn gì không?”

“Không, không có...” Mộ Hàm Chương nhất thời đỏ mặt, lại không lay chuyển được hắn, bị hắn đè ra nhìn hết.

Cảnh Thiều nhìn kỹ, chậm rãi đưa một lóng tay vào dò xét, may mà không có xuất huyết, nhưng mà có hơi sưng đỏ.

“Ưm...” Mộ Hàm Chương khẽ hừ một tiếng, đẩy hắn.

Cảnh Thiều giật giật lóng tay còn chôn ở nơi mềm mại ấm áp đang dụ dỗ hắn tiếp tục xâm nhập. Người này là của hắn, từ trong ra ngoài đều là của hắn, nghĩ như vậy thôi mà trong lòng đã ngập tràn cảm xúc. Nghiêng qua hôn cánh môi mềm mại bị cắn in một dấu

https://thuviensach.vn

răng, nơi vừa rồi nhẫn mịn không hề cản trở hắn lần thứ hai tiến vào thân thể tuyệt với kia.

Trăng treo trời cao, mọi âm thanh trong Nhược Thủy Viên đều yên tĩnh, chim mỏi cánh muốn ngủ trên mái hiên lại bị tiếng ngâm trong phòng tràn ra cả kinh bay cao.

“Lạch cạch!” Cảnh Thiều ôm gối đầu, ngơ ngác nhìn cửa phòng đóng chặt trước mắt.

Hắn, hắn bị, Vương phi nhà mình, đuổi ra khỏi phòng!

“Oa ô!” Tiểu Hoàng chơi đùa trong sân nghe được động tĩnh, lập tức ném nhánh cây trong miệng nhào qua hành lang xem thử.

“Nhìn cái gì chứ, hổ ngốc!” Cảnh Thiều trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng chạy tới xem náo nhiệt, “Bổn vương là muốn trọng chấn phu cương, cho y biết dám đuổi trượng phu ra khỏi phòng là phạm vào thất xuất!”

(Thất xuất là bảy qui định mà nếu người vợ phạm phải thì chồng có quyền bỏ vợ : Không con, dâm dật, không thờ cha mẹ chồng, lắm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa)

Mao lão hổ đáp lại hắn một ánh mắt khinh bỉ a.

Cảnh Thiều hừ lạnh một tiếng, đứng dậy gõ cửa, nói, “Quân Thanh, ta biết sai rồi, để ta vào đi!”

Vệ binh tuần tra trong sân đều được điều tới từ thân quân, nghe được Vương gia kéo cổ họng gào thê lương thì cả đám đều lảo đảo. Quản giáo mắng mọi người một câu rồi bước nhanh hơn, dẫn đội ra khỏi đại môn chủ viện.

“Hắt xì” cửa phòng chỉ mở một nửa, Mộ Hàm Chương đứng trong cửa trừng hắn, “Nửa đêm còn kêu réo gì, ngươi còn sợ không đủ dọa người hả?”

Cảnh Thiều lập tức một tay chống cửa, cười làm lành nói, “Quân Thanh, ta sai rồi, đừng đuổi ta, Nhược Thủy Viên này cũng không có phòng ngủ của ta, ngươi để ta ngủ ngoài sân sao?”

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng thừa dịp hai người nói chuyện đã chui qua khe cửa vào phòng.

Mộ Hàm Chương xoa xoa thái dương, xoay người vào trong, Cảnh Thiều thỏa mãn đi theo vào, đóng cửa phòng cẩn thận.

Đại lão hổ đã tự giác leo lên giường lăn lộn trong chăn mềm.

Mộ Hàm Chương vào trong đặt lão hổ ở giữa, tạo thành ranh giới a.

Cảnh Thiều nhìn hành động của y thì lập tức suy sụp, “Quân Thanh...” Người nọ không để ý tới hắn, xoay mặt vào trong ngủ, chỉ để cho hắn một cái lưng xinh đẹp. Ngày mùa hè, nội sam dính trên da, cách một tầng tơ lụa mỏng manh mơ hồ có thể nhìn thấy tấm lưng mang theo đầy hồng ngân, chỉ nhìn đã cảm thấy tâm dương khó nhịn, chỉ muốn ôm thân thể ấm áp thơm tho kia vào lòng, kết quả duỗi tay ra liền chạm tới lông xù của hổ bự a.

Tiểu Hoàng bây giờ đã lớn, nằm thẳng ra đã dài bằng người ta rồi, nó nằm ngửa ngủ chỏng vó thật cản trở Cảnh Thiều thân thân người ta.

Cảnh Thiều tức giận không thôi nhéo cái lỗ tai lông lá, hướng giường trong dịch vào, ngủ!

Qua thật lâu sau, lúc Cảnh Thiều sắp ngủ thì chợt nghe Mộ Hàm Chương hỏi, “Ngươi nói coi, ngươi cả hai kiếp đều thích ta là có ý gì?”

Cảnh Thiều giật mình một cái, mở mắt liền gặp một đôi mắt hổ sáng ngời hữu thần trong bóng tối sáng lên, vươn tay xoa đầu lão hổ một chút, “Kiếp này cũng vậy, kiếp sau cũng thế.”

Mộ Hàm Chương xoay người lại, yên lặng nhìn hắn, “Vậy những thiếp thất trước khi ngươi thành thân thì sao?”

“Khụ khụ,” Cảnh Thiều thiếu chút sặc nước bọt, “Ta chưa từng động qua các nàng.”

“Còn Tống Lăng Tâm thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Tống Lăng Tâm cũng chưa động qua!”

“Thật không?”

“Thật mà!” Cảnh Thiều kiên định nói.

Mộ Hàm Chương nhìn hắn, chậm rãi nở nụ cười, chậm rãi tới gần cho hắn một nụ hôn khẽ, “Ngủ đi.”

Cảnh Thiều mở to hai mắt nhìn, đuổi theo muốn hôn thêm một cái, kết quả gặm được một miệng đầy lông.

“Ngao!” Tiểu Hoàng ghét bỏ cọ cọ gối đầu.

Ngày hôm sau, Mộ Hàm Chương vì chuyện tốt hôm qua mà thân thể khó chịu không đứng dậy nổi.

Cảnh Thiều đau lòng không thôi, tự tay bón điểm tâm còn cọ cọ xong mới đi chiến trường.

Hôm qua Tần Chiêu Nhiên uống nhiều rượu quá ở Nhược Thủy Viên một đêm, nghe nói y bị bệnh thì chạy tới nhìn, lại bị thị vệ ngăn ngoài cửa, “Vương gia phân phó để Vương phi nghỉ ngơi, không ai được phép quấy rầy.”

“Là Chiêu Nhiên huynh sao?” Phòng trong truyền đến giọng Mộ Hàm Chương, “Để hắn vào.”

Tần Chiêu Nhiên đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Mộ Hàm Chương nửa nằm trên giường, trong tay còn cầm một quyển sách, “Sao lại đột nhiên bị bệnh?”

“Không sao,” Mộ Hàm Chương cười cười, “Hôm qua huynh uống nhiều chưa kịp hỏi, hôm nay ta liền nói thẳng, quan phủ biết chuyện Trừu thành, huynh cũng biết đúng không?”

Tần Chiêu Nhiên nhìn thoáng qua một dấu răng tím xanh trên cổ y, trong lòng buồn khổ, “Ta biết, nhưng một phần ta cũng chưa từng lấy.”

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, “Mấy ngày ngay Giang Châu sẽ có hành động lớn, huynh cứ tham dự vào.”

https://thuviensach.vn

Một tháng tiếp theo, Mộ Hàm Chương bắt tay vào truy tìm chứng cứ xác thực quan viên Giang Châu bóc lột hải thương, mà Cảnh Thiều vẫn cứ tiếp tục chậm rãi nhàn tản đánh giặc với Cố Hoài Khanh.

Mãi đến lúc Mộ Hàm Chương lấy được căn cứ chính xác, mang theo thân binh vây nhà tri phủ Giang Châu thì y mới hiểu được ánh mắt âm trầm của Đại Hoàng tử lúc trước nghĩa là gì.

“Ta chính là cửu mẫu của Đại Hoàng tử, Hầu gia, không nhìn tăng cũng nhìn mặt phật, này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không thể tổn thương hòa khí huynh đệ hoàng gia, ngài nói có phải thế không?” Tri phủ Giang Châu lạnh lùng nhìn Mộ Hàm Chương, vị Hầu gia này mang tới chỉ tầm trăm người, dựa vào binh lực của mình nhất định có thể bắt y.

Mộ Hàm Chương nhìn tên lính phía sau tri phủ Giang Châu thì nhíu mày, không nghĩ tới một tri phủ nho nhỏ lại có thế lực lớn như vậy, hơn nữa Đại Hoàng tử tất nhiên biết việc này nên mới không ngăn cản y tới Giang Nam, hay là đã đặt bẫy mình ở đây rồi?

Trong lòng y tính toán xem một trăm người Cảnh Thiều đưa cho y có thể chống đỡ bao lâu, Giang Châu cách thành Bình Giang năm mươi dặm, bây giờ để Tả Hộ quân trở về báo tin không biết có kịp không.

“Ta khuyên Hầu gia vẫn là buông bảo đao trong tay đi thôi, chúng ta vào nhà thương lượng, không thể để ngài da mềm thịt non lại thương tổn được, hạ quan cũng không thể ăn nói với Vương gia có phải không?” Tri phủ Giang Châu ngoài cười nhưng trong không cười phất tay, ý bảo bắt Văn Uyên Hầu lại.

Vốn muốn trói y lại giấu đi, qua hai tháng mà việc hải thương không triển khai thì Hoàng Thượng sẽ từ bỏ ý định này, không ngờ lại có kẻ mật báo để lộ tin tức, hiện giờ còn lấy được chứng cớ còn liên lụy Đại Hoàng tử, chỉ có thể cá chết lưới rách, chỉ cần Văn Uyên Hầu chết...

“Đại Hoàng huynh khi nào thì có một cữu mẫu làm tri phủ nhỉ, bổn vương sao lại không biết?” Thanh âm trong sáng từ sau đám

https://thuviensach.vn

người truyền đến, một tuấn mã màu đen chậm rãi đi ra, Cảnh Thiều cười lạnh nhảy xuống ngựa đứng cạnh Vương phi nhà mình.

“Thành, Thành Vương!” Tri phủ Giang Châu nhìn thấy Cảnh Thiều còn mặc khôi giáp thì ruột gan bắt đầu xanh mét, “Ngươi, ngươi không phải ở chiến trường sao?”

“Hừ,” Cảnh Thiều một tay ôm người bên canh, một tay phất lên, “Một kẻ cũng không tha.” Nói xong, tướng sĩ phía sau xông lên, bản thân hắn thì ôm Mộ Hàm Chương lên ngựa đứng ra xa xa mà nhìn.

Mà Cố Hoài Khanh mới đánh được một nửa đã bị bỏ lại trên chiến trường thì tức giận vung vẩy trường đao trong tay a.

Mấy ngày sau tấu sớ chuyện Đại Hoàng tử cấu kết với quan viên Giang Nam thu hối lộ của hải thương đã đưa tới trước mặt Hoành Chính đế.

https://thuviensach.vn

Chương 101 - Tháng Chạp

Chuyện tri phủ Giang Châu giải quyết thuận lợi, dù sao thì Mộ Hàm Chương không phải kẻ ngốc biết rõ nguy hiểm còn muốn thấy thân ra thử, tính kế sách địch không động thì ta động, kéo tơ lột kén từng bước đánh bại, bây giờ nắm chắc được tri phủ Giang Châu, việc hải thương đã có thể chính thức bắt đầu.

Trên đường về đã là chạng vạng, ráng chiều đầy trời.

Mộ Hàm Chương tựa vào ngực Cảnh Thiều, nhìn áng mây ở chân trời xuất thần, "Muỗng Nhỏ, có chuyện muốn thương lượng với ngươi."

"Gì cơ?" Cảnh Thiều ôm trọn người trong lòng, để ý thân binh đi theo phía sau, cũng không buồn thúc giục Tiểu Hắc mà để nó tự đi chậm rãi.

"Ta muốn dựng nha môn thông thương tại Lộ Châu," Mộ Hàm Chương mấp máy môi, "Dù sao nơi đó gần cảng hơn, nhóm thương nhân cũng sẽ tiện."

Cảnh Thiều nghe vậy nhăn đầu mày, Lộ Châu dù không xa Bình Giang nhưng nếu mỗi ngày tới nha môn làm việc thì phải đi sớm về trễ. Hoành Chính đế trước khi xuất phát đã hạ tử lệnh cho hắn, tuyệt đối không thể để mất thành Bình Giang, hắn chỉ có thể càng đánh càng xa Lộ Châu.

"Mỗi ngày ta chỉ xử lý sự vụ nửa ngày, buổi trưa trở về là kịp." Mộ Hàm Chương ngửa đầu nhìn hắn, biết hắn không muốn ở xa mình, tận lựng dùng thanh âm dễ nghe dỗ hắn. Kì thật đặt nha môn thông thương ở Bình Giang cũng không có gì, chuyện mua bán cùng việc khẩn đều xử lý ngay tại Lộ Châu, nhưng nghĩ đến Cảnh Thiều cùng Cố Hoài Khanh đang vờ vịt đánh nhau, nếu dựng nha môn ở Nhược Thủy Viên, nhiều người lui tới sẽ dễ nhìn ra sơ hở.

"Quân Thanh," Cảnh Thiều ôm chặt người trong ngực, "Ngươi còn giận ta sao?"

https://thuviensach.vn

“Hửm?” Mộ Hàm Chương ngẩn người, cái này với y giận thì có liên quan gì nhau?

“Ta sẽ không hoài nghi ngươi với Tần Chiêu Nhiên có chuyện gì, thật đấy.” Cảnh Thiều nhiệt tình thề thốt, “Ta chỉ không muốn mỗi ngày ngươi phải vất vả.”

Mộ Hàm Chương nghe hắn nhắc tới Tần Chiêu Nhiên thì nhịn không được lườm một cái, đang nói chuyện đứng đắn lại lái sang đâu đâu, liền ngậm miệng không để ý.

Cảnh Thiều cúi đầu nhìn người trong lòng, thấy y nhắm mắt có vẻ mệt, liền rầu rĩ không vui mà ôm ôm, để cho y ngủ thoải mái một chút.

Buổi chiều trở lại Nhược Thủy Viên, Mộ Hàm Chương thật sự mệt mỏi tắm rửa qua loa rồi đi nghỉ, Tiểu Hoàng cũng được tắm mềm mềm thơm thơm, tự giác theo chủ nhân nhảy lên giường. Từ khi Cảnh Thiều vô tâm làm đau Mộ Hàm Chương, mỗi ngày Tiểu Hoàng đều bị ôm lên giường làm ranh giới, duy trì qua một tháng đã thành quen, không chịu ngủ ở hoa viên vừa lạnh vừa cứng nữa.

Cảnh Thiều tắm rửa xong thấy một đống lông vàng đen lẫn lộn năm trên giường thì sắc mặt không khỏi đen vài phần, đêm đó chọc giận Quân Thanh, sau đó y cho mình vào phòng thì nghĩ là việc này thế là xong, ai ngờ đêm nào cũng ôm lão hổ lên giường, một tháng nay ngày nào cũng cho sờ cho nhìn mà không cho ăn, trời mới biết hắn sắp nghẹn thành bệnh rồi a.

“Quân Thanh, mấy ngày nay ta phải đuổi Cố Hoài Khanh ra khỏi địa giới thành Bình Giang, sau này có thể sẽ phải về nhà trễ.” Cảnh Thiều đẩy lão hổ chóng vó vào trong, nằm lên giường.

“Ừm.” Mộ Hàm Chương nằm trong, câu được câu không mà vuốt đầu lão hổ. Hổ bự thoải mái híp mắt, cái đuôi thật dài nhàn nhã phất phơ a phất phơ.

Cảnh Thiều đáng thương nhìn bàn tay trắng mềm bên kia, ngã phịch lên lưng hổ, mong chờ cái tay kia cũng có thể sờ đầu hắn một chút.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương liếc vẻ mặt ủy khuất của Cảnh Thiều một cái, giả vờ không hấy, vỗ vỗ đầu Cảnh Thiều rồi xoay người vào trong, ngủ.

Cảnh Thiều buồn bực kéo kéo tai hổ, Tiểu Hoàng nhe răng với hắn, như khoe khoang mà đem đệm thịt gác trên lưng Mộ Hàm Chương, cọ cọ đầu trên gương mặt xinh đẹp, ngủ.

Cảnh Thiều trợn tròn mắt nhìn cục lông kia hồi lâu, mãi đến khi người bên trong đã hô hấp đều đều mới vươn tay lấy từ dưới giường ra một khối thịt khô bỏ thêm hương liệu, quơ quơ trước mũi mao lão hổ. Lão hổ đang ngủ thỏa mãn thở khò khè lập tức mở ra một đôi mắt to, sắc, nhìn chằm chằm miếng thịt khô lủng lẳng lủng lẳng kia, há mồm muốn cắn thì thịt khô đã bị ném ra ngoài.

Hổ bự lập tức đuổi theo thịt khô nhảy xuống giường, Cảnh Thiều liếc nó một cái rồi nhanh chóng chiếm chỗ, cẩn thận vươn tay vào trong, chậm rãi ôm người đang ngủ vào trong ngực. Người nọ hơi giật giật nhưng không tỉnh lại, thân thể thon gầy mềm dẻo mang theo mùi thơm thản nhiên, tóc đen chảy xuống cổ, ngủ say sưa.

Cảnh Thiều vùi mũi vào cái cổ ấm áp kia, tham lam hít hà, nhẹ giọng than thở, “Chiến trường xa Bình Giang, ngươi lại đi Lộ Châu, thời gian chúng ta liền ngắn đi, ngươi sao lại ác như vậy chớ...” Rầm rì nói xong thì ôm người trong lòng chặt vào, cọ cọ tóc đen của người ta một cái, ủy ủy khuất khuất mà đi ngủ.

Mà người bị ôm trong ngực thì chậm rãi cong khóe môi.

Ngày hôm sau, Mộ Hàm Chương cho người dọn dẹp tiền viện Nhược Thủy Viên, chuẩn bị đổi thành thông thương nha môn. Mà Cảnh Thiều thì đem theo Tiểu Hoàng tới Thiệp Thủy Viên, cho nó đi học săn với sư tử.

Đại Thần tháng tám năm Hoành Chính thứ mười bốn, Thành Vương Cảnh Thiều mang thân binh thẳng tiến Giang Nam chống đỡ xâm lấn của Hoài Nam Vương. Vốn là chinh phạt triệt phiên, đều vì sai lầm của Tứ Hoàng tử Cảnh Du mà biến thành Hoài Nam Vương làm phản tấn công Giang Châu. Hoành Chính đế hạ chỉ triệu hồi Tứ

https://thuviensach.vn

Hoàng tử Cảnh Du, trách cứ thậm tệ ngay trên triều, hạ lệnh tới tông miếu tu tỉnh.

Tháng chín cùng năm, Văn Uyên Hầu tra rõ tri phủ Giang Châu áp bức hải thương, một mình tàng tư quân, Hoành Chính đế hạ chỉ tra rõ, trong triều có người buộc tội Đại Hoàng tử cùng tri phủ Giang Châu có liên quan.

“Điện hạ, chúng ta là thân thích, người không thể không quản a!” Công tử của Tri phủ Giang Châu quỳ gối trước phủ Đại Hoàng tử, nước mắt giàn dụa nói.

“Còn chưa đủ ngu xuẩn sao, đến một thư sinh trói gà không chặt mà không bắt được!” Cảnh Vinh lạnh lùng nhìn biểu đệ quỳ trước mặt, “Ngươi về đi, việc này bổn hoàng tử đã có tính toán.”

Đợi thân tộc bên ngoại kia rời đi, Đại Hoàng tử Cảnh Vinh mới cất bút, viết xuống tấu chương, “Nhi thần sợ hãi, tấu thỉnh xử trảm Giang Châu Tri phủ.” Viết xong thì hung hăng đặt ngọc bút cầm trong tay quăng xuống gác bút.

Tháng mười, cảng tàu Lộ Châu được đổi mới hoàn toàn, Văn Uyên Hầu Mộ Hàm Chương ở Nhược Thủy Viên tại Bình Giang lập thông thương nha môn, chuyên quản lí mua bán hàng hóa của thương nhân nước ngoài, thu thuế hải thương.

Chiến tranh kéo dài đến tháng chạp mới thu lại một tòa thành. Thành Vương dâng tấu, Giang Nam binh vì lúc trước Tứ Hoàng tử làm tiêu hao, còn thất thoát vô số ngựa và binh khí, thỉnh Hộ bộ chi bổ sung ngựa và khí cụ.

Giang Nam vào đông không mấy ấm áp, trăm hoa trong vườn Nhược Thủy Viên điêu linh, chỉ có mấy nhánh mai vàng đúng mùa nở rộ.

Thương nhân nước ngoài sắp năm mới sôi nổi trở về nhà, hải thương nha môn cũng nhàn tản không ít, Mộ Hàm Chương liền an tâm ở nhà an bài hạ nhân chuẩn bị đồ đạc cho năm mới.

Bên trong tường thành Bình Giang, dân chúng hoàn toàn không bị chiến tranh ảnh hưởng, cũng vui sướng đón năm mới.

https://thuviensach.vn

Hoài Nam Vương ở Giang Nam rất có danh tiếng, bách tính nghe nói Hoài Nam Vương công thành cũng không sợ hãi, ngược lại lúc nghe Thành Vương mang binh tới thì có hơi khẩn trương. *(dân chúng quá trâu đi -____-)*

"Ngày mai là mồng tám tháng chạp, ngươi cho người ra ngoài thành phát cháo đi." Mộ Hàm Chương tra sổ sách xong, nói với quản gia Nhược Thủy Viên.

Quản gia là dân bản xứ Bình Giang, đối với việc trong thành rất hiểu biết, "Vâng, Hầu gia. Chẳng qua là, thường ngày phú thương trong thành đều mở lều phát cháo trước cửa nhà mình, vì sao chúng ta lại đặt ở ngoại thành?"

Mộ Hàm Chương nhìn hắn một lát, "Vì dân chúng tị nạn tới Bình Giang đều ở ngoài thành."

Quản gia lập tức hiểu được ý tứ Vương phi, xoay người đi làm. Nửa năm qua biểu hiện của Thành Vương bách tính đều thấy hết, lại thêm Mộ Hàm Chương có tâm giữ gìn cho hắn, cái nhìn của mọi người về Thành Vương cũng thay đổi rất nhiều.

"Ngày mai có phát cháo a, ta cũng muốn đi uống một chén." Một âm thanh trong trẻo dễ nghe từ phía sau truyền đến, còn chưa nói xong đã bị một giọng nói quen thuộc khác cắt ngang.

"Muốn uống phải trả phí trước." Cảnh Thiều trừng mắt nhìn, bóng dáng bên cạnh thoáng cái đã lắc lư tới cạnh Vương phi nhà mình.

Người nọ cười cười, tùy ý ngồi xuống trước mặt Mộ Hàm Chương, đây rõ ràng là cái người đang đánh nhau túi bụi với Thành Vương - Hoài Nam Vương.

"Lương thảo tiếp viện đã đến rồi, ta đưa ra một phần không biết có đổi được một chén cháo hay không?" Cố Hoài Khanh cầm lấy một quyển sổ lật lật, cười như không cười mà nói.

"Biết là tốt," Cảnh Thiều cướp sổ lại, nói với Vương phi nhà mình, "Trực tiếp ghi sổ đi, hắn nợ ta mười hai lượng."

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương cười khẽ, “Các ngươi dám ngồi ngốc ở đây giữa ban ngày vậy, cẩn thận người khác nhìn thấy đấy.”

“Ta tới đón tiểu tử này đi Thiệp Thủy Viên.” Cố Hoài Khanh xoa xoa Tiểu Hoàng đang ỉu xìu ghé vào lò sưởi, từ lúc thời tiết chuyển lạnh, lão hổ sợ lạnh liền dính vào cái lò sưởi không rời.

Tiểu Hoàng đến phòng sưởi trong Thiệp Thủy iên thì lập tức phấn chấn tinh thần, sải bước tuần tra trong vườn có ôn tuyền kia một vòng, xong lập tức đi tìm tiểu sư tử đang ngủ ở giữa vườn.

Sư tử so với lão hổ chậm lớn hơn, Tiểu Hoàng bây giờ đã lớn hơn tiểu sư tử một vòng, toàn thân hổ bự ghé lên người sư tử, bộ lông dày lập tức hoàn toàn che mất tiểu sư tử lông ngắn a, chỉ chừa một cái đầu sư tử bên ngoài bị Tiểu Hoàng ôm gặm a gặm. Mùa thu Cảnh Thiều luôn mang nó tới chỗ này học đi săn, cuối cùng học không được, lại học được tính thích ngủ ý như con sư tử kia.

Cố Hoài Khanh nhìn hai cục lông trong vườn lăn qua lăn lại, không nhận ngân phiếu Mộ Hàm Chương đưa tới, “Nge nói đệ tế đầu xuân đã chuẩn bị làm sinh ý trên biển à?”

Mộ Hàm Chương cũng Cảnh Thiều nhìn nhau, chậm rãi nói, “Cũng không hẳn, chỉ là mở một cái Vạn Bảo Các giúp những thương nhân kia tìm người trao đổi hàng hóa.” Mộ Hàm Chương quản hải thương nửa năm cũng nhìn ra, những người này trèo non lội suối mà đến muốn bán hàng, nhân sinh không quen không biết thế nào mà trao đổi, mà Giang Nam làm sinh ý trên biển cũng không quen thuộc thương nhân, không thể một thời gian ngắn có thể mua thuyền và phụ tùng, cho nên y mở Vạn Bảo Các bỏ vốn ở Lộ Châu, chuyên môn tìm người bán hàng để nhắc lại cho giới thương nhân Thần triều.

“Ta bỏ góp tiền để dành năm nay vào một phần, có được không?” Cố Hoài Khanh cười nói.

Mộ Hàm Chương còn lo Cảnh Thiều còn chê một phần này sao đủ, đang muốn lấy mười vạn lượng bạc mẫu thân cho lấy ra dùng, Cố Hoài Khanh lại ngay lúc này có thể giải quyết gấp, “Đại ca tin ta tất nhiên cầu còn không được.”

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi, Cảnh Sâm gần đây có gởi thư không?” Cố Hoài Khanh giống như vô ý mà hỏi. *(Ta vừa mới thắc mắc sao sắp end rồi mừ chưa thấy gian tình của hai anh đâu hê hê)*

“Ca ca tuần nào cũng gửi thư mà,” Cảnh Thiều liếc mắt nhìn hắn, tỏ vẻ không rõ mà hỏi Vương phi nhà mình, “Gần đây thì hắn là hôm nay nhỉ?”

Mộ Hàm Chương nhếch môi nhịn cười, “Sáng sớm nay đã tới.” Nói xong, y cũng rút một phong thư từ tay áo ra.

https://thuviensach.vn

Chương 102 - Nhổ Cỏ

“Cho ta xem!” Cố Hoài Khanh lập tức vươn tay đoạt, bị Cảnh Thiều lanh tay lẹ mắt lấy mất.

“Ta còn chưa xem mà!” Cảnh Thiều hai bước nhảy lên bàn đá, đứng cao cao trên ấy. *(-_____- xao tuôi cứ như thấy mấy đứa con nít loi choi thế lày)*

Trong thư Cảnh Sâm không hề nói một câu vô nghĩa, đơn giản thông báo tình hình kinh thành.

Chuyện Giang Châu tuy nói cuối cùng Đại Hoàng tử 'quân pháp bất vị thân' mà không bị liên lụy, nhưng cái hại là bị Hoàng Thượng chán ghét không quan tâm nữa, trên triều đình cũng thành thật hơn không ít. Tứ Hoàng tử bị ném tới tông miếu tu tỉnh, đã được mấy tháng mà Hoành Chính đế tựa như không hề có ý định cho hắn về, Cảnh Du không ở trong triều thì đám vây cánh của hắn cứ từng bước từng bước bị moi ra, bây giờ sắp tới cuối năm lại xử trí một nhóm người nữa.

“Sao phụ hoàng lại nghi ngờ Cảnh Du?” Cảnh Thiều chau mày nhìn lại một lần, vốn cho là Hoành Chính đế chỉ muốn phạt Tứ Hoàng tử mà thôi, nhưng theo tình thế này thì rõ ràng là có ý đuổi tận giết tuyệt.

“Nguyên nhân là chuyện Lễ bộ Thị lang Triệu Lâu Lâm kia,” Mộ Hàm Chương nghĩ nghĩ, quay đầu hỏi Cố Hoài Khanh, “Đại ca, Triệu Lâu Lâm này có chỗ nào đặc biệt không?”

“Không có gì đặc biệt, cỏ đầu tường mà thôi,” Cố Hoài Khanh thừa dịp Cảnh Thiều chưa chuẩn bị mà đoạt thư vào tay, “Thứ nghi ngờ này một khi đã sinh ra thì không thể dừng lại được.”

Lòng nghi ngờ một khi đã sinh là thì không thể dừng lại...Một khi đã sinh ra...Liền không thể dừng lại...

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều trố mắt một lúc lâu, nổi lên một tia cười khổ. Kiếp trước hắn cũng vì sai nhỏ mà bị người tra ra chuyện diêm dẫn, sau đó càng không thể vãn hồi, rất nhiều tội danh hắn còn không biết khi nào thì phạm phải a.

Trong Phượng Nghi cung.

“Thần thiếp có chuẩn bị đồ mới cho các hoàng tử, nhưng mà Cảnh Du không ở trong cung, không có cách nào để nó mặc thử, cũng không biết có vừa người hay không.” Hoàng hậu cầm một bộ quần áo cho Hoành Chính đế nhìn, phiền muộn mà nói.

Hoành Chính đế nhìn nàng một cái, cũng không nói gì.

Kế hậu mất mặt, âm thầm sốt ruột nhưng trên mặt vẫn cười làm lành, “Hoàng Thượng, mắt thấy đã sắp năm mới, thần thiếp nghĩ có nên đón Cảnh Du về hay không, ít nhất cũng ở trong cung qua năm mới rồi đi.”

“Cảnh Thiều cũng có ở trong cung đón năm mới được đâu, sao nàng không bảo ta đón nó trở về?” Hoành Chính đế hừ lạnh một tiếng.

“Thành Vương vì nước chinh chiến, tất nhiên không thể về được.” Hoàng hậu âm thầm cắn răng, sao lại nhắc tới Cảnh Thiều rồi, con trai mình có thể giống với tên phế vật không thể kế thừa sự nghiệp thống nhất giang sơn sao?

“Việc này trẫm đều có tính toán, không cần nàng tới khoa tay múa chân.” Hoành Chính đế nghe được lời ấy thì đứng dậy ra ngoài, Phượng Nghi cung này càng ngồi càng không thú vị, trên triều là chính sự, hậu cung cũng là chính sự, phiền không hết phiền. *(đây là nguyên nhân các anh vua sa đọa và bỏ bê nữ nhân trở thành kịch tình đam mỹ trong truyền thuyết xao hố hố hố)*

Mở to mắt nhìn Hoàng Thượng ra khỏi Phượng Nghi cung, kế hậu tức giận nắm chặt khăn lụa trong tay, gần đây Hoàng Thượng càng ngày càng không kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện, chỉ vào một người nói, “Ngươi, đi thăm dò xem Hoàng Thượng tới cung nào.”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Tiểu thái giám bên người thấp giọng đáp, nhanh chóng chạy ra ngoài, không lâu sau đã trở về báo, “Hồi nương nương, Hoàng Thượng tới Tiêu Lan cung.”

“Tiện nhân Trác Thục Lan kia!” Ánh mắt Hoàng hậu sắc bén, đưa tay cầm chén bạch ngọc tinh xảo, “Tiện nhân thất sủng nhiều năm mà cũng dám dụ dỗ!”

Trong Tiêu Lan cung, Thục phi nhìn tin tức Duệ Vương đang mạnh lên, cười đến đôi mắt đẹp cong cong. Tháng trước mới biết được đứa cháu ở bên ngoại Trác Vân Ký thế mà là Thám hoa Mã Trác, từ khi Trác gia gặp họa thì nàng vẫn buồn bực không vui, bây giờ Trác gia có người kế tục, nàng cuối cùng cũng có hy vọng rồi.

“Mẫu phi!” Thất Hoàng tử Cảnh Dật học xong bỏ chạy vào cung, nhóc mập mạp chạy nhảy vui vẻ nhào vào lòng mẫu thân.

“Lại bướng bỉnh rồi!” Thục phi cầm giấy trong tay đốt đi, lúc này mới lấy khăn tay xoa xoa mặt cho nhóc mập.

“Mẫu phi, con cũng muốn đi Giang Nam theo Tam Hoàng huynh đánh giặc!” Cảnh Dật từ lúc gặp qua Cảnh Thiều ở thư phòng, nhóc mập mạp liền mê tư thế hiên ngang oai hùng của huynh trưởng, thề muốn trở thành đại anh hùng như Thành Vương.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng xướng, Thục phi vội kéo Cảnh Dật quỳ xuống tiếp giá.

“Cảnh Dật muốn làm đại tướng quân sao?” Hoành Chính đế cười đi tới.

“Từ lúc thấy qua Thành Vương một lần, mỗi ngày đều ồn ào muốn đi đánh giặc, thần thiếp cũng bị làm cho đau đầu.” Thục phi cười đứng dậy, đem lò sưởi nhỏ trong tay đặt vào tay Hoành Chính đế, bản thân thì nhón chân cởi áo choàng lông cho hắn.

Hoành Chính đế được hầu hạ đến thư thái, sắc mặc cũng tốt lên vài phần, hình như trước Thục phi tuổi trẻ dịu dàng thì không khỏi nhớ tới nguyên hậu năm xưa, khi đó Phượng Nghi cung cũng ấm áp hợp lòng người như vậy, “Thục phi a, chuyện Trác gia nàng có trách trẫm không?”

https://thuviensach.vn

Động tác trong tay Thục phi không ngừng, cười cười nói, “Vinh nhục hưng suy đều là thiên ân, Hoàng Thượng không vì chuyện Trác gia mà tước phi vị của thần thiếp, thần thiếp đã vô cùng cảm kích, sao lại trách móc chứ?”

Năm Hoành Chính thứ mười bốn, trong cung một mảnh an bình mà qua đi. Ít nhất thì mặt ngoài là an bình. Tứ Hoàng tử cuối cùng cũng không được Hoành Chính đế gọi về cung, trong triều còn đồn Tứ Hoàng tử mất hết thánh tâm, chỉ sợ vô vọng với đại vị.

Lúc đầu xuân tế trời, Hoành Chính đế thuận tay dẫn Cảnh Du theo về, nhưng mà chuyện trên triều đã xưa đâu bằng nay, vây cánh của hắn bị gạt bỏ đến bảy tám phần, phái thanh lưu trong triều bây giờ thấy Duệ Vương cũng khách khí hơn ba phần so với lúc trước, nghiễm nhiên đã coi Duệ Vương thành Thái tử.

“Mẫu hậu, nếu tiếp tục như vậy thì chúng ta xong đời!” Cảnh Du ở Phượng Nghi cung đi tới đi lui.

Kế hậu trầm mặc không nói lời nào nhưng khăn tay thì bị vò đến nhàu nhĩ. Gần đây trong triều nghe nói Thục phi được sủng ái, thậm chí có một số người bắt đầu có xu hướng ủng hộ Thất Hoàng tử, quả thực là vớ vẩn!

Nhưng mà, trong kinh gió nổi mây phun căn bản không lan tới Giang Nam, trong mắt Cảnh Thiều mỗi một ngày trôi qua đều vô cùng thoải mái a.

Đời trước Cảnh Thiều đánh đất phong Hoài Nam nhiều năm như vậy cho nên kéo dài kéo dài một chút cũng không sợ người hoài nghi, dựa theo tiết tấu khi trước, mỗi ngày đều tận lực chiến đấu, rất là dốc sức nha.

Vạn Bảo Các đã đủ tiền vốn, tình trạng quan viên cấu kết đã bị gỡ bỏ, vô vùng thuận lợi mà khai trương.

Bởi vì sinh ý là làm tốt, lại là mua bán hàng loạt, trong vòng một năm là có thể thu vốn, không chỉ có tiền lãi cho Hoài Nam Vương mà còn có tiền để dưỡng tư quân cho Cảnh Thiều. Bởi một nhà độc đại quá mức chói mắt, Mộ Hàm Chương đem Vạn Bảo Các đặt dưới

https://thuviensach.vn

danh nghĩa một hải thương thế gia ở Bình Giang, mặt khác chấp thuận các nhà khác mở cửa hàng cùng loại, nhưng mà không có một nhà nào có thể phát triển hơn Vạn Bảo Các cả.

Ngày tĩnh lặng luôn trôi qua nhanh, đảo mắt đã lại hết một năm, đến năm Hoành Chính thứ mười sáu, Tiểu Hoàng trưởng thành thành đại lão hổ, nghe nói Mộ Long Lân cũng sắp gọi được ca ca.

Cảnh Thiều nằm ở ghế trúc trong sân, thảnh thơi uống rượu hoa quế trong tay, Tiểu Hoàng thì nằm dưới đất gãi cái bụng lông xù chơi.

“Ca ca lại gửi tin này.” Mộ Hàm Chương từ trong phòng đi ra, cầm một phong thư, sắc mặt có hơi ngưng trọng.

“Sao vậy?” Cảnh Thiều thấy Vương phi nhà mình sắc mặt không tốt, vội vàng ngồi dậy kéo người tới nhuyễn tháp, tiếp nhận thư xem vài lần thì sắc măt lập tức quái dị, “Ca ca hỏi loại dược năm đó?”

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, ngữ khí trong thư của Cảnh Sâm rất thận trọng, hỏi về loại 'tro nhang' mà Mạt Bi đã chết năm xưa từng cho Tiểu Tứ tử của Duệ Vương uống.

“Chỗ này ta còn nửa bình.” Mộ Hàm Chương lấy ra một cái bình nhỏ, lúc trước đúng là y đã đổ ra một nửa từ gói giấy vì sợ bọn y không ở trong phủ sẽ mà có kẻ tìm ra thì không thể nói rõ, cầm theo đi Giang Nam.

https://thuviensach.vn

Chương 103 - Đập Phá

“Cho truyền tin cùng cái này đưa cho ca ca thôi.” Cảnh Thiều nhíu mày, không phải Duệ Vương phủ lại có chuyện gì chứ?

“Không thể,” Mộ Hàm Chương mở thư ra đọc cẩn thận lại một lần, giữa mỗi câu chữ Cảnh Sâm đều lộ ra cẩn thận, tựa hồ không chỉ là chuyện Vương phủ, “Chỉ hồi âm nói chúng ta còn giữ một nửa gói tro năm đó, những thứ khác đừng nhiều lời.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghe Vương phi nhà mình thì luôn đúng. *(0___0 ha)* Đời trước hắn không nhớ rõ chuyện thuốc bột gì, đương nhiên cũng vì khi đó hắn còn mắt kẹt ở chiến trường tây nam, việc mâu thuẫn nội bộ này hắn căn bản không có khả năng để ý.

Thư đưa đi kinh thành tựa trâu đất xuống biển không có hồi âm, đợi tới tuần tiếp theo cũng không có thư tín của Cảnh Sâm đưa tới.

“Trong kinh hiển nhiên đã có chuyện,” Cố Hoài Khanh mỗi tuần đều đúng giờ tới ngóng thư có chút ngồi không yên, “Người của ta cũng không truyền tin tới.”

Mộ Hàm Chương nghe vậy, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, trong khoảng thời gian này kế hậu cùng Tứ Hoàng tử đều quá mức bình tĩnh, mà Duệ Vương nổi bật lúc này vô lượng là thập phần nguy hiểm, tin tưởng Cảnh Sâm cẩn thận dĩ nhiên sẽ không làm chuyện khiến người dòm ngó, như vậy chỉ có thể là có kẻ cố ý gây chuyện.

“Không được, ta muốn hồi kinh xem sao.” Cảnh Thiều đứng bật dậy, nếu là ca ca xảy ra chuyện thì những chuyện hắn làm bây giờ hết thảy đều vô nghĩa.

“Vương gia, ngoài thành có một đội nhân mã xông vào thành Bình Giang.” Vệ binh bước nhanh vào bẩm báo, đội nhân mã kia nhìn rất hung hãn lại có lệnh bài hoàng gia, thủ vệ không dám chặn lại.

https://thuviensach.vn

“Vô liêm sỉ, giữ có một cái cổng cũng không xong.” Cảnh Thiều đá văng ghế dưới chân, cầm thương lập tức ra ngoài, thành Bình Giang có đại quân đóng quân, ai lại to gan dám xông vào như vậy.

“Hí~” mới vừa tới đại môn đã thấy một trận tiếng vó ngựa chỉnh tề, trước cửa Nhược Thủy Viên mạnh mẽ ghìm ngựa, cất vó phát ra một đợt âm thanh ồn ào.

Dẫn đầu là một người mặc trang phục màu vàng xám, khuôn mặt lạnh lùng không giận mà uy, có nét tương tự Cảnh Thiều, đôi mắt lại sáng ngời, trầm ổn phi thường, người này chẳng phải Cảnh Sâm sao?

“Ca!” Cảnh Thiều thốt lên.

Mộ Hàm Chương cùng Cố Hoài Khanh nghe được cũng chạy ra theo, liền thấy Cảnh Sâm ngồi ngay ngắn trên tuấn mã, phía sau mà mười mấy đại hán mặc hắc y, hô hấp trầm ổn, khí thế bức người.

Cảnh Sâm nhìn thấy đệ đệ nhà mình thì tinh thần không khỏi buông lòng, trước mắt đột ngột tối sầm ngã xuống ngựa.

“Ca ca!” Cảnh Thiều thấy vậy muốn đỡ lấy nhưng có người còn nhanh hơn hắn, Cố Hoài Khanh nhảy dựng lên chuẩn xác đỡ người xuống ôm vào lòng. *(rồi, đã lộ gian tình rồi ố ố)*

“Thuộc hạ Mặc Vân Thập bát kị, phụng mệnh Hoàng Thượng hộ tống Duệ Vương điện hạ đến Bình Giang.” Hắc y nhân lục tục xuống ngựa, hướng Cảnh Thiều hành lễ.

Mặc Vân Thập bát kị? Cảnh Thiều không khỏi liếc mắt nhìn bọn họ, hắn có biết đến mười tám người này, chính là tuyệt đỉnh cao thủ hộ vệ hoàng gia, chỉ chịu điều khiển bởi một mình phụ hoàng.

“Hắn bị thương!” Cố Hoài Khanh ngửi được mùi máu trên người người nọ, cả kinh kêu lên.

“Mau mau vào phòng.” Mộ Hàm Chương lập tức cho người gọi đại phu, lại để mười tám người này đi nghỉ ngơi, Cảnh Thiều thì bước nhanh theo vào.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm được đặt lên giường thì tỉnh lại, ngăn Cố Hoài Khanh đang quá thân cận mình, tự mình chống tay ngồi dậy.

“Ca ca, huynh bị thương chỗ nào?” Cảnh Thiều đẩy Cố Hoài Khanh đang vướng víu ra sau, tự mình ngồi xuống bên giường.

“Do chạy nhanh mà có chút mỏi mệt, không sao đâu,” Cảnh Sâm lắc lắc đầu, thấy hai người bên giường bày ra biểu tình không tin, đành kéo một bên tay áo lên cho họ nhìn tới cánh tay quấn vải trắng, “Trên đường gặp phục kích, một chút thương nhẹ mà thôi.”

Cảnh Thiều nhìn từ trên xuống dưới một lần, xác nhận không có thương tích nào nữa mới thôi.

Mộ Hàm Chương cho hạ nhân ra ngoài, tự mình bưng trà nước tới, “Mặc Vân Thập bát kị đã được an trí ở khách viện, bọn họ muốn tới canh ở đây đã bị đệ khuyên trở về rồi.”

Cảnh Sâm gật gật đầu, tiếp nhận một ly trà.

“Trong kinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cảnh Thiều lấy ra bình ngọc xanh thoa lên miệng vết thương cho ca ca rồi băng bó lại một lần.

“Trong triều có người buộc tội đệ lười biếng tiêu cực, phụ hoàng để cho ta tới làm giám quân.” Cảnh Sâm mâu sắc thâm trầm, sự tình hiển nhiên không đơn giản như vậy.

“Bổn vương hai năm thu hai tòa thành còn ngại chậm, có bản lĩnh để Cảnh Du đến mà đánh!” Cảnh Thiều nghe được lời này thì tức giận không thôi, đời trước hắn đánh Hoài Nam những kẻ này cũng lấy cớ này, sau lại còn Đại Hoàng tử Tứ Hoàng tử tự thân đến, có người nào không bị đánh cho bỏ chạy đâu, cuối cùng hắn còn phải thu thập cục diện rối rắm.

“Bên ngoài là nói như vậy, trên thực tế phụ hoàng để ta tự mình tới lấy nửa bình thuốc bột kia.” Cảnh Sâm nói xong nhìn về phía Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương cả kinh, không có ý lấy thuốc bột mà ngược lại bước tới vài bước đứng sau Cảnh Thiều, “Phụ hoàng muốn bột này

https://thuviensach.vn

làm gì?" Tro bột này vốn là nội tình trong Duệ Vương phủ, sao lại có liên quan tới Hoành Chính đế?

Cảnh Sâm lắc lắc đầu, hạ mi mắt nói, "Phụ hoàng bảo ta đi rất gấp, thậm chí không về Duệ Vương phủ mà trực tiếp để Mặc Vân Thập bát kị theo ta ra khỏi thành."

Cảnh Thiều nghe được, nhìn Vương phi nhà mình, trong mắt đều có kinh nghi bất định. Hành xử như vậy cũng không phải là phái hắn lo liệu chuyện gì, mà giống như áp giải!

Chuyện Mạt Bi lúc trước Cảnh Sâm liền phái người đi tra, bà ta đi lại rất nhiều với các Hầu gia phu nhân trong kinh, bởi Cảnh Thiều cảm thấy có vấn đề nên hắn cũng sẽ lưu tâm một chút, phát hiện người thường xuyên tiếp xúc với Mạt Bi nhất là Mậu Quốc công phu nhân. Chẳng qua sự tình tra được sẽ kéo theo rất nhiều, mãi đến trước đó vài ngày, một tiểu thiếp trong nhà Mậu Quốc công sinh vào giờ tí lại đột nhiên rong huyết, hai mẹ con đều không giữ được, có người nói chuyện này cùng nguyên hậu năm xưa rất giống nhau.

Chuyện này nhìn như chỉ là chuyện phiếm nhưng Cảnh Sâm cảm thấy tựa hồ không đơn giản như vậy, liền để Thục phi lúc nhàn thoại tiết lộ cho Hoành Chính đế, ai ngờ Hoành Chỉnh đế đột nhiên thay đổi sắc mặt, lập tức cho Cảnh Sâm điều tra chuyện tro nhang, nào ngờ lục tung kinh thành vẫn không tìm thấy thứ này.

Cảnh Sâm nói xong, mấy người không khỏi cau chặt mày, chuyện đến mức như vậy lại càng khó phân biệt rõ ràng, càng khiến người khác đầu óc lơ mơ.

"Trước đừng nghĩ nữa, Cảnh Sâm đi đường suốt đêm đã mệt muốn chết rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau." Cố Hoài Khanh thấy Cảnh Sâm lộ ra nét mặt mỏi mệt, liên mở miệng đuổi phu phu Thành Vương ra ngoài, bản thân thì không hề có ý rời đi.

Cảnh Sâm liếc mắt nhìn gã, "Ngươi cũng ra ngoài đi."

Cố Hoài Khanh ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, bị Cảnh Thiều vui sướng khi người gặp họa kéo đi mất.

https://thuviensach.vn

Trong kinh không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn không có ý chỉ truyền Cảnh Sâm làm giám quân tới đây, cũng không nói phải làm tới khi nào. Nhưng mà đã tới đây rồi thì cũng yên tâm, Cảnh Sâm tựa như cũng không quá lo lắng, ở thành Bình Giang đi dạo một vòng, thậm chí còn đi Lộ Châu xem kĩ kế hoạch thông thương của Mộ Hàm Chương, chỉ ra một vài điểm mà Mộ Hàm Chương không ngờ tới.

Mà Cố Hoài Khanh thì bỏ chiến trường, tự nguyện làm gã sai vặt chạy theo đi dạo cùng. Cảnh Thiều một người làm sao mà đánh, liền lưu lại mấy tướng quân chém chém đánh cho có lệ, bản thân thì ở nhà nuôi hổ bồi Vương phi.

“Những kẻ trên đường tập kích ca ca đều bị Mặc Vân Thập bát kị giết.” Mộ Hàm Chương nhìn thoáng qua mười tám người luyện công cách đó không xa, những người này hoàn toàn cống hiến vì Hoàng Thượng, nếu đã phái tới bảo hộ Duệ Vương thì hẳn Hoành Chính đế cũng không có ý muốn xử trí Cảnh Sâm.

“Không cần nghĩ cũng biết là ai phái tới.” Cảnh Thiều lau bảo kiếm trong tay, tuy nói dưỡng như phụ hoàng bảo hộ ca ca, nhưng rời khỏi kinh thành trong tình hình thay đổi kì lạ như vậy, bây giờ hắn thế nào cũng cứ lo Cảnh Sâm khi về sẽ thế nào.

“Ta cảm thấy...” Mộ Hàm Chương nhìn mười tám cao thủ phi thường cường hãn kia, lại nhìn bảo kiếm trong tay Cảnh Thiều, như có điều suy nghĩ.

“Hửm?” Cảnh Thiều cất bảo kiếm vào vỏ, ngẩng đầu nhìn Vương phi nhà mình.

“Có lẽ phụ hoàng cho ca ca tới tìm ngươi chính là muốn ngươi bảo hộ huynh ấy.” Mộ Hàm Chương nhấp môi, lời này tuy nói ra có chút khó tưởng tượng, lấy thế lực đế vương thì bảo vệ Cảnh Sâm thật dễ dàng, tội gì phải đi một vòng lớn như vậy chứ.

“A?” Cảnh Thiều kinh ngạc há miệng thở dốc, lại lập tức khinh thường xùy xùy, phụ hoàng kia của hắn khi nào thì lo lắng được như vậy? Nếu có nghĩ tới chuyện bảo vệ nhi tử, năm đó hắn đã không bị người tùy tiện tống vào tù, bị bức tử ở vách núi Phong Nguyệt Sơn.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, Vương gia, không ổn rồi!” Thủ vệ tướng sĩ nghiêng ngả lảo đảo chạy vào, “Người từ kinh thành tới tuyên thánh chỉ, còn mang theo xe chở tù tới!”

“Cái gì?” Mộ Hàm Chương lập tức đứng dậy, xe chở tù! Vì sao lại mang theo xe tù? Không phải là chuyện bọn họ cùng Hoài Nam Vương bại lộ chứ, y nắm chặt tay Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều trấn an nắm chặt lại, “Tới đâu?”

“Dĩ nhiên là trước cửa ạ, vừa vặn đụng phải Duệ Vương điện hạ!” Điều này cũng là nguyên nhân hắn bối rối, người nọ vừa thấy Duệ Vương thì cũng không vào cửa, trực tiếp lấy giấy tuyên thành ra, rõ ràng là lai giả bất thiện.

“Chúng ta đi xem sao.” Lúc này Cảnh Thiều lại tỉnh táo, một tay cầm kiếm, một tay kéo Vương phi nhà mình, trầm giọng nói.

Hai người tới trước cửa thì thấy Cố Hoài Khanh rút bội kiếm bên hông chắn trước người Cảnh Sâm, hai mấy người mặc binh phục đứng đối diện đằng sau một quan tuyên chỉ, còn có một xe chở tù, hai người cầm xiềng xích muốn tiến lên lại bị Cố Hoài Khanh vung kiếm bức lui lại mấy bước, không khí vô cùng khẩn trương.

“Duệ Vương điện hạ là muốn kháng chỉ sao?” Quan viên kia rất lạ mặt, hẳn là không phải quan to tam phẩm trong triều.

“Gọi Thập bát kị tới.” Cảnh Thiều nhẹ giọng nói bên tai Mộ Hàm Chương.

Mộ Hàm Chương gật đầu, xoay người trở vào trong viện.

“Ý chỉ gì? Đưa bổn vương nhìn xem?” Cảnh Thiều vươn tay muốn cầm thánh chỉ, quan viên kia lại không hề sợ hãi mà đưa hoàng quyển trong tay cho hắn. Cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt trên rõ ràng không phải chữ viết Hoành Chínhd đế nhưng lạc khoản lại có ấn truyền quốc ngọc tỷ, không giống như làm giả.

“Hoàng Thượng có chỉ, để ta nhanh chóng mang Duệ Vương hồi kinh, Thành Vương điện hạ xin đừng để ta khó xử,” quan viên kia ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Duệ Vương ý đồ hạ độc

https://thuviensach.vn

quân phụ, mưu nghịch đoạt vị là tội không thể dung tha, Thành Vương điện hạ nếu cản trở, luận xử cùng tội.”

Cảnh Sâm nghe vậy lập tức như bị sét đánh, phụ hoàng bảo hắn điều tra thuốc bột, không phải chính phụ hoàng người cũng ăn phải thuốc này đấy chứ?

Cảnh Thiều hừ lạnh, 'soạt' một tiếng rút ra bảo kiếm.

“Cảnh Thiều đừng xúc động!” Cảnh Sâm quát lên bảo dừng lại, nhẹ nhàng đẩy tay cầm kiếm của Cố Hoài Khanh ra, “Ta cùng bọn họ trở về.”

“Không được!” Cố Hoài Khanh lần nữa tiến lên, nói gì cũng không chịu để kẻ kia cầm xiềng xích tới gần Cảnh Sâm.

“Mưu nghịch đoạt vị?” Cảnh Thiều nghe được mấy chữ này thì máu cả người đều đọng lại, tội trạng năm đó của hắn, tội lớn nhất chính là mưu nghịch đoạt vị! Hiện giờ tội danh này hắn thoát khỏi, không ngờ lại rơi xuống đầu ca ca.

“Thành Vương điện hạ nếu muốn rõ ràng cũng được, nhưng đừng...” Quan viên kia một câu còn chưa dứt, đột nhiên mở to mắt, không dám tin mà nhìn Cảnh Thiều, lại nhìn thân thể mình, máu tươi nháy mắt từ cổ vung ra, chết.

Cảnh Thiều lắc bảo kiếm trong nay, thong dong như chém một nhánh cây, những binh sĩ vận chuyển xe tù nhất thời sững sờ.

“Mặc Vân Thập bát kị ở đây, ai dám động vào Duệ Vương!” Một giọng nói mạnh mẽ truyền ra từ trong viện, mười tám hắc y thị vệ trong phút chốc vây kín Cảnh Sâm bên trong.

Cảnh Thiều dùng mũi kiếm còn vương máu chỉ những kẻ đó, “Một kẻ cũng không lưu.”

“Lưu một người lại!” Mộ Hàm Chương nhanh chóng nói.

Mặc Vân Thập bát kị được Cảnh Sâm cho phép, đồng loạt xuất đao như chém đinh chặt sắt, trong chớp mắt đã lấy mạng những binh sĩ kia, chỉ lưu lại một đại hán cầm xiềng xích.

https://thuviensach.vn

Người nọ sớm đã sợ tới mức nhũn chân, run run rẩy rẩy quỳ trên đất, không còn nửa phần hung ác kiêu ngạo khi nãy.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?” Cảnh Thiều kề kiếm ngay cằm đại hán, âm lãnh lạnh lùng nói.

“Hồi, hồi Thành Vương thiên tuế, ta chỉ là ngục tốt ở Hình bộ, người truyền chỉ là chủ sự Hình bộ.” Đại hán sợ tới mức nói lắp, thành thành thật thật mà đem điều mình biết nói ra.

“Ai sai các ngươi tới?” Mộ Hàm Chương đứng cạnh Cảnh Thiều.

“Tiểu nhân không biết, chủ sự đại nhân nói phải tới Giang Nam truyền thánh chỉ, tiểu nhân liền theo đến đây...” Người nọ nói xong thì hôn mê bất tỉnh, đúng là đã bị dọa cho bất tỉnh, dưới thân còn chảy ra một bãi ô vật màu vàng.

Cảnh Thiều lập tức ôm Vương phi nhà mình lui về trên bậc thang, cho người kéo đại hán kia ra trước.

Trở lại trong viện, Cảnh Sâm lấy đạo thánh chỉ kia qua xem, dần dần nhăn mày, “Ngọc tỷ là thật.” Người viết thánh chỉ cũng không nhất định là bản thân đế vương, nhưng nếu đã ấn ngọc tỷ thì là thánh chỉ thật.

“Dù sao người cũng đã giết rồi,” Cảnh Thiều hoàn toàn thất vọng, “Nếu phụ hoàng hỏi thì cứ nói là trên đường gặp Hoài Nam quân, bị Hoài Nam Vương giết a.”

Cố Hoài Khanh nghe vậy lập tức đen mặt, “Ngươi còn tính vấy đen cho ta nữa hả?”

“Dù sao ngươi cũng mang tội phản quốc rồi a, thêm một cái nữa có sao.” Cảnh Thiều tựa vào Vương phi nhà mình, nhe răng với Hoài Nam Vương, Tiểu Hoàng trèo lên nhuyễn tháp cũng nhe răng theo, nhưng mà dữ tợn hơn Cảnh Thiều nhiều.

Mộ Hàm Chương đau đầu mà nhìn ba người còn không biết đại họa đã giáng xuống rồi, thở dài, nhìn về phía Cảnh Sâm, “Nếu thánh chỉ này là thật thì nên làm sao đây?”

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm mâu sắc thâm trầm, cuốn thánh chỉ trong tay lại, chậm rãi nắm chặt, “Bây giờ không có tin tức gì thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là phụ hoàng thật sự muốn áp giải ta về hỏi tội, thứ hai là phụ hoàng đã bị Cảnh Du đoạt quyền.” Mà Mặc Vân Thập bát kị còn ở đây, Hoành Chính đế trước khi đi còn có nhắc nhở nên khả năng đầu tiên không lớn lắm.

“Còn có một khả năng,” Mộ Hàm Chương chậm rãi vuốt ve đuôi lão hổ, “Phụ hoàng cũng muốn thăm dò rốt cuộc ai là kẻ hạ độc.”

Lời vừa nói thì mọi người đều ngẩn ra, Cảnh Sâm trầm ngâm thật lâu sau, “Có khả năng.” Lúc trước không để hắn về Duệ Vương phu là đã nghi ngờ, lấy thủ đoạn của Hoành Chính đế thì ngay cả bệnh nguy kịch cũng không đến mức bị Cảnh Du không nên thân kia đoạt quyền đâu.

“Cho dù là tình huống gì thì cũng phải hồi kinh mới biết được.” Mộ Hàm Chương nhìn về phía Cảnh Thiều.

Hàn quan hiện lên trong mắt Cảnh Thiều, “Ta mang năm vạn binh mã trở về, nếu không được thì liền hạ hoàng thành!”

https://thuviensach.vn

Chương 104 - Chiếu Thư

Cảnh Sâm khó có khi không răn dạy Cảnh Thiều nói chuyện lỗ mãng, chỉ trầm mặc thật lâu. Nếu thánh chỉ không phải do Hoành Chính đế hạ thì là Tứ Hoàng tử soán vị, hoàng tử bọn họ ở bên ngoài tất nhiên phải trở về cạnh vua; nếu thánh chỉ là thật, lần này nếu Hoành Chính đế thật sự nổi lòng nghi ngờ thì trở lại kinh thành một mình cũng là tử lộ.

Mộ Hàm Chương nhìn nhìn Cảnh Thiều, khẽ thở dài, "Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể buông tha mới có thể tìm được một đường sinh cơ."

Lấy tư chất của Duệ Vương, tất nhiên là người xứng đáng làm Thái tử, vốn tưởng chỉ cần bọn y cẩn thận hành sự giấu tài thì sau khi Hoành Chính đế trăm tuổi sẽ có thể thuận lợi đăng cơ, lại không ngờ được tai họa xảy đến bất ngờ bậc này. Nhưng mà từ xưa đến nay, chuyện đoạt vị trong hoàng thất ít khi có thể gió êm sóng lặng, những chuẩn bị của bọn y trước đây không phải là để đề phòng ngày này sao?

Cảnh Thiều hiểu ý tứ trong mắt y, nắm chặt bàn tay trắng mềm, lại quay đầu nhìn ca ca trầm ổn tựa núi, lúc này đây hắn nắm binh quyền, nhất định sẽ có thể bảo hộ chu toàn hai người này.

"Quay về thôi." Cảnh Sâm rốt cuộc mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm ổn khiến người an lòng, "Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!"

Việc này không nên chậm trễ, Cảnh Thiều chỉ để lại ba vạn trong tám vạn binh mã Giang Nam, năm vạn này lại thêm vào năm nghìn thân binh tự mình hộ tống huynh trưởng hồi kinh. Cố Hoài Khanh cũng muốn đi cùng nhưng bị ba người còn lại nhất trí phủ quyết, giờ là lúc lòng nghi ngờ của Hoành Chính đế nặng nhất, nếu để ông ấy thấy Hoài Nam Vương thì Cảnh Sâm cũng chỉ có bức vua thoái vị là con đường duy nhất.

https://thuviensach.vn

Đất phong Hoài Nam có vị trí rất kì lạ, dĩ chi vi khởi thủ, có thể thuận lợi tiến thẳng tới nơi hoàng sủng *(ý chỉ kinh đô)*, nếu đại quân muốn hạ kinh thành cũng không có nơi hiểm yếu nào.

Cảnh Thiều vẫn luôn không rõ tại sao Thái tổ lại có thể giao đất phong nguy hiểm như vậy cho tổ tiên Hoài Nam Vương, nhưng mà hắn quản làm gì a, hiện giờ Thái tổ lưu lại 'khuyết điểm' này cũng là tiện nghi to cho hắn.

“Binh lực của Đại Hoàng tử có bao nhiêu?” Cảnh Sâm ngồi không trong xe ngựa, hỏi Mộ Hàm Chương vừa mới tiến vào.

“Không tới ba vạn,” Mộ Hàm Chương đã nhìn Cảnh Thiều đánh giặc quen rồi, không lo lắng lắm.

Cảnh Sâm buông sách trên tay, trầm ngâm một lát, hơi vuốt cằm.

“Ca ca, huynh nhìn ra điều gì sao?” Mộ Hàm Chương thấy hắn trầm tư, nhịn không được hỏi.

“Đại quân Trung nguyên nếu do phụ hoàng điều khiển thì ít nhất có thể điều tám vạn.” Cảnh Sâm thấy y trong nháy mắt đã sáng tỏ thì lộ ra vẻ vừa lòng, lại nói thêm vài câu thì việc phân bố và điều khiển binh lực Đại Thần.

Đã khởi hành nhiều ngày, Mộ Hàm Chương phần lớn thời gian đều ngồi chung xe ngựa với Cảnh Sâm, hai người đều là người ít nói nhưng cũng ngẫu nhiên tán gẫu, cũng nói tới không ít chuyện hữu ích, nhất là Mộ Hàm Chương, đối với tâm tư đế vương hiểu biết nhiều hơn, mà cũng biết Cảnh Sâm từ nhỏ đã học đạo làm vua.

“Cảnh Thiều thiện chiến nhưng với nhiều việc thì không có năng khiếu xử lý, đệ đã quyết định cùng nhau tư định chung thân, cũng nên tha thứ cho nó.” Cảnh Sâm nhìn thân ảnh đệ đệ nhà mình ở xa xa, lời trách cứ nói ra nhưng thanh âm lại tràn ngập yêu thương bảo vệ.

“Ca ca cứ yên tâm, thần đệ nhất định sẽ không khi dễ hắn a.” Mấy ngày nay cũng thân cận hơn với vị huynh trưởng này không ít, Mộ Hàm Chương trêu đùa.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm nhìn y, chậm rãi tươi cười.

“Hí~” một tiếng tuấn mã vang lên, giọng Cảnh Thiều ở bên ngoài xe ngựa nhao nhao ồn ào la to, “Ca ca, Quân Thanh, mau tới xem ta bắt được gì này!”

Hai người nghe tiếng thì xuống xe, liền nhìn thấy Cảnh Thiều ở ngoài xe mà bên chân còn có một người bị dây thừng trói như cái bánh chưng, kẻ trước mắt hung dữ trừng bọn họ, chính là Đại Hoàng tử Cảnh Vinh!

“Hoàng huynh, phụ hoàng trúng độc sao?” Cảnh Sâm lẳng lặng nhìn người trên mặt đất, trầm giọng nói.

“Hừ, các ngươi phạm thượng tác loạn nhất định không thể chết tử tế!” Đại Hoàng tử cười lạnh, không hề phủ định, trong mắt tràn đầy oán độc cùng điên cuồng.

Cảnh Sâm nhắm mắt, hít sâu một hơi, “Hại vua giết cha, các ngươi, quả thật đã điên rồi!”

“Ngươi đúng thật là một bát nước bẩn, ai cũng biết ngươi nóng lòng muốn đăng cơ, hạ độc phụ hoàng, còn muốn sát hại huynh trưởng sao?” Đại Hoàng tử muốn nhào tới Cảnh Sâm, bị Cảnh Thiều một cước đạp ngã.

“Vừ lúc Cảnh Du tặng cho ta một cái xe tù, bây giờ chuyển cho Đại Hoàng huynh đi.” Cảnh Thiều xách người từ mặt đất dậy ném cho Triệu Mạnh, chỉ chỉ xe chở tù cách đó không xa, đúng là cái mà người tuyên chỉ lúc trước đem tới.

Triệu Mạnh không hề chậm trễ, một tay nhấc Cảnh Vinh lên vai nhanh chóng tới chỗ xe tù.

“Trong quân có hai chiếc xe này, Duệ Vương cùng Hầu gia còn phải ngồi chung một chiếc, điện hạ lại một mình một xe a, Vương gia chúng ta thật là trạch tâm nhân hậu.” Hữu Hộ quân cũng qua giúp vui, nhìn vẻ mặt Cảnh Sâm muốn nhào tới cắn người thì nhịn không được châm thêm hai câu.

https://thuviensach.vn

“Hách đại đao không ở đây thì tiểu tử ngươi liền lắm mồm.” Triệu Mạnh ném người vào xe tù, lạch cạch đóng cửa lại, trong mấy người bọn hắn thì Hách đại đao là ngay thẳng nhất, thường ngày Hữu Hộ quân khua môi múa mép đều không tránh được bị thuyết giáo.

Tả Hộ quân im lặng đứng một bên nhìn hai người đấu võ mồm, tiến lên khóa xe chở tù lại.

Nhóm người Cảnh Thiều lần này, nếu đánh cuộc sai thì chính là phạm thượng tác loạn, các tướng quân đi theo hắn sẽ không có đường sống, cho nên Hách đại đao tuy vô cùng không tình nguyện vẫn bị Cảnh Thiều ép ở lại Giang Nam trấn thủ, đến lúc đó nếu bọn hắn thất bại thì cũng không đến mức bị liên lụy quá sâu. Nhưng Triệu Mạnh cùng Tả Hữu Hộ quân thì nói gì cũng nhất quyết đi theo, dù sao bọn họ từ đầu đã là thân binh của Thành Vương, tóm lại cũng không thoát khỏi dính líu, tất nhiên nguyện trung thành.

Cảnh Sâm nhìn ...mấy tướng quân nhao nhao ồn ào kia một cái, xoay người lên xe ngựa. Đường sá xa xôi, tình thế nguy cấp, không còn bao nhiêu thời gian cho bọn họ lãng phí nữa.

“Thành Vương lớn mật, dám mang đại quân hồi kinh!” Bên ngoài kinh thành một trăm dặm chính là binh quyền của Mậu Quốc công.

Cảnh Thiều liếc mắt nhìn Mậu Quốc công, trong đám công hầu thì tước vị của ông ta cao nhất cho nên binh quyền trong tay cũng rất gần hoàng thành, kế hậu lựa chọn kết thân gia với ông ta xác thực là hành động sáng suốt, chẳng qua... Nhìn đằng sau Mậu Quốc công chưa tới một vạn nhân mã, thật sự là nhìn không vào.

“Bổn vương nghe nói có kẻ phạm thượng tác loạn, tất nhiên phải hồi kinh vì phụ hoàng thanh trừ gian thần.” Cảnh Thiều cầm ngân thương chỉ thẳng mũi Mậu Quốc công, nói đến đúng lí hợp tình a.

“Hừ, hai huynh đệ ngươi mưu quyền soán vị, Hoàng Thượng đã biết được, ta khuyên các ngươi lập tức cởi giáp đầu hàng, cùng ta hồi cung tạ tội, Hoàng Thượng nhân đức có thể sẽ tha các ngươi một mạng.” Mậu Quốc công ra vẻ đã tính toán kĩ càng.

“Đại quân hồi kinh tất nhiên phụ hoàng biết, Mậu Quốc công chi bằng đưa thủ dụ của phụ hoàng ra thì hai huynh đệ ta tự nhiên sẽ

https://thuviensach.vn

giơ tay chịu trói.” Cảnh Sâm đứng trên xe ngựa lạnh lùng nhìn Mậu Quốc công.

“Cẩn thận!” Mộ Hàm Chương nghe được tiếng xé gió, lập tức đẩy Cảnh Sâm ra, Cảnh Sâm lúc này kịp thời phản ứng kéo lấy Mộ Hàm Chương không kịp tránh, hai người ngã nhào trên mặt đất, một mũi tên đen cắm ngay chỗ hắn mới vừa đứng.

“Ôi...” Mộ Hàm Chương đứng lên, bàn tay trắng mịn bị đất đá cào trầy, máu tràn ra rất nhanh đã nhiễm đỏ ống tay áo trắng tuyết.

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều quay đầu lại thấy Vương phi nhà mình bị thương thì lập tức nổi trận lôi đình, lúc quay đầu lại lần nữa thì Mậu Quốc công đã sắp mang binh tới đây.

Cảnh Thiều ngửa đầu tránh đường chém của Mậu Quốc công, quay lại cầm trường thương hung hăng đập ông ta, Mậu Quốc công lập tức xoay người dùng sống đao ngăn cản, kị binh phía sau cũng liều mạng xông lên, âm thanh chém giết một mảnh rung trời.

Tả Hữu Hộ quân không tham chiến mà canh giữ chặt chẽ hai bên xe ngựa, kị binh nào xông tới đều bị hạ.

Cảnh Sâm kéo đệ tế đứng dậy, Mặc Vân Thập bát kị nhanh chóng bảo vệ hai người ở giữa, còn có kị binh của Tả Hữu Hộ quân hình thành một hàng rào không thể phá vỡ.

Mậu Quốc công lúc tuổi trẻ cũng từng chinh chiến nhiều năm, võ công cao cường rõ ràng vượt xa Đại Hoàng tử chỉ luyện tập sơ sài, Cảnh Thiều ứng chiến cũng không thoải mái mấy.

Đại đao Thanh long văn linh hoạt như phụ tá đắc lực, một đao bổ xuống mạnh tựa thiên quân. Cảnh Thiều dùng cán thương liên tiếp đỡ mấy chiêu, lòng bàn tay bị chấn động run lên. Lưỡi đao lóe hàn quan ngay tại ngân thương xẹt qua phát ra thanh âm chói tai, Cảnh Thiều lập tức thu thương dùng phần đầu chế trụ lưỡi đao, có thể hoãn một lát.

“Vương gia thật sự cho rằng mình là chiến thần của Đại Thần thật sao?” Mậu Quốc công kinh miệt nhìn Cảnh Thiều, trong đám cựu thần để Thành Vương liên tiếp mang binh chẳng qua là thần tử

https://thuviensach.vn

không dám kể công, tất cả công lao đều ở trên người hắn mới có vẻ lợi hại như vậy, trên thực tế lúc gặp được cao thủ chân chính thì cũng bại trận thôi.

Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn Mậu Quốc công, dường như hơi mất sức, bàn tay nắm ngân thương có chút phát run. Trong mắt Mậu Quốc công càng sắc bén, càng phát ra khí thế áp đảo, mắt thấy ngân thương đã bị ép cong, lưỡi dao sắp chạm tới cổ Cảnh Thiều lại nghe 'soạt' một tiếng, nhìn thấy máu của chính mình phun ra.

Mậu Quốc công trợn mắt một lát, chậm rãi cúi đầu, nhìn thắt lưng bị lợi kiếm xé rách, nhất thời không phản ứng kịp.

Cảnh Thiều một tay cầm ngân thương, mạnh mẽ bổ xuống, Mậu Quốc công liền té xuống ngựa, đại đao rơi xuống đất, bị tiếng chém giết xung quanh át đi. Tay trái lắc lắc trường kiếm dính máu thu vào vỏ, lão thất phu này mặc áo giáp từ đầu đến chân, cả cổ cũng không hở, hại hắn mất nửa ngày mới nhìn ra bên hông có một khe hở.

“Mậu Quốc công đã đền tội, các ngươi mau buông binh khí, nếu không luận tử tội mưu nghịch!” Giọng nói Cảnh Thiều mang theo nội lực truyền khắp tám hướng, quân của Mậu Quốc công hoảng loạn mà Thanh Vương bên này thì sĩ khí đại chấn.

Trận chiến này không lâu sau thì dừng lại, Cảnh Thiều nahnh chóng quay lại chỗ xe ngựa, xuyên qua Mặc Vân Thập bát kị, ôm lấy Vương phi nhà mình, “Bị thương chỗ nào rồi, để ta xem xem.”

“Không sao, chỉ bị trầy xước thôi.” Mộ Hàm Chương giơ bàn tay trái đã được băng kĩ lại cho hắn nhìn, “Mục đích của Mậu Quốc công là ca ca, tất nhiên không phải ý tứ của phụ hoàng.”

“Bị thương sâu như vậy, không được, phải dùng dược kia thôi không sẽ để lại sẹo.” Cảnh Thiều hoàn toàn không thèm nghe, thuần thục gỡ băng vải, bôi thuốc lần nữa.

Cảnh Sâm yên lặng thoáng nhìn đệ đệ 'có vợ quên ca ca' của mình kia, quay đầu hỏi Mặc Vân Thập bát kị, “Trước khi ra khỏi hoàng thành, phụ hoàng đã dặn dò các ngươi điều gì?”

https://thuviensach.vn

Mười tám hắc y đại hán hai mặt nhìn nhau, một người trong đó đáp, “Hồi Duệ Vương, Hoàng Thượng chỉ bảo chúng ta bảo vệ tốt điện hạ, không nói gì thêm.”

“Thánh chỉ nói bổn vương mưu ngịch, các ngươi còn muốn che chở bổn vương sao?” Cảnh Sâm nặng nề nhìn người nói chuyện kia, dọc theo đường đi hắn không đưa ra nghi vấn này, bọn họ cũng vẫn luôn đi theo, mà cũng vì có mười tám người bọn họ hắn mới dám chắc chắn phụ hoàng không phải thật sự muốn giết mình, bây giờ sắp vào kinh, tất nhiên sẽ vạn phần hung hiểm, phải xác nhận lần nữa lập trường của mười tám người này.

Cảnh Thiều lặng lẽ vứt cho Tả Hộ quân bên ngoài một ánh mắt ra hiệu, một khi Thập bát kị ở vòng trong có vấn đề thì lập tức hạ sát.

“Thuộc hạ chưa bao giờ nhận được bất kì mệnh lệnh nào khác, mười tám người chúng thuộc hạ liều chết cũng sẽ bảo hộ điện hạ chu toàn.” Người nọ không chút do dự đáp.

Mặc Vân Thập bát kị cũng đồng thanh, “Thề sống chết bảo hộ Duệ Vương điện hạ!”

Cảnh Sâm hơi hơi vuốt cằm, những người này trước mặt đại quân của Cảnh Thiều vẫn không hề thay đổi khẩu khí, nguyện trung thành với hắn, khăng khăng chỉ nghe lệnh Hoàng Thượng, như vậy cũng có thể hiểu được ý tứ của phụ hoàng.

“Đại quân không thể tới quá gần một trăm dặm quanh kinh thành, đệ cho mọi người đóng quân ở đây đi.” Cảnh Sâm ngẩng đầu nói với Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều nhăn mày, Mậu Quốc công đã chết, xung quanh kinh thành quả thực không còn bao nhiêu binh lực nhưng trong kinh vẫn còn một vạn Ngự lâm quân, “Triệu Mạnh cùng đại quân lưu lại, thân quân theo bổn vương đi thêm năm mươi dặm, tới đại doanh.” Cách thành nam năm mươi dặm là chỗ chỉnh đốn thân quân mỗi lần Cảnh Thiều xuất chinh.

Tới đại doanh đã là sáng sớm hôm sau. Cảnh Thiều kì thật cũng không tình nguyện để đại quân ở lại, dù sao tình trạng trong thành

https://thuviensach.vn

cũng chưa rõ ràng, vỗ nhè nhẹ người ngủ say sưa trong ngực, muốn thương lượng với y một chút làm sao để bảo hộ ca ca.

Đôi mi dài khẽ run, Mộ Hàm Chương mở mắt ra, còn chưa nói gì thì cách đó không xa đã truyền đến tiếng vó ngựa, nhìn kĩ thì đúng là Binh bộ Thượng thư mang theo một đội Cấm quân tiến tới.

“Vi thần kiến quá Duệ Vương, Thành Vương, Văn Uyên Hầu!” Tôn Thượng thư xuống ngựa hành lễ.

“Tôn Thượng thư, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Cảnh Thiều mở miệng hỏi, đã nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng gặp được một người phe mình. Binh bộ Thượng thư ý bảo Cấm quân phía sau đợi một chút, đến trước xe ngựa Cảnh Sâm, Cảnh Thiều lập tức thúc ngựa đi qua nhưng cũng không xuống ngựa, đứng sau lưng ông ấy.

“Vi thần không rõ lắm,” Tôn Thượng thư thấp giọng nói, “Hoàng Thượng mấy ngày đã không thượng triều, ngăn tin tức, trước đó vài ngày Tứ Hoàng tử đột nhiên tuyên bố tự mình giám quốc.”

(giám quốc, hay giam quốc: tự mình giám sát điều hành triều chính một quốc gia, thay cho hoàng đế)

“Vậy hôm nay đại nhân đến là...” Mộ Hàm Chương chau mày, không biết Tôn Thượng thư này đến là theo lệnh ai.

“Là ý chỉ của Hoàng Thượng.” Tôn Thượng thư lập tức đáp, lấy một thủ dụ từ trong tay áo ra, hai tay dâng cho Cảnh Sâm.

Cảnh Sâm mở ra nhìn kĩ, quả thực là bút tích của Hoành Chính đế, muốn hai huynh đệ bọn họ để binh tướng lại đại doanh ngoài thành năm mươi dặm, một mình tiến cung.

Cảnh Thiều nhíu nhíu mày, lặng lẽ nhét một tấm binh phù vào lòng bàn tay người trong ngực, ghé vào tai y nhẹ giọng nói, “Chốc nữa ngươi mang theo Tả Hữu Hộ quân tới cánh rừng kia, nếu ta bắn pháo hiệu thì liền mang binh xông vào cung.”

Mộ Hàm Chương mở to mắt nhìn, lặng lẽ cất vào tay áo, chậm rãi gật gật đầu, nhẹ nhéo nhéo lòng bàn tay Cảnh Thiều, “Mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

Nếu đã là ý chỉ của Hoành Chính đế thì bọn họ không thể cãi lời, Cảnh Thiều giao Tiểu Hắc cho Vương phi nhà mình, vào xe ngựa với ca ca, chỉ mang theo Mặc Vân Thập bát kị khởi hành đi hoàng thành.

Toàn bộ hoàng cung yên tĩnh, thị vệ biểu tình nghiêm túc, xuống xe ngựa đã thấy thái giám tổng quản An Hiền bên người Hoành Chính đế lặng lặng đứng bên ngoài.

“Hai vị điện hạ mời đi theo nô tỳ.” Trên mặt An Hiền hiếm khi không có ý cười, cũng không nói nhiều mà trực tiếp dẫn hai người đi thẳng tới tẩm cung Hoành Chính đế, Mặc Vân Thập bát kị vốn là hộ vệ của Hoàng Thượng, lúc này cùng đi vào cũng không có ai cản trở.

Tới dưới bậc ngọc thì An Hiền không dẫn hai người đi tiếp mà giữ Thập bát kị lại bên dưới, mang theo hai người từ sau chính điện đằng sau Thiên Môn đi vào, bên trong cánh cửa có tám thị vệ cao lớn đứng gác, soát hết binh khí của hai người.

Cảnh Thiều nhíu mày, đang muốn phát giận thì bị huynh trưởng ngăn lại, ý bảo đừng hành động thiếu suy nghĩ, lập tức giao bình sứ cho An Hiền, “Còn đây là thứ phụ hoàng sai bổn vương đi tìm, làm phiền công công giao cho phụ hoàng.”

Hai người để lại binh khí, thậm chí ngọc đái trên người cũng không chừa, mặc quần áo lùng thùng đi vào trong.

“Lạch cạch!” Cánh cửa đằng sau mạnh mẽ đóng lại, Cảnh Thiều thấy rõ tình hình trước mắt thì tóc gáy lập tứng dựng đứng.

Trước mắt là một lối đi dài, hai bên đốt nến cũng không quá tối tăm, nhưng mà không có binh khí, nếu có cơ quan gì trên con đường chật hẹp này thì hai người bọn họ nhất định chết không có chỗ chôn.

Cảnh Sâm cũng cẩn thận, tới gần đệ đệ, “Đừng hoảng sợ, chúng ta đi nhanh thôi.”

Cảnh Thiều gật gật đầu, “Đệ đi trước, ca ca nhất định phải ở bên cạnh đệ!” Nói xong bẻ một cái giá cắm nến trên tường, giá nến bằng

https://thuviensach.vn

đồng rỗng ruột dài khoảng một thước cũng không phải binh khí tốt gì, nhưng mà có còn hơn không.

Cảnh Sâm gật đầu, thật sự đi gần với đệ đệ hơn, bước nhanh về phía cuối lối đi.

Kì thật con đường này không dài, nhưng dưới tình thế này thì cảm thấy vô cùng lâu, vừa mới tới cuối thì một cánh cửa gỗ tự động mở ra, Cảnh Thiều nháy mắt cầm giá cắm nến chắn trước người, ánh sáng bên ngoài cánh cửa chiếu vào làm hai người he hé mắt, đợi thấy rõ tình hình trong phòng thì lập tức ném giá nến xuống chân.

Cuối lối đi này thế mà lại là nội thất tẩm điện Hoành Chính đế, hai người đi tới đối diện với giường của Hoành Chính đế.

“Còn không lại đây.” Hoành Chính đế tựa vào đầu giường, trừng Cảnh Thiều một cái.

Hai huynh đệ nhanh chóng nhích qua, quỳ xuống hành lễ trước giường.

An Hiền đã an an ổn ổn đứng hầu ở đầu giường, bên cạnh còn có một thái y đang cầm bình sứ nhỏ kia kiểm tra.

“Cảnh Thiều, hôm qua con giết Mậu Quốc công sao?” Hoành Chính đế cũng không để ý thái y kia mà tựa vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng,” Cảnh Thiều cúi đầu, “Mậu Quốc công mang binh ngăn cản nhi thần vào kinh, mưu đồ ám sát hoàng huynh, nhi thần bất đắc dĩ phải giết.” Hắn nói xong còn không hề có ý nhận sai.

Hoành Chính đế cũng không nói thêm mà chỉ hỏi một câu, “Cảnh Vinh đâu?”

“Hồi phụ hoàng, Đại Hoàng Huynh cùng đại quân ở một trăm dặm ngoài kinh thành.” Cảnh Thiều thành thật đáp, đương nhiên không có nói Đại Hoàng tử đang ngồi trong xe chở tù a.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng,” thái y bên kia đột nhiên mở miệng, “Thuốc này là một phương thuốc dân gian, dùng ít thì quả thực có

https://thuviensach.vn

thể hạ sốt, nhưng dược tính rất mạnh, nếu dùng quá liều thì không khác gì độc dược, không có thuốc nào chữa được... Vi thần vô năng!" Nói xong lại quỳ xuống, bi thương mà khóc.

Hoành Chính đế mở mắt ra, lẳng lặng nhìn hai huynh đệ quỳ gối trước giường.

Cảnh Sâm ngẩng đầu, khiếp sợ mà nhìn thái y, lại nhìn Hoành Chính đế.

Cảnh Thiều cũng có chút ngỡ ngàng.

"Mẫu hậu các con năm đó cũng là trúng loại độc này," Hoành Chính đế lấy qua bình sứ kia nhìn kĩ, không để ý tới hai huynh đệ như bị sét đánh ngang tai, bình tĩnh mà nói, "Bây giờ trẫm cũng không thể qua khỏi rồi."

"Phụ hoàng!" Cảnh Thiều thất thanh hô, đời trước rõ ràng Hoành Chính đế so với kẻ làm nhi tử như hắn sống còn lâu hơn, bây giờ là chuyện gì thế này?

"Cảnh Thiều, con vì hoàng gia chinh chiến nhiều năm, nhìn khắp Đại Thần cũng không có ai là đối thủ của con," Hoành Chính đế sắc mặt hồng nhuận, nói chuyện không nhanh không chậm, không hề giống người trúng độc, "Trẫm muốn truyền ngôi vị hoàng đế lại cho con, con có bằng lòng không?"

Ầm ầm ầm! Giống như sét giữa trời quang, Cảnh Thiều hoàn toàn sửng sốt.

Kiếp trước mình dốc hết tâm huyết vì Thần triều này, cuối cùng rơi vào cảnh có mới nới cũ! Cả đời này dùng mánh lới tư lợi, phụ hoàng lại nói muốn giao lại ngôi vị này cho hắn, quả thật là trời cao chê cười rồi.

Cảnh Thiều trầm mặc một lúc lâu, cũng không nhìn vẻ mặt huynh trưởng, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, "Phụ hoàng, nhi thần, không muốn!"

"Vì sao?" Hoành Chính đế nhìn chằm chằm Cảnh Thiều.

https://thuviensach.vn

Cảnh Thiều ngửa đầu nhìn phụ hoàng, “Nhi thần chẳng qua chỉ là một võ tướng, không hiểu việc trị quốc, vả lại nhi thần chung tình với Mộ Hàm Chương, chỉ cần cùng y tư thủ cả đời. Phụ hoàng nếu giao ngàn dặm non sông này cho nhi thần, chỉ sợ sẽ bị nhi thần hủy hoại một sớm một chiều mà thôi!”

Hoành Chính đế lẳng lặng nhìn hắn một lúc lâu, giọng nói mang theo vẻ uể oải, “Tuyên chỉ đi.”

Vừa dứt lời thì thấy hai người đi ra từ sau bình phong, chính là Lại bộ Thượng thư và Lại bộ Thị lang Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn đang cầm một cái hộp gỗ dài, không hề chớp mắt đứng sau lưng Thượng thư.

Lại bộ Thượng thư lấy ra một đạo ý chỉ, lớn tiếng đọc, “Thành Vương Cảnh Thiều, mưu nghịch phạm thượng, giam ở thiên lao đời đời không được ra ngoài!”

Cảnh Sâm mở to mắt nhìn, thê lương nói, “Phụ hoàng!”

Hoành Chính đế khoát tay ngăn hắn nói lại, Lại bộ Thượng thư thu hồi ý chỉ thứ nhất, lấy ra một cái khác, “Thành Vương Cảnh Thiều, vũ dũng bất phàm, sau khi tân hoàng đăng cơ, giao quản Đại nội thị vệ, Ngự lâm quân, ban thưởng thượng phương bảo kiếm, vương tử hoàng tôn cũng có thể chém! Cùng ngày tân hoàng đăng cơ, gia phong trấn quốc thân vương.”

https://thuviensach.vn

Chương 105 - Kết Cục

Cảnh Thiều trố mắt một lúc lâu, không nói thành lời. Hai thánh chỉ, hoàn toàn tương phản, phụ hoàng đang muốn nói cho hắn, trung thì trọn đời vinh hoa mà tham thì vạn kiếp bất phục.

“Mẫu thân đặt tên con là Thiều, là hi vọng con sẽ như Tiêu thiều cửu thành *(chín khúc nhạc Tiêu thiều)*, vì Đại Thần mang lại phúc trạch an khang,” Hoành Chính đế thở dài, “Trẫm nhìn con từ một thằng nhóc trưởng thành thành một thân vương đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, làm cha thì sao mà mất hứng chứ? Chỉ là trẫm là hoàng đế Đại Thần, phải suy nghĩ vì giang sơn xã tắc, trẫm là vua, không thể chuyện gì cũng có thể tùy tâm, chỉ có tâm nguyện bảo hộ huynh đệ các con, không muốn cô phụ nỗi khổ tâm của mẫu hậu con.”

“Phụ hoàng...” Cảnh Thiều ngẩng đầu, trong mắt hơi phiếm hồng, hắn chưa từng nghe phụ hoàng khen mình như vậy bao giờ, những lời này, sống qua hai kiếp, cũng là lần đầu nghe được.

“Không đủ nhân tâm, xét cho cùng cũng là vì một chữ tham. Mấy ngày nay trẫm mơ mơ màng màng giống như thấy Thái tổ gọi về, đêm qua tỉnh táo cẩn thận đọc sổ tay của Thái tổ mới biết mình đã làm trái ý Thái tổ rồi.” Hoành Chính đế thở dài, lấy một quyển sổ nhỏ ố vàng từ dưới gối đầu ra, đưa cho Cảnh Sâm, thanh âm nói chuyện lại hạ thấp vài phần, thậm chí có chút yếu ớt, “Chuyện Hoài Nam phải theo nguyện vọng của Thái tổ, không thể cưỡng cầu.”

Cảnh Sâm nhận lấy sổ nhỏ, im lặng không lên tiếng, sổ tay của Thái tổ là vật bảo quản truyền tay nhiều đời hoàng đế Thần triều, phụ hoàng giao vật này cho Cảnh Sâm, ý tứ hàm xúc trong đó không cần nói cũng biết.

Hoành Chính đế khoát tay áo, Lại bộ Thượng thư mở ra một phần ý chỉ thứ ba, nhưng mà giọng điệu không trôi chảy như lúc trước, từng chữ từng chữ được đọc rõ ràng, phi thường cẩn thận, “Duệ Vương Cảnh Sâm, đoan tuệ nhân đức, trên thuận ý trời, dưới

https://thuviensach.vn

phục dân tâm, xứng đáng kế thừa sự nghiệp thống nhất giang sơn, kế vị trẫm đăng cơ làm hoàng đế.”

Cảnh Sâm trầm mặc tiếp nhận chiếu thư, cung kính dập đầu lạy Hoành Chính đế ba cái.

“Trẫm giao giang sơn xã tắc này cho con, từ giờ phải lấy tổ huấn Thái tổ làm gương, cần chính yêu dân, lúc nào cũng phải tự xét lại mình,” giọng Hoành Chính đế càng ngày càng suy yếu, cầm tay Cảnh Sâm, “Cảnh Thiều là thân đệ đệ của con, nếu về sau phạm sai lầm gì lớn cũng phải nhớ rõ người huynh đệ hôm nay đã che chở bảo hộ con.”

“Nhi thần tuân chỉ.” Cảnh Sâm cũng không nhịn được đỏ hốc mắt.

“Phụ hoàng!” Cảnh Thiều rốt cuộc không chịu nổi, quỳ gối lê qua phục người bên giường, trong thiên hạ có phụ thân nào mà không thương yêu hài tử của mình chưa, nhưng mà tấm lòng phụ hoàng đến bây giờ hắn mới hiểu rõ. Đời trước hỗn loạn, phụ hoàng sao lại không muốn tha thứ hắn, cho hắn một con đường sống...

“Bảo vệ thật tốt cơ nghiệp tổ tông, vi phụ cùng mẫu hậu đều sẽ...trông chừng các con...” Thanh âm Hoành Chính đế dần nhẹ hẫng, giống như đã sắp gặp được nguyên hậu đoan trang dịu dàng của mình, khóe môi cũng mỉm cười.

Đại Thần Hoành Chính năm thứ mười sáu, Hoành Chính đế chết bệnh trong cung, hưởng thọ bốn mươi tám tuổi.

“Phụ hoàng!” Cảnh Thiều kéo góc chăn, không kìm chế được mà khóc, sơn băng lăng, quân phụ thệ, ngay cả có nỗ lực thế nào cũng không thể tranh mệnh với trời cao.

Cảnh Sâm mím môi thật chặt, hốc mắt đỏ bừng không nhịn được nữa ngập đầy nhiệt lệ, vô thanh vô tức chảy xuống.

“Hoàng Thượng, xin đừng khóc mà hại thân thể.” An Hiền cùng Lại bộ Thượng thư vội nâng Cảnh Sâm dậy, đã đổi giọng gọi Hoàng Thượng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Viễn nâng Cảnh Thiều, đưa cho hắn một cái khăn tay, "Vương gia nén bi thương, còn có rất nhiều việc chờ Vương gia giải quyết."

Cảnh Thiều cầm khăn tay lau mặt, sửa sang lại vạt áo, tiếp nhận thượng phương bảo kiếm, "Độc do ai hạ?"

Lại bộ Thượng thư nói, "Tiên đế bệnh nặng, còn chưa thể tra rõ."

Cảnh Thiều nhìn hắn một cái, còn muốn nói gì đó đã bị Cảnh Sâm ngăn lại, "An Hiền đi gọi các hoàng tử tới đây."

"Vâng." An Hiền khom người đáp, xoay người an bài sự vụ.

"Cảnh Thiều, đệ nhanh tới chỗ Ngự lâm quân, phụ hoàng đột nhiên băng hà, sẽ có chuyện lớn đấy." Cảnh Sâm an bài rõ ràng chức trách mọi người.

"Vâng." Cảnh Thiều lên tiếng, nắm chặt bảo kiếm trong tay, vừa mới tới của thì An Hiền đã lảo đảo nghiêng ngả chạy về.

"Vương gia, không ổn rồi, Ngự lâm quân đột nhiên bao vây đại điện." An Hiền rất kích động, Ngự lâm quân vốn được tiên đế điều đến trung cung là phòng ngừa chuyện hoàng tử bức vua thoái vị, nhưng nếu Ngự lâm quân bức vua thoái vị thì bọn họ có chắp cánh cũng khó mà chạy thoát.

Cảnh Thiều nghe vậy cũng không hỏi nhiều, trực tiếp ra ngoài.

Dưới ngọc giai *(bậc tam cấp bằng ngọc, ở đây là không chỉ tam cấp mà rất nhiều bậc, tạo thành một thềm cao)*, Ngự lâm quân đều bước nhanh chóng đã tiến gần đại điện, Mặc Vân Thập bát kị thối lui đến trên ngọc giai, thống lĩnh Ngự lâm quân vậy mà không có mặt, thay vào đó là phó thống lĩnh tân nhiệm.

"Phụ hoàng có lệnh, thị vệ trong cung và Ngự lâm quân tạm thời do bổn vương quản lí," Cảnh Thiều lạnh mắt nhìn Ngự lâm quân bất vi sở động, lấy lệnh tiễn Ngự lâm quân ra, "Các ngươi nhanh chóng bảo vệ cửa cung, một người cũng không được vào."

"Không thích nghe hắn nói bậy," một kẻ thúc ngựa từ trong đám người đi ra, chính là Tứ Hoàng tử Cảnh Du, "Duệ Vương, Thành

https://thuviensach.vn

Vương mưu quyền soán vị, ai giết được Thành Vương, Duệ Vương đều có trọng thưởng!”

Lại nói tới Mộ Hàm Chương mang theo Tả Hữu hộ quân đi thẳng tới cánh rừng hoang ở Đông Giao, Nhâm Phong đang chỉ huy luyện binh thấy y thì lập tức tiến lên hành lễ. Nhâm Phong vốn ở biệt viện thu thập nhân sĩ võ lâm, sau khi đủ thì Cảnh Thiều để hắn chiêu mộ tư quân, đến giờ đã là thống lĩnh đội ngũ này.

“Binh phù của Vương gia ở đây, chỉnh binh, tùy thời xuất phát!” Mộ Hàm Chương đưa binh phù của Cảnh Thiều ra.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Nhâm Phong tất nhiên nhận ra Vương phi, không hề do dự bắt đầu chỉnh đốn quân đội, ngựa được dắt từ chỗ giấu trong rừng ra, kị binh dẫn ngựa, bộ binh chỉnh trang đâu vào đấy, không khác mấy với thân quân của Cảnh Thiều.

“Dã binh như vậy mà có thể luyện đến trình độ này rồi, Vương gia quả nhiên có bản lĩnh.” Hữu Hộ quân liên tục tán thưởng.

Nhâm Phong chỉnh sửa đội ngũ, báo lại, “Khởi bẩm Hầu gia, trong hoang lâm này có tổng cộng ba nghìn bảy trăm hai mươi ba người, toàn bộ đã chỉnh đốn hoàn tất.”

“Kị binh có bao nhiêu?” Mộ Hàm Chương cho người đứng trên vọng lâu quan sát cẩn thận hướng kinh thành, cũng không xuống ngựa mà tùy thời chuẩn bị xuất chiến.

“Kị binh một ngàn, cung thủ năm trăm, còn lại đều là bộ binh.” Nhâm phong đáp.

Mộ Hàm Chương gật gật đầu, tiếp nhận túi nước Hữu Hộ quân đưa uống một ngụm, lẳng lặng chờ đợi tin tức tử Cảnh Thiều.

Sắc trời dần tối, đến khi mặt trời chiều ngả về tây thì binh lính trên vọng lâu bỗng cao giọng nói, “Hầu gia, trong hoàng thành có ảnh lửa màu đỏ phóng lên cao.”

“Xuất phát!” Mộ Hàm Chương nắm chặt dây cương, cao giọng hạ lệnh, “Kị binh đi trước.” Vốn chỉ là dự bị, vẫn nghĩ cho dù Hoành Chính đế băng hà cũng chắc chắn có an bài, khả năng dùng đến tư

https://thuviensach.vn

quân sẽ không lớn, dù sao loại chuyện này nếu lộ ra thì không thể dùng lại lần hai, vả lại dùng không khéo sẽ chỉ rước lấy phiền toái lớn mà thôi. Nhưng hiện giờ xem ra trong cung đã xảy ra biến cố mà Cảnh Thiều không ứng phó được.

Lòng Mộ Hàm Chương nóng như lửa đốt, hy vọng mình tới kịp, cũng hi vọng Cảnh Thiều cầm cự được.

Cảnh Thiều bảo hộ ca ca ở sau người, Mặc Vân Thập bát kị lại bảo hộ hai người ở bên trong, thị vệ trong cung đang cùng Ngự lâm quân đánh thành một đoàn. Tứ Hoàng tử thâm tàng bất lộ, chẳng biết khi nào thì đã chiếm được gần tám phần Ngự lâm quân, tình thế trước mắt vô cùng nguy cấp, Cảnh Thiều bất đắc dĩ châm pháo hiệu trong tay.

Thị vệ trong cung đông đảo nhưng không tinh nhuệ bằng Ngự lâm quân, mắt thấy số lượng thị vệ không ngừng giảm bớt, Mặc Vân thập bát kị chém giết không hề nương tay.

“Giết ~” Đột nhiên mười mấy Ngự lâm quân chống khiên thiết tấn công thẳng hướng Thập bát kị, phá mở một người, lập tức có trường mâu từ khe hở đâm thẳng hai huynh đệ.

Cảnh Thiều một kiếm chặt đứt đầu nhọn của trường mâu, xoay người tấn công lá chắn kia, gạt ngã kẻ cầm khiên, Thập bát kị nhanh chóng chém xuống.

“Khép vòng chiến lại, bảo hộ Hoàng Thượng!” Cảnh Thiều dùng nội lực cao giọng nói, thị vệ chung quanh lập tức hướng bên này tập trung lại. Hiện giờ địch mạnh ta yếu, dù Thập bát kị võ công cao tới đâu cũng khó chống lại thiên quân vạn mã, kế sách tạm thời chỉ có thể tận lực giảm bớt thương vong, bảo vệ huynh trưởng, kéo dài tới lúc tư quân đến tiếp viện.

Tứ Hoàng tử thấy khiên binh dễ dàng tới gần thì hạ lệnh cho hàng khiên phía trước, muốn dồn Cảnh Thiều vào chỗ chết.

Hai huynh đệ tựa lưng vào nhau đều cầm trường kiếm, nhìn vòng thị vệ không ngừng thu nhỏ lại, Cảnh Thiều mới đổi một thân áo trắng đã tràn đầy máu đỏ.

https://thuviensach.vn

“Đệ nghỉ một lát đi.” Cảnh Sâm vỗ vai đệ đệ, lúc này thị vệ tập trung lại, bọn họ cũng có cơ hội thở dốc một lát.

Cảnh Thiều nghiêm mặt, “Đệ không sao.” Cho thị vệ đứng thành vòng tròn cũng là một trận pháp, bốn phương tám hướng đều có thể nghênh địch, kín kẽ, cứ như vậy Ngự lâm quân có nhiều người hơn nữa cũng chỉ có thể từng vòng một tiến lên mà không phải là ba năm tên chọi một thị vệ, tuy nhiên lượng thị vệ vẫn không ngừng giảm bớt.

“Giết ~” bỗng nhiên từ phía sau Ngự lâm quân cũng truyền đến tiếng hô chém giết, Cảnh Sâm đứng ở chỗ cao có thể thấy rõ, có hơn một ngàn kị binh đang xung phong liều mạng xông vào. Những kị binh đó mặc áo xám không bắt mắt nhưng ngựa lại cường tráng, binh khí hoàn mĩ, tấn công hình mũi nhọn đâm vào ngay giữa đội hình Ngự lâm quân.

“Kẻ nào?” Tứ Hoàng tử vạn phần hoảng sợ, hoàng thành rõ ràng đã bị hắn khống chế, sao lại có quân đội xông tới, cửa nam thành đã đóng kín, thân quân Cảnh Thiều làm sao cũng không thể vào được.

Cảnh Thiều thấy trong đám kị binh một bóng dáng chiến mã đen tuyền thì chậm rãi tươi cười.

Ngọc gia đã bị máu tươi nhiễm đỏ, theo mặt đá cẩm thạch khắc cửu Long đồ đằng chảy xuống. Cảnh Sâm khoanh tay đứng trên thềm ngọc nhìn thị vệ ép Tứ Hoàng tử Cảnh Du quỳ xuống dưới bậc thềm.

“Kẻ sát huynh thí phụ táng tận thiên lương bực này, phải thiên đao vạn quả!” Cảnh Thiều để Vương phi nhà mình tùy ý băng bó vết thương, hai mắt đỏ ngầu nhìn Cảnh Du. Ngay cả khi Lại bộ Thượng thư nói chưa điều tra rõ, mẫu hậu là do kế hậu hại chết, phụ hoàng cũng trúng loại độc dược này, không cần nghĩ cũng biết là do ai.

“Ha ha ha ha, Tam Hoàng huynh vẫn bạo ngược như vậy, hôm nay ngươi giết thân đệ đệ của mình, ngày mai có phải hay không sẽ muốn giết huynh trưởng?” Có lẽ biết rõ không sống được, Tứ Hoàng tử cũng không sợ mà còn càn rỡ cười lớn.

Mộ Hàm Chương nhíu mày, lời này rõ ràng là châm ngòi ly gián.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm ngăn Cảnh Thiều rút kiếm, trầm giọng nói, “Nếu đệ ra tay, trăm năm sau chắc chắn sẽ bị sử sách lên án.”

“Sợ cái gì?” Cảnh Thiều nhẹ xuy một tiếng, sử quan trăm năm sau liên quan gì tới hắn hả?

Cảnh Sâm lấy thượng phương bảo kiếm trong tay đệ đệ qua, “Để trẫm.”

Máu tươi ba thước, Tứ Hoàng tử trợn mắt, lời không cam lòng cuối cùng cũng không cách nào nói ra.

Dọn dẹp chiến trường, rửa sạch ngọc giai. Các hoàng tử tuổi nhỏ bị triệu đến nhìn thấy cảnh tượng này không nhịn được lạnh run.

Cảnh Thiều mang theo Vương phi nhà mình, mang theo một dải lụa trắng bước vào Phượng Nghi cung, kế hậu tóc tai bù xù ngồi ở chính điện lẳng lặng nhìn người tới.

“Ngày mai đã là đăng cơ đại điển, Hoàng hậu có thể tưởng tượng vị trí của mình rồi chứ nhỉ?” Cảnh Thiều lạnh lùng nhìn nữ nhân kia.

“Hoàng hậu sẽ có chỗ của Hoàng hậu.” Kế hậu đứng lên sửa sang lại tóc tai, ngây ngốc nở nụ cười.

Mộ Hàm Chương cảm nhận được người bên cạnh siết tay, lặng lẽ nắm chặt lại tay hắn, mở miệng nói, “Nương nương hạ độc tiên đế, là tội nhân của Đại Thần, đã không đảm đương nổi hai chữ Hoàng hậu rồi. Tứ Hoàng tử cũng đã đền tội, Hoàng Thượng hạ chỉ trừ tông tịch, không được nhập hoàng lăng.”

“Các ngươi, lòng dạ độc ác!” Kế hậu nghe được lời ấy thì oán giận la hét, “Cảnh Du là hoàng tử a! Các ngươi sao có thể để nó phơi thây hoang dã!”

Cảnh Thiều biết Vương phi nhà mình đang trút giận cho mình, vươn tay ôm eo y, “Bổn vương không muốn nói vô nghĩa với ngươi, đi nhanh một chút, chúng ta còn phải hồi phủ dùng cơm chiều.”

https://thuviensach.vn

Kế hậu cầm lụa trắng trong tay, nở nụ cười điên cuồng, “Bổn cung chết cũng còn thể diện, không giống mẫu hậu ngươi chết xấu xí như vậy! Ha ha ha ha...”

Cảnh Thiều từng bước đi qua, đoạt dải lụa trắng quấn quanh cổ kế hậu, chậm rãi siết chặt, nói nhỏ, “Hoàng huynh tất nhiên cũng hạ chỉ, Vĩnh Xương Bá mưu nghịch, tru di cửu tộc!”

Kế hậu mở to hai mắt nhìn, vươn tay muốn kéo ra, lụa trắng nhanh chóng thít chặt, âm thanh xương gãy vang lên.

Cảnh Thiều buông tay nhìn kế hậu chết khó coi, nhẹ giọng nói, “Mười kẻ như bà cũng không bằng một hạt bụi dưới chân mẫu hậu.”

Mộ Hàm Chương chậm rãi đi qua, vươn tay ôm lấy Cảnh Thiều, nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng hơi run rẩy của hắn.

Năm Hoành Chính thứ mười sáu, hoàng đế băng hà, quốc tang, tân đế đăng cơ, sửa hiệu thành Thịnh Nguyên, đại xá thiên hạ.

Ngày đăng cơ phong nguyên phối Tiêu thị làm Hoàng hậu, Thành Vương Cảnh Thiều làm Trấn quốc Thân vương.

Vĩnh Xương Bá Ngô tộc phạm thượng tác loạn, hạ độc tiên đế, tru di cửu tộc. Mậu Quốc công mưu phản, tịch thu tước vị, Đại Hoàng tử Cảnh Vinh biếm làm thứ dân, lưu đày tới xứ Thục, vĩnh viễn không được hồi kinh.

Năm Thịnh Nguyên thứ hai, Tiêu thị bệnh nặng.

“Đều là ngươi, ngươi khắc chết Tiểu Tứ tử, bây giờ lại khắc mẫu hậu!” Trong ngự hoa viên, một tiểu cô nương mặc hoa phục chỉ vào một hài tử chừng ba bốn tuổi mắng, ngữ khí giận dữ.

Đứa bé kia trừng đôi mắt đen, cũng không tranh cãi mà trực tiếp bốc một nắm đất quăng vào mặt nàng.

“A!” Tiểu cô nương lập tức hét ầm lên.

“Công chúa!” Cung nữ gần đó vội vàng đến che chở.

Đứa bé kia nhặt một viên đá leo tuốt lên cây, một cung nữ tới gần muốn trèo lên kéo nó xuống, thằng nhóc trừng cung nữ kia một cái,

https://thuviensach.vn

ném đá.

“Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện.” *(hở???)* Cảnh Thiều một thân vương phục nguyệt sắc đứng sau giả sơn cười nói, quay đầu lại thấy huynh trưởng mặt mày xanh mét thì lập tức ngậm miệng.

“Hoàng hậu muốn đem Cảnh Trừng về bên người, trẫm không nghĩ là sẽ dạy nó thành dạng này.” Cảnh Sâm nhìn Tam Hoàng tử Cảnh Trừng đứng trên cây diễu võ dương oai la hét với Công chúa Cảnh Diêu đanh đá.

“Đệ ngược lại cảm thấy tính tình thằng nhóc này rất giống đệ lúc bé nha.” Cảnh Thiều cười đi ra, lén lút nhảy lên cây, ôm hài tử trên cây vào lòng.

“Phụ hoàng!” Công chúa Cảnh Diêu thấy Cảnh Sâm thì bị dọa, quỳ xuống hành lễ.

“Hoàng thúc!” Cảnh Trừng bị Cảnh Thiều ôm cũng không sợ, mở to mắt nhìn ắn, “Thúc làm sao mà lên được thế?”

“Nhóc theo ta tới Thành Vương phủ ta sẽ dạy cho.” Cảnh Thiều xoa xoa cái đầu xù của Cảnh Trừng.

“Không đứng đắn gì hết, đệ...” Cảnh Sâm nhíu nhíu mày, nhìn đệ đệ cắp thằng bé dưới cánh tay. Từ khi vương cơ chết bất đắc kì tử, Tiêu thị liền muốn đưa đứa bé này đến bên người giáo dưỡng, nói là giáo dưỡng chữ cũng chỉ là để nó chơi nháo, rất ít quản giáo.

“Đúng hợp ý đệ a!” Cảnh Thiều mang theo tiểu tử đang ngọ nguậy không ngừng kia, cười nói.

Cảnh Sâm chau mày thở dài, “Bắc Uy Hầu hôm qua thỉnh chỉ lập thế tôn, đệ cũng tiếp đệ đệ Hàm Chương vào phủ đi, về sau để nó thừa tước Văn Uyên Hầu.”

Năm Thịnh Nguyên thứ hai, Thành Vương nhận Tam Hoàng tử làm con trưởng thừa tự, đồng thời tiếp ấu tử Bắc Uy Hầu nhập Thành Vương Văn Uyên Hầu phủ để dạy dỗ.

Năm Thịnh Nguyên thứ ba, Hoàng hậu Tiêu thị qua đời, Hoài Nam Vương mang theo di huấn của Thái tổ vào kinh, Thịnh Nguyên

https://thuviensach.vn

đế thật sự cảm thấy đau đầu a.

“Đại ca, di huấn của Thái tổ viết gì vậy?” Cảnh Thiều hỏi Cố Hoài Khanh đang ở tạm trong phủ, hắn vẫn luôn đặc biệt tưởng nhớ ghi chép trong sổ tay của Thái tổ nhưng ca ca không cho xem, đã tò mò lâu rồi, nay Cố Hoài Khanh có di huấn của Thái tổ trong tay, nghĩ nghĩ chắc cũng tương tự.

Cố Hoài Khanh như cười như không nhìn hắn, “Mỗi một đời Hoài Nam Vương đều gọi là Cố Hoài Khanh, còn có trước năm hai lăm tuổi không được cưới Vương phi, ngươi có biết vì sao không?”

Cảnh Thiều ngốc ngốc lắc đầu.

Thái tổ ở sông Tần Hoài viết: Khanh thủ ở Hoài Nam, trẫm ngủ cũng an lòng.

Di huấn Thái tổ: Đất phong Hoài Nam vĩnh viễn không thể diệt, con cháu đời sau nếu muốn triệt phiên, phải cưới Hoài Nam Vương làm hậu.

“Xoảng!” Chén trà trong tay Cảnh Thiều rơi rụng trên đất, vỡ nát.

Cố Hoài Khanh liếc mắt nhìn hắn, đứng dậy vào phòng trong.

“Trừng nhi, ca ca muốn dùng ngọ thiện.” Mộ Long Lân ngước cái đầu nhỏ, gọi thằng nhóc trên cây.

“Tiểu cữu cữu!” Cảnh Trừng từ trên chạc cây thấp nhảy xuống, nhào vào trong lòng Mộ Long Lân, hai tiểu tử tròn vo hạ cánh trên cỏ.

(Rồi, đây chính xác là vợ chồng Vương gia version tí hon nè nè :”>

“Oa ô!” Đại lão hổ ngủ gật cách đó không xa ngáp một cái, thấy hai đứa nhỏ lăn thành một đoàn, lập tức hưng trí quệt mông chạy tới, dùng cái đầu bự bự xù xù cùng hai hài tử vui đùa ầm ĩ.

“Lân nhi, Trừng nhi!” Một thanh âm ôn nhuận trong trẻo truyền đến, hai hài tử lập tức cứng ngắc, thành thành thật thật đứng im, chỉ

https://thuviensach.vn

có đại lão hổ còn không biết nguy hiểm vẫn như cũ hô tới gọi lui ủn mũi trên cỏ.

Mộ Hàm Chương nhìn nhìn hai người một hổ người dính đầy cỏ, lập tức lạnh mặt.

“Ca ca...”

“Phụ thân...”

“Oa ô...”

Cảnh Thiều cười cười, qua ôm Vương phi nhà mình vào lòng, ném cho ba tên kia một ánh mắt ra hiệu, Cảnh Trừng phản ứng nhanh nhất kéo tiểu cữu cữu bỏ chạy, Tiểu Hoàng không rõ cho nên vòng quanh chủ nhân cọ một vòng, còn nằm vật xuống khoe bụng với y.

“Ngươi cứ chiều bọn chúng, sớm muộn gì cũng hư cho xem.” Mộ Hàm Chương đẩy người phía sau.

Cảnh Thiều lại không buông tay, chỉ càng ôm người ta chặt hơn.

Bụi trần đã thành dĩ vãng, có khi Cảnh Thiều nghĩ, đủ thứ chuyện của kiếp trước chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoàng lương Thái tổ ban cho, muốn hắn không mắc sai lầm như tổ tiên, có thiên hạ lại mất đi người trong lòng.

Cảnh Thiều vùi mũi trên cổ người ta, hít hà thật sâu, “Quân Thanh...”

“Hửm?” Mộ Hàm Chương quay đầu nhìn hắn.

“...” Cảnh Thiều ngẩng đầu, cong cong mắt cười in một nụ hôn lên tuấn nhan người ta, “Không có gì, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Mộ Hàm Chương ngẩn ngơ, cũng chậm rãi tươi cười, “Được.”

Hoa đào lại nở, gió xuân phơ phất, đóa hoa hồng nhạt mang theo bóng hai người đi mất, nơi này trở lại hoàn toàn tĩnh lặng.

https://thuviensach.vn

Phiên Ngoại 1 - Duyên Ngọc Khấu

Cố Hoài Khanh lần đầu tiên gặp Cảnh Sâm, là tại một tửu lâu trong thành Bình Giang.

Cảnh Thiều truyền tin cho gã bảo sắp tới Duệ Vương sẽ đi Bình Giang tìm gặp, vì thế gã lại có lý do không chịu về, dù sao Hoài Tương cũng sẽ xử lý chính vụ giùm, có thể hoãn lại một ngày thì tốt một ngày a.

Hôm ấy trời trong nắng ấm, Cố Hoài Khanh đến tửu lâu bên bờ sông mình hay ghé uống rượu, lại thấy vị trí cửa sổ gã thích nhất đã bị chiếm mất. Không vui nhíu mày, chộp tiểu nhị lại quăng cho một khối bạc, “Bảo người đó đổi chỗ đi.”

Tiểu nhị cầm bạc khó xử, vị công tử này là khách quen, nhưng vị ngồi đằng kia cũng quần áo đẹp đẽ quý phái vừa thấy đã đắc tội không nổi rồi, nhất thời có chút khó xử, đánh giá bạc trong tay thật không ít, khẽ cắn môi vắt khăn lên vai, đi tới.

Cảnh Sâm ngồi một mình bên cửa sổ nhìn sông sanh bên ngoài, quan sát cảnh trí phồn hoa trong thành Bình Giang, bọn thị vệ ngồi bên cạnh không dám quấy rầy, đúng lúc này tiểu nhị đột nhiên đi tới.

“Khách quan, thật xin lỗi, vị trí này tiểu nhân lúc trước để cho vị công tử kia, ngài xem có thể đổi sang bàn bên cạnh được không?” Tiểu nhị chỉ chỉ Cố Hoài Khanh đứng đó không xa.

Thị vệ nghe xong liền không vui, đang muốn đứng dậy thì bị Cảnh Sâm ra hiệu ngăn lại. Cảnh Sâm theo hướng tiểu nhị nhìn qua, chỉ thấy một người mặc ngoại sam tuyết trắng đứng gần đó, gương mặt tuấn mỹ, khí chất thanh quý không giống phú gia công tử bình thường.

Lúc người kia nhìn qua, Cố Hoài Khanh cũng đang nhìn hắn, phong thần tuấn lãng, không giận tự uy, mà quan trọng hơn là bộ dạng có bảy phần giống Cảnh Thiều! Cố Hoài Khanh sửng sốt một

https://thuviensach.vn

chút, lập tức bước nhanh tới, “Tiểu nhị, ta bảo ngươi tìm chỗ gần cửa sổ, không có thì thôi sao lại bắt người ta chuyển chỗ chứ!”

Tiểu nhị trợn mắt há mồm nhìn Cố Hoài Khanh, thấy gã cũng không có ý lấy bạc lại thì vội bồi vài câu không sao.

“Tại hạ đắc tội, mong công tử lượng thứ.” Cố Hoài Khanh cười chắp tay hướng Cảnh Sâm.

Cảnh Sâm nhìn gã, mấy lời vòng vo quanh co này hắn tất nhiên hiểu, nhưng mà không rõ sao người này lại đổi ý, thản nhiên ứng đối, “Không sao.”

Cố Hoài Khanh nhìn người trước mắt, rõ ràng bộ dạng tương tự Cảnh Thiều mà khí chất lại khác biệt, loại trầm ổn cao quý này không tự giác sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác, rồi lại khiến người không dám nhìn thẳng. Tuy nói gã đại khái đoán được thân phận người này, nhưng Cảnh Sâm không biết mình là ai, nghĩ nghĩ, Cố Hoài Khanh đột nhiên muốn đùa.

Hoài Nam Vương nổi tiếng phong lưu không thèm kìm chế, gặp mỹ nhân sẽ khó nhịn mà đi trêu đùa, ỷ mình bề ngoài tuấn tú thì sẽ ít có người làm mặt lạnh, đương nhiên không tính cái người Cảnh Thiều cứ gặp là giơ nắm đấm kia thôi. Vì thế Cố Hoài Khanh tính toán ăn ké uống ké người ta ngồi xuống đối diện Cảnh Sâm, cười nói, “Gặp nhau là có duyên rồi, ta xem bên hông công tử...” Nói xong ngắm bên lưng Cảnh Sâm, nghĩ chắc hắn sẽ mang theo bội kiếm, mình lại giỏi về bảo khí, xem xét thưởng thức cũng sẽ có chuyện để tán gẫu, nhìn một vòng thì liền nghẹn lời, bên hông Cảnh Sâm không có đao kiếm gì hết!

“Cái gì?” Cảnh Sâm nhíu mày, cảm thấy người này có chút khó hiểu.

“À...Ngọc khấu không tồi,” Cố Hoài Khanh bị người ta nhìn, lập tức động não, nói trôi chảy, “Có thể cho ta mượn xem không?”

Cảnh Sâm lập tức đen mặt. *(Rứa mờ ta tưởng hai anh làm chuyện mờ ám chi ở Bình Giang, hoặc anh Cố làm chuyện mờ ánh*

https://thuviensach.vn

chi với anh Sâm, ví dụ như lăn lăn a ôm nhau a sau đó anh Cố bứt ngọc khấu của người ta làm tín vật, hê)

Hết thảy lúc này là khi nghiệt duyên bắt đầu.

Mà bây giờ Thịnh Nguyên đế, cầm trong tay quyển sổ của Thái tổ, chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng.

Nói là sổ tay, bên trong lại rất ít ghi chép về trị quốc, phần lớn đều là ngẫu nhiên Thái tổ tâm huyết dâng trào ghi chép vài việc nhỏ, nhiều nhất chính là Hoài Nam Vương.

Thái tổ nói, ông cùng ba phản vương đồng thời giành chính quyền, thân thiết với duy nhất Cố Tịch, hai người kết bái huynh đệ, thường xuyên ngủ cùng giường. *(hự)* Trong đó Thái tổ còn dùng nguyên một tờ để miêu tả vẻ đẹp của Cố Tịch, khóe miệng Cảnh Sâm run rẩy, không nghĩ tới Thái tổ được hậu nhân tôn thờ vậy mà năm xưa cũng phong lưu quá. Sự tình sau đó toàn là sầu khổ cảm thán, dân phong tiền triều không phải như thế, nam tử không thể cùng nam tử thành thân, Thái tổ đặt Đại Thần luật, khư khư cố chấp muốn ghi thêm mục cưới nam thê vào, nhưng mà có cố gắng bao nhiêu thì Hoài Nam Vương chung quy cũng không gả cho Thái tổ.

Trong lúc đó, cuối cùng chuyện gì xảy ra cũng không hiểu rõ, nhưng mà cuối cùng Thái tổ xác xác thực thực viết trong sổ này, cảnh cáo hậu nhân đọc được bản ghi chép này không được chủ động xâm phạm đất phong Hoài Nam, nếu muốn triệt phiên phải cưới Hoài Nam Vương làm hậu, còn bốc đồng bày ra đủ loại quy củ.

Cảnh Sâm khép sổ lại, khẽ thở dài. Thái tổ năm đó chuẩn cưới nam thê, nhiều năm như vậy luật lệ hoàn thiện dần, dân gian cũng hình thành quy định bất thành văn thứ tử cưới nam thê mới có thể biến thành cục diện ngày nay. Hoàng đế các đời sở dĩ không thu phục được Hoài Nam, thứ nhất là muốn kết hôn thì Hoài Nam Vương cũng phải nguyện ý gả, lo liệu không tốt là sẽ khai chiến; thứ hai nữa, cưới Hoài Nam Vương thì quan viên Hoài Nam cũng được vào triều làm quan, đối với hoàng quyền là một uy hiếp lớn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thành Vương cầu kiến.” Thái giám tổng quản bẩm báo.

https://thuviensach.vn

“Cho vào.” Cảnh Sâm xoa xoa mi tâm.

“Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng, ngô hoàng...” Cảnh Thiều quỳ xuống hành lễ, còn chưa nói hết đã bị Cảnh Sâm cắt ngang.

“Chuyện gì?” Cảnh Sâm khoát tay bảo hắn đứng lên, bọn thái giám thức thời lui xuống.

“Ca,” Cảnh Thiều tự giác đứng lên bên cạnh huynh trưởng nhà mình, ngắm sách nhỏ ố vàng trong tay Cảnh Sâm, “Bản ghi chép của Thái tổ viết gì vậy ạ?” Hai năm nay Cảnh Thiều càng nghĩ càng thấy Thái tổ thật sự linh, năm đó hắn diệt Hoài Nam xong thì đột ngột bị nhiều người vu hãm, cuối cùng chết ở Phong Nguyệt Sơn, hiện tại hắn không nghiêm túc đánh nhưng Hoành Chính đế kiên trì muốn triệt phiên, kết quả đã bị Thái tổ gọi về đầu tiên. Cho nên hắn đặc biệt tưởng nhớ a, không biết Thái tổ viết gì trong đó.

Cảnh Sâm che sách không cho hắn nhìn, “Đệ chạy tới làm cái gì?”

“A, Cố Hoài Khanh vào kinh, đang ở phủ đệ ấy,” nhìn đến ánh mắt hoàng huynh đột nhiên thay đổi, Cảnh Thiều cho là mình nói sai rồi, rụt cổ nghiêm trang chững chạc nói, “Thần đệ đến bẩm báo một tiếng, Hoài Nam Vương mang theo di huấn Thái tổ đến cầu kiến hoàng huynh.”

Chuyện Hoài Nam Vương mang theo di huấn Thái tổ vào kinh nhanh chóng truyền khắp kinh thành.

Trên triều nghị sự sôi nổi, đều đoán xem di huấn của Thái tổ có gì, Cảnh Sâm cũng đoán được sơ sơ, nhưng lúc Cố Hoài Khanh đứng giữa bá quan văn võ đọc lên thì vẫn cảm thấy gân xanh trên thái dương giật phựt.

Cố Hoài Khanh đứng giữa triều, ngửa đầu nhìn đế vương tuấn mỹ ngồi trên long ỷ cao cao, cười như không mà chờ hắn mở miệng.

Triều đình yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim rơi, chỉ vì di huấn Thái tổ này quá mức kinh thế hãi tục!

https://thuviensach.vn

“Đã có di huấn như thế, trẫm tất nhiên sẽ thuận ý Thái tổ,” Cảnh Sâm mặt không đổi sắc, mâu sắc thâm trầm nhìn Cố Hoài Khanh, “Khanh cứ tiếp tục thủ Hoài Nam, tiền thuế má tiến cống vẫn như cũ.”

Trong mắt Cố Hoài Khanh vụt qua một tia thất vọng, nhưng mà phản ứng của đế vương cũng nằm trong dự liệu của gã, lập tức quỳ xuống tạ ơn, “Thần sẽ dốc toàn lực, vì ngô hoàng bảo vệ tốt Hoài Nam.”

Năm Thịnh Nguyên thứ ba, Hoài Nam Vương trên triều tuyên đọc di huấn Thái tổ, tháng tư trả chủ thành Đan Dương, tháng năm xâm chiếm Giang Châu.

“Hoàng Thượng, Hoài Nam Vương ỷ có di huấn của Thái tổ mà ở Giang Nam làm xằng làm bậy, hơn nữa vùng Hoài Nam cách kinh chỉ tám trăm dặm, không có chướng ngại, giữ lại quả thực nguy hiểm a!” Binh bộ Thượng thư vẻ mặt đau khổ nói.

“Hoàng Thượng, những năm trước chinh chiến bốn phương đã khiến quốc khố thiếu hụt, bây giờ đại cục mới hơi ổn định, là lúc bức bách cần nghỉ ngơi lấy sức, thật sự không nên tái chiến.” Hộ bộ Thượng thư cũng hát đệm theo.

Cảnh Sâm ngồi ở sau bàn trong Ngự thư phòng, mặt không đổi sắc nghe vài trọng thần thương thảo, trong lòng lo âu, hung hăng trừng mắt nhìn cái vị Trấn quốc Thân vương ngồi một bên uống trà.

Cảnh Thiều trộm nhét điểm tâm vào miệng, bị hoàng huynh nhà mình trừng một cái suýt nghẹn, nhanh chóng uống một hớp nước lớn.

Cái gọi là Hoài Nam Vương xâm chiếm Giang Châu kì thực chính là Cố Hoài khanh bức hôn, cứ ăn một toà thành rồi nằm úp đó bất động, mà quốc khố thiếu hụt là vì Cảnh Thiều ra ngoài đánh giặc, tư tàng thật nhiều tiền sau đó thành thành thật thật nộp cho Cảnh Sâm, thậm chí Cố Hoài Khanh còn nộp một phần nữa. Nhưng mấy thứ này khó mà nói ra, những tiền đó Cảnh Sâm chỉ có thể tạm thời thu vào, nếu trực tiếp bỏ vào quốc khố thì chính là chứng cứ phạm tội

https://thuviensach.vn

của Cảnh Thiều. Vậy nên Cảnh Sâm giờ rơi vào đường cùng, chỉ có thể trừng đệ đệ cho hết giận.

“Hoàng hậu đã về cõi tiên, hậu cung vô chủ, Hoàng Thượng sao không đáp ứng Hoài Nam Vương...” Mã Trác nhỏ giọng nói.

Vài cựu thần liếc mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Các ngươi cũng nghĩ vậy sao hả?” Cảnh Sâm quét mắt nhìn mọi người.

(Em, em, em cũng nghĩ vại, hế.)

“Mã Thị lang nói có lý, nhưng việc này còn nên bàn bạc kĩ hơn...” Hộ bộ Thượng thư thấp giọng đáp một chút, Hoài Nam Vương từ lâu không nguyện gả vào cung, khó có được một người đồng ý gả a, nếu thu được Hoài Nam như vậy thì chính là việc tốt tạo phúc cho con cháu muôn đời. Nhưng mà Hoàng Thượng không chịu cưới thì bọn họ cũng không dám nhiều lời, dù sao Hoàng Thượng cũng chưa từng nạp nam phi, thậm chí từ khi xuất cung dựng phủ cũng không sủng hạnh nam nhân nào, chắc là không thích nam nhân....nhỉ?

(Ai nói không sủng hạnh nam nhân là không thích nam nhân hử, ta nhìn rồi, số anh Sâm....chậc chậc)

Chờ các đại thần đi rồi, Cảnh Thiều thấy tâm tình huynh trưởng không tốt cũng nhanh như chân bôi dầu chạy mất, lại bị Cảnh Sâm túm áo, vẻ mặt đau khổ bị tha đi chơi cờ.

Nhìn cả bàn cờ đen đen trắng trắng Cảnh Thiều liền đau đầu, hắn với cầm kỳ thi họa không có chút thiên phú nào hết, huống chi còn đối địch với huynh trưởng thì chỉ có thể bị giết thôi. *(í là trên bàn cờ nhá)*

Cảnh Sâm nhìn đệ đệ nhăn mũi bại tới thất linh bát lạc, lòng đang lo lắng cũng nổi lên một tia sung sướng, “Đệ cũng không lo theo Hàm Chương mà học, đến bây giờ vẫn không trưởng thành.”

“Quân Thanh cứ dỗ đệ chơi, có dạy dỗ đàng hoàng đâu.” Cảnh Thiều gãi đầu, không biết bước tiếp theo đi chỗ nào, nhét đại một chỗ, kết quả bị ca ca bắt được, ăn mất một mớ.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Thiều,” Cảnh Sâm nhìn đệ đệ nhắc tới Vương phi thì mắt liền vương ý cười, “Lúc trước khi Hàm Chương được phong hầu, đệ có từng nghĩ tới chuyện để y rời đi không?”

“Dạ?” Cảnh Thiều nắm quân cờ ngơ ngẩn, tuy không biết ca ca vì sao lại hỏi cái này, vẫn thành thật lắc đầu, “Không có nghĩ tới.”

“Y gả cho đệ thì chỉ có thể bị vây trong mấy tấc vuông, đệ nhẫn tâm vậy sao?” Cảnh Sâm cũng không vòng vo mà nhìn thẳng Cảnh Thiều, điểm này chính là cái mà hắn mấy ngày nay không nghĩ ta, hắn tự hỏi mình đối với Cố Hoài Khanh cũng không phải vô tâm, chỉ là không biết mình tham luyến dung mạo hắn có phải là động tâm thật không, nếu muốn nhốt một người phong hoa tuyệt đại như vậy ở hậu cung cùng nữ nhân tranh đấu, trong lòng liền phiền muộn.

(ồ, ra là ca lo cho người ta nha, nhưng mà người ta vốn có quan tâm mấy cái đó đâu)

Cảnh Thiều nghe ra ý ca ca, cầm quân cờ đen trong tay linh hoạt xoay xoay, “Đệ luyến tiếc Quân Thanh, nhưng đệ cũng biết, trừ Quân Thanh ra đệ sẽ không thích ai nữa, mà y không có đệ cũng sẽ không vui vẻ, chỉ có thể cùng y một chỗ, y muốn gì đệ cũng dốc sức cho y, không để y ủy khuất là được.”

Cảnh Sâm lẳng lặng nghe đệ đệ mình nói, không chơi cờ tiếp cũng không nói gì.

“Ca...” Cảnh Thiều nhìn ca ca, cũng khó nhịn thở dài. Trước khi xuất môn Vương phi nhà mình đã dặn, đối với chuyện huynh trưởng cùng Cố Hoài Khanh không thể trực tiếp khuyên nhủ, vì Cảnh Sâm là đế vương tất nhiên phải suy xét chu toàn hơn. Từ xưa giang sơn mỹ nhân khó có được cả hai, bây giờ có cơ hội tốt như vậy, hắn vẫn không biết ca ca còn do dự cái gì nữa, thì ra là thương tiếc Cố Hoài Khanh...

Sau khi đệ đệ rời đi, Cảnh Sâm ngồi ở ngự hoa viên nhìn hoa rơi trước mắt.

“Mỗi đời Hoài Nam Vương đều gọi là Cố Hoài Khanh, vậy khi ngươi còn bé có tên gì không?” Lúc đó hắn nhìn gương mặt tinh xảo của người nọ, ma xui quỷ khiến mà hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đưa ngọc khấu cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết. “ Cố Hoài Khanh trong trí nhớ cười đến bất hảo.

“Không nói thì thôi.” Bản thân khi đó nhìn hắn cười cảm thấy thực đẹp, liền không so đo hắn vô lễ.

“Phượng Tịch,” Cố Hoài Khanh động thủ đoạt ngọc khấu, cười đến điên đảo chúng sinh, Thế tử Hoài Nam luôn lấy Tịch làm tên, “Khi ta còn bé, gọi là Phượng Tịch”.

(Tịch là tên bác Cố Tịch người thương của bác Thái tổ í)

Tháng hai năm Thịnh Nguyên thứ hai, Hoàng hậu về cõi tiên đã đầy năm, triều thần thỉnh lập tân hậu. Tháng Ba, Thịnh Nguyên đế tuyên chỉ, theo di huấn Thái tổ nghênh cưới Hoài Nam Vương Cố Hoài Khanh làm hậu, triệt đất phong Hoài Nam. Thịnh Nguyên đế thưởng thức tài hoa của Hoài Tương, phong làm Tả tướng.

Tuy nói Cố Hoài Khanh coi như kế hậu, nhưng bởi Thái tổ di huấn mà nguyên hậu lại cưới từ Vương phủ, cho nên đại hôn được tổ chức vô cùng long trọng. Mười dặm thảm đỏ, khắp chốn mừng vui.

Cảnh Sâm đẩy ra cửa nội thất Phượng Nghi cung, mở to mắt nhìn về người ngồi trước hồng la trướng, hỉ phục tương tự mình, kim phượng hoa lệ, gương mặt tuấn mĩ càng ở nên mị hoặc.

Chậm rãi bước qua, bưng tới chung rượu trên bàn, Cảnh Sâm đưa một ly qua, cũng không vội uống mà lẳng lặng nhìn hắn, “Đáng sao?” Bỏ qua tất thảy, chỉ vì cái người mang trên lưng cả thiên hạ, đã định trước không thể toàn tâm toàn ý vì mình, thật sự đáng giá sao?

Cố Hoài Khanh quơ quơ kim chung trong tay, đứng dậy vai kề vai cùng Hoàng Thượng, “Đêm động phòng hoa chúc, Hoàng Thượng sao lại không hiểu phong tình như thế?”

Cảnh Sâm không hỏi nhiều nữa, chỉ cùng hắn uống cạn chung rượu.

https://thuviensach.vn

Cảnh Sâm ôm Hoàng hậu mình mới cưới về nằm trên giường rộng, ánh nến xuyên qua trướng mạn đỏ ánh trên mặt Cố Hoài Khanh, trong hôn ám lại hiện ra vài phần yêu diễm. Nhẹ vỗ về mái tóc đen nhu thuận, khẽ thở dài.

“Hoàng Thượng sao lại thở dài?” Cố Hoài Khanh vươn ra một ngón tay thon dài, đặt trên môi mình, “Đêm đẹp thường ngắn, Hoàng Thượng đừng lãng phí.”

Cảnh Sâm cởi bỏ vạt áo thêu phượng, lộ ra lồng ngực cơ bắp cân xứng, hạ một nụ hôn trên mặt hắn, “Ngươi nguyện ý gả cho trẫm, trẫm nhất định sẽ không cô phụ ngươi.”

Cố Hoài Khanh cong ánh mắt hẹp dài, lẳng lặng chờ phu quân cởi quần áo, sau đó xoay người đặt Hoàng Thượng dưới thân. “Hoàng Thượng nghỉ ngơi, để thần hầu hạ.”

“Không được,”Cảnh Sâm nhíu mày, cảm thấy làm vậy có chút không ổn, xoay người chặn Cố Hoài Khanh lại, “Hoàng hậu lại ở trên trẫm, còn thể thống gì nữa.” *(anh chỉ có mỗi câu 'còn thể thống gì'a.)*

“Hoàng Thượng thứ tội,” Cố Hoài Khanh không hề có thành ý gì, một bên dùng sức ngăn chặn, “Thật sự là thần ngày đêm đều tưởng niệm Hoàng Thượng, không chịu nổi tra tấn như vậy, cho nên...” Nói xong thì một bàn tay đã luồn vào long bào.

Hoàng Thượng đại hôn, bãi triều ba ngày.

Trong ba ngày này Hoàng Thượng vậy mà không hề ra khỏi Phượng Nghi cung. Người trong cung nghị luận sôi nổi, nam hậu này dường như được phá lệ sủng ái a, năm đó Hoàng Thượng tới chỗ Nhị Hoàng tử phi cũng không thấy yêu thích như vậy.

Một năm sau, Mộ Hàm Chương mấy ngày nay tới Ngự thư phòng thay Hoàng Thượng xử lý tấu chương, Cảnh Thiều vô công rỗi nghề cũng vui vẻ lẽo đẽo theo Vương phi nhà mình vào cung xem náo nhiệt.

“Sao không thấy Hoàng tẩu?” Cảnh Thiều nhìn trái nhìn phải, ca ca không phải đã nói để Cố Hoài Khanh giúp phê tấu chương sao?

https://thuviensach.vn

“Hoàng hậu hơi mệt, trẫm để hắn ở Phượng Nghi cung nghỉ ngơi.” Cảnh Sâm mặt không đổi sắc nhìn vài tấu chương, cảm thấy Mộ Hàm Chương xử lý không tồi, liền để sang một bên, cầm tấu sớ bắt đầu phê.

Cảnh Thiều nháy mắt hiểu rõ, ném cho ca ca một ánh mắt ngầm hiểu, xong lôi kéo Vương phi nhà mình rời đi.

Chờ mọi người đi cả rồi, từ sau bình phong bước ra một Cố Hoàng hậu mặc phượng bào thần sắc sáng láng, ưỡn mặt đến bên người Hoàng Thượng, lấy lòng nói, “Ngồi mệt sao, dựa vào ta nha?”

Cảnh Sâm mắt điếc tai ngơ tiếp tục phê tấu chương. Hoàng hậu nương nương liền tự giác bước qua chậm rãi xoa eo cho Hoàng Thượng.

“Ngươi nếu còn dám tái phạm, trẫm ngày mai sẽ biếm ngươi vào lãnh cung.” Cảnh Sâm hừ lạnh một tiếng, thân thể lại không tự giác nhẹ nhàng dựa vào người bên cạnh.

“Hoàng Thượng sao có thể vô tình như vậy,” Cố Hoài Khanh nhăn mi, ủy khuất nằm vắt vẻo trên vai hắn, “Thần thiếp bây giờ đã có thai, nếu tới nơi u lãnh kia sợ là sẽ không giữ được hài tử a.”

(anh còn mặt dày hơn cả anh Thiều -____-)

Cảnh Sâm đau đầu xoa xoa thái dương, nghiến răng nói, “Thân là Hoàng hậu, lại hồ ngôn loạn ngữ còn ra thể thống gì nữa!” *(lại thể thống, há há)*

“Hoàng Thượng sao lại nghi ngờ thần thiếp!” Vẻ mặt Cố Hoài Khanh càng thêm u oán, “Thần thiếp bây giờ muốn chứng minh trong sạch cho Hoàng Thượng a.” Nói xong liền thò bàn tay vào vạt áo của Hoàng Thượng.

“...Cút!”

https://thuviensach.vn

Phiên Ngoại 2 - Mỗi Ngày Của Tiểu Hoàng

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào bụi hoa, chọc thẳng vào một cục lông vừa đen vừa vàng loang lổ sáng. Tiếng mở cửa lạch cạch quấy nhiễu giấc mộng tràn đầy thịt kho tàu, Tiểu Hoàng bất mãn ôm đầu muốn tiếp tục mơ, nhưng vẫn có vài người không vừa mắt nó nha.

“Hổ ngốc, mặt trời lên cao rồi còn phơi mông!” Cảnh Thiều dùng mũi chân đá đá nắm lông trong bụi hoa.

Tiểu Hoàng liếc liếc cái người kia đứng lên, bất mãn nhe răng với hắn ta. Đó là người nuôi chủ nhân, không thông minh chút nào, chẳng nhớ được tên nó gì cả, “cục lông”, “mao lão hổ” “hổ ngốc” cứ vậy mà gọi bậy, nhưng mà làm một con hổ có chí lớn, Tiểu Hoàng không muốn chấp nhặt với hắn, vẫy vẫy đầu xông vào phòng.

Chủ nhân của Tiểu Hoàng nằm trên giường lớn mềm mại, một cánh tay trắng nõn khoác trên chăn, thoạt nhìn ăn thật ngon, mao lão hổ nhích nhích qua vương đầu lưỡi liếm.

Mộ Hàm Chương cảm thấy lòng bàn tay ngứa, mở mắt ra thì thấy ngay cái mặt lông xù đang dùng một đôi mắt trong suốt nhìn y. Bật cười vỗ vỗ đầu xù, xoay người tiếp tục ngủ. Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhìn một chốc, rồi duỗi vuốt ôm lấy mái tóc đen dài. Chủ nhân nó tuy không có da lông xinh đẹp, nhưng mà mái tóc dài này so với đuôi ngựa còn đẹp hơn, có thể bù lại cho tiếc nuối không có da lông nha.

Tiểu Hoàng thực thích tóc dài mềm mượt, móng vuốt ôm lấy tóc dài, cong cong cong cong, tóc mượt rất nhanh lộn xộn, còn dính chút đất cát. Đại lão hổ bất mãn liếm liếm, phủi sạch đất.

“Ngốc này, lại đi bôi nước miếng lung tung!” Cảnh Thiều buông điểm tâm trong tay, nhéo gáy mao lão hổ tha ra ngoài, cho người ném vào vườn tây uyển.

Tây uyển vốn là chỗ cho nữ quyến trong Thành Vương Văn Uyên Hầu phủ đã bị hủy, quả thật theo lời Cảnh Thiều từng nói là làm.

https://thuviensach.vn

Hoàng cung không cho nuôi mãnh thú, Hoàng hậu liền đưa sư tử cho Thành Vương, bây giờ tây uyển chính là nơi ở của sư tử kia.

Tiểu Hoàng là khách quen nơi này, đi vào liền ngựa quen đường cũ tìm được hùng sư đang ngủ.

Tiểu sư tử năm đó đã thành niên, trên cổ mọc một vòng lông rậm màu nâu, thoạt nhìn vô cùng uy vũ. Tiểu Hoàng vẫn luôn rất đồng cảm với nó, dù sao thì trên người lông ngắn như vậy, còn cứng ngắc, phỏng chừng chỉ có mình mới tốt bụng chơi với nó như vậy a.

Sư tử bự ngửi được mùi lão hổ thì mở mắt ra nhưng vẫn như cũ nằm úp bất động, chờ mao lão hổ tự mình lại đây. Tiểu Hoàng ngửa đầu uy phong lẫm lẫm đi qua, nằm úp lên người sư tử, nhận cái cúi đầu của tiểu đệ này - chấp nhận cho mình liếm lông nó, thuận đường gặm đầu sư tử vài cái.

Sư tử ngáp một cái, nghiêng đầu liếm liếm đầu mao lão hổ, sau đó gác cái đầu bự lên chân trước, híp mắt tiếp tục ngủ. Tiểu Hoàng đối với tiểu đệ nhàn hạ này rất bất mãn nha, há mồm cắn tai sư tử, gặm thêm vài cái nữa. Sư tử cũng không thèm để ý, lắc lắc cái đuôi tiếp tục ôm móng vuốt lão hổ mềm mềm.

Tiểu Hoàng gặm mệt liền gối lên bụng sư tử ngủ một giấc, đợi tới trưa sư tử tiểu đệ sẽ dâng con mồi lên sau, nằm ngửa duỗi trảo muốn chộp cái đuôi sư tử. Cái đuôi phất phơ cho nó bắt, ngẫu nhiên bị chộp được cũng tùy ý cho nó ôm mà gặm, lúc nó muống cắn xuống thì rút ra tiếp tục phơ phất.

“Tiểu Hoàng!” Qua buổi trưa, Cát Y đến mang lão hổ đi, tắm rửa cho nó. Sư tử tính dã sẽ tự mình tắm, Tiểu Hoàng cũng thật yếu ớt, cần người hầu hạ a.

Cát Y xắn áo dẫn mao lão hổ tới bờ hồ trong hoa viên, tắm rửa kĩ càng cho nó. Tiểu Hoàng đối với thị nữ này coi như vừa lòng, ít nhất nàng cũng không làm nước vào mũi nó nha, còn dùng bàn chải mềm chà đệm thịt cho nó, đợi nàng tẩy xong liền giơ móng vuốt ướt sũng thưởng cho nàng một cái dấu móng cực kì đẹp trai.

“Tiểu Hoàng!” Cát Y nhìn y phục vàng nhạt dính đầy nước, tức giận không thôi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng lắc lắc thân thể, đem bọt nước vẩy hết lên người Cát Y, ý bảo nàng không cần cảm động a, xong lại dạo bước tới chỗ ngủ trưa.

“Hí~” Tiểu Hắc nhìn mao lão hổ béo lùn lại chạy tới cọ cọ, khinh bỉ phun phì phì.

Tiểu Hoàng lắc lắc cái đầu bị thổi, thưởng cho Tiểu Hắc một cái dấu móng, vừa vặn ịn trên cái mông ngựa đen bóng. Con ngựa này là con đẹp nhất mà nó từng gặp nha, thân thể mỗi một chỗ đều nhìn vô cùng hoàn mỹ, ăn vào hiển nhiên sẽ thập phần mỹ vị a. Nhưng mà Tiểu Hoàng biết ngựa này không ăn được, chỉ có thể giữa trưa ngày nào cũng ôm một cái chân ngựa cường tráng chảy nước miếng, mong chờ giấc mơ đẹp ăn được thịt ngựa.

“Tiểu cữu cữu, mau tới đây!” Thanh âm thanh thúy truyền đến từ không xa, một tiểu hài tử mặc cẩm y lôi kéo một hài tử khác hơi nhỏ hơn mình chui vào chuồng ngựa.

“Trừng nhi, bị ca ca nhìn thấy sẽ bị mắng đấy.” Giọng nói mềm mềm dễ nghe kia chính là Mộ Long Lân.

“Không sao đâu, phụ vương vào phòng rồi,” Cảnh Trừng hếch cái cằm nhỏ lên, nói như biết trước, “Phụ thân nhất định sẽ muốn ngủ lâu thật lâu a.”

“Vì sao?” Mộ Long Lân nghiêng đầu, không rõ ca phu vào phòng với việc ca ca đi ngủ có liên quan gì nhau.

“Hai người bọn họ muốn chơi cưỡi ngựa nha,” Cảnh Trừng nghiêm túc nói, “Mỗi lần phụ thân đùa xong sẽ rất mệt.”

“Cưỡi ngựa ư?” Mộ Long Long chớp chớp đôi mắt sáng ngời, “Trừng nhi, chúng ta cũng chơi cưỡi ngựa đi.”

“Cưỡi ngựa thì tính làm gì, chúng ta đi cưỡi hổ nha.” Cảnh Trừng nói xong kéo mao lão hổ đang nằm trong cỏ.

Tiểu Hoàng bị quấy rầy ngủ trưa thật mất hứng, gầm nhẹ về phía Cảnh Trừng, đứng lên lắc lắc đầu, nhấc chân chạy trốn ra ngoài hoa viên tìm một cái cây nằm úp sấp. Hai đứa nhóc chân ngắn nắm tay

https://thuviensach.vn

nhau chạy theo, tìm một lúc lâu mới thấy cục lông nằm dưới tàng cây thừa lương.

Cảnh Trừng buông tay tiểu cữu cữu, hưng phấn chạy đến bên người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quay đầu nhe răng với thằng bé, nghiêng người ủn mạnh. Cảnh Trừng ngã ngồi trên cỏ, Mộ Long Lân đứng một bên qua kéo nó lên, “Trừng nhi, có đau không?”

“Không đau!” Cảnh Trừng đứng lên, tiếp tục nhào lên người lão hổ.

“Ai ôi, hai tiểu tổ tông này, sao lại đi chơi với lão hổ a!” Bà vú chạy đi tìm hai hài tử bị dọa đổ mồ hôi lạnh, vội vàng ôm tiểu Vương gia từ trên người lão hổ xuống.

“Thả ta xuống!” Cảnh Trừng vung hai cái chân ngắn ngủn đạp lung tung.

“Hầu gia tỉnh.” Bà vú không trị nổi nó, liền lấy ra đòn sát thủ.

Quả nhiên tiểu bá vương Cảnh Trừng nghe xong thì lập tức thành thật, “Phụ thân ở đâu?”

Bà vú nhẹ nhàng thở ra, “Hầu gia mới vừa...”

Một câu còn chưa nói xong, Cảnh Trừng liền lôi kéo Mộ Long Lân nhanh như chớp chạy mất, “Tiểu cữu cữu, chạy mau, chốc nữa phụ thân sẽ tới thư phòng chúng ta đó.”

“A.” Mộ Long Lân lên tiếng, bị đứa cháu kéo lảo đảo nghiêng ngả chạy đi.

Thế giới cuối cùng cũng thanh tĩnh lại, Tiểu Hoàng ngáp một cái, vẩy vẩy mấy cọng râu ngửa bụng lên trời ngủ tiếp.

Giấc ngủ này lại kéo dài đến cả buổi chiều, đợi đến trăng lên cao thì Tiểu Hoàng mới bị khí lạnh ban đêm đánh thức, đứng lên nhìn nhìn chung quanh thì chỉ thấy trong phòng chủ nhân vẫn sáng đèn. Hít hít cái mũi, không khí rất ướt át, đêm nay phỏng chừng sẽ mưa,

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng rất ghét loại thời tiết ẩm ương này, nhấc chân vào phòng.

Trời mưa xuống, tất nhiên giường lớn mềm mại của chủ nhân là chỗ ngủ thoải mái nhất nha.

“Ô, dừng...” Trướng mạn che kín giường, Tiểu Hoàng nhìn không thấy tình hình trên giường, chỉ nghe được thanh âm chủ nhân tựa hồ rất thống khổ, “A, giữa trưa mới vừa...Hỗn đản...”

Tiểu Hoàng bước nhanh đến bên giường, vén trướng mạn liền thấy cái tên không vừa mắt đang ghé vào trên người chủ nhân, cắn cổ người ta. Hắn muốn ăn chủ nhân sao? Tiểu Hoàng lập tức phẫn nộ nha, leo lên giường kéo áo Cảnh Thiều, hung hăng kéo hắn xuống giường.

Cảnh Thiều đầu đầy mồ hôi đã chuẩn bị kĩ càng, đang muốn xông trận thì đột ngột bị một lực kéo mạnh về phía sao, thở phì phì đang muốn đạp mình.

“Con hổ ngốc!” Tiếng rống giận dữ của Thành Vương truyền khắp đông uyển, mao lão hổ không hiểu chuyện gì bị ném ra, mà chủ nhân được nó anh dũng cứu cũng không có ra tay giúp mình, chỉ trừng mắt nhìn nó bị phịch một tiếng nhốt ngoài cửa.

Tiểu Hoàng không cam lòng cào cửa, tiếng kêu của chủ nhân trong phòng vang lên, từng đợt từng đợt nghe rất kì quái a. Nó nghe một lúc thì thanh âm chủ nhân lại không có yếu đi, dường như càng lúc càng lớn thì phải, vậy thì có lẽ tên kia cũng không có ăn chủ nhân rồi, hay là bọn họ đánh nhau?

Đùng đùng đùng! Không trung vang lên tiếng sấm, không bao lâu sau mưa to trút xuống, Tiểu Hoàng ghé vào hành lang gấp khúc, nhìn hoa cỏ trong vườn bị mưa ướt nhẹp, nghe tiếng kêu trong phòng vẫn không dừng như trước. Từ khi nó lớn hơn chủ nhân, chủ nhân liền không còn ôm nó ngủ nữa, cũng không lo nó bị loại trời dông này làm cho sợ.

Tiểu Hoàng cào cào cây cột màu đỏ, thanh âm két két bị mưa ào ào át mất, ai cũng không chú ý tới nó nên đành thành thật nằm xuống, lẳng lặng nhìn mưa to ngoài hành lang làm bọt nước văng tứ

https://thuviensach.vn

tung. Hổ không ngủ được trên giường lớn, thật sự là tịch mịch như tuyết, oa ô...

https://thuviensach.vn

Phiên Ngoại 3 - Mộng Hoàng Lương

Nhà tù âm u suốt ngày không ánh sáng, nằm trên cỏ khô cũng không chống nổi hàn khí trên nền đá lạnh, từng trận từng trận thấm vào xương cốt, vào tim.

Một con chuột đang chui tới chui lui trong đám cỏ, bỗng nhiên đầu đụng phải một bàn tay, há cái mỏ nhọn cắn lên.

“A...” Cảnh Thiều bị chuột cắn tỉnh, lật tay túm nó lại.

“Chít chít ~” Con chuột sợ tới mức kêu hét không thôi.

Mộ Hàm Chương ngủ một bên tỉnh giấc, nhìn Cảnh Thiều giằng co cùng con chuột, không khỏi bật cười, chậm rãi ngồi dậy nói, “Vương gia sao không ngủ?”

Cảnh Thiều quay đầu lại nhìn y, cây đuốc ở đầu hành lang nhà tù ban đêm lay động, ánh sáng tối tăm chiếu vào người ở góc tường, hiện ra vài phần lo lắng. Nhịn không được giơ giơ tay về phía y, mang theo con chuột trong tay cho y nhìn, “Ta bắt được con này, chúng ta có thịt ăn đây.”

Mộ Hàm Chương nhíu mày nhìn mao lão thử đang giãy dụa không thôi, tưởng tượng không nổi thứ này thì bỏ vào miệng thế nào, cũng không tính nói tiếp đề tài này, “Vương gia nếu ngủ không được, chi bằng nói chuyện với thần một lát...khụ khụ...” Nói xong lại ho khan, thân thể y vốn không tốt, ở trong ngục lại không có thuốc, nền đá lại lạnh, ban đêm thường xuyên bị lạnh đến rút gân, hiện tại hai chân vẫn co rút đau đớn.

Cảnh Thiều thấy y lại ho khan liền nhích qua, buộc cái đuôi chuột lên cái đinh trên tường, ngồi bên cạnh y, “Ừm...nếu ngươi lạnh, thì dựa vào ta đi.” Tuy hắn hằng năm không ở nhà nhưng cũng biết thân thể Vương phi không tốt, nói sao thì cũng là chính phi, không thể quá khắt khe, thuốc vẫn luôn cho y uống, nhưng nhiều năm qua vẫn không khá lên.

https://thuviensach.vn

Mộ Hàm Chương lắc lắc đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cảnh Thiều không còn thần thái ngày xưa, trên mặt dính đầy bụi bẩn, đôi mắt đẹp cũng ảm đạm không ánh sáng. Mấy ngày này bị nhốt cùng nhau, nhìn hắn từ lúc đầu điên cuồng rồi về sau lại chậm rãi từ bỏ, gặp qua Nhị Hoàng tử thì hối hận, rồi đến suy sụp tinh thần, oán hận mấy năm nay tích lũy lại lại kì diệu tiêu tán không ít, nói đến thì Cảnh Thiều cũng là một người bất hạnh.

“Vương gia, người nhìn xem đó là cái gì.” Mộ Hàm Chương đưa tay chỉ chỉ một chỗ trên trần.

Nhà tù này tất cả đều xây từ đá tảng, đến trần cũng không ngoại lệ, Cảnh Thiều nhìn theo tay y chỉ thì thấy một chỗ trong khe đá lộ ra một chút ánh trăng. Ở chỗ này ánh đuốc chiếu tới vô cùng mỏng manh, nhưng ở vị trí Mộ Hàm Chương có thể nhìn rõ một chút sao trời.

Cảnh Thiều vui vẻ nhìn chỗ kia, vì muốn thấy rõ nên cứ nhích dần gần tới Mộ Hàm Chương, đến lúc dán cùng một chỗ với y.

Bầu trời lam sắc từ khe hở nhỏ truyền tới, giống như bao hàm tất cả cảnh đẹp vô hạn, Cảnh Thiều nhìn chỗ đó không chớp mắt, tham lam luyến tiếc hiện lên trong đáy mắt, “Bầu trời đêm xinh đẹp như vậy, giống như khi ta còn ở đại mạc nhìn thấy.”

“Đại mạc trông như thế nào?” Thân thể bên cạnh rất ấm áp, giảm bớt đau đớn trong người. Mộ Hàm Chương liền không động đậy, tựa vào người đang nhìn chuyên chú trên trần.

“Đại mạc mênh mông vô bờ, đi vài trăm dặm cũng có khi không thấy bóng người,” Hồi ức lúc trẻ của Cảnh Thiều thình lình hiện lên, nhịn không được khẽ cười, “Ta khi đó đuổi theo thủ lĩnh Hung Nô, mang theo ba nghìn kị binh chạy suốt đêm, toàn bộ đại mạc chỉ có tiếng vó ngựa...”

“Khi đó trong lòng Vương gia tất nhiên là không sợ gì cả.” Mộ Hàm Chương nhìn mắt hắn lộ ra tinh quang.

“Đúng vậy, khi đó tuổi nhỏ căn bản không biết sợ, chỉ biết liều! Chẳng sợ ta chỉ có ba nghìn kị bình, chống dại Hung Nô năm vạn

https://thuviensach.vn

đại quân cũng không sợ...” Cảnh Thiều nói xong thì dừng lại, lẳng lặng nhìn y, “Ngươi không phải muốn nói gì chứ?”

Mộ Hàm Chương ngửa đầu nhìn một mảnh sao trời nho nhỏ, “Vương gia tuổi nhỏ đã không hề sợ hãi, bây giờ hai bàn tay trắng, còn gì phải lo lắng chứ.”

Cảnh Thiều trố mắt một lát, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn kĩ nam phi này của mình, ngay cả bị giam nhìn có chút chật vật, vẫn không giấu được khí chất văn nhân, giống như một cây trúc xanh mềm dẻo, dường như so với kẻ rong ruổi sa trường như hắn còn kiên cường hơn.

“Khụ khụ khụ...” Mộ Hàm Chương không đợi được người bên cạnh trả lời lại đã ho lên, khí lạnh vào phổi, ho đến toàn bộ thân thể đều run nhè nhẹ.

Cảnh Thiều nhìn thân thể đơn bạc cuộn tròn trong góc tường đá lạnh băng, đột nhiên cảm thấy đau lòng, ma xui quỷ khiến mà vươn tay ôm người không ngừng ho kia vào lòng, “Ta cho ngươi ấm áp.”

Thân thể trong ngực thật nhỏ bé, ôm có chút không vừa tay, cánh tay gầy cơ hồ chỉ còn da bọc xương che bên môi, gân xanh uốn lượn dưới làn da tái nhợt thoạt nhìn có chút khó coi, Cảnh Thiều không nhịn được nhíu mày, “Sao ngươi lại gầy thành như vậy?”

Không đợi Mộ Hàm Chương trả lời, phòng giam trống trải đột nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ vụn, hẳn là ngục tốt mang theo chìa khóa đang đi lại. Hơn nửa đêm, nếu không có chuyện mấu chốt thì ngục tốt sẽ không mang theo chìa khóa. Cảnh Thiều lập tức ôm người trong lòng nằm vật xuống thảm cỏ, đem mặt mình chôn trong làn tóc dài của y, lặng lẽ quan sát tình hình ngoài cửa.

Ngục tốt cầm đuốc mang theo hai hắc y nhân phía sau, đến trước phòng giam bọn hắn thì dừng bước, thấy hai người bên trong còn ngủ say liền liếc mắt nhìn nhau. Ngục tốt gõ cửa lao bằng sắt, ngữ khí châm chọc, “Thành Vương điện hạ, hai vị đại nhân Hình bộ đến đây, muốn hỏi một chút.”

“Hoàng thân quốc thích trong ngục không được thẩm vấn lúc nửa đêm, Vương gia cẩn thận.” Mộ Hàm Chương nằm trong ngực hắn

https://thuviensach.vn

nói nhỏ.

Cảnh Thiều nhíu mày ngồi dậy nhưng không buông người trong lòng ra, thanh âm lạnh lùng nói, “Cẩu nô tài, bổn vương còn muốn ngủ, có việc gì ngày mai hãy nói!”

“Chuyện này không phải do Vương gia,” ngục tốt mở cửa lao cho hai người kia tiến vào, “Vương gia vẫn luôn không chịu nhận tội, chi bằng hôm nay hỏi Vương phi một chút.”

Hắc y nhân đi lại trầm ổn, vừa nhìn đã biết võ công không kém, Cảnh Thiều theo bản năng cảnh giác nguy hiểm nhanh chóng đứng dậy, bảo hộ người nọ ở sau người, “Muốn thẩm vấn bổn vương hay Vương phi đều phải có thủ dụ của phụ hoàng.”

Ngục tốt kia âm hiểm mỉm cười, cũng không nói nhiều mà chờ hai người kia bước vào, xong nhanh chóng lui ra ngoài khóa cửa lao lại, rời đi, hai kẻ kia không nói hai lời mà rút đoản đao trong tay vọt tới.

Ánh lửa hôn ám, đồng tử Cảnh Thiều đột nhiên co lại, nhấc chân đá văng một tên, khom người tránh thoát một đao chính diện, lấy một chọi hai, trong tay lại không có bình khí, ứng phó thế này có chút quá sức.

Mộ Hàm Chương lui trong góc phòng, tránh thêm phiền cho Cảnh Thiều.

Cảnh Thiều đoạt một cây đao, đá kẻ kia đến trên cửa sắt, 'ầm' một tiếng phát ra tiếng chói tai, phản thủ đâm tới ngực kẻ nọ, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng chợt lạnh, cho là hàn khí của binh khí xé gió lao tới, mạnh mẽ xoay người lại đón được một thân thể ấm áp.

“Hàm Chương!” Mí mắt Cảnh Thiều muốn nứt ra nhìn thanh dao găm đâm vào thân thể Mộ Hàm Chương, máu tươi phun ra! Hắn đã mất đi hết thảy, Mộ Hàm Chương là điều còn lại cuối cùng của hắn, bây giờ lại muốn cướp đi, làm sao có thể, làm sao có thể!

“A~” Cảnh Thiều nổi giận gầm lên, hung hăng đá kẻ nọ đến góc tường, lăng không nhảy lên, nặng nề cầm đao trong tay đâm thẳng

https://thuviensach.vn

ngực hắc y nhân, một đao không đủ, lại thêm một đao, mãi đến trước mắt nhuốm màu đỏ tươi.

“Hàm Chương, Hàm Chương, ngươi vì sao...” Cảnh Thiều ôm lấy người nọ đau đớn, y vì thay hắn chắn dao găm, kẻ trượng phu vô trách nhiệm như hắn có đáng gì chứ, quay đầu rống to, “Người đâu! Người đâu!”

“Không...Không!” Cảnh Thiều mạnh mẽ ngồi dậy, hít thở khó khăn.

“Làm sao vậy?” Mộ Hàm Chương tỉnh giấc, mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn sắc mặc Cảnh Thiều không ổn thì lập tức tỉnh táo lại, vươn tay đỡ hắn, “Muỗng Nhỏ, ngươi sao vậy?”

Cảnh Thiều trợn mắt một lúc lâu, chậm rãi quay đầu lại yên lặng nhìn người trước mắt, làn da sáng bóng, bởi mới tỉnh ngủ mà hồng nhuận, xung quanh là trướng mạn ấm áp, dưới thân là giường lớn mềm mại.

“Muỗng Nhỏ...” Mộ Hàm Chương nhìn hắn, vươn tay ôm vào lòng nhẹ nhàng vỗ về, “Ác mộng sao?”

Thân thể ấm áp bên người mình, chính thức kéo hắn trở về từ cơn ác mộng, Cảnh Thiều chậm rãi vươn tay ôm lấy Vương phi nhà mình, chậm rãi siết chặt, chỉ muốn y hòa vào tận cốt tủy mình.

Mộ Hàm Chương phát hiện hắn đổ mồ hôi lạnh đầy người, không khỏi đau lòng không thôi, vuốt ve sống lưng hắn, “Mơ thấy gì sao?” Lấy tính tình không sợ trời không sợ đất của Vương gia nhà mình, rốt cuộc cái gì có thể dọa hắn thành như vậy?

Cảnh Thiều trầm mặc không chịu mở miệng, chỉ vùi mặt nơi gáy y ấm áp, tham lam hít vào khí tức khô mát.

Mộ Hàm Chương thấy hắn không đáp cũng không chịu buông ra, bất đắc dĩ cười cười, bọn họ đã thành gia cũng hơn mười năm rồi, người này vẫn y hệt một hài tử, liền nói giọng mềm mại, “Mới rồi ta cũng mơ một giấc mơ kì quái, ta mơ thấy chúng ta ở một phòng giam, ngươi còn bắt một con chuột...”

https://thuviensach.vn

“Quân Thanh!” Cảnh Thiều mạnh mẽ gỡ người trong lòng ra, trừng mắt nhìn y, không đợi người nọ đáp lại đã một tay áp người xuống, hung hăn hôn môi.

Cảnh Trong mơ lúc nãy quá mức chân thật, loại thống khổ sắp mất đi tất cả ấy thiếu chút nữa bao phủ hắn, Cảnh Thiều không nhịn được lần nữa, lần nữa xác nhận - người trước mắt không phải mộng, hắn cùng Quân Thanh đều còn sống, sống tốt, hắn rất chiếu cố Quân Thanh, bọn họ sống cùng nhau rất hạnh phúc.

Cảnh Thiều ôm chặt người trong lòng, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên khóe mắt phiếm hồng.

Chuyện cũ đã thành giấc mộng hoàng lương, có ta thán cũng vô dụng.

Thế gian này có thể có mấy lần được cơ hội quay đầu làm lại? Đợi mất đi người trước mắt mới biết vinh hoa phú quý cũng chỉ là công dã tràng, rồi mới sâu sắc hối hận...

--

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vì định chế in ấn về phiên ngoại có thịt, cũng là Chương phiên ngoại cuối cùng, thịt thịt chỉ có trong bản sách in.

Bởi Thiên Hạc còn đến trường, tháng sáu còn bận các loại thi cử, cho nên không viết được nhiều phiên ngoại, câu chuyện này kì thật không quá dài, chỉ là muốn kể cho đại gia một câu chuyện ấm áp, không có những ngờ vực vô căn cứ, không có lý do hỗ ngược, *(*^__^*)*

Toàn văn hoàn

https://thuviensach.vn